

CÂND ARMELE VORBESC...

CRISTIAN NEGREA

thriller politico-militar

Cristian Negrea

CÂND ARMELE VORBESC...

Colecția tehnó-thriller

Coperta: Lucian Mareș

Editura Marist 2006

I

Marți, 25.05.2010, ora 19.30

Marea Mediterană, Strâmtoarea Otranto

Etrava portavionului USS *John C. Stennis*, nava amiral a Flotei a VI-a a SUA în Marea Mediterană, despica furioasă apele înspumate ale Adriaticii urmând noul curs spre sud-sud-est. Cursul inițial, ca și ordinul de marș al flotei, au fost schimbate de către amiralului Jackson în urma devansării exercițiilor navale comune din Marea Neagră între Flota a VI-a a SUA și marina română. Amiralul George T. Jackson își fuma pipa gânditor pe puntea de comandă, verificând traseul introdus în computerul navei de către ofițerul navigator. Din când în când privea afară spre cele două distrugătoare de escortă vizibile la babord, urmând o traiectorie paralelă cu a portavionului, corpul lor strălucind palid în lumina asfințitului.

Amiralul era un bărbat trecut de cincizeci de ani, înalt, osos, cu pielea arsă de soare și cu acea distincție pe care anii nu o pot decât accentua pe fruntea unui ofițer de carieră din marina americană. Cu privire la carieră, puțini ofițeri din marina SUA se puteau lăuda cu un trecut la datorie comparabil cu cel al lui George Tennessee Jackson. Fost comandant de navă cu un stagiu îndelung în Marea Chinei de Sud, a petrecut Războiul Rece și primii ani de după acesta supraveghind ambițiile Chinei de a deveni o putere majoră în zonă, putere care ar fi putut duce la o escaladare a tensiunii între aceasta și vecinii ei, în special Taiwanul, pentru care orice creștere a puterii chineze se transforma într-o amenințare directă la adresa securității și integrității sale.

A fost transferat la Flota din Mediterana cu puțin timp înaintea intervenției americane din 1999 în Iugoslavia, unde a supravegheat lansările rachetelor Tomahawk și a avioanelor F-16 și F-17 de pe portavioanele Flotei a VI-a alături de cele de la baza Aviano din Italia, precum și de cele ale NATO, care bombardaseră mașina de război a lui Slobodan Miloșevici. Alături de ei au participat și bombardierele strategice B-2 și F-117 decolate de la baza Andrews din SUA. Tot atunci s-a întâmplat ca un bombardier invizibil F-117 să fie doborât de către antiaeriana iugoslavă, pilotul fiind salvat de către elicoptere decolate din Macedonia în acest scop. Pentru prima oară un avion invizibil era pierdut în misiune de luptă, avion ce fusese folosit cu atât succes în timpul Războiului din Golf din 1991 împotriva lui Saddam Hussein.

În scurtă vreme George T. Jackson a ajuns de la comanda distrugătorului USS *Spruance* la comanda unui portavion, apoi a

preluat conducerea unei întregi flote, a VI-a, moment în care a și fost avansat amiral spre bucuria celor doi fii care l-au urmat în cariera militară. Fiul cel mare, William, a ajuns locotenent cu șanse reale de a deveni comandant de submarin, pe când fiul cel mic a intrat în trupele SEALs. Mândria lui, deși nu o recunoaște față de nimeni, rămâne băiatul cel mic, Robert, care îi moștenise multe din trăsăturile care l-au făcut pe amiralul George T. Jackson ceea ce este. Una din aceste trăsături, pe care public o dezaproba, deși în sinea lui o considera o calitate, era încăpățânarea, aceeași încăpățânare care l-a făcut pe Bobby Jackson să intre în trupele SEALs în ciuda opoziției familiei care l-ar fi vrut ofițer de comandă la bordul unei nave de război a Statelor Unite, nu membru al unei trupe de comando a infanteriei marine, e drept totuși, mândria acesteia. Dar Bob a trecut peste opoziția și reprobiul familiei și al prietenilor sus puși ai acesteia și și-a urmat ceea ce el denumea „destinul”, sau „karma”, cum îi mai spunea după citirea unor cărți de filosofie orientală. Unchiul său după mamă, vărul primar al doamnei Eleanor Jackson, ofițer de stat major la Pentagon, strâmbă din nas și mormăi dezaprobator la aflarea deciziei nepotului preferat, apoi îl luă pe George de după umăr, zicându-i discret:

— Recunoaște, George, că ai în familie unul din puținii oameni despre care poți spune că e mai încăpățânat ca tine! Și asta fără ca puștiul să cunoască pe de-a întregul cât de căpos poate fi tatăl său!

Această afirmație a atras privirea încărcată de reproș a doamnei Eleanor Jackson care, așa cum îi stă bine unei adevărate fiice a Sudului, își muștră vărul pentru vorbele nepotrivite la adresa soțului său, chiar dacă și ea regreta de multe ori încăpățânarea acestuia și știa foarte bine la ce se referea vărul ei când spunea aceste cuvinte. De mai multe ori i s-a propus soțului ei retragerea din serviciul activ și o slujbă calduță la Pentagon, în cadrul Statului Major. Cu o astfel de slujbă ar fi putut să fie mai multă vreme împreună și ea n-ar mai fi avut luni de zile grija soțului plecat peste mări. Totuși, amiralul Jackson justifica refuzul repetat al angajării într-o slujbă de birou prin faptul că încă era destul de tânăr să mai poată conduce o flotă, iar la grijile soției sale răspundea că nava sa amiral este mai sigură decât Pentagonul, mai ales după atacurile teroriste din 11 septembrie 2001, atunci când una din țintele lovite fusese chiar această clădire.

Amiralul George T. Jackson își îndreptă spinarea trecându-și mâna prin părul cărunț. Apoi cu gesturi sigure își scutură pipa, după care își căută în buzunar punga cu tutun. Obiceiul de a fuma pipă îl deprinsese în tinerețe când trebuia să fumezi pipă ca să pari, în ciuda vârstei, un bătrân lup de mare desprins din romanele lui Herman Melville, deși nu aparențele erau cele mai importante aspecte. În scurtă vreme a învățat că ceea ce contează cu adevărat nu este ceea ce

pari, ci ceea ce ești sau, de multe ori, ceea ce vrei să devii. Dar obiceiul pipei i-a rămas ca o amintire din acele vremuri când credea, ca orice tânăr de vârsta lui, că poate schimba lumea. Dar lumea nu se lăsa schimbată ușor, mai ales când ești supus rigorii și ierarhiei militare ale celei mai puternice armate de pe glob.

După ce își scutură cu grijă pipa în scrumieră, se îndreaptă spre ieșire, lăsând în urma lui un miros inconfundabil de tutun aromat. Ieși pe ușa cabinei de comandă făcându-i pe doi dintre tinerii ofițeri de la console să-și privească ceasurile și să zâmbescă cu subînțeles. Ofițerul de punte, aflat la mijlocul turei sale de patru ore, rămase impasibil, cu privirile concentrate asupra instrumentelor de navigație. Responsabilitățile sale enorme în timpul schimbului, fiind însărcinat cu asigurarea în condiții optime a operaționalității navei, inclusiv navigarea, comunicațiile, testele de rutină, supervizarea echipei de lucru și implementarea planului zilnic de navigare, nu îi lăsau timp pentru a-l urmări pe amiral. Ca de obicei, acesta era foarte punctual în plimbarea lui de seară pe puntea lui *John C. Stennis*. Plimbarea autoimpusă îi plăcea nu numai datorită brizei marine sărate și răcoroase, uneori rece de-a dreptul, dar din fericire nu în Mediterana, briză care îl ducea uneori cu gândul la vântul tăios până la oase din strâmtoarea Bering, amintire din vremea când supraveghea mișcările navelor și submarinelor rusești; dar și datorită sentimentului reconfortant, de încredere și de mândrie care i-l dădea suprastructura navei, priveliștea avioanelor F-14 și a elicopterelor de atac de pe puntea de dedesubt. Momentul plimbării pe puntea principală, unde aveau loc dimineața apelurile și ceremonia ridicării drapelului, avea rostul și de a-i limpezi gândurile, de a trece în revistă evenimentele recente și de a anticipa posibilele evoluții viitoare.

Adevărul era că, pentru oricine, uriașul monstru de oțel numit portavionul clasa Nimitz USS *John C. Stennis*, cu un deplasament de 97000 de tone, cu lungimea de peste 330 metri, lățimea maximă de 78 de metri și care putea atinge o viteză de 30 de noduri, impresiona prin măreția și forța degajată doar prin prezența sa. Această mostră din cea mai puternică și mai mare mașină de război construită vreodată de mâna omului era propulsată de două reactoare nucleare care puneau în mișcare patru elice de câte 6,4 metri diametru și 30 de tone fiecare. Doar nava, fără avioanele de luptă de la bord, îi costase pe contribuabilii americani mai bine de 4,5 miliarde de dolari, bani cheltuiți pentru asigurarea supremației mondiale, a rolului de jandarm internațional gata să intervină oriunde pe glob și să impună dacă este necesar „Pax americana”, o pace americană susținută de cea mai performantă forță militară existentă vreodată. Dar forța navei nu era dată neapărat de armamentul de la bord, respectiv cele trei lansatoare octuple de rachete sol-aer Sea Sparrow, patru tunuri Phalanx de 20

mm și șase tuburi lanstorpile de 324 mm, având deci mai mult menire defensivă, ci de partea ofensivă formată din 85 de avioane de luptă F-14 Tomcat și F/A-18 Hornet, aparate de recunoaștere și luptă electronică EA-6B Prowler, S-3 Viking și E-2C Flawkeye, precum și din elicoptere SF1-60 Seahawk. De altfel, din echipajul de 5500 de oameni cât numără un portavion de clasa Nimitz, aproape 2400 îl constituie personalul cu atribuții în buna funcționare a capacității aeriene a portavionului.

Amiralului George T. Jackson, un om și un ofițer dintr-o bucată, conștient de rolul său în angrenajul militar al SUA, nu-i plăceau schimbările bruște și neprevăzute de orar. Din experiența sa vastă știa că aproape întotdeauna sunt aducătoare de necazuri, dar ca un bun militar se supunea ordinelor. Asta nu-l împiedica să-și pună unele întrebări, mai ales atunci când era singur și puțin probabil să fie deranjat, ca și în cazul plimbării sale de seară. Se opri trăgând pe nări aerul sărat al mării, privind spre siluetele lansatoarelor rachetelor sol-aer care stăteau tăcute sub prelate, indiferente la mișcările leneșe ale vântului, nepăsătoare de destinația lor ucigătoare în cazul unui potențial conflict militar. La distanță de portavion, unul dintre distrugătoarele de escortă făcu un mic viraj lăsând în urmă un siaj de spumă argintie.

Amiralul Jackson își înfundă pipa cu un deget de tutun aromat, apoi o aprinse trăgând și expirând cu nesaț. Ordinul de deplasare era foarte clar, chiar dacă nu suficient de explicit cu privire la natura obiectivelor și scopul acestora. Inițial, exercițiile navale cu flota română urmau să se desfășoare abia cu începere de peste două săptămâni și la acestea ar fi trebuit să ia parte și o forță navală britanică și franceză. De asemenea, doar o parte din Flota a VI-a ar fi urmat să facă deplasarea în Marea Neagră, restul rămânând să supravegheze partea de est a Mării Mediterane, mai ales Orientul Mijlociu, unde tensiunile erau la ordinea zilei. În același timp, nu trebuia pierdută din vedere Bosnia-Herțegovina și Macedonia unde tensiunile erau iarăși în urcare după ce au fost detectați din nou luptători mujahedini alături de trupele albaneze și trupele UCK. Îngrijorarea provine în special din faptul că mujahedinii, „luptătorii lui Allah”, instruiău trupele UCK pe teritoriul Albaniei și, de asemenea, instruiău și trupele regulate albaneze. Confrunțați cu aceste prezumții, autoritățile albaneze au respins categoric toate acuzațiile, declarând toate dovezile prezentate ca și contrafăcute. Chiar și fotografiile, obținute cu mare greutate, care arătau chipurile unor teroriști arabi căutați în toată lumea, aflați acum în apropierea Tiranei, au fost respinse vehement. Ca rezultat direct, vecinii Albaniei au concentrat trupe la graniță pentru a se asigura împotriva incursiunilor trupelor UCK în interiorul granițelor proprii. Deci un alt

focar pe cale de erupție.

Toate acestea reprezentau un motiv în plus de a menține o forță navală de descurajare cât mai puternică în zonă, cel puțin până la sosirea navelor britanice și franceze. Dar se pare că Washingtonul a hotărât să trimită Flota a VI-a cât mai aproape de strâmtorile Bosfor și Dardanele ce străjuiesc accesul din Mediterana în Marea Neagră, pentru a putea reprezenta un avertisment ce se putea transforma rapid într-o amenințare doar prin simpla prezență fizică. Factorul care era capabil să inducă în zona Mării Negre un potențial destabilizator suplimentar în contextul regional și așa destul de volatil, mai ales în partea sa estică și în regiunea Caucazului, nu putea fi altul decât recenta lovitură de stat militară din Ucraina.

După obținerea independenței în urma colapsului Uniunii Sovietice în 1991, noua republică independentă Ucraina pășea în arena internațională cu șovăiala caracteristică unei țări profund sfâșiată între două tendințe contradictorii și ireversibile. Jumătatea de vest a țării susținea necesitatea reformelor economice profunde, desființării proprietății de stat, introducerea legilor economiei de piață, iar pe plan extern o apropiere și chiar o integrare în NATO și Uniunea Europeană. Spre deosebire de aceștia, majoritatea populației din jumătatea estică a țării, partea industrializată, era pentru o etatizare masivă a economiei, planificarea centralizată, iar ca politică externă susțineau necesitatea aderării la Uniunea Rusia-Belarus. Aceste forțe centrifuge au făcut ca pașii pe calea reformelor economice să fie șovăielnici, fapt care în cele din urmă a dus la suspendarea, ulterior anularea acordurilor cu FMI și Banca Mondială, urmate apoi de o degradare constantă a nivelului de trai al populației din ce în ce mai nemulțumită de o reformă fără rost și fără sfârșit. Revoluția portocalie din 2004, atunci când reformistul Viktor Iuschcenko a devenit președinte sub presiunea maselor ce contestau alegerile fraudate, a alimentat multe speranțe, nu numai în Ucraina. Dar structurile Ucrainei erau prea puternice, iar schimbările de guvern și de regim sunt la ordinea zilei într-o țară sfâșiată de tendințe centrifuge. La fel și pendulările dintr-o parte în alta a spectrului politic, a opțiunilor înspre est și vest. Din păcate, succesorul lui Iuschcenko nu era nici carismatic, nici norocos. Au urmat doi ani de secetă prelungită care au făcut din grânarul Europei o țară cu o economie pe butuci. Factura de petrol și gaze către Rusia devenea tot mai mare și perspectivele achitării acesteia tot mai îndepărtate.

Pe fundalul acesta, lovitura de stat militară condusă de generalul Vahromeev produse consternare în marile capitale europene și la Washington. Consternarea produsă se datora mai mult faptului că din acest moment turnura pe care o putea lua politica externă a Ucrainei era imprevizibilă. Lovitura de stat, urmată de arestul la domiciliu al

președintelui, primului ministru și al celorlalți fruntași politici ai țării, s-a produs aparent fără vărsare de sânge. Au fost niște zvonuri referitoare la execuția unor politicieni și ziariști ostili care au fost dați dispăruți, dar nu s-a găsit nici o dovadă care să confirme sau să infirme amestecul noii puteri de la Kiev. Opoziția internă nu s-a manifestat în mod deosebit. Câteva demonstrații reduse ca și număr de participanți și împrăștiate cu ușurință de forțele de ordine fidele lui Vahromeev au încercat să cheme la o mișcare de masă care să ducă la reinstaurarea democrației și a statului de drept. Reacțiile au fost foarte slabe. Vremurile revoluției portocalii care l-au adus la putere pe Iuschcenko erau demult apuse. Populația ucraineană era obosită după traiul zilnic și fără perspective, unde cei care furau în văzul lumii o duceau cel mai bine, iar corupția ajunsese la cote de neimaginat. Mulți dintre ei deveniseră nostalgici după vremea comuniștilor, toate amintirile neplăcute din acea perioadă fiind estompate de trecerea timpului. Majoritatea locuitorilor din est, din zona prorusă, chiar au salutat cu entuziasm lovitură de stat. Mai rău ca până acum nu poate fi, gândeau restul ucrainenilor, vom trăi și vom vedea.

Amiralul Jackson încercă să-și amintească chipul charismatic al generalului-colonel Iuri Andreevici Vahromeev așa cum îl văzuse pe ecranul televizorului a doua zi după lovitură de stat, când CNN-ul strânsese într-un scurt reportaj tot ce se știa public despre general. Și se știa foarte puțin. Chiar și analiștii CIA au trebuit să recunoască faptul că datele care le dețin despre generalul Vahromeev sunt insuficiente pentru schițarea unui portret sau a unui profil psihologic.

Viitorul general I. A. Vahromeev intrase de tânăr în rândul armatei sovietice, fiind unul din absolvenții Academiei Militare Frunze. Pe băncile academiei militare nu s-a remarcat în mod deosebit, fiind unul din miile de absolvenți de care armata sovietică avea nevoie pentru a-și impune supremația. La scurtă vreme după absolvire s-a aflat în fruntea unui pluton care trecea granița Cehoslovaciei, punând capăt „Primăverii de la Praga”, încercare a regimului Dubcek de a reforma sistemul comunist din interior. Unsprezece ani mai târziu se afla în fruntea unui regiment sovietic cu destinația Afganistan marcând începutul invaziei sovietice în aceasta țară. Era în anul 1979. După câțiva ani este retras de pe front în urma rănilor primite după prăbușirea elicopterului în care se afla, prăbușire datorată unei rachete Stinger, cadou de la CIA pentru mujahedinii afgani. A fost singurul supraviețuitor. În elicopter se mai aflau un general, doi colonei, un locotenent-major și cei doi piloți. După câteva săptămâni în spital a fost demobilizat cu rangul de colonel în rezervă. După aceasta, viitorul general intră într-un con de umbră și apare brusc în eșalonul doi al puciștilor din august 1991 care, după arestarea lui Mihail Gorbaciov, au fost înfrânți de populația Moscovei grupată în

jurul lui Boris Elțin. Acest eveniment marchează sfârșitul Uniunii Sovietice și nașterea a cincisprezece state independente noi. Colonelul Vahromeev revine ca adjunct al șefului Marelui Stat Major al Ucrainei, locul său de baștină.

Ulterior, proaspăt avansat general-maior, este inclus în echipa de negociatori cu Rusia în privința flotei din Marea Neagră. Chestiunea spinoasă a flotei Mării Negre era un punct arzător pe cale de a învenina relațiile dintre cele două țări. Conform protocolului adoptat la destrămarea Uniunii Sovietice, navele dotate cu armament nuclear urmau să revină Rusiei, iar cele fără armament nuclear ar fi revenit republicii îndreptățite să le primească. Problema referitoare la flota din Marea Neagră era că, ea fiind capabilă să poarte armament nuclear, ar fi trebuit să revină Rusiei, dar întâmplarea face ca în august 1991 aceasta să nu aibă armament nuclear la bord, deci ar fi trebuit să fie a Ucrainei. De aici, sursa nenumăratelor întâlniri și dispute pentru negocierea unei soluții convenabile de ambele părți. Negocierile au fost brusc amânate și conflictul verbal aplanat în momentul izbucnirii în 1992 a războiului între Republica Moldova pe de o parte și separatiștii transnistreni sprijiniți de Armata a XIV-a a Rusiei, fostă a URSS, condusă de generalul Alexandr Lebed. În această perioadă se presupune că generalul I. A. Vahromeev s-a ocupat îndeaproape de asigurarea logistică a resurselor și rezervelor materiale și umane necesare aprovizionării Armatei a XIV-a staționate pe teritoriul Transnistriei, parte a Republicii Moldova. Problema era că zona de dincolo de Nistru, obiectul conflictului, era o enclavă mărginită de o parte de Ucraina și de alta de Republica Moldova, ambele desprinse din URSS. Deci în conflictul respectiv, rutele de aprovizionare cu oameni și armament necesare separatiștilor și soldaților ruși puteau trece doar pe teritoriul Ucrainei. Ar fi fost imposibil ca fluxul de oameni și armament să poată traversa teritoriul Ucrainei fără sprijinul tacit, dar esențial al autorităților civile și militare de la Kiev. În acea perioadă, o mare de voluntari slavi, de pe cuprinsul întregului teritoriu al fostei Uniuni Sovietice, s-a îndreptat spre Nistru. Dintre toți, ieșeau în evidență cazacii de pe Don, cu setea lor nestinsă de sânge și votcă. Singura conexiune pe care se bazau supozițiile privind implicarea generalului Vahromeev în susținerea trupelor rusești și nistrene era un set de fotografii de pe linia frontului obținute de un jurnalist român, fotografii care conțineau imagini ale tancurilor T-72 în flăcări sau mărșăluind spre pozițiile moldovene, cadavre contorsionate surprinse în poziții grotești de aripa înghețată a morții precum și imagini ale distrugerilor și ororilor provocate de hidosul chip al zeului Marte. Una din fotografiile publicate într-un cotidian național din România a atras atenția serviciilor secrete românești, ulterior informația fiind împărtășită într-un schimb amiabil

britanicilor de la MI-6. Serviciul de spionaj al Majestății Sale a difuzat prompt CIA-ului imaginea fotografiei care suscitase atâta interes. Imaginea îl prezenta pe generalul Alexandr Lebed, zâmbitor, cu mantaua de general pe umăr și chipiul pus ștrengărește pe o sprinceană, aflat pe linia frontului. În spatele lui, în planul îndepărtat, lângă un pâlc de copaci se vedea parțial șenila unui tanc prost camuflat. În fotografie mai apăreau trei personaje care stăteau de vorbă în imediata vecinătate a tancului, precum și un al patrulea care se îndrepta înspre cei trei. În grupul celor trei unul era cu spatele către obiectiv, identitatea lui neputând fi descoperită nici până la această dată. Cu fața spre obiectiv se aflau două personaje care discutau cu cel de-al treilea fără să dea semne cum că ar fi sesizat faptul că se aflau în câmpul fotografierii generalului Lebed. Unul dintre aceștia, cel din stânga, era marele ataman al cazacilor, care în următoarele două zile urma să fie ucis în luptă. Al doilea, cel din dreapta, mai puțin cunoscut la ora aceea, era generalul Vahromeev. Dar importanța fotografiei rezida la vremea respectivă în identitatea celui de-al patrulea personaj, cel care se îndrepta spre grupul celor trei. Specialiștii informațiilor au fost recunoscători goanei după publicitate a generalului Lebed, goană care le-a permis surprinderea pe pelicula aparatului de fotografiat a imaginii locotenent-colonelului KGB Dmitri Dusenko, fapt care dovedea fără echivoc implicarea KGB-ului în conflictul transnistrean. Ulterior, după ce generalul Vahromeev avansase în carieră ca șef de stat major, apoi adjunct al ministrului Apărării, apoi chiar ministru, fotografia de pe frontul transnistrean a fost folosită pentru a-l lega pe acesta de posibilele conexiuni pe care le-ar putea avea cu unele servicii secrete străine, în special cu fostul KGB, actual FSB.

Activitatea locotenent-colonelului Dmitri Dusenko în slujba KGB a continuat, acesta avansând pe căi mai mult sau mai puțin oculte până în sferele puterii de la Kremlin. Toate acestea rămân supoziții, deoarece discreția lui Dusenko era proverbială, el preferând să rămână permanent în umbră, ca o eminentă cenușie. Nimic concret nu se mai poate spune despre cariera acestuia, fapt care a fost de natură să hrănească cele mai fanteziste legende. Se presupunea cum că ar fi fost un apropiat colaborator al viitorului președinte Vladimir Putin, încă de pe vremea când acesta era doar un simplu ofițer KGB.

Amiralul Jackson își scutură pipa și se îndreaptă din nou spre puntea de comandă. Răspunse la salutul celor doi marinari ce treceau pe lângă el, apoi deschise ușa strecurându-se înăuntru. Parcurse coridorul familiar ce ducea spre puntea de comandă a portavionului, loc de unde putea lua legătura cu toate vasele din flotă precum și cu comandamentul de la Pentagon. Imediat ce intră, ofițerul transmisionist îi înmână copia unui mesaj care tocmai fusese

decodificat și conținea instrucțiuni de la Pentagon. După ce-l citi, mormăi în barbă, apoi dădu ofițerului de punte ultimele dispoziții cu privire la cursul și viteza de navigație, acestea urmând să fie transmise și celorlalte nave din flotă. Conform noilor dispoziții, cursul spre sud-sud-est se va modifica spre sud, Flota a VI-a urmând să predea patrularea Mării Mediterane unei forțe navale franco-britanice care număra portavionul Charles de Gaulle cu distrugătoarele de escortă, precum și crucișătorul Edinburgh însoțit de două distrugătoare și două submarine.

Escadra americană formată din portavionul USS *John C. Stennis* și navele de escortă urma să plece spre sud, să ocolească coasta Greciei, apoi în Marea Cretei, iar nu deparțe de insula cu același nume urma să se îndrepte spre nord, așteptând la circa cincizeci de mile de Strâmtoarea Dardanele ordinul de intrare în Marea Neagră, urmând ca apoi să continue drumul spre portul Constanța. Grupul de luptă american, în afară de portavion, cuprindea două crucișătoare portrachete ghidate, de clasă Ticonderoga, echipate cu rachete Tomahawk; un distrugător portrachete ghidate, destinat în primul rând războiului antiaerian; un distrugător pentru războiul antisubmarin alături de o fregată cu aceeași destinație, două submarine de atac și o serie de nave în sprijinul asigurării suportului logistic unei asemenea escadre, cum ar fi petroliere și vase de aprovizionare.

Unul din cele mai puternice brațe ale celei mai puternice forțe militare din lume se afla sub comanda sa, a amiralului George T. Jackson, iar el era mândra de asta. De fiecare dată când se gândea la acest aspect al problemei, sau când privea flota înaintând tăcută, în formație, ca o amenințare mută la adresa oricui ar îndrăzni să pună în discuție interesele celei mai puternice țări de pe Pământ, pieptul i se umplea de un sentiment de mândrie incomparabil cu orice alt sentiment. Era sentimentul datoriei, al serviciului în slujba țării, lucru care nu putea fi comparat cu nici o slujbă caldă la Pentagon și nu în ultimul rând, era mândria de a fi american, de a contribui activ la conservarea statului de unică supraputere al țării sale. Asta Eleanor nu avea cum să înțeleagă.

— Ceva nou în traficul de afară, Travis? întrebă amiralul spre ofițerul radar, un tânăr în jur de treizeci de ani ce purta ochelari cu rame metalice, argintii.

— Unul din submarinele albaneze din clasa Kilo aflat în largul coastei a intrat în imersiune și presupunem că ne urmează de la distanță pe o rată ocolitoare, indirectă. Prind semnale de la stațiile radar ucrainene de pe Insula Șerpilor. „Ochiul din cer” îmi comunică faptul că mai multă lume este interesată de mișcările și de schimbările noastre de curs. În rest, doar trafic naval și aerian comercial, domnule.

- OK, Travis, ține-mă la curent. Și nu scăpa din ochi submarinul!
- Am înțeleș, domnule.

„Ochiul din cer” la care făcea referire locotenentul Travis era porecla avionului AWACS de tipul Hercules C-130 cu sistem de poziționare GPS care urma în permanență Flota a VI-a de la mare altitudine, având în „cupola” circulară de deasupra unul din cele mai performante sisteme radar și de comunicații, fiind în contact permanent cu șase sateliți militari ai SUA și nenumărați sateliți civili ai Americii sau ai națiunilor prietene. AWACS-ul supraveghea spațiul aerian și terestru din jurul Flotei mediteraneene pe o rază mult mai mare decât s-ar putea face tic la bordul navelor, având grijă ca nimic să nu se poată apropia nedetectat de vasele americane. Hercules-ul era un C-130 B numit modelul 282, tip pe care firma Lockheed, părintele avionului Hercules, l-a dotat cu motoare mai puternice, de 4050 CP, de tipul T-56-7A și cu elice cu patru pale. De asemenea, s-a renunțat la rezervoarele exterioare de combustibil, mărindu-se capacitatea celor interioare până la 23346,4 litri. Prin renunțarea la rezervoarele exterioare s-a micșorat și rezistența la înaintare provocată de frecarea cu aerul. Interiorul avionului de tip Hercules 130 B era dotat și cu o cabină spațioasă pentru echipaj având și două cușete pentru odihna celor care nu erau de cart în timpul misiunilor de lungă durată, cum era și aceasta.

Noaptea era pe sfârșite când căpitanul Dave Smith, aflat la comanda misiunii de supraveghere de la bordul avionului, moțăia în una din cele două cușete, încercând să fure câteva ceasuri de somn după munca de supraveghere din ajun. Se visa acasă în Colorado când o mână îl scutură de umăr risipindu-i imaginile familiare ale fermei părinților săi. Recunoscu printre gene chipul operatorului Mike Hummes, cu căștile încă pe urechi și microfonul prins de cască în dreptul gurii.

— Îmi pare rău, domnule, dar avem o decolare neașteptată la sud de Kiev. Cred că ar trebui să vedeți și dumneavoastră!

— Drace! zise căpitanul Smith ridicându-se cu greu și îndreptându-se spre consola monitorului radar. În trecere observă prin hublouri dimineța frumoasă de primăvară pe cale să se nască.

— Vom avea o dimineță frumoasă! aruncă el în loc de bună ziua către ceilalți membri ai echipajului.

— N-aș prea zice, răspuse Mike în numele tuturor. Doar priviți monitoarele radar, domnule!

Imaginea era focalizată pe cele două spoturi ce reprezentau două Miguri 31 ce se deplasau cu viteză spre sud. Încă puțin și urmau să ajungă deasupra Mării Negre, în largul portului Odessa, iar dacă ar menține același curs ar fi ajuns în apele teritoriale ale României. La

scurt timp privirea îi fu atrasă de alte două spoturi, de data aceasta era vorba de două aparate Suhoi 27 Flanker, care decolau mai de la sud, de pe aeroportul militar din Nikolaev, urmând un curs paralel cu primele două, curs care le-ar fi putut aduce de asemenea deasupra apelor teritoriale românești. Toate cele patru aparate aveau pornite sistemele de căutare radar, fiind cu atât mai ușor de urmărit de aparatura sensibilă a AWACS-ului.

— Drace! înjură pentru a doua oară cu năduf căpitanul Smith. Fă-mi legătura cu amiralul Jackson!

II

Miercuri, 26.05.2010, ora 4.30

Marea Neagră, în largul portului Constanța

Îl privi printre sprâncene, pe furiș, cu un amestec de teamă și ură. Îl ura pentru ceea ce făcuse și pentru ceea ce îl silea în continuare să facă, dar îi era și teamă de el. Era o frică primară, animalică, care îi răscolea măruntaiele, amestecată cu furie pentru neputința de a face ceva, de a se elibera de sub puterea malefică a acestui om. Nu îi știa numele, ci doar prenumele, Mișa și era sigur că nu era cel adevărat. Mișa i se recomandase așa, nu încercase să afle mai multe, dar bănuia cine se afla în spatele lui după ceea ce îi ceruse să facă în ultimii douăzeci și șase de ani de când se afla practic în puterea lui. Era sigur că lucra pentru KGB, mai nou FSB. Asta îi era de ajuns lui Adil Ozturk, unul din cei mai în vârstă membri ai comunității pescărești din Istanbul, să se abțină de la orice acțiune necugetată. Mai ales că știa că Mișa îl avea la mână și asta de douăzeci și șase de ani, de când apăruse brusc în viața lui.

Atunci s-a întâmplat ca fiica lui, unicul copil și acesta venit târziu pe lume, să aibă unele probleme cu drogurile și a fost arestată de poliție. Risca o condamnare de zece ani deoarece s-a dovedit că ea nu a cumpărat droguri numai pentru ea, ci a vândut o parte din ele prietenilor ei. Unul dintre ei o denunțase la poliție. De atunci viața lui Adil devenise un coșmar. Avocații, în ciuda faptului că deveneau tot mai lacomi, nu reușeau decât să amâne sentința inevitabilă. Adil nu mai putea dormi, nu mai avea liniște și își pierduse orice interes și orice preocupare pentru mersul micuței sale companii. Prietenii i-au întors spatele. Băncile amenințau cu preluarea companiei. Angajații nemulțumiți îl părăseau unul câte unul. Cele trei șalupe pescărești, mândria lui, începură să ruginească nemișcate în port, deoarece nimeni nu mai ieșea cu ele pe mare și nimeni nu le mai îngrijea. Mai erau câteva zile până la darea sentinței, care nu putea fi decât una singură. Știa că nu mai poate face nimic. A început să-și petreacă zilele pe chei, absent, privind marea cu ochii goi, lipsiți de expresie. Nu mai vedea nimic, nu auzea nimic din vânzoleala pescarilor ce își întindeau plasele pentru a ieși în larg, sau a celor care se întorceau cu pește după o zi bună sau mai puțin bună, după cum îi era norocul fiecăruia.

Într-una din aceste zile, tânărul blond, athletic pe care avea să-l cunoască sub numele de Mișa se așeză lângă el și în scurtă vreme începu să-i vorbească. La început, nu prea i-a dat atenție, dar încetul cu încetul, vorbele acestuia i-au trezit interesul. Străinul era foarte

bine informat asupra necazurilor lui și părea nu numai că îi putea da ajutorul, dar era și dispus să o facă. În schimb cerea unele mici servicii, care îi vor fi solicitate și detaliate la momentul oportun. Adil și-ar fi vândut și sufletul doar pentru o cât de mică speranță, așa că a fost repede de acord fără să se gândească prea mult la ce ar putea să însemne ciudatul târg care i-l propusese străinul cu vag accent slav. Putea fi bulgar sau rus, dar în acel moment pentru el era totuna. Dacă cineva putea să o salveze pe scumpa lui Fatima nu avea decât să fie chiar diavolul însuși. Nici nu-și dădea seama cât de aproape a fost cu estimarea sa. Deși părea cam greu de crezut că cineva ar putea opri mersul implacabil al justiției turcești odată pornit, o anumită siguranță din vorbele, gesturile și atitudinea străinului, îl făcea să spere că lucrurile vor lua o turnură favorabilă. Și totuși, minunea s-a produs. Traficantul care i-a vândut drogurile Fatimei și care în schimbul reducerii pedepsei a acceptat să depună mărturie și să-i denunțe pe toți cei care au cumpărat de la el, unul din martorii acuzării, a fost găsit spânzurat de o bucată de cablu electric în celula sa. Sinucidere, au conchis anchetatorii, în ciuda faptului că nu au reușit să-și explice cum a ajuns cablul electric în celula traficantului. Ulterior, prietenul Fatimei, cel care a denunțat-o poliției și-a schimbat depoziția chiar în timpul procesului. Lui Adil nu-i venea să creadă, dar totuși, când i-a întâlnit privirea îngrozită, de animal hăituit, a simțit un fior rece de-a lungul șirei spinării, iar chipul blondului i-a revenit în minte într-o altfel de ipostază, de înger al răzbunării sau, poate, de demon capabil să înfricoșeze chiar și pe unul din cei mai duri traficanți de droguri! Dar chipul renăscut al speranței prezente alungă grăbit orice umbră a grijilor viitoare. Mai ales că Fatima a fost achitată într-un timp record. Nimic nu mai putea sta în calea fericirii bătrânului Adil Ozturk. Ulterior, străinul îi dăduse niște bani, suficienți pentru a-și reporni afacerea abandonată și să revină la linia de plutire.

Totul începea să-i meargă bine lui Adil Ozturk, problemele care le-a avut începeau să rămână în urmă ca un vis urât. O trimise pe Fatima la o clinică particulară unde, în câteva luni, cu multă voință, reuși să renunțe definitiv la droguri. Afacerea lui începea să meargă chiar foarte bine, experiența lui în domeniul pescuitului își spunea cuvântul. Adil se gândea să-și mai cumpere o șalupă. Celor care îl întrebau de unde i se trage norocul, le răspundea „*Insh'Allah!*”, e voia lui Allah și dădea din umeri. Din când în când, amintirea străinului îi mai străfulgera mintea și atunci simțea o teamă nedefinită care îi strângea stomacul.

Totuși, lui nu-i era frică de nimic. Și atunci, de unde senzația asta de nesiguranță, chiar de groază, care îl cuprindea la gândul că străinul înalt și blond va veni odată să-și ceară plata pentru serviciile sale.

Poate de la ochii reci, de gheață, sau de la trăsăturile dure, parcă dăltuite în piatră.

Într-o seară, aproape la un an de la ultima lor întâlnire, o bătaie puternică în ușă îl făcu pe Adil să tresară. Era singur acasă, Fatima era la o prietenă, iar soția lui murise cu mulți ani în urmă, pe când Fatima avea doar șase ani. Când se îndreptă spre ușă, știa că a sosit momentul scadenței, știa că străinul blond se afla în prag. Așa și era, era străinul împreună cu doi indivizi uriași și tăcuți. Venise oare diavolul după sufletul său? Fără o vorbă, cei trei intrară în casă, dar cei doi însoțitori au rămas în antreu la un gest al bărbatului blond. Mișa îl luă pe Adil de braț și îl împinse ușor, dar ferm, într-o cameră, unde începu să-i dea instrucțiuni simple, clare și precise. Ca un automat, Adil se îmbracă și ieși împreună cu cei trei. Unul dintre ei căra o geantă care părea să fie destul de grea. I-a condus pe chei, spre cea mai rapidă și silențioasă șalupă a sa. După ce s-au îmbarcat, Adil a scos în liniște nava spre larg, îndreptându-se în direcția indicată de Mișa. Destinația lor i-a devenit bătrânului clară atunci când a zărit contururile întunecate ale flotei militare turcești. La un semn al lui Mișa opri motoarele. Cei doi indivizi tăcuți au deschis geanta și au scos câteva discuri metalice pe care Adil le-a recunoscut cu groază ca fiind mine magnetice, precum și două costume de scafandru. Cei doi le îmbrăcară cu o dexteritate ce trăda o practică îndelungată, apoi se ridicară cu minele în mâini. Pășind cu picioarele ridicate exagerat, pentru a nu se împiedica de înotătoare, s-au îndreptat spre marginea bordajului. Adil și-a dat seama de naționalitatea lor abia atunci când unul dintre ei s-a împiedicat de un colac de frânghie și a lăsat să-i scape o înjurătură în rusește: „*Iob tvoi mati!*”. Atunci Adil a înțeles că a fost prins în plasa KGB-ului și nu avea nici o șansă să scape din ea. După ce s-au scufundat în apele Mării Marmara, Mișa s-a întors spre Adil. Îi putea ghici rânjetul în noaptea de smoală. Mișa vorbea calm, explicându-i lui Adil ce s-ar putea întâmpla cu el și cu familia lui în cazul în care parteneriatul lor ar fi fost dat în vileag. Mișa încheie spunându-i bătrânului să se gândească la viața fiicei sale dacă nu la a lui, mai ales la faptul că dacă Fatima mai trăiește fericită alături de el azi, i se datorează doar lui, lui Mișa. De asemenea, în cazul în care ar fi avut proasta inspirație de a merge la autorități, vor apărea suficiente dovezi referitoare la implicarea lui directă în acțiunea de astăzi precum și în moartea suspectă a traficantului de droguri, spânzurat în închisoare, astfel încât Adil să-și ispășească restul zilelor după gratii. Asta în cazul în care nu va fi condamnat la moarte. La încheierea monologului lui Mișa, Adil plecă capul învins și resemnat. Amândoi știau că Adil nu va vorbi. După câteva ore de așteptare, înainte de venirea zorilor, cei doi scafandri s-au întors. Au urcat la bord gâfâind, cu ochelarii mari de apă puși pe frunte. La întrebarea mută a lui Mișa,

cei doi au dat din cap, aprobator. Adil a întors șalupa în port, iar cei trei au dispărut imediat ce nava a atins cheiul. S-a întors clătînându-se acasă, apoi a căzut într-un somn adânc, letargic, din care s-a trezit târziu, mult după ora prânzului. Era de parcă ar fi încercat fără succes să-și adoarmă conștiința, să-și înăbușe tresăririle de revoltă la adresa faptelor sale din acea noapte.

A doua zi a luat toate ziarele și a ascultat toate posturile de radio și televiziune cu inima strânsă, așteptând să vadă sau să audă de vreo nenorocire. Nimic. Următoarele zile la fel, fără nici un rezultat. Începuse să creadă că acțiunea la care a luat parte fără voia lui a eșuat, mai ales datorită faptului că nu i-a mai văzut pe Mișa sau pe ciudații lui tovarăși. După trei săptămâni, la o discuție la un rând de bere Efes cu un marinăr în vârstă de pe un distrugător din marina turcească, a aflat ce s-a întâmplat de fapt. Marinarul, aflat în permisie, se cam cherschelise și a devenit mai slobod la gură. Lui Adil, mai rezistent la băutură, nu i-a fost greu să-l tragă de limbă pentru a afla filmul evenimentelor, asta punând cap la cap povestea marinarului cu ceea ce știa el. Povestea lui era așa de necrezut, că oricare în locul lui Adil l-ar fi considerat nebun.

În dimineața următoare excursiei nocturne în tovărășia KGB-iștilor, flota militară turcă a pornit prin strâmtoarea Dardanele, spre sud, pentru manevre comune cu marina britanică, Royal Navy. Drumul lor trecea prin apropierea apelor teritoriale grecești. Grecia și ea membră NATO, supraveghea cu atenție traseul flotei turcești spre punctul de întâlnire cu Royal Navy, aflat în estul Mării Mediterane, undeva la mijlocul distanței între Insula Rodos și portul egiptean Alexandria. Atenția deosebită acordată de greci mișcărilor de nave turcești se datora tensiunilor dintre cele două țări cu privire la Cipru, tensiuni care au degenerat în conflict deschis în 1974, când lumea întreagă a putut asista la un război între două țări membre NATO, de fapt singurul de această factură. Atunci a fost nevoie de intervenția hotărâtă a anglo-americanilor pentru ca și conflictul să nu degenereze.

În acel moment, în care flota turcă se îndrepta spre punctul de întâlnire, Grecia devenise suspicioasă asupra manevrelor militare anglo-turce într-o zonă nu prea depărtată de Cipru, măr al discordiei greco-turcești. Această suspiciune le era întărită și de declarațiile nefavorabile ale primului ministru britanic Margaret Thatcher la adresa regimului de stânga al lui Andreas Papandreu, regim considerat mult prea favorabil Uniunii Sovietice. Un motiv în plus ca cele două țări să se privească cu neîncredere, iar armatele să fie cu arma la picior chiar în momentul în care flota militară turcă traversa o zonă din apropierea apelor teritoriale grecești.

Era chiar în zori, când două distrugătoare turcești au fost zguduite simultan de câte o explozie în carena lor de sub linia de plutire. Două

imense coloane de apă s-au ridicat la înălțimi de câteva zeci de metri. Au izbucnit incendii la bord. Alarmerle au început să sune în timp ce marinari buimaci de somn alergau pe punțile navelor încercând să-și dea seama ce se întâmplase. Răcnetele și urletele ofițerilor nu reușeau să restabilească calmul.

Flota turcă trecu din poziție de marș în poziție de luptă. în confuzia generală, toți credeau că sunt atacați, iar radiotelegrafiștii derutați au transmis cum că navele au fost lovite de un atac submarin, de undeva din exterior. Au fost lansate grenade antisubmarin, deși sonarele nu detectaseră prezența vreunei torpile, cu atât mai puțin a vreunui submersibil. Pe continent, armata turcă a intrat în stare de alarmă de luptă. O escadrilă de F-17 s-a ridicat de pe aeroportul din Izmir pentru a fugi în ajutorul flotei atacate. La scurtă vreme, ca răspuns, a intrat în alertă și armata greacă, ridicându-și avioanele de luptă de la sol și direcționându-le spre flota turcă considerată agresoare. Navele de luptă grecești au ieșit din portul Pireu urmând un curs de interceptie al flotei turcești. A fost nevoie de intervenția SUA asupra celor doi prim miniștri pentru ca lucrurile să nu degenereze într-un război inter-NATO. Sateliții militari americani au dovedit fără dubiu că nici un proiectil nu s-a îndreptat spre flota turcă și că avariile asupra celor două distrugătoare nu pot fi decât opera unui sabotaj. Exploziile de la bordul navelor turcești au avut drept consecință paisprezece morți și treizeci și nouă de răniți, iar cele două distrugătoare au fost retrase în port pentru reparații care au durat mai multe luni. Manevrele militare anglo-turce au fost anulate, iar întregul eveniment a fost trecut sub tăcere de către toate părțile implicate.

Când a aflat că a provocat atâtea morți și răniți și că a fost pe cale să declanșeze un război, Adil a plecat gârbovit acasă și s-a îmbătat timp de două zile. După aceea și-a zis „Insh’Allah” și și-a văzut de treabă încercând să dea uitării incidentul. După câteva luni, Mișa l-a căutat din nou, de data asta pentru o altă misiune. Au pus un dispozitiv de urmărire pe un submarin francez aflat în escală în portul Istanbul. Cu timpul, vizitele lui Mișa deveniseră obișnuite. O dată la câteva luni îl căuta pentru un serviciu, singur sau însoțit, apoi dispărea așa cum venise. Uneori transbordau arme sau droguri de pe vreun submarin sovietic aflat în larg pe șalupa sa, apoi după ce ajungeau în port apăreau câțiva bărbați tăcuți care le preluau. Alteori spionau sau urmăreau navele de război turcești sau aliate aflate în port. O singură dată paza de coastă i-a interceptat, dar când l-au recunoscut pe Adil la bord l-au salutat și au plecat fără să-i mai controleze. Conștiința îl chinuia din ce în ce mai puțin, mai ales că avea și unele beneficii. Multe din vizitele lui Mișa erau urmate de sume virate către contul lui din surse necunoscute, așa că firma lui continua sa prospere. în 1999, când Turcia a fost lovită de o criză financiară fără precedent în istoria

contemporană a statului, Adil era conștient că a supraviețuit, ba chiar a prosperat, datorită lui Mișa și a partenerilor nevăzuți ai acestuia, care, deși Uniunea Sovietică s-a destrămat cu opt ani înainte, își vedeau de treburile de parcă nu s-ar fi schimbat nimic. Atât doar că Adil nu mai știa pentru cine lucrează, pentru FSB sau pentru altcineva? Și dacă pentru altcineva, atunci pentru cine? Mai știa că nici nu va putea afla vreodată. Conștiința nu-l mai supăra aproape deloc, atâta doar că ajunsese să-l urască pe Mișa pentru că îl redusese pe el, Adil Ozturk, la nivelul unui instrument orb, care se supune fără a mai pune întrebări la ordinele unui individ căruia nu-i știa decât prenumele și acela fals, în mod sigur.

Un val lovi bordul șalupei trezindu-l pe Adil din noianul amintirilor ce-l învăluiseră. Era din nou într-o misiune cu Mișa, pe fața căruia timpul își pusese prea puțin amprenta. Aceași privire de oțel, același chip care parcă nu a râs niciodată, chiar dacă era mai brăzdat de riduri, comparativ cu acum douăzeci și șase de ani. Mișa venise singur la bord, iar Adil luase cu el doi marinari de încredere, pe Suleiman și pe Bora, despre care știa că îi erau suficient de devotați ca să-și țină gura. I-a luat pe aceștia doi și la sugestia lui Mișa, fapt care lui Adil i-a întărit convingerea că blondul îi avea la mână cu ceva. Mișa stătea la pupa navei și lucra la niște dispozitive electronice de mărimea unei palme, dispozitive scoase dintr-un sac marinăresc vechi și soios pe care l-a purtat tot timpul asupra lui. Nu-i plăcea faptul că pentru prima oară Mișa l-a pus să iasă din apele teritoriale turcești și cu atât mai mult, l-a făcut să parcurgă o distanță atât de mare până în apele românești, în largul portului Constanța. L-a obligat chiar să pescuiască calcan, astfel încât în cazul în care ar fi fost prinși, să poată fi acuzați doar de braconaj în zona românească. Însemna că misiunea lui Mișa era de o importanță deosebită, dacă acesta era dispus să își asume atâtea riscuri, implicând chiar și acuzația de braconaj doar pentru o oarecare acoperire. Cu câțiva ani în urmă, mulți pescari turci, unii chiar cunoscuți de-ai săi, au fost prinși braconând în apele românești. Atunci li s-a confiscat încărcătura și au fost obligați să plătească o amendă, la început modică, de circa o sută de dolari, dar cu timpul legile s-au înăsprit astfel încât nu mai era o afacere să riști confruntarea cu autoritățile portuare. Adil risca chiar confiscarea vasului și știa că autoritățile turcești nu ar fi putut face nimic pentru el. Totuși, știa că Mișa l-ar fi despăgubit în același mod misterios prin care se achita de datorii, adică o sumă apărută brusc în cont.

Mișa lansă în apă unul din dispozitivele lui electronice, ce dispăru în adâncuri purtat de o greutate suplimentară anterior atașată, apoi îi făcu semn lui Adil să se deplaseze spre nord. După câțiva kilometri, făcu același lucru cu un al doilea dispozitiv, după care șalupa s-a deplasat din nou spre nord, spre partea nordică a intrării în port. Au

făcut același lucru, apoi Mișa îi făcu semn lui Adil să se îndepărteze spre larg, în apele internaționale, urmând ca de acolo să meargă spre casă.

Adil și-a dat seama că ceva nu este în regulă când a văzut la mică distanță spuma albă a unui val spărgându-se de un obstacol care, la asemenea distanță de țărnm nu putea fi decât carena unui vas ce înainta tăcut, cu toate luminile stinse în noaptea fără lună. Ca să poată naviga așa, acest vas trebuia să fie dotat cu un sistem radar performant. În depărtare nu se vedeau decât luminile vaselor comerciale aflate în larg, așteptând să intre în port. Ei se aflau între acestea și intrarea în radă, cu luminile stinse, strecurându-se hoțește spre largul mării. Adil se aplecă spre Suleiman cerându-i să mărească viteza, chiar dacă zgomotul motoarelor ar fi putut să-i dea de gol. Suleiman îl aprobă tăcut și mări turația motoarelor. În același moment au fost orbiți de lumina unui reflector și o voce metalică transmisă printr-un megafon le ordona în românește să oprească motoarele. Concomitent, zgomotul infernal al sirenelor aproape că îl paraliză. Îngrozit, Adil privi spre Mișa. Acesta, în partea umbrită a vasului, unde nu putea fi văzut de pe nava străină, aruncă în apă sacul marinăresc, apoi se întoarse spre Adil făcându-i acestuia un semn aprobator din cap. Suleiman opri motoarele, apoi coborî pe punte alături de ceilalți. Vocea din megafon continuă în timp ce nava străină se apropia tot mai mult:

— Ieșiți toți afară cu mâinile ridicate la vedere! Suntem paza de coastă română! La cel mai mic semn de nesupunere, suntem autorizați să folosim armamentul din dotare!

Adil știa că așa și este. A aflat de la prieteni de-ai lui, care au avut de-a face cu paza de coastă română, că nu erau doar vorbe goale. Dacă nu s-ar fi supus somației, șalupa pazei de coastă ar fi tras două focuri de avertisment în aer, apoi dacă acestea nu ar fi avut rezultat, ar fi îndreptat mitraliera de calibru 14,5 spre nava sa și ar fi tras în plin, căutând să-i distrugă cârma și sistemele de ghidare, sau sistemul de propulsie. Adil era conștient că și Mișa știa aceste lucruri. Se întoarse spre el, căutându-l cu privirea, fără rezultat însă, apoi dădu din umeri și își ridică mâinile mormăind în barbă ca pentru sine: „*Insh'Allah!*”

III

Miercuri 26.05.2010, ora 8.15

București

Micul amfiteatru din incinta Ministerului Apărării Naționale a României era pe trei sferturi plin de cursanți. Majoritatea erau tineri, grupați înspre rândurile din față, ascultând cu atenție cuvintele profesorului, un bărbat în jurul a treizeci și cinci de ani, înalt cam de 1,85 metri, brunet cu câteva fire albe la tâmple. Numele lui era Radu Dăianu și predă cursul de „Strategie militară” pentru viitorii ofițeri superiori din cadrul Ministerului Apărării Naționale. Cursul său se bucura de o mare popularitate în rândul studenților, popularitate care l-a făcut pe tânărul angajat civil să devină oarecum celebru în comunitățile de apărare care cuprindeau și alte servicii cu atribuții conexe în cadrul siguranței naționale. Licențiat în economie și doctor în istorie, cu o specializare în istoria militară, Radu Dăianu a ajuns în scurtă vreme o personalitate cunoscută capilor și cursanților din cadrul serviciilor de apărare ale țării prin felul de a predă o materie inițial rigidă, dar ulterior transformată de el într-o dezbatere liberă pe teme interconectate, de la tacticile de infanterie și de blindate până la consecințele pe termen lung ale conflictelor economice, de la rolul serviciilor de informații în intoxicarea și dezinformarea inamicului, la controlul și psihologia maselor. Era ceva normal ca în timpul cursului, de fiecare dată interactiv, să se treacă de la tacticile de învăluire folosite de armata germană pe frontul de est în cel de-al doilea război mondial la analiza modului în care ar putea evolua criza din Indonezia, sau la potențialul efect bilateral al conflictului economic dintre China, cu zona de coastă puternic dezvoltată, dar trasă în spate de zonele sărace din vest și Japonia, un colos economic pentru care actuala recesiune pare să aibă efecte imprevizibile în zone sensibile, cum ar fi sectorul social.

Conducerea Ministerului Apărării Naționale, de fapt acei care supervizau procesul de învățământ din cadrul Academiei Militare, a privit cu o oarecare reticență această metodă originală de abordare a unei materii care ar fi trebuit să se ocupe mai mult cu elaborarea principiilor lui Sun Tzu și ale lui Carl von Clausewitz și aplicarea lor în practică pe baza unor exemple determinate, dar au răspuns ulterior favorabil inițiativei tânărului profesor, mărinind corespunzător numărul de ore alocat materiei sale. Asta mai ales după ce s-au văzut rezultatele net superioare obținute de studenți în cadrul exercițiilor simulate de crize locale sau regionale. Modul de abordare al acestor exerciții simulate l-au făcut pe Radu Dăianu solicitat și de Serviciul

Român de Informații (SRI) și de Serviciul de Informații Externe (SIE), pentru a preda câteva cursuri despre tehnica folosirii informațiilor în cadrul conflictelor militare contemporane. Astfel, cursul său de Strategie militară a ajuns să fie audiat nu numai de cursanții din cadrul Academiei Militare sau viitorii ofițeri de informații ai armatei, ci și de viitoarele cadre ale SRI și SIE sub forma cursurilor opționale sau facultative. Rezultatele pozitive obținute de cursanți au făcut ca absolvenții să le spună studenților mai tineri că una din premisele absolvirii cu brio a universității de profil reprezintă o notă bună la cursurile profesorului Dăianu, o autoritate în domeniul său. Acest fapt a dus la frecventarea cursurilor sale și de către ofițerii consacrați, cu vechime, ai instituțiilor amintite, ca și de către membrii aflați în conducerea de vârf a serviciilor de apărare. Aceștia, de multe ori foloseau cursurile profesorului Dăianu nu numai ca o modalitate de a-și reîmprospăta cunoștințele sau de a afla unele lucruri noi, ci și de a face un schimb neoficial de informații utile în timpul pauzelor de cafea de la parterul instituției în cauză.

De aceea, de fiecare dată, cursul de Strategie militară, ulterior modificat în „Tactica și strategia militară”, se distingea prin prezența unui grup aparte, format din cadre de conducere din cadrul MApN (Ministerul Apărării Naționale), MAI (Ministerul Administrației și Internelor), SRI și SIE. În ciuda rivalităților inerente în cadrul instituțiilor respective, cursul profesorului Dăianu a ajuns un canal de comunicații interdepartamental important, de multe ori șefii serviciilor respective își trimiteau adjuncții pentru a face unele schimburi de informații sau pentru a aranja unele contacte neoficiale. Ar fi fost foarte neplăcut ca în cadrul vreunei ședințe a CSAT (Consiliul Suprem de Apărare a Țării), președintele, în calitate de șef al statului, să afle că serviciul de informații al armatei și SRI-ul au urmărit în paralel aceeași pistă în detectarea unor potențiale amenințări la adresa securității naționale și asta probabil băgându-și reciproc bețe în roate și periclitându-și unul altuia acțiunile. Pentru a evita aceste lucruri care în trecut s-au mai întâmplat, au fost create, practic din oficiu, canale neoficiale de comunicații între departamentele cu responsabilități de apărare și de spionaj, iar unul din acestea a ajuns să fie cursul profesorului Dăianu. Uneori, în pauzele de cafea, la discuții lua parte și Radu Dăianu, dar numai atunci când informațiile vehiculate corespundeau cu gradul secretizării în care era implicat și acesta. De multe ori, părerile lui erau bine argumentate și pertinente, fapt care a atras respectul și aprecierea unor persoane aflate în zona superioară a ierarhiei serviciilor mai sus amintite.

Chiar și acum, în spatele amfiteatrului, se afla un grup distinct, mai în vârstă față de majoritatea cursanților. Erau așezați umil lângă altul,

astfel ca să poată schimba din când în când câte o vorbă sau o idee. Grupul „veteranilor”, cum mai era numit, era format în această dimineață din cinci oameni. Printre ei, Radu Dăianu l-a remarcat pe Vlad Sorescu, director adjunct în SRI, „eminența cenușie” a serviciului, după cum era cunoscut între cei inițiați. Acești inițiați erau, fără excepție, cei aflați într-o poziție superioară în ierarhia SRI. Ei șușoteau că Vlad reprezintă „creierul”, celălalt director adjunct, Titus Vintilă, ocupându-se mai mult de administrație și controlul resurselor, iar directorul, Mircea Arambașa, având un rol mai mult decorativ în economia informațiilor, el fiind de fapt cel care se ocupa de aspectele politico-juridice ce implicau activitatea de informații. Era și normal deoarece, spre deosebire de cei doi adjuncți, Mircea Arambașa a fost numit în fruntea SRI cu un an și jumătate în urmă pe criterii politice, ca reprezentant al partidului de guvernământ și prieten apropiat al șefului statului. Cu toate acestea, cei trei directori formau o echipă relativ omogenă, încercând să colaboreze cât mai bine între ei și împreună cu celelalte instituții implicate în siguranța națională să-și facă cât mai bine treaba pentru care erau puși acolo, dar fiecare pe domeniul său de competență.

Lângă Vlad Sorescu stătea colonelul Constantin Pușcaș, o stea în ascensiune în cadrul Statului Major General al armatei. Doar cu câteva săptămâni în urmă, el fusese numit adjunct al șefului de stat major, general-colonel Vasile Ursan. Înzestrat cu o minte analitică iute ca briciul, în toate aplicațiile și manevrele unitățile conduse de el obținând calitative maxime. În urmă cu trei ani a fost transferat la Statul Major General, având și aici o avansare fulgerătoare, fapt care i-a atras și multe necazuri din partea unor ofițeri mai vechi în grad, care au ajuns să-l dușmănească în mod deschis pentru neobrăzarea de a nu ține cont de vechime și vârstă în promovarea subordonaților săi. Pe principiul că războiul se poartă acum cu totul altfel decât pe vremea bunicilor, colonelul în vârstă de patruzeci și doi de ani s-a înconjurat de ofițeri tineri, mulți dintre ei specialiști de înaltă clasă în computere și arme inteligente. Șeful de stat major l-a remarcat repede datorită competenței sale, dar și datorită unui complex de caracteristici psihologice care-l ajutau pe tânărul colonel să-și impună punctele de vedere în fața colegilor săi mai în vârstă. Oricum, Constantin Pușcaș, sau Titi, după cum îi spuneau prietenii apropiați, continua constant să-și învingă adversarii la simulările pe computer ale unor bătălii reale sau imaginare. Pare într-o oarecare măsură paradoxal, dar colonelul Pușcaș, cu o figură rigidă, brăzdată de două cute adânci în mijlocul frunții, a ajuns să fie considerat exponentul tinerilor ofițeri de valoare care susțineau că tehnica militară și tactica de luptă se schimbă de câteva ori mai repede decât rata pensionării sau retragerii vârstnicilor generali care, o parte din ei, țineau în mână

frăiele armatei române. Asta mai ales după ce a ajuns la urechile multora o frază pe care Titi Pușcaș a lăsat-o să scape unor prieteni și colaboratori apropiați: „Faptul că bunicul meu și-a condus eroic trupele în lupta pe două fronturi în cel de-al doilea război mondial nu mă obligă să gândesc tactica și strategia militară la fel ca și el”.

Alături de Pușcaș, în amfiteatru mai stăteau doi ofițeri superiori MAPN și un ofițer din cadrul SIE, dar pe aceștia Radu Dăianu îi știa doar din vedere fără să le cunoască numele. Radu Dăianu se simțea mândru în sinea lui pentru notorietatea și gradul de interes suscitată de cursurile sale în rândul cadrelor superioare ale armatei și serviciilor secrete și încerca de fiecare dată să nu-și dezamăgească auditoriul, pregătindu-și expunerile în cele mai mici detalii, reușind să vină în întâmpinarea eventualelor întrebări și divagații cu comentarii pertinente bazate pe studii aprofundate, chiar dacă discuțiile libere deraiau destul de mult de la subiectul propriu-zis al cursului.

Acesta era cazul și în momentul de față. Pe fundal se afla o hartă la scară mare a zonei Caucazului, pe care erau desfășurate pozițiile armatelor sovietice și ale celor germane cu aliații lor în preziua ruperii frontului de la Stalingrad în cursul celui de-al doilea război mondial. Erau evidențiate direcțiile de atac ale trupelor sovietice care au rupt frontul Armatei a 3-a române la nordul Armatei a 6-a germane conduse de generalul Paulus, ulterior mareșal, respectiv ale Armatei a 4-a române aflate la sudul acestei armate. Pe un ecran situat lângă hartă se derulau mișcările diviziilor angrenate în această bătălie, pe zile, începând cu momentul atacului până în momentul joncțiunii celor două aripi învâluitoare ale armatei sovietice. Programul de calculator ce făcea posibilă această viziune era rodul eforturilor fratelui lui Radu Dăianu, Lucian, un expert în computere care avea propria firmă de soft, firmă cu cifra de afaceri de ordinul sutelor de mii de dolari. Aceste simulări pe calculator ale bătăliilor reprezentau un hobby pentru cei doi frați și, de asemenea, erau rezultatul puținelor momente din timpul lor liber petrecut împreună, mai ales în ultima vreme, când natura activităților lor îi făcea să fie mai mult departe unul de altul, în încercarea de a face posibilă conviețuirea muncii fiecăruia cu viața de familie.

Radu răspunse unui student al Academiei Militare, un tânăr bronzat și blond, care încerca să schițeze posibile modalități de blocare a unităților rusești de blindate cu forțele care le avea la dispoziție pe hartă.

— Mă bucur, domnule Vasian, că vă preocupă în așa măsură posibilitatea stabilizării unui front străpuns de forțe mult superioare, dar nu trebuie să uitați importanța factorului timp în acest proces. Acum noi știm care a fost evoluția evenimentelor, precum și conjunctura acestora. Dar să presupunem că în primele zile ale

atacului sovietic început la 19 noiembrie 1942 v-ați fi aflat la conducerea Grupului de armate Don. Gândiți-vă că în câteva zile ați fi predat comanda feldmareșalului Erich von Manstein și n-ați fi apucat să faceți mare lucru, mai ales când conducerea supremă era în mâinile lui Hitler și toate operațiunile unităților mai mari de un batalion trebuiau supuse aprobării acestuia. Aici observăm încă o dată influența negativă a amestecului factorilor de decizie politică în desfășurarea operațiunilor militare. Cercul în jurul Armatei a 6-a germane și a rămășițelor din armatele române a fost închis două zile mai târziu, pe 21 noiembrie. Gândiți-vă la magnitudinea loviturilor armatei sovietice după puternicele baraje de artilerie, dacă din 22 de divizii românești, nouă au fost complet distruse, nouă risipite și doar patru au rămas apte de luptă. Fratele bunicului meu, sergent în regimentul 88 infanterie, a fost dat dispărut în acele zile și de atunci nimeni nu mai știe nimic de el. Scuzați-mă pentru această paranteză, dar nu pot să-l uit pe bunicul meu răposat cu câțiva ani în urmă, cum se crispa când venea vorba de orice legat de sovietici, mai ales că întâmplător el era într-o permisie acasă când s-a rupt frontul. Într-o oarecare măsură, cred că se simțea responsabil că nu a fost atunci acolo, de parcă ar fi putut face ceva pentru fratele lui mai mare.

Se opri să-și tragă răsuflarea, apoi continuă:

— Ați evidențiat, domnule Pop și dumneavoastră, domnule Mihali, importanța blocării aripii nordice a atacului sovietic pentru a-l opri înainte de a-și arunca tancurile spre Rostov în scopul de a tăia liniile de comunicații ale întregii aripi sudice a frontului german, dar fără să gândiți din perspectiva celeilalte tabere. Acest obiectiv ar fi putut fi prea ambițios pentru sovietici care încă nu aveau inițiativa pe frontul de est. Obiectivul lor era de a scoate din luptă Armata a 6-a, fapt care le-a reușit în cele din urmă.

— Referitor la amestecul politicului cu aspectul militar, se auzi o voce din sală, romanii dădeau puterea într-o singură mână în timp de război.

— Da, dar era o mână militară, răspunse o altă voce din celălalt capăt al sălii. O mână de consul sau dictator.

— Referitor la comparația venită din sală cu manevra dublei învăluiri de la Cannae, vreau să fac unele precizări, zise Radu îndreptându-se spre tablă cu o bucată de cretă în mână. Ajuns acolo începu să schițeze liniile de front și pozițiile inițiale ale armatelor, precum și direcțiile de manevră folosind o serie de dreptunghiuri de la care porneau săgeți indicatoare ale mișcărilor de trupe.

— După cum vedeți, armata cartagineză a lui Hannibal și armata romană la Cannae și-au așezat trupele față în față, cu infanteria în centru și cavaleria pe aripi. Când a început bătălia, cavaleria numidă a lui Hannibal a atacat în forță cavaleria romană, în timp ce infanteria

cartagineză se îndrepta spre cea romană. Odată lupta angajată, centrul cartaginez începe să dea în spate, urmat de infanteria romană, ușurând astfel sarcina flancurilor. Aripa stângă a cavaleriei numide a dat peste cap flancul drept al armatei romane, făcând una cu pământul cavaleria de acolo. În urma avântului luat, cavaleria din aripa stângă ajunge în spatele armatei romane angajate în lupta cu restul armatei cartagineze, se întoarce și, atenție! Nu lovește centrul armatei romane formate din pedestrime, ci descrie un arc de cerc până în spatele cavaleriei de pe flancul stâng angajate în lupta cu flancul drept al armatei cartagineze. Restul cavaleriei romane, prinsă ca într-un clește de cavaleria numidă, practic de ambele flancuri care se închideau, este repede învinsă după care flancul stâng cartaginez face cale întoarsă în spatele romanilor pentru a surprinde infanteria printr-un alt arc de cerc care prinde restul armatei romane în încercuire și pricinuieste acesteia una din cele mai mari înfrângeri din istoria ei. După această bătălie, romanii tresăreau în spatele zidurilor Romei așteptând să audă fatidicele cuvinte „Hannibal ante portas!”. Deci, dubla încercuire de la Cannae, visul oricărui general, diferă total de alte bătălii moderne prin faptul că este rezultatul învăluirii cu succes a unei singure aripi care a desăvârșit victoria, nu a ambelor aripi care să facă joncțiunea în spatele formațiunilor inamice, așa cum a fost vorba la Stalingrad. Se mai numește dubla învăluire din motiv că aceeași aripă, cea stângă, a învăluit de două ori armata romană, mai întâi de la stânga la dreapta, apoi de la dreapta la stânga până în spatele infanteriei situate în centrul frontului.

Ca o temă de casă, continuă Radu, vă rog să vă gândiți cum s-ar putea transforma bătălia de la Stalingrad aplicând lovitura principală pe o singură aripă, în așa fel încât să obțineți maximum de rezultate, nu numai încercuirea Armatei a 6-a, dar și prăbușirea totală a frontului de sud al armatei germane. Ca o sugestie, vă recomand să vă folosiți de aripa dreaptă la care să transferați majoritatea diviziilor de blindate, restul frontului încercați să-l stabiliți prin poziții defensive. De asemenea, mă gândesc ca după ruperea frontului să împărțiți blindatele în două, o parte să încercuiască Armata a 6-a, iar alta să încerce să ocupe Rostovul pe Don, fapt care ar duce la căderea frontului de sud și la izolarea Grupului de armate A din peninsula Kuban. Ca de obicei, jumătate dintre voi jucați rolul mareșalului Manstein, deci partea germană, cealaltă jumătate se află în pielea mareșalului Jukov, partea sovietică. Sunt convins că ora următoare vom avea o dezbatere foarte interesantă, domnilor mareșali.

— Mulțumim pentru avansare, domnule profesor, zise un tânăr din primele rânduri.

— Și pentru că încep să am remușcări că v-am dat prea multe sugestii la Stalingrad, vă rog să faceți același lucru și pentru

„Operațiunea Citadela”, cea care a dus la bătălia de la Kursk-Orel în iunie 1943, cea mai mare bătălie de blindate din istorie, dar de data asta fără ajutorul meu.

— Dar cea mai mare bătălie de blindate din istorie nu s-a dat în războiul arabo-israelian de Yom-Kippur din octombrie 1973?

— Ba da, dar ca și concentrație de blindate pe suprafață, dar ca număr de tancuri rămâne cea de la Kursk-Orel.

— De ce insistăm așa mult pe ciocnirile de blindate când ultima mare bătălie de tancuri a avut loc în războiul din Golf în 1991? Întrebă Mihali.

— Probabil așa au zis și cei din Golf, îi răspunse râzând Vasian. Nu trebuie uitat nici rolul blindatelor în Irak în 2003. Părerea mea este că blindatele vor continua să joace un rol important în conflictele viitorului.

— „Dacă vrei să trăiești în pace, pregătește-te de război” spunea Sun-Tzu încă înaintea erei noastre, interveni Radu. Dar să revenim la obiectivele unui război sau ale unei operațiuni militare. Aici este diferența între obiective strategice și obiective tactice. Hai să vedem cum stabilirea obiectivului, clară sau neclară, precum și urmărirea lui, influențează desfășurarea unui război, a unei campanii sau operațiuni militare. Dați-mi un exemplu, domnilor!

— Hitler, cu operațiunea Barbarossa! se auzi o voce din fundul sălii.

— Aveți dreptate, domnule Vasilescu, zise Radu punând creta pe masa lungă ce servea pe post de catedră. Invazia Uniunii Sovietice, cu numele de cod „Operațiunea Barbarossa”, s-a făcut fără a avea stabilite dar obiectivele strategice. A fost, se pare, un atac de preîntâmpinare a unei posibile invazii din partea lui Stalin, atac foarte posibil în conjunctura în care Germania părea angajată într-un potențial război de durată cu Imperiul Britanic. Obiectivele tactice au fost bine stabilite și duse la îndeplinire la nivelul fiecărei armate și al fiecărui corp de armată până la un moment dat, când au început disputele referitoare la obiectivul final. Lipsa unui obiectiv strategic bine definit a făcut ca esența campaniei să se piardă în desuetitudine. Unii generali încercau să facă din cucerirea Moscovei țelul final al campaniei împotriva Uniunii Sovietice. Pe motiv că și Napoleon a ocupat Moscova, dar fără folos, alții susțineau necesitatea atragerii și zdrobirii Armatei Roșii într-o bătălie decisivă. Deasupra tuturor, Hitler a avut grijă ca obiectivul militar să nu poată fi ghicit din pricina deselor schimbări de optică referitoare la modul optim de desfășurare a campaniei împotriva rușilor. Iar rezultatul se cunoaște. Dar, domnilor, ce părere aveți despre războiul terorist asupra Statelor Unite ale Americii? A fost suficient de bine pus la punct? Din ce punct de vedere Osama bin Laden și-a atins scopurile și care ar putea fi acestea? Care au fost obiectivele teroriștilor și care au fost cele ale

reacției americane împotriva Afghanistanului și în ce măsură au fost ele duse la îndeplinire, pe etapele desfășurării operațiunilor?

În sală se lăsă o pauză de câteva minute. Se vedea cum fiecare din studenți încerca să-și elaboreze un răspuns cât mai complet și mai bine argumentat, dar nici unul nu îndrăznea să deschidă dezbaterăa unui subiect sensibil și încă de mare actualitate în conjunctura internațională.

— Curaj, domnilor, nu îndrăznește nimeni? Nu este examen, expunem doar păreri și puncte de vedere pe care, ulterior, să le supunem dezbaterii!

Din partea stângă a amfiteatrului, la un moment dat se ridică un tânăr ofițer de aviație care, cu un gest grăbit își aranjă hârtiile din față, apoi își ridică privirea, în timp ce încerca să-și dreagă glasul pentru a putea începe ceea ce credea el că va fi o expunere mai lungă.

— Atentatele de la 11 septembrie 2001 au fost extraordinar de bine pregătite și executate din foarte multe puncte de vedere. Nu se poate trece cu vederea gradul înalt de sincronizare necesar pentru ca patru avioane civile să fie deturnate și prăbușite prin atacuri kamikaze asupra obiectivelor ce reprezentau, fiecare în parte, unul din simbolurile puterii americane, fie că este vorba de puterea militară sau cea economică. Faptul că cel deal patrulăa avion și-a ratat ținta și s-a prăbușit departe de un posibil obiectiv se datorează reacției pasagerilor și nu proastei organizări. Acești pasageri, care erau conectați prin intermediul telefoanelor celulare și a altor mijloace de informație aflate la îndemână, erau conștienți că soarta lor era pecetluită din momentul în care au aflat de avioanele prăbușite la World Trade Center și la Pentagon și au înțeles că nu este vorba doar de o simplă deturnare. Știind că nu mai au nici o șansă, au luptat pentru viața lor și cea a altor potențiale victime care s-ar fi aflat în obiectivul ales pentru a fi distrus de respectivul avion, fie ca era vorba de Casa Albă sau de reședința prezidențială de la Camp David sau chiar despre Capitoliu. Trecând peste resursele necesare pentru organizarea și ducerea la îndeplinire a unui asemenea atentat la o scară atât de mare, nu putem să nu remarcăm multiplele obiective atinse concomitent de atentatori. Pe lângă faptul că și-au demonstrat propria forță și au evidențiat slăbiciunea Americii care s-a lăsat surprinsă de un asemenea atentat, impactul mediatic a fost maxim. Al doilea turn al World Trade Center a fost lovit la o diferență de optsprezece minute de primul, timp suficient ca toate camerele de filmat ale posturilor de televiziune ocupate cu immortalizarea pe peliculă a incendiilor provocate de primul avion, să surprindă în direct izbirea celuiilalt turn al WTC de către un alt aparat de zbor plin cu pasageri. Amintiți-vă fiecare ce-ați simțit atunci când ați văzut pentru prima oară aceste imagini, asta ca să vă dați seama de impactul

psihologic și mediatic al transmiterii unei astfel de catastrofe în direct la televiziune. În plus de asta, faptul că generalul Ahmed Shah Massoud, liderul Alianței Nordului, o figură emblematică și legendară a luptei împotriva sovieticilor și apoi împotriva talibanilor fundamentaliști, este rănit grav și moare la scurtă vreme după aceasta în urma unui atentat organizat de doi talibani deghizați în reporteri, chiar cu două zile înaintea atentatelor de la 11 septembrie, dovedește că teroriștii au încercat să-și stabilizeze frontul de acasă anihilând rezistența prin eliminarea liderului ei și asta înainte de a ataca America. Deci, se observă din start o acțiune coordonată pe mai multe planuri, fapt care ne dă o idee despre natura amenințării ce plana asupra Occidentului.

Tânărul se opri să-și tragă răsuflarea precipitată de viteza în care și-a expus viziunea asupra evenimentului crucial de la începutul secolului XXI, eveniment care a marcat pentru multă vreme generația actuală și ale cărei urmări se pot vedea și acum, deși au trecut câțiva ani de la producerea lui. Abia atunci își dădu seama de liniștea din sală și se simți stânjenit într-o oarecare măsură. Faptul că era centrul atenției nu era de natură să-i întărească siguranța de sine. Ridică privirile înspre Radu, observându-l cum îi urmărea expunerea rezemat de una din mesele aflate în primul rând. Când privirile li se întâlneau, Radu ridică din sprâncene întrebător:

— De ce nu continuați, domnule...?

— Flaviu Popa.

— Da, de ce nu continuați? Sunt convins că stimații dumneavoastră colegi sunt nerăbdători să vă asculte în continuare.

Flaviu tuși din nou pentru a-și drege glasul, apoi continuă cu o voce ceva mai sigură:

— Atacurile aeriene împotriva Afghanistanului, începute pe 7 octombrie au fost într-o primă fază lipsite de rezultate palpabile. Aici se vede lipsa obiectivului clar. Atacurile au început mai mult propagandistic, imediat după încropirea unei coaliții cuprinzând de două ori mai multe state decât precedenta alianță împotriva Irakului, cea din 1991 de după invadarea Kuweitului, dar aceasta coaliție fiind mult mai eterogenă și mai nesigură decât cea care a dus la succesul militar din Războiul din Golf. Graba americanilor poate fi cel mai bine explicată prin necesitatea demonstrării fermității reacției SUA la orice fel de atacuri, mai ales de astfel de anvergură, precum și pentru satisfacerea orgoliului național de supraputere. De asemenea, administrația Bush nu putea întârzia riposta cerută cu insistență de către cetățenii americani șocați de lovitura primită. Dar, odată cu prelungirea bombardamentelor, a devenit evident faptul că lucrurile nu decurgeau în direcția voită. Reacția la atacurile cu antrax pe teritoriul Statelor Unite au dovedit cu prisosință acest lucru, chiar și

emoția produsă de lunetistul misterios, care până la urmă s-a dovedit a fi doar un criminal fără nici o legătură cu terorismul islamic.

— Să insistăm puțin pe domeniul militar, domnule Flaviu!

— Din punct de vedere militar, se observă o mare deosebire între bombardamentele americanilor din Vietnam sau din Golf în 1991. În primul caz au înecat hectare întregi de junglă într-o ploaie de bombe și de napalm și totuși au pierdut războiul, în al doilea caz, au pisat obiectivele și pozițiile irakiene continuu timp de săptămâni întregi până au zdrobit voința de luptă a inamicului. Rezultatul a fost o mare de mâini ridicate în momentul în care tancurile aliate pătrund adânc în dispozitivul advers. Ca o paranteză, remarcăm diferența de tactică față de următorul război din Irak, cel din 2003. În schimb, dacă urmărim desfășurarea bombardamentelor din Afghanistan, observăm faptul că în prima lună de atacuri aeriene, bombardamentele nu sunt chiar atât de intense pe cât ne-am fi așteptat. După un prim val de distrugerii ale obiectivelor militare evidente, talibanii își poziționează țintele potențiale în vecinătatea spitalelor și a aglomerărilor urbane, făcând dificilă distrugerea lor fără a afecta și obiective civile, lucru foarte sensibil pentru mass-media și opinia publică, precum și pentru stabilitatea coaliției care cuprindea și state musulmane, de pe acum cuprinse de convulsii interne provocate de fundamentalistii islamici. Numai în Pakistan s-a ajuns la zeci de morți și răniți în urma confruntărilor islamiştilor cu forțele de ordine. Apoi, intensitatea bombardamentelor asupra talibanilor lasă mult de dorit. Este ca și cum americanii nu își găsesc țintele. Se observă de pe acum intenția talibanilor de a tergiversa conflictul până la căderea iernii aspre din zonă, astfel încât un deznodământ al războiului să fie împins cât mai departe în viitor. O asemenea turnură ar fi impus erodarea coaliției, mai ales prin perspectiva escaladării conflictului israeliano-palestinian. De asemenea, apariția unor victime în rândul soldaților americani ar fi dus la o reorientare și revizuire a politicii de intervenție într-un ținut atât de inospitalier cum este Afghanistanul, decimat de mai bine de douăzeci de ani de război.

Se opri o clipă, apoi continuă:

— Nu trebuie uitat faptul că operațiunea Restore Hope, începută în 1992 în Somalia, a fost abandonată în 1993 de către Statele Unite în urma decesului a optsprezece soldați din infanteria marină. Dar mai importantă este imaginea difuzată de CNN în direct, târârea cadavrului unui soldat american pe străzile din Mogadiscio, legat de un jeep al luptătorilor loiali lui Mohammed Farah Aidid, unul din seniorii războiului local, responsabil cu ambuscada pregătită împotriva soldaților americani porniți să aresteze doi dintre locotenenții săi. Au fost, deci, suficienți optsprezece militari americani uciși în Somalia pentru ca SUA să se retragă din această țară și să

abandoneze proiectata pacificare și salvare a țării din ghearele războiului civil interminabil de aici. De aici devine clară strategia talibană de a lungi cât mai mult conflictul până la intervenția terestră, unde să apară victime americane, care să ducă la pierderea sprijinului opiniei publice din țară, foarte sensibilă la vărsarea sângelui american în afara granițelor țării.

— Dar totuși, ocuparea, e drept cu dificultăți, a orașului Mazar-el-Sharif în 9 noiembrie a dus la prăbușirea întregului edificiu taliban din țară, orașele căzând apoi unul după altul, încercă Radu să provoace o reacție a lui Flaviu.

Acesta se întoarce spre Radu și privindu-l în ochi fără a-și mai consulta notițele, continuă:

— Așa e, dar Mazar-el-Sharif a căzut numai după ce echipe de câte doisprezece oameni din trupele speciale americane sunt infiltrați la sol pe lângă principalii generali ai Alianței Nordului ale căror armate se aflau față în față cu talibanii și luptătorii Al-Qaida. În unele zone situația era statică de mai bine de trei ani, amintind de tranșeele primului război mondial. Aceștia încep să coordoneze atacurile aeriene marcând cu laser țintele inamice de pe front, astfel bombardamentele aeriene devin tot mai precise. Atacurile generalilor Fahim, Dostum, Atta, Ismail Khan, Baryoli și Kharzai, viitorul președinte, unele adevărate șarje de cavalerie, duc la prăbușirea pozițiilor, apoi a fronturilor talibanilor năuciți de precizia loviturilor aeriene pornite de la baza americană K2 din sudul Uzbekistanului, bază ridicată doar în câteva zile. În acest context cade Mazar-el-Sharif, factor important prin deschiderea largilor posibilități de manevră din nordul țării, în special dinspre Uzbekistan și Tadjikistan. Rezultatele se simt și în câteva zile este ocupat și Kabulul, iar rezistența talibană din nord se prăbușește, cu excepția orașului Kunduz încercuit și supus asediului, ocupat ceva mai târziu. Mai apare episodul rezistenței talibane de la Tora Bora, după care americanii pot spune că orice rezistență militară organizată în Afganistan încetează. Cu toate acestea, luptele sporadice vor continua ani în șir în unele zone, dar regimul taliban este definitiv înfrânt aici. Seniorii locali ai războiului, cei care guvernează efectiv provinciile întreținând armate private și-au făcut un obicei prin a trece dintr-o tabără în alta încă din timpul ocupației sovietice. Instaurarea autorității centrale rămâne încă un deziderat greu de atins.

Radu îl întrerupse din nou:

— Conform estimărilor, doar în prima lună de bombardamente asupra Afghanistanului, peste două sute de membri importanți Al-Qaida, gruparea lui Osama bin Laden, teroristul numărul unu al lumii, au reușit să iasă din țară folosind acte de identitate falsificate de rețelele specializate în acest scop. Este celebru cazul unei ziariste de la

Newsweek care, dându-se drept transfugă afgană a reușit să obțină acte complete, incluzând pașaportul, certificatul de naștere și permisul de conducere pentru circa 350 de dolari. Pe lângă alte documente necesare, cea mai scumpă a fost viza, care a crescut de la 2500 de dolari înaintea atentatelor din 11 septembrie până la 4000 de dolari după această dată. Viza, la fel de ușor de obținut, putea fi de Dubai, de China, sau de Ucraina. Această viză de Ucraina explică numărul mare de fundamentalisti islamici care s-au stabilit sau au tranzitat aceasta țară vecină nouă, fapt care ne-a adus unele neplăceri în anii ce au urmat.

Expunerea a fost întreruptă de soneria stridentă a unui telefon celular din fundul sălii, din zona rezervată veteranilor. Privirile curioase ale cursanților s-au întors pentru o clipă în spate, suficient ca cei prezenți să-l vadă pe Vlad Sorescu, directorul adjunct al SRI, căutându-și celularul în buzunarul interior de la piept. Vlad își scoase telefonul, privi o clipă numărul afișat, apoi îl închise. Începu să-și strângă lucrurile în grabă și înainte de a se precipita spre ieșire scrise câteva cuvinte pe o bucată de hârtie pe care o împinse spre Constantin Pușcaș, ofițerul de stat major. Acesta citi, apoi dădu grav din cap și mototoli hârtia pe care o băgă în buzunar. Începu și el să-și strângă lucrurile în grabă, tăcându-le semn și celorlalți ofițeri MAPN să facă la fel. Aceștia îl imitară. După aceasta, Titi se aplecă la urechea ofițerului SIE și îi șopti câteva cuvinte. Reacția acestuia a fost instantanee, urmându-și colegii în pregătirile de plecare. În momentul în care Titi ieșea pe ușa amfiteatrului, celularul său sună strident. Titi privi și el numărul afișat apoi opri soneria și mări pasul spre ieșire, spre mașina care-l aștepta. La ieșirea din clădire, apucă să-l vadă pe Vlad care îi făcu un semn de salut din mașina care demara în trombă.

Vlad Sorescu puse mâna pe umărul șoferului zicându-i:

— Calc-o repede până la sediu și nu te opri sub nici un motiv! Dacă e nevoie folosește sirena!

Șoferul dădu din cap în semn că a înțeles, apoi se aplecă în față în timp ce apăsa accelerația la maxim. Vlad se lăsă pe spate pipăindu-și buzunarele în căutarea telefonului celular. Încă de pe vremea directoratului lui Costin Georgescu în fruntea SRI, au fost interzise folosirea celulelor pentru convorbiri secrete din cauza posibilităților relativ ușoare de interceptare. Cu toate că Serviciul de Transmisiuni Speciale (STS), coleg de breaslă cu SRI, se putea lăuda că menține liniile telefonice ale vârfurilor serviciilor de securitate „curate”, interdicția a rămas în vigoare pentru mai multă siguranță. Dar numărul de pe care a fost sunat era un număr folosit numai în caz de urgență pentru a-l anunța pe cel apelat că era nevoie urgentă de prezența lui la sediu. Vlad avea o presimțire neplăcută, mai ales dacă corobora acest apel de alertă cu informațiile îngrijorătoare pe care le

prezenta președintelui zilnic, mai ales în decursul ultimelor două săptămâni. Își alungă gândurile sumbre și încercă să-și structureze informațiile pe care le deținea în așa fel încât să fie pregătit în momentul în care va afla motivul apelării sale. Își deschise laptopul și tastă cu grijă parola pe care numai el o știa. În cazul în care ar fi greșit de două ori la rând parola formată din opt caractere, laptopul s-ar fi ars instantaneu rămânând doar o bucată de plastic inutilizabilă. Se adânci în lucru, fără să ia în seamă peisajul orașului care se derula cu repeziciune la fereastra automobilului.

După o clipă de tăcere cauzată de surpriza plecării precipitate a veteranilor, Radu se adresează clasei trecându-și mâna prin părul negru:

— Să ne continuăm discuția, domnilor! În acest sens vă rog să vă continuați expunerea, domnule Flaviu! Aș fi foarte fericit dacă v-ați descurca cel puțin la fel de bine la manșa Mig-ului sau F-ului dumneavoastră ca și astăzi în această sală de clasă.

— În ultima vreme am pilotat mai mult IAR 99 Șoim, domnule profesor!

— În fine, să revenim la talibani! Ca o paranteză, vreau să-mi exprim satisfacția că apărarea țării va fi pe viitor asigurată de oameni competenți printre care vă veți număra și dumneavoastră. Ca să fac o comparație, aș vrea să exprim ponderea abilităților manageriale într-o companie în funcție de nivelul de conducere. Pentru managerii de nivel inferior, este necesară o pondere semnificativă a cunoștințelor tehnice, în schimb pentru nivelul mediu sunt necesare calități de echipă, de conducere și evidențiere a potențialului oferit de resursele umane. La nivelul de vârf, managerul trebuie să vadă compania ca un întreg, să înțeleagă și să se folosească de canalele de comunicații și interdepartamentale, să aibă o viziune de ansamblu asupra mediului intern și extern în care firma își desfășoară activitatea, să fie conștient de oportunități și amenințări. La fel și dumneavoastră, pe măsură ce veți urca în ierarhia serviciilor militare și de securitate ale țării, indiferent din ce servicii faceți parte, va trebui să vă dezvoltați capacitatea de a gândi în ansamblu și în detaliu, de a vedea problemele cu care vă veți confrunta din mai multe puncte de vedere, nu numai din cel al serviciului din care faceți parte, să gândiți ca un întreg, să analizați componentele tactice și strategice din punct de vedere politic, economic, militar, social și cultural și să luați întotdeauna decizia cea mai bună, căci inevitabil vă veți supune judecății istoriei, la fel ca și înaintașii voștri. Dar destul cu vorba, să trecem la treabă! Referitor la ora noastră, propun să trecem de la Afghanistan la Irak, mai ales că și acolo avem trupe în misiune! Ce ziceți?

IV

Miercuri, 26.05.2010, ora 8.35

București

Renault-ul Megane de culoare negru metalizat aștepta de douăzeci de minute în fața imobilului impunător din cartierul Primăverii. Stătea pe o străduță laterală, departe de ochii curioși ai eventualilor trecători, cu un șofer solid la volan. Acesta, în ciuda antrenamentului, începea să dea semne de nervozitate, traduse prin mișcarea nervoasă a degetelor care, involuntar, începură să bată darabana pe volan. Colegul șoferului și el din Serviciul de Pază și Protocol (SPP), mesteca gumă pe scaunul din dreapta, având o figură apatică, plictisită, mulțumindu-se să privească în gol prin parbriz. La o sută de metri în față parcă o Dacia Logan cu doi bărbați pe locurile din față, bărbați pe care pasagerii Renault-ului îi recunoscuseră ca și colegi din SPP.

— Iar au întârziat, dobitocii! mormăi pasagerul din dreapta între două molfăituri din guma de mestecat.

Șoferul dădu din cap aprobator, apoi continuă să bată darabana pe volan, din ce în ce mai nerăbdător. Momentele de așteptare îl făceau să se simtă vulnerabil, fapt care îi sporea starea de nervozitate. De obicei, în situații de genul ăsta, în tinerețe se apuca să studieze trecătorii pentru a-și putea da seama care dintre ei ar putea reprezenta un pericol. După atâția ani de rutină constatase că acest exercițiu devenise inutil. Cine și de ce să încerce vreun atentat, mai ales că ținta potențială nici nu era în mașină? De obicei întârzia, dar el trebuia să fie cu mașina înainte cu cinci minute de ora stabilită. Ce dacă întârzia cel puțin zece minute? Datoria lui era să aștepte. Dar iată, colegii din mașina însoțitoare au început să prindă șpilul și vin câteva minute mai târziu, chiar dacă ei au fost atașați doar de câteva zile, preventiv, deoarece se zvonea că ar plana ceva amenințări teroriste asupra țării. O prostie și asta, auzi, amenințări teroriste! Probleme teroriste sunt în alte țări, nu aici!

Instinctiv își căută pachetul de țigări, deși știa că de două luni s-a lăsat de fumat. Era doar un gest reflex, menit mai mult să-i aducă aminte de importanța promisiunii făcute soției sale că va renunța la țigări. Oricum, fumatul reprezintă un semn de nervozitate. Nu trebuia să fie nervos, chiar dacă aștepta o persoană importantă de mai bine de un sfert de oră și chiar dacă știa că aceasta întârzia de obicei. Manualul și instrucțiunile spuneau să urmărești cu atenție fiecare persoană ca pe un potențial suspect. De ani de zile făcea acest lucru fără să vadă nici cea mai mică tentativă a cuiva de a face vreun rău persoanei pe care o avea în grijă. Chiar și acum, putea suspecta tânăra

atrăgătoare, cu fustă mini și cu zâmbet dulce ce a trecut cu câteva minute mai devreme pe trotuarul alăturat? Mersul ei părea o suavă poezie, iar sânii plini înveliți într-o bluză mulată îi tresăltau la fiecare pas, de parcă ar fi fost copiată din prezentările de modă. Zâmbi la gândul amintirii blonde ce l-a făcut și pe colegul său să se simtă pentru o clipă departe de agitația citadină, undeva pe nisipul Mării Negre, într-un concediu meritat pe plaja fierbinte. Este adevărat că pentru o clipă au fost deranjați de bețivul matinal care, se pare, în urma unui chef lungit până la ziuă, se întorcea spre casă. Era atât de beat, că nu a observat minunea blondă de pe trotuarul celălalt, sau poate că da, chiar a observat-o, din moment ce s-a împiedicat și a căzut grămadă de pe trotuar, direct în fața mașinii oficiale. Când, în sfârșit, cei doi au ieșit din mașină cu regret că trebuiau să-și ia ochii de la minunata apariție, bețivul horcăia sub roțile din față, scuipând cu ură asfaltul de sub el. La scurtă vreme după ce l-au ridicat cu greu în picioare, respectivul începu să verse spasmodic în jur făcându-i pe cei doi SPP-iști să se ferească dezgustați. Îl împinseră cât colo spre una din parcelele de gazon mărginite de o rigolă, fără să se întrebe ce caută un astfel de individ într-un cartier așa de select, apoi reveniră în mașină înclinați de faptul că frumusețea blondă dispăruse între timp.

Colegul său scuipă guma și mormăi printre dinți câteva cuvinte în timp ce desfăcea cu gesturi nervoase al treilea pachet de gumă de mestecat. Șoferul se întreabă dacă nu avea cumva acțiuni la Wrigley, apoi abandonează ideea. În fața lui vedea cum colegii săi din Dacia Logan flecăreau liniștiți. Un fuior de fum de țigară ieșea de pe geamul din stânga, semn că șoferul mașinii era de departe cel mai relaxat om de pe stradă. Înjură printre dinți inconștiența și pregătirea superficială a tinerilor din ziua de astăzi, apoi își mută privirea spre poarta edificiului în fața căruia așteptau de o bună bucată de vreme. De parcă i-ar fi ghicit gândul, poarta se deschise lăsând să treacă o siluetă uscățivă, cu mustață subțire, care se îndreptă direct spre ușa din spate a mașinii. O smuci brusc, ca de obicei, apoi se afundă în scaunul din spate trântind ușa cu zgomot.

— Să mergem, domnilor!

Renault-ul demară lin și se înscrie în trafic precedat la mică distanță de Loganul însoțitor. Șoferul urmărea cu atenție traficul, în timp ce SPP-istul din dreapta era atent la toți pietonii, încercând să întrevadă din timp o posibilă amenințare. Dar ca de obicei, ca în ultimii douăzeci și cinci de ani, nimic spectaculos nu se întâmplă. Nu degeaba colegii îl porecliseră „Norocosul”. Niciodată nu a avut parte de vreo acțiune practică, de posibilitatea de a aplica pe viu ceea ce exersa de ani întregi la antrenamente dure, doar pentru a fi pregătit în caz că... Dar cazul ăsta nu s-a petrecut și într-o oarecare măsură se simțea inutil. E adevărat că de o vreme încoace îl bătea gândul de a-și

cere transferul la o unitate mai activă, deoarece se simțea un om pregătit pentru acțiune, nu pentru așteptare. Dar, pe de altă parte, își dădea seama că din cauza vârstei nu putea concura cu tinerii atletici și dornici de perfecționare ce băteau la poarta serviciilor specializate.

Renault-ul coti spre stânga înscriindu-se în traficul dens de pe Bulevardul Magheru. La ultimul stop, mașina însoțitoare aflată în față trecu în grabă pe galben, fapt care a făcut ca șoferul mașinii oficiale să aibă motiv de a înjura printre dinți. Iar va avea parte de ironiile colegilor odată ajuns la sediu. Opri și așteptă schimbarea semaforului, în timp ce își aruncă privirea în oglinda retrovizoare, doar ca să îi treacă timpul. La un moment dat, privirea îi deveni înghețată, fixând cu insistență oglinda retrovizoare, mai precis ceea ce vedea în ea. Era pentru a treia oară că remarca Jeep-ul gri metalizat aflat în urma sa, la câteva mașini distanță. Ceea ce i se păru cunoscut era chipul celui aflat la volan. Câteva clipe mai târziu, în momentul în care lumina cădea mai avantajos asupra mașinii, recunoscuseră chipul pasagerei din dreapta, apoi într-o străfulgerare își aminti de unde știa fața șoferului. Înjură cu voce tare, apoi apăsă pe accelerator făcând ca motorul să se tureze la maxim, mașina țâșnind pe roșu, evitând în ultima clipă bara din față a unui Cielo. Într-un concert de claxoane, își pipăi sacoul căutându-și tocul în care își păstra pistolul semiautomat Beretta cu cincisprezece focuri, fabricat la Cugir sub licență, pentru a-l pune la îndemână. Colegul său făcu la fel, după ce înțelese că aveau de-a face cu posibilitatea unei amenințări reale. Chemară ajutoare prin radio, în timp ce acul indicator al vitezometrului se îndrepta spre o sută douăzeci kilometri la oră.

În Jeep-ul din spate, șoferul nu se grăbea. Deși aflat într-o coloană densă, nu pierdea din ochi mașina țintă aflată câțiva zeci de metri în față. În momentul în care aceasta demară brusc, chiar înainte ca semaforul să treacă pe verde, șoferul întinse mâna spre însoțitoarea sa blondă, care fără o vorbă, îi întinse telecomanda detonatorului. În momentul în care Renaultul atingea viteza de o sută patruzeci kilometri la oră, șoferul Jeep-ului apăsă pe butonul care detona explozia. Dispozitivul magnetic de pe axul din față al Renault-ului împreună cu o încărcătură minusculă de Semtex făcu explozie. O bucată din ax se pulveriză, lăsând mașina necontrolabilă la o asemenea viteză. Detonatorul a fost plasat aproape de aripa dreaptă, astfel că în momentul exploziei roata a fost aruncată cu putere în lateral, avariind mașinile staționate. Surprins, șoferul apăsă energic frâna, încercând să mențină controlul volanului. Mașina se roti spre stânga, apoi se răsturnă spre dreapta dându-se peste cap de două ori și rupând unul din copacii de pe marginea drumului în momentul în care ieși de pe carosabil. Cursa nebunească se opri doar într-un al doilea copac, resturile mașinii rămânând rezemate de acesta.

Bărbatul de la volanul Jeep-ului urmări cu privirea trecătorii ce se agitau în jurul accidentului, apoi își trecu palma peste barba nerasă de câteva zile, barbă care, alături de hainele ponosite, l-a ajutat să treacă drept bețiv matinal cu câteva minute mai devreme. Blonda îi puse mâna pe umăr și-i șopti:

— Să mergem, Alexei!

Alexei dădu din cap și viră la stânga îndepărtându-se de scena care o declanșase, în timp ce începeau să se audă sirenele mașinilor de intervenție care se apropiau.

În fața sediului Băncii Liderbank din Brașov, mașina blindată de transport valori mobiliare se afla trasă în dreptul bordurii din fața intrării principale, cu ușa laterală deschisă. Doi însoțitori înarmați, echipați în uniforme negre, stăteau de o parte și de alta a portierei supraveghind încărcarea sacilor cu bani și alte valori. Unul dintre ei ținea în mână o planșetă cu actele de transport, prinse cu o clemă, pe care bifa cu grijă fiecare sac ce era depus în interiorul mașinii de către cei trei angajați ai băncii. La volan, șoferul deschise geamul pentru a putea sufla fumul țigării pe care tocmai o aprinsese. Trecătorii, destul de rari la ora aceasta, încercau să deranjeze cât mai puțin cei cinci bărbați preocupați de buna desfășurare a transferului, chiar dacă asta îi obliga să ocolească pe carosabil mașina parcată și lanțul uman format de-a curmezișul trotuarului.

Un trecător îmbrăcat într-un costum gri închis, având pe cap o pălărie asortată încerca să treacă printre angajații băncii care își dădeau din mână în mână sacii burdușiți. Momentul ales păru a fi neinspirat, deoarece chiar în clipa trecerii sale printre doi din bărbații ocupați cu transferul și neatenți la ceea ce se petrecea în jurul lor, un sac greu zbură lovindu-l în coapsa dreaptă. Lovitura îl dezechilibra făcându-l să se răsucescă pe stânga, apoi căzu pe ciment gemând. Acest lucru îl descumpăni pe cel care ar fi trebuit să primească sacul. Acesta își îndreptă șalele, ținând încă mâinile întinse, apoi se îndreptă spre cel căzut mormăind o scuză. Bărbatul cu pălărie se ridică repede ducându-și mâna dreaptă după sacou, în dreptul pectoralului stâng, stând ușor aplecat de parcă în cădere s-ar fi lovit în zona coastelor. Ușurarea se putea citi pe chipul lucrătorilor și al supraveghetorilor văzând că trecătorul nevinovat nu a pățit nimic grav.

Brusc se auzi un scrâșnet de frâne în imediata apropiere urmat de trântirea unor portiere, chiar în fața mașinii blindate. Trecătorul care tocmai se ridicase de jos se îndreptă de spate și își ridică privirea spre însoțitorul mașinii blindate care stătea lângă portieră, ținându-și mâinile în buzunarele pantalonilor, legănându-se pe călcâie și dominând prin statura sa grupul de oameni care trebăluia la mică distanță de el. De sub pălăria cu boruri înguste, privirea albastră a

bărbatului în costum arunca fulgere. Păși în față, cu mâna stângă îl dădu la o parte pe lucrătorul ce venea spre el pentru a-și cere scuze, în timp ce mâna dreaptă îi ieși de după sacou înarmată cu un revolver Smith&Wesson calibrul 45 de milimetri. Însoțitorul păli surprins și își scoase în grabă mâinile din buzunare încercând să apuce tocul pistolului de la șold. Trecătorul zâmbi, apoi din mers îndreptă țeava revolverului și apăsă pe trăgaci, însoțitorul încremeni cu mâna dreaptă pe tocul pistolului, în ochii lui putându-se citi un amestec de surpriză și spaimă. O gaură roșie îi apăru pe frunte, deasupra arcadei drepte în locul în care glonțul pătrunse. Tras de la mică distanță, glonțul ieși din capul însoțitorului la nivelul lobului occipital făcând un orificiu de ieșire de patru ori mai mare, apoi se lovi de peretele dubei blindate, ricoșând și oprindu-se într-un copac aflat pe marginea carosabilului. Bărbatul lovit rămase pentru o clipă în picioare ca trăsnit, apoi căzu pe spate izbindu-se de caroseria dubei de pe care alunecă încet, lăsând o dungă roșie peste vopseaua albă până când ajunse la pământ, rămânând pe caldarâm lângă o pată de sânge care se tot lătea.

Colegul care bifa cantitatea încărcată privea scena incapabil să facă vreo mișcare. Încă mai ținea în mâini documentele de transport prinse de planșetă și pixul, atâta doar că le lăsase mai jos. Cu privirea fixată lateral stânga, spre colegul său căzut, părea incapabil de vreo reacție. Așa l-a surprins rafala de Kalașnikov venită din arma bărbatului oacheș care a coborât în grabă din mașina oprită brusc în fața dubei. Acesta a înconjurat duba și a deschis focul. Fără să înțeleagă ce se întâmpla, căzu în față ținând încă în mână pixul și planșeta. Șoferul dubei a fost împușcat cu trei gloanțe în zona capului și gâtului de către al doilea bărbat coborât din mașina din față, care aștepta cu motorul pornit și cu șoferul la volan. Doi dintre ucigași apucară câte doi saci pe care îi înghesuiră în portbagajul și spatele propriei mașini, în timp ce al treilea descărcă încărcătorul Kalașnikovului spre intrarea principală a băncii, făcând ca încărcătorii și paznicii băncii aflați în interior să se arunce la pământ pe fundalul zgomotului de sticlă spartă. Cei trei bărbați se aruncară în mașina cu motorul pornit și aceasta demară în trombă.

Întreaga operațiune a durat mai puțin de cincizeci de secunde.

La câteva străzi de locul accidentului din București, doi ofițeri SPP îmbrăcați în costume de culoare închisă și cu ochelari de soare așteptau tăcuți în fața imobilului din spatele lor. Era o vilă cochetă, având un gard de jur împrejur și o poartă din fier forjat. Se vedea faptul că ocupanții vilei încercau să nu se izoleze total de vecini, dar nici să permită oricui să intre în intimitatea lor.

Faptul că SPP-iștii dădeau importanță muncii lor supraveghind împrejurimile din dreptul mașinii care aștepta cu șoferul la volan,

arăta însemnătatea personajului așteptat. Portarul înarmat având ca sarcină paza vilei deschise ușa, lăsând să treacă un bărbat grăbit, cu aspect sever, purtând în mână o geantă diplomat. Aruncă o privire scurtă spre cei doi SPP-iști care se grăbiră să-l conducă spre mașina ce între timp pornise motorul.

Primul glonț îl lovi în frunte, făcându-l să se oprească brusc și să scape geanta din mână, dându-i capul pe spate în același timp. Al doilea îl lovi în coșul pieptului, sfărâmându-i sternul și aruncându-l la pământ, în timp ce ofițerii SPP se repezeau să-l susțină. Rămase căzut pe spate, ținut pe brațe de unul din ofițeri, în timp ce al doilea chema disperat ajutoare. Șoferul mașinii coborî cu pistolul în mână căutând locul din care au pornit gloanțele aducătoare de moarte.

Peste drum se aflau doar case, dar în spatele lor se zărea un șir de blocuri cu patru etaje. Neobservat de nimeni, la etajul trei al unui bloc, un bărbat se ridică din locașul de tragere făcut de el însuși la baza balconului. Își abandonează pușca semiautomată cu lunetă model Duganov lângă peretele camerei, apoi ieși în grabă pe ușa apartamentului trântind-o după el cu zgomot. În timp ce cobora scările câte două deodată, își întoarse cozorocul șepcii din spate în față astfel încât să-i acopere ochii cât mai mult. Se repezi afară pe scara blocului și odată ajuns în stradă își încetini mersul până la normal încercând să pară cât mai firesc și să se piardă în peisajul cotidian.

Nimeni nu părea să-i dea atenție.

Casiera de la ghișeu era tânără și drăguță. Zâmbi pentru a douăzecea oară în dimineața asta, răspunzând cu amabilitate unui client insistent. Nu numai conducerea băncii Inmimbank, Banca pentru întreprinderi Mici și Mijlocii, pune bază pe sollicitudinea angajaților, dar amabilitatea și politețea făceau parte din natura ei, din felul ei de a fi. Clientul îi mulțumi, apoi se îndreptă spre una din mese cu un formular în mână.

Sediul sucursalei băncii nu era mare, dar era aranjat cu gust. Se afla la etajul doi al unei clădiri de birouri situată aproape de centrul capitalei. Sala destinată primirii clienților era dreptunghiulară și avea cam optzeci de metri pătrați, la un capăt cu două ghișee pentru informații și operațiuni, iar la capătul opus se aflau alte două ghișee destinate operațiunilor cu numerar. Acestea din urmă erau izolate de restul încăperii prin paravane de sticlă, iar schimbul de valori se făcea prin intermediul sertarelor încastate în tăblia birourilor. Accesul în spatele acestor ghișee era printr-o ușă care odată închisă se bloca instantaneu neputând fi deschisă decât cu cheia sau din interior. Intrarea în sală se deschidea direct din casa scărilor unde se afla și ieșirea din lift, prin intermediul a două uși mari din sticlă. În partea

opusă intrării se situa balconul cu deschidere spre traficul aglomerat de pe Bulevardul Unirii. Camerele de televiziune cu circuit închis supravegheau activitatea din această dimineață, dar spre deosebire de alte zile aceasta părea că va fi una mai liniștită. Doar nouă clienți se aflau în acest moment în sală.

Casiera mai luă un teanc de bancnote din grămada de bani aflată în fața sa și le puse în mașina de numărat. Clientul din dreptul ghișeului aștepta răbdător în timp ce mașina de numărat bani înghițea cu repeziciune bancnotă după bancnotă. Din când în când arunca câte o privire spre silueta așezată a tinerei angajate a băncii, insistând asupra decolteului provocator, dar și asupra chipului agreabil și zâmbitor. La un moment dat, chiar când privea chipul fetei, aceasta aruncă o privire în sală. Clientul observă uimit cum expresia din ochii fetei se schimbă în surpriză, apoi în neîncredere, iar în cele din urmă groaza rămase singurul sentiment dominant ce se oglindea în privirea atât de senină cu câteva momente în urmă. Simți o senzație neplăcută în stomac, ca și cum o gheară i-ar strânge mijlocul în timp ce întorcea capul să privească peste umăr. Un fior rece îi urcă de-a lungul șirei spinării în momentul în care văzu patru indivizi înarmați în mijlocul sălii ținând sub amenințarea armelor persoanele aflate în incintă. În momentul în care fiorul rece îi ajunsese la nivelul bulbului rahidian se simți cuprins într-o ceață amorfă și își zise că visează. Senzația de amorțeală a fost sfâșiată de o rafală de pistol automat care sparse paravanul de sticlă din dreptul ghișeului la care se afla. Sunetul sticlei sparte căzând și sfărâmându-se de podea coroborat cu cel scos de gloanțele lovind peretele din spate, a avut efectul unui duș rece asupra simțurilor sale. Instinctiv își băgă capul între umeri, lăsându-se în genunchi. Casiera ridică mâinile deasupra capului într-un gest de apărare, apoi se lăsă jos de pe scaun. În timpul căderii apăsă puternic cu piciorul drept butonul de panică situat sub birou. Căzu la podea cu capul în mâini, întrebându-se cum de a avut curajul și prezența de spirit să declanșeze alarma.

Becul pâlpâi și sirena scoase un sunet continuu și asurzitor la sediul Protect Grup, firma particulară de pază și protecție care avea ca obiectiv monitorizarea băncii Inmimbank, printre alte multe obiective. Ofițerul de serviciu își vărsă cafeaua pe pantaloni în momentul în care sări de pe fotoliu spre tastatura calculatorului din fața sa. Insensibil la arsura lichidului fierbinte, apăsă câteva taste obținând imagini luate de camerele de supraveghere din interiorul băncii. La camera numărul unu văzu masa din centrul sălii principale și chiar lângă masă un individ cu constituție athletică care îndrepta un pistol direct spre cameră. Imaginea dispăru lăsând loc unui ecran acoperit de pureci, semn că glonțul și-a atins ținta. Apăsă o nouă tastă, suficient ca să vadă preț de o clipă un alt individ care făcu să dispară imaginea cu

ajutorul unui pistol mitralieră. Ceea ce a apucat să remarce era faptul că respectivul a tras de la șold, fără să ochească. Toate celelalte camere de supraveghere erau distruse, mărturie stând ecranele pline de paraziți care apăreau în momentul în care încerca să obțină imagini de pe ele.

Înjură, apoi declanșă alarma generală. Această alarmă avea un terminal și la sediul Poliției Capitalei. Oftă, apoi formă pe telefon numărul de mobil al patronului firmei, un fost ofițer superior de poliție pensionat. Apoi transmise prin stație echipajelor mobile coordonatele obiectivului atacat. Se lăsă pe spătarul scaunului cu impresia puternică că avea să fie o zi foarte dificilă.

Avea mare dreptate.

V

Miercuri, 26.05.2010, ora 7.50

Sighetu Marmăției, la granița cu Ucraina

Râul Tisa curgea molcom ducându-și apele agale spre teritoriul Ungariei, unde se varsă în Dunăre, fără să-i pese de faptul că pe parcursul a șaizeci de kilometri el reprezintă granița dintre România și Ucraina. Această graniță lichidă era mărginită pe malul românesc de orașul Sighetu Marmăției căruia îi corespundeau la câțiva kilometri pe malul ucrainean o serie de mici sătulețe. Călătorul ce parcurgea șoseaua de-a lungul Tisei printr-un decor de basm, de-a lungul văii mărginite de păduri seculare, putea ghici la o oarecare distanță pe malul opus conturul caselor acoperite cu țigle de culoare roșie din satele ucrainene. Între șosea și malul râului, copacii înalți și tufele dese constituiau un obstacol natural în calea privirii trecătorului. Din loc în loc se deschideau spații largi care îngăduiau vederii să pătrundă până departe pe teritoriul ucrainean.

Cei doi grăniceri patrulau fără chef pe partea dreaptă a șoselei admirând copacii deși de pe malul râului. Știau consemnul particular care le cerea verificarea malului în sectorul E40, sector în care se aflau de o bună bucată de vreme. Își purtau pistoalele mitralieră calibrul 7,62 mm la piept, cureaua fiind trecută de-a lungul spatelui. În afara încărcătorului din armă, plin cu treizeci de gloanțe, mai aveau la șold în port-încărcător încă trei sectoare pline. Celor doi soldați li se părea ciudată decizia de a purta și încărcătoarele de rezervă în patrulare pe frontieră, mai ales că nu păreau semne de agitație în zonă. Chiar și tentativele micilor traficanți au scăzut în intensitate după multiplele arestări efectuate în urmă cu câteva luni. A fost un bun prilej de propagandă pentru ministrul de interne care câteva zile a fost favoritul emisiunilor de radio și televiziune, mai ales că în cursul operațiunilor împotriva acestor contrabandiști a fost distrusă și o rețea de trafic de stupefiante care folosea ruta ucraineană pentru transportul heroinei. Au fost efectuate zeci de arestări, cele mai multe petrecându-se în flagrant, în momentul trecerii frontierei.

Chiar înaintea declanșării operațiunilor a fost o oarecare agitație în unitate, au apărut o serie de oameni noi, mulți îmbrăcați în haine civile, care practic l-au monopolizat pe comandantul unității, tot timpul acesta fiind văzut în preajma unuia din cei noi veniți discutând cu voce scăzută. În acea perioadă au patrulat zona cu muniție suplimentară și cu consemnul particular de a înăspri supravegherea și controlul asupra persoanelor suspecte găsite în zona de graniță.

Acum, din nou au fost văzute persoane noi, în civil, în unitate, dar

de data aceasta erau mai puțini și mai discreți. Remarcabilă rămâne însă întărirea unității cu încă un pluton de militari cava mai deosebiți. Ceea ce era ciudat la acești noi sosiți de câteva zile în unitate era faptul că nu arătau și nu se comportau ca orice militar. Spre deosebire de aceștia, nu se amestecau și nu discutau cu militarii din alte plutoane. Nu căutau tovărășia altora, rămânând doar între ei, în grupuri de câte cinci-șase oameni. Nu se certau, nu dădeau cu pumnul în masă, dar nici nu se lăsau provocați. Unul dintre grănicerii mai vechi, un uriaș cu o ceafa ca de taur, i-a căutat pricina unuia dintre noii veniți chiar din prima zi a sosirii acestora. Cel provocat părea mai pirpiriu, o victimă sigură a uriașului stârnit și de alcoolul consumat cu puțin timp în urmă, alcool procurat cu ajutorul unui coleg care sărise gardul unității pentru a se aproviziona de la magazinele din apropiere. Pirpiriul nu a părut impresionat de alura agresorului, ca dovadă fiind viteza cu care l-a neutralizat, lăsându-l fără cunoștință la pământ. A fost nevoie doar de două lovituri de picior, una în plex, chiar sub stern, iar alta din lateral, rotativă, în tâmplă, printr-un procedeu împrumutat din artele marțiale. Cu toate că pirpiriul era întovărășit de doi colegi, aceștia nu au intervenit, ba dimpotrivă s-au dat la o parte și au asistat impasibili la bătaia acordată uriașului. Pe fața lor se putea citi doar indiferență, de parcă ar fi cunoscut de dinainte rezultatul confruntării și asistarea la umilirea uriașului ar fi făcut parte din corvoadele lor zilnice.

O altă caracteristică a ciudaților era totala indiferență față de ofițerii existenți în unitate înaintea sosirii lor. Aceștia din urmă treceau cu vederea această subminare vizibilă a autorității lor în ochii trupei, încercând să pară indiferenți, chiar dacă acest lucru cerea eforturi din ce în ce mai mari. Chiar comandantul unității, la revista de front, le-a trecut cu vederea deficiențele de aranjare a echipamentului și a formației. Noii veniți ascultau doar de comandantul lor, un locotenent uscățiv și taciturn, venit odată cu ei. La ordinele lui se supuneau orbește, fără crâcnire, oricât de absurde ar fi fost ele.

Cei doi grăniceri discutau despre posibila legătură între apariția noului pluton și muniția suplimentară ce erau nevoiți să o poarte cu ei. Un subiect aparte, dezbătut cu înfrigurare de cei doi, de asemenea de toată unitatea, era identitatea musafirilor și scopul prezenței lor aici. Speculațiile parcurgeau o largă paletă de posibilități, de la agenți SRI la spioni și de la teroriști arabi la extratereștri fără să se poată da o explicație viabilă asupra prezenței lor în unitate. Discuția dintre ei era în toi și grăbiseră pasul cu toate că știau că erau cu zece minute în avans față de locul în care ar fi trebuit să se afle în acel moment. Se grăbeau spre locul de popas știut doar de ei, loc în care ar fi putut fuma în liniște, poate chiar ar fi putut pregăti o cafea fără să poată fi

deranjați de superiori. Acest loc se afla într-un mic luminiș, între cei câțiva arbori aflați la câteva sute de metri mai în față. La câțiva pași în dreapta li s-a deschis panorama râului Tisa, chiar în locul unde făcea un cot spre dreapta, ascunzând vederii după un pâlc de copaci ceea ce se întâmplă pe malul celălalt.

Totuși, ceva atrase atenția unuia dintre cei doi soldați. Un cablu era întins de-a curmezișul râului, între malul ucrainean și cel românesc. Capătul de pe malul ucrainean era încă ascuns vederii de cotul făcut de curgerea râului. Acest cablu nu era în urmă cu două ceasuri, atunci când patrula dinaintea lor a verificat zona. Soldatul își puse mâna pe umărul colegului său, șoptindu-i la ureche ceea ce văzuse. Cei doi s-au trântit la pământ, apoi au început să înainteze târâș, cu ochii în toate direcțiile. După câțiva metri trecură de cotul făcut de râu și li se oferă privirii întreaga perspectivă a celor două maluri. De cablu era prinsă o mică barcă cu doi bărbați îmbrăcați în blugi, cu aspect de rakeți. Barca se îndrepta spre malul românesc, unde era așteptată de patru indivizi ajunși mai devreme. Alți doi așteptau pe malul ucrainean întoarcerea bărcii. Toți cei opt erau înarmați, pistoalele mitralieră atârându-le de curelele prinse de umăr.

Cei doi soldați continuă să înainteze cu armele pregătite. Dădură alarma printr-un walkie-talkie și așteptau întăriri. Când ajunseră la o distanță optimă, se postară în spatele unor tufișuri continuându-și supravegherea. Unul dintre ei încerca să-și schimbe poziția, dar din grabă călcă greșit și se rostogoli la pământ scăpând arma care se lovi de pietre cu un zgomot infernal.

Rakeții tresăriră, apoi apucară în grabă armele scrutând tufișurile în încercarea de a localiza sursa zgomotului. Adevărul e că un automat scăpat pe pietre scoate un zgomot inconfundabil. După ce s-au împrăștiat, s-au aruncat la pământ începând să înainteze târâș și prin salturi spre grupul de tufe și copaci bănuît de a ascunde sursa zgomotului.

Grănicerii au înțeles că vor fi repede descoperiți și că intrușii nu aveau de gând să se predea. Ținând cont că cei doi aflați în barcă mai aveau doar câțiva metri până la mal, urmând să se alăture celorlalți patru în tentativa de încolțire, au hotărât că cea mai bună soluție ar fi să-i întârzie până la sosirea întăririlor chemate prin stație. Întinși pe burtă la câțiva metri unul de altul, în spatele unor bolovani de râu, cei doi luă răsunătoare cu grijă linia de ochire printre ramurile tufelor, fixându-și paturile de lemn în umăr. În momentul următor unul dintre soldați prinse în cătare silueta aplecată a unui raket ce alerga spre adăpostul unui trunchi căzut, aflat la câteva zeci de metri de ei. Știa că este inutil să-l someze, intențiile lor fiind clare. Puse clapeta de siguranță pe foc automat, apoi trase o serie scurtă înspre silueta alergândă. Lovită în piept și umăr, aceasta căzu răsucindu-se în aer, lăsând să-i

scape un urlat de fiară înjunghiată. Ceilalți trei se aruncară la pământ deschizând focul spre locul de unde veniseră împușcăturile. Al doilea soldat trase o rafală lungă înspre barcă. Unul din rachete căzu pleoscăind și dispăru pe loc în apele repezi și umflate de ploile recente. Celălalt se întinse pe fundul bărcii, apoi trase o rafală de armă automată drept răspuns.

Cei trei rămași pe țărm schimbă tactică. Începură să înainteze în grabă acoperindu-se unii pe alții, doi avansând sub protecția gloanțelor celui de-al treilea. Când unul din ei ajungea la o poziție adăpostită schimbau rolurile. Se vedea că erau bine antrenați și erau grăbiți să neutralizeze trăgătorii care i-au descoperit. Dându-și seama că aceștia erau puțini și că focurile de armă au alertat toți grănicerii aflați în preajmă, se grăbeau să-i lichideze pentru a putea trece înapoi râul cât mai repede, misiunea lor fiind compromisă oricum. Sub focul soldaților traversarea ar fi fost imposibilă. Asediații răspundeau cu rafale lungi, încercând să întârzie cât mai mult avansarea celor trei, cărora li s-a alăturat curând și cel de-al patrulea, coborât din barca ajunsă la mal.

Curând, poziția soldaților ajunsese critică. Unul dintre ei era rănit superficial la coapsă de un glonte ricoșat, fapt care făcea mișcarea piciorului dificilă și dureroasă. Începură să se retragă încet, târâș, dar trăgând în continuare asupra agresorilor. Rănitul descărcă aproape un încărcător în barca ușoară ce aștepta pe mal, făcând-o inutilizabilă și tăindu-le astfel agresorilor orice posibilitate de retragere, apoi continuă să se târască înapoi încet, strâmbându-se de durere la fiecare mișcare a piciorului rănit.

Împușcăturile venite de pe partea cealaltă a drumului i-au surprins pe toți. Inițial au crezut că veneau din pădurea aflată la vreo două sute de metri distanță de șosea, dar ulterior au realizat că veneau de mai aproape, de pe terenul denivelat acoperit cu iarbă și arbuști pitici. Dar, totuși, trăgătorul rămânea nevăzut. În schimb, rezultatele tirului său erau devastatoare.

Primele două gloanțe l-au lovit pe cel mai apropiat dintre atacatori, cel care era pe cale să ajungă în stânga poziției ocupate de cei doi soldați. Primul l-a lovit în tâmpla dreaptă, al doilea în spatele urechii făcându-l să cadă fulgerat la pământ lângă o baltă de sânge amestecat cu fragmente de oase și de creier care se scurgea printre pietre și nisip. Al treilea glonte lovi brațul drept al raketului care se afla întins pe jos pentru a-și acoperi cu foc tovarășii. Al patrulea glonte ricoșă într-o coastă a aceluiași, apoi ieși prin spate, în dreptul omoplatului după ce străpunse plămânul. Ceilalți doi agresori se opriră surprinși privindu-și colegii căzuți la pământ, la început neînțelegând ce se petrece. Al cincilea glonte îl lovi pe unul dintre ei în mijlocul frunții. Rămase pentru o clipă în picioare, apoi căzu pe spate ținând încă arma între

degetele încleștate. Ultimul nu șovăi nici o clipă mai mult. Aruncă în grabă arma din mână și ridică brațele deasupra capului. Cei doi rachete rămăși pe malul celălalt dispăruseră.

Soldații priveau fără să-și creadă ochilor. Până acum nu avuseseră timp să le fie frică, dar acum, cu pericolul îndepărtat, tremurul devenise de necontrolat. Vor mai trece minute bune până își vor fi revenit pe deplin. Doi agresori zăceau fără suflare, alți doi răniți destul de grav gemeau întinși pe nisip. Altul stătea în picioare, nemișcat, cu mâinile ridicate, așteptând, încercau să identifice trăgătorul necunoscut care le salvase viețile. La un moment dat, din stânga șoselei, acesta se ridică. Se confunda perfect cu terenul, avea echipamentul de culoarea ierbii murdare din jurul său, iar fața și mâinile îi erau vopsite la fel. Ramuri înverzite și fire lungi de iarbă îi erau prinse de costum în ochiurile plasei de camuflaj care îi acoperea inclusiv capul. În mâini ținea o pușcă semiautomată cu lunetă de proveniență nedefinită datorită vopselei de camuflaj aplicate până și pe suprafața acesteia. Cu mare greutate, cei doi soldați au recunoscut silueta pirpiriului care cu două zile în urmă făcuse knock-out un individ de două ori mai masiv ca el în unitatea lor.

Mai târziu, atunci când cele două mașini de teren Aro Spartana pline cu grăniceri au ajuns la locul incidentului, ultimul raket era deja mort, împușcat în spate de la mare distanță, de pe malul celălalt.

VI

Miercuri, 26.05.2010, ora 7.55

Munții Retezat

Colonelul Văleanu plescăi nemulțumit din dinți în momentul în care ținta numărul unu a fost lovită în creștet. Manechinul fusese plasat în cabina unui Aro de teren și fusese desemnat ca una din cele șase ținte care trebuiau doborâte în cadrul acestei aplicații a Detașamentului Cercetare-Diversiune. Considerați elita armatei române, detașamentele de Cercetare-Diversiune urmau un stagiul dur de pregătire de luptă care includea, pe lângă instrucția clasică a altor unități, lecții de parașutism, explozivi, alpinism, transmisiuni, cățărare, arte marțiale cu și fără arme, conducerea tuturor vehiculelor folosite de armata de uscat, lecții de supraviețuire în condiții vitrege și mai presus de toate arta de a te strecura nevăzut în pozițiile inamice și a provoca maximum de pagube fără a putea fi detectat, ceea ce reprezenta chiar cheia denumirii unității de elită din care făceau parte, cea de cercetare-diversiune. Este adevărat că membrii tuturor unităților speciale de tip comando din cadrul armatei, poliției sau serviciilor speciale erau ași în domeniile mai sus menționate, dar cei de la Cercetare-Diversiune excelau într-un domeniu cu totul special și anume sabotajul. Erau pregătiți să distrugă orice, de la unități militare la hidrocentrale, doar cu cantități limitate de explozivi, dar pentru asta trebuiau să pătrundă acolo. Tocmai în acest scop, abilitatea lor de a se strecura nevăzuți, de a plasa încărcăturile explozive și de a ieși cu bine din orice obiectiv erau proverbiale.

Membrii acestei echipe erau renumiți printre unitățile ce compuneau armata română mai ales prin farsele care le făceau în celebra lună de practică. Printre toate unitățile se știa faptul că în momentul în care se termina ciclul de pregătire al unei unități de Cercetare-Diversiune, aceștia trebuiau să-și ia atestatul printr-o aplicație practică, aplicație care se putea efectua doar asupra unităților din cadrul armatei. Deci, în momentul în care se termina susținerea probelor teoretice și de teren pentru membrii unității de cercetare-diversiune, în toate unitățile militare din țară se afla neoficial că „diversioniștii au plecat la vânătoare”. Asta însemna faptul că își susțineau ultimul examen și anume pătrunderea într-o unitate militară și „minarea” unuia din obiectivele apărute de aceasta. Minarea nu înseamnă plasarea de explozibil ci doar aplicarea unei ștampile în care să apară în afara cuvântului „minat” și datele de identificare ale celui care a reușit operațiunea. Nu sunt puține cazurile în care diversionistul se prezintă dimineața la ofițerul de serviciu sau

chiar la comandantul unității pentru a solicita o șampilă și o semnătură ca și confirmare a faptului că unitatea a fost minată, deci misiunea lui a fost îndeplinită cu succes.

Inevitabil, prezența nedescoperită în unitate a vreunui diversionist se lăsa cu sancțiuni aspre asupra celor care aveau sarcina de a păzi unitatea, deci a celor care se aflau de gardă în momentul respectiv. Astfel, era oarecum explicabilă ura celor aflați în misiuni de pază, mai ales ținând cont de intențiile lor agresive. Ca urmare, era vai de diversionistul ce cădea în mâna soldaților de gardă, dar vai și de soldații de gardă dacă acesta își îndeplinea misiunea!

Un lucru care nu prea ieșea în evidență era faptul că de cele mai multe ori, diversionistul care era capturat putea să facă mult mai multe victime în rândul apărătorilor unității vizate. De fiecare dată, în momentul în care era surprins și somat, se preda fără să opună rezistență și se supunea tratamentului aplicat de către cei care l-au capturat. Avea ordine clare să nu opună nici o rezistență în momentul capturării, deoarece scopul misiunii lui era să mineze unitatea, nu să scape de sub escortă. Oricum și rezistența la interogatorii trebuia să fie aplicată și testată în condiții de luptă. În spiritul acestei idei, comandanții își recuperau subordonații capturați cu o oarecare întârziere pentru a le dezvolta rezistența fizică și psihică în cazul în care erau capturați.

În rândul cercetașilor circulau comentariile unor foști prizonieri capturați după ce minaseră unitatea vizată. Unul dintre ei povestea că putea evada de patru ori în decursul captivității lui de patruzeci și opt de ore. Prima oară chiar în momentul în care a fost capturat, deoarece soldatul de gardă care a dat alarma a lăsat țeava pistolului mitralieră în jos atunci când anunța corpul de gardă despre reținerea suspectului și asta când suspectul era la mai puțin de doi metri de el cu mâinile ridicate. De sute de ori exersase felul în care putea dezarma pe cineva din aceasta poziție. Putea să o facă cu ochii închiși, dar nu a făcut-o. A doua oară, putea evada atunci când era escortat spre arestul unității de către trei soldați neinstruiți. A treia oară, atunci când a fost introdus la arest și nimeni nu era atent la ce putea face, iar a patra oară a fost chiar în arestul unității, când a constatat că putea, cu un mic efort dublat de o neatenție din partea corpului de gardă, să se strecoare afară din corpul de gardă și de aici să găsească drumul peste gard, spre libertate, cu foarte mare ușurință. Dar aceasta ar fi dus la posibilitatea producerii unor accidente, dat fiind faptul că inviolabilitatea santinelei era un lucru bine știut. În cazul în care ar fi încercat să dezarmeze santinela și aceasta ar fi ripostat cu foc, nimeni nu putea să-l învinuiască pe cel din post, chiar dacă diversionistul ar fi fost ucis. De aceea ordinele erau clare: supunerea la somații și neopunerea de rezistență în cazul arestării.

Colonelul Văleanu se întoarse spre adjunctul său, maiorul Alexandru, care încerca să identifice trăgătorul cu ajutorul unui binoclu. Alături de el, doi locotenenți și un căpitan făceau același lucru. Își împărțiseră zona în sectoare de cerc astfel ca să poată acoperi împreună întreg arealul de 360 de grade. Maiorul simțea că încep să-l cuprindă nervii deoarece, după unghiul de cădere al manechinului, trăgătorul nu putea fi decât în zona sa. În cazul în care ar fi doborât și celelalte cinci ținte fără să fie detectat, lucru puțin probabil de altfel, ar fi trebuit să facă cinste la toți ofițerii în seara aceasta. Nu-l deranja ideea de a face cinste, dar îi era greu să suporte zeflemelele colegilor. Parcă vedea că îi vor face cadou o pereche de ochelari cu dioptrii cât mai mari. Scutură din cap, apoi continuă să privească cu intensitate prin binoclu, căutând să surprindă vreo mișcare care să trădeze poziția trăgătorului.

Era una din aplicațiile dificile. Diversionistul era parașutat într-un mediu ostil, pe timp de noapte, într-un punct situat la circa patruzeci de kilometri de locul în care trebuia să ajungă. Avea cu el doar o hartă, arma cu lunetă și șase gloanțe, un pumnal de comando, un bidon cu apă și câțiva biscuiți. În cincizeci de ore trebuia să ajungă în punctul desemnat pe hartă și să doboare șase ținte fără să fie detectat. Prima țintă trebuia doborâtă la ora fixată plus-minus zece minute. De la prima împușcătură mai aveai opt minute pentru doborârea celorlalte cinci. Aveai șase gloanțe și șase ținte, deci nu trebuia să ratezi nici una, în același timp fiind atent să nu fi văzut.

Locul pentru aplicație părea să fi fost ales de un sadic. Țintele au fost plasate într-un spațiu descoperit, situat între cabana Gențiana, folosită ca loc de încartiruire și Șaua Bucurei, dincolo de care se afla depresiunea în care lacul Bucura oglindea culmile munților Retezat. Din Șaua Bucurei puteai merge spre stânga spre vârful Lolaia sau spre dreapta spre Retezatul Mare sau Retezatul Mic. În afara pășunilor alpine și acestea acoperite de petice de zăpadă peste o anumită altitudine, nu era nici urmă de vegetație. Dispăruseră și tufișurile pitice care se mai găseau mai jos, în apropierea cabanei. În zare se vedeau culmile înzăpezite ale Munților Făgăraș cu cei doi gemeni, Moldoveanu și Negoiu, străpungând cerul. Diversioniștii au fost parașutați în Rezervația Retezat, la distanță de două ore unul de altul. Pentru ca distracția să fie completă, au fost hăituiți pe rază de douăzeci de kilometri de o companie de vânători de munte, acestora promițându-li-se o săptămână de permisie pentru fiecare diversionist capturat.

Ținta numărul doi, un bostan în vârful unui par, căzu jos găurită de glonț. Aproape instantaneu a fost lovită și ținta numărul trei. Căpitanul, fără să lase binoclul de la ochi, i se adresă maiorului:

— E al tău, Victore!

Maiorul Victor Alexandru scrâșni din dinți. Acum era sigur că era în zona lui. Simțea că-l doare capul de la încordarea cu care căuta prin binoclu. Nu avea rost să caute mai departe de bătaia armiei, iar experiența îi spunea că trăgătorul era undeva destul de aproape. Nu suficient de aproape încât să auzi plesnetul specific făcut de gazele eliberate în momentul în care glonțul părăsește țeava puștii, dar suficient de aproape încât loviturile efectuate să fie precise și clare, practic chirurgicale. După diferența dintre momentul loviturii și clipa în care au auzit zgomotul împușcăturii estimează distanța de tragere de sub o mie de metri.

A patra țintă a fost lovită. Colonelul Văleanu își coborî ochii asupra listei diversioniștilor aflați în misiune pentru a-l identifica pe cel care reușise patru ținte fără să fie descoperit. În jurul orei opt ar fi trebuit să atace soldatul Tiberiu Toma. Se întoarse spre maiorul Alexandru și zise cu voce tare:

— Acum doi ani am avut unul ascuns într-o sperietoare de ciori. L-am descoperit abia după trei ținte.

A cincea țintă, o doză goală de bere, zbură în aer căzând cu zgomot câțiva pași mai încolo. Toți erau siguri că trăgătorul era în zona maiorului, așa că își lăsară binocurile jos și se postară lângă el. Cei doi locotenenți deja făceau pariuri cu voce tare, spre disperarea maiorului.

Colonelul urmărea amuzat spectacolul. Era pentru prima oară în decurs de câteva zile că zâmbea. Chiar cu două zile înainte a avut un nou schimb dur de replici cu superiorii săi. El își exprimase vehement protestul asupra deciziei de a disloca plutonul unui cercetare-diversiune în zonele de graniță cu Ucraina. Dacă era nevoie puteau fi trimiși parașutiști care erau la fel de bine pregătiți pentru acest gen de misiuni. Specificul diversioniștilor era altul, iar pentru patrularea pe graniță el considera că nu era nevoie de ei. Parașutiștii erau oricum mai mulți și nu ar fi fost nevoie de risipirea talentelor diversioniștilor în munca de patrulare. Vorbise personal cu prietenul său, comandantul unității de parașutiști de la Boteni care l-a asigurat că are disponibile câteva plutoane pentru orice fel de misiuni. Chiar atunci, ținând cont de agravarea situației internaționale, avea pregătită în stare de alertă o companie condusă de unul dintre cei mai promițători ofițeri, maiorul Victor Doicu. Cu atât mai greu de acceptat i s-a părut decizia de a se despărți în toiul pregătirilor de un pluton de elită!

A șasea țintă, o sticlă de șampanie de pe capota superioară a vehiculului Aro Spartana explodează în mii de bucăți în momentul în care a fost lovită de ultimul glonț. Maiorul Victor Alexandru încremeni. Mai avea trei minute, conform regulamentului interior, pentru descoperirea trăgătorului. Se considera că dacă după șase ținte lovite

trăgătorul rămânea nedescoperit mai mult de trei minute, ar fi fost rândul observatorului să fie doborât. Acest lucru nu s-a mai întâmplat de multă vreme în cadrul unităților de diversioniști. Cele trei minute păreau interminabile, maiorul părea lipit de binoclul său. La expirarea timpului, colonelul îl băt看 pe umăr. Maiorul trânti cu furie binoclul de pământ apoi băt看 din picior mormăind câteva înjurături. Colonelul lua portavocea în mână și strigă în ea:

— Misiune îndeplinită, soldat Toma! Acum ieși și apropie-te!

Câteva clipe peisajul rămase nemișcat, spre nerăbdarea ofițerilor din vecinătatea ținelor. Apoi, brusc, se auzi vocea maiorului Alexandru:

— ... tui maica mă-sii!

Din poteca bătătorită care ducea spre cabană apăruse o mână la distanță de vreo cinci sute de metri de locul în care se aflau țintele și ofițerii. Pământul tare începu să crape în momentul în care soldatul Toma se ridică din adăpostul său. Locașul era săpat chiar în drumul care făcea legătura cu cabana. Îi trebuiseră patru ore pentru pregătirea dispozitivului, astfel încât nimeni să nu-și dea seama că cineva a săpat chiar în locul golaș și plat prin care drumul trecea. Cu mâinile goale modelase pământul de deasupra pentru a nu lăsa urme, iar locașul era întărit cu crengi groase care nu permiteau surparea lui chiar dacă un vehicul ușor ar fi trecut pe deasupra. Toma își instalase arma cu lunetă pe direcția ținelor prin intermediul unor găuri camuflate cu câteva smocuri de iarbă.

Unul dintre locotenenții care tocmai câștigase pariul gândi cu voce tare:

— Când te gândești că poate am trecut cu mașina peste el!

Locotenentul respectiv răsuflă ușurat deoarece linia de demarcație între zona lui de supraveghere și cea a maiorului era chiar drumul respectiv, iar cum soldatul a apărut din partea stângă a potecii, era în zona maiorului. O jumătate de metru mai încolo și ar fi fost responsabilitatea lui.

Colonelul Văleanu zâmbi din nou, de data aceasta mai larg. Era mândru de acest Toma. Dovedea că are potențial, învățase să-și folosească în primul rând capul și apoi arma. Tânărul era de viitor. Apoi se gândi mulțumit la faptul că maiorul Alexandru va face cinste în seara asta. Chiar dacă încă era doar dimineață, se gândea să bea câteva beri sau câteva pahare de vin fiert în plus, doar ca să-i facă pagubă maiorului, astfel ca data viitoare acesta să fie mai atent și să-și identifice trăgătorii.

VII

Miercuri, 26.05.2010, ora 9.45

București

Clădirea care adăpostea sediul Inmimbank era înconjurată de polițiști care nu lăsau curioșii să se apropie. Aceștia înconjuraseră cu bariere zona, iar circulația mașinilor a fost deviată pe străzile laterale. Mulțimea de curioși era ținută la distanță, dincolo de barajele poliției, de câțiva oameni în uniformă foarte politicoși, dar și foarte fermi. Ziariștii și membrii echipelor de televiziune sosiți la scurtă vreme după declanșarea alarmei avură parte de același tratament, în ciuda protestelor vehemente. În așteptarea momentului în care va apărea vreun oficial pentru o declarație sau chiar o conferință de presă, cameramanii luau în cadru clădirea și împrejurimile, insistând asupra polițiștilor în uniformă și asupra vehiculelor poliției trase în afara razei vizuale a celor aflați în imobil. În blocurile din împrejurimi își făcură prezența trăgătorii de elită care ocupaseră cele mai bune poziții din care vizau geamurile băncii.

La puțin timp după instituirea barajelor de trecere, de polițistul în uniformă se apropiară doi bărbați în costume închise la culoare. Unul dintre ei, mai înalt, purta un trenci lung și deschis de culoare bej deschis, ce flutura în bătaia vântului de dimineață. Părul blond îi cădea neglijent pe frunte. Celălalt părea opusul său, fiind un individ bondoc, cu chelie pronunțată. Priviți în ansamblu, cei doi făceau o echipă bizară, parcă desprinsă din revistele de caricaturi. Cu pași siguri se apropiară de trecerea dintre două baraje de circulație, trecere vegheată de un polițist. Acesta schiță gestul de a se interpune în calea celor doi. Fără să-și încetinească mersul, cei doi scoaseră câte o legitimație din buzunarul de la piept și o întinseră polițistului. După ce aruncă o privire asupra celor două legitimații, polițistul se dădu la o parte și salută ciudatul cuplu care trecu de el și se îndreptă spre dubița care servea ca punct de comandă al dispozitivului polițienesc din jurul băncii. Ajunși la dubă, unul din ei bătu în ușă, apoi o deschise după ce escaladă mica scară fixată în partea laterală a autovehiculului.

Interiorul dubei era strâmt, iluzie menținută și de prezența a trei persoane aplecate asupra unei hărți de pe tăblia măsuței din dreapta. Doi dintre ei purtau uniforme de poliție, iar cel deal treilea era echipat în combinezon negru, iar sub textura acestuia se ghiceau contururile unei veste antiglonț. La șold, într-un toc de piele, purta un pistol Beretta semiautomat cu încărcător de cincisprezece cartușe, iar de-a curmezișul pieptului îi atârna un pistol mitralieră de calibrul 5,6 mm.

Cei trei ridicară privirile întrebători spre noii veniți.

Individul mai scund rupse tăcerea adresându-se celor trei polițiști:

— Sunt maiorul Udrea, iar dânsul este căpitanul Șuta din cadrul SRI. Avem ordin să preluăm conducerea aici. Care dintre dumneavoastră este comisarul-șef Boitor?

Unul din bărbații în uniformă își îndreptă șalele întorcându-se spre noii veniți.

— Eu sunt Boitor.

— Domnule comisar-șef, din acest moment noi am preluat comanda! Te rog ca forțele desfășurate să treacă sub ordinele mele, toate informațiile să-mi fie adresate mie în primul rând! Aștept raportul dumatăle referitor la teroriști, la numărul acestora și la cel al ostatecilor, precum și măsurile luate până în prezent.

Își scoaseră legitimațiile pe masă, pentru a nu exista vreun dubiu referitor la identitatea lor. De asemenea, bărbatul scund aruncă pe masă un ordin de preluare a responsabilităților asupra desfășurării evenimentelor legate de ocuparea prin forță a sediului băncii.

Boitor se pregătea să protesteze, dar Șuta îl întrerupse:

— Conform deciziei Consiliului Suprem de Apărare a Țării din decembrie 2001, SRI-ul a fost numit ca autoritatea națională în lupta de combatere a terorismului, deci toate cazurile respective revin în directă responsabilitate a acestuia. Ceea ce avem aici este clar un caz de terorism cu luare de ostateci. Pe scurt, ca să nu fim noi acuzați în cazul în care voi o dați în bară, preluăm noi tot de la început. Cred că totul este clar!

— Doar o clipă, domnilor, îl întrerupse Boitor. Deocamdată avem un caz de jaf armat asupra unei bănci, care a degenerat, soldându-se cu împușcături și luare de ostateci. Nu văd unde apare partea cu terorismul! Este un caz de competența Poliției Capitalei și plutonului de intervenție specială, respectiv Brigada Mobilă de intervenție a Jandarmeriei!

Căpitanul era gata să explodeze, mai ales că Boitor urcase tonul nepermis de mult. Maiorul Udrea ridică mâna în încercarea de a calma spiritele:

— Domnilor, nu ajungem nicăieri așa! Avem unele informații care ne fac să credem că nu este doar un caz de jaf armat, ci un element dintr-un mozaic de acțiuni care periclitează siguranța națională în cel mai înalt grad!

— Dar care vor fi forțele de intervenție, în cazul în care tratativele eșuează?

— Două plutoane din Brigada Antiteroristă trebuie să sosească dintr-un moment în altul. Negociatorul nostru este de asemenea pe drum, la fel și specialiștii din Serviciul de Telecomunicații Speciale (STS). Vor apărea și specialiștii de la geniu, asta în caz că ne vom

confrunța și cu amenințări cu explozivi din partea teroriștilor.

Se întoarse apoi spre bărbatul solid în combinezon negru și îi zise:

— Vom avea nevoie și de sprijin din partea specialiștilor din poliție. Pentru început vă rog să-i arătați căpitanului Șuta disponerea trăgătorilor dumneavoastră, apoi îi vom înlocui cu oamenii noștri. Ați stabilit legătura telefonică cu teroriștii?

— Am instalat linia, dar încă nu am luat legătura cu ei.

— Nici să nu o faceți, așteptăm negociatorul. Vreau să văd planurile clădirii, pe fiecare nivel în parte, inclusiv subsolul. De asemenea, vreau evidențierea fiecărei intrări și a fiecărei ferestre și nu în ultimul rând, gurile de aerisire și canalele de ventilație, felul și disponerea lor. Câți angajați ai băncii se aflau în clădire și câți clienți? În câteva minute cei de la STS vor instala o linie telefonică sigură cu sediul SRI. Între timp luați legătura cu firma de dispecerat care asigură protecția băncii și spuneți-le că am nevoie de tot materialul înregistrat de camerele de supraveghere în ultimele două săptămâni pentru a putea fi dus la laborator.

La privirile întrebătoare ale interlocutorilor săi, maiorul răspunse:

— În mod sigur au studiat terenul dinainte, iar acest lucru poate că va apare pe înregistrări. Cu puțin noroc putem identifica măcar unul dintre teroriști.

După o scurtă ezitare, cei prezenți se grăbiră să treacă la îndeplinirea ordinelor primite. Mulțumit de felul în care și-a impus autoritatea, maiorul Udrea îl luă de braț pe comisarul-șef Boitor și-l trase afară din duba înghesuită. Odată ieșiți, în timp ce priveau spre cele două autocamioane din care săreau în grabă componenții celor două plutoane din Brigada Antiteroristă, Udrea îi șopti lui Boitor:

— Ca să-ți dai seama de faptul că ne aflăm într-o situație foarte serioasă, vreau să-ți comunic că șeful SRI, Mircea Arambașa, a fost ucis în fața casei sale în urmă cu mai puțin de o oră de un trăgător de elită. Au fost două gloanțe, unul în cap și unul în piept. Ucigașul a reușit să dispară. Acest atac asupra băncii s-ar putea să nu fie o simplă coincidență.

Boitor rămase ținut locului de parcă ar fi primit un pumn în plex. Din camioane, cei din trupele antitero continuau să coboare. Aveau asupra lor echipamentul complet, cu căștile puse și bine strânse. Pe deasupra vestelor antiglonț, buzunarele tunicilor fără mâneci erau burdușite, dându-le un aer mai puțin elegant, dar cu siguranță mai practic. Pistoalele mitralieră Uzi calibrul 5,6 mm le purtau la piept în așa fel încât să nu le stânjenească mișcările. Se grupară în grabă așteptând ordinele care să-i dispună pe poziții. Unii dintre ei aveau la spate învelite în huse de piele arme cu lunetă. Aceștia erau lunetiștii, trăgătorii de elită, toți până la unul fiind ochitori de nivel olimpic.

Boitor se întoarse spre Udrea, îl privi gânditor, apoi spuse:

— Înțeleg modul în care se pune problema. Hai să ne întoarcem și să ne facem treaba!

După câteva minute, specialiștii de la STS instalează legături telefonice cu sediul poliției și cu SRI și verifică legătura cu clădirea asediată. De asemenea, conectează două terminale de computer la rețeaua din sediul SRI. Negociatorul și-a ocupat poziția pe un scaun în fața telefonului, iar pe masa din apropiere și-a împrăștiat o serie de însemnări, o agendă și câteva foi volante. Se numea Călin Manea și era considerat un expert în negocieri, chiar dacă părea destul de tânăr. Cu toate acestea, Călin le împărtășea uneori colegilor că nu se simte încă destul de pregătit, deoarece cele mai dure negocieri continuă să le aibă tot cu soția lui, pe teme diverse cum ar fi alegerea restaurantului la care să iasă în week-end. Recunoștea cu umilință faptul că era deosebit de greu să-și impună punctul de vedere, deși era căsătorit de opt ani, deci își cunoștea bine adversarul. La birou se spunea că era mai obositor să tratezi cu soția lui Manea decât cu cel mai dur terorist.

Centrul de comandă se mutase într-o altă dubă mai încăpătoare și mult mai bine dotată cu aparatură. Noua dubă se postase spate în spate cu vechiul centru de comandă astfel încât să se poată trece dintr-o mașină în alta cu relativă ușurință. Aici, doi operatori monitorizau deja imaginile transmise de camerele de luat vederi din interiorul clădirii, altele decât cele distruse de teroriști.

În interiorul comandamentului, câțiva bărbați discutau aprins în jurul unei mese pe care se afla schița clădirii. Se aflau acolo Udrea, Boitor, Șuta precum și comandanții celor două plutoane din Brigada Antiteroristă și a plutonului Brigăzii Mobile. Udrea explica folosind pixul ca indicator, plimbându-l deasupra schiței și arătând camerele și culoarele ce prezentau interes.

— Sediul băncii ocupă întreg etajul doi al corpului de clădire din fața dumneavoastră. Accesul este posibil în mod normal doar prin aceste uși de sticlă care dau în casa scărilor. Cum ieși din bancă ai în față ușa liftului, iar în dreapta scările care urcă la etajul superior, cele care coboară fiind imediat după ele.

După câte știm noi, toți cei aflați în clădire au fost evacuați, nu au rămas decât răpitorii și ostatecii. Camerele de supraveghere din interior funcționează normal, puteți vedea imaginile pe monitoare. Doar cele din sediu au fost distruse toate. Nu avem imagini de pe holul palierului doi, unde se află intrarea în bancă. Se analizează acum imaginile pentru a vedea dacă nu s-a strecurat cineva în momentul evacuării, profitând de panică, la alte nivele. Pe partea opusă intrării, în sala de primire clienți, se află un balcon semicircular cu marginile din bare de metal. Acest balcon ocupă cam trei sferturi din peretele sălii, iar între acesta și sală se află geamuri imense din

sticla groasă, din podea până în tavan. Din fericire pentru noi nu sunt blindate, sunt doar dotate cu senzori de spargere. În partea de nord a sălii se află ghișeele, separate cu paravane de sticlă la nivelul birourilor, accesul la ele se face prin această ușă aflată în același plan cu intrarea principală. Este o ușă cu închidere automată, neputând fi accesată decât cu cheie sau din interior. Chiar lângă ghișee, după această ușă, se află un mic depozit de valori. De obicei, acest depozit este unul de tranzit deoarece această sucursală, neavând un grad ridicat de securitate, își păstrează valorile la sediul central, în depozite blindate. În capătul opus ghișeelor se află două birouri de informații și operațiuni și o trecere pe lângă ele spre sălile din interior. Chiar în spatele acestor birouri, după acest paravan din lemn cu un culoar de trecere în partea dreaptă se află un mic secretariat. În dreapta, imediat după birouri, se mai află o sală de consiliu care are de asemenea acces la balcon, aflându-se în unghi drept față de sala de primire clienți. Din sala de consiliu mai sunt trei încăperi, un birou mare unde își desfășoară activitatea mai mulți funcționari, biroul directorului și al directorului adjunct. De la biroul mare spre celelalte birouri nu mai avem acces prin balcon, acesta terminându-se la nivelul sălii de consiliu. De la acest birou s-a terminat cu geamurile mari, din podea până în tavan, acestea fiind dotate cu ferestre normale. Deci întregul ansamblu de săli are forma unui L mare, cu latura lungă conținând sala de primire, ghișeele cu depozitul spre nord și birourile de informații cu secretariatul spre sud. Latura scurtă este formată din sala de consiliu și încăperile destinate directorului, adjunctului și funcționarilor. Spre vest este intrarea în bancă iar spre est balconul.

Unul dintre comandanții de pluton din Brigada Antiteroristă, un individ înalt, grizonat, în jurul a patruzeci și cinci de ani, unul din veteranii Brigăzii îl întrerupse:

— Ce se află la capătul laturii scurte a L-ului?

— Se află sediul unei biblioteci, chiar perete în perete cu birourile directorilor. Peretele despărțitor este din beton, iar accesul se face printr-o intrare separată, căpitane Dumitrescu. Ce vroiam să vă spun tuturor este faptul că domnul căpitan va fi comandantul forței de intervenție, dacă va fi cazul să acționăm pentru neutralizarea agresorilor și eliberarea ostatecilor. Plutonul unu, al căpitanului, va trece sub comanda operațională a locțiitorului acestuia, iar plutonul doi, al locotenentului Cristea, va fi subordonat tot lui Dumitrescu. Deci, planul de intervenție va fi al dumneavoastră și sunt sigur că va fi pe mâini bune, i se adresează de data asta direct căpitanului.

— Așteptăm acum ultimele imagini luate de camerele de supraveghere din interiorul băncii înainte de a fi fost distruse. Apoi vom încerca să luăm legătura cu teroriștii ca să vedem cine sunt și ce vor. Vom încerca să aflăm cât mai multe informații pentru a ieși cu

bine din situația asta.

— Între timp aş vrea să-mi dispun oamenii pe poziții. Ne vom împărți pe grupe de asalt. Trăgătorii de elită vor fi dispuși pe clădirile din jur, cu preponderență cu vedere spre balcon și spre geamurile din sud, spre secretariat, sala de consiliu și biroul directorului, indică Dumitrescu deasupra schiței.

Telefonul cuplat la sediul SRI sună lung întrerupând discuția. Operatorul răspunse, ascultă, apoi se întoarse spre Udrea cu receptorul în mână:

— Domnule maior, domnul Vlad Sorescu dorește să vorbească cu dumneavoastră!

O liniște apăsătoare se lăsă în interiorul mașinii în timp ce Udrea preluă receptorul și-l duse la ureche. Toți erau atenți la telefon, faptul că directorul adjunct al SRI se interesa direct de operațiune, le indica gradul de interes ce se manifesta la forurile superioare asupra celor ce se petreceau aici. Stăpânirea de sine și siguranța lui Udrea păreau să se mai diminueze în timp ce raporta situația. Expresia feței îi deveni mai gravă după ce a terminat raportul și asculta cu atenție ceea ce i se comunica de la celălalt capăt al firului. Din când în când dădea aprobator din cap și spunea „Da, am înțeles, domnule Sorescu!”. La finalul conversației salută cu „Să trăiți, domnule Sorescu, puteți conta pe noi!”, apoi puse receptorul în furcă și se întoarse spre cei prezenți.

— Ordinele șefului sunt foarte simple și clare. Dacă teroriștii nu se predau, luați în calcul o foarte posibilă intervenție în forță. Termenul limită al capturării atacatorilor nu trebuie să depășească dimineața de mâine și asta în ultimă instanță.

Văzând că interlocutorii săi se pregăteau să protesteze, Udrea continuă:

— Există rațiuni superioare de stat care urgentează un deznodământ favorabil aici. Nu sunt autorizat să vă comunic mai multe încă, dar nimic din ce v-am spus nu trebuie să treacă de încăperea asta. Atenție în primul rând la indiscrețiile față de presă.

— Dacă dăm greș, presa și televiziunile ne vor crucifica și ne vor cere capetele pe tavă! interveni Boitor. Și ar fi foarte posibil să le și obțină!

Ceilalți dădură din cap aprobator. Udrea se întoarse spre Dumitrescu:

— În cât timp îmi puteți prezenta un plan de acțiune în forță?

— În două ore cel mult. S-ar putea să am nevoie și de două elicoptere.

— Le vei avea într-o jumătate de oră.

Unul din operatori strigă:

— Avem ultimele imagini din bancă pe monitor!

— Foarte bine, zise Șuta. Le vrem prima oară derulate normal, câte

un monitor pentru fiecare cameră. Apoi cameră cu cameră, după care derulare cu stop-cadru. Fiecare imagine în care se vede fața vreunui terorist o vreau scoasă la imprimantă. Apoi sună la sediu și vezi, poate au identificat pe cineva.

— Vreau și eu câte o copie care să o trimit la sediul poliției, poate avem câte ceva prin dosare, interveni Boitor. Vom lua legătura și cu Interpolul, poate sunt căutați peste graniță.

Udrea aprobă din cap, dar nu-i spuse că deja figurile respective erau căutate în arhive de majoritatea serviciilor occidentale de informații, în frunte cu CIA și FBI, MI-5 și chiar Mossadul israelian. Se îndreptă spre Șuta, Dumitrescu și Cristea, îi trase deoparte și începu să le vorbească cu voce scăzută, pentru a nu putea fi auziți de restul celor prezenți în încăpere:

— General-colonelul Vasile Ursan, șeful Statului Major General al armatei, a murit în această dimineață într-un accident de mașină împreună cu cei doi ofițeri SPP care îl însoțeau, încă nu se pot cunoaște cauzele accidentului, dar nu se exclude posibilitatea unui atentat. La fel, noi nu putem exclude faptul că toate aceste evenimente ar putea fi interconectate, mai ales că a mai avut loc un jaf armat la o bancă din Brașov, soldat cu trei morți. Asasinii erau bine pregătiți și antrenați și au reușit să dispară. Întreaga poliție din Brașov și București este în alertă. În plus de asta, au început să explodeze mașini capcană în câteva orașe! Domnilor, avem o criză fără precedent!

Telefonul sună și răspunse Boitor. Era de la sediul Poliției Capitalei. Ascultă câteva clipe apoi îl privi grav pe Udrea în ochi. Aflase și el.

VIII

Miercuri, 26.05.2010, ora 8.30

Constanța, aeroportul Mihail Kogălniceanu

Situat la câțiva kilometri de orașul port Constanța, aeroportul Mihail Kogălniceanu era în același timp și civil și militar. Așezat în câmpia joasă din această parte a Dobrogei, permitea o vedere largă a împrejurimilor, mai cu seamă din turnul de control al zborurilor. Dar panorama era ultimul lucru la care se gândea colonelul Ioan Ababei, comandantul militar al aeroportului. Aplecat asupra radarului împreună cu câțiva subordonați, abia dacă mai respira. Degetele încleștate de tăblia mesei se albiseră de încordare.

Trecuseră doar patruzeci și două de minute din momentul în care alarma începuse să țiuie în apartamentele piloților militari de serviciu și a personalului auxiliar. În câteva minute aceștia se prezentară echipați complet în sala de instructaj dinaintea zborului. Toți își țineau căștile în mână, încrezători că era vorba doar de un exercițiu militar de rutină. Ceea ce nu știau era faptul că restul piloților, cei care nu erau de serviciu, fuseseră convocați de urgență la aeroport și fiecare încerca să ajungă aici cât mai repede.

Maiorul Vasile Viteșan îi întâmpină grav, adresându-li-se încă înainte de a se așeza cu toții pe scaune. Ținea în mână veșnicul său arătător de lemn, iar în spatele lui era proiectată o hartă la scară a țărmului vestic al Mării Negre, cuprinzând porțiuni întinse din teritoriile Ucrainei, Republicii Moldova, României și Bulgariei.

— Această alarmă nu este un exercițiu! Repet, nu este un exercițiu! Sunteți poate la prima voastră alarmă de luptă. Precedenta alarmă de luptă care am prins-o a fost în Revoluția din decembrie 1989. Acum avem parte de ceva deosebit față de atunci. Două avioane de luptă ucrainene Mig 31 și două Suhoi 27, după toate probabilitățile, se îndreaptă spre limita nordică a apelor noastre teritoriale. Nu comunică prin radio și nu răspund interpelărilor noastre. Bateria de rachete sol-aer de la Capul Midia a intrat în alertă pasivă. Distrugătorul *Mărășești*, aflat în larg în misiune de patrulare de rutină, va intra și el în stare de alertă, ca și toată flota maritimă. Vom ridica patru avioane de interceptie având rolul de a supraveghea cele patru avioane ucrainene și de a nu le permite să pătrundă în spațiul nostru aerian. Nu ridicăm mai multe aparate decât au ei în aer ca să nu dăm senzația că vrem să-i provocăm. Nu angajați în luptă aceste avioane fără ordin! Patrulați doar în apropierea zonei de graniță și, încă o dată, nu angajați vreo luptă fără ordin și nu răspundeți la provocări!

Se opri să privească chipurile concentrate, apoi continuă:

— Pop și Lucaci vor fi în aer, restul vor fi consemnați în alertă maximă, în aparate, la sol. Veți pilota F-16-urile cu care sunteți suficient de bine familiarizați. Acestea vor fi armate cu muniție de război. Alte două aparate Mig 21 Lancer de pe aeroportul militar din Bacău ne vor sprijini. Succes și Dumnezeu să ne ajute!

Între timp avioanele erau scoase din hangare pe pistă, alimentate cu combustibil și armate cu muniție de luptă. Toate acestea se petreceau la mică distanță de clădirile și pistele destinate traficului civil, dar ascunse de ochii celor aflați acolo. Cu toată agitația din zona militară a aeroportului, nimeni din cei neavizați nu bănuia ceva. Cursa de Cluj Napoca decolase normal și în momentul în care colonelul Ababei urmărea pe ecranul radar aparatele de luptă românești și ucrainene, cursa de Baia Mare se pregătea de aterizare. În zona civilă a aeroportului totul decurgea normal.

Colonelul Ababei părea să rupă între degete marginea mesei. Cele patru avioane ucrainene s-au reunit într-un singur spot pe ecran în imediata apropiere a graniței, apoi au virat la nouăzeci de grade spre largul mării, zburând de-a lungul graniței. Pe partea cealaltă, cele patru avioane românești le urmau. Păreau două haite de câini care se urmăreau una pe cealaltă de o parte și de alta a unui gard. Comparația, făcută de unul dintre operatori, i se păru colonelului cel puțin deplasată. Ar fi vrut să-l apostrofaze, dar a renunțat, deoarece nu-și putea desprinde ochii de pe ecran.

Avioanele ucrainene descriseră un larg arc de cerc spre interior și se despărțiră în două, separându-se după altitudine, două din de coborând la rasul valurilor, iar celelalte urcând la trei mii cinci sute de metri. După ce efectuară o rotație completă își continuară cursa de-a lungul graniței, dar în sens opus. Avioanele românești le urmau manevrele ca în oglindă, separându-se la rândul lor după altitudine două câte două.

Difuzorul din încăpere era fixat pe frecvența piloților, așa că se auzeau convorbirile acestora, fiecare din cei prezenți putând simți tensiunea din vocile lor.

Călin Pop era conducător în celula formată din avionul propriu și cel al colegului și prietenului său Remus Lucaci. Se simțea tânăr la cei douăzeci și șapte de ani ai săi și se întreba de ce tocmai el a fost ales pentru această misiune care putea implica chiar și angajarea în luptă. În sinea lui recunoștea plin de mândrie faptul că se dovedise un pilot de luptă excelent, rivalizând cu succes cu colegii săi mai în vârstă care aveau o mai vastă experiență adunată de-a lungul mai multor ore de zbor. De foarte multe ori obținuse calificative maxime făcându-i pe piloții mai experimentați să mormăie în barbă vorbe gen „are stofă puștiul”. Cu toate acestea, se întreba ce era în capul superiorilor săi în momentul în care au pus pe umerii unui puști de douăzeci și șapte de

ani greaua responsabilitate a unui zbor de luptă la o graniță potențial ostilă. Încerca să se consoleze cu gândul că majoritatea piloților britanici care au câștigat bătălia Angliei în al doilea război mondial erau mai tineri ca și el. Asta era o dovadă că vârsta era ultimul lucru care contează când vine vorba de o confruntare pe viață și pe moarte. Dar se poate să nu fie vorba de nici o confruntare, poate era doar un zbor de rutină de partea ambelor părți.

Își amintea și acuma neplăcuta senzație de gol în stomac atunci când maiorul Viteșan le-a spus că era vorba de o alarmă de luptă și nu una de exercițiu. În momentul în care a fost nominalizat pentru patrula în aer, inițial a crezut că nu a auzit bine. Și-a dat seama că e vorba de un lucru real în momentul în care a simțit privirile tuturor ațintite asupra lui. Unele erau încărcate de reproș, altele de invidie, iar altele de compătimire. Când se îndreptau spre avioane simți o bătaie pe umăr și o voce cunoscută care îi zise:

— Păzește-ți fundul, amice!

Recunoscuse vocea unuia din piloții care rămânea la sol, dar nu a fost în stare să-i răspundă. Se îndreptă spre avion ca un automat. Nici nu mai știa cum a decolat. Doar în aer și-a revenit și în timp ce se grăbea să intercepteze cursul aparatelor potențial inamice a simțit cum spaima inițială lasă loc unei atenții și concentrări extreme. Simțea pentru prima oară că era una cu avionul, parcă erau contopiți. Putea să simtă aripile, botul, cârma, ca și cum ar fi făcut parte din corpul său. Iar corpul său se transformase într-o mașină de luptă.

Coborâse împreună cu Lucaci la rasul valurilor urmând în paralel cursa celor două Suhoi 27 ucrainene. Colegii lor de la Bacău se ridicaseră și ei paralel cu cele două Mig 31 spre plafonul de două mii cinci sute de metri. Încă încerca să înțeleagă rostul manevrelor ucrainenilor. Reușise să ia contactul vizual, deși la mare distanță, în dreapta față. Era conștient de avantajele și dezavantajele sale în cazul în care lupta era inevitabilă.

Călin Pop știa că aparatul său era dotat cu un motor Pratt and Whitney F100-PW-229 spre deosebire de adversari care aveau câte două motoare Lyulka AL-31F de 122,58 kN. Avea unele avantaje și anume faptul că aparatul său era mai ușor (16,875 t față de 30 t greutate maximă cu tot armamentul la bord) și mai mic (lungime 14,8 m față de 21,93, înălțime 4,8 m față de 5,93 m și anvergura 9,8 m față de 14,7 m). Ținând cont de faptul că viteza maximă era apropiată, în jur de 2-2,3 Mach la mare altitudine (11 000 m), șansele ar fi fost de partea lui în cazul unei lupte de apropiere, caz în care și-ar fi putut pune mai bine în valoare posibilitățile de manevră ale aparatului, chiar dacă Suhoi 27, cu toate că era uriaș prin comparație, în același timp era extrem de agil.

Știa instinctiv că aceleași calcule și le făceau și colegii de deasupra

comparând Mig-ul 21 Lancer și Mig-ul 31. Se poate ca și piloții adversi să-și facă socoteli asemănătoare. Cu aceste gânduri ce-l copleșeau, pilotă urmărind traiectoria aparatelor din dreapta față fără să scape din ochi indicațiile aparatelor de la bord. Cu puțin timp înainte își activase senzorii de pe cască care permiteau ca țevile mitralierelor de bord și capetele rachetelor din dotare să urmărească țintele împreună cu mișcarea capului său. Departe, în față, linia orizontului începu să aibă un contur întunecat după verdele albastru al mării, semn că se apropiau de țarm.

În camera de comandă din turnul de control, colonelul Ababei uitase pe ce lume trăia. Pentru el nu mai exista decât ecranul radarului și proiecția acestuia pe harta din fața lui. Urmărea spoturile reprezentând avioanele de deasupra mării de parcă tot universul s-ar fi redus la acele pete de lumină. Cu un minut în urmă vorbise la telefon, tot fără să piardă din ochi ecranul, cu colonelul Constantin Pușcaș de la Statul Major și acesta, după ce s-a consultat cu comandantul aviației militare și cu șeful CAAT (Comandamentul Antiaerian de Apărare a Teritoriului) îi recomandase evitarea oricăror ciocniri cu forțele aeriene ucrainene, mai ales în contextul tulbure ce rezulta în urma loviturii de stat de la Kiev. Era oricum hotărât să nu răspundă la provocări, dar consemnul său era în primul rând să apere frontiera de stat a României.

Cu mâna dreaptă continuă să strângă tăblia mesei, în timp ce cu stânga căută disperat în buzunarul tunicii după o țigară. O găsi cu greu în timp ce urmărea apropierea aparatelor în zbor paralel de linia țărmului. Privi pe harta din spate conturul Insulei Șerpilor de care se apropiau cu viteză aparatele. Pătruns de o bănuială, aruncă o privire asupra liniilor de demarcație. Apoi înțelese. Cu mâna stângă din care scăpase țigara apucă microfonul ce îi făcea legătura cu piloții aflați în misiune. Terorizat, privea petele de lumină de pe ecran apropiindu-se de Insula Șerpilor. Cu mâna încleștată de mâner, răcni cu o voce neomenească în microfon:

— E o cursă! Desprindeți-vă și reveniți către bază! Nu vă apropiați de uscat! Repet, îndepărtați-vă de avioanele ucrainene!

IX

Miercuri, 26.05.2010, ora 10.30

București

În interiorul dubei ce servea ca și punct de comandă, atmosfera deveni încordată, sosise momentul contactării răpitorilor. Călin Manea, negociatorul, știa că cel ce vorbește primul în cazul unor evenimente soldate cu ostateci se află în dezavantaj. Interlocutorul poate afla multe din intențiile vorbitorului nu numai din cuvinte, ci și din felul vorbirii și inflexiunile vocii. Dar în cazul în care răpirile se făceau în spațiile închise din clădiri era necesar un oarecare timp pentru instalarea dispozitivelor de comunicare între negociator și teroriști, iar acesta trebuia să ia inițiativa deschiderii discuțiilor chiar și numai pentru a face cunoscută existența unui canal de comunicare. Prin asta li se putea oferi posibilitatea unei ieșiri din situația creată.

Manea puse mâna pe receptor și apăsă o tastă. Apoi comută pe speaker și puse receptorul jos. Se întoarse cu spatele spre cei din încăpere pentru a se putea concentra fără să vadă chipurile încordate ale colegilor săi. Simțea în spate tensiunea densă și, deși își dădea seama că restul abia îndrăzneau să respire, le făcu semn cu mâna să nu scoată nici un zgomot. După ce studiasse dispunerea birourilor pe schiță s-a decis să apeleze singurul număr direct de intrare în bancă, număr care corespundea telefaxului din sala de primire clienți, situat pe un mic birou din dreptul balconului. Implicit cel ce răspundea s-ar fi expus lunetiștilor de pe clădirea vecină, oferindu-le o țintă pe care ulterior ar fi putut-o recunoaște. Restul numerelor erau direcționate prin centrală și s-ar fi putut răspunde de la oricare telefon situat pe fiecare masă din orice încăpere.

Din difuzorul speakerului se auzea doar țârâitul slab, semn că telefonul sună. După al patrulea țârâit, Udrea auzi în casca din urechea dreaptă vocea unuia din lunetiștii care aveau vedere spre balcon.

— Numărul doi, cineva se îndreaptă spre telefonul din sala unu!

Îi făcu semn lui Manea, care tuși să-și dreagă vocea, apoi șuieră în microfonul atașat căștii care îi permitea să fie în contact permanent cu echipa de intervenție:

— Ține-l sub supraveghere, numărul doi!

Țârâitul se întrerupse brusc, semn că cineva ridicase receptorul. După o pauză de câteva secunde o voce aspră se auzi în receptor:

— Ce vrei?

Manea lăsa o pauză la fel de lungă, apoi zise cu o voce amicală:

— Salut! Sunt Călin Manea de la Poliție. Vroiam să te întreb ce mai

faci!

— Ești negociator?

— Colegii mei așa spun, dar eu nu-i cred deoarece îi știu de neserioși!

Vocea râse scurt și Manea știa căci câștigase o rundă. Stabilise o porțiță de comunicare. Știa că metoda nu era cea mai indicată, dar părea să dea roade deocamdată.

— Ce vrei, negociatorul?

— Întrebarea e ce vrei tu? Tu ai intrat de bună voie în rahatul asta, pe mine m-au trimis alții. Așa că hai să ne facem munca mai ușoară unul altuia și să încercăm să colaborăm. Cred că și tu vrei să se termine cu bine toată povestea asta. Dacă ieșim cu bine de aici, poate prind și o avansare peste rând. Să știi că atunci dau o bere. Ce zici, batem palma?

Vocea râse din nou.

— Ești bun, negociatorul! Mi-ar fi plăcut să lucrăm împreună, dar se pare că nu este așa.

— De ce nu? Înscrierile în poliție încep în curând. Dacă vrei, vino să-ți dau programa de examen, să știi că dau și meditații la domiciliu.

— Bine, bine, mă mai gândesc. Dar totuși, ce vrei?

— În primul rând vreau să știu dacă toți ostatecii sunt teferi. Nu vreau ca cineva să fie rănit! De aceea vreau să găsim împreună o cale de ieșire onorabilă. Aștept să-mi spui care ar fi doleanțele tale ca să încerc să le rezolv în așa fel ca toată lumea să poată pleca acasă fără probleme. Uite, deja mă gândesc că începe meciul imediat și mi-ar place să-l văd acasă, la televizor, cu o bere în mână. Dacă crezi că asta ajută, să știi că te invit și pe tine!

— Nu, mulțumesc, poate altă dată! Toți ostatecii sunt teferi, nimeni nu a fost rănit, iar cererile mele le vei primi exact peste două ore. În caz că nu-mi vor fi îndeplinite voi începe executarea ostatecilor, indiferent cât mi-ai fi de simpatic. Cam asta ar fi tot!

— Hei, stai! Dacă ai nevoie de ceva apelează doar tasta unu și vom intra în legătură!

— Nu va fi cazul. Mă vei suna peste două ore, la 12.47 fix. Nu încerca să mă suni înainte de această oră deoarece s-ar putea să mă supăr și acest lucru ar avea consecințe nefaste asupra ostatecilor.

— Dacă vrei bani, ai destui acolo! Pot aranja să pleci cu cât vrei tu, numai să nu fie nimeni rănit! Ascultă...

— Ba tu ai să mă asculți! i-o reteză vocea ceva mai aspră, dar fără semne de iritare. Mă vei suna la 12.47 fix.

Din difuzor se auzi doar sunetul discontinuu al tonului, semn că telefonul a fost închis. Manea se aplecă să închidă telefonul, apoi se întoarse spre auditoriu. Își ținea degetele împreunate în dreptul bărbiei și coatele sprijinite de mânerul scaunului incomod.

— Ce părere aveți, domnilor?
— După accent nu sunt români, șopti Udrea.
— Nu este român, corectă Manea. Să nu uităm că am vorbit cu un singur individ.

Șuta își făcea de lucru la unul din terminale trimițând înregistrarea convorbirii anterioare la sediul SRI prin e-mail, unde vocile urmau să fie audiate prin Voice Box, apoi sintetizate, deparazitate de zgomotele de fond și comparate cu vocile aflate în arhiva centrului. Știind că amprenta vocală este practic unică, la fel ca și amprente digitale, se putea realiza identificarea vorbitorului dacă în arhivă ar exista o altă înregistrare cu vocea acestuia. În cazul în care nu era, Șuta știa că SRI va apela la serviciile occidentale de informații, mai ales la americani, care aveau cea mai vastă „bibliotecă vocală”. Poate exista o șansă pentru identificarea vorbitorului, mai ales că se așteptau dintr-un moment în altul rezultatele prelucrării și comparării imaginilor luate de camerele de supraveghere. De asemenea o echipă de lingviști și de psihologi va cerceta banda în paralel cu cei de la arhive pentru a detecta posibila localizare a originii acestuia precum și starea lui de spirit, lucru foarte important de știut pentru cei implicați în negocierile pentru eliberarea ostatecilor.

Udrea vorbea prin microfonul minuscul cu membrii echipei de intervenție. Lunetiștii îi confirmau faptul că vorbitorul se îndepărtase de telefon, nefiind în raza vizuală. Numărul doi, cel care avea linia de tragere cea mai bună, confirmă faptul că recunoscuse chipul celui care trăsesse în camera de supraveghere în momentul atacului. Udrea se îndreptă spre masa pe care erau împrăștiate cadrele scoase la imprimantă ce reproduceau atacul secundă cu secundă. Împrăstie teancul de fotografii, apoi o alege pe cea care reprezenta imaginea unui bărbat cu un pistol mitralieră ținut la șold și îndreptat cu țeava înspre obiectiv. Era ultima imagine surprinsă de o cameră înainte de a fi distrusă. Imaginea bărbatului inspira forță, iar privirea lui hotărâre. Aruncă fotografia pe masă, apoi spuse cu voce tare:

— Iată că avem un șef!
— Și încă unul străin, continuă Boitor.
— După accent, cred că e basarabean sau român din Bucovina de Nord, sau din altă parte de pe teritoriul ucrainean.
— Un moment, interveni Manea, vorbește ca un basarabean sau bucovinean, deși încearcă să ascundă acest lucru. Poate a copilărit alături de aceștia și a deprins limba și particularitățile ei, sau poate așa a învățat-o el. Altceva vroiam să vă întreb. Ce părere v-ați făcut în urma discuției de dinainte?
— Te-ai descurcat foarte bine!
— Nu la asta mă refer, dar oricum vă mulțumesc pentru aprecieri!
Vreau să zic ce impresie v-a făcut individul ca persoană?

— Pare sigur pe el și mai ales pare că știe ce vrea. Vorbește de parcă nu ar sesiza că este înconjurat de zeci de oameni pregătiți special ca să-l neutralizeze! riscă Șuta.

— Dar el știe asta!

— Părerea mea este că trage de timp, interveni Boitor în timp ce urmărea a nu știu câta oară înregistrările camerelor din interiorul băncii.

— Exact! exclamă Manea sărind de pe scaun cu ochii strălucind. Deci nu numai eu am observat aspectul asta! Și încă ceva foarte important, domnilor!

Ceilalți se întoarseră uimiți să vadă negociatorul manifestându-se astfel. Ei nu știau, dar Manea încerca să-și elibereze tensiunea acumulată în urma discuției cu șeful răpitorilor. Deși părea foarte relaxat în timpul discuției și după aceasta, Manea acumulasese foarte multă energie nervoasă și se folosea de prilej să o elibereze în cursul unui joc de genul cine știe câștigă. În același timp, încerca să-și verifice concluziile prin comparație cu ceea ce observaseră și ceilalți. Manea își scoase pachetul de Camei, alege o țigară și o aprinde expirând fumul cu gesturi largi. Se așează din nou, apoi continuă cu vocea lui calmă:

— Tipul este sigur pe el, știe ce vrea, știe că este înconjurat și nu dă importanță acestui fapt, tipul trage de timp. Deci, ce vă spun toate acestea?

Ceilalți se uitară unul la altul neștiind unde vroia să ajungă. Manea continuă:

— Băieți, tipul nu-i amator! Este profesionist! Nu este un individ rătăcind fără țintă și fără să știe exact ce are de făcut! Dacă urmăriți discuția noastră vă dați seama că este profesionist! Lasă impresia că este dirijat pentru ca la sfârșit să impună regulile jocului! Vă spun eu, tipul e profesionist și nu orice fel! Nu uitați că trage de la șold și încă foarte bine! Domnilor, tipul are pregătire militară!

O tăcere de mormânt urmă vorbeilor lui Manea. Părea că toți ceilalți încercau să digere ceea ce tocmai le-a fost pus în față fără menajamente de către Manea. Tăcerea a fost spartă de către Boitor, care continua să fixeze pe ecran imaginile luate din sediul băncii:

— Am o dilemă și v-aș ruga pe voi să mă lămuriți! După cum îmi dau eu seama, teroriștii puteau părăsi clădirea cu mult înainte de a fi blocați acolo. Asta puteau să o facă nu numai o dată și încă cu câți bani, fără probleme! Dar nu au făcut-o! De ce au rămas? Timp de cinci minute după declanșarea atacului, la parter era un singur paznic înarmat cu pistol. Apoi au apărut doi reprezentanți ai firmei de protecție și aceia înarmați doar cu pistoale. Fiind înarmați cu arme automate, cei patru ar fi putut trece fără probleme de ei, mai ales că am dedus faptul că ei sunt profesioniști. Poliția a apărut și a blocat

ieșirea douăsprezece minute mai târziu. Totuși, de ce au mai rămas? Domnilor, eu cred că au vrut să rămână!

Udrea și Șuta se aplecară spre monitor, apoi urmăriră succesiunea evenimentelor prin prisma celor aflate de la Boitor, într-adevăr, acesta avea dreptate. La fel și Manea. Se priviră unul pe altul în timp ce aceeași idee le încolți în minte. Mobilul jafului nu era legat de bani. Era ceva mult, mult mai grav. Aveau de a face cu o diversiune menită de a concentra aici o forță de reacție exagerată alcătuită din trupe speciale de la mai multe arme și servicii, urmând ca alte zone să rămână descoperite. Toate acestea pentru patru teroriști, care țineau în șah forțele de intervenție ce puteau fi solicitate de urgență în altă parte, dacă nu va fi prea târziu. Se consolă cu ideea că mai existau suficiente trupe de intervenție rapidă în caz de necesitate, chiar și din efectivele SRL.

Totuși, trebuia să anunțe conducerea, în special pe cel care urma, după toate probabilitățile, să devină directorul instituției. Mai ales prin faptul că în decursul discuției care o avuseseră mai devreme, acesta îi indicase existența unui fir direct cu biroul său, tocmai pentru a-l ține la curent. Udrea știa că trebuia anunțat imediat ce afla ceva nou.

Se îndreptă spre telefon și se adresă unui operator de la consola unui calculator:

— Fă-mi legătură cu Vlad Sorescu! Urgent!

X

Miercuri, 26.05.2010, ora 9.50

Constanța, aeroportul Mihail Kogălniceanu

Insula Șerpilor se află la 45 km în largul coastei românești a Mării Negre, la nord-est de Sulina. De dimensiuni relativ mici, nu depășește în diametru 0,66 km. Relieful jos, înălțimea maximă fiind de 40 m, este acoperit de ierburi și buruieni pitice, asta datorită lipsei apei, condițiile fiind improprii dezvoltării altor tipuri de plante. Importanța ei strategică rezidă din faptul că această insulă controlează gurile Dunării. Dunărea se varsă în Marea Neagră prin trei brațe, Chila, Sulina și Sfântu Gheorghe, formând o deltă. Cel nordic, Chilia, constituie frontiera de stat dintre România și Ucraina.

În urma armistițiului de la 23 august 1944, insula este ocupată de sovietici, practic fără luptă. De formă, insula mai aparținuse României până în 1948, când conducerea de atunci a țării, instalată de tancurile sovietice, o cedează printr-un act Uniunii Sovietice. Trebuie menționat că actul era neconstituțional chiar și pentru legile comuniste de atunci, pentru că ar fi trebuit aprobat de Marea Adunare Națională, un surrogat de Parlament în care erau doar membrii partidului unic, cel comunist, restul partidelor fiind desființate și membrii lor aruncați în închisoare. Moștenitoarea insulei, precum și a altor teritorii românești, cum ar fi ținutul Herța, Bucovina de nord și sudul Basarabiei, cedate Uniunii Sovietice în urma ultimatumului din 28 iunie 1940 ca o consecință a pactului Molotov-Ribbentrop de la 23 august 1939, era Ucraina, noul stat ce a rezultat în urma dezmembrării Uniunii Sovietice, în 1991. Basarabia, alt teritoriu românesc cedat în 1940, se constituie tot în 1991 în republica independentă Moldova.

România și Ucraina au semnat în 1997, în timpul administrației președintelui Emil Constantinescu, un tratat de bază. Tratatul respectiv, semnat în grabă pentru a putea fi un atu al României pentru integrarea în NATO la summitul de la Madrid din același an, amâna discuția asupra problemelor cu adevărat spinoase în relația dintre cele două țări. O vreme, aceste probleme, cum ar fi cea a Insulei Șerpilor și delimitarea platoului continental al Mării Negre, precum și condamnarea pactului Molotov-Ribbentrop, au stat în calea destinderii relațiilor dintre cele două țări. În 2001, când Ucraina anunța descoperirea de petrol și gaze chiar în zona platoului disputat, România protestează. Fără rezultat, însă. Ucraina trece la exploatarea resurselor fără să țină seama de statutul încă nedecis al zonei. România anunță intenția de a recurge la arbitrajul Curții Internaționale de Justiție de la Haga. Ucraina ignoră aceste declarații,

mai ales că estimează rezervele de petrol din zonă la o treime din necesarul propriu, iar cele de gaze la un sfert din necesar. Exploatarea acestora ar fi dus la reducerea importurilor din Rusia precum și la slăbirea pârgheii șantajului pe care Rusia l-ar putea efectua asupra sa, la fel cum a procedat cu alte state desprinse din fosta URSS. Criza gazului din ianuarie 2006 este suficient de proaspătă în memoria colectivă.

La Haga se ajunge în urma unui alt scandal internațional, cel al săpării canalului Bâstroe prin Delta Dunării în anul 2004, în ciuda opoziției tuturor organizațiilor internaționale și a mișcărilor ecologiste, fapt care a tensionat și mai mult relațiile dintre cele două țări.

Naționalismul ucrainean câștigase rapid teren și Ucraina ar fi vrut să trateze cu uniunea Rusia-Belarus de pe poziții cât mai apropiate, dacă nu chiar egale. Pentru satisfacerea acestui orgoliu, mulți ucraineni erau dispuși să tolereze îngrădirea libertăților lor chiar cu prețul aberant al încurajării unor tendințe dictatoriale ale liderilor lor. Semnalul oricum a fost dat de fostul președinte Kucima care, confruntat cu demonstranți care protestau cerându-i să răspundă la acuzațiile aduse privind implicarea sa în dispariția și asasinarea editorului ziarului Ukrainske Pravda, Georgi Gongadze, un ziarist deosebit de critic la adresa sa, dispărut în septembrie 2001 și al cărui cadavru a fost descoperit în noiembrie, i-a împrăștiat în forță. Suspiciunile privind implicarea președintelui de atunci, Leonid Kucima, în asasinarea ziaristului au fost alimentate de difuzarea unei casete înregistrate de unul din bodyguarzii care a cerut azil politic în Statele Unite, casete conform căreia președintele sugera că ar fi oportun ca Gongadze să fie dat pe mâna cecenilor. Confruntat cu această casetă, ca și cu cele în care a pus la cale încălcarea embargoului către Irak prin vânzarea a patru sisteme radar performante de tip Kolciuga, președintele Kucima a recunoscut că vocea de pe bandă îi aparține, dar a susținut că acea sugestie a fost făcută prin distorsionarea și prelucrarea cuvintelor sale în așa fel încât să se obțină rezultatul dorit. Ulterior s-a vehiculat implicarea lui Kucima și în vânzarea de rachete balistice Iranului, precum și în alte încălcări ale embargourilor de arme. Un an mai târziu, acesta obține un nou mandat prin alegeri considerate de observatorii străini prezente ca și trucate. Ușurința cu care poporul ucrainean a trecut peste aceste evenimente, fără nici o reacție, a dus la întărirea treptată a autorității statului, care a condus în final la posibilitatea revenirii unui regim dictatorial printr-o lovitură de stat.

Chiar manifestările de proporții din noiembrie-decembrie 2004, așa-numita revoluție portocalie, care a dus la instalarea lui Viktor Iushchenko în fotoliul prezidențial după reluarea alegerilor anterioare

masiv fraudate de către contracandidatul său Viktor Ianukovici, vor fi de fapt printre ultimele răbufniri ale societății civile. Treptat, aceasta va fi redusă la tăcere, în timp ce instabilitatea politică și orbita naționalistă pe care se va înscrie societatea ucraineană va culmina câțiva ani mai târziu cu lovitura de stat care îl va aduce la putere pe generalul I. A. Vahromeev.

Toate acestea îi treceau cu viteza fulgerului prin minte colonelului Ababei în momentele în care a înțeles manevrele aparatelor ucrainene. Încercau să-i aducă în apropierea Insulei Șerpilor ca să poată invoca încălcarea graniței de către avioanele românești. În mod normal, apele teritoriale ale statului sunt până la limita de douăsprezece mile marine în larg, aproximativ douăzeci de kilometri. Insula Șerpilor se află cam la patruzeci și cinci de kilometri de țărm. Ucraina susține regula celor douăsprezece mile marine în jurul insulei ceea ce duce la existența unui culoar îngust, de circa cinci kilometri, între apele teritoriale ale celor două țări. Tocmai în această zonă negocierile la nivel de experți sunt foarte anevoioase. În cazul în care vreun aparat românesc ajunge în acest culoar din vecinătatea insulei, partea ucraineană l-ar putea soma pentru încălcarea graniței, chiar dacă ar fi destul de dificil să demonstreze asta, mai ales că statutul zonei este încă tulbure.

Strigă încă o dată piloților să degajeze. Cei doi aflați la plafonul superior înțeleseseră și s-au desprins fără probleme, în timp ce piloții săi, Pop și Lucaci, continuau cursa. Repetă ordinul pentru a fi auzit clar și de ceilalți doi piloți.

În cabina F-ului său, Călin Pop recepționase ordinul și se pregătea să vireze spre stânga luând altitudine în același timp. Trase de manșă, avionul i se supuse docil și preț de o clipă văzu avionul lui Lucaci care îl depășea prin dreapta urmând traiectoria inițială. Primul său gând a fost că Lucaci nu a recepționat mesajul. Își amintea că acum câteva zile acesta îi spusese despre existența unor probleme la aparatura radio de bord. Oricum, aceste probleme ar fi trebuit rezolvate demult de către echipele tehnice de întreținere a aparatelor. Acționează manșa în sens opus pentru a-l ajunge și a-i atrage atenția. În același timp, încercă să-l contacteze din nou prin radio. Spre ușurarea sa, aparatul lui Lucaci o luă spre stânga. Îi urmă manevra, bucuros de deznodământul fericit al unei misiuni care se anunța mult mai dificilă. Preocupat de reacția întârziată a colegului său, Călin Pop a pierdut din vedere manevrele aparatelor ucrainene. Când le-a văzut, era prea târziu. Acestea viraseră urmând un curs de interceptie al celor două F-uri. Avertizat prin radio, abia apucă să-l vadă pe Lucaci urmărit îndeaproape de un Suhoi 27 înainte de a realiza prezența celui alt aparat în spatele său.

Din carlingă, Lucaci abia apucă să vadă avionul în urmă când auzi piuitul senzorilor de la bord care avertizau că a fost prins în cătarea

rachetelor. Senzația de ratare de la antrenamente încerca să-l asalteze, când o parte a creierului reacționează amintindu-i că nu era vorba de un exercițiu, că tot ceea ce vedea și simțea era real, se afla într-o misiune reală, iar un pilot al unei forțe militare străine putea să tragă în orice moment în aparatul său. O clipă mai târziu ecranul de bord îl anunța că racheta a fost lansată. Concomitent aparatul încasă din plin o rafală de mitralieră de la același avion următor. Lucaci trase de manșă încercând să degajeze, deși știa că nu mai are nici o șansă. Instinctul de conservare se dovedește mai puternic și Lucaci trase maneta de ejectare de sub scaunul pilotului strigând:

— Mă ejectez!

O clipă mai târziu avionul exploda în mii de bucăți la impactul cu racheta aer-aer R-73 cu ghidare în infraroșu.

În camera de comandă se lăasă o tăcere ireală. Părea că timpul s-a oprit în loc. Doi ofițeri priveau monitoarele și ecranul radar cu gura căscată, parcă refuzând să creadă. La o consolă, un operator își ținea capul în mâini, incapabil de a face vreo mișcare. Toți ocupanții încăperii se simțeau ca și cum ar fi fost transferați din viața normală, de zi cu zi, într-o lume de coșmar. Priveau monitoarele cu expresii împietrite, de parcă ar fi zărit cei patru cavaleri ai apocalipsului năvălind prin ele. O voce gătuia spuse:

— Un F a dispărut de pe radar. Se pare că a fost doborât de racheta lansată în prealabil de avionul Suhoi ucrainean!

Colonelul Ababei își îndreaptă spatele, dar cu toate acestea, părea mai bătrân cu zece ani. Vocea îi suna ciudat de calmă când comandă:

— Toate aparatele în aer! Patrulați zona și așteptați noi ordine!

Se întoarse spre ofițerul aflat cel mai aproape de telefon:

— Fă-mi legătura cu Statul Major al Aerului!

Confrunțați cu realitatea și cu exemplul colonelului, ocupanții încăperii reveniră precipitați la treabă, dar cu înrâncenarea citindu-li-se pe chipuri. Păreau ferm hotărâți să doboare orice obstacol li s-ar fi ridicat în cale. Asistaseră în fața ecranelor la dispariția unui avion românesc, senzația era cea a unui duș rece, necruțător, ce biciuia simțurile obosite. A fost de ajuns doar o secundă pentru ca realitatea să se năpustească sălbatic peste imaginile inofensive din timpul antrenamentelor, coborând creierele chinuite în spaima crudă a războiului.

În carlinga aparatului său, Pop înregistrează explozia cu aceeași surprindere. Câteva secunde rămase incapabil de vreo reacție, urmărind fragmentele arzânde din avionul prietenului său cum se prăbușeau sfărâind în mare, lăsând în urma lor doar câteva dâre alburii. Năucit pentru câteva clipe, certitudinea dispariției lui Lucaci în explozie îl izbi ca un baros. Dar nu avea timp de gânduri și sentimente deoarece pielea lui era în joc acum. Instinctul de

conservare a învins sentimentul de spaimă amestecată cu vinovăție, înlăturând într-o clipă orice urmă de simțământ și lăsând loc urii oarbe, reci, calculate, ce creștea progresiv.

Împinse de manșă pentru a scăpa de urmăritor. Aparatul plonjă spre mare urmărit îndeaproape. Când părea că se va înfige aproape vertical în adâncuri, Pop trase de manșă redresând aparatul aproape pe creasta unui val. Menținu manșa aproape de el, forțând aparatul la un looping cât mai strâns. Se căzni să nu amețească nici o clipă, apoi, chiar înainte ca ultima porțiune a loopingului să-l aducă în spatele avionului ucrainean urmăritor, anunță baza:

— Îl am în vizor! Solicit permisiunea de tragere!

Era conștient că nu putea anunța captarea țintei înainte ca acest lucru să se petreacă efectiv. Dar el știa că la capătul loopingului va avea în vizor aparatul advers. Se întreba dacă era vorba despre acel instinct al vânătorului sau al asului de aviație despre care vorbeau bătrânii veterani ai aerului. Nu putea fi, deoarece el știa, nu bănuia, că va avea adversarul în cătarea armelor. Era ceva mai presus de instinct.

Două clipe mai târziu prinse ținta în bătaia rachetelor. Ecranul începu să pulseze emițând semnal de avertizare. Dacă va trebui să tragă, acum era momentul! Cu degetul mare înlătură capacul protector de deasupra butonului de lansare al rachetelor aer-aer.

— Domnule colonel, solicit permisiunea de tragere asupra țintei!

Încăperea din postul de comandă parcă deveni prea mică. Broboane de sudoare se scurgeau pe fruntea colonelului Ioan Ababei. Orice mișcare din încăperea încetă, liniștea deveni apăsătoare, toți uitaseră să respire. Toate privirile erau îndreptate asupra colonelului, dar acesta continua să rămână neclintit, ca un sfinx, de parcă ar fi fost din altă lume. Nimeni nu își dorea să se afle în pielea lui în aceste momente.

— Domnule colonel, solicit permisiunea de tragere!

Colonelul întredeschise buzele, șovăi, apoi ordonă cu voce șoptită:

— FOC!

Degetul mare al lui Pop apăsă cu putere butonul de lansare al rachetei.

XI

Miercuri, 26.05.2010, ora 11.25

București

Grupul de bărbați se înghesuia în jurul măsuței joase din interiorul dubei de comandă. Masa era acoperită de schițe ale străzilor și clădirilor, de fotografii, de pagini cu texte scrise conținând transcrierea convorbirilor cu șeful teroriștilor, denumit până la identificare Alfa. Paragrafe întregi erau subliniate cu marker roșu și stăteau aruncate alături de schițe și observații scrise de mână, lângă cele ale clădirilor, purtând semne de carioca verde pe locul traseelor posibile de acces. De perete era prins în pioaneze o schiță mare a clădirii și a străzilor învecinate, alături de un plan al etajului, având evidențiate vizibil geamurile și ariile de vizibilitate din interior. Posturile de observație ale trăgătorilor erau marcate cu albastru, de asemenea erau trasate cu grijă zonele de foc prin evidențierea liniilor și unghiurilor de tragere pentru fiecare lunetist în parte.

Căpitanul Dumitrescu făcuse o treabă bună. Se vedea clar, după dispunerea trăgătorilor, că fusese acoperită temeinic întreaga zonă în care răpitorii puteau fi zăriți, respectiv ferestrele și panoul de sticlă ce închidea balconul. Înconjurat de Udrea, Șuta, de Boitor și adjunctul său Petre Nan, de Manea, de comandantul plutonului doi din Brigada Antiteroristă, locotenentul Cristea Vasile, precum și de comandantul Brigăzii Mobile 14 a Jandarmeriei, locotenentul major Tiberiu Macavei, Dumitrescu explica raționamentul dispunerii trăgătorilor. Din când în când era întrerupt de câte o întrebare din partea celor prezenți și atunci răspundea cu calm, expunându-și cu claritate argumentele, indicând cu gesturi largi porțiuni din schițele și planurile clădirii.

Cel mai nedumerit era Boitor care, provenind din Departamentul Criminalistică, nu era familiarizat cu toate dedesubturile luptei antiteroriste. Fusese prezent la cursurile generale care le făcea orice cadru de conducere din Poliție, dar acestea nu erau suficient de amănunțite pentru a-l face expert. Pe deasupra, lui Boitor îi lipsea pregătirea practică. Dar se părea că răbdarea lui Dumitrescu era suficientă pentru a-l lămuri pe acesta cât mai temeinic.

— ... unghiurile de tragere ale lunetiștilor din dreptul balconului se intersectează aici, aici și aici, explica Dumitrescu. Pentru orice țintă aflată în zonele arătate garantz eliminarea sigură a acesteia datorită posibilității executării de foc încrucișat.

— Puteți muta trăgătorii în așa fel încât telefaxul pe care am vorbit cu șeful lor să se afle într-una din zonele acestea de nimicire? întrebă

Manea.

— Da, răspunse Dumitrescu după ce studie harta preț de câteva secunde. Va trebui să mut trăgătorul trei în balconul vecin celui în care se află acum.

Boitor se foia nerăbdător. După câteva ezitări își adresa și el întrebarea care nu-i dădea pace:

— Domnule căpitan, am înțeles eu bine sau nu, aveți treisprezece trăgători dispuși pe poziții? Nu vi se pare, totuși, cam mult? Teroriștii sunt doar patru, după cum am putut să ne dăm seama!

Dumitrescu zâmbi înțelegător, apoi răspunse:

— Niciodată nu sunt suficienți trăgători! Mai bine să am prea mulți decât prea puțini. Gândiți-vă la masacrul de la Munchen din 1972, în satul olimpic. Au fost dispuși cinci trăgători pentru a neutraliza opt teroriști și știți ce a urmat. Opt sportivi israelieni au fost uciși. Nu vreau să repet greșelile altora. Mossadul dispune minim doi sau chiar trei trăgători pentru fiecare terorist, doar pentru a fi siguri. Nu ne putem juca cu viețile ostateci lor. Așa că, în momentul în care se decide intervenția în forță, problema execuției acțiunii îmi revine mie, deci am dreptul de a mă pregăti cât mai bine în așa fel încât să dau toate șansele băieților mei și să nu las, pe cât posibil, nici o șansă celorlalți. Dacă ar fi posibil și aș dispune de forțe suplimentare, aș instala și zece trăgători pentru fiecare terorist, doar ca să nu dau nici o șansă băieților răi. Doar astfel aș putea fi sigur de îndeplinirea misiunii în așa fel încât să-mi pot aduce toți băieții teferi înapoi!

Cei din jurul mesei îl aprobă tacit, mai ales că Dumitrescu adusese în atenția tuturor unul din marile eșecuri ale forțelor germane de securitate. Toți știau că a aruncat în discuție cazul respectiv pentru ca cei responsabili cu decizia de intervenție aflați în aceasta sală să gândească de două ori înainte de a da ordinul de atac, în cazul în care va fi nevoie.

Atunci, în 1972, în timpul Jocurilor Olimpice desfășurate la Munchen, un comando palestinian format din opt membri a escaladat gardul satului olimpic și a pătruns fără greutate în zona ocupată de echipa olimpică a Israelului. Au fost uciși trei sportivi israelieni și luați ostateci alți opt. Teroriștii au cerut un avion care să-i ducă împreună cu ostatecii spre o destinație aleasă de ei, cerere care le-a fost îndeplinită. La sosirea pe aeroport, atunci când o parte din teroriști au început verificarea avionului, poliția germană a considerat că era momentul propice, deoarece afară se afla majoritatea teroriștilor. Au fost cinci trăgători la opt teroriști, în condiții de vizibilitate redusă datorită inserării. A rezultat un carnagiu, toți ostatecii fiind executați.

— În cât timp ai putea pregăti un plan de intervenție în forță având drept scop eliberarea ostatecilor?

— Despre câți ostateci este vorba?

— După informațiile pe care le avem până la ora actuală, ar fi vorba de șaisprezece ostateci dintre care șapte ar fi angajați ai băncii, zise Șuta consultându-și notițele luate după ultimele date culese.

— Depinde de cât de repede îi vreți eliberați și, de asemenea, de termenul limită care va fi impus de răpitori. Dacă nu aş avea aceste constrângeri, aş organiza acțiunea de eliberare în a doua parte a nopții, în apropierea zorilor, dar când încă este întuneric. Conform statisticilor, este intervalul orar în care vigilența scade la minimum. Dacă până atunci se pot prelungi negocierile ar fi foarte bine, mai ales dacă am reuși eliberarea măcar a unei părți a ostatecilor, pentru a putea reduce cât mai mult riscul unor victime din rândul acestora. Lucrăm la un plan de acțiune chiar în momentul de față, dar acesta nu este definitivat până nu avem cât mai multe informații referitoare la identitatea teroriștilor și intențiilor acestora.

— Totuși, va trebui să avem un plan aplicabil chiar acum, conform ordinelor de la Sorescu! interveni Udrea hotărât. Hai să ne apucăm de treabă și să concepem un plan la care vom putea aduce ulterior îmbunătățiri în funcție de momentul ales, chiar dacă noi sperăm că vom rezolva problema prin negocieri. Ținând cont că băieții dumneavoastră își pun pielea la bătaie, aștept din partea dumneavoastră, domnule Dumitrescu, schița unui plan de atac. II vom discuta împreună și vom face corecturile necesare, dar va trebui să fim pregătiți în orice clipă pentru intervenție. Aveți la dispoziție cele două plutoane din Brigada Antiteroristă precum și plutonul locotenentului major Macavei din trupele de jandarmi care, eu sunt convins, deoarece i-am văzut la treabă, sunt bine pregătiți. Ca și sprijin aerian aveți la dispoziție două elicoptere IAR 316 Alouette. Vă puteți dispune trăgători și la bordul acestora și de asemenea aveți posibilitatea de desant de trupe deasupra obiectivului, cum credeți de cuviință.

Se întoarce spre Șuta care studia absorbit planurile.

— Domnule căpitan, îi veți acorda căpitanului Dumitrescu tot sprijinul de care are nevoie în conceperea și punerea la punct a alternativei de rezolvare prin intervenție armată a acestei crize. Sunt convins că putem conta și pe sprijinul Poliției și al jandarmilor, continuă Udrea aruncând o privire spre Boitor și Macavei.

Aceștia aprobă din cap, apoi reveniră la studiul planurilor. Unul din operatori scoase un strigăt entuziasmant spre cei prezenți:

— Avem niște nume, domnule maior!

Toți se îndreptară spre terminalele calculatoarelor pentru a putea privi fișele de identificare sosite prin poșta electronică. Ledul imprimantei clipi în momentul în care începu să scoată pe hârtie toate datele obținute și transmise de la sediul central. Cei din jur nu aveau răbdare să aștepte până în momentul în care foile imprimate ieșeau la iveală, așa că își aruncară ochii asupra imaginilor și informațiilor

afișate pe monitoare. Înceau să citească avizi textele însoțitoare ale celor două fotografii de pe ecrane. Doi dintre teroriști au fost identificați pe baza imaginilor luate de camerele de supraveghere din interiorul băncii înainte de a fi distruse. Ceilalți doi se aflau în plan mai îndepărtat și la identificarea lor se lucrează în continuare.

Boitor citea cu voce tare rândurile ce însoțeau cele două fotografii de pe ecran. Prima dintre ele înfățișa un individ cu o constituție osoasă trădată de pomeții ascuțiți ce încadrau un nas acvilin deasupra unei guri cu buze subțiri, schițând un zâmbet confuz. Bărbia voluntară era în contrast cu fruntea îngustă încadrată de un păr lins și blond. Posesorul acestor trăsături părea a se situa în jurul vârstei de treizeci și cinci de ani. Se vedea faptul că imaginea a fost separată și mărită dintr-o fotografie de grup.

— Nikolai V. Sergheevici, locotenent FSB, trupele speciale, participant activ la luptele din Cecenia între 1999-2001. Fotografia datează din 2000, la Groznii. În 1999 conduce un pluton de intervenție împotriva uneia din grupările conduse de Șamil Basaev. Evidențiat în luptele din Groznii în 1999. Posibil prezent în Afghanistan în 2001 ca și om de legătură cu Alianța Nordului ocupându-se de aprovizionarea acestuia cu armament sau având rangul de consilier militar. Mai apare în Cecenia în 2004. De atunci nu se mai cunosc date despre el, se presupune că a plecat din FSB undeva în domeniul privat. Informații primite de la MI-6, Serviciul Secret Extern al Marii Britanii.

Dumitrescu îl bătu pe umăr pe Udrea:

— Este șeful, Alfa, domnule maior! Cu el ați vorbit la telefon.

Boitor continuă în momentul în care a doua fotografie, a unui individ șaten, cu părul lung încadrând o față ovală cu nasul subțire și obraji prelungi, apărui pe ecran:

— Andrei Vohlov, nume în mod sigur fals, declarat în momentul înscrierii în Legiunea Străină în 1998. Origine în mod sigur slavă. Participant la acțiunile din Kosovo în 1999. 2002, Coasta de Fildeș. Dezertor în 2003 și dispărut fără urmă. Informații primite de la DSGE-ul francez.

Șuta își îndreptă spatele după ce urmări cu atenție fiecare rând transmis încercând să ghicească ceva dincolo de ele și i se adresă lui Manea:

— Ai avut dreptate, domnule negociator, băieții răi au pregătire militară! Asta în cazul în care identificarea este corectă.

Toți știau că presupunerea lui Șuta era deplasată. Chiar și Șuta. Erau siguri de identitatea dezvăluită pe baza imaginilor transmise, mai ales că știau cum se face aceasta. Cu ajutorul calculatorului se izolau forma feței, ochii, bărbia, gura și toate caracteristicile chipului și se comparau rând pe rând cu cele existente în baza de date. Baza de date

era formată din toate imaginile și fotografiile luate celor care ar putea fi suspectați de posibile acțiuni ostile țării care deținea aceste informații, în momentul în care se descoperea o figură care avea aceiași ochi sau trăsături asemănătoare cu cel verificat se comparau îndeaproape și restul elementelor ce puteau duce la identificare. Chiar cu riscul unor operații estetice, procentajul de reușite era foarte ridicat. Calculatorul putea adăuga bărbi, mustăți, favoriți, ochelari și de asemenea putea estima cu o bună aproximare felul în care ar putea arăta subiectul îmbătrânit cu câțiva ani. Totul depindea de calitatea imaginilor sau fotografiilor comparate cu cele din baza de date sau cu calitatea celor existente în această bază. De obicei, imaginile mai puțin clare sau edificatoare din baza de date erau tratate cu o oarecare rezervă, iar posibilele identificări cu ajutorul acestora erau marcate în mod special. Dar aceste date primite nu erau marcate în nici un fel, semn că cei ce au efectuat verificările erau siguri pe ele.

— Avem de-a face cu profesioniști, conchise Dumitrescu. Nici o problemă, ai mei sunt tot profesioniști! Plec să pregătesc riposta.

Ieși însoțit de Șuta, Cristea și Macavei. Cei patru intrară în cealaltă dubă și își concentrară toată atenția asupra unei măsuțe de asemenea încărcate de hărți și planuri și se apucară de treabă.

După plecarea celor patru, Boitor i se adresă discret lui Udrea:

— Nu că ar fi treaba mea, oricum voi răspundeți de ce se întâmplă aici, dar totuși, nu ți se pare că-i acorzi prea mare încredere acestui Dumitrescu? Ai auzit cum zicea „avem de-a face cu profesioniști, nu-i nimic și băieții mei sunt profesioniști”? Ce crede el, aceștia nu sunt profesioniști la șah! Sunt ucigași profesioniști care au fost sau poate încă sunt în serviciul unei puteri străine renumită pentru expertii săi în domeniu! El cine se crede? Rambo? Pe de altă parte eu nu contest faptul că poate este pregătit, dar să-l lași să pregătească singur, doar cu câțiva subordonați, un plan de intervenție asupra unui obiectiv atât de important, cu ostateci și apărat de patru profesioniști, nu ți se pare cam mult?

Udrea îl luă de braț și-l conduse în capătul încăperii, în așa fel încât discuția lor să nu fie auzită de ceilalți.

— Căpitanul Dumitrescu este un profesionist de prima mână, nu știu dacă poți găsi pe cineva de calibrul lui, cel puțin în Brigada Antiteroristă sunt convins că este unic. Mai ții minte evenimentele tulburi din Revoluția din decembrie 1989?

Văzând că Boitor aprobă din cap, Udrea continuă:

— La 23 decembrie 1989 sunt chemate Unitățile Speciale de Luptă Antiteroristă, sau USLA, cum li se spunea atunci, în sprijinul celor care apărau clădirea Ministerului Apărării de atacurile teroriștilor. Sosesc două transportoare ABI care sunt întâmpinate cu foc chiar de către cei pe care veniseră să-i ajute, aceștia crezând că au de-a face cu

atacatori. A fost un masacru. Au murit atunci șapte luptători USLA. Dumitrescu și încă doi au reușit să scape cu toate că au fost răniți. Tragedia a fost amplificată și de faptul că timp de câteva ore bune s-a persistat în greșeală, cadavrele au fost batjocorite de trecători, iar cineva a scris pe transportoare „teroriști străini”. Supraviețuitorii, deși răniți, au fost tratați cu brutalitate, bătuți, interogați, asta preț de câteva ore până când confuzia a fost lămurită. Dumitrescu, după recuperare, a rămas în cadrul trupelor antitero, rebotezate Brigada Antiteroristă, unde a participat la aproape toate acțiunile și a urcat până la gradul de căpitan și la comanda primului pluton. Deci, consider că ți-am răspuns la nelămurirea privind competența. Referitor la planul de acțiune, acesta va fi conceput de către Dumitrescu și subordonații săi și văd că s-a dus să se implice și tânărul locotenent de jandarmi. Ar trebui să știi că noi avem o regulă de aur în astfel de intervenții: cine duce un plan de acțiune la îndeplinire trebuie să-l și conceapă, asta pentru că el știe cel mai bine situația din teren. Vor reveni cu planul și noi, chiar și tu, vom căuta să găsim cea mai mică neregulă în așa fel încât să corectăm planul aici și nu în teren. Oricum, pot apărea destui factori neprevăzuți în momentul aplicării, astfel ca ceva să nu meargă bine, așa că noi, de aici, va trebui să facem să fie totul perfect și să micșorăm cât mai mult posibilitățile de apariție a neprevăzutului.

Boitor își plecă privirea, iar în momentul în care își ridică capul avea cu totul altă expresie.

— Bine, facem cum ai zis tu! Dar un lucru nu vreau să se întâmple!

— Care?

— Noi să ne alegem cu ponoasele și voi cu laudele și medaliile!

— Ți-am mai spus și ți-o repet: jandarmii și polițiștii vor fi folosiți doar pentru sprijin! Băieții mei vor intra acolo, nu ai tăi! Suntem aici să ne ajutăm, nu să ne suspectăm unii pe alții de concurență neloială!

— Bine, dar nu uita ce-am stabilit!

Cei doi reveniră tăcuți la masa de operații.

La circa cincizeci de kilometri în largul coastelor României, spre est, în vecinătatea Insulei Șerpilor, deasupra locului unde, cu puțină vreme în urmă, se dăduse o scurtă, dar violentă bătălie aeriană, un elicopter Puma Șocat vopsit în culori de camuflaj survola la mică altitudine întinderea apelor. Ușa laterală spate era deschisă, lăsând să se vadă țeava jumelată a unei mitraliere de calibru 12,7 mm scrutând zarea. În spatele ei, cu privirea încruntată, se zărea mitraliorul, brațul lui nervos făcând țeava mitralierei să oscileze dintr-o parte în alta, căutând potențialele amenințări. Pe coada elicopterului se puteau vedea aplicate cu vopsea, deasupra culorii de camuflaj, trei cercuri concentrice în culorile roșu, galben și albastru, însemne distinctive ale

forțelor aeriene române.

Elicopterul IAR 330 Puma Șocat intrase în dotarea armatei române în anii '90 după modernizarea împreună cu firma israeliană Elbit a cunoscutului elicopter Puma, construit la Brașov sub licență franceză încă din 1975. Această modernizare era de fapt continuarea colaborării dintre Aerostar Bacău și Elbit, începuturile fiind de bun augur, odată cu realizarea în 1993 variantei îmbunătățite a avionului de luptă Mig 21, rebotezat Mig 21 Lancer.

Pilotul și copilotul priveau concentrați apele mării încercând să deslușească orice anomalie de la suprafața apei ce le-ar putea da un indiciu care să-i ajute în îndeplinirea misiunii. Din când în când auzeau motoarele puternice ale celor patru aparate de luptă Mig 21 Lancer care patrulau la joasă altitudine pentru a le asigura protecție aeriană. De câteva ori le zăriseră trecând deasupra lor, în formație de V cu un braț mai scurt, virând la mică distanță și revenind de fiecare dată deasupra zonei de căutare a elicopterului. Misiunea consta în recuperarea cu orice preț a pilotului avionului doborât de curând și care reușise să se catapulteze cu câteva clipe înainte ca aparatul să-i fie pulverizat.

Brusc, pilotul își atenționa colegul bătându-l pe braț, arătându-i silueta unei șalupe rapide care venea cu viteză din direcția opusă lor. Se afla încă la mare distanță și era fără îndoială o șalupă ucraineană. Fără să șovăie, își lansa elicopterul în întâmpinare. Pe măsură ce distanța se micșora, cei doi remarcară o pată de vopsea de un verde țipător care se tot lățea la circa un kilometru distanță de șalupe care se grăbea în direcția acesteia. În mijlocul ei, în apă, se zărea torsul unui bărbat ce gesticula cu ambele mâini deasupra capului în direcția elicopterului. Vopseaua de marcaj era folosită de piloții căzuți în apă pentru a putea fi identificați cât mai repede de salvatori. Pilotul se aruncă în direcția acestuia cu viteza maximă de 310 km/h, concomitent lăsând să piardă din altitudine.

După câteva secunde devenise clar că șalupea ucraineană va pierde cursa. O stranie agitație cuprinse bordul acesteia, doi bărbați instalând în poziție de tragere o mitralieră antiaeriană. Fără ezitare, pilotul elicopterului descrie un viraj scurt care îl aduse deasupra petei verzi, apoi coborî cât mai jos posibil. Capătul unei scări de frânghie căzu la mică distanță de Lucaci care începu să înoate în direcția ei în timp ce curenții de aer stârniți de palele elicopterului învârtejeau apa, formând mici valuri care se loveau unul de altul într-o ploaie de stropi, înotând stânjenit de vesta de salvare spre scara elicopterului, Lucaci putu să vadă pilotul cerând instrucțiuni prin radio în timp ce privea fix spre pregătirile de la bordul șalupei ce continua să se apropie.

O rafală scurtă porni de la bordul acesteia chiar în momentul în

care Lucaci prinse cu mâna prima treaptă a scării. Rafala, trasă din mers, rată ținta datorită deplasării în viteză a șalupei care sălta dezordonat de pe un val pe altul. Elicopterul se roti ușor, deschizând câmp de tragere mitraliorului de pe bancheta din spate. Din cauza rotației scării, Lucaci era să piardă priza, dar cu un efort suprem își încolăci brațul de scară, apoi și picioarele.

Mitraliorul de la bordul elicopterului deschise focul în momentul în care avu în vizor șalupea. Trase o rafală prelungă, ținând mitraliera cu ambele brațe pentru a atenua reculul care îi făcea să tremure tot corpul. La picioarele lui începură să cadă cu zgomot tuburile cartușelor trase, iar în jurul șalupei începură să se formeze mici gheizere, marcând locul de impact al gloanțelor.

Lucaci încercă să se cațere pe primele trepte ale scării luptându-se cu răsucirile acesteia și cu curenții de aer iscați de palele care se roteau cu furie. După ce urcă cu greu câteva trepte, se agăță strâns cu mâinile și picioarele și strigă spre cei din elicopter:

— Dă-i drumul, scoate-ne de aici!

Ultimele cuvinte i-au fost acoperite de pocnetul sec scos de unul din cele patru tuburi lansatoare din lateralul aparatului. Nedumerit, ridică privirea ca să vadă un norișor circular de fum, apoi primul proiectil reactiv nederijat (PRND) părăsi tubul lansator și lăsă un fuior învârtos în locul în care lovi apa în fața șalupei. Un al doilea pocnet, estompat de mitralierele de la bord care deschiseră și ele focul, apoi un nou norișor anunță plecarea unui al doilea PRND. Acesta lovi copastia șalupei în partea din spate explodând într-un vârtej de fum, flăcări și așchii de lemn. Atunci porni o nouă rafală trasă de mitralior care mătură puntea șalupei, deviată de la traiectoria inițială de forța exploziei. Servanții ucraineni, zguduiți de impact, încercară să se adăpostească în grabă sub punte. Ultimul dintre ei a fost ajuns de focul mitralierei ce smulgea așchii din podeaua de lemn și a rămas pe punte cu coapsa sfărâmată de un glonte de calibru mare.

Focul încetă și Lucaci contemplă îngrozit rezultatul acestuia. Șalupea plutea în derivă cu pupa cuprinsă de flăcări, un fum negru gros, înecăcios, o învăluia. Prin pânza acestuia putea să vadă marinarul întins pe punte, încercând cu disperare să se târască la adăpost. Picioarul îi era țeapăn, cu coapsa transformată într-o masă de carne însângerată. Nu putea să audă de la distanța la care se afla, dar după mișcările și tremurul corpului își putea închipui urletele neomenești. Se cutremură de groază, apoi se concentră asupra ascensiunii ce devenea din ce în ce mai dificilă. O dată se opri ca să vomite convulsiv în apele de dedesubt. Ajuns pe ultimele trepte, două brațe vânjoase îl prinseră și-l traseră sus, apoi îl ajutară să se instaleze pe banchetă. În timp ce cu o mână îi întindea o pătură, mitraliorul destupă un bidonaș și i-l întinse:

- Hai, bătrâne, era s-o pățești! Bea de aici, o să te încălzească!
- E împotriva regulamentului să bei în timpul serviciului!
- Noi suntem în timpul serviciului, nu tu!

Lucaci bău două înghițituri și se scutură în timp ce căldura alcoolului îi alerga prin vine. Înfrigurat, privi încă o dată scena de coșmar de la suprafața mării, apoi se cutremură încă o dată în timp ce elicopterul vira îndepărtându-se.

— Chiar era nevoie? întrebă mai mult pentru sine.

— Dacă gloanțele lor ar fi lovit elicopterul, eram noi hrană la pești! Eram în legitimă apărare, zise mitraliorul în tinzând mâna după bidonaș.

Deasupra lor se auziră zgomotul motoarelor patrului de avioane care creștea în intensitate pe măsură ce aparatele coborau în picaj deasupra șalupei fumegânde.

XII

Miercuri, 26.05.2010, ora 11.35

București

Constantin Pușcaș puse telefonul în furcă și răsuflă vizibil ușurat. Așezat la birou în fața lui, Vlad Sorescu îl privi întrebător. Titi Pușcaș se întinse, apoi scoase o țigară din pachetul de pe masa din fața lui pe care și-o aprinse cu gesturi calculate. După ce trase în piept cu nesaț primul fum, se așeză înapoi în fotoliu și abia atunci răspunse privirii întrebătoare a lui Vlad:

— L-am recuperat! Nu fără probleme, dar l-am recuperat!

Un oftat general de ușurare străbătu asistența formată, în afară de Sorescu și Pușcaș, de încă trei bărbați așezați în fotoliile din biroul lui Sorescu, birou aflat la etajul doi din clădirea sediului SRI.

— Îmi puteam închipui imaginile și comentariile televiziunii ucrainene din după amiaza aceasta în momentul în care ar fi prezentat în direct chipul aviatorului român agresor care a atacat mișelește pașnica patrulă aeriană ucraineană aflată în misiune de patrulare deasupra teritoriului național! Într-un sfert de oră toate televiziunile de pe mapamond ar fi preluat aceste imagini și pentru toată lumea am fi apărut ca și lupul cel rău care atacă nejustificat o Scufița Roșie neprihănită! comentă sarcastic cel aflat în fotoliul chiar din fața lui Pușcaș.

Maiorul Cătălin Stroe era un bărbat bine legat, în jurul a cincizeci de ani. Avea în spate o carieră de invidiat începută ca și agent de teren, apoi ca și recrutor și coordonator al agenților acoperiți, pentru ca ulterior să fie promovat ca și director adjunct în Serviciul de Informații Externe (SIE). Deși avea reputația unui om pe care nu-l ia gura pe dinainte, știa faptul că îi era din ce în ce mai greu să se abțină în tensiunea ultimelor evenimente. Toți cei prezenți aveau cunoștință de semne prevestitoare ale evenimentelor la care erau martori și erau convinși că cei de la SIE trebuiau să cunoască mai multe și mai de multă vreme despre acestea, ei fiind chiar aproape de rădăcina evenimentelor, sau ar fi trebuit să fie. Cearcănele adânci ce marcau fața colonelului Stroe sugerau faptul că știa mai multe, dar ceea ce știa l-a făcut să aibă multe nopți nedormite, mare parte din ele petrecute la lucru.

— În ce sens „nu fără probleme”? întrebă Sorescu fără să ia în seamă dizertația lui Stroe.

— O șalupă ucraineană care încerca să-l pescuiască a deschis focul asupra elicopterului nostru. Acesta a ripostat și a avariat-o, se pare că destul de grav. Cel puțin un marinar ucrainean a fost rănit. Patrula

aeriană trimisă în zonă raportează că șalupa plutește în derivă, curentul îndreptând-o spre sud-vest, spre malul românesc. Am interzis atacarea ei, mai ales că la mică distanță se află o patrulă aeriană ucraineană, cu intenții posibil ostile.

— Foarte bine, trebuie să ne abținem de la provocări pentru a nu escalada lucrurile! zise Sorescu care, în calitate de gazdă a întrunirii, părea să-și fi asumat și rolul de conducător al ședinței.

— Noi să ne abținem de la provocări! Uitați că noi suntem cei provocați? Nu-mi vine să cred ce aud! strigă cel aflat în dreapta lui Pușcaș izbînd cu pumnul în masă făcînd să se clatine ceștile cu cafea.

Câțiva stropi se revărsară peste buza ceștilor pătînd fața de masă, iar Pușcaș îl privi cu reproș.

— Tudore, reacțiile tale mă sperie! Putem vorbi și ca oamenii, nu ieșim mai repede din criză dacă ne manifestăm violent!

Tudor Mociran, subsecretar de stat în ministerul de interne, privi rușinat în jur, bîlbîind niște scuze. Se vedea că îi venea greu să se stăpînească, maxilarele încordate și privirile repezi trădau acest lucru. Sorescu ridică mîna ca și cum ar fi încercat să liniștească lucrurile, apoi li se adresă:

— Deocamdată, avem ostateci luați în București, atacuri armate la Brașov, Iași, Timișoara, Constanța și Cluj soldate cu morți și răniți, explozii de mașini capcană în alte patru orașe, șeful SRI asasinat cu o armă cu lunetă, șeful statului major al armatei mort într-un accident, încă nu se știe dacă e vorba de un atentat sau nu, lupte aviatice rezultate cu victime la granița maritimă cu Ucraina, precum și focuri de armă rezultate cu morți și răniți în alt sector de graniță, tot cu Ucraina dar de data asta la granița terestră. Pentru dimineața asta mi se pare cam mult! Știm asta și fiecare în parte știe sau bănuiește ceva în plus. Ne-am adunat aici pentru a încerca să punem laolaltă tot ce știm pentru a putea obține o imagine de ansamblu și a ne face o idee cât mai apropiată de realitate asupra dimensiunii amenințării căreia trebuie să-i facem față. Haideți să o luăm pe rînd și să punem cap la cap informațiile pe care le deținem fiecare!

Cei prezenți aprobă din cap, dar nici unul nu-l întrerupse. Așteptară să continue, ceea ce putea fi interpretat drept un consimțămînt tacit asupra desfășurării discuției, cu Vlad Sorescu ca și moderator. Acesta îi privi pe fiecare în parte apoi continuă:

— Încă nu avem date certe, dar înclin să cred că avem de a face cu o acțiune concertată asupra siguranței naționale! Încă nu știm în ce scop, dar bănuim de către cine. Nu știm dacă bănuiele noastre sunt întemeiate sau dacă cei bănuți sunt singuri și nu au pe cineva în spate. Asta încercăm să aflăm cât mai repede în așa fel încît să avem o idee cât mai precisă înainte de ședința CSAT din după-amiaza aceasta, ședință în care se vor lua măsuri drastice. Depinde de noi să oferim o

imagina cât mai completă pentru ca să nu se facă greșeli, care ulterior s-ar putea dovedi fatale. Să le luăm pe rând. Conflictul de la granița maritimă, respectiv incidentul aerian. Cum s-a produs și, mai ales, cine poartă răspunderea pentru el?

— Problema este mai complicată decât se pare la prima vedere, zise Pușcaș aprinzându-și o nouă țigară. Încă nu putem ști cu exactitate locul în care s-a produs incidentul, așa că nu suntem siguri în ce zonă s-a aflat. Indiferent, aparatele ucrainene au deschis foc fără somație, ceea ce înseamnă ori o acțiune premeditată, ori o greșeală din exces de zel. Ceea ce știm deocamdată din interceptările comunicațiilor radio dintre avioanele ucrainene și baza lor de la sol este faptul că ordinul de atac a fost dat în clar, de la sol.

— Încă nu avem nici o notă, nici o comunicare de la ucraineni. Tăcere totală, parcă nu s-ar fi întâmplat nimic!

— Totuși, scorul rămâne egal, un avion ei, unul noi! remarcă Stroe.

— Nu e chiar așa, răspunse Pușcaș. Noi ne-am recuperat pilotul, ei nu. În plus, noi am avariat și o șalupă și am rănit un marinăr cel puțin.

— Băiatul ăsta care a doborât avionul, cum îl cheamă? întrebă Sorescu.

— Călin Pop, locotenent Călin Pop.

— Așa! A acționat din proprie inițiativă sau cum?

— Comandantul bazei, colonelul Ioan Ababei, a dat ordinul de tragere asupra inamicului după ce avionul nostru a fost doborât. Se pare că și avionul lui Pop urma să fie atacat, dar acesta a reușit să evite acest lucru, mai mult și-a pus aparatul într-o poziție propice de ripostă după care a cerut permisiunea de deschidere a focului, permisiune acordată de colonel.

— Da, eu l-aș propune pe băiatul ăsta pentru vreo medalie sau pentru vreo avansare, ce zici?

— Nici o grijă, mă voi ocupa de asta.

— Întrebarea este dacă colonelul Ababei avea sau nu dreptul și competența de a ordona deschiderea focului! interveni Tudor Mociran.

— Eu zic că da, era în legitimă apărare, zise Pușcaș scuturând țigara în scrumieră. Dar problema asta o vor clarifica organele de anchetă, problema care ne presează pe noi este alta.

— Unde se află acum șalupa? întrebă Mociran.

— Am dat ordin să fie capturată și ocupanții luați prizonieri în momentul în care se îndepărtează suficient în derivă de zona conflictului și intră în apele noastre teritoriale.

Cu toții aproară din priviri.

— Ce știm despre ce s-a întâmplat la Sighet?

— Cu câteva zile în urmă am ordonat întărirea discretă a trupelor de grăniceri de la granița cu Ucraina cu trupe de elită, în special de la Cercetare-Diversiune. Aceștia au rolul de a supraveghea porțiuni mai

sensibile în paralel cu patrulele de pe frontieră, fără știrea acestora. În această dimineață o patrulă a surprins un grup de opt indivizi înarmați care încercau să pătrundă pe teritoriul nostru. Patrula i-a surprins tocmai fiindcă n-au respectat graficul de deplasare! Din cei opt, șase au reușit să treacă Tisa și au atacat soldații. Au fost uciși toți cu ajutorul unui diversionist care supraveghea zona din apropiere. Unul dintre ei, luat prizonier, a fost ucis de la distanță, probabil cu o armă cu lunetă, de pe malul opus.

— Cum au trecut râul?

— Au desfășurat un cablu de pe un mal pe altul, apoi cu ajutorul unei luntre legate de cablu au trecut doi câte doi. Râul este umflat de ploi și de zăpezile topite din munți, așa că a fost o încercare dificilă.

— Bine, bine, dar de ce? îl întrerupse Sorescu.

— De ce, ce?

— În primul rând, de ce ai desfășurat întăririle la graniță?

— Cred că raportul meu este de vină, interveni al cincilea bărbat care nu a scos nici un cuvânt până acum. Era vorba de colonelul Mircea Damian, șeful Direcției Generale de Informații a Armatei (DGIA). Vocea lui era gravă, trădând voință, contrasta cu trăsăturile calme, liniștite.

— Am înaintat un raport în care menționeam mărirea efectivelor ucrainene la granița cu România. Aceasta mărire de trupe încă nu este chiar amenințătoare, dar ar fi bine să ne luăm măsurile în consecință. Național Security Agency (NSA) din SUA ne-a avertizat despre această concentrare, sateliții lor de pe orbită înregistrând aceste mișcări de trupe.

— De ce grad și natură sunt aceste suplimentări?

— În special infanterie. Trupele de pe graniță au ajuns la circa 2,7 din efectivul normal și dispunerea în adâncime sugerează un dispozitiv de apărare activă cu posibilitate de contraatac. Dar în același timp au fost întărite unitățile de blindate aflate la distanțe între 50 și 150 de kilometri de graniță.

— Greu de crezut, făcu Mociran strâmbându-se cu dispreț. Vrei să spui că se așteaptă la un atac din partea noastră?

Pușcaș zâmbi cu indulgență:

— Dispozitivul sugerat de colonelul Damian permite trecerea rapidă de la apărare la atac. Sunt suficiente câteva deplasări de trupe pentru ca dispozitivul inițial să se transforme într-unul care să permită o ofensivă devastatoare.

— În momentul în care au fost dispuse trupe de parașutiști în vecinătatea aerodromurilor apropiate de graniță, astfel încât orice planor bătut de vânt și posibil ticsit de parașutiști și material militar, să poată ajunge fără dificultate pe teritoriul național, am solicitat întărirea trupelor de grăniceri. Am cerut blindate și mi s-au dat

diversioniști.

— Ușurel, colonel, știi la fel de bine ca și mine că nu ne putem permite escaladarea artificială a crizei, așa că nu puteam desfășura demonstrativ unități de blindate și geniu fără să obținem o reacție internațională de dezaprobare. Nu ne încordăm mușchii unii la alții, încercăm să detensionăm situația! îl întrerupse Pușcaș cu un gest nervos.

— Situația a rămas valabilă până acum două zile, când au fost masate la graniță unități de blindate. Regimentul 1 din divizia 3 blindate ucraineană a fost concentrat în sectorul de graniță corespunzător orașului Sighetu Marmăției, restul diviziei rămânând în așteptare la circa treizeci de kilometri în urmă. De asemenea, concentrări de blindate apar în nordul Dobrogei, respectiv în sudul Basarabiei care aparține Ucrainei. Prin dispunerea lor amenință brațul Chilia și de asemenea, prin trecerea Dunării sau a Prutului orașele porturi fluviale Brăila și Galați. Putem fi invadați cu vedete rapide și cu nave de debarcare și de pe Canalul Bâstroe. Știți cu toții ce ar însemna tăierea căii fluviale în zonă.

— Într-adevăr, prăbușirea podurilor iugoslave în timpul bombardamentelor NATO din 1999 ar putea fi considerate o simplă glumă în comparație cu această posibilitate. Mai rămâne cale de acces doar canalul Dunăre-Marea Neagră, dar acesta este inaccesibil peste un anumit tonaj. Știți că a mai avut loc în 1991 o tentativă de blocare a brațului Sfântu Gheorghe, de fapt singurul navigabil, prin scufundarea suspectă de-a curmezișul râului a șlepuului sovietic *Rostov*.

Această intervenție a lui Mociran avu darul să lase o tăcere adâncă în încăpere. Fiecare în parte încerca să evalueze noile perspective, dar își dădeau seama că acest lucru este cu neputință. Liniștea a fost întreruptă de către Pușcaș care, pe jumătate întors spre harta ce acoperea peretele din spate, întrebă nedumerit:

— În al doilea rând, de ce Sighetu Marmăției? Tisa reprezintă granița comună doar pe o porțiune de șaiszeci de kilometri. Acei indivizi ar fi putut încerca să treacă mai pe la est fără a se expune riscului trecerii unui râu umflat, risc care s-a dovedit a fi fatal! De ce tocmai aici și nu mai încolo?

— Se pare că obiectivul urmărit este undeva în zonă! izbucni Sorescu aproape sărind de pe scaun. Trecând mai pe la est, ar putea să fie nevoiți să rățăcească destul de mult prin munți. Cu ce scop să te expui unui risc mai mare dacă nu ai un obiectiv de atins aproape și mai important, într-un timp limitat! Ia să vedem care ar putea fi acesta! În primul rând avem orașul Sighetu Marmăției. Nu văd nici un obiectiv major aici, este un orașel cu cincizeci de mii de locuitori, orașel de graniță, unitate de grăniceri, nimic important, continuă Sorescu studiind intens harta. De aici se ramifică trei rate importante

și anume spre sud-est, pe valea Izei sau pe valea Vișeuului până la Vișeu și Borșa, stațiune turistică importantă mai ales pe timp de iarnă pentru amatorii de schi. De aici, poți trece munții prin trecătoarea Prislop de unde poți să mergi spre Vatra Dornei sau să o iei pe la Dealul Ștefăniței pentru a ajunge la Bistrița.

— Nici o persoană importantă din conducerea statului nu se află sau urmează să ajungă în zonă în perioada imediat următoare, interveni Mociran sigur pe el.

— Atunci putem lăsa momentan de-o parte posibilitatea acestui traseu, continuă Sorescu cu calm. Să vedem următoarele. Spre vest avem șoseaua care urmează granița, apoi coboară spre sud după ce ajunge la Negrești Oaș. De aici poți ajunge la șoseaua ce leagă Baia Mare de Satu Mare având oricare din aceste posibilități. Satu Mare se află doar la zece kilometri de granița cu Ungaria. Nu văd deocamdată nici un obiectiv viabil aici, deci rămâne o singură posibilitate și anume Baia Mare. Pe lângă faptul că este orașul cel mai important din zonă, de la Sighetu Marmației sunt doar șaptezeci de kilometri spre sud până aici, ceea ce reprezintă a treia rută, cea spre sud-vest. Este adevărat că în decursul celor șaptezeci de kilometri, douăzeci sunt deosebit de dificili, aceștia reprezentând traversarea Munților Gutin printr-un traseu montan împădurit, mărginit de coame stâncoase de-a lungul serpentinelor în ac de păr.

— Pe lângă multiplele posibilități de acțiune oferite de un oraș mai mare, la douăzeci și cinci de kilometri sud, în orașelul Șomcuta Mare se află cantonat un regiment de tancuri, continuă Pușcaș raționamentul lui Sorescu.

— Nu este vorba neapărat de tancuri, dar Baia Mare este reședință de județ și are aici toate organele puterii locale precum și comandamentele locale de Poliție și Armată, continuă Sorescu.

— Ceea ce vreau să vă reamintesc este faptul că o mașina capcană a explodat în fața sediului Poliției Județene din Baia Mare. Din fericire, nu au existat victime, doar doi trecători răniți ușor, interveni Mociran. Deci, se pare că respectivii erau așteptați de prieteni la Baia Mare.

— Prieteni suficient de buni încât să organizeze un foc de artificii în sănătatea celor care urmau să vină, îi continuă ideea Stroe.

— Pe mine m-ați cam pierdut de câteva minute bune, întrerupse Mociran. V-am lăsat să continuați pentru ca să pot reveni ulterior. Ce este toată povestea asta cu dispozitive ofensive și defensive? Dacă întăresc trupele de graniță, sunt clare intențiile lor agresive! Ce o mai lungim cu dispozitive ofensive și defensive?

Pușcaș zâmbi din nou indulgent în tăcerea lăsată în urma intervenției lui Mociran. Înțelesese faptul că acesta nu avea o pregătire temeinică de tactică militară. Fiind în structurile ministerului de interne nu reușea să pătrundă limbajul prin excelență militar folosit de

ceilalți interlocutori. Se așează mai confortabil în fotoliu și încep să-i explice pe scurt:

— În momentul în care am intenții agresive față de un inamic aflat dincolo de o linie de demarcație, în cazul de față o graniță, îmi voi masa majoritatea trupelor în vecinătatea acestei linii, în special vârfurile de lance, cum ar fi trupele de blindate. În acest caz nu mi-aș pierde timpul cu ridicarea de fortificații complicate care nu-mi pot aduce nici un folos din moment ce eu mă aștept să ocup un teritoriu aflat în fața mea și nu să rămân în așteptare pe poziții. Asta este un dispozitiv ofensiv. Dispozitivul defensiv constă în ridicarea de fortificații și de dispunerea trupelor în adâncime în așa fel încât atacul inițial al inamicului, indiferent cât este de puternic în momentul declanșării, să fie încetinit și anihilat pe parcurs. De asemenea o astfel de dispunere reduce riscul unor încercuiri în primele faze ale conflictului. Pentru a declanșa un atac care să aibă șanse de succes este necesară concentrarea de trupe la graniță în așa fel încât numărul acestora să ajungă la un minim prag critic care să asigure șanse reale de succes pentru invadator. Ceea ce spunea colonelul Damian era faptul că trupele ucrainene de la granița cu noi s-au întărit, dar nu suficient ca să poată declanșa un atac în următoarele douăzeci și patru de ore. Mai țineți minte războiul din Golf din 1991? Trupele irakiene au invadat Kuweitul în dimineața zilei de 2 august 1990. Americanii i-au avertizat pe kuweitieni încă din 1 august că o invazie este iminentă. Asta datorită imaginilor din satelit care arătau dispunerea dispozitivelor mult întărite la graniță. Rezultatul îl cunoaștem cu toții.

— Am înțeles cum se pune problema, zise Mociran. Apropo de invazia Kuweitului din 1990, mai țineți minte șeicul acela insolit care în timpul campionatului mondial de fotbal din Spania din 1982 a intrat pe teren pentru a contesta o decizie a arbitrilor împotriva reprezentantei țării sale? A fost un circ pe cînste acolo! Da, acela era vărul emirului și a murit cu arma în mână în fruntea gărzii palatului din Kuwait City, apărând acest obiectiv împotriva irakienilor, până când emirul a reușit să fugă cu un elicopter.

— Mda, este adevărat, dar să revenim la oile noastre, spuse Sorescu. Putem fi siguri că împușcații de la Sighetu Marmăției ar avea un obiectiv în zona Baia Mare sau chiar unitatea de tancuri de la Șomcuta Mare, la douăzeci și cinci de kilometri sud. În același timp, avem dovezi ale existenței unor elemente subversive chiar în această zonă, ca dovadă fiind mașina capcană din Baia Mare. Propun ca o prioritate de prim ordin identificarea și anihilarea elementelor subversive existente în Baia Mare. Pentru asta voi pune la dispoziție Poliției de acolo tot personalul SRI disponibil. Oricum, am anulat toate concediile și permisiile încă din dimineața asta. Toți cei plecați au fost rechemăți discret, deci sper că vom avea suficient personal. Sper că

putem conta pe serviciile tuturor forțelor ministerului de interne, nu-i așa domnule subsecretar de stat?

Mociran își drese vocea după care răspunse solemn:

— Puteți fi siguri de cooperarea noastră! Vă pot asigura că în cel mult patruzeci și opt de ore atentatorii de la Baia Mare vor fi anihilați!

— Sper să nu fie prea târziu! Sentimentul meu este că ne confruntăm cu o nenorocită de numărătoare inversă! interveni Stroe agitat.

— Domnule Stroe, zise Pușcaș, am impresia că dețineți mai multe informații decât toți cei de aici la un loc, informații care s-ar putea dovedi importante în evoluția viitoare a evenimentelor. De aceea vă invit să ni le împărtășiți, deoarece nu cred că ați venit aici doar de dragul presupunerilor noastre. Dacă ai ceva de spus, părerea mea este să-i dai drumul deoarece este momentul să trecem peste unele rivalități între serviciile de informații. Păstrând pentru tine unele informații care s-ar putea dovedi vitale, faci mai mult rău decât îți poți tu închipui! Poate mâine ar putea fi prea târziu, așa că fă bine și golește-ți sacul!

Stroe privi împrejur spre interlocutorii săi. Nu părea surprins de faptul că întâlnea aceleași priviri întrebătoare care încercau să-i smulgă măcar o parte din ceea ce știa el, chiar dacă știa mai puțin decât își imaginau ceilalți. Își ridică ochii și înfruntă privirile tuturor. Cu o voce care ar fi vrut să pară foarte calmă rupse tăcerea lăsată de vorbele lui Pușcaș:

— Voi sta aici și voi asculta discuția voastră în urma căreia voi completa imaginea de ansamblu, pe baza informațiilor mele. Apoi voi împărtăși aceste informații doar acelor persoane cărora sunt autorizat să fac acest lucru! Nu am nimic personal cu nici unul din această încăpere! Dimpotrivă, sunt convins că toți urmăriți doar siguranța națională! Așa că vă rog ca cei care nu vor fi autorizați să asculte ceea ce am de comunicat în momentul respectiv să nu-mi poarte pică, deoarece eu urmez doar niște ordine de la superiorii mei!

— Vă mulțumim pentru încrederea acordată, domnule Stroe, făcu Mociran sarcastic. Adică noi dăm totul și voi vă mai gândiți cui să dați ceea ce aveți, nu-i așa, domnule Stroe?

— Nu, domnule Mociran, eu am ordinele mele pe care le voi respecta întocmai, indiferent de dispoziția dumneavoastră!

— Haideți să revenim la problemele noastre, interveni Sorescu autoritar. Avem unele date de la care putem porni săpăturile. Să lăsăm deoparte alte preocupări și să ne vedem de treaba noastră! Haideți să continuăm!

După această scurtă intervenție, Sorescu mângăli câteva cuvinte pe o bucată de hârtie, pe care o întinse spre Pușcaș. Acesta o citi apoi îl privi pe Sorescu iar în momentul în care privirile lor se întâlniră dădu

din cap aprobator. După aceea mototoli biletul și-l aruncă în coșul de gunoi. Pe bilet era scris doar atât: „Cred că ne trebuie și o altfel de abordare. L-am chemat pe profesorul Dăianu”. Sorescu continuă discuția ceva mai calm:

— Nu pot să vă ascund faptul că personalul ambasadei Ucrainei la București parcă a intrat în priză. Se agită toți ca niște apucați. Am o mulțime de agenți care îi urmăresc pe toți atașatii douăzeci și patru de ore pe zi. Deocamdată, nu putem pune nimic cap la cap dar continuăm. Ce vă pot spune este faptul că suntem pe urmele unui număr mare de persoane care au avut contacte intense cu membrii personalului ambasadei, într-o mai mică măsură, dar totuși semnificativă, mi se pare creșterea activității ambasadei Rusiei. Coroborând informațiile dumneavoastră pot spune că aceste intensificări ale activității nu sunt întâmplătoare. Alte mișcări suspecte, dar de intensitate mică, se petrec în cadrul ambasadelor Iugoslaviei, Iranului și Chinei, dar acestea sunt minore, în altă conjunctură nu le-am fi dat prea mare importanță. De asemenea traficul radio cu mesaje codate a crescut proporțional în aceste ambasade.

— Informația mi se pare deosebit de relevantă, mormăi Mociran. Nu trebuie să căutăm prea departe.

— Încă să nu ne grăbim cu concluziile! continuă Sorescu. Pe de altă parte, avem de-a face în aceste zile cu un trafic imens de turiști din spațiul CSI. Ceea ce este demn de remarcat este inexistența copiilor în aceste grupuri de turiști, majoritatea provenind din Rusia, Belarus și Ucraina. Chiar și numărul celor din Republica Moldova indică o ușoară creștere.

— Bănuiesc că nu toți acești turiști sunt interesați de vizitarea lui Dracula, interveni Damian.

— Am aceeași bănuială, continuă Sorescu. Vreau să vă reamintesc că un asemenea trafic de turiști din spațiul ex-sovietic nu am avut din toamna anului 1989, chiar înaintea declanșării revoluției din decembrie care a dus la căderea comunismului la noi în țară. Și atunci am fost vizitați excesiv de turiști sovietici care, ca și o caracteristică generală, erau toți tineri, cu alură de sportivi și nu erau însoțiți de copii. Ce a urmat știm cu toții.

Într-adevăr, știau cu toții. Începând din noiembrie 1989 un aflus de turiști sovietici, majoritatea în mașini proprii, invadează teritoriul României, singura țară din blocul sovietic care nu s-a aliniat pe drumul reformelor trasat de Gorbaciov și asta din pricina megalomaniei paranoice a conducătorului Nicolae Ceaușescu. Toți acești turiști erau tineri, cu conformație athletică, de obicei grupați câte doi și nu aveau cu ei copii sau bătrâni. Dar lucrul cel mai interesant a fost faptul că mulți dintre ei au fost reperați în apropierea obiectivelor

militare și a celor de interes strategic chiar cu puțin timp înaintea declanșării evenimentelor din decembrie 1989 care au dus la căderea lui Ceaușescu. Asta pe lângă faptul că unii dintre ei au fost identificați de serviciile secrete ca făcând parte din Spetznatz, trupele de intervenție ale KGB. După căderea și executarea lui Ceaușescu, aceste aspecte au fost trecute sub tăcere și ținute deoparte de ochii lumii în ideea de a nu tensiona relațiile cu URSS și, de asemenea, pentru a nu da apă la moară acelor care vedeau în noua putere de stânga de la București instrumentele mascate ale Moscovei.

În momentul de față, cei aflați în sală aveau ciudata senzație că istoria se repetă. În alt context și la o altă dimensiune, dar totuși, scenariul părea asemănător. Dar era o diferență, una esențială de altfel. Atunci, tot poporul dorea eliminarea lui Ceaușescu și a regimului său comunist cu tentă stalinistă. Acum în România există un stat de drept și un regim democratic, ales prin vot liber, iar dorința și datoria tuturor era să apere starea actuală de fapt împotriva oricăror ingerințe străine. Mai ales că scopul final al acestor ingerințe rămânea încă neclar.

Telefonul de pe birou țârâi strident rupând momentul de tăcere lăsat în cameră. Sorescu îl smulse din furcă cu o mișcare bruscă zicând un „Alo” tăios care ar fi trebuit să taie cheful de vorbă al oricărui interlocutor. Ascultă mai multe momente la telefon cu o privire concentrată. Din când în când scotea câte un „Da” ocazional, iar la sfârșitul conversației, chiar înainte de a pune receptorul înapoi în furcă, încheie cu o propoziție tipică „Totul va fi în regulă”. După ce a pus receptorul în furcă, Sorescu și-a îndreptat spatele, apoi și-a plimbat privirea peste fiecare din interlocutorii săi. Lăsa o clipă de tăcere să marcheze momentul, apoi li se adresa cu un ton oficial:

— Am fost cooptați în mod oficial într-o celulă de criză. Asta înseamnă că trebuie să fim pregătiți pentru orice în următoarele ore. În cazul în care vă veți deplasa la posturile dumneavoastră, rugămintea mea este de a lăsa câte un ofițer de legătură competent în locul vostru. Asta până la ședința CSAT din după-amiaza aceasta când este posibil să avem o tactică și o strategie clară asupra pașilor și căilor de rezolvare a acestei situații.

— La ce oră este ședința CSAT? întrebă Pușcaș.

— La 13.30, răspunse Sorescu, apoi se opri brusc.

Își roti privirea asupra interlocutorilor săi, apoi continuă:

— Cred că acum ne dăm seama de ce teroriștii trag de timp încercând să țină cât mai multe trupe speciale la bancă, așa cum spunea Udrea. S-ar putea ca acesta să fie obiectivul lor. De ce nu? O altă echipă atacă ședința CSAT în timp ce o mare parte din trupele de intervenție din București sunt reținute în altă parte. Tentația ar fi foarte mare. Dintr-o singură lovitură, întreaga conducere politică și

militară a țării ar fi decapitată. Ar fi un haos și oricine ar putea profita la maxim de această stare, indiferent în ce fel.

O pauză lungă urmă acestor cuvinte, fiecare din cei prezenți încercând să pătrundă cu adevărat dimensiunile evenimentelor în care erau implicați. Pușcaș întrerupse această tăcere:

— Atunci ar trebui să reducem dispozitivul de la bancă pentru a preveni orice surpriză la ședința CSAT, sau ar trebui să acționăm cât mai repede în forță, pentru a elibera întreg dispozitivul de trupe speciale și de poliție de acolo. Apoi, toate forțele disponibile să treacă la securizarea ședinței CSAT pentru a preveni și eventual descuraja orice atentat.

— Atentatorii nu trebuie descurajați, ci anihilați! Dacă vor vedea dispozitive supraîntărite la ședința CSAT, vor renunța la atac și vor alege alte ținte la care nu ne așteptăm. De data asta elementul surpriză ar putea fi de partea noastră, se extazie Stroe.

Sorescu rămase pe gânduri. Orice decizie lua, responsabilitatea uriașă era pe umerii săi. Ceilalți îl priviră lung așteptând decizia sa. Oricum, era deja șeful SRI. Se așază pe marginea biroului, inspiră adânc, apoi zise:

— Va trebui amânată ședința CSAT, dar nu mult, ca să nu bată la ochi. Cred că o amânare de o oră este suficientă. În plus, anunțul amânării va trebui făcut de președinte invocând rațiuni organizatorice, asta pentru a adormi orice bănuieli. Vom apela la trupe suplimentare din armată, trupe speciale în primul rând. Mă gândesc la comando, diversioniști sau parașutiști. Vom încerca să scoatem un pluton SRI și de poliție din dispozitivul de la bancă. Cea mai bună soluție ar fi să luăm cu asalt banca, puțin înaintea ședinței CSAT, apoi să mutăm trupele speciale, iar la bancă să rămână doar poliție și anchetatori, asta fiind posibil doar după curățarea și securizarea obiectivului. Dar după cum știm din practică, dacă ceva nu merge bine, schimbul de focuri s-ar putea întinde nepermis de mult și cu multe pierderi, mai ales în rândul ostatecilor. Pe de altă parte, focarul de insecuritate de la bancă trebuie eliminat. Știm cu toții că decizia finală asupra acțiunii în forță aparține ofițerului din teren. Am să iau legătura cu Udrea ca să-i comunic că practic nu prea are ce să negocieze acolo și că trebuie intrat în forță. Am încredere în capacitatea de apreciere a lui Dumitrescu asupra situației, în rest, până la ședința CSAT, rămâne să ne menținem în contact telefonic sau prin ofițerii de legătură. Cam asta ar fi, domnilor!

Sorescu își ceru scuze lui Mociran în numele colegilor săi, dar continuarea ședinței se va face în alt birou, doar cu cei autorizați, care au acces la informații de categoria top secret, iar Mociran nu se număra printre aceștia. Apoi se ridică și trecu în biroul alăturat, urmat la mică distanță de Pușcaș și Damian. La două minute după ei se

strecură și Stroe.

XIII

Miercuri, 26.05.2010, ora 12.08

București

Căpitanul Dumitrescu era un bărbat deosebit. Toți cunoscuții lui spuneau asta. Caracterizat printr-o voință de neclintit, ar fi fost în stare să meargă până în pânzele albe dacă primea ordin, dar asta doar dacă acel ordin se înscria în parametrii în care conștiința lui îi considera morali. Multă vreme după acel decembrie 1989 de coșmar, își pusese nenumărate întrebări despre dreptate și moralitate. De nenumărate ori se trezea noaptea lac de transpirație, părându-i-se că auzea din nou cadența mitralierelor grele ale căror gloanțe străpungeau blindajul ABI-ului și bufniturile trupurilor camarazilor săi căzuți pe podeaua îngustă. Auzea și acum urletele și gemetele răniților, simțea tremurul spasmodic al trupurilor pe cale de a fi părăsite de suflul vieții, oftatul ultim al lui Dan, cel mai bun prieten, ce îi murea în brațe, explozia obuzului care lovea cel de-al doilea transportor, dar peste toate acestea era gâlgâitul neconținut al sângelui din rănile căscate ale camarazilor. Apoi a urmat durerea. Cumplită, de neoprit, ca un junghi de foc. Prima oară în piciorul stâng, apoi în piept. Nici nu și-a dat seama că a leșinat, pentru el era doar o prăbușire continuă într-un culoar mărginit de pereți cenușii. După aceea a urmat trezirea, pe un pat de spital, într-o cameră albă. Acolo totul era alb, pereții, cearceafurile, halatele, instrumentele. Doar bandajele sale erau roșii, la fel ca și visele grele sub povara anestezicelor. Avea mereu același vis: îl ținea în brațe pe Dan în interiorul transportorului. Acesta îi vorbea continuu despre o serie de nimicuri, în timp ce sângele i se scurgea gâlgâind din rana de la piept și de la gât, iar ochii îi deveneau din ce în ce mai imobili și sticloși, dar Dan vorbea în continuare în neștire despre masa de la cantină, despre tăblia ruptă a dulapului, iar sângele continua să curgă ajungându-i mai întâi până la glezne, apoi până la gambe, iar Dan vorbea în continuare și sângele gâlgâia fără oprire și lui Dan nu-i mai tăcea odată gura. Încea să urle, dar din gât nu-i ieșea nici un sunet. Singurele sunete erau gâlgâitul sângelui curgând și vocea monotonă a lui Dan. Stătea acolo cu gura larg deschisă într-un urlet mut, ținând în brațe trupul lui Dan, iar acesta vorbea în timp ce sângele scurs ajungea până la genunchi și continua să urce. Se trezea lac de transpirație, cu câteva asistente și medicul de gardă în jurul lui, toți alertați de urletele neomenești ce se auzeau din salonul său. Cu timpul, coșmarurile s-au mai rărit, Dan vorbea mai puțin și curgea mai puțin sânge. Au urmat interminabile ședințe cu psihologi și psihiatri,

nici nu mai știa care ce era. Toți încercau să-l convingă că el nu avea nici o vină, că a făcut tot ce putea ca să-l salveze pe Dan, dar era prea târziu. După un timp l-au declarat recuperat și apt să-și continue meseria. A fost întrebat dacă nu vrea să treacă în rezervă, să-și găsească o slujbă în viața civilă și să rămână cu pensia de rănit în Revoluție. A refuzat, considerând că el s-a pregătit pentru ceva și asta este meseria lui. A urmat o nouă serie de teste fizice și psihice, teste care datorită voinței sale de fier le-a trecut cu ușurință. A revenit în cadrul Unităților Speciale de Luptă Antiteroristă, rebotezate Brigada Antiteroristă, unde datorită pregătirii și aptitudinilor sale, aptitudini care nu înceta să le perfecționeze într-un ritm accelerat, ajungând comandant de pluton, ulterior de companie. Știa că acest lucru se datorează doar voinței sale de neclintit.

Simțea că avea o datorie de împlinit, iar faptul că a scăpat cu viață din acel măcel îi spunea că încă nu a sosit momentul datoriei, moment pentru care s-a pregătit atâta timp. În fiecare misiune, la început i se părea că acum va sosi clipa în care să-și plătească îndatoririle față de cei care nu mai sunt, față de colegii săi care au murit atunci, în mod stupid, în decembrie 1989, chiar dacă datoriile se plătesc uneori cu sacrificiul suprem, fie numai pentru memoria celor căzuți. Dar misiunile treceau și el își dădea seama, la încheierea fiecăreia, că nu a sosit momentul, acel moment al sacrificiului, al răscumpărării vinovăției de a supraviețui atunci când alții, mai buni ca el, au murit. Acest sentiment neîmpărtășit îl călăuzea în fiecare moment al existenței sale, fie că era vorba de antrenamentele dure sau de orele de pregătire tactică. Același sentiment îl dirija și în relațiile cu subordonații, făcându-l mai exigent și mai dur cu fiecare în parte, la fel ca și cu sine însuși, cerând de la fiecare să se autodepășească la fel cum își cerea și lui același lucru, comparându-i pe fiecare cu cei care nu mai erau și care, inevitabil, în mintea lui, continuau să fie cei mai buni dintre cei buni, chiar dacă percepția sa era estompată de aura legendară pe care trecerea timpului o alocă eroilor.

Cu toate acestea oamenii săi erau extraordinar de bine pregătiți, deși credea în sinea lui că cei morți lângă el în acele momente cumplite ar fi fost mult mai competenți pentru orice misiune, oricât de grea. Acest gând îl încerca și acum când, aplecat asupra planurilor, revedea pentru a zecea oară posibilele scenarii de intervenție pentru neutralizarea teroriștilor și eliberarea ostatecilor. I se părea de rău augur graba superiorilor de a soluționa criza prin forță, mai ales când credea că încă nu s-au epuizat mijloacele diplomatice de rezolvare a situației create.

Planurile elaborate în grabă nu pot prevedea toate posibilitățile de ripostă și probabilitatea apariției complicațiilor și implicit a victimelor, iar numărul acestora, atât în cadrul ostatecilor cât și în

cadrul forțelor de intervenție, pot crește proporțional. Ori, de acest lucru politicienii nu păreau să țină seama. Ei tot timpul au pe cine să dea vina dacă ceva merge prost. Dar el nu era politician și nici nu dorea să ajungă. Ca și om de concepție și de acțiune, se simțea direct responsabil pentru reușita planului de intervenție. Nu-și ascundea rezervele față de o acțiune în pripă, dar își va face datoria la fel de bine ca și până acum.

Dincolo de cordonul de polițiști și de echipele de filmare averse de noutăți, în grupul de curioși de pe trotuarul opus, un personaj îmbrăcat într-un fulgarin de culoare deschisă care îi ajungea aproape de genunchi, domina prin statura înaltă pe toți cei din jur, în ciuda eforturilor sale de a trece cât mai puțin observat. Chipul său cu trăsături apăsate era accentuat de o chică de păr blond cenușiu lăsat în neorânduială. Se afla în grupul de curioși de câteva ore bune, apăruse imediat după ce se formase cordonul de polițiști destinat să țină mulțimea deoparte de locul atacului armat. O mare parte din timp îl petrecuse vorbind cu voce scăzută la telefonul celular, pe toată durata discuțiilor arborând o mină preocupată și concentrată. La fiecare sfert de oră își schimba poziția, tot timpul încercând să evite, lucru destul de dificil ținând cont de statura sa, camerele de filmat care periodic scrutau grupurile de gură-cască prezenți din plin la orice eveniment care părea demn de a le stârni interesul. Alături de marea masă a curioșilor, respectivul personaj era deosebit de interesat de cea mai mică mișcare a forțelor de ordine care se putea întrezări în zona securizată. O atenție deosebită era acordată trupelor de intervenție ale SRL. Fiecare manevră a acestora era urmată de o lungă conversație telefonică abia murmurată, astfel că nici cei care stăteau în imediata sa vecinătate să nu poată desluși vreun cuvânt.

Terminalul monitoriza datele culese de senzorii de mișcare și microcamerele de filmat introduse de serviciul tehnic în interiorul băncii. Toți erau de acord că aceștia făcuseră o treabă excelentă. Cu puțină vreme în urmă băieții de la tehnic au reușit să plaseze prin grilele de aerisire senzori de mișcare, ce reușeau să capteze deplasările fiecărei persoane în perimetrul băncii. De asemenea, cu ajutorul unor burghie silențioase, aceștia găuriseră tavanul, apoi tavanul fals de deasupra încăperilor ce adăposteau sediul Inmimbank și plasaseră microcamere capabile să urmărească ceea ce se întâmpla în bancă. În două încăperi au reușit să penetreze pardoseala în același scop. Rezultatul putea fi urmărit pe monitoare și centralizat pe serverul în jurul căruia se agitau toți cei responsabili cu buna desfășurare a acțiunii de rezolvare a crizei.

Dumitrescu își expunea planul de intervenție indicând cu pixul puncte de pe ecranul monitorului, apoi trecând la schițele de pe masă și din nou revenind la calculator. Schițele îi erau încărcate de

însemnări făcute de mână pe margini, de axe trasate cu diferite culori indicând linii și unghiuri de foc, precum și de trasee de pătrundere în obiectiv. Vocea îi suna calmă, de parcă ar fi fost un profesor explicând studenților un ipotetic caz într-o aplicație. Toți cei din jurul său, în frunte cu Udrea, îl ascultau tăcuți, aprobând din cap, atenți la toate detaliile, notându-și observațiile pentru a putea interveni după terminarea expunerii. Fiecare încerca să aducă obiecții pertinente planului, astfel ca acesta să poată fi îmbunătățit cât mai bine, așa încât procentajul de risc să fie cât mai scăzut. După terminarea expunerii, Șuta a devenit „avocatul diavolului”, încercând să găsească planului cel mai mic cusur. Pe această bază, întrebările și completările au curs vreme de câteva minute bune, până când s-a căzut de acord că se aflau în fața unui plan care se apropie mult de unul perfect.

Totuși, în sală continua să persiste impresia lăsată de întrebarea lui Șuta, întrebare aruncată în timpul dezbaterii asupra celui mai potrivit mod de abordare a acțiunii antiteroriste:

— Vă gândiți că acest Sergheevici, locotenent FSB, ar putea să fi făcut parte din trupele antiteroriste Alfa ale FSB-ului și atunci ar putea cunoaște cam tot ce se poate din metodele de intervenție antitero și să acționeze în consecință?

Tuturor le era teamă de răspunsul la această întrebare.

XIV

Miercuri, 26.05.2010, ora 12.10

București

Stroe intră în micul birou din vecinătatea celui în care discutaseră până atunci, fiind așteptat cu nerăbdare. Se aflau acolo Sorescu, Pușcaș, Damian și un personaj nou, dar pe care Stroe îl cunoaștea doar din vedere. În mintea lui se făcu lumină atunci când Pușcaș îl prezentă ca fiind Radu Dăianu, profesor de geostrategie în cadrul serviciilor de securitate. Această denumire pompoasă, de profesor de geostrategie în cadrul serviciilor de securitate ale statului, Stroe înțelese că era mai degrabă făcută pentru a-l face să vorbească liber față de acest om, ca și cum acesta ar fi autorizat să ajungă la informații clasificate ca și secret de stat de nivel zero, cel mai înalt grad de clasificare al informațiilor existent în România. La fel de bine știa că toți cei prezenți îl așteptau pe el pentru a le împărtăși din informațiile SIE, informațiile acestea putând aduce mai multă lumină în interpretarea evenimentelor recente care, după toate probabilitățile, plasează România ca și unul din actorii principali în contextul unor transformări pe cale a se petrece în acest spațiu geopolitic.

Stroe mormăi un salut formal înainte de a se așeza pe scaunul plușat, incomod, lăsat liber. Se foi preț de câteva clipe apoi se întoarse brusc spre Pușcaș, aruncându-i faptul că nu era autorizat să vorbească de față cu Dăianu, așa că insistă ca acesta să iasă din sală atât timp cât el își făcea informarea. Dăianu avu o mică ezitare, apoi schiță mișcarea de a se ridica pentru a părăsi sala, dar Pușcaș îl opri cu un gest ferm al mâinii.

— Domnul Dăianu este autorizat la accesul informațiilor secrete de stat de nivel doi încă de anul trecut, așa că hai să nu ne mai formalizăm și să-i dăm drumul! Fiecare clipă poate fi prețioasă în contextul în care ne aflăm.

Văzând că Stroe încă ezita, Pușcaș continuă:

— Câștigăm timp dacă începem acum, deoarece oricum am de gând să mă sfătuiesc cu profesorul Dăianu după ședința asta. Rezultatul final este același. Ai vrut să scăpăm de politicieni și să discutăm între profesioniști, așa că am ajuns în biroul ăsta și nu am de gând să-mi pierd timpul cu fițe de mironosiță!

Stroe deschise gura pentru a protesta, dar Sorescu îl întrerupse înainte de a putea scoate vreun sunet.

— Vrei ca totul să fie OK. Te înțeleg perfect. Atunci, hai să facem totul ca la carte!

Cu mâna stângă deschise un sertar din care extrase câteva formulare

pe care le completează în grabă, apoi semnă în josul fiecărei pagini în dreptul rubricii „Director”. Îi întinse formularele lui Stroe apoi sună la interfon. În timp ce acesta le citea în grabă, Sorescu se adresă secretarei, indicându-i documentele din mâna lui Stroe:

— Înregistrează, te rog, actele acestea cu cinsprezece minute în urmă! Lasă loc liber la semnătură și după ședință adu-mi aminte să le completez.

Secretara luă formularele din mâna lui Stroe, le parcurse rapid, apoi, cu o figură care încerca să-și ascundă uimirea, ieși în grabă închizând cu grijă ușa izolată fonic în urma ei. Stroe îl privi fără un cuvânt înainte de a rupe tăcerea:

— Sper că știi ce faci! Ai semnat ca și director SRI, dar încă nu te-a numit nimeni ca atare, deci oficial ți-ai cam depășit competențele!

— Să trecem la lucruri serioase! De acum cincisprezece minute, Radu are acces la informațiile strict secrete pe care tu le deții, chiar dacă decizia mea nu a fost validată de comisie, încă. Nu te mai reține nimic ca să vorbești!

Stroe trase aer adânc în piept și începu să vorbească evitând să privească în direcția lui Pușcaș și Dăianu. În afara glasului său nici un sunet nu tulbura atmosfera încărcată. Rând pe rând, fumătorii își aprinseră țigările, apoi le uitară în scrumiere să ardă singure, în timp ce toată atenția le era absorbită de cuvintele ce ieșeau din gura lui Stroe. Pe fundal se auzea doar zgomotul făcut de aerul condiționat care încerca în zadar să diminueze tensiunea existentă în încăpere. După aproximativ douăzeci de minute, Stroe își termină informarea în linii mari și se lăsă pe spate așteptând reacțiile celor din sală. Părea vizibil ușurat, de parcă cineva i-ar fi luat o greutate de pe umeri. După ce a terminat, tăcerea s-a instalat netulburată vreme de câteva minute nesfârșite. Într-un târziu, Sorescu se hotărî să spargă zidul muțeniei de rău augur, smucindu-se pentru a se întinde spre pachetul de țigări. În timp ce-și aprindea o nouă țigară, i se adresă lui Stroe:

— Ca să recapitulăm ceea ce ne interesează în momentul de față în cel mai înalt grad, sursele pe care le aveai până acum în conducerea politică ucraineană au fost înlocuite cu oameni devotați lui Vahromeev. Aceste surse au fost trecute în eșalonul secund al deciziei politice, așa că informații de prima mână asupra intențiilor oficialilor de la Kiev nu există!

— Există, dar nu sunt sigure! Îl corectă Stroe grăbit. După cum știți, avem o bază largă de recrutare în rândul populației românești plasate masiv în Bucovina de Nord și sudul Basarabiei. Mulți dintre ei și-au disimulat cu succes originea etnică și au reușit să penetreze eșaloanele puterii politice și militare ucrainene furnizându-ne informații deosebit de importante. Dar, din păcate, nici unul dintre aceștia nu a reușit să ajungă în eșalonul de vârf al puterii. Am avut până la lovitura de stat

două surse importante apropiate guvernului recrutate prin alte mijloace, nu prin apartenența lor etnică, dar au fost înlăturați pentru a face loc credincioșilor lui Vahromeev.

— Nu avem pe nimeni în apropierea lui Vahromeev? întrebă Pușcaș.

— Nu avem și asta din mai multe motive. O dată, este dificil să penetrezi cercul apropiaților unui ultranaționalist exaltat și suspicios ca și Vahromeev. Gândiți-vă la el ca și la un Jirinovski, echivalentul său rus, dar de mai mică anvergură și mai puțin mediatizat. În al doilea rând nimeni nu a prevăzut posibilitatea unei lovituri de stat în Ucraina, cu atât mai puțin una reușită, asta chiar de către ultranaționaliștii lui Vahromeev.

— De ce nu ați încercat penetrarea sistemului imediat după lovitura de stat? Ați fi putut tatona unul dintre noii stâlpi ai puterii de acolo și poate, cu puțin noroc, l-ați fi putut recruta. Nu cred că printre oamenii apropiați lui Vahromeev să nu existe coruptibili sau dintre cei care au ceva de ascuns ca să poată ceda unui șantaj! exclamă Pușcaș.

— Nu trebuie să uităm că timpul trecut este destul de scurt, interveni Dăianu împăciuitor. Atunci nu puteam ști turnura care o vor lua evenimentele. Sunt ferm convins că SIE încearcă să culeagă cât mai multe informații de la fața locului. Nu trebuie să uităm că lovitura de stat din Pakistan care l-a adus la putere pe Pervez Musharraf în 1999 s-a dovedit benefică în timpul intervenției americane din Afghanistan, doi ani mai târziu. Oricum, noi ne aflăm aici să vedem ce putem face de acum încolo și nu pentru a reproșa ce nu s-a făcut până acum. Asta o vor stabili alții ulterior.

Stroe îi aruncă o privire recunoscătoare lui Dăianu pentru intervenție, de parcă ar fi vrut implicit să-și ceară scuze pentru lipsa de încredere arătată la începutul discuției. Totuși, știa că Dăianu era conștient de motive, nu era nimic personal. Doar respecta regulamentele în vigoare. Trase adânc aer în piept și continuă:

— După cum v-am mai explicat, informațiile obținute de la sursele noastre înlăturate din eșalonul superior al puterii de la Kiev au un numitor comun și anume faptul că se pregătește ceva de mare anvergură. Aici apare și convingerea că Vahromeev și trupa sa de exaltați nu acționează singuri și de la sine putere, ci se conturează tot mai clar că au în spate susținerea, mai mult decât morală, a unor puteri superioare.

— Vechii romani spuneau că toate drumurile duc la Roma, zise Dăianu gânditor. Ca să parafrazăm această veche zicală, aș putea spune că în acest caz toate drumurile duc la Moscova!

— Nu numai, adăugă Sorescu. Dacă căutăm în jur la toate mișcările suspecte de până acum, aș putea să hazardez ipoteza că o parte din aceste drumuri trec prin Beijing!

— Nici nu vreau să mă gândesc încă la o astfel de posibilitate, îl

întrerupse Pușcaș vehement. În cazul în care ipotezele voastre ar fi doar în parte adevărate am putea asista la concretizarea în practică a unei axe Moscova-Beijing-Kiev la care în scurtă vreme s-ar putea alia o parte din puterile musulmane din Asia Centrală și Orientul Mijlociu. Dumnezeu să ne ferească de o astfel de posibilitate! Am asista la declanșarea unui al treilea război mondial!

— Da, dar în acest caz noi am putea juca rolul tragic care l-a jucat Polonia în al doilea război mondial! Asta ținând cont de faptul că posibilele semne ale unei agresiuni sunt îndreptate strict împotriva noastră!

— Aș zice să nu ne hazardăm până nu avem nimic concret, temperă Sorescu discuția. Imediat i se adresează lui Stroe cu o întrebare:

— Ce ziceai de informațiile provenite de la celelalte surse?

— Da, avem surse bine cotate în cadrul armatei ucrainene. După mișcările de trupe și exercițiile militare, sunt convins că se pregătesc operațiuni de anvergură, care cuprind acțiuni combinate ale tuturor tipurilor de arme, inclusiv forțarea cursurilor de apă și debarcări amfibii pe țărmuri maritime, precum și aplicații ale flotei din Marea Neagră. În contextul evenimentelor recente, trag concluzia că suntem vizați, ori numai noi, ori alături de alte ținte potențiale.

— Forțări de cursuri de apă, debarcări cu amfibii, poate chiar atacuri ale flotei maritime, nu trebuie să fii un geniu militar ca să-ți dai seama că noi suntem ținta cea mai probabilă! interveni Pușcaș.

Se îndreaptă cu pași mari spre harta desfășurată pe perete și indică cu mâna:

— Forțări ale cursurilor de apă, Tisa, în nord, Dunărea prin brațul Chilia și Prutul în sud-est! Debarcărilor maritime și acțiunile flotei vizează cei 245 de kilometri de litoral al Mării Negre! Pentru mine este clar! Mai ales că am avut evenimente, pot să zic chiar ciocniri în două puncte distincte ale graniței comune! Mă refer la incidentul aerian din zona maritimă și infiltrările din nord, de pe Tisa!

Damian se ridică și își dresă vocea. Părea destul de tânăr pentru un șef al serviciilor de informații ale armatei, dar toți cei care-l cunoșteau bine nu aveau decât cuvinte de laudă pentru competența de care dădea dovadă. Ținând cont de aceste aspecte, cei aflați în birou își îndreptară atenția asupra a ceea ce avea de spus, mai ales că toată lumea știa că nu este un vorbăreț, dar atunci când spunea ceva, o făcea extraordinar de bine documentat.

— Este clar pentru toată lumea că avem de-a face cu o agresiune potențială. Urmărim de multă vreme mișcările de trupe din țara vecină și suntem conștienți că această concentrare la graniță este în creștere și în curând va atinge punctul culminant care să facă posibilă o invazie masivă. Cu toate că cei aflați la conducerea destinelor țării vecine au încercat să disimuleze concentrarea de trupe sub forma unor

manevre militare și deplasări normale în timp de pace, noi nu putem ignora pericolul ce ne paște. Conform informațiilor care ne-au parvenit de la SIE, precum și din unele surse acoperite din cadrul armatei ucrainene, invazia este deosebit de probabilă. Agenții noștri din cadrul armatei ne țin la curent cu mișcările de trupe și acestea denotă existența unui plan de atac deosebit de bine pus la punct și, cel mai important, este așa bine pus la punct încât îmi este greu de crezut că a fost conceput după venirea lui Vahromeev la putere.

— La aspectul acesta cred că suntem cu toții de acord, zise Sorescu. Dar te rog să continui, Mircea!

— Mulțumesc, Vlad. Din sursele noastre din cadrul armatei ucrainene, am aflat despre deplasări nocturne de blindate suplimentare, precum și de convoaie cu muniții și material militar care depășesc cu mult necesitățile unor simple manevre militare, chiar dacă ar fi urmate de trageri de mare amploare. De puțină vreme au fost făcute exerciții de debarcare și forțare a cursurilor de apă pe pontoane.

— Deci, ne așteptăm la un atac asupra Dobrogei prin Delta Dunării sau la o forțare a Tisei în nord? Pentru forțarea Prutului în est ar trebui acordul republicii Moldova pentru tranzitare, lucru greu de obținut fără să prindem de veste.

— Nu trebuie să uităm că ucrainenii au prins de la ruși preferința pentru dezinformare sau intoxicarea inamicului. La ei maskirova, cum îi spun rușii, cred că se predă din școala primară. S-ar putea ca atacul principal să fie în nord, tot restul fiind doar praf în ochi. Sau viceversa. Ce prevăd planurile noastre militare în caz de invazie din partea Ucrainei, domnule șef al Statului Major General? Întrebă Stroe.

— Există mai multe planuri în funcție de conjunctura și de locul în care se va da lovitura principală, dacă vom fi atacați doar de un singur stat, în speță Ucraina, sau de o coaliție, etc. Oricum, acele planuri de apărare sunt puse în aplicare și pot suferi modificări de moment în funcție de cursul evenimentelor. Să nu vă închipuiți aceste planuri ca niște tipare care se aplică în funcție de situație. Acestea pot suferi modificări în cursul aplicării, astfel ca în final să difere total de versiunea lor inițială, care de fapt reprezintă doar un punct de pornire.

— Mai avem o problemă, interveni Damian întorcându-se spre Sorescu. Am vorbit și cu Titi despre ea și cred că ar trebui să o știm cu toții. Avem o scurgere de informații din eșalonul superior al armatei. Cu ceva vreme înainte nu eram siguri, dar acum sunt convins. Domnilor, avem o „cârțiță”!

Sorescu tresări neplăcut surprins. Deși prin meseria sa era tot timpul confruntat cu existența trădătorilor sau a spionilor străini, de fiecare dată când se trezea cu certitudinea unor agenți străini infiltrați avea o

senzație neplăcută. Asta cu atât mai mult cu cât se aflau într-o situație dificilă în care nu-și puteau permite riscul vreunei greșeli cât de mici. Își dădea seama că acum, cea mai mică eroare a serviciilor secrete ar duce la pierderi materiale și de vieți omenеști enorme. Era încă tânăr în perioada imediat următoare Revoluției din 1989, revoluție ce a dus la desprinderea României din orbita sovietică. În momentul înființării, SRI a fost format în majoritate din foste cadre ale Securității Statului dinainte de 1989. Procesul de modernizare a serviciului și de primenire a lui de cadrele fostei securități, mulți dintre ei responsabili de acte de represiune împotriva populației sau de aservire față de ruși, a fost mai lung și mai anevoios de cât s-a crezut la început. Mulți dintre cei aflați în posturi superioare erau de fapt agenți acoperiți ai KGB, știut fiind că rușii făceau acest lucru cu toate serviciile secrete „frățești”. Înălăturarea lor s-a făcut discret, prin pensionări înainte de vreme sau prin trecere în rezervă. În unele cazuri s-au forțat demisii pe motiv de sănătate, au fost înlocuiți bătrânii și promovați cei tineri, iar în alte cazuri agenții cunoscuți ca făcând joc dublu au fost folosiți în continuare pentru difuzarea de informații false prin intermediul lor. Indiferent de metodele folosite, serviciile secrete se puteau lăuda la începutul anilor 2000 că reușiseră să-și primenească personalul. Astfel, integrarea în NATO a putut decurge fără probleme.

Cu atât mai mult, afirmația lui Damian avu darul de a-l indispune pe Sorescu. L-ar fi tratat cu îndoială dacă nu ar fi avut încredere în capacitățile acestui tânăr colonel ajuns șef al informațiilor militare. În plus de asta, Sorescu știa că Damian posedă o calitate deosebit de apreciată în lumea din care făcea parte și anume flerul. Sorescu se convinsese de faptul că Damian avea un fler deosebit, exersat. Mulți agenți cu experiență nu simțeau lucrurile cum le simțea el. Acest aspect îl făcea să trateze afirmația lui Damian cu maxim de atenție și seriozitate.

— Da, Mircea, te ascultăm!

Stroe se lăsă pe spate, iar Sorescu își deschise un blocnotes negru unde se pregătea să facă însemnări. Damian se uită înjur, de parcă ar fi căutat un sprijin pentru a putea continua, negăsindu-l, trase aer în piept și continuă:

— Am verificat și paraverificat de sute de ori, nu cred în coincidențe și răspunsul este unul singur și anume avem o scurgere undeva destul de sus în cadrul Statului Major General. Pe baza verificărilor am reușit să eliminăm o parte din posibillii suspecti și la ora actuală am rămas cu trei. Problema este că oricare din cei trei ar fi avut posibilitatea să transmită informațiile unei puteri străine de unde să ajungă la ucraineni. Nu știu nici filiera prin care sunt transmise aceste informații, sau dacă ajung la ucraineni direct sau prin intermediari cum ar fi rușii sau alții. Mă gândeam să cer ajutorul tău,

Vlad, pentru supravegherea celor trei suspecți.

— Drace, Mircea și de ce n-ai făcut-o până acum? Îi suspectezi pe cei trei de ceva vreme, fără să mai pun în discuție faptul că ai cunoștință de scurgerea de informații mult înaintea îngrădirii cercului de suspecți la aceștia trei! Crezi că nu te-am fi ajutat sau crezi că ne-am fi împăunat cu succesul identificării spionului fără să ținem cont de aportul vostru?

— Nu-i vorba de asta, dar am încercat să ne facem curat în ograda proprie fără amestec din afară. Recunosc că am greșit și că ar fi trebuit să apelăm la specialiști, care au și aparatura și posibilitățile să rezolve problema, dar ști și tu că e mai mare tentația de a găsi chiar tu trădătorul!

— Optica asta ne poate costa scump, ținând cont de timpul pe care-l avem la dispoziție! Unde mai pui că pe baza informațiilor sustrase se poate atenta la siguranța națională chiar în clipa de față! Vreau acum numele suspecților, precum și tot ce știi relevant despre ei! aproape strigă Sorescu spre Damian.

Acesta îi înmână o coală de hârtie scrisă de mână, care îi fu aproape smulsă. Sorescu deja dădea ordine scurte prin telefon, citind numele de pe hârtie de două ori astfel încât să fie înțelese clar, iar toți cei care îi ascultau glasul aspru erau convinși că aceste ordine îi vor fi duse la îndeplinire într-un timp record, mai ales datorită faptului că nici unul din subordonații săi nu-și amintea să-l fi văzut pe Vlad Sorescu ieșindu-și din pepeni ca și în momentul de față.

Radu Dăianu privea scena fără să clipească. După ce Sorescu trânti telefonul, i se adresă:

— De ce atâta agitație, sau mai bine zis, ce vrei să faci cu respectivul?

— Să-l prind! exclamă Sorescu încă sub impresia dezvăluirilor lui Damian. Încearca fără succes să-și disimuleze agitația, fiind conștient de uriașa miză aflată în joc.

— Să-i prinzi și ce să faci cu el? Să-l frigi la foc mărunț? La ce folosește chestia asta acum? Cât timp îți ia să-l prinzi? Când crezi că va face o mișcare greșită, în așa fel încât tu să fii sigur că ți-ai găsit omul? Trei zile? O săptămână? Nu crezi că ar fi cam târziu, asta pentru că invazia programată s-ar putea petrece până atunci, iar descoperirea trădătorului nu ar aduce nici un folos tactic în afara satisfacției tale personale, iar asta doar în cazul în care acesta face o greșală suficient de mare ca oamenii tăi să o descopere?

Sorescu își ridică privirea spre Dăianu, iar atunci când ochii li se întâlniră întrebă:

— Dar ce crezi că ar trebui să fac, Radule? Să nu le pun echipele pe urme? Să nu le ascult telefoanele, că oricum ar fi prea târziu? Dacă ai vreo soluție miraculoasă, nu ne mai ține pe jar și spune-o!

— Nu am nici o soluție miraculoasă, deoarece nu sunt profet! Ceea ce vă rog să faceți este să priviți lucrurile cu calm și detașare, chiar dacă vi se pare greu în momentul de față, confrunțați cu atâtea incertitudini. Nu zic să retragi echipele de urmărire pe care tocmai le-ai pus în acțiune, este un lucru foarte bun că supraveghează discret suspectii. Oricum, acestea ne-ar putea da amănunte interesante despre posibilele elemente de legătura ale potențialului spion infiltrat în rândul cadrelor noastre. Poate reușim să prindem o rețea întreagă!

— Și atunci? întrebă Stroe foindu-se pe scaun.

— Atunci să-l detectăm și să-l folosim ca și sursă de intoxicare a inamicului! continuă Dăianu.

— Bine, bine, dar cum? întrebă nerăbdător Pușcaș.

— Păi, de exemplu, puneți la dispoziția celor trei suspecti câte un ordin diferit de desfășurare a trupelor la graniță, în funcție de schimbările efectuate în dispozitivul trupelor ucrainene ne putem da seama de unde primesc informații. În ordinul de dispunere al trupelor, dublat de o mișcare de forțe care să indice o deplasare de trupe, astfel ca oricare din cele trei desfășurări să poată fi reale până la un punct, dacă trupele ucrainene urmăresc și devansează una din posibilele mișcări ale noastre, înseamnă că acea poziție finală care o vor adopta va corespunde cu cea transmisă de omul nostru. De exemplu, dacă vom transmite că întărim cu blindate o anumită porțiune de graniță și vom manevra trupe în zonă, sau numai vom transmite un ordin în acest sens, iar ei își vor întări posibilele fisuri lăsate de noi în alte zone înainte de desfășurarea trupelor noastre, înseamnă că finalitatea mișcărilor noastre a ajuns la Kiev înainte de a fi efectuate. Mai simplu, noi plasăm trei posibilități prin cei trei suspecti. Dacă înainte de desfășurarea trupelor noastre în una din cele trei mișcări care vor trebui să fie comune până la un punct, vom obține o contrareacție prin poziționarea adversarului ca reacție la una din cele trei posibilități, înseamnă că ne-am găsit omul. Coroborând cu supravegherea băieților de la SRI, sursa va ieși în evidență în mod clar.

Sorescu schimbă o privire rapidă cu Damian, apoi cu Pușcaș și cu Stroe. După ce Pușcaș dădu din cap afirmativ, Sorescu începu să bată darabana cu degetele pe birou. Dăianu își întoarse privirea nedumerit spre el, apoi întrebă:

— Ce, am zis vreo prostie?

— Nu, îi răspunse Pușcaș deschizându-și agenda și începând să schițeze deplasări de trupe. Nu, Radule, ai zis un lucru foarte corect!

XV

Miercuri, 26.05.2010, ora 12.40

București

Dumitrescu își șterse sudoarea de pe frunte și privi pentru a nu știu câta oară ceasul pe care cu puțină vreme în urmă îl sincronizase cu membrii echipei. La fel ca și restul, simțea tensiunea premergătoare luptei cum îi cuprindea treptat fiecare fibră a corpului. În poziția lui ar fi putut rămâne deoparte, să coordoneze acțiunea de la distanță, dar simțul datoriei față de prietenii căzuți în decembrie 1989 îl împiedica să o facă. În plus de asta, știa că exemplul său, de a fi în fruntea oamenilor lui va fi foarte important pentru moralul trupei. Le va da acestora un plus de încredere și astfel vor reuși să treacă cu bine peste această misiune dificilă. După ce a analizat împreună cu Udrea opțiunile în lumina informațiilor primite de la sediu și-a dat acordul, e drept cu oarecare rezervă, asupra acțiunii imediate și în forță împotriva teroriștilor din bancă. A conceput un plan împreună cu subordonații săi, iar Cristea și comandantul jandarmilor, Macavei, i-au fost de un real folos. Într-un fel, regreta faptul că jandarmii acestuia nu vor participa direct la misiune. După cum îi văzuse, păreau a fi băieți de nădejde, iar o asemenea experiență le-ar prinde bine. Oricum, el avea încredere în cea mai mare măsură în oamenii pe care îi avea, mai ales atunci când se afla nu numai alături de ei, ci chiar în fruntea lor.

Ca de obicei și-a ales grupa de intervenție, grupă ce avea de îndeplinit sarcina cea mai dificilă. În fruntea celor opt bărbați din grupa întâi, se strecurase pe scările imobilului până aproape de etajul doi, acolo unde se afla sediul băncii ocupate. Era chiar primul din coloană și stătea de cinsprezece minute bune așteptând semnalul de atac. Receptoarele aparatelor radio ale tuturor membrilor echipei de intervenție erau acordate pe frecvența centrului. De acolo vor primi, în clar, ordinul de atac asupra obiectivului. Verifică din nou cu privirea poziționarea detonatoarelor înfipite în bucățile de explozibil plastic dispuse pe ușile de sticlă de la intrarea în sediul băncii și se întrebă din nou dacă cantitatea de explozibil plastic era suficientă ca să deschidă larg ușa în momentul declanșării prin telecomandă. Știa că avea de intrat în sala de primire și va trebui să atace spre stânga, înspre sălile în care erau plasați ostatecii. Grupa de intervenție va fi urmată de o altă grupă din cadrul plutonului său, aceasta din urmă având sarcina de a asigura obiectivele ocupate de prima. Plutonul doi, al lui Cristea, va participa efectiv tot cu două grupe din trei, ultima, ca și în cazul plutonului său, va asigura spatele și va juca rolul de rezervă

operativă. Jandarmii lui Macavei vor servi ca acoperire și asigurare a perimetrului ofensiv.

Dumitrescu nu-și putu reține un zâmbet la gândul că plutonul lui Cristea va avea o sarcină ingrată, ei urmând să fie coborâți în rapel, pe corzi, pe acoperișul clădirii, de unde vor intra tot de pe corzi, prin geamuri, în restul sălilor ocupate de teroriști și ostateci, imediat după ce plutonul lui Dumitrescu va pătrunde în prima sală, respectiv în sala de primire. Își schimbaseră indicative și parole de recunoaștere între ei, astfel ca să poată fi evitate schimburile de focuri între membrii echipei de intervenție. Fața lui Dumitrescu se încreți la gândul posibilității existenței focului aliat, acesta trezindu-i amintiri dureroase din timpul revoluției din 1989, când mulți soldați și civili au fost uciși de gloanțele celor aflați de aceeași parte a baricadei. Scutură din cap pentru a-și alunga viziunile pe cale să-l invadeze și se concentrează asupra misiunii actuale.

De ce oare se gândea la eșecurile trecutului aproape de fiecare dată când trebuia să pornească în misiune? Doar revăzuseră planurile și prevăzuseră aproape totul de nenumărate ori. Totuși, eșecurile îi reveneau în minte, neprevăzutul stătea la pândă, era așa ușor să greșești: gazul care a ucis 117 ostateci la asediul teatrului moscovit în octombrie 2002, gloanțele teroriștilor care au secerat peste trei sute de vieți, majoritatea copii, în școala din Beslan în septembrie 2004 și atâtea altele.

Își privi din nou ceasul. Era 12.45 și mai erau doar două minute până la momentul în care negociatorul trebuia să contacteze telefonic șeful teroriștilor. Aruncă o privire peste umăr spre băieții săi, apoi își ridică mâna dreaptă, arătându-le trei degete, semn că mai aveau trei minute. Băieții încuviințară din cap. Înțeleseseră. Cu cât se apropia momentul asaltului, tensiunea devenea din ce în ce mai mare. În cască auzea discuțiile din camera de comandă, parcă putea să-l vadă pe Manea, negociatorul, cum se pregătea să apeleze numărul de telefon, iar pe Udrea și Șuta adunați în spatele lui.

Într-adevăr, aceștia erau gata să ia legătura cu teroriștii. Luând în considerare și discuția cu Sorescu, Udrea credea că momentul ales pentru intervenție era optim. În primul rând, șeful va fi localizat lângă telefonul din sala de primire, lângă ferestre și se va afla în zona de lovire a trei trăgători de elită, șansele de a fi eliminat din start fiind maxime. Odată rămași fără conducător, ceilalți trei vor fi descumpăniți preț de o clipă, suficient ca băieții lui Dumitrescu să năvălească peste ei din holul clădirii, concomitent cu băieții lui Cristea care vor intra pe geamuri. Udrea miza în acest plan pe elementul surpriză, elementar de altfel în orice acțiune de salvare a ostatecilor, dat fiind faptul că în cazul de față teroriștii urmăreau doar să tragă de timp, fără a avea cereri de formulat sau ceva de negociat.

Dar ei nu știau că asediatorii cunosc acest lucru, așa că nu se așteaptă la un asalt așa devreme, chiar înainte de începerea negocierilor. Mizând pe asta, Udrea era convins că surpriza va fi deplină.

Mai aruncă o privire asupra schițelor, pentru a se asigura că totul merge perfect. Acțiunea intrase în linie dreaptă. Dacă ar fi vrut să o oprească, ar fi trebuit să o fi făcut deja de câteva minute. Conform minicamerelor din podea și din tavan, precum și a senzorilor, detectorilor de mișcare și de căldură, toți teroriștii și ostatecii se aflau în sala de consiliu din latura scurtă a L-ului format de așezarea băncii în planul etajului. În cazul în care trăgătorii ar fi ratat eliminarea șefului, lucru puțin probabil de altfel, Dumitrescu cu grupa sa l-ar fi neutralizat, apoi ar fi intrat în sala în care se aflau ceilalți teroriști, asta concomitent cu Cristea și grupa sa, ce vor intra pe ferestre după coborârea în rapel pe corzi.

Manea se întoarse către cei aflați în spatele său și își privi ceasul de la mână, apoi se răsuci înapoi, aruncând o ultimă privire ceasului plasat chiar în fața sa pe birou, apoi apăsă tasta care apela telefonul din bancă. Era 12.47. Udrea simți un fior de-a lungul șirei spinării atunci când auzi primul ton prelung de apel. În grabă, confirmă în microfon către toți membrii echipei poziția actuală a teroriștilor și ostatecilor: toți se aflau în încăperea 5. Telefonul, pus pe speaker, sună a doua oară. Lângă Udrea, Șuta lăsă să-i scape un gest nervos al mâinii, de parcă și-ar fi căutat țigările. Al treilea apel sună parcă mai lugubru decât celelalte două, dar fără nici un rezultat. Udrea parcă putea să simtă nerăbdarea și tensiunea nu numai a celor aflați în încăpere, dar și a membrilor Brigăzii Antiteroriste aflați la posturi, gata de acțiune, precum și a polițiștilor, a trupelor DIAS și SIAS, aflați alături de colegii lor, aceștia trăind intens fiecare fracțiune de secundă de parcă ar sesiza cu toții că după trecerea pragului fatidic reprezentat de ora 12.47, lumea, lumea lor, așa cum o știau ei, s-ar putea să nu mai fie la fel. Sunetul celui de-al patrulea apel se stinse fără nici o reacție.

— Se joacă cu noi, murmură Manea aproape imperceptibil. Chestie psihologică.

Udrea ar fi vrut să spună ceva, dar se abținu. În momentul în care se stingea cel de-al cincilea apel, Udrea auzi o voce în cască:

- Aici numărul doi, cineva se îndreaptă spre telefon!
- Numărul patru, confirm!
- Cinci la fel!

Doi, Patru și Cinci erau trăgătorii care aveau în vizor telefonul. Udrea privi ecranele monitoarelor și avu confirmarea: unul dintre teroriști ieșea din încăperea 4 și se îndrepta spre telefonul din sala 1. Poziția celorlalți rămase neschimbată. Dar pentru Udrea nu era de ajuns, el vroia confirmarea identității acestuia. Zise repezit în

microfon:

— Identificați-l!

Trecură câteva clipe, apoi numărul doi confirmă:

— Este Alfa, șeful!

Al șaptelea apel se stingea.

— Patru, confirm identitatea!

— Cinci, confirm!

Udrea răsuflă ușurat doar atunci când receptorul a fost ridicat și vocea cunoscută a lui Nikolai Sergheevici inundă încăperea:

— Ești punctual, negociatorul!

Cei doi operatori transmiteau echipei de intervenție detaliile pozițiilor teroriștilor și ale ostatecilor, așa cum apăreau ele pe ecranele monitoarelor. Toți erau încordați și așteptau ordinul de atac care nu putea veni decât de la Udrea. Puteau vorbi liber, deoarece biroul lui Manea fusese izolat fonic, nimic din ceea ce se discuta în afara celulei nu pătrundea înăuntru. În schimb, convorbirile din interior puteau fi auzite datorită difuzorului fixat pe perete, chiar deasupra locului în care se afla Boitor. Din biroul izolat, Manea îl putea auzi pe Udrea prin intermediul căștii aflate în urechea stângă, dar pentru a putea vorbi fără să fie auzit de interlocutorul de la celălalt capăt al firului trebuia să apese o tastă de pe panoul cu comenzi situate în fața lui. Deocamdată, nu era nevoie, deoarece Udrea se poziționase în fața lui, dincolo de paravanul transparent și îi sorbea practic fiecare gest, fiecare expresie a feței, dar cu coada ochiului nu scăpa din ochi monitoarele pentru a putea observa fiecare mișcare sau schimbare de poziție a celor aflați în clădire.

— Am o meserie care cere asta! răspunse Manea ridicând privirea către Udrea. Acesta îi confirmă printr-un semn ceea ce Manea bănuia, dar avea nevoie pentru a fi sigur. Pe unul dintre monitoare se analizase amprenta vocală a interlocutorului lui Manea. Unul dintre operatori îi confirmase lui Udrea: era același cu care vorbise două ore mai devreme, Nikolai Sergheevici.

— Deci, te-ai hotărât ce ai nevoie? Poți să-mi spui ce să le comunic șefilor?

— Ușurel, negociatorul! Pleci undeva? Ți-ai făcut planuri pentru după-amiaza asta?

— Planuri am, dar asta depinde în mare măsură de tine și de cererile tale.

Udrea își dădu seama că Manea forța o încercare de a smulge o informație despre intențiile trupei lui Nikolai, dar după cum decurgea convorbirea, își dădea seama că va fi destul de dificil. Din cuvintele și tonul lui Sergheevici avu confirmarea concluziilor precedente, acesta trăgea de timp. Se adresă din nou trăgătorilor în microfonul din cască:

— Numărul doi?

- Îl am în vizor!
- Patru, confirm!
- Cinci, confirm!
- Dumitrescu? întrebă Udrea.
- Gata de atac! îl anunță acesta.
- Cristea?
- Gata!

Grupa lui Cristea coborâse din elicoptere pe acoperișul clădirii, iar de acolo cu ajutorul corzilor fixate ajunseră până la un metru deasupra ferestrelor obiectivului și asta în urmă cu un minut, micșorând astfel posibilitatea de a fi reperați din interiorul clădirii. Se aflau acolo, suspendați în corzi, cu picioarele sprijinite de pereții exteriori ai clădirii, câte doi la fiecare fereastră, cu armele în mâini, gata de luptă. În dreptul intrării, Dumitrescu cu echipa așteptau încordați ordinul de pornire.

Udrea îl fixă pe Manea, iar când privirile li se întâlniră dădu din cap, semn că totul era pregătit. Îi șopti și în microfon, doar pentru a fi sigur că mesajul a fost recepționat. Manea aprobă din cap, apoi ridică brațul drept cu pumnul strâns. Urma ca el să facă o ultimă diversiune.

Brusc, Șuta îl prinse de braț pe Udrea. Undeva, în sala 5, unde se aflau ceilalți teroriști și ostatecii, răsună soneria unui telefon mobil. Vocea lui Andrei Vohlov, celălalt terorist identificat, răspunse. Microfoanele plantate își făceau datoria transmițând cu fidelitate cuvintele acestuia, toți cei din sală ascultând în clar, în limba rusă, răspunsul acestuia. Din păcate, nu putea fi recepționată vocea care sunase. Dincolo de paravan, iară să conștientizeze ceea ce se întâmplă, Manea continua dialogul cu Sergheevici.

— ... ce poți să-mi oferi tu, negociatorule, ca să pot pleca în siguranță și cu ceva foloase materiale. Asta în schimbul ostatecilor, bineînțeles, a unei părți dintre aceștia, trebuie să-mi iau și eu măsurile de siguranță, nu crezi?

— N-ai încredere în mine?

Sergheevici doar râse scurt. În biroul patru, Vohlov ridică vocea aproape strigând doar un singur cuvânt: „*Shto?!*” apoi închise telefonul și se îndreptă în fugă spre ieșirea din birou pentru a ajunge în sala în care Sergheevici continua să vorbească la telefon cu Manea.

— Au fost avertizați! strigă Șuta către Udrea. Acesta din urmă îi făcu semn lui Manea, apoi îi ordonă în microfon:

— Dă-i drumul, Căline, Vohlov bănuiește ceva!

Manea zvâcni brațul în sus, arătând pumnul, apoi cinci degete, în timp ce continuă să vorbească la telefon:

— Dar ce ai dori tu, Nikolai?

Se lăsă o tăcere bruscă la celălalt capăt al firului. Brațul lui Manea zvâcni din nou arătând patru degete. Udrea deja ordonase în radio

către toate echipele:

— Plecați în cinci, patru...

Nikolai își reveni repede din surpriză și zise:

— Ți-ai făcut temele, negociatorul!

Brațul lui Manea zvâcni din nou arătând trei, apoi doi. Udrea îl urmărea continuând cu glas tare numărătoarea inversă:

— ... trei...

— Vohlov deschide ușa spre sala unu, anunță Șuta prin radio toate echipele.

— ... doi...

— Și încă cum, continuă Manea, afară poți vedea moneda de schimb în locul ostatecilor și anume camarazii tăi!

— Unu...

Mâna lui arătase unu, iar acum brațul zvâcnea cu pumnul strâns. Nikolai V. Sergheevici se aplecă în față, spre geam, curios să privească în stradă. Manea știa că nu avea cum să reziste tentației, confruntat cu recunoașterea identității urmată de ceva oferit la schimb pe fundalul convingerii că nu va fi atacat. Cel puțin nu încă. Manea mizase pe faptul că toate evenimentele din dimineața asta erau înlănțuite, deci Sergheevici avea complici în afară, iar acesta căzuse în capcană. Ușa se deschise brusc și în cadrul ei apărură Andrei Vohlov care scoase un strigăt de avertizare spre Sergheevici.

— Acum!

Doi, Patru și Cinci apăsară simultan pe trăgaciurile armelor. Așa cum s-au înțeles în prealabil, pentru a evita situația în care ținta ar fi purtat vestă antiglonț, doar Patru a vizat pieptul, Doi și Cinci orientându-se asupra capului. Gloanțele au pătruns simultan prin fereastră, năruind-o într-un zgomot infernal, dublat de pulverizarea ușii duble de la intrare aruncată în aer de explozibilul plastic plasat de echipa lui Dumitrescu. Cele două gloanțe care îi vizau capul i-au pătruns lui Sergheevici la nivelul frunții, practic scalpându-l și împrăștiind totul înjur cu sânge și fragmente de creier până pe peretele din spatele său. Al treilea glonte îl lovi în coșul pieptului și se opri în vesta antiglonț, dar impactul îl aruncă pe spate. Căzu cu brațele desfăcute și cu o expresie de surpriză pe chip, încă ținând în mână receptorul telefaxului smuls de la locul lui.

Andrei Vohlov rămase preț de o clipă ținut în pragul ușii. În momentul în care grupa lui Dumitrescu năvălea prin spațiul unde cu o secundă înainte era ușa de intrare în bancă, Vohlov încercă să-și ridice kalașnikovul de la piept pentru a deschide focul. Luptătorii antitero, odată pătrunși, se împrăștiară în sală acoperindu-se unul pe altul, iar Dumitrescu se repezi spre Vohlov chiar în clipa în care o „stun-grenade” îi exploda acestuia în față.

Aceste stun-grenade, de fabricație englezească, erau de un real folos

oricăror trupe speciale. Aveau un triplu efect, capabil să paralizeze orice terorist timp de două secunde, timp suficient pentru echipele speciale să intervină. Primul efect era lumina orbitoare, al doilea unda de șoc, iar al treilea zgomotul puternic. Toate aceste efecte cumulate provocau derută, atacau creierul și inhibau reacțiile timp de două secunde. În aplicații s-a constatat că teroriștii, chiar dacă aveau arma îndreptată spre ostateci, timp de două secunde prețioase după explozia acestor stun-grenade erau incapabili să apese pe trăgaci.

O astfel de stun-grenade aruncată de luptătorul ce venea imediat în spatele lui Dumitrescu îi explodase lui Vohlov în față paralizându-l cu kalașnikovul ridicat înspre echipa de asalt. Dumitrescu își continuă cursa spre el în timp ce o rafală trasă din stânga sa traversă pieptul rusului. Acesta, buimac, se dădu doi pași înapoi, vesta antiglonț salvându-i viața, șocul loviturilor adăugându-se oricum la efectul grenadei. O clipă mai târziu patul pistolului mitralieră Beretta din mâna lui Dumitrescu îl izbea în plină față, aruncându-l la podea. O lovitură de picior îi aruncă arma din mână și bocancul unui luptător antitero îi izbi figura provocându-i o dublă fractură de maxilar și expediindu-l într-un leșin greu. Când se trezi, Andrei Vohlov era încătușat și ușurat de toate armele sale. Pe lângă nasul spart și fața tumefiată, mandibula îi atârna dizgrațios făcând ca saliva amestecată cu sânge să i se scurgă pe bărbie, dându-i un aspect demn de milă.

Între timp, echipa condusă de Dumitrescu se îndreptă spre sala cinci, acolo unde erau ostatecii și cei doi teroriști rămași.

Dar acolo, echipa condusă de Cristea se avântase în momentul în care Udrea dădu ordinul de atac. La semnal, membrii echipei lui Cristea se împinseră din gambe, desprinzându-se de peretele vertical, lăsără din coardă în așa fel încât reveniră cu ambele picioare în ferestrele birourilor, intrând prin ele, într-o ploaie de țândări. Surpriza a fost la fel de mare ca și în cazul intervenției echipei lui Dumitrescu.

Când i s-a dat semnalul de atac, Cristea s-a împins din peretele de care stătea sprijinit cu picioarele, suspendat în coardă. Când ajunse în punctul de maxim al balansului, eliberă încă un metru de coardă, astfel încât în momentul în care reveni pătrunse direct, prin fereastră, printr-o ploaie de cioburi, cu picioarele înainte. Încă din cădere eliberă coarda și apucă pistolul mitralieră de la piept cu ambele mâini, astfel încât atunci când ateriză pe ambele picioare se afla cu arma în poziție de tragere. Primul lucru pe care-l văzu era silueta înarmată din mijlocul camerei, având un pistol în mână și încercând să-l îndrepte spre el. Cristea trase o rafală scurtă în pieptul teroristului care se dădu în spate fără să cadă, ba chiar trase de două ori spre siluetele înarmate, purtând căști și îmbrăcați în costume antiglonț din kevlar, care pătrunseră pe cele patru geamuri odată cu Cristea. Al doilea val intră pe ferestre în momentul în care Cristea luă o linie de ochire mai

bună, reușind să doboare teroristul înarmat cu pistol. Imediat după asta se repezi, aproape împiedicându-se de ostatecii întinși pe jos, spre ultimul dintre teroriști care deschise focul printr-o serie de rafale lungi din spatele unui birou.

Ostatecii încă nu se dezmeticiseră de tot, neînțelegând ce se petrece. După ore în șir ținută sub amenințarea armelor, se vedeau dintr-o dată prinși în mijlocul unui intens schimb de focuri declanșat fără veste. Câțiva dintre ei înțelesesă ce se întâmplă când îl văzură pe unul dintre teroriști căzut la pământ cu țeasta sfărâmată și bărbați necunoscuți în combinezoane negre asaltând biroul din colțul încăperii de unde porneau rafale de armă automată. Câteva gloanțe ricoșate atinseră câțiva ostateci făcând ca vacarmul să crească datorită strigătelor răniților. Unii încercară să se ridice, dar ordinele răstite ale lui Cristea îi făcură să se întindă din nou la podea.

Acesta evaluează rapid situația. Se aflau în sala de consiliu, numită și numărul cinci, împreună, echipa de asalt și ostateci, iar ultimul terorist îi ținea sub foc dinspre peretele opus, fiind acoperit de un birou masiv și un fișet metalic răsturnat. După birou se afla ușa ce dădea spre secretariat și apoi spre sala de primire, pe unde ar fi trebuit să pătrundă Dumitrescu cu băieții săi. Se așteptase să aibă de a face cu trei teroriști, dar aflase prin radio că unul dintre ei ieșise cu câteva secunde înaintea asaltului. Sau poate se întorsese și în spatele biroului și fișetului se aflau doi. O nouă rafală porni din spatele biroului, făcându-i pe luptători să se lase la pământ și să riposteze. Gloanțele pornite din spatele biroului îi lovira unul dintre băieți făcându-l să scape o înjurătură. Altele ricoșară din pereți lovind brațul unui ostatic, un bărbat înjur de cincizeci de ani, care scoase un țipăt de spaimă.

Cristea avea motive să fie nemulțumit. Băieții săi erau echipați cu costume din kevlar și aveau căști de protecție impenetrabile la gloanțe. O lovitură nu le putea provoca decât răni ușoare, cu excepția cazurilor în care era recepționată într-una din zonele neprotejate, cum ar fi unele părți ale feței. Nu același lucru s-ar putea spune despre ostateci, aceștia fiind cu desăvârșire expuși. Conform rapoartelor, teroriștii erau înarmați cu pistoale mitralieră kalașnikov sau AK-47, o marfă extrem de răspândită în fostul spațiu al Uniunii Sovietice și Pactului de la Varșovia, precum și în toate țările lumii a treia în care binefacerile comunismului au încercat să pătrundă.

Această armă era de calibrul 7,62, deci o armă făcută pentru lupta în spații deschise, mai ales ținând cont de faptul că efectul omorător se păstra până la doi kilometri. Folosirea ei în spații închise sau în luptele de stradă o făceau total inadecvată tocmai datorită calităților ei de armă de război. Dacă trăgeai, ca și în cazul de față, cu o astfel de armă într-o încăpere cu pereți solizi, gloanțele puteau avea și trei-

patru ricoșeuri, astfel că traiectoria lor devenea imprevizibilă, nu puține fiind cazurile în care gloanțele s-au întors, ricoșând repetat, chiar în trăgător! Ținând cont de aceste lucruri, prima grijă a lui Cristea deveni evacuarea ostategilor. Pe peretele opus locașului trăgătorului se afla intrarea în birourile directorilor și al funcționarilor.

La semnul său, doi dintre luptătorii săi începură să evacueze ostategii speriați în cele trei birouri, făcându-i să se deplaseze târâș sau aplecați mult, spre zona sigură din spatele ușilor, în timp ce restul luptătorilor executară foc de acoperire spre fișetul metalic. Cristea luă legătura radio cu Dumitrescu, ascultă câteva clipe și apoi dirijă un foc de baraj cu intensitate mărită spre adăpostul teroristului, evitând cu grijă zona ușii de intrare. În momentul în care intensitatea focului de baraj era la maxim, ușa se deschise și în pragul ei apăru Dumitrescu care, cu Beretta sa, trase două gloanțe în spatele fișetului. Apoi lăsă arma pe lângă corp și ridică brațul făcând semn de încetare a focului. Cristea se apropie să-l vadă pe cel care l-a ținut pe loc, pe el și echipa lui. Era acolo, nemișcat, cu siguranță mort.

Se întoarse spre Dumitrescu și îi zâmbi recunoscător, apoi îi întinse mâna, mulțumindu-i de ajutor. Acesta râse, îi strânse mâna și apoi îl bătu vesel pe spate.

— Dai o bere diseară!

Sub supravegherea lor începu evacuarea ostategilor și prizonierului. Ulterior vor fi ridicate și cadavrele. La scurtă vreme își făcu apariția echipa de poliție și cea de anchetă. Începură să blițuie aparatele de fotografiat, se făceau măsurători. Dumitrescu, Cristea și încă câțiva luptători, la care se alătură și Macavei, se retraseră să-și tragă sufletul și să schimbe primele păreri în sala de primire, acolo unde fusese doborât Nikolai Sergheevici. Unii dintre ei își exprimau convingerea că acțiunea lor va fi trecută ca obiect de studiu obligatoriu pentru trupele antiteroriste din întreaga lume, alături de intervențiile de la Entebe din 1976, Mogadiscio 1977, Londra 1980 sau Lima 1994. Dumitrescu râse cu poftă la această remarcă, apoi făcu semn tuturor celor prezenți că ar fi cazul să evacueze zona pentru a face loc echipelor de curățire și verificare. În timp ce se îndreptau spre ieșire, Dumitrescu încremeni brusc. Ascultă timp de o secundă, un țiuit slab, ca o părere, pornit parcă din senin. Înțelegându-i sursa, le strigă camarazilor săi să evacueze sala și să se arunce la pământ. Deși antrenați pentru toată gama de situații ce ar putea interveni, toți erau relaxați după îndeplinirea cu succes a misiunii, așa că reacționară cu întârziere, mai ales că nu au înțeles ce se întâmplă. Dumitrescu începu să-și îmbrâncească oamenii spre ieșire strigând continuu la ei să se grăbească. Cristea, care mergea alături de el, se simți smucit de umăr și practic aruncat spre ieșire. Împins cu forță, ajunsese în apropierea

ușii, se împiedică și căzu chiar dincolo de ea.

În momentul acela se declanșă explozia. Încărcătura explozivă era plasată după ghișeul de recepție a numerarului situat în dreapta intrării în sala de primire. Udrea tocmai raporta telefonic lui Sorescu, când explozia îl făcu să tresară. Mulțimea de curioși aflată dincolo de barajul de poliție și de camerele de filmat ale echipelor de la posturile de televiziune se dădu în spate speriată când limba de foc însoțită de sfărâmăturile obiectelor din interior răbufni pulverizând ceea ce rămăsese din ferestrele etajului doi din clădirea din fața lor. Unda de șoc se resimți la clădirile din jur ale căror geamuri și vitrine vibrară amenințător. O clipă de tăcere, apoi sirenele ambulanțelor, alarmele mașinilor din apropiere, strigătele de surpriză amestecate cu panică...

Din mulțimea de curioși, un singur bărbat, deosebit de înalt, cu părul blond cenușiu în neorânduială și îmbrăcat într-un fulgarin de culoare deschisă, nu păru surprins și speriat de explozia la care erau martori cu toții. În momentul declanșării acesteia, abia dacă s-a întrerupt dintr-o lungă convorbire la telefonul mobil. Când spiritele păreau să se mai fi liniștit, își închise telefonul pe care îl strecură în buzunarul interior al hainei ce o purta sub fulgarin. Începu să se retragă până ieși din mulțimea de curioși, apoi se întoarse și porni hotărât pe trotuar, îndepărtându-se de zona evenimentelor din această dimineață. Chiar când se afla în dreptul unui coș de gunoi băgă mâna în buzunarul fulgarinului, scoase declanșatorul de la distanță folosit pentru activarea bombei și-l aruncă în coș. În următorul coș își lăsa fulgarinul, apoi grăbi pasul, în timp ce un zâmbet larg îi înflori pe față. Îi plăceau lucrurile bine făcute, chiar dacă uneori nu decurg toate așa cum ar fi trebuit.

XVI

Miercuri, 26.05.2010, ora 14.25

București

Vlad Sorescu aștepta de câteva minute începerea ședinței CSAT din această după-amiază. Își aranjă dosarele aduse cu el și aruncă o privire peste foile de hârtie pline de adnotări. Încă își mai simțea tâmpilele zvâcnind. Încerca să se detașeze și să gândească la rece evenimentele din ultimele două zile, care au culminat cu dimineața asta infernală. Aruncă o privire în sala încă goală, în așteptarea membrilor consiliului. Avea senzația că este un intrus ajuns acolo doar în urma asasinării șefului său, Mircea Arambașa, de către un trăgător de elită, doar cu câteva ore în urmă. Se întreba dacă aceeași senzație o va avea și Constantin Pușcaș în momentul intrării în sală, deoarece și el avea să participe la această ședință tot în urma asasinării superiorului său, general-colonelul Vasile Ursan, șeful Statului Major General al Armatei, într-un atentat disimulat în accident de circulație.

Avea în față rezultatele. Laboratorul îi furnizase toate datele: exploziv plastic Semtex, de fabricație cehoslovacă, datând de dinaintea separării acesteia în Cehia și Slovacia la 1 ianuarie 1994, plasat pe axul din față al mașinii, detonat de la distanță cu o telecomandă. Exact ca și explozia de la bancă, soldată cu trei morți și patru răniți, dintre care doi grav. Un mort și trei răniți erau din trupele de intervenție ale SRI, restul erau anchetatori aflați cu treabă în zonă.

Simți cum un val rece de furie îl cuprinde la gândul victimelor, mai ales că operațiunea de salvare a decurs atât de bine, doar cu patru răniți ușor, dintre care trei ostateci. Îi reveni în minte explozia de la bancă, chiar din momentul în care Udrea îi raporta bucuros încheierea cu succes a operațiunii. Numărul victimelor ar fi putut fi mai mare, dacă nu ar fi fost prezența de spirit a lui Dumitrescu, care a reușit să scoată afară mai mulți dintre luptătorii săi. Și acum Dumitrescu se afla printre cei răniți grav, zbătându-se între viață și moarte pe un pat de spital. Sorescu își strânse pumnii plin de neputință. Într-un fel, pentru prima dată în aceasta zi cumplită care era încă departe să se fi terminat, îi părea bine că era singur, deoarece de față cu subordonații și cu colegii trebuie să fii capabil să-ți stăpânești emoțiile, să fii tare și calm, indiferent ce s-ar întâmpla. Toată lumea este cu ochii pe tine, căutând calm și siguranță în timpul furtunii. În clipele acelea, cel mai mic semn de emoție, de slăbiciune, în comportarea și vorbele șefului ar avea consecințe catastrofale asupra moralului oamenilor putând duce la pierderi incalculabile. Dacă simți semne de descurajare și

panică în jurul tău, trebuie să-ți stăpânești oamenii și sentimentele lor, așa cum dresorul stăpânește fiarele în arenă, chiar dacă este singur în cușcă cu ele. Da, toate aceste lucruri TREBUIE să le faci, dar uneori este atât de greu și te simți atât de singur!

Sorescu se simțea obosit și i-ar fi plăcut să aștească câteva clipe, dar gândul că, dintr-un moment în altul, ar fi trebuit să apară președintele cu ceilalți participanți, îl făcu să-și alunge ideea din minte. Nu cu mult timp în urmă avusese o lungă convorbire telefonică cu colonelul Bogdan Mărăcinean, șeful SPP. Inițial acesta îi răspunse destul de morocănos, se pare că îi purta o oarecare pică în urma întârzierii cu o oră a ședinței, fapt care dăduse peste cap anumite dispozitive și deplasări ale SPP-iștilor. Mărăcinean nu avea de unde să știe, dar bănuia că amânarea cu o oră a ședinței provenea de la SRI și era nemulțumit că nu i se împărtășeau motivele și informațiile pe baza cărora trebuia luată decizia respectivă. În plus de asta, colonelul era vizibil marcat de moartea celor doi ofițeri SPP, ofițeri cu misiunea protejării lui Vasile Ursan, precum și de eșecul oamenilor săi în prevenirea asasinării lui Mircea Arambașa. După câteva fraze de introducere și după ce a fost asigurat de un ofițer STS că linia este imposibil de interceptat, iar ca surplus de siguranță i s-a atașat fiecăruia de receptor câte un aparat de codare-decodare, Sorescu i-a transmis lui Mărăcinean ceea ce avea de gând. Inițial, răspunsul s-a manifestat prin răcnete de indignare, dar după ce Vlad i-a expus temerile sale și motivele generatoare ale acestora, vocea i s-a mai îmblânzit, în final ajungând să scoată doar niște mormăieli de aprobare.

Apoi a discutat îndelung, pe linii sigure, cu șefii principalelor servicii de informații occidentale. Cel mai înviorător comentariu a fost cel al lui sir James Hunt, șeful MI-5-ului britanic:

— Drace, Vlad, nu te vom lăsa baltă, doar porți prenumele lui Dracula!

Sorescu zâmbi în timp ce își freca tâmpilele amintindu-și de Sir James Hunt, un gentleman englez perfect, cu care a petrecut câteva zile deosebit de plăcute în timpul unui stagiu în Marea Britanie. Vizitase și SUA, fusese la Langley și la New York, dar rămânea la părerea sa, cum că britanicii își dezvoltaseră serviciile secrete mult mai bine ca și americanii. A fost o perioadă când aceștia din urmă, bazându-se exagerat de mult pe superioritatea tehnologică, au avut tendința de a neglija HUMINT, adică datele recoltate de agenții din teren, în favoarea celor culese de sateliți și avioane spion. Atacurile asupra ambasadelor americane din Kenya și Tanzania din 1998 și, în cea mai mare măsură, atacurile de la 11 septembrie 2001, au dat de înțeles americanilor că nimic nu poate înlocui agentul de teren, capabil în primul rând să gândească și să interpreteze acțiunile

potențialilor inamici. Decalajul pierdut rămâne greu de recuperat, mai ales că britanicii, beneficiind de legăturile rămase de pe vremea Imperiului Britanic, au avut timp să-și implementeze rețelele practic peste tot în lume, trecând mai ușor peste criza lăsată de trădarea celor cinci de la Cambridge, decât au trecut americanii peste criza „vânătorii de vrăjitoare” din anii '50 sau de trădarea lui Aldrich Ames în anii '90. Chiar și mai recent, după atentatele de la Londra din 7 și 21 iulie 2005, englezii continuau să practice spionajul cu eleganță, de parcă ar fi fost o a doua natură a lor, spre deosebire de israelieni care, deși cel puțin la fel de eficienți, îl practicau cu o tenacitate izvorâtă mai mult din ură, decât din simplu pragmatism. De multe ori Mossadul și Shin Beth-ul s-au condus mai mult emoțional, deși nu mai puțin eficient, împotriva vecinilor arabi.

Ușa se deschise brusc. Zgomotul ei îl făcu pe Sorescu să tresară și să-și alunge toate gândurile care erau pe cale să-i copleșească mintea. Dar pe ușă nu intra decât Constantin Pușcaș ducând o servietă diplomat încărcată, iar sub braț un maldăr de dosare. Dacă nu i-ar fi întrezărit privirea obosită, Sorescu mai că ar fi izbucnit în râs văzându-l cărând atâta maculatură. Pușcaș se îndreptă cu greu de-a lungul mesei lungi spre locul din imediata vecinătate a lui Sorescu. E clar, își zise, caută vecinătatea mea deoarece și el se simte oarecum stingher aici, ca și mine de altfel. Privindu-i fața obosită și gândindu-se cum ar arăta a sa prin comparație, Sorescu se abținu de la orice fel de comentariu când acesta se așază pe scaunul de lângă el.

Oftând zgomotos, Pușcaș își lăsă dosarele pe masă, alături de cele ale lui Sorescu, apoi îi adresă acestuia un zâmbet obosit. Nici el nu a stat degeaba după ce s-au despărțit. Fiind unul dintre puținii familiarizați cu planurile secrete de acțiune ale armatei în cazul unei agresiuni, Pușcaș și-a petrecut timpul pregătind planuri de rezervă și concomitent ticluind trei planuri de manevră credibile pe care le-a plasat fiecare în mâna unui suspect, asta după ce în prealabil avusese grijă să-i izoleze unul de altul. După o lungă convorbire telefonică cu Ministrul Apărării, generalul-colonel Marius Achim, au fost date ordinele de mișcare a trupelor corespunzătoare etapei unu, comună celor trei planuri. Oricare militar cu o oarecare experiență ar fi putut spune că era o sarcină deosebit de dificilă, dar nu pentru Titi Pușcaș. Împreună cu Damian a pus la cale o operațiune de intoxicare în mai puțin de două ore, lucru aproape imposibil. Și nu numai că a pus-o la cale, a și îndeplinit-o. „Imposibilul nu există!” își spunea Titi, parafrazându-l pe Napoleon.

Sorescu și Pușcaș se priviră scurt și înțelesă că fiecare și-a făcut partea lui din treabă și încă foarte bine. Erau pe cale de a se felicita reciproc, când ușa se deschise larg și un șir lung de oameni, în frunte cu președintele, intra în sală, îndreptându-se fiecare spre locul lui. Cei

doi se ridicară în picioare până când fiecare din cei nou veniți se opri în dreptul unui scaun, apoi după ce președintele a luat loc în capul mesei și a făcut semn cu mâna, se așezară. Președintele deschise mapa din piele maronie de pe masă și scoase câteva coli peste care își aruncă grăbit privirea. Își puse ochelarii, citi în grabă câteva rânduri, apoi întinse câte o foaie scrisă în dreptul lui Pușcaș și Sorescu.

— Decretele voastre de numire în funcțiile de directori interimari. Ați fost amândoi recomandați cu căldură ca și adevărați profesioniști. Știți că mai este nevoie de acordul comisiilor parlamentare pentru un mandat efectiv, dar acum nu avem timp pentru asta. Așa că faceți-vă treaba ca lumea și comisia pentru apărare v-ar putea valida când se vor clarifica lucrurile.

Cei doi aprobară din cap fără să scoată un cuvânt. Amândoi înțeleseseră mesajul subtil al președintelui Corneliu Danulescu. Pe de o parte îi motiva, cu posibilitatea transformării mandatului interimar într-unul normal dacă își făceau treaba, respectiv salvau barca din furtună, iar pe de altă parte le amintea că jocul democratic le putea juca feste prin aritmetica parlamentară în cazul în care unii senatori sau deputați ar avea dubii referitoare la modul în care vor gestiona evenimentele care vor urma. Într-un fel, președintele era în aceeași situație politică. Dacă nu reușea să iasă cu bine din criza ce se preconiza, viitorul său politic era sumbru. În mod sigur n-ar fi reușit să-și ducă mandatul până la capăt, fără a mai putea fi vorba de șansă la un al doilea mandat. Încă ceva. Amândoi știau că această consultare a comisiilor parlamentare era facultativă, pentru funcțiile lor, numirile fiind făcute de către președinte.

Corneliu Danulescu era un bărbat înalt, grizonat, deosebit de energic la cei 58 de ani ai săi. Spre deosebire de alții, el nu și-a început cariera politică în decembrie 1989, deși a fost participant activ la evenimente. În vremea aceea era un necunoscut, participant la revoluție alături de alte mii de eroi necunoscuți și anonimi. Nu a încercat să iasă la suprafață, să se cațere în vreo funcție direct din stradă, așa cum au făcut mulți la acea vreme. Atunci era un tânăr profesor universitar fără veleități marcante de persoană publică. După câțiva ani, dezamăgit de accentele caragialești ale mediului politic dâmbovițean, intră într-un partid obscur de dreapta. Datorită inteligenței, dârzeniei, carismei și nu în ultimul rând, calităților sale oratorice este remarcat și promovat în structurile de conducere, inițial la nivel local, apoi la nivel central. Alături de el a adus un număr de tineri inteligenți și cu priză la public, unii din ei adevărați specialiști în marketing politic. Treptat, partidul a crescut suficient încât să devină o forță demnă de luat în seamă în spectrul politic românesc. Pentru Danulescu ascensiunea continuă: de la deputat la senator, apoi membru al guvernului de coaliție pentru ca la ultimele alegeri să vină

bomba. Președintele partidului renunță la candidatura la președinția României, iar congresul votează candidatura lui Danulescu pentru această funcție. În primul moment, cel mai surprins a fost chiar Corneliu Danulescu. Dar după ce președintele i-a explicat în particular motivele pentru care a luat această decizie, Danulescu și-a strâns înjur o echipă de profesioniști, majoritatea dintre tinerii promovați de el și a pornit la treabă. Toți membrii staff-ului său au muncit din zori și până în noapte, până cădeau pe brânci. Aici s-a văzut de ce a fost propulsat ca și candidat la cea mai înaltă funcție în stat chiar de către președintele partidului. El și echipa lui de profesioniști au realizat imposibilul. Printr-o campanie relativ curată, fără lovituri sub centură, echipa lui Danulescu, în frunte cu acesta, reușește să ajungă în al doilea tur pe poziția a doua, deși la începutul campaniei nu ar fi avut șanse nici măcar teoretice. A fost cea mai fulminantă ascensiune din istoria electorală a României. Așa cum prevăzuse șeful de partid, figura carismatică a lui Danulescu, care a ridicat substanțial și procentele partidului obținute în alegerile parlamentare, a reușit să se impună și de data asta. Pe plan parlamentar, coaliția de centru-dreapta, cu partidul lui Danulescu ca și vioară întâi și-a asigurat majoritatea parlamentară, precum și o susținere mai largă pentru candidatul la președenție. În al doilea tur, Danulescu a câștigat la limită și a fost instalat ca nou președinte la Palatul Cotroceni, acolo unde acum se desfășură ședința CSAT.

În momentul în care se îndrepta spre sala în care urma să se desfășoare ședința, nu putea să nu se gândească la faptul că avea de gestionat poate cea mai gravă criză din istoria postcomunistă a țării. Este adevărat că fiecare președinte a avut parte de crizele din timpul mandatului său pe care le-a trecut cât a putut mai bine. Iliescu a avut de-a face cu războiul din vecinătatea granițelor, în Moldova și fosta Iugoslavie și cu vremurile tulburi de la începutul anilor '90, Constantinescu cu marșurile minerilor asupra Bucureștiului în două rânduri și cu bombardamentele NATO asupra Iugoslaviei vecine, precum și cu sumedenia de crize interne și mișcări sociale ce au marcat perioada de tranziție de la economia socialistă la cea capitalistă, iar Băsescu cu criza jurnaliștilor răpiți în Irak. Dar el era primul președinte român confruntat cu un posibil conflict armat cu unul dintre vecini, iar acest vecin evita dialogul prin toate mijloacele.

A fost întrerupt din gânduri de către șeful SPP care îl îndruma respectuos spre o sală de ședințe gata pregătită într-o altă aripă a clădirii, cerându-și scuze pentru faptul că sala în care se desfășurau în mod normal astfel de reuniuni nu este încă pregătită în urma unor mici reparații. Danulescu oftă, apoi se îndreptă spre noua destinație însoțit de șeful SPP, Bogdan Mărăcinean și de consilierul său pe probleme de siguranță națională, Octavian Donea.

Iar acum se afla în sală, gata să înceapă poate cea mai dificilă ședință prezidată de el vreodată. Tensiunea se simțea în aer atunci când președintele Corneliu Danulescu începu practic ședința.

— După cum fiecare dintre voi știți, avem de-a face cu o situație complexă îngreunată și de lipsa de comunicare și de cooperare a unei țări vecine, care de curând a avut parte de o schimbare bruscă și neconstituțională de putere, ducând la apariția unei conduceri potențial ostile nouă și nu numai. Ca sprijin în favoarea presupunerilor emise aduc următoarele argumente: ciocniri aeriene neprovocate la granița comună, motivația provocării fiind puerilă, tentative de infiltrare ale unor grupuri de diversioniști peste granița comună, una din ele degenerând în schimburi de focuri rezultate cu morți și răniți, identificarea și neutralizarea în unul din cazuri a unor sabotori cu proveniență suspectă, precum și o serie de atentate și sabotaje coordonate, duc la aceeași concluzie: avem de-a face cu o agresiune coordonată asupra teritoriului național, agresiune care se desfășoară sub conducerea sau cel puțin cu binecuvântarea noii conduceri de la Kiev. Urmează să stabilim pe baza informațiilor și a dovezilor de până acum exact tipul de agresiune cu care avem de-a face, scopul și obiectivele ei, precum și să gândim un plan de ripostă eficace. Pentru a fi cât mai eficienți, v-aș ruga pe fiecare dintre dumneavoastră să-și prezinte informațiile și concluziile, astfel încât să ajungem cât mai curând la un numitor comun pentru a analiza situația și a putea lua contramăsurile necesare în timp util. Pentru a reuși asta, sunt convins că va trebui să acționăm coordonat, trecând peste orgolii personale și rivalități între instituții, pentru o servire optimă a interesului național. Vă rog să începem!

Primul luă cuvântul Ministrul de Externe, Valentin Dragomirescu:

— După cum probabil știți, am încercat să contactăm oficialitățile de la Kiev pentru a cere lămuriri asupra concentrării de trupe în apropierea graniței comune. Nu am primit nici un răspuns, ni s-a comunicat că factorii de conducere din Ucraina se află în vacanță. Ulterior ni s-a adus la cunoștință un comunicat al Ministerului Apărării ucrainean conform căruia deplasările de trupe din interiorul Republicii Ucraina fac parte din exercițiile și manevrele de pregătire ale forțelor armate, iar autoritățile române nu au nici un motiv de îngrijorare pe această temă. După incidentul aviatic din această dimineață, precum și după evenimentele de pe Tisa, ambasadorul nostru la Kiev a înaintat o notă de protest în care cerea explicații asupra evenimentelor, ținând cont că aviatorul ucrainean a deschis focul fără a fi provocat, iar din înregistrările noastre reiese că i s-a ordonat de la sol, în clar, nici măcar codificat, să deschidă focul împotriva aeronavelor noastre militare. Încă nu am primit răspuns la această notă de protest, iar eu personal mă îndoiesc că acesta, în cazul

în care va fi primit, va lămuri satisfăcător motivația schimbului de focuri de deasupra Mării Negre, cu atât mai puțin cele întâmplate la Sighetu Marmăției. Țineți minte că acum câteva zile atașatul militar de la ambasada noastră la Kiev a fost expulzat, fapt urmat imediat de expulzarea de către noi a atașatului lor militar? Un asemenea fapt nu s-a mai petrecut de la expulzările reciproce de diplomați dintre noi și Republica Moldova, în anul 2002.

Văzând că Sorescu se foiește pe scaun, președintele i se adresa:

— Dorești să spui ceva, Sorescule?

— Aș vrea să menționez că la vremea respectivă SRI-ul, prin vocea directorului Arambașă, a fost împotriva acestei măsuri. Noi am propus expulzarea altui diplomat, deoarece toate mișcările atașatului militar erau bine cunoscute agenților noștri și eram pe cale de a intra pe firul unor legături care ar fi dus în mod sigur la identificarea unor scurgeri de informații la nivelul Statului Major General. Am identificat câțiva posibili intermediari, dar nu eram siguri. Acest atașat militar era urmărit 24 de ore din 24, aveam câteva piste, apoi voi l-ați expulzat aruncând la gunoi munca noastră de câteva luni bune, datorită faptului că încă nu am identificat trădătorul. Iar acum câteva ore, aflăm despre faptul că într-adevăr există scurgeri de informații din SMG și ni se dau trei suspecti. Toată această tevatură putea fi evitată dacă Ministerul de Externe ar fi plecat urechea la sugestia SRI și ar fi expulzat un alt diplomat mai puțin important. Acum, va trebui să muncim mult mai intens și ne va costa mai mult timp până vom identifica legăturile noului atașat militar.

Văzând nemulțumirea lui Sorescu la adresa Ministerului de Externe și prinzând cu coada ochiului pregătirea de ripostă a ministrului Dragomirescu, președintele interveni:

— Da, domnule Sorescu, aveți dreptate, dar din păcate faptul este consumat și nu avem cum să reparăm acum greșeala. Sunt convins că pe viitor ME va asculta sugestiile SRI în astfel de cazuri. Spuneți-ne ce măsuri ați luat pentru identificarea și stoparea scurgerii de informații, după ce ați aflat despre existența celor trei suspecti.

Sorescu, ajutat de Pușcaș, își expuse planul, care fu primit inițial cu expresii întrebătoare, dar ulterior ele se transformară în priviri aprobatoare. Chiar și Ministrul Apărării, Marius Achim, care inițial păru deosebit de nedumerit de mișcările de trupe preconizate, spre finalul expunerii lui Pușcaș și a motivațiilor acestuia, își dădu acordul printr-un gest și apoi îl asigură că va face în așa fel ca unitățile combatante să nu ducă lipsă de nimic din ceea ce le-ar putea prejudicia capacitatea de luptă. Oricum, era de părere că vor trebui desfășurate capacități de ripostă în apropierea graniței ca răspuns la concentrările de trupe ale ucrainenilor, indiferent ce ar fi avut de zis orice instituție din țară sau de peste hotare despre neescaladarea

potențialelor conflicte. Una este să escaladezi un conflict și alta este să-ți dispui capacități de apărare preventiv în cazul unei posibile agresiuni. Apoi se adresează adunării cu următoarele cuvinte:

— Conform doctrinei noastre militare, riposta în cazul unei agresiuni, repet, în cazul unei agresiuni, deci atunci când forțele armate ucrainene vor trece, dacă vor trece, la acțiuni ostile nouă, este graduală și flexibilă. Deci, în funcție de intensitatea atacului, noi vom riposta gradual. În acest sens, sunt perfect de acord cu desfășurarea trupelor noastre așa cum a fost ea exprimată de actualul șef al SMG precum și de ansamblul de măsuri preventive propuse.

Pușcaș și Sorescu încercară să-și ascundă satisfacția pentru acordul deplin obținut asupra măsurilor gândite, dintre care unele erau deja în curs de desfășurare. Președintele făcu o scurtă pauză, apoi i se adresă din nou lui Sorescu:

— Aștept să ascult zvonurile parvenite despre posibila participare a unor elemente care aparțin sau au aparținut serviciilor speciale rusești la unele acte ostile!

Sorescu își dresе vocea și începu să raporteze. Relată pe scurt episodul de la sucursala Inmimbank din București, insistând asupra identificării liderului teroriștilor și a celui rănit și luat prizonier în cursul acțiunii de eliberare. Menționează faptul că în timp ce vorbea se lucra la identificarea cadavrelor celorlalți doi teroriști uciși în acțiune, lucru îngreunat și de faptul că unul dintre ei a fost desfigurat de două gloanțe în cap trase din arma lui Dumitrescu. Pentru a sublinia posibilele legături dintre aceștia și atentatele din această dimineață, expuse pe larg rapoartele preliminariei ale specialiștilor de geniu care subliniau similitudinea dintre explozia de la bancă și cea care a distrus mașina șefului SMG, ducând la moartea acestuia și a doi ofițeri SPP aflați la datorie.

Episodul acțiunii de la bancă era în mare cunoscut celor prezenți, dar totuși a fost ascultat cu atenție, în așteptarea unor informații și concluzii venite chiar de la cel responsabil cu aceasta. Sorescu a fost întrerupt o singură dată de către ministrul de interne, Radu Moldovan. Acesta a lansat o bombă în mijlocul expunerii lui Sorescu aducând vorba despre un suspect reținut de Paza de Coastă în largul portului Constanța și predat împreună cu echipajul șalupei turcești de pescuit poliției. Paza de Coastă reținuse șalupa încărcată cu calcan pentru braconaj în apele teritoriale românești, iar echipajul a fost predat poliției. A atras atenția asupra acesteia unul dintre membrii echipajului care, pe lângă faptul că nu părea să aibă cunoștințe temeinice de navigație și pescuit, era privit cu teamă de ceilalți, aceștia părând că așteaptă acordul lui pentru orice declarație, în plus, nu prea semăna a turc și ceilalți membri ai echipajului practic nu-i cunoșteau numele, iar la o examinare mai atentă a șalupei s-a

constatat existența unui pistol Makarov cu muniție și a unui pumnal de comando dosit după o scândură a punții. Echipajul a fost separat și reținut pentru douăzeci și patru de ore. În timp ce vorbea, ministrul își deschise mapa și extrase un dosar din care împărți celor prezenți câte un număr de foi capsate conținând datele cunoscute, împreună cu fotografii ale membrilor echipajului capturat.

Sorescu privi cu atenție hârtiile insistând asupra uneia din ele care înfățișa un individ blond, trecut de patruzeci de ani, dar în plină formă. Observând că erau atașate inclusiv amprentele fiecăruia precum și cererea de căutare în baza de date a Interpolului, nu putu să nu admită că Poliția a făcut tot ce se putea în timpul acesta scurt. Cu permisiunea președintelui, acordată atât lui cât și șefului SIE, Tiberiu Enea, își sunară subordonații care au intrat apoi în sală și au preluat dosarele împreună cu instrucțiunile necesare pentru o cât mai rapidă identificare, insistând asupra blondului, despre care știau dintr-o indiscreție a unuia dintre turci că i se spunea Mișa. Ministrul de Interne sublinie faptul că nu-i putea reține prea mult fără posibilitatea prelungirii mandatului și apelă la procurorul general pentru o rezolvare. Soluția veni de la Sorescu care ceru reținerea lor pentru treizeci de zile pentru deținerea de armament pe vas și ceru ca interogarea lor să fie făcută de polițiști secondați de ofițeri SRI îmbrăcați în polițiști, pentru a extrage cât mai rapid informații, considerate de Sorescu de o importanță vitală. În plus li se va oferi membrilor echipajului oportunitatea de a fi eliberați și chiar de diminuare a amenzii și posibila returnare a vasului, în cazul în care vor oferi detalii reale și verificabile despre acest Mișa.

După această propunere, privirile se întoarseră spre președinte, dar acesta nu făcu nici un comentariu, nu schiță nici un gest prin care să trădeze măcar faptul că ar fi știut despre ce s-a discutat aici și chiar trecu la următorul aspect de pe ordinea sa de zi. Participanții au înțeles faptul că președintele, în calitatea sa, nu putea fi de acord cu o cât de mică tentativă de forțare a legii, indiferent de gravitatea situației, așa că Sorescu se înțelese dintr-o privire cu Moldovan și învăță o lecție prețioasă referitoare la cum ar trebui abordate problemele atunci când discuți cu politicienii. Președintele făcu referire și ceru informații asupra evenimentelor din țară, asupra atacurilor și atentatelor petrecute tot în această dimineață. O atenție deosebită a fost acordată incidentului aerian de deasupra Mării Negre și a evenimentelor rezultate în urma salvării aviatorului căzut în mare. Ca și o concluzie, ministrul apărării relatează faptul că șalupa ucraineană care a deschis focul asupra elicopterului de salvare a fost capturată și echipajul luat prizonier în momentul în care a pătruns în apele teritoriale. Marinarul rănit a fost transportat de urgență cu un elicopter medical la spitalul județean din Constanța, iar șalupa a fost

atașată unui remorcher și escortată de distrugătorul *Mărășești* și o escadrilă de avioane de luptă până în portul Medgidia. De fapt, *Mărășești* fusese retrogradat după intrarea în NATO la rangul de fregată, conform standardelor alianței dar, totuși, majoritatea marinarilor continuau să-l numească distrugător.

Președintele ascultă cu atenție rapoartele cerând informații suplimentare unde era cazul, apoi clătină din cap nemulțumit la momentul concluziilor. Deși părea că toate evenimentele erau legate, datele erau încă insuficiente pentru o certitudine în acest sens. Când vorbi o făcu clar, delimitând responsabilități pe care cei prezenți nu au putut decât să le aprobe luând unele notițe, de altfel fără un folos imediat, din moment ce toți participanții urmau să primească o copie a ședinței clasată ca și secret de stat, cu responsabilitățile fiecăruia evidențiate în mod clar. Cursul ședinței luă în curând o turnură așteptată de toți cei prezenți, acum după examinarea faptelor prezente și anume despre opțiunile avute, ținând cont de gravitatea situației și de conjunctura internațională. Președintele abordă direct problema:

— Până acum nu avem dovezi concrete asupra intervenției Rusiei prin serviciile sale secrete sau sub altă formă, toate dovezile privind implicarea acesteia fiind circumstanțiale. Care ar putea fi atacatorii noștri și care ar putea fi scopul lor final? Care ar putea fi rolul Rusiei, ținând cont de faptul că unii din turiștii ruși care ne-au invadat s-ar putea să nu fie chiar turiști? Care e scopul lor, observatori sau participanți? Ce urmărește Ucraina prin politica ei încât să riște amenințarea vădită, chiar prin declanșarea unei invazii?

Neașteptându-se la un asemenea potop de întrebări, cei care ar fi trebuit să aibă răspunsuri, ezitară un moment. Tăcerea a fost ruptă de consilierul prezidențial pe probleme de siguranță națională, Octavian Donea.

— Domnule președinte, stimați domni! Nu voi răspunde în ordine la întrebările domnului președinte și am rugămintea să mă ajutați și completați acolo unde este cazul pentru a putea oferi un tablou cât mai exact asupra situației în care ne găsim și asupra perspectivelor noastre de acțiune în viitorul apropiat. Deși sunteți cu toții la curent, aș dori să fac o trecere în revistă a situației internaționale, tocmai pentru a încerca să punem situația noastră în context. În ultimii ani, China a devenit mai revanșardă și caută prin toate mijloacele, inclusiv militar, să-și întărească poziția pe plan regional și mondial. Incidentul din 2001 în care un avion spion american s-a ciocnit cu un avion chinez de vânătoare, pilotul acestuia decedând și tensiunile care au urmat nu este decât o imagine dintr-un tablou mai amplu. Integrarea Hong Kong-ului în 1997 și a coloniei Macao în 1999 doar a creat premisele viitoarelor pretenții ale Chinei asupra Taiwanului, a cărui independență formală a fost garantată de americani și asupra unor

insule din Marea Chinei de Sud revendicate de mai multe state din regiune, atât pentru poziția lor strategică cât și pentru potențialele resurse existente în zonă! La ora actuală China continuă să concentreze trupe în Strâmtoarea Formosa în cadrul unor exerciții militare ample, menite fără doar și poate a se transforma într-o demonstrație de forță la adresa Taiwanului și a aliaților săi, în special americanii. Fostele republici sovietice din Asia centrală, preponderent musulmane, sunt în fierbere, iar tensiunile dintre India și Pakistan soldate cu incidente la granița comună din provincia Kașmir, sunt pe cale să le depășească pe cele din 2002. Un alt focar de insecuritate îl reprezintă căderea Indoneziei, cea mai mare țară musulmană, într-un sângeros război civil în urma loviturii militare proislamice de anul trecut. Forțele americane angajate în Filipine încă din 2002 ca și ajutor acordat guvernului în lupta cu gherilele islamiste se văd angajate într-un război de durată ducându-ne cu gândul la un posibil viitor Vietnam. În Afghanistan încă este o relativă liniște și pace, dar forța multinațională, din care fac parte și 200 de militari și jandarmi români, plus aproape 600 de militari combatanți împotriva Al-Qaida și talibanilor în cadrul operațiunii „Enduring Freedom”, prevede o posibilă creștere a potențialului de instabilitate în urma prezenței semnalate în zonă a unor elemente înarmate ale talibanilor. Orientul Mijlociu este din nou sub semnul războiului, asistăm din nou la o reeditare a violențelor de la începutul deceniului, mai ales după venirea Hamas la putere în 2006. Din nou atentate sinucigașe și riposte militare, dar de data asta efortul principal al ofensivei militare israeliene pare a fi îndreptat asupra grupării proiraniene Hezbollah din sudul Libanului. Irakul, chiar după cucerirea americană, rămâne la fel de instabil, luptele și atentatele continuând practic fără oprire. Siria și mai ales Iranul se înarmează continuu. Africa este în continuare pradă haosului, iar în nordul Americii de Sud se menține situația generată de războaiele civile alimentate de baronii drogurilor din Columbia, un focar exportator de instabilitate în regiune. Aproape de noi, în Macedonia, războiul este în toi între foștii UCK și forțele guvernamentale, primii primind sprijin direct din Albania și din alte state islamiste. Ne confruntăm cu posibile stări conflictuale în Kosovo, unde avem desfășurate trei companii în cadrul KFOR și în Bosnia Herțegovina, unde avem aproape tot atât în cadrul SFOR. În cazul în care în aceste zone ne vom confrunta cu ciocniri deschise, va trebui să luăm în calcul posibila retragere a militarilor noștri și același lucru este valabil ca și pentru spitalul nostru militar din Somalia. Bineînțeles, această retragere va fi decisă de către ONU, dacă va fi cazul. În zona Mării Caspice avem de-a face cu mai multe focare de tensiune care devin active cu o ciclicitate suspectă, mai ales dacă ținem cont de prezența trupelor ruse în multe din aceste țări. Este

suficient să amintesc de Abhazia, Osetia de Sud, Nagomo-Karabah, Cecenia și lista ar putea continua. Uitați că, în ciuda cererilor insistente ale noii puteri din Georgia, venite după debarcarea lui Șevarnadze prin mișcări populare, trupele rusești nu se grăbesc să plece. Un caz aparte îl reprezintă Transnistria, în vecinătatea noastră. De aici se naște întrebarea rostită de domnul președinte într-un alt context, referitoare la posibila interferare a Rusiei și în mișcările noii puteri ucrainene.

— Noi îi cunoaștem pe ruși și suntem cât de cât familiarizați cu modul lor de acțiune, interveni Dragomirescu. Au încercat să ne atragă și în războiul moldoveano-nistrean din 1992 și zece ani mai târziu în tulburările de la Chișinău cauzate de demonstrațiile și mișcările anticomuniste de atunci. S-ar putea să încerce orchestrarea unei ciocniri între noi și ucrainenii pentru a atrage NATO într-un conflict deschis, fie numai ca să poată proba posibilitățile de reacție și gestionare a alianței. Oricum, puterea de la Kiev rămâne dispensabilă în ochii lor. Gândiți-vă că începând cu epoca lui Putin, Rusia a încercat de multe ori, cu succes, să-și întărească poziția pe scena internațională, mai ales în străinătatea apropiată, cum numesc ei fosta Uniune Sovietică. Ținând cont de dispersia forțelor militare americane și britanice pe întreg mapamondul, încercând să stingă conflictele apărute ca ciupercile după ploaie, de asemenea contând și pe faptul că restul țărilor NATO, chiar și noi, începem să ne împrăștiem forțele armate alături de cele ale aliaților, pentru toate statele rămase în afara NATO și potențial ostile acesteia, un test în care cineva să le arunce pisica moartă în grădină și să vadă cum reacționează nu poate fi decât benefic!

— Analogia mi se pare oarecum forțată, la fel și deducția, ținând cont că se bazează mai mult pe supoziții, nu pe fapte concrete, zise Moldovan, șeful internelor.

Cu gândirea lui de polițist nu putea vedea lucrurile decât într-o manieră clară, bazată pe probe solide, iar acum tocmai acestea îi lipseau. De aceea continuă cu o întrebare directă:

— Care ar fi motivația din spatele acțiunii ucrainenilor?

Răspunsul nu veni imediat. Toți știau că diferențe cu acest vecin au fost de la declararea independenței acestuia în 1991. Delimitările platoului continental și Insula Șerpilor era doar unul dintre ele. Canalul Bâstroe și efectele sale asupra Deltei Dunării era un alt aspect. Deznaționalizarea și tratamentul românilor din sudul Basarabiei și din Bucovina de nord, teritorii românești ocupate de Armata Roșie sovietică printr-un ultimatum în 1940, era altul. La toate acestea se adăugau indolența autorităților de la Kiev, indiferent de culoarea politică, atunci când venea vorba de aceste probleme. Acest tratament se aplica nu numai României, ci și Ungariei, Slovaciei și Poloniei, care

aveau teritorii și populații, e drept mult mai mici, rămase după 1945 sub administrare ucraineană. Dar, într-adevăr, toate acestea nu justificau posibilitatea unui atac armat.

— Care a fost motivația ascunsă din spatele acțiunii argentinienilor în 1982 când ocupă Insulele Falkland sau Malvine, declanșând astfel un război cu Marea Britanie, război care se va dovedi fatal pentru dictatura militară a generalului Galtieri? vorbi Pușcaș pentru prima dată. De multe ori, dictatorii când se află pe marginea prăpastiei și nu mai pot face nimic pentru a-și întări poziția, recurg la o aventură militară care i-ar putea salva, în caz de reușită, în ochii poporului. Diferența este că Galtieri apelează la aventura militară la șase ani de la dobândirea puterii, în schimb Vahromeev o face la câteva luni, ceea ce înseamnă că avea planurile făcute înainte de a ajunge conducătorul statului. Mai este un aspect posibil care ține mai mult de o oarecare teorie a conspirației, dar este o întrebare la care va trebui să răspundem chiar dacă ar fi să o facem doar ca să eliminăm această idee. Întrebarea ar fi: dacă Vahromeev a fost adus la putere, sau favorizat, de unele forțe externe, special cu scopul de a întreprinde ceva ce este pe cale de a întreprinde? Asta ar putea explica graba către amenințarea practică cu o invazie și prezența ciudată a rușilor, foști sau poate actuali FSB-iști, implicați în acțiuni cel puțin suspecte.

Președintele aprobă tăcut intervenția lui Pușcaș. De fapt, era bucuros că altcineva a pus problema de o așa manieră tranșantă scutindu-l pe el, cu funcția lui, să o facă. Dar o dată discuția ajunsă în această zonă, dorea să afle părerea tuturor despre o posibilă implicare, chiar indirectă, a unei terțe părți, mai ales că toate indiciile conduceau spre Rusia. Era vorba despre un posibil conflict indirect, asimetric, dar în cazul de față probabil. Într-o străfulgerare, revăzu mintal toate situațiile precedente în care interesele României și ale marii puteri de la răsărit s-au intersectat, cu toate consecințele lor asupra generațiilor care au urmat. Începând cu anul 1711, când domnul Moldovei, Dimitrie Cantemir, s-a aliat cu Rusia lui Petru I împotriva Imperiului Otoman, țările române, apoi România, au avut mult de suferit din partea rușilor. De atunci până în 1944 au avut loc practic douăsprezece invazii ale acestora pe teritoriul național. Ultima, cea din 1944, a avut cele mai grele consecințe prin instaurarea regimului comunist adus de tancurile sovietice, regim înlăturat cu jertfe umane grele în cursul revoluției din decembrie 1989. De la destrămarea Uniunii Sovietice, în 1991, România a mai avut neînțelegeri indirecte, mai mult de natură diplomatică, cu Rusia, succesoarea imperiului sovietic. Primul a avut loc în timpul războiului dintre Republica Moldova și separatiștii transnistreni, în 1992, când aceștia din urmă au fost sprijiniți de tancurile armatei a XIV-a ruse, cu baza la Tiraspol. În acea perioadă, România a ajutat Moldova, tână republică

independentă din 1991, cu armament și muniție, fapt care a atras nemulțumirea exprimată pe canalele diplomatice și mass-media ale Moscovei. România a răspuns atunci ferm menționând că Moldova este un stat independent recunoscut de ONU și de celelalte organisme internaționale și nu se află sub nici un embargo în privința exporturilor de armament sau a oricărui tip de export, deci pretențiile Rusiei sunt neîntemeiate. Următorul eveniment care ar fi putut duce la răcirea relațiilor diplomatice dintre cele două țări a avut ca și cauză tot Republica Moldova, atunci când unele cercuri au încercat, e drept fără succes, atragerea României în problemele interne ale Moldovei în timpul amplelor demonstrații de stradă ale opoziției împotriva puterii comuniste de la Chișinău, în anul 2002. Președintele comunist Vladimir Voronin a acuzat deschis România de implicare în aceste manifestații ale opoziției susținătoare a cauzei unioniste cu România. Din fericire, autoritățile române s-au delimitat de aceste probleme.

Aceste gânduri îi treceau rapid prin minte lui Corneliu Danulescu în timp ce-și îndrepta privirea spre șeful SIE, Tiberiu Enea. Aștepta de la el ceva mai mult decât obișnuitele rapoarte, aștepta o interpretare clară a situației care ar putea duce la lămurirea definitivă a problemei care îi frământă mintea: era sau nu implicat Kremlinul în această nebunie, iar dacă da, în ce măsură. Pe de altă parte, era conștient că Enea îi putea oferi doar date asupra cărora vor trebui să decidă, neputând exclude nici o posibilitate, fiind încă prea devreme pentru asta. Tiberiu Enea simți întrebarea nerostită a președintelui și luă cuvântul:

— Din sursele noastre externe, inclusiv agenți sub acoperire, vă pot asigura că amestecul unor foști ofițeri ai serviciilor secrete rusești este un fapt dovedit. Am unele surse demne de încredere care ne dezvăluie implicarea unor ofițeri activi în coordonarea unor activități agresive împotriva noastră. De asemenea, au fost învoiți un număr de membri ai trupelor speciale, inclusiv unități Alfa din FSB și Spetnaz. Din rapoartele agenților operativi ni s-a transmis că cel puțin o parte din cei oficial învoiți au fost imbarcați și au plecat într-o direcție necunoscută. Nici unul nu avea trăsături asiatice. Am impresia că acest Mișa face parte din ofițerii de teren ai fostului KGB, dar vom verifica. Serviciile de informații aliate confirmă din sursele lor concluziile noastre. Nu putem concluziona că autoritățile ruse sunt implicate direct, sau dacă sunt, fac mari eforturi pentru a-și disimula amestecul, ca și cum întreg jocul ar face parte dintr-un mecanism cu miză mult mai mare. Părerea mea este că avem de-a face din nou cu implicarea unei grupări din FSB și armata rusă într-o aventură militaristă. Insist pe părerea mea deoarece acest lucru nu ar fi ceva nou, ținând cont că în decursul istoriei sale, chiar postsovietice, aparatul de securitate rus era așa de mare încât grupările de putere se

puteau forma și puteau acționa fără știrea centrului sau fără ca autoritatea centrală să poată interveni eficient. Nu trebuie decât să vă amintesc despre tentativa de lovitură de stat împotriva lui Gorbaciov, în august 1991.

— Avem avertismente pe canale neoficiale din partea serviciilor secrete occidentale privind posibilitatea unor încercări de destabilizare internă prin acțiunea unor elemente subversive externe, continuă consilierul pe probleme de siguranță națională Octavian Donea. De asemenea, ni se confirmă oră de oră în rapoartele sateliților militari occidentali faptul că dispozitivul trupelor ucrainene se modifică spre unul potențial ofensiv, iar drumurile de acces spre zonele de frontieră sunt ticsite de convoaie militare și de aprovizionare. Este foarte posibil să găsim consilieri militari ruși în cadrul armatei ucrainene, lucru încă neconfirmat.

— Bine, bine, dar de ce? întrebă Moldovan nedumerit. Relațiile dintre Rusia și NATO sunt dintre cele mai bune la ora actuală.

— Este adevărat, dar trebuie să ținem cont de faptul că rușii sunt experți în dezinformare și intoxicare. Satele lui Potemkin sunt invenție rusească. Mai trebuie să ne gândim că rușii sunt deranjați de amestecul americanilor și al NATO în Asia Centrală după ocuparea Afghanistanului, zona lor tradițională de influență. Credeți că Rusia ar putea să rămână pasivă în timp ce trupele NATO folosesc baze din Tadjikistan, iar trupe și consilieri militari americani se află în Georgia, țară care a sărit în tabăra proamericană după înlăturarea lui Șevarnadze de la putere? Georgia este foarte aproape de zonele petrolifere din Caucaz, mai ales că acestea pot reprezenta o alternativă viabilă a petrolului din Orientul Mijlociu tot mai sfâșiat de conflicte. Gândiți-vă la câte au făcut rușii doar ca să-și poată menține trupele în Georgia! Separatismul Osetiei de Sud și al Abhaziei este în mare parte creația lor, iar roadele acestor separatisme îl reprezintă controlul asupra rezervoarelor, axelor petrolului și asupra unei porțiuni mai întinse din litoralul estic al Mării Negre, inclusiv portul Batumi, singurul port mare controlat de aceștia, deși portul Novosibirsk este aproape gata pe malul rusesc. Și credeți că vor sta și îi vor privi pe americani instalându-se acolo? Faptul că acum au mână liberă în Cecenia este o compensație destul de slabă. Nu trebuie să scoatem din context și apropierea fără precedent dintre Rusia și China. Amplele exerciții militare comune, debutate în 2005 și devenite tradiționale ulterior, precum și cele două sute de avioane de vânătoare Suhoi 27 și tehnologia lor de fabricație livrate Chinei, nu sunt chiar întâmplătoare.

— Este adevărat că rușii și NATO pot fi aliați pe un front și divergenți pe altul, conchise Dragomirescu. Acest ajutor indirect pe care rușii probabil îl acordă Ucrainei, repet probabil, poate fi în

încercarea de a destabiliza zona aruncând o problemă în cărca NATO, care se vor vedea nevoiți să acționeze aici slăbindu-și prezența în altă parte.

Președintele îi privi grav pe fiecare în parte, apoi zise:

— Vreau să vă amintesc faptul că în cazul unei agresiuni, în primele momente ale acesteia, vom fi singuri. Aceste momente pot fi de până la câteva zile, iar în condițiile războaielor moderne câteva zile pot însemna destul de mult. O parte din Flota a VI-a din Marea Mediterană, condusă de amiralul Jackson, este în drum spre noi. Presupunând că mâine ar avea loc invazia, ne putem aștepta doar la sprijin aerian la început, desfășurarea de forțe urmând să aibă loc ulterior. Doar unități terestre ale Ungariei și Bulgariei ne-ar putea ajuta în douăzeci și patru de ore, restul de trupe aliate vor trebui să ia hotărârea de deplasare, înainte de a ne putea fi de folos. Dacă invocăm articolul 5 al Tratatului Nord Atlantic, vor dura douăzeci și patru de ore până la punerea lui în aplicare și în acest timp inițiativa va fi de partea ucraineană.

— Nu trebuie să pierdem din vedere faptul că flota ucraineană este înarmată și a primit ordin să iasă în larg imediat după incidentul aerian de acum câteva ore. În cazul unui atac asupra porturilor noastre și aici vom fi singuri până la sosirea amiralului Jackson, interveni Pușcaș.

— După cum văd eu lucrurile, Vahromeev are nevoie de un succes militar rapid, înaintea intervenției NATO. Asta se rezumă la ocuparea unor obiective strategice de primă importanță, ca apoi să se oprească și să negocieze mizând pe ideea că NATO în acest caz nu va interveni militar, lăsând toată povestea pe mâinile diplomaților. Având posibilitatea să negocieze de pe poziții avantajoase, va avea de unde să cedeze cerând și un acord. Acest lucru ar face ca discuțiile noastre privitoare la platoul continental și Insula Șerpilor să cadă în desuetudine și să-și piardă din actualitate. În ciuda unei foarte posibile rezoluții ONU privind retragerea pe pozițiile anterioare, știm cu toții că, în cel mai bun caz, Ucraina va condiționa această retragere pe amânarea *sine die* a oricăror negocieri la nivel de experți pe seama problemelor mai sus menționate, ceea ce ar însemna încă câțiva ani buni în care aceștia vor exploata nestingheriți zăcămintele din zonă. Ținând cont de promisiunile cu iz electoral făcute de Vahromeev de curând populației privind independența energetică, asta este ceea ce doresc, concluzionă ministrul de externe Dragomirescu.

După o lungă tăcere, președintele întrebă:

— Care ar fi posibilele obiective strategice ce ar putea fi vizate?

— Păi, să vedem, continuă Dragomirescu. În primul rând, toată Dobrogea este un obiectiv strategic, atât economic cât și militar. Apoi ar mai fi Galațiul și Brăila...

— Pe lângă porturile, capacitățile civile și militare din zonă, eu cred că obiectivul principal îl constituie centrala nucleară de la Cernavodă. Ocupând acest obiectiv printr-o acțiune rapidă, putem fi ținuti în șah printr-un șantaj indirect cu posibilitatea unui accident nuclear. Nu uitați că cea mai mare catastrofă nucleară a avut loc pe teritoriul Ucrainei, la Cernobîl, în 1986, interveni Sorescu în discuție. Este foarte puțin probabil ca Ucraina să recurgă la armament nuclear, deoarece oficial acesta a fost predat Rusiei în totalitate. Chiar dacă ar mai exista, ar ezita să treacă la folosirea acestuia, chiar și în cazul intervenției hotărâte a NATO, de teama unor represalii de aceeași natură. În schimb, un accident nuclear în timpul unui mic haos creat în urma atacurilor de o parte și de alta este mai ușor de înghițit de opinia publică.

— Este foarte adevărat, mai ales că multă vreme nu se va ști cine este vinovat pentru producerea acestuia, iar consecințele vor fi dezastruoase, atât pentru noi cât și pentru generațiile viitoare, spuse Moldovan.

Multă vreme se priviră tăcuți. Încă nu reușeau să conceapă dimensiunea amenințării spectrului nuclear ce plutea asupra lor. Se simțeau responsabili nu numai de soarta cetățenilor țării, ci și de soarta multor generații ce aveau să vină. Dintre toți, președintele Danulescu purta cea mai mare responsabilitate și era conștient de asta. Se simțea parcă îmbătrânit cu cel puțin zece ani.

În acest moment se auzi prima explozie. Toți tresăriră, iar Sorescu sări în picioare. Ușa se deschise brusc lăsând trei ofițeri SPP să intre în fugă. Aceștia îl luară pe președinte și-l împinseră aproape cu forța sub masă.

A doua explozie a fost mult mai puternică.

XVII

Miercuri, 26.05.2010, ora 15.40

București

Cu coatele sprijinite de culmea gardului de beton ce înconjura incinta palatului Cotroceni, Șuta continua să privească prin binoclu. În interiorul incintei, ascunși după gard, SPP-iștii dispuși din cinci în cinci metri îl priveau întrebători. Ei nu aveau cum să vadă ce se întâmplă dincolo de gard, spre strada care a fost închisă circulației cu o oră înaintea începerii ședinței CSAT. De aceea, singura lor legătură cu exteriorul era Șuta, iar din acest motiv îi urmăreau cu deosebită atenție toate mișcărilor și în mod deosebit expresia feței, mai ales atunci când vorbea la microfonul minuscul din dreptul gurii. Din păcate pentru ei, Șuta vorbea suficient de încet, astfel că nici cel mai apropiat SPP-ist nu reușea să prindă nimic. Pentru asta se simțeau neglijanți, mai ales că legăturile radio cu șefii lor continuau să rămână tăcute. Șuta murmură din nou în microfon fără să lase binoclul de la ochi, făcând pe unul dintre SPP-iști să mormăie nemulțumit.

Singurul care auzi vorbele lui Șuta era Udrea care, de asemenea, privea prin binoclu dincolo de gard și de șosea încercând să pătrundă cât mai adânc în părculețul de vizavi. Spre deosebire de Șuta, el se afla la etajul doi în clădirea palatului, de unde avea o panoramă mult mai amplă. În mica încăpere mai era doar Cristea, care la fereastra vecină încerca să prindă cea mai mică mișcare din părculeț prin intermediul lunetei puștii ațintite înainte.

Udrea îi răspunse lui Șuta:

— Da, i-am văzut și eu. Continuă să-i urmărești și raportează în continuare!

I se adresa lui Cristea:

— Îi vezi?

Fără să-și desprindă privirea de pe lunetă, Cristea aprobă, îi vedea pe amândoi cum se strecurau la distanță, dincolo de șosea, la adăpostul arborilor căutând să se apropie neobservați spre o poziție cât mai bună. Unul dintre ei ducea sub braț un tub lung ce aducea a lansator de rachete, iar celălalt ținea în mâini, în timp ce alergau aplecați de la un copac la altul, un mănunchi care părea să fie compus din încărcături pentru un astfel de aruncător. Continuă să urmărească cele două siluete cum încercau să-și găsească adăpost după fiecare copac sau denivelare de teren, în timp ce se apropiau de ceea ce ei considerau poziția ideală. Îi putea doborî pe amândoi în orice moment. Era atât de simplu. Avea deja cartuș pe țevă și degetul pe trăgaci. Intersecția firelor reticulare ale lunetei era chiar pe fața nerasă

a celui care căra muniția. O figură de bețiv, gândi Cristea, dar se mișcă foarte bine pentru un bețiv. Ar fi vrut să poată apăsa pe trăgaci, deoarece știa că cei doi în mod sigur erau implicați în evenimentele de astăzi, ce au culminat cu masacrul de la bancă și se părea că au în continuare intenții agresive. Dar ordinele erau clare, nu se trage decât la comandă.

Colegul bețivului, cel cu lansatorul, găsi locul ideal și se opri lăsând un genunchi în pământ și înălțând arma la umăr. În timp ce amicul său îi introducea încărcătura, el luă linia de ochire. Cristea așteptă ordinul de la Udrea, dar acesta nu veni. Nu îndrăznea să-și ia ochii de la cei doi ca să-l privească pe Udrea și să-l întrebe de ce lăsa încărcătura ucigașă să pornească. Din lansator, grenada descrise un arc de cerc pentru ca să pătrundă printr-o fereastră a palatului la etajul întâi, acolo unde se desfășurau de obicei ședințele CSAT. În timp ce prima rachetă explodează cu zgomot, a doua era gata de pornire. În timp ce Cristea se întreba de ce, Udrea i se adresa în sfârșit, cu o voce ciudat de calmă pentru evenimentele la care tocmai erau martori:

— Urmărește trăgătorul, dar așteaptă comanda!

În timp ce a doua rachetă făcea explozie în interiorul sălii de ședințe cei doi se ridicară și o luară la fugă spre ieșirea din părculeț. Cristea îl urmărea prin lunetă pe trăgător.

Colonelul Bogdan Mărăcinean, șeful SPP, apăru în fugă în curte îndreptându-se spre gardul de care stătea sprijinit Șuta. Strigă din alergare:

— Trageți! Foc!

SPP-iștii se ridicară și deschiseră foc la derută, fără să știe unde se aflau țintele. În momentul în care perdeaua de gloanțe se abătu asupra părculețului, cele mai multe fără efect deoarece ricoșară în zidul de pe partea opusă a străzii, Udrea îl bătu ușurel pe umăr pe Cristea:

— Doar trăgătorul! Acum, e al tău!

Cristea nu așteptă să i se repete. Nu-și pierduse ținta din ochi nici o clipă. Apăsă doar o dată pe trăgaci, conștient că cel vizat nu se va mai ridica niciodată. Trăgătorul recepționează glonțul în ceafa și căzu pe burtă, mort înainte de a atinge pământul. Însoțitorul său ezită, vru să se întoarcă spre el, dar timorat de canonada armelor automate din spate își continuă cursa. În scurtă vreme, Alexei ieși din părculeț și sări în jeepul care îl aștepta cu motorul pornit. Nu apucă să închidă portiera când Natașa, blonda de la volan, apăsă pe accelerația lipindu-l de scaun, în timp ce cauciucurile scrâșneau, protestând împotriva demarajului infernal.

În mijlocul curții palatului, Udrea discuta aprins cu Mărăcinean încercând să domolească nervii acestuia. Colonelul era furios la culme deoarece unul din atentatori reușise să scape. Îl învinuia pe Udrea și-l

înjura pe Sorescu, chiar dacă acesta nu era de față. Șuta se apropia de ei stingherit vizibil de atitudinea șefului SPP. Atât Udrea, care încerca fără succes să-l potolească, cât și Șuta, se simțiră vizibil ușurați când Sorescu apără în fugă îndreptându-se direct spre ei. Mărăcinean se întoarse spre noul venit, gata să-și reverse furia.

— Când m-ai pus să mut ședința CSAT în altă sală și să-mi ascund oamenii, nu mi-ai zis că va trebui să facem scăpat un terorist! În plus, oamenii mei au trebuit să stea ca popândăii în timp ce voi făceați pe grozavii fără nici un folos! Dacă știam, refuzam categoric! Poți să fii sigur că băieții mei trag mai bine! Dar tu nu, ai vrut trăgătorii tăi! Asta îmi va fi învățătură de minte să nu mai tratez cu cei de la SRI!

Sorescu dădu din mână în timp ce Udrea îi raportă pe scurt cele întâmplate. După ce ascultă cu atenție, îl luă de braț pe nervosul Mărăcinean și-l trase deoparte în timp ce apela un număr pe telefonul mobil. Insensibil la proteste, duse telefonul la ureche, apoi îl îndepărtă astfel încât Mărăcinean să poată auzi convorbirea.

— Vasile, mă auzi?

În receptor se auzi vocea lui Boitor estompată de zgomotul produs de palele elicelor elicopterului:

— Da, te aud, urmărim jeepul pe Calea Rahovei și am câteva echipaje care îl supraveghează de la distanță, neobservați. Trei elicoptere, inclusiv cel în care mă aflu, urmăresc fiecare mișcare. Nu are cum să ne scape!

— Bine, ține legătura cu oamenii mei și nu uita că în momentul în care ajung la destinație, preluăm noi! În nici un caz nu trebuie să vadă că sunt urmăriți! Prin ei putem prinde toată rețeaua!

— OK, șefule! S-a făcut!

Sorescu închise telefonul și se adresă unui Mărăcinean mult mai potolit:

— Ai înțeles? E-n regulă?

Acesta aprobă din cap, dar îl privi pe Sorescu lung înainte de a vorbi:

— Ești directorul SRI doar de câteva ore și mai ai multe de învățat. De exemplu, cum ar trebui să colaborezi cu colegii. Te-ar fi costat mult să mă pui la curent cu toate detaliile? Poate te-aș fi ajutat!

Sorescu îl bătu pe umăr și râse pentru prima oară de la începutul zilei:

— Poate că ai dreptate! Dar, oricum, vreau să fiu primul care te felicită! Ai reușit să eviți o catastrofă! Prin simțul tău de prevedere ai mutat ședința CSAT în altă sală, ba mai mult, ai neutralizat unul din teroriștii care au atentat la conducerea statului! Ce să mai zic, este o mare realizare a SPP!

Mărăcinean îl privi cu gura căscată preț de câteva clipe, apoi îi dădu o palmă peste spate cu care ar fi putut omorî un bou, zicând:

— Ticălosule!

Sorescu o recepționă în tăcere, apoi se îndreptă și spuse:

— Trebuie să mă întorc la ședință. În raport voi evidenția colaborarea de care ați dat dovadă și îți voi atribui reușita acțiunii, ție și SPP-ului.

Se întoarse și i se adresă lui Udrea:

— De obicei trăgătorii de elită cu armă cu lunetă trag bine și cu alte tipuri de arme. Vorbește cu polițiștii să compare amprente mortului cu cele de pe arma cu care a fost ucis Bătrânul. Pariez salariul meu pe o lună că sunt aceleași.

Pentru toți, fostul director SRI, Mircea Arambașa, era poreclit Bătrânul. Sorescu porni spre sala de ședințe încercând să-și pună în ordine ideile știind că avea o mulțime de explicații de dat președintelui, căruia nu-i plac situațiile în care i se ascund unele lucruri, ori el cu Mărăcinean tocmai asta făcuse. De asemenea, știa că-i va fi foarte greu să-l convingă pe președinte că acționase din instinct, doar pe baza unei supoziții aruncate la o discuție și nu a avut informații despre acest atac. Dar cel mai dificil va fi să-l convingă pe președinte să fie de acord și să colaboreze la următoarea etapă a planului său.

Era conștient de faptul că ordinul de lichidare a trăgătorului era mai mult o răzbunare personală pentru moartea Bătrânului decât o contralovitură. De fapt, dăduse ordin ca doar în cazul în care vor acționa mai mulți atacatori, trăgătorul să fie doborât în momentul retragerii. În ciuda evenimentelor, îl încerca o stranie senzație de mulțumire. Nu datorită sentimentului că ucigașul lui Arambașa era mort, ci mai degrabă simțea că preluase inițiativa, era la cârma jocului.

În timp ce se îndrepta îngândurat spre intrare, Șuta îl ajunsese din urmă în fugă. Lui Sorescu i-a fost deajuns o privire pentru a înțelege. Totuși, întrebă:

— Dumitrescu?

Șuta dădu din cap.

— N-a reușit. A decedat cu un sfert de oră în urmă.

Făcură câțiva pași în tăcere, de parcă ar fi vrut să se reculeagă.

— Cristea știe? Ei erau prieteni foarte buni.

— A aflat și el acum. Știați că Dumitrescu i-a salvat viața, lui și încă câtorva băieți, în explozia de la bancă?

— Da, am auzit.

Fără să mai zică o vorbă, Sorescu se îndepărtă. Își făcu loc printre pompierii care încercau să stingă incendiul provocat de rachete. Avea o senzație de gol în suflet, acum, că unul din eroii neștiuți ai SRI, nu mai era. Înainte de a intra în clădire, aruncă o privire spre fereastra la care ar trebui să fie Cristea. Nu se putu abține să nu se gândească la

ciudățenia vieții: poate Dumitrescu murise chiar în clipa în care Cristea apăsa pe trăgaci pentru a-l doborî pe ucigașul lui Mircea Arambașa.

XVIII

Miercuri, 26.05.2010, ora 20.45

București

Sorescu urmărea la televizor rezumatul știrilor zilei. Se afla într-o mică sală de ședințe din imediata vecinătate a noului său birou, cel de șef oficial al SRI. Se transmitea un sumar, bogat în fapte petrecute pe teritoriul României, chiar reporterii se simțeau într-o oarecare măsură depășiți de situație, deoarece unii dintre ei, în speță cei mai tineri, încă nu avuseră ocazia unor astfel de evenimente în direct, cum ar fi un jaf armat cu luare de ostateci urmat de o acțiune în forță a trupelor de intervenție. Imaginile luptătorilor din SRI pornind la atac erau reluate la infinit de posturile TV, trimișii la fața locului povestind și repovestind cu răsuflarea gâtuită sentimentele încercate de ei în momentul acțiunii, deși stăteau la o oarecare distanță de miezul evenimentelor. Unii reporteri, care în prealabil întovărășiseră trupele DIAS în acțiuni de capturare ale unor urmăriți general de către poliție sau Interpol, făceau speculații pe seama faptului că sediul băncii Inmimbank a fost luat cu asalt de către trupele de intervenție ale SRI și nu de către trupele DIAS, speculații întreținute și de lipsa oricărui declarații oficiale.

Temerile că ceva se întâmplă au fost confirmate de un reporter istet care a avut inspirația de a verifica numărul unei mașini accidentate grav în această dimineață pe străzile Bucureștiului. Acesta a constatat că numărul corespundea unei mașini oficiale a Ministerului Apărării Naționale și făcând legătura cu lipsa șefului SMG și a șefului SRI la ședința CSAT, a început să pună unele întrebări. De asemenea, jaful armat de la Brașov soldat cu trei morți și un rănit, precum și exploziile mașinilor capcană întăriră bănuielile reporterilor că ceva neobișnuit se întâmplă. La acestea, se adăugau bâlbâielile purtătorilor de cuvânt ai poliției în momentul în care au fost puși pe picior greșit de întrebările reporterilor. Dacă până atunci toate ziarele și televiziunile s-au agitat, în momentul în care au fost confirmate două explozii urmate de focuri de arme automate în interiorul Palatului Cotroceni, în zona desfășurării ședinței CSAT și nici de această dată nici un oficial nu a luat vreo atitudine deschisă față de presă, mai mult, nici un participant la această ședință nu a mai fost văzut în public sau nu s-a mai auzit ceva despre el, mass-media a luat foc. Se făceau speculații din ce în ce mai extravagante, acestea fiind întărite și de lipsa de reacție a autorităților. Atunci când reprezentanții presei au luat cu asalt sediile instituțiilor publice pentru a solicita informații și lămuriri, au fost anunțați că va avea loc o conferință de presă la o oră ce va fi

fixată ulterior. La toate întrebările li se răspundea că vor fi informați la conferința de presă. În agitația generală, nimeni nu a remarcat, nici chiar corespondenții străini, calmul relativ al celor însărcinați cu păstrarea ordinii, un calm oarecum nelalocul său în cadrul scenariilor alarmiste existente în capul tuturor celor veniți să afle niște răspunsuri. De aici până la reportaje ce stârneau panica, nu mai era decât un pas.

În acest scop, Sorescu și unii dintre subordonații săi urmăreau cu deosebită atenție transmisiile TV. Atenția cea mai mare era acordată de către un număr de agenți grupați într-un departament care nu se regăsea în organigrama oficială a SRI și anume Departamentul de Dezinformare și Operațiuni Psihologice. Supranumit DDOP sau pe scurt DOP, acest departament era ascuns publicului, doar staff-ul președintelui, primului ministru, președinții camerelor Parlamentului și șeful Comisiei de Control a activității serviciilor secrete erau la curent cu existența și activitatea acestuia, spre deosebire de departamentul Psiop sau Operațiuni Psihologice din cadrul armatei, a cărei existență era cunoscută de către publicul larg ca și o componentă bine definită și compatibilă cu armatele occidentale.

Sorescu își amintea cu o oarecare neplăcere de întrevederea cu maiorul Oprea, conducătorul DOP-ului, avută cu câteva ore în urmă. Oprea, departe de a-l simpatiza, protestase vehement împotriva directivelor sale, invocând regulamentele în vigoare. În sprijinul afirmațiilor sale a adus și recomandările Comisiei Permanente a Parlamentului pentru supravegherea activității SRI și SIE, instrumentul de control parlamentar asupra activității serviciilor secrete, care limitau drastic posibilitatea folosirii dezinformării și operațiunilor psihologice împotriva propriului popor. Rolul primordial era să identifice și să dezoace activitățile psihologice și dezinformarea altor servicii străine. Sorescu, conștient de dificultatea discuției, se pregătise în prealabil și-l învinsese pe Oprea cu propriile lui arme. Dintr-un maldăr de documente extrase o prevedere care lăsa loc pentru interpretare și care se vehicula posibilitatea folosirii limitate pe durată scurtă și doar în caz de amenințare clară a suveranității naționale a unor astfel de practici. În ciuda protestelor sale, Sorescu știa că Oprea își va face treaba, chiar dacă îl antipatiza de multă vreme și nu vedea cu ochi buni ascensiunea lui în vârful SRI.

Sorescu schimbă canalul doar pentru a putea vedea că și aici știrile erau pe primul plan. Se relua a nu știu câta oară explozia de la bancă, insistându-se pe prim planurile cu ambulanțe spre care se îndreptau târgile cu răniți împinse de oameni agitați ținând perfuziile deasupra capului. Poate pe una din aceste târgi s-a aflat și Dumitrescu, gândi Sorescu. Alungă ideea din minte deoarece nu-și putea permite nici un moment de slăbiciune, chiar în momentul în care urmărea trecerea la

o nouă etapă de acțiune împotriva agresorilor. Știa că a luat inițiativa din mâna factorilor subversivi și nu avea de gând să le-o cedeze înapoi. Pentru asta se luptase în după-amiaza asta cu toți, inclusiv cu președintele și cu ceilalți membrii CSAT care, totuși, după îndelungi dezbateri, i-au aprobat planul. Era conștient că fără sprijinul deschis al lui Pușcaș la care s-a raliat ulterior și Enea, șeful SIE, n-ar fi reușit să-și impună punctul de vedere. Ori, pentru asta nu avea prea mult timp. O indiscreție putea avea loc oricând. Dar știa că nici ceilalți nu aveau prea mult timp.

Pușcaș înaintă grăbit pe coridor spre biroul lui Sorescu. Alături de el, încercând să țină pasul, Radu Dăianu se străduia să-și țină în echilibru mapa căptușită de documente. Spre deosebire de Pușcaș, care ducea de asemenea sub braț o mapă voluminoasă, Dăianu bănuia că mare parte din documentele sale erau prea puțin folositoare în aceste circumstanțe, el având mai mult o perspectivă istorică asupra potențialelor evenimente, față de Pușcaș care, în mod sigur, avea o privire prospectivă asupra acestora. Se întâlniseră întâmplător pe coridor și schimbară puține cuvinte pe drum, încercând să ignore vizibila întărire a dispozitivului de protecție. Dăianu spera că nu atât documentele, ci mai mult cunoștințele sale despre strategie vor fi de folos în discuția ce va urma.

Tiberiu Enea, șeful SIE, apărui la capătul coridorului în momentul în care cei doi dădură colțul spre biroul lui Sorescu. Pășea îngândurat și bombănea împotriva ideii de a ține consfătuirea la SRI, pe teritoriul lui Sorescu. Nu avea nimic împotriva acestuia, îl aprecia ca și profesionist, dar nu se simțea acasă în aceasta clădire.

Damian, șeful informațiilor militare, îl zări pe Enea în față, pe coridor și se grăbi să-l ajungă. Servieta din piele neagră se balansa în mână în timp ce alerga să-l prindă din urmă. După salaturile formale, cei doi grăbiră pasul spre biroul lui Sorescu.

În subsolul clădirii în care începea consfătuirea, într-o sală asemănătoare cu un studio video, trei bărbați și o femeie se agitară în jurul terminalelor calculatoarelor și a ecranelor TV de pe peretele din față. Deasupra acestora se afla un ecran de proiecție, momentan nefolosit, iar lângă el un imens ecran extraplat, asupra căruia era îndreptată atenția tuturor celor de față. Trecuseră câteva ore în care cei patru vizionaseră intens copiile tuturor materialelor filmate sau fotografiate de echipele de jurnaliști prezenți la acțiunea de la bancă. Căutau cel mai mic indiciu care ar putea duce la lămurirea exploziei, mai ales că aveau o informație importantă furnizată de departamentul tehnic: explozibilul și detonatorul erau identice cu cel folosit împotriva mașinii șefului SMG, dar în cantitate mult mai mare și, cel

mai important, era declanșat printr-o telecomandă cu o rază de acțiune mai mică de șapte-opt sute de metri. Deci, cel care a declanșat explozia de la bancă trebuia să se afle în apropiere. După măsurătorile efectuate, singurul loc în afara cordonului de protecție care îndeplinea cerințele necesare era zona din apropierea echipelor de jurnaliști și din spatele acestora, restul cordonului fiind extins la peste o mie de metri. Desigur, mai era posibilitatea ca explozia să fie declanșată din interiorul cordonului de pază sau de la unul din apartamentele din blocurile situate în vecinătatea sediului. Pentru verificarea acestei posibilități, o echipă a poliției cerceta identitatea tuturor celor aflați în aceste apartamente în speranța găsirii vreunui suspect. Posibilitatea ca explozia să fie declanșată printr-un dispozitiv de întârziere pus de teroriștii din bancă înaintea acțiunii echipei lui Dumitrescu a fost infirmată de echipele tehnice și de geniști.

— Dă înapoi și las-o să meargă cadru cu cadru!

Bărbatul aflat în jurul vârstei de patruzeci de ani, cel mai vârstnic din încăpere, avea cămașa descheiată la doi nasturi și cravata slăbită. Stătea în picioare aplecat înaintea sprijinit în pumni de birou, cu privirea ținută spre ecran. Alături de ceilalți, urmărea poate pentru a suta oară turul de orizont asupra mulțimii de curioși efectuat de una din camerele unei televiziuni particulare. Camera, însemnată cu numărul trei pe schița de dispunere din fața lor, efectua periodic o rotație periferică asupra zonei, înregistrând continuu, chiar dacă nu toate imaginile vor fi difuzate, unele urmând să fie tăiate la montaj, rămânând doar cele mai semnificative.

Femeia aflată în dreptul unui monitor urmă indicațiile. Cadrele se succedau unul după altul la diferență de două secunde între ele.

— Stop! strigă bărbatul așezat, aflat în imediata vecinătate a primului. Centrează în dreapta și mărește! Așa, acum clarifică imaginea, pe cât posibil!

Al treilea bărbat țâșni în picioare și exclamă:

— Ai dreptate! Asta apare în înregistrări încă de la începutul filmărilor! În plus, tot timpul încearcă să se ascundă de cameră și aproape tot timpul vorbește la telefon!

— Să încercăm să-i prindem fața verificând toate materialele filmate, interveni cel mai în vârstă. Nu cred că nu a putut fi surprins măcar o fracțiune de secundă!

O jumătate de oră mai târziu reușiră să extragă fotografia unui individ înalt, blond, îmbrăcat cu un fulgarin de culoare deschisă. I se vedea doar jumătatea superioară a feței, concentrată în timp ce vorbea la telefonul mobil. Erau convinși că dacă nu ar fi fost absorbit de conversație, poate ar fi apucat să-și ascundă fața. Asemănarea cu persoana fotografiată de la distanță din Palatul Cotroceni și anume cu cel care a reușit să scape în urma atacului asupra palatului, a fost

observată de singura reprezentantă a personalului feminin aflat în sală. Deși ambele imagini erau departe de a fi edificatoare și urmau să treacă prin proba identificării trăsătură cu trăsătură pentru confirmare, toți știau că aveau în față una și aceeași persoană. Decanul de vârstă din încăpere privi îndelung toate cadrele înainte de a fi transmise mai departe pentru confirmare și identificare, apoi se adresa printre dinți figurii dure a lui Alexei, încremenită și concentrată asupra celularului:

— Te-am prins, ticălosule!

În sala vecină cu camera studio, doi bărbați în halate albe se agitau în jurul rămășițelor parțial distruse de explozie ale unui telefon celular. O sumedenie de fire conectate la aparate ieșeau din circuitele integrate contorsionate. Conform martorilor, Vohlov primise un telefon de avertizare doar cu câteva secunde înaintea atacului Brigăzii Antiteroriste. Din fericire, avertismentul a sosit prea târziu pentru a putea împiedica acțiunea de salvare. Cei doi tehnicieni încercau să identifice din rămășițele aparatului ultimul apel. Cu puțin noroc, încercând să recupereze memoria aparatului, ar putea fi identificat numărul de pe care a fost transmis apelul.

Existau două posibilități. Una ar fi fost ca apelul să fie dat de pe rețeaua de telefonie fixă, iar cealaltă posibilitate de pe rețeaua mobilă, prin unul din operatorii de telefonie mobilă, în primul caz, apelul ar fi venit prin una din centralele digitale, cele analogice fiind scoase din uz, mai existând în funcțiune doar câteva prin satele izolate din provincie. Cei doi tehnicieni se bazau pe faptul că apelul a fost transmis în grabă și nu a apucat să fie codat, mai ales că nu s-a găsit nimic în rămășițele telefonului care ar putea fi interpretat ca dispozitiv de decodare.

Oricum, toate apelurile codate de pe teritoriul țării intrau în competența STS-ului care prezenta zilnic o informare conducerii SRI referitoare la traficul acestora, mai ales când era vorba de convorbiri cu ambasade străine. Toate aceste apeluri erau înregistrate și constituiau obiect de studiu pentru specialiștii în decriptare, până la descoperirea codului. Aceștia aveau o arhivă întreagă de coduri folosite și decriptate. De fiecare dată când apărea unul nou, acesta era comparat, identificat și supus procedurilor de decodare, care puteau dura luni întregi, pentru codurile mai complicate, cum ar fi cele de 64 de biți sau mai mari, de 128.

Asta referitor la ceea ce s-a discutat la telefon, dar până atunci trebuiau identificate cele două aparate între care s-a desfășurat convorbirea. Unul dintre ele era deformat și desfăcut pe masă. După câteva ore de lucru, cei doi tehnicieni au identificat numărul de la care a fost dat ultimul apel, numărul telefonului lui Vohlov, ultimele

apeluri emise și primite și, cel mai important, agenda telefonică. Un lucru important, numărul de pe care a fost primit ultimul apel nu era mascat și provenea de la un telefon mobil, semn că respectivul apelant, sau nu credea că va putea fi identificat, deci comandoul nu va putea fi prins, sau nu prea îi păsa de asta. Oricum, numărul a fost transmis mai departe pentru a putea fi identificat posesorul, precum și poziția sa actuală.

Se știe faptul că fiecare telefon mobil emite la fiecare șase minute un semnal de identificare care permite poziționarea lui în cadrul rețelei. Dacă urmărești semnalul poți poziționa aparatul cu o precizie foarte bună. Pe baza acestui principiu a fost ucis de o rachetă rusească Djohar Dudaev, conducătorul rezistenței cecene, în timp ce vorbea la telefonul celular, în primul război cecen din 1994. Cei doi tehnicieni se ridicară satisfăcuți de rezultatul muncii lor. Acum era rândul altora ca, pe baza celor aflate, să-și facă treaba cât mai bine. Înainte de a se apuca de verificarea agendei telefonice și în timp ce desfăcea o sticlă de apă minerală Doma, unul dintre tehnicieni îi ură proprietarului telefonului să aibă cel puțin soarta lui Dudaev.

XIX

Miercuri, 26.05.2010, ora 22.20

București

Mișa deschise ochii cu dificultate. Își simțea capul greu și gura uscată, semn că a fost sedat. În mod sigur că sedativele au fost puse în mâncare. Nu știa de cât timp dormea, nici de cât timp se afla în captivitate. După alternanțele de lumină și întuneric date de un bec aflat în tavan, singura sursă de iluminare din cameră, putea să fi trecut câteva zile sau doar câteva ore.

Aprecierea timpului îi era deosebit de dificilă. Toate obiectele personale i-au fost confiscate în momentul arestării. Au fost duși toți sub pază strictă în celulele sediului Poliției Portuare Constanța. Totul a decurs normal, au fost interogați ca și niște braconieri. Singurul lucru ieșit din comun a fost felul în care a început să fie privit de la o vreme de unul dintre acei polițiști care îi consemnau declarațiile. Mișa era sigur că respectivul bănuia ceva, așa că a încercat prin comportament să-i adoarmă bănuielile, deși știa că erau puține șanse de succes. Peste o oră a fost adus la un alt interogatoriu. În momentul intrării în încăpere, Mișa a știut că a fost descoperit. De partea cealaltă a mesei nu se mai aflau doar polițiști. Din cei patru bărbați, doar unul era în uniformă, restul erau civili. Lui Mișa i-a fost de ajuns o privire ca să-și dea seama că cei trei civili făceau parte din serviciile secrete, cel mai probabil din cadrul contraspionajului, respectiv SRI. Așa cum adevărații profesioniști din cele mai variate domenii se recunosc dintr-o privire între ei, așa și Mișa și-a recunoscut interlocutorii. Încea din răspuțeri să pozeze în umilul pescar turc, fiind gata să recurgă la toate trucurile învățate în cadrul cursurilor psihologice, precum și la experiența sa bogată din ultimii aproape treizeci de ani, pentru a-și păcăli anchetatorii, deși știa că șansele sale sunt minime, din moment ce aceștia bănuiesc ceva. Dar era dator să ducă comedia până la capăt, fie numai pentru a câștiga timp, cât mai mult timp, pentru ca planul să poată fi pus în aplicare.

Mimând indiferența și resemnarea unui umil pescar, Mișa se îndreptă spre scaunul gol din dreptul mesei. Pe când pășea însoțit de polițistul care l-a adus din arest, se întreba cine l-a trădat. Să fi fost bătrânul Adil? Nu prea credea, era prea fricos pentru un asemenea gest. N-ar îndrăzni, mai ales că de atâția ani Mișa se convinsese de loialitatea, mai întâi forțată și cauzată de frică, apoi din interes și inerție, dar și din teamă în același timp. În plus, se temea pentru familia lui. Nu putea fi bătrânul, mai degrabă unul din cei doi însoțitori, Suleiman sau Bora. Dar aceștia nu știau prea multe despre

el, dar totuși suficient pentru a trezi atenția unor servicii secrete.

În timp ce se gândea la aceste aspecte, încercând să-și pună la punct o strategie de apărare, se așează pe scaun gata să-și înfrunte adversarii, dar brusc simți o înțepătură în braț. Nu apucă să reacționeze, dar își dădu seama că polițistul însoțitor i-a înfipt pe neașteptate acul unei seringi hipodermice în braț. Încercă să se împotrivească, dar a fost imobilizat de alte două persoane care au pătruns neobservate în urma lui în încăpere, în timp ce mintea i se prăbușea într-un hău fără fund, Mișa se gândi la drogurile care puteau face să vorbească pe oricine. Oare românii erau familiarizați cu așa ceva?

S-a trezit într-o încăpere închisă, fără ferestre, unica piesă de mobilier fiind un pat de fier pe care se afla o saltea și o pătură cu care era acoperit. Singura sursă de lumină era un bec în tavan ascuns după un grilaj de metal. Mâncarea i se aducea la intervale considerate de el regulate, tava introducându-i-se prin intermediul unei fante practicate în ușa de la intrare. Această ușă nu știa să se fi deschis vreodată de când era el în încăpere, deși bănuia că era vizitat în timpul reprizelor de somn greu în care cădea la scurt timp după ce mânca conținutul tăvii cu alimente introduse în încăpere. Imediat ce termina de mâncat, becul se stinge, iar el se simțea cuprins de somn și adormea aproape instantaneu. Ajunsesse ca un reflex pavlovian. Când se trezea becul era aprins, dar el nu știa dacă era aprins mai demult sau dacă chiar aprinderea becului îi declanșea trezirea.

După a doua sau a treia repriză de somn, constată că nu mai era singur, în încăpere apăruse un civil care îi puneă întrebări, încerca să răspundă ținând de planul sau, mizând în continuare pe partea cu pescarul braconier, deși știa că acoperirea sa a fost spulberată. Avea nevoie de timp pentru a putea încropi un alt plan, timp necesar pentru ca alții să apuce să-și facă treaba, chiar dacă el nu putea contribui momentan la asta.

După un nou interval de somn, anchetatorul reveni. Sub masca sa de gheață, Mișa ghici o agitație extremă. Se vedea după mișcările bruște, după nerăbdarea cu care puneă întrebările precum și din teama din ochii săi, că ceva se întâmpla afară, chiar dacă făcea eforturi disperate să-și disimuleze panica. Mișa zâmbi la gândul că tovarășii săi îl vor putea elibera curând. Încercă să calculeze de cât timp se afla aici, dar era imposibil. Mâncarea i se adusesse de nouă ori sau mai mult, nu mai știa sigur, iar intervalele de somn erau de șase sau șapte. Încercase să scrijelească cu unghia în tencuiala peretelui o linie pentru fiecare masă luată și mai jos, una pentru fiecare repriză de somn, dar ulterior și-a dat seama că cineva adăugă linii identice în timp ce el dormea. Încercase să estimeze timpul scurs după creșterea bărbii și a unghiilor, dar la trecerea câtorva intervale de somn și-a dat seama de la mirosul de after-shave că era bărbierit în somn și unghiile

în mod sigur îi erau tăiate. Începuse să aibă îndoieli asupra estimărilor sale privitoare la timpul petrecut în detenție. Puteau fi ore, zile sau săptămâni. Chiar de săptămâni nu credea că putea fi vorba, dar în mod sigur trecuseră câteva zile, mai ales dacă anchetatorii săi dădeau semne de agitație. Oricum, sedativele nu-l lăsau să gândească sau să încerce să estimeze timpul scurs, chiar dacă era antrenat pentru asta.

Trecuseră câteva intervale în care a fost lăsat în pace, iar Mișa se aștepta ca încât mai scurt timp să aibă parte din nou de vizita anchetatorului. Același chip care dorea să pară impasibil, dar marcat de unele evenimente exterioare, cu mapa sub braț, cu dosarele liniate și cu casetofonul gata de lucru, parcă aștepta dezvăluiri senzaționale. I-ar fi plăcut să-i strige în față acestui mărunț funcționar că nu are cum să-l facă pe el, Mișa cel experimentat, să vorbească. Mai degrabă îl putea face el pe anchetator să vorbească. Străfulgerat de această idee, Mișa zâmbi. Da, îl va face pe anchetator să-și dea drumul la vorbă simulând dorința de colaborare și așa va putea afla ce se întâmplă afară.

Când ușa se deschise, Mișa încă zâmbea.

În sala vecină cu cea în care era deținut Mișa, cei patru bărbați se mișcau nerăbdători prin fața birourilor făcând ultimele reglaje de sunet și imagine. Erau verificate din nou toate dispozitivele de înregistrare conectate la microcamerele și microfoanele ce înțesau celula lui Mișa. Acestea erau bine disimulate în pereți și dispuse în așa fel încât nici un ungher al cămăruței să nu scape nesupravegheat. Chiar și colțisorul în care se afla micul WC ecologic era controlat din mai multe unghiuri. Fiecare încăpere avea corespondent un monitor și un recorder, astfel că fiecare gest, fiecare mișcare, era înregistrată și analizată de un personal specializat numeros detașat special în acest scop, mai ales ținând cont de importanța atribuită cazului în discuție. Numărul polițiștilor, identificabili după uniformă, era destul de redus, se vedea că aceștia aveau mai mult rolul de observatori. Dintre cei patru bărbați din sală, doar unul făcea parte din poliție, chiar dacă momentan era îmbrăcat în haine civile.

Unul dintre cei patru bărbați, cel care se bucura de o autoritate necontestată din partea celorlalți, era un individ în jurul vârstei de cincizeci de ani, înalt, slab, cu părul grizonat. Un alt aspect demn de reținut, în afara barbișonului în formă de cioc, era o oarecare deferență în felul de a se purta și de a gesticula, o prestanță caracteristică mai ales oamenilor de știință, fapt care i-a și adus porecla de „Profesorul”, deși ca pregătire era psiholog și încă unul foarte bun.

Profesorul făcu un semn celorlalți pentru a le atrage atenția asupra monitoarelor, deoarece anchetatorul intra în celulă. Acesta avea în urechea stângă un receptor care îi permitea să primească cu ușurință

indicații de la Profesor sau de la colegii săi, indicații referitoare la direcțiile de abordare a interogatoriului. Pentru aceștia, urmărind reacțiile subiectului din exterior, era mult mai ușor să surprindă orice suna fals în cuvintele sale, fie un gest, o intonație, o privire. Toate acestea erau de ajuns pentru un specialist ca să obțină niște indicii prețioase referitoare la adevărul declarațiilor. În funcție de asta se insista asupra unui aspect sau se trecea la altul, în așa fel încât subiectul să fie încolțit, să se contrazică singur, iar apoi să retracteze cu o nouă poveste. Ceea ce era mai important, fiecare nouă poveste era din ce în ce mai apropiată de adevăr. Era ca și cum ai decoji o ceapă, fiecare folie înlăturată te aduce mai aproape de miez.

La scurtă vreme după ce Mișa a fost adormit în sediul Poliției Portului Constanța, el a fost adus cu elicopterul la București și pus în această cameră de interogatoriu din subsolul clădirii corpului de gardă din interiorul unității speciale a SRI de la Băneasa. De aici înainte, totul ținea de Profesor. Acesta evita folosirea substanțelor care dezleagă limba, așa zisele seruri ale adevărului, până la un anumit punct. Știa că, la fel cum unii infractori erau capabili să păcălească detectorul de minciuni, unii profesioniști puteau induce în eroare aceste seruri ale adevărului, de fapt niște substanțe precum scopolamina, care te pot face să vorbești.

Profesorul știa că pentru a fi sigur de efectul acestora este necesar ca subiectul să fie cât mai confuz, să nu aibă nici un reper spațial sau temporal pe care să se poată sprijini. În acest sens, era plasat într-o cameră ermetic închisă fără nici un mijloc de a se orienta în timp și spațiu. De asemenea, era sedat prin intermediul alimentelor furnizate, făcându-l să creadă că au trecut zile în șir și de fapt fiind vorba doar de câteva ore. Astfel, capacitatea de rezistență a subiectului se uzează cu fiecare așa-zisă zi care trece, acesta având impresia că rezistă de multă vreme.

Senzația dilatării temporale era dată de o multitudine de factori, toți aceștia conlucrând la inducerea ideii de deplasare temporală. Profesorul era expert în acest aspect al problemei. În primul rând, subiectul trebuia să doarmă regulat, prin intermediul sedativelor, în așa fel încât să aibă impresia că a trecut o noapte chiar dacă de fapt a dormit doar o jumătate de oră. Sedativele erau bune la așa ceva, în plus, aerul era viciat cu oxid de carbon pentru a induce dureri de cap și senzația de apăsare, dând astfel impresia că timpul trece mult mai greu. După câteva astfel de reprize somn-veghe, nimeni nu putea spune dacă se afla reținut de ore sau zile.

În al doilea rând, Profesorul se folosea de propriile instrumente de măsurare ale subiectului. Era de la sine înțeles că acesta va încerca să-și caute unele unelte de măsurare a timpului. Mental nu putea să o facă din cauza sedativelor, astfel că acesta încercă să măsoare timpul

scrijelind cu unghia o linie pentru fiecare masă luată și pentru fiecare repriză de somn. Alimentele conțineau, pe lângă sedative și unele substanțe care dădeau doar senzația de sațietate, făcând ca în câteva zeci de minute să fie eliminate în mod natural, creând senzația de foame. Putea lua trei mese având ulterior și scaun în doar două ore, astfel avea impresia că a trecut aproape o zi. La asta se adăuga senzația de somnolență sau de agitație, având impresia că timpul se scurge în două-trei ore ca într-o zi întreagă. Somnul agitat ce nu dura mai mult de o jumătate de oră era de asemenea destinat derutării totale a subiectului. Tot pentru derutarea subiectului, Profesorul adăuga noi linii în dreptul celor trasate de acesta pentru contorizarea meselor sau ale reprizelor de somn.

În al treilea rând și cel mai important, pentru a-l face să vorbească și să devină neglijent în privința afirmațiilor și gesturilor sale, dând astfel informații și indicii prețioase anchetatorilor săi, Profesorul încerca să vină în întâmpinarea așteptărilor subiectului. Astfel, știind că acesta pregătea unele evenimente grave ce urmau să se petreacă, Profesorul a încercat să-l facă să creadă că aceste evenimente tocmai se întâmplau sau tocmai s-au întâmplat, în așa fel încât subiectul să se poată relaxa ținând cont că nu mai are ce să divulge din moment ce faptele deja s-au petrecut. Pentru asta l-a făcut pe ofițerul însărcinat cu interogatoriul să joace teatru, să mimeze teama și preocuparea față de unele evenimente exterioare făcând ca subiectul, avid de informații, să înghită cu lingura mare tot ce i se servea pe această cale. Profesorul nota cu satisfacție schimbarea în atitudinea subiectului, semn că a avut dreptate: ceva se va întâmpla, ceva destul de grav pentru siguranța națională. Așa ceva ar justifica orice mijloace pentru a obține informații în timpul cel mai scurt, dar Profesorul nu credea în orice mijloace.

De exemplu, detesta tortura. Pe lângă faptul că tortura era împotriva convențiilor internaționale pe care și România le-a semnat, era și împotriva propriilor sale principii. Nu o detesta neapărat ca mijloc, dar și ca rezultat. Cu toate astea, știa că încă era practică pe ascuns chiar de unele regimuri care se autoproclamau democratice și care respectau drepturile omului, închisoarea Abu Ghraib și tabăra de la Guantanamo au demonstrat-o cu prisosință. Părerea sa era că mai degrabă obținea rezultate prin mijloacele sale, iar acuratețea informațiilor era mult mai mare, fără să mai vorbim de procentajul ridicat al reușitei. În vremurile totalitare, mulți oameni animați de o idee, nu neapărat fanatici, au rezistat vreme îndelungată torturii fizice pentru ca în momentul în care au cedat să vină cu informații falsificate în mod intenționat.

Singurul impediment era, în cele mai multe cazuri, timpul limitat avut la dispoziție. Factorii de decizie aveau nevoie de informații cât

mai rapid, iar această presiune după rezultate începea să-și facă simțită prezența. Din jumătate în jumătate de oră, unul dintre oamenii lui Sorescu îl căuta pentru a se interesa despre eventualele progrese. Acestea încă nu erau palpabile, dar Profesorul știa că nu mai are mult până la primele informații care, bineînțeles, trebuiau filtrate și verificate pentru a putea fi siguri că nu este vorba de o cursă. Oricum, trecuseră doar câteva ore, deși subiectul credea că au trecut câteva zile. Dacă doreau rezultate așa de repede, de ce au obținut de la judecător mandat de arestare pentru treizeci de zile?

Dar nu despre asta era vorba acum. Profesorul își aprinse o țigară și se lăsă pe un fotoliu urmărind pe ecran cum anchetatorul se adresa subiectului. Așa cum prevăzuse, acesta din urma era mult mai vorbăreț ca și până acum. Dădu sonorul mai tare, doar ca să poată prinde mai bine intonațiile vocii lui Mișa.

— Ai putea fi mândru! Atacul vostru a avut succes! Începu anchetatorul.

Mișa tresări, apoi un zâmbet de satisfacție îi lumină chipul, întrebă plin de speranță:

— Care, pe mare sau pe uscat?

— Amândouă, ba chiar mai mult!

— Stennis...?

Profesorul deveni atent la maxim. Cine dracu mai era și Stennis ăsta? Era timpul să intervină. În microfonul care îi făcea legătura cu receptorul din urechea anchetatorului, șopti propunerea unui răspuns evaziv, care putea însemna orice, precum și următoarea întrebare. Totul devenea din ce în ce mai interesant.

Colonelul Văleanu bombăni nemulțumit în timp ce șirul indian de militari continua să urce în elicopterul de transport. Erau toți băieți tineri, agili și bine pregătiți. În timp ce se avântau în interiorul elicopterului cu mișcări precise și antrenate, în ciuda echipamentului complet făcut parcă să le îngreuneze deplasarea, privirea colonelului îi învâluia cu o grijă și mândrie aproape părintească. Într-adevăr, îi considera ca și pe copiii săi, dar ca și un perfecționist ce era, le nota fiecare greșeală, care va avea grijă să o corecteze la momentul potrivit. Fiecare cureauă strânsă neglijent își va aduce aportul nedorit la îngreunarea mișcărilor, astfel ca la un moment dat soldatul să resimtă un efort suplimentar amplificat de propria sa neglijență. Simțea că datoria sa era să corecteze, nu să pedepsească, dar pentru ca aceasta corecție să fie bine înțeleasă trebuia să fie făcută la momentul oportun.

Dar de această dată, nu problema greșelilor inerente datorate grabei erau motivul nemulțumirii sale. Acum simțea că într-adevăr ceva grav era pe cale să se petreacă, altfel nu putea să-și explice motivul anulării

aplicației din Munții Retezat, așa, dintr-o dată. Ordinul venise chiar în momentul în care se aflau la cabană cu gândul la berea pe care maiorul Alexandru era dator să o servească în urma umilirii sale de către un simplu soldat care lovise toate țintele fără a fi detectat. Ordinul venise clar, fără echivoc. Fiecare pluton urma să fie deplasat în altă zonă, în misiune de luptă. Atunci când auzi termenul de misiune de luptă a înțeles că era vorba de ceva serios și adevărat, își amintea de vremea tinereții sale, cum îi spunea el, când era recrut în cadrul Detașamentului de Cercetare-Diversiune în timpul revoluției din decembrie 1989. Și atunci a avut o misiune de luptă. Dar de data asta se pare că va fi vorba de altceva, ceva cu totul deosebit. Își aminti vorba unuia dintre căpitani în momentul în care primise indicativul alarmei de luptă:

— A sosit vremea să ne merităm banii!

Căpitanul avea dreptate. Se pregăteau ani de zile, erau plătiți doar să fie bine pregătiți pentru ca atunci când va fi nevoie de ei să poată acționa. Și se pare că acum este nevoie de ei și vor acționa acolo unde trebuie. Dar colonelul Văleanu era nemulțumit, deoarece lucrurile nu mergeau cum ar fi dorit el, adică așa cum ar fi trebuit să meargă. În primul rând, nu știa unde vor merge și împotriva cui vor acționa. În al doilea rând, era nemulțumit că din nou trebuia să-și separe echipa și asta doar în urma unui absurd ordin de sus. Nu era suficient că unul din plutoanele sale era detașat de câteva zile, acum din nou trebuia să se despartă de o echipă, trebuind să o lase pe mâna maiorului Alexandru. Nu avea nimic împotriva acestuia, era un foarte bun profesionist, chiar dacă astăzi a fost învins de către soldatul Tiberiu Toma.

Zâmbi când își aduse aminte de fața comică a maiorului atunci când a descoperit locul ascunzătorii lui Toma. În momentul în care ordinul a fost comunicat ofițerilor, unul dintre căpitani a bodogănit cu voce tare cum că maiorul Alexandru în mod sigur are pile mari în Statul Major, din moment ce ei primeau ordin de deplasare chiar când trebuia să dea de băut.

În spatele său auzi glasul maiorului grăbindu-și oamenii spre cel de-al doilea elicopter. Vocea lui era aspră, hotărâtă, emanând siguranță și spirit cazon. Poate cam prea mult spirit cazon. Ar fi trebuit să fie puțin mai apropiat de oamenii săi, mai ales acum, când îi conducea pentru prima oară la o luptă adevărată, pe viață și pe moarte, iar în cazul în care ar fi fost prinși, nu ar fi avut parte de câteva zile de arest, ci de un alt tratament, mult mai dur, poate chiar fatal. Știa de multă vreme ce poate Alexandru, chiar din decembrie 1989, când amândoi vânau teroriști prin rețelele de canalizare ale Bucureștiului, știa cât era de curajos și bine pregătit. Poate chiar prea curajos, mai ales că putea risca nu doar propria viață, ci și cea a oamenilor săi. Era prea dur cu

sine însuși și cu echipa lui. Văleanu era convins că luase mica înfrângere din această dimineață ca pe un afront personal, atunci când nu a reușit să-l găsească pe Toma.

Plutonul era deja în elicopter. Văleanu oftă, apoi verifică să nu fi rămas ceva pe dinafară, apoi urcă și el alături de băieții săi. Închise ușa glisantă cu putere, făcu semn pilotului, apoi se așeză în întuneric alături de băieți. În timp ce elicopterul decola, într-o străfulgerare de lumină reflectată de pe pistă, zări figura zâmbitoare a lui Toma chiar în fața lui. Începea să-i fie drag băiatul ăsta. Astăzi a dovedit că are un bun potențial, îi zâmbi și îl bătu pe umăr, apoi strigă spre el încercând să acopere zgomotul motorului și al palelor ce se roteau accelerat deasupra lor:

— Ți-e frică, băiete?

— Nu, domnule colonel!

Văleanu vorbi mai mult pentru sine:

— Ar trebui să-ți fie! Da, băiete, ar trebui să-ți fie!

Se simți brusc obosit și lăsă capul pe spate sprijinit de peretele metalic al aparatului, încercând să ațipească în timp ce zburau către noua lor destinație.

Joi, 27.05.2010, ora 0.25

București

— În caz de escaladare, va trebui să facem față în prima fază unei posibile agresiuni a Ucrainei și nu a Rusiei, deci va trebui să rezolvăm acum și aici principalele probleme tactice ale unui atac ucrainean, apoi să căutăm legături cu rușii! Mai ales că rușii nici nu au graniță comună cu noi, singura lor posibilitate de intervenție directă fiind pe calea aerului sau pe mare.

— Sau traversând teritoriul Ucrainei! interveni Damian.

— La ora actuală, o asemenea posibilitate mi se pare prea puțin probabilă. Mai degrabă rușii își vor rezolva problemele prin intermediari, în cazul de față prin ucraineni.

Radu Dăianu reacționează începând să răsfoiască câteva documente avute asupra lui, dar cu toate acestea, nu interveni. Această pauză în discuție fu exploatată de către Damian, care în calitatea sa de șef al contraspionajului militar, aduse în discuție un raport recent ce evidenția deplasarea masivă a cazacilor din zona Donului către Tisa, nordul Moldovei, cursul inferior al Prutului și Delta Dunării, mărginită de brațul Chilia, zone care corespundeau granițelor României cu Ucraina. În plus, raportul evidenția că se deplasau în deplină concordanță cu trupele ucrainene aflate oficial în exercițiu de manevră, mai frapant fiind faptul că aceștia se deplasau fără familii și înarmați până în dinți, de parcă ar fi revenit vremurile lui Taras Bulba. Aceste mutări ale cazacilor nu reușiseră să mascheze deplasarea și re poziționarea efectivelor trupelor regulate ucrainene, care urmau în principiu aceleași trasee. Se știa că formațiunile neregulate de cazaci, în ciuda vitejiei lor probate în decursul istoriei, erau folosite mai mult ca trupe de strânsură, cu rol de acoperire, de ocupație și uneori de sacrificiu, nefiind bine integrate în structura centralizată de comandă, cam în genul trupelor de bașbuzuci din cadrul armatelor Imperiului Otoman cu secole în urmă.

Tiberiu Enea păstrase tăcerea până în acel moment. Stătea la masă, parcă marcat de povara celor peste șaiszeci de ani care îi brăzdau chipul cu trăsături aspre. Cu toate acestea, la o privire mai atentă, trăsăturile păreau mai tinere mai ales datorită ochilor vii care nu-și găseau locul, explorând fără încetare fiecare detaliu. Toți cunoșteau trecutul acestui personaj, perceput ca o eminență cenușie a serviciilor secrete românești. În timpul regimului comunist făcuse un an de închisoare, deoarece a ascuns autorităților faptul că familia sa avea o origine „nesănătoasă”, bunicul său fiind un mic proprietar de pământ,

iar el dăduse examen și intrase în cadrul Securității, Direcția I Informații Externe, chiar dacă avusese în familie un „chiabur”. La ora actuală, era conștient că poziția în care a ajuns, practic apogeul carierei sale, se datora mai mult șansei de a nu fi activat împotriva țărilor NATO. Spre deosebire de alți colegi ai săi, mulți din ei remarcându-se prin rezultate deosebite împotriva NATO, cum ar fi Mircea Caraman, cel a cărui rețea penetrase sediul NATO din Bruxelles în anii '50-'60, Tiberiu Enea avusese norocul de a nu acționa sau coordona vreo rețea pe teritoriul viitorilor aliați. Astfel, ajunsese la momentul oportun printre puținii profesioniști cu vechime a căror numire în fruntea SIE nu ar fi stârnit resentimente printre occidentali. În 1997 Mircea Caraman fusese înlocuit din conducerea SIE tocmai în urma acestor resentimente, mai ales că Uniunea Sovietică beneficiase în mod nemijlocit de rezultatele culese de rețeaua acestuia în perioada Războiului Rece. Cu toate că nu acționase împotriva NATO, realizările lui Enea erau remarcabile, mai ales în perioada în care activase în Orientul Mijlociu. În anii '80, când politica lui Ceaușescu se îndepărta din ce în ce mai mult de cea a marelui frate de la răsărit, teama paranoică a acestuia față de „agenturi străine” a făcut ca în cadrul Securității, un departament secret să se ocupe de informații culese de la și despre sovietici și aliații lor docili din cadrul Tratatului de la Varșovia. Spre sfârșitul deceniului, Enea ajunsese în conducerea acestui sensibil departament. Ulterior, ascensiunea sa a fost normală și previzibilă, poate puțin încetinită de presiunile politice apărute mai ales la schimbările administrației.

În linii mari, cam asta era sinteza carierei lui Tiberiu Enea. Toți cei de față erau avizați de precizia și concizia rapoartelor și estimărilor sale. De aceea, deveniră mult mai atenți atunci când acesta i se adresă lui Sorescu în timp ce răsfoia cu o aparentă neglijență unul din dosarele sale:

— Ce spuneai despre răspunsurile de la serviciile secrete aliate?

— Sir James Hunt, șeful MI5 britanic, a înmânat atașatului cultural al ambasadei ruse la Londra, cunoscut membru FIS, un mesaj dur și fără echivoc destinat conducerii FSB și FIS, serviciile de informații interne și externe ale Federației Ruse, mesaj în care conducerea acestor instituții era avertizată că orice amestec în evenimentele din România va avea consecințe incalculabile asupra relațiilor dintre agențiile vestice și cele ale Rusiei. Exemplul britanic a fost urmat și de către americani, francezi și germani.

— Și?

— Rușii s-au jurat că nu au absolut nici un amestec, că este o problemă doar de competența Ucrainei și a României și, de asemenea, deplâng bănuielile care au ajuns să planeze asupra lor pentru orice se întâmplă în lume. Pe de altă parte, ei consideră nefondate

presupuneri conform cărora ne-am afla în pragul unei crize care ar putea degenera.

— Și tu îi crezi?

— Eu nu cred nimic și nici unul dintre noi nu suntem aici ca să credem ceva, ci ca să acționăm luând în calcul toate variantele posibile!

— Corect! Văd că ți-ai făcut un bun obicei din a avea dreptate în ultima vreme, dar eu vroiam să evidențiez un alt aspect al problemei și anume relevanța sau irelevanța asigurărilor rusești asupra implicării directe sau indirecte, ca îndrumători sau autori morali, a unei ramuri dizidente sau a întregului aparat de securitate al Rusiei, cu sau fără girul conducerii politice a acesteia, în problemele noastre.

Enea făcu o pauză ca și cum ar fi vrut să marcheze efectul vorbelor sale, apoi continuă adresându-se lui Dăianu:

— Ce știm despre Ucraina și serviciul său de securitate, pe scurt SBU, domnule profesor?

Dăianu tresări, ca și cum ar fi fost un student surprins copiind la un examen. Nu se aștepta să fie provocat direct de către Enea și interpretează faptul ca și o verificare a capacităților și aptitudinilor sale, astfel încât să se poată justifica prezența lui aici.

Trebuia să treacă cu bine de acest examen pentru a nu-i pune pe Sorescu și Pușcaș, cei care practic l-au adus aici, într-o lumină proastă. De aceea se grăbi să răspundă, aproape fără a-și consulta notițele:

— Serviciul de Securitate al Ucrainei, SBU, a fost creat la 20 septembrie 1991, deci înainte de dezmembrarea efectivă a Uniunii Sovietice, cu scopul de a înlocui ramura ucraineană a KGB. De la acesta din urmă preia organizarea în direcții: informații, contrainformații, contrainformații militare, combaterea corupției, întreținere funcțională și documentare, analiză, personal, etc. Personal estimat la 10-12000 de oameni.

— Foarte bine, domnule profesor! Dar despre orientarea SBU ce ne puteți spune?

— La fel ca și Ucraina, încă din momentul dobândirii independenței au mers pe ideea separării și delimitării de Rusia. Trebuie remarcat faptul că Ucraina este țara cea mai hotărâtă să-și delimiteze clar granița cu Rusia și să-și îngrădească frontiera cu garduri de sârmă ghimpată și puncte de trecere, când știm care ar fi costurile și, în același timp, șeful trupelor de grăniceri se opune categoric ideii de forțe de frontieră mixte ruso-ucrainene după modelul adoptat de alte state din CSI. Dar naționalismul ucrainean este suficient de profund pentru a minimiza orice fel de costuri, iar din punct de vedere electoral dă bine o astfel de atitudine.

— Aici te contrazic, interveni Enea. SBU a fost creat pe bazele fostului KGB din Ucraina, de fapt nu a fost creat, ci doar și-a schimbat

denumirea. Ceea ce mi se pare deosebit de relevant pentru independența SBU față de KGB, este proporția rușilor angajați în acest nou serviciu: 35% la o minoritate rusă de 22% din totalul populației. Mai mult, toți șefii SBU, începând cu Evhen Marciuk și Valeri Malikov au fost cadre vechi și de nădejde ale KGB și, în plus, de naționalitate rusă. Și mai mult, succesorul lui Malikov la conducere, Volodimir Rodcenko, s-a remarcat prin anchetarea disidenților în anii '70 și '80. Nu cred că mai este cazul vă spun că SBU, pe plan intern, este foarte vigilent cu apărarea intereselor rusești înăbușind din fașă orice tendință de eliberare de sub tutelă, iar pe plan extern ofițerii ucraineni lucrează cot la cot sau chiar sub îndrumarea colegilor lor din FIS sau FSB, mai greu de precizat care anume, din moment ce mai nou FSB are și atribuțiuni în afara granițelor Rusiei, mai ales în zona CSI. Nici chiar venirea lui Iushcenko la putere nu a schimbat structurile SBU, ceea ce spune multe. De aceea mie mi se par prea puțin relevante dezvinovățirile ofițerilor ruși de informații, mai ales că aceștia sunt recunoscuți ca și experți în dezinformare! Iar din punct de vedere politic, sau mai bine zis electoral, cum spunea profesorul Dăianu mai devreme, diferența între vorbe și fapte poate fi aceeași cu diferența de la cer la pământ.

Sorescu rămase pe gânduri câteva clipe parcă pentru a asimila mai bine cele dezvăluite de Enea, apoi zise:

— Da, mi se pare logic, totul se leagă, inclusiv identitățile suspecte ale celor uciși la bancă și la Cotroceni. Dacă SBU este practic un satelit al FSB, este imposibil ca măcar o facțiune a FSB-ului să nu fie la curent cu ceea ce se întâmplă aici.

— Din informațiile tale, Tibi, ce poți să-mi spui despre situația din armata ucraineană? Este și ea prorusă? Din informațiile mele reiese că nu, interveni Damian din ce în ce mai curios. În plus, din cele zise de tine mai devreme, îmi dau seama, granița ruso-ucraineană fiind permeabilă, s-ar putea să avem de-a face cu o sumedenie de „consilieri, experți și voluntari” ruși în cadrul armatei ucrainene, dar care nu vor recunoaște acest lucru nici în raptul capului.

— Într-adevăr, armata și națiunea ucraineană sunt prea naționaliste pentru a putea tolera dirijismul rus care s-ar putea traduce chiar prin scoaterea castanelor din foc cu mâinile acestora. Cu toate astea, nu putem exclude posibilitatea ca o parte din conducerea superioară a armatei să se afle în aceeași situație cu SBU. În acest context, putem aprecia drept foarte posibilă prezența unor elemente rusești constituite într-o formă de „ajutor frățesc pentru apărarea vestigiilor civilizației slave împotriva barbariei românilor”. Nu trebuie să uităm că acest enigmatic Vahromeev a fost ofițer superior devotat în cadrul armatei sovietice, iar în timpul războiului din Moldova din '92, a acționat în spiritul cooperării dintre Ucraina și maica Rusie cu scopul anihilării

luptătorilor moldoveni.

— Chestia cu vestigiile slave și barbaria românilor de unde o citezi, din discursurile lui Jirinovski, ultranaționalistul de la Moscova?

— Nu, interveni Dăianu ca și cum ar fi încercat să medieze o dispută academică între studenți. Domnul Enea îl citează pe generalul Alexandr Lebed, fost șef al trupelor ruse din zona enclavei Nagorno-Karabakh în timpul conflictului dintre Armenia și Azerbaidjan început în 1988, fost comandant al armatei a XIV-a ruse din Transnistria în timpul războiului din Moldova din 1992, fost consilier pentru securitate națională al președintelui Boris Elțin și apoi contracandidat al acestuia la alegerile prezidențiale din 1996. A murit într-un accident de elicopter în Siberia, în 2002. Afirmatia este din timpul războiului din Moldova, atunci când acesta a mai declarat că într-o jumătate de oră ajunge cu trupele sale la București și că va atârna români spânzurați de fiecare stâlp de telegraf!

— Bravo, profesore! Văd că ești o adevărată enciclopedie, încă ceva, nu trebuie să-mi spui „domnule”, chiar dacă sunt mai în vârstă, mai ales acum, când suntem între noi.

Dăianu încercă să-și ascundă mulțumirea la vorbele lui Enea, deoarece acestea îi confirmau faptul că a trecut testul și a fost acceptat și de Enea în cercul inițiaților în marile secrete de stat.

Enea, făcându-se că nu-l observă, se întoarce spre Sorescu cu un interes nedisimulat:

— Ziceai ceva de Cotroceni. Ai identificat pe cineva?

— Da, mortul, dar așteptăm confirmarea. Fost în trupele speciale ruse, trăgător de elită, războiul civil din Tadjikistan, trecut în rezervă, câțiva ani presupus asasin al Mafiei rusești, apoi brusc cariera internațională de asasin profesionist. Numele lui: Vitali Stepankov. Printre altele, căutat de Interpol.

— Cred că ești pe cale să aduni o adevărată menajerie! exclamă Pușcaș. Trupe speciale, FSB, FIS, SBU, KGB, Legiunea străină și acum și Mafia rusească!

— Am adunat deja o adevărată menajerie! Ca să-i pot supraveghea bine pe cei care au scăpat de la Cotroceni și în plus pe toți rușii și ucrainenii suspecti, am slăbit supravegherea simpatizanților și presupușilor membri PKK și Hamas. Cu toate că am anulat toate permisiile și concediile, tot sufăr de penurie de personal.

— Măcar ai ceva relevant până acum?

— Încă nu i-am identificat, dar fotografiile lor sunt în lucru. Chestiune de câteva ore, dacă sunt cunoscuți ca și cai breji! Cât despre comunitățile de ruși și ucraineni, nimic notabil. Am săltat câțiva mafioți și câțiva contrabandiști, găinari mărunți, atâta tot! În schimb, băieții de la Baia Mare se pare că au un fir, posibil pe cei care așteptau întăriri de dincolo de Tisa. Momentan supraveghează cinci suspecti

ucraineni veniți cu așa-zise afaceri și locuiesc într-un apartament închiriat. Încă ceva important: cel care a declanșat explozia la bancă și cel care a scăpat de la Cotroceni sunt una și aceeași persoană. A plecat într-un jeep condus de o blondă destul de arătoasă.

— O bază a lor, ceva, ai găsit?

— Da, este vorba de un apartament în Militari închiriat pe numele unui cetățean armean și o casă de la periferie închiriată pe numele unei firme deținute de doi cetățeni libanezi. Atât armeanul cât și libanezii nu sunt încă de găsit. Baza principală pare a fi casa. Am identificat cu ajutorul microfoanelor unidirecționale încă doi tipi în casă, în afară de primii doi, blonda și cel cu detonatorul. Supraveghem îndeaproape, în schimburi, ambele reședințe. Au băgat jeep-ul în garaj, așa că nu cred să plece undeva în noaptea asta.

— Cred că așteaptă să se liniștească apele și încearcă să evalueze rezultatele, sau poate așteaptă instrucțiuni.

— În mod sigur, dar noi vom fi pe fază! Am șase echipe acolo care se rotesc câte două la opt ore și un detașament de antitero gata de atac în câteva secunde. În plus, supraveghere electronică și din elicopter.

— Care este starea lor?

— Euforică, bucușoși de reușita acțiunii! Au destupat o sticlă de votcă și urmăresc știrile!

— Apropo! sări Pușcaș ca ars. Ne poți explica și nouă de ce o țară întreagă ne consideră morți pe toți cei care am participat la ședința CSAT, iar noi trebuie să facem în continuare pe dispăruții și să ne strecurăm ca hoții de noapte în biroul tău?

— Da, bună întrebare, răspunse Sorescu. Mă bucur că mi se dă ocazia să discutăm acest aspect mai puțin obișnuit al problemelor noastre. Adevărul este că am luat decizia de a propune președintelui acest plan cam în pripă, fără să apucăm să studiem împreună posibilele implicații pe termen mediu. După toate probabilitățile și informațiile care le avem până la ora actuală, avem de-a face cu posibila concretizare a uneia din cele mai mari amenințări la adresa securității naționale petrecute vreodată. Spun asta referindu-mă la extraordinara planificare a acțiunilor și operațiilor. Tentative de destabilizarea internă și inducerea unui climat de nesiguranță prin lovituri coordonate și bine plasate având aparența unor acțiuni teroriste executate de elemente care oficial nu aparțin nimănui, apoi decapitarea conducerii operaționale, urmată de încercarea anihilării întregii conduceri executive politice și militare printr-o lovitură riscantă și spectaculoasă. La asta se adaugă concentrări, fără precedent în timp de pace, de trupe la graniță și incidente armate aeriene și navale. Toate acestea pe fundalul unei lovituri de stat militare care aduce la putere o conducere autoritară și revanșardă într-o țară vecină

mai mare și mai puternică, țară cu care avem niște diferențe pe care le negociem de câțiva ani buni. În plus, acest vecin potențial ostil este posibil să fie sprijinit de o altă mare putere cu interese majore în spațiul geostrategic, iar acest vecin pare să fie dispus să încerce tranșarea neînțelegerilor pe o singură carte, făcând apel la forță, mai ales că pe termen scurt conjunctura internațională pare să-i fie favorabilă. Deci, există motivația, mobilul și se pare că există și voința de a pune în aplicare o soluție militară care, din câte ne dăm seama, este foarte bine pusă la punct. Cred că până acum am acordul vostru la cele spuse, nu?

Cei prezenți aprobă din cap. Enea fu singurul care interveni:

— Ai sintetizat foarte bine faptele, Vlad. Poți să continui!

— Mulțumesc. Deci toate aceste acțiuni fac parte dintr-un plan amplu ale cărui etape se succed una după alta, următoarea venind imediat ce etapa precedentă este îndeplinită. Atunci când am intuit împreună că o posibilă etapă ar fi înlăturarea CSAT și am luat măsuri să nu se întâmple asta, iar apoi atacul a avut loc, mi-am dat seama că avem o șansă unică. În primul rând, lăsându-i scăpați pe atentatori îi putem urmări și să le găsim complicii și baza, poate cu puțin noroc, chiar pe cei care îi dirijează de la distanță. În al doilea rând, putem da impresia că atentatul a reușit, lăsând autorii planului să treacă la etapa următoare. Dacă află că atentatul lor a eșuat, este foarte probabil să încerce din nou, poate cu mai mult noroc. Dar așa, noi preluăm inițiativa, conducerea țării este în siguranță și poate ieși oricând la iveală.

— Totuși, nu te gândești la populație, la forțele armate, la toată lumea?

— Forțele armate continuă să primească ordine foarte clare și precise prin lanțul de comandă. Populația nu a intrat în panică deoarece nu este conștientă de existența unui pericol real asupra sa. Ei nu știu că avioanele noastre luptă cu cele ucrainene, că la graniță se deschide focul asupra unor intruși și, mai ales, nu știu că Ucraina masează trupe la granița noastră sau că flota lor a ieșit în larg și se îndreaptă spre noi. Fotografiile din satelit primite de la NSA nu lasă nici o umbră de îndoială. De asemenea, concentrarea de trupe la graniță a ajuns la o masă critică. Raportul de forțe este de 6 la 1, iar raportul relativ de forțe, care ține seama și de diferențele calitative și de armament poate fi estimat cam la 4,3 la 1. Știm cu toții că datorită colaborărilor noastre din cadrul NATO, calitatea și performanța armamentului și a trupelor noastre terestre a crescut mult, astfel explicându-se calculele noastre estimative. La aviație și marină încă mai discutăm!

— În cât timp ar putea deveni clară perspectiva invaziei? întrebă Dăianu.

— Dacă se menține ritmul actual al afluirii trupelor spre graniță, în orice clipă, începând cu a treia zi de astăzi. Dacă concentrarea de trupe are doar rol demonstrativ, pentru a putea juca de pe o poziție de forță în cadrul unor eventuale negocieri, scopul se poate considera deja atins. Dar mai există posibilitatea declanșării invaziei în orice moment al zilei de mâine, întăririle urmând să sosească direct în zonele de conflict, asta și în funcție de obiectivele urmărite de o posibilă invazie.

— În locul lor, tu ai ataca acum? îl întrebă Enea curios pe Pușcaș.

— Nu am cum să mă pun în locul lor, deoarece încă nu le cunoaștem obiectivele și nu știm dacă au intenția efectivă de a ataca. În plus, aliații noștri vor începe să facă presiuni pentru dezamorsarea crizei înainte de a se încălzi prea mult. Dar, ca să fac o speculație, dacă obiectivul meu ar fi limitat la, de exemplu, ocuparea unui teritoriu în scopul întăririi poziției în teren sau pentru folosirea sa ca o monedă de schimb în cursul viitoarelor negocieri, aş ataca acum, sau mai degrabă ieri, înainte de a ne aștepta noi la așa ceva. Țineți cont de faptul că, acum două zile, toată lumea era convinsă că avem de-a face doar cu niște simple manevrele militare care au fost programate chiar înainte de lovitura de stat care l-a adus la putere pe Vahromeev.

— Deci, să înțeleg că în clipa de față tu crezi că avem de-a face doar cu o demonstrație de forță, fără a se materializa într-o acțiune militară? se interesă Damian care, în ultima vreme, se juca cu pixul deasupra unei hărți desfășurate pe masă, în dreptul său.

— Nu cred că ucrainenii își pun în mișcare mașina de război fără să aibă intenția de a o folosi! Oricât aş dori să cred asta, nu pot s-o cred! Părerea mea, strict personală, este că vom fi atacați în următoarele trei zile, indiferent de declarații și intervenții diplomatice! Consider, fără a fi studiat profilul psihologic al lui Vahromeev, că este suficient de nebun pentru a risca o astfel de aventură militară!

— Din punct de vedere al profilului psihologic, îți dau perfectă dreptate! Pe baza a ce știm despre Vahromeev, interpretat de psihologii noștri, acest om este capabil de o astfel de acțiune! interveni Sorescu ridicând câteva pagini dactilografiate. Acest individ este capabil de orice!

— Chiar de declanșarea celui de-al Treilea Război Mondial?

După o scurtă ezitare, în care tăcerea lăsată deveni apăsătoare, Sorescu zise rar, conștient parcă de gravitatea afirmațiilor sale:

— Îl cred pe Vahromeev în stare să declanșeze un conflict regional susceptibil de a se extinde nepermis de mult! Nu cred că ar sta prea mult pe gânduri chiar dacă ar bănuî că finalitatea acțiunilor sale ar putea fi un conflict planetar!

Văzând neîncrederea zugrăvită pe chipurile interlocutorilor săi, Sorescu continuă:

— Îl mai Țineți minte pe generalul Alexandr Lebed? Eu cred că Iuri Adreevici Vahromeev este croit din același aluat!

Enea ascultă, la fel ca și ceilalți, în tăcere deplină, apoi, după o scurtă pauză își îndreaptă spinarea și cu un gest larg depuse un dosar pe masă, dosar extras în prealabil din mapa sa de piele neagră.

— Un raport transmis prin filiera obișnuită de la un agent special al nostru! Cred că este ultimul, cel puțin pentru o vreme, pe care-l vom primi pe această cale. Agentul nostru a fost detașat la nord de Tisa.

Sorescu și Damian tresăriră brusc. Damian întrebă încet, cu respect parcă:

— Ai primit un raport de la „Condor”?

— Da, răspunse Enea, a fost detașat împreună cu unitatea sa la nord de Tisa, la circa cincisprezece kilometri de râu, în dreptul localității Sighetu Marmăției.

Toți, afară de Dăianu, cunoșteau câte ceva despre enigmaticul „Condor”. Se știa că identitatea sa era unul din secretele cele mai strașnic păzite ale SIE, numele său real și datele de identificare nefiind cunoscute decât de un număr extrem de redus de persoane din conducerea superioară a SIE. De aceea, relatările din afara cercului de inițiați se bazau mai mult pe speculații, unele dintre ele extrem de fantaziste.

Ce era sigur era faptul că începând de acum opt ani, Statul Major General și Direcția Generală de Informații a Armatei au început să primească de la Serviciul de Informații Externe o serie de rapoarte extrem de complexe și documentate despre armata ucraineană, dispunerea unităților sale, efective, doctrină, capacități, armament, conducere, colaborare cu armata Rusiei și a Belarusului, într-un cuvânt tot ce și-ar putea dori. La întrebările despre sursa rapoartelor, SIE le-a răspuns destul de sec, cum că ar fi mai bine să facă comparație cu sursele lor, pentru a putea proba autenticitatea informațiilor. Informațiile s-au dovedit nu numai corecte, ci și de o valoare inestimabilă. Britanicii din vârful MI-6 le-au catalogat ca fiind „de o extremă importanță”, iar americanii de la CIA le-au considerat „geniale”.

La una dintre ședințele CSAT, atunci când președintele a cerut lămuriri suplimentare asupra sursei acestor uluitoare informații, i s-a răspuns că este vorba de agentul cu numele de cod „Condorul” și că este ofițer superior în armata ucraineană. Pentru informații suplimentare, șeful SIE a cerut permisiunea președintelui să-i vorbească între patru ochi.

De aici a început să se declanșeze sarabanda speculațiilor din ce mai înflorite și mai fantastice. Ceea ce s-a aflat ulterior dintr-o sursă cât de cât mai autorizată, era faptul că acest „Condor” a încercat să inițieze primul contact cu militarii români în timpul unui exercițiu din cadrul

„Parteneriatului pentru Pace” desfășurat împreună cu armata ucraineană și armatele celorlalte state participante. În mod cu totul întâmplător, a nimerit peste unul dintre cei câțiva civili ce însoțeau militarii români, dar din fericire, cel interpellat a fost unul din membrii SIE aflat aici în misiune neoficială. Primul set de documente predate a stârnit interesul tuturor factorilor de conducere români. În regim de urgență, s-a trecut la stabilirea unui sistem de comunicații în ambele sensuri între agentul care a primit numele de cod „Condor” și ofițerul său de legătură, precum și o serie de semnale de alarmă în cazul în care acesta simțea că este pe cale de a fi descoperit, astfel încât să poată fi extras rapid de pe teritoriul ostil. Căsuțele de mesaje au fost puse la punct și curând rapoartele „Condorului” au început să parvină cu regularitate, cantitatea și calitatea informațiilor depășind orice așteptări.

O muncă foarte laborioasă a fost depusă pentru verificarea exactității datelor transmise prin compararea cu alte surse și informații deja cunoscute și verificate, în așa fel încât să se poată stabili cu precizie dacă aveam de-a face cu un veritabil spion sau cu un agent dublu implantat cu scopuri de intoxicare și dezinformare. După verificări care au durat mai bine de doi ani, perioadă în care informațiile primite au fost folosite, dar tratate cu unele rezerve, specialiștii au fost unanimi: „Condorul” este curat și valorează mai mult decât greutatea sa în aur. Când li s-au împărtășit informațiile, serviciile occidentale au fost de aceeași părere.

Din acest moment, speculațiile privind identitatea acestei adevărate mine de aur s-au amplificat exponențial. Toate acestea aveau un punct comun: era vorba de un ofițer superior din armata ucraineană de origine română, din nordul Basarabiei, ținutul Herța sau sudul Moldovei. Dar vârsta, gradul, funcția din cadrul armatei și mobilurile sale lăsau câmp liber dezbaterilor de pe holurile sediilor serviciilor secrete. Puținii inițiați își țineau gurile ferecate, neconfirmând o variantă sau alta. Unii spuneau că ar fi vorba de un general, că ar fi fost deja plătit cu mai multe milioane de dolari depuși într-un cont secret dintr-o bancă elvețiană, dar alții susțineau morțiș că acest „Condor” făcea toate acestea doar din convingere și patriotism, refuzând orice fel de plată. Ceea ce rămânea cel mai important lucru era nu atât mobilul sau identitatea „Condorului”, ci importanța informațiilor aduse.

— Ce mai zice raportul? întrebă Sorescu, neputându-și ascunde nerăbdarea.

Enea nu-i lăsa să aștepte și continuă:

— După cum spuneam, unitatea sa a fost deplasată aproape de graniță, misiunea și obiectivele fiind necunoscute. În cursul zilei de mâine comandanții vor primi ordinele și misiunile în plicuri sigilate.

Problema este că nu avem cum să luăm legătura cu el pentru a primi informațiile, asta până nu punem la punct un nou sistem de transmitere a mesajelor.

— Ordine primite concomitent de comandanți în plicuri sigilate, asta nu-mi pare a fi demonstrație de forță, ci pregătire de invazie în toată regula! conchise Damian gândurile tuturor.

— Cum vrei să acționezi în cazul unei invazii? i se adresă Sorescu lui Pușcaș. Întărești efectivele pe graniță și încerci stoparea ofensivei pe loc sau aplici o strategie elastică, de retragere și apoi de contraatac?

— Avem deja elaborate mai multe planuri de acțiune și în funcție de forța atacului ucrainean vom aplica unul sau altul din ele. Realitatea politică constă în faptul că va trebui să-i lăsăm pe ei să facă prima mișcare. Totuși, preventiv, am dat ordin de dispunere de forțe suplimentare în adâncimea dispozitivului și am detașat comandamentele de unități mai aproape de potențialele zone de conflict.

Sorescu dădu din cap, apoi se întoarse spre Enea. În timp ce îi întindea peste masă o fotografie a lui Mișa luată din arestul Poliției Constanța, zise:

— Ar trebui să ne spui și nouă câte ceva despre acest vechi prieten de-al tău! Măcar tot atât cât i-ai povestit președintelui despre el, după ședința CSAT!

Enea ridică din sprâncene:

— De unde știi că am vorbit cu președintele?

Sorescu rânji cu toată gura:

— Sunt șeful SRI, ai uitat?

— Mda, ai dreptate, dar mai întâi spune-mi tu ce ai aflat despre intențiile lui!

— După câte am aflat până acum, acesta pune la cale în larg ceva, poate în legătură cu portavionul american *John C. Stennis*. A pomenit la interogatoriu numele Stennis, dar nu suntem siguri dacă e vorba de o persoană sau de portavionul american. Nu știm încă date concrete, dar bănuim că este vorba de un sabotaj sau ceva în genul ăsta!

— Când sosește portavionul?

— Cred că poimăine dimineața, interveni Pușcaș privindu-și ceasul. De fapt mâine, deoarece e trecut de miezul nopții!

— Atunci, ar trebui să te grăbești, deoarece Mișa este cunoscut drept cal breaz. Cel mai bun om al KGB-ului pentru zona Mării Negre, are la activ planificarea și executarea de operațiuni speciale mai multe decât oricare agent special. De obicei concepe și coordonează operațiunile de la început până la sfârșit și se bazează numai pe oamenii recrutați de el. Cred că se simte mai în siguranță așa și știe cum să se folosească de fiecare în parte pentru a nu avea surprize. La

ora actuală, nu știm dacă mai lucrează sau s-a retras. Oricum, are un procentaj de succes impresionant. Am avut mult de furcă cu el, încă de pe vremea Uniunii Sovietice și a regimului comunist. Îl bănuim pentru multe acțiuni și pe teritoriul nostru, mai ales în perioada Revoluției din 1989.

— Ceva concret sau speculații imposibil de dovedit?

— Un profesionist ca el nu prea lasă nimic concret în urma lui. Există în schimb multe coincidențe supărătoare. Cu două săptămâni înaintea declanșării Revoluției, a apărut în țară ca și turist, la Timișoara, alături de mult prea mulți alți turiști sovietici. În cazul lui, cunoscându-l și știind cu cine aveam de-a face, l-am pus sub urmărire. A avut o activitate intensă până în 16 decembrie când a dispărut brusc, chiar după declanșarea mișcărilor de protest. Apare la fel de brusc în București, pe 20 decembrie, o zi înaintea declanșării mișcărilor de aici și dispare în ziua următoare pentru a apărea la Constanța, de unde dispare două zile mai târziu.

— Dar ce s-a întâmplat la Constanța, cum ar putea fi legat el de evenimentele de aici?

— Am mai spus-o și o repet: nu poate fi legat de nimic, de multe ori a reușit să scape de sub supraveghere pentru câteva ore, nu era singur, acționa cu mai mulți colaboratori, de fiecare dată alții și nu am reușit să dovedim absolut nimic. Avem doar prezența lui și unele fapte petrecute în acele locuri, după care el dispare și apare în alte locuri unde ulterior se întâmplă ceva. De exemplu, la Constanța, de fapt la Medgidia, în noaptea de 22 spre 23 decembrie, când toată țara se afla în luptă cu teroriști necunoscuți, pe radarele unității de rachete Kub, de fabricație sovietică, apar câteva zeci de ținte în mișcare spre litoralul nostru. După somații în gol, sunt lansate rachete sol-aer și țintele dispar dintr-o dată, pentru a apărea din nou, mai puțin ulterior. Din nou lansăm câteva rachete și acestea dispar.

— Era vorba de o formă de bruiaj activ, interveni Damian, care în calitate sa de militar era cel mai în măsură să dea lămuriri tehnice. Această formă de bruiaj era posibilă la acea vreme doar dacă cunoșteai frecvențele de lucru ale stației radar.

— Într-adevăr, dar stația respectivă, din momentul alarmei de luptă a trecut pe un sistem de patru frecvențe de lucru plus două de rezervă, cunoscute doar de o mână de oameni, cu atât mai puțin cunoscute la nivelul Pactului de la Varșovia.

— Dar ce legătură poate avea asta cu Mișa?

— Chiar că nici una, dar că a doua zi este găsit, împușcat în mijlocul frunții, în plină stradă, unul din ofițerii care cunoșteau aceste frecvențe. Cadavrul a fost găsit într-o zonă în care nu s-au dat lupte, deci nu s-au tras focuri de armă, a fost împușcat cu calibrul 9 mm de la distanță mică, sub un metru, deoarece s-au găsit urme de pulbere în

jurul răinii și, mai mult, acel ofițer nu avea ce să caute în acea zonă, de fapt nu avea ce să caute în afara unității, atât timp cât era consemnat în cazarmă în urma alarmei de luptă. Pur și simplu a dispărut cu câteva ore mai înainte din unitate și se presupune că a ieșit de bună voie, profitând de o neatenție a soldaților de gardă. În aceeași zi a dispărut și Mișa.

— Într-adevăr, este un tip interesant și, mai ales, deosebit de periculos! zise Pușcaș scotocindu-și pachetul în căutarea unei posibile ultime țigări. Nu o găsi, așa că apelă la unul din pachetele de pe masă aparținând lui Sorescu. Își mai turnă în ceașcă un rest de cafea din cafetiera de pe birou, înainte de a continua:

— Acest individ numit Mișa, din informațiile voastre, a mai activat pe teritoriul nostru după revoluție? Totuși, au trecut peste douăzeci de ani de atunci!

— A fost deosebit de activ în bazinul Mării Negre, e practic zona sa predilectă de acțiune. Apare deseori în Georgia, mai ales în perioadele de criză cu republicile autoproclamate sub oblăduirea armatelor rusești și implicit a Moscovei, mă refer la Abhazia și Osetia de Sud. Mai avem unele apariții în Bulgaria, Turcia și Republica Moldova, mai ales în altă creație moscovită autoproclamată și anume Republica Transnistreană. Din surse credibile, a avut câteva întrevederi cu liderul acestor nistreni, Igor Smirnov. Se pare că se cunosc destul de bine, deoarece cred că el a fost emisarul Moscovei care a intermediat, într-un cadru neoficial, desigur, eliberarea acestuia pe lângă fostul președinte moldovean Mircea Snegur, atunci când a fost răpit și transportat în Moldova de membri ai serviciului de securitate moldovean chiar din fața hotelului său din Kiev, asta cu puțin timp înaintea izbucnirii războiului din Moldova, în 1992. Poate că prin eliberarea lui Smirnov, la cererea Moscovei transmisă de Mișa, a fost făcut posibil conflictul din 1992.

Cei de față cunoșteau în amănunt acțiunea acelor membri ai securității moldovene care, infiltrați pe teritoriul ucrainean, reușesc printr-o acțiune temerară, folosindu-se doar de două mașini, una de acțiune și cealaltă de acoperire, răpirea de sub nasul bodyguarzilor a celui mai căutat și în același timp, cel mai protejat de către ruși și ucraineni om din Republica Moldova. După nenumărate peripeții, acești bravi bărbați reușesc transportarea lui Smirnov pe teritoriul ucrainean și trecerea lui în Moldova, la Chișinău. Dar la intervenția Moscovei, prin intermediul lui Mișa se pare, Smirnov este eliberat pentru ca în câteva luni să poată declanșa, sprijinit direct de către Armata a XIV-a rusă condusă de generalul Alexandr Lebed, un război distrugător împotriva Republicii Moldova.

După ce-și trase preț de o clipă răsuflarea, Enea continuă:

— Mai țineți minte baliza radio rusească de spionaj descoperită de

marină în vara lui 2002 în largul portului Constanța? Cu patru luni înainte, un individ cu semnalmente foarte apropiate de cele ale lui Mișa, s-a îmbarcat la bordul unui cargou rusesc ce traversa tocmai zona respectivă.

— Dacă putem presupune că atunci doar planta balize, acum, când îl prindem în larg, putem presupune că nu este doar în vizită! spuse Dăianu cu voce precipitată. În plus, asta este o probă că avem de-a face cu membri ai FSB-ului rusesc, în misiune de la Moscova, împrumutați, închiriați, dezertați sau pensionați care încearcă să-și ajute prietenii din Ucraina, mai mult neoficial și ascuns, decât oficial!

— Asta vor încerca să afle băieții mei, iar la problema cu portavionul lucrăm împreună cu cei de la marină. Știu că va trebui să ne mișcăm cât mai repede, înainte de a fi prea târziu, aprecie Sorescu situația cu răceală. Până una alta, cred că ar trebui să găsești o cale cât mai rapidă să-l contactezi pe „Condor”, i se adresă lui Enea.

Enea aprobă cu gravitate, apoi i se adresă lui Pușcaș:

— Ținând cont că nu prea avem timp, va trebui să apelez la unii din băieții tăi, la unii din cei mai speciali.

— Te gândești la cineva anume?

— Da, la cercetași. Mai precis la cei de la cercetare-diversiune!

XXI

Joi, 27.05.2010, ora 6.40 (ora locală)

Strâmtoarea Taiwan

În acea dimineață, marea era extrem de calmă. Din când în când, briza încrețea suprafața apei cu mici valuri jucăușe. Soarele se ridica leneș deasupra orizontului anunțând o nouă zi fierbinte în strâmtoarea ce separa marea Republică a Chinei de mica insulă a Taiwanului.

În 1949, la sfârșitul războiului civil chinez dintre comuniștii lui Mao Zedung și naționaliștii lui Chiang Kai Shek, au apărut pe harta lumii cele două state chineze, unul comunist, adânc ancorat în propria ideologie, dornic să-și exporte revoluția prin orice mijloace, inclusiv militare, către statele din jur, iar celălalt, democratic, protejat de Statele Unite, devenit în câțiva ani unul din „Tigrii dezvoltării” economice în Asia de Sud-Est.

Republica Populară Chineză nu s-a împăcat nicicând cu existența micului vecin care a avut tupeul să se doteze cu instituții democratice și să cocheteze în același timp cu ideea declarării independenței. Deși preocupată de crize interne, cum ar fi cea din timpul Revoluției Culturale, lupta surdă pentru putere de după moartea lui Mao Zedung sau tulburările din 1989 care au culminat cu masacrul din piața Tien An Men, China găsește timp să poarte războaie cu majoritatea vecinilor, fără a uita de existența Taiwanului.

În acest context este adoptată la 14 martie 2005 de către China, condusă la aceea vreme de Huo Jintao, legea antisecesiune, ce oferă cadrul legislativ pentru intervenția militară în cazul în care Taiwanul și-ar declara independența.

Toate crizele politice, diplomatice și militare anterioare, începând cu masivele bombardamente din 1954 și 1958 până la manevrele militare frecvente în zonă, cu demonstrații de forță incluzând lansări de rachete în apele teritoriale taiwaneze, nu au avut rezultatul scontat de conducerea comunistă chineză, Taiwanul păstrându-și suveranitatea asupra teritoriului său care include și o serie de insule, unele aflate în proximitatea Chinei continentale, ca și insulele Quemoy, la 10 km de portul chinez Xiamen și insulele Mazu Dao, în apropierea portului Fuzhou. Insulele Tachen se află circa 300 km mai la nord, iar caracteristica cea mai importantă a acestor grupuri de insule este faptul că se află la câteva sute de kilometri de Taiwan și doar la câțiva kilometri de China populară. Acest lucru face dificilă aprovizionarea și susținerea garnizoanelor taiwaneze destul de însemnate, numărând câteva mii de oameni, cea mai apropiată bază navală întărită aflându-se în insulele Penghu, la circa 100 km de

coasta taiwaneză.

Suveranitatea Taiwanului a existat timp de șaizeci de ani doar cu largul concurs american, care a îmbrăcat de-a lungul timpului o multitudine de forme: de la sprijin politic, diplomatic, economic, până la cel militar, prin furnizarea către armata taiwaneză a unei cantități importante de material și tehnică militară de înaltă tehnologie, chiar dacă nu din ultima generație, ieșită din mâinile specialiștilor americani. Pentru SUA, existența Taiwanului capătă o importanță strategică deosebită nu numai prin înfrânarea ambițiilor hegemonice, de multe ori cu forme expansioniste ale Chinei, ci și prin necesitatea controlării rutelor comerciale ce leagă Asia de Sud-Est și Japonia de rezervele de petrol din Orientul Mijlociu. Pentru îndeplinirea cu succes a acestor misiuni strategice, SUA menține în apropiere aproape în permanență un grup naval cu un portavion, iar în momentele de criză nu ezită să-l trimită în zonă și pe cel de-al doilea.

Tot pe fondul unei situații de criză s-a ajuns și la ciocnirea accidentală dintre un avion de spionaj american și un avion de luptă chinez în 2001. Pilotul chinez a decedat, iar avionul american a fost forțat să aterizeze pe teritoriul chinez, echipajul fiind eliberat după îndelungi discuții, care au dus în final la dezamorsarea crizei.

O nouă criză în zonă era în plină desfășurare în urma unei tipologii devenite clasice. Vizita particulară a președintelui taiwanez a căpătat o turnură semioficială în momentul în care a fost primit de președintele Anders, prilej cu care președintele Gan Li a făcut unele declarații presei, interpretate de China ca și provocatoare. Reacția nu se lăsă așteptată. China trece rapid de la declarații la efectuarea de exerciții navale demonstrative în strâmtoarea Taiwan. Este vorba de cea mai mare desfășurare de forțe din acea parte a lumii. Mijloace navale, submarine, fregate lansatoare de rachete clasa Jangwei, fregate clasa Jianghu, distrugătoare de fabricație rusească tip Sovremenny, nave de debarcare, 350 aparate de zbor, peste 250000 de oameni.

În replică, armata taiwaneză trece în stare de alertă, iar flota militară trece pe poziții defensive. În ciuda diferențelor calitative evidente, inferioritatea cantitativă era frapantă. Douăzeci și cinci de distrugătoare, treizeci de fregate, șaizeci de nave de atac și zece submarine diesel-electrice taiwaneze stăteau față în față cu peste șaptezeci de distrugătoare și fregate, șaizeci de submarine diesel-electrice și trei nucleare, plus câteva sute de nave auxiliare și de patrulare, inclusiv nave de debarcare. Dacă pe mare situația era dificilă, în aer aceasta era dea dreptul dramatică. Peste 1 700 de avioane de luptă se aflau dispuse astfel încât să aibă teritoriul Taiwanului în raza lor de acțiune, deși oficial se anunțase că doar 350 vor participa la exercițiile navale aflate deja în plină desfășurare. De

partea cealaltă, Taiwanul nu putea opune decât 400 de aparate de luptă, este adevărat, dintre cele mai performante, cum ar fi F-16 și F-18 americane.

Grupul portavionului Nimitz se îndrepta cu toată viteza spre potențiala zonă de conflict pentru a descuraja orice tentativă de escaladare din partea Chinei. Cu două zile în urmă, în a șasea zi a manevrelor, două rachete chineze au căzut în largul portului taiwanez Kaohsiung. Era pentru a doua oară, din 1996, când se întâmpla acest lucru. În ziua următoare, bursa taiwaneză se prăbușește propagându-și efectul de domino asupra tuturor piețelor financiare mondiale. În aceeași zi, președintele Anders ordonă grupului Independence să-l urmeze pe Nimitz. De asemenea, John F. Kennedy și Theodore Roosevelt ies gata de drum din bazele de la Pearl Harbour, respectiv Diego Garcia, din Oceanul Indian.

Pe plan economic, SUA ridică Chinei clauza națiunii celei mai favorizate și amenință alături de aliații săi occidentali cu un embargo total în cazul în care China nu trece la detensionarea situației. Premierul chinez reiterează declarațiile conform cărora China urmărește reunificarea pașnică a celor două entități, cu excepția cazului în care Taiwanul este invadat de forțe străine sau își proclamă independența. La adresa SUA, China afirmă că reacțiile acesteia sunt exagerate, manevrele militare fiind programate cu mai multe luni în urmă și nu au nici o legătură cu vizita președintelui taiwanez în America, de luna trecută.

Aceste declarații își dovedesc inconsistența cu o noapte în urmă, când marina chineză doboară un mic avion de recunoaștere taiwanez aflat la limita apelor teritoriale, la douăzeci și patru de mile de țărm. La o oră după asta, două distrugătoare intră în treacăt în apele Taiwanului, pentru a lansa o rachetă sol-aer spre un al doilea avion, care reușește să scape cu fuga. Restul nopții s-a scurs într-o pândă încordată, în care ambele armate au așteptat cu degetul pe trăgaci o reacție de răspuns, care însă nu a venit, deoarece oficialii taiwanezi au hotărât să se abțină de la orice ripostă pentru a nu escalada situația și așa suficient de explozivă.

Era ora 6.42 când a pornit primul val de rachete balistice cu rază scurtă de acțiune SRBM (Short Range Ballistic Missiles). La bazele lor de lansare de lângă portul Fuzhou, precum și la cele mai din interior, din provincia Fujian, inițial s-a auzit doar un șuierat puternic, apoi un bubuit asurzitor însoți dărele lungi de fum lăsate de rachetele pornite în cursa lor ascendentă aproape verticală. La scurtă vreme, acestea se înclină spre est pornindu-și cursa ucigașă pe deasupra strâmtorii. La mai puțin de două minute de la lansare, datele referitoare la numărul, tipul și traiectoria rachetelor, preluate de unul dintre sateliții militari americani aflați în permanență deasupra zonei, se aflau în fața

comandantului șef al Flotei Pacificului (CINCPACFLT) de la sediul Flotei a VII-a de la Pearl Harbour. Un minut mai târziu, aceste date ajungeau în fața președintelui Anders, aflat în Biroul Oval împreună cu secretarul de stat, cel al apărării și cu consilierul pe probleme de siguranță națională. Fără să clipească, președintele îl întrebă pe secretarul apărării:

— În cât timp Nimitz va fi destul de aproape ca să-i ajutăm pe taiwanezi?

— Măine dimineață, domnule președinte!

— Ar face bine să se grăbească! Nu vrem război cu China, dar prezența noastră acolo poate ar putea calma spiritele în extremis!

La patru minute după lansările chinezilor, de pe insula Taiwan, din proximitatea capitalei Taipei, au fost aruncate spre cer un stol de rachete antirachetă Patriot în speranța opririi potopului de oțel ce se rostogolea din văzduh spre insulă. Acestea reușiră să doboare mare parte din rachetele ce vizau Taiwanul, dar pentru insulele Penghu și baza navală de acolo era prea târziu. Văpăile cozilor de foc brăzdau cerul ca o ploaie de comete în timp ce acestea se năpusteau huruind asupra bazei navale și a instalațiilor militare de pe Penghu. Un distrugător, o fregată și două nave de patrulare și atac rapid au fost lovite din plin, bordajul sărind în aer atunci când focoasele au detonat încărcăturile explozive de 2150 de kilograme. Fregata lovită de două proiectile a fost practic pulverizată, navele de patrulare s-au scufundat aproape instantaneu, doar distrugătorul s-a înclinat încet într-o rână înainte de a fi înghițit de valuri. Timp de patru minute infernale, Penghu a fost zguduit de explozii apocaliptice, care au transformat peisajul făcându-l de nerecunoscut, ucigând fără deosebire civili și militari. Precizia rachetelor lăsa mult de dorit, multe explodând și la două sute de metri de țintă. Au fost vizate mai mult obiective militare și astfel unele au reușit să scape, dar lipsa preciziei a fost suplinită din plin de cantitatea mare de proiectile.

Mare parte din rachetele îndreptate spre insula Taiwan au fost doborâte de sistemele antirachetă Patriot. Dar o parte din cele rămase au reușit să-și atingă țintele provocând unele pierderi și distrugerii, mai ales în domeniul celor mai vizate ținte: sistemele defensive, cele de avertizare radar și piste de aerodromurilor militare.

Al doilea val de SRBM-uri a fost lansat aproape concomitent cu o impresionantă armada aeriană de 200 de bombardiere strategice cu rază lungă de acțiune Tupolev-160 Blackjack înarmate cu rachete de croazieră de atac la sol LACM (Land Attack Cruise Missile). Acestea porneau dintr-un lansator rotativ cu capacitate de douăsprezece rachete de croazieră Kh-15P SRAM sau șase Kh-55MS, iar cala le era plină de bombe. Imediat ce SRBM-urile au pornit târându-și cozile de foc peste strâmtoare, bubuitul motoarelor celor 200 de Tu-160-uri

escortate de avioane de vânătoare Mig-21, Mig-31 precum și de J-1 1 (versiunea chineză a lui Suhoi-27), a făcut cerul să se cutremure. Ținta lor: Penghu și Taiwan.

Dacă primul val de SRBM-uri a avut efecte grave asupra țăintelor taiwaneze, al doilea val a fost nimicitor. Rachetele Patriot au mai doborât câteva SRBM-uri, dar numărul lor a fost insuficient pentru a contracara ploaia de foc și oțel ce s-a revărsat asupra țăintelor. Chiar primul val a scos din luptă două baterii de Patriot, una definitiv, distrusă complet, cealaltă doar avariata. Astfel, sarabanda distrugerilor a putut continua aproape nestingherită.

După SRBM au urmat lansări aproape neîntrerupte de rachete de croazieră chinezești adaptate după cele rusești de tipul Kh odată cu transferul de tehnologie a producției, efectuat în 1995. Tehnologia rusească a ajutat cercetările chinezești, materializate în prealabil prin rachetele de tip X-600, program inițiat încă din 1977, dar avântul în dezvoltarea programului de înzestrare cu rachete performante de producție proprie apare la începutul anilor 2000, odată cu apariția rachetei de croazieră

Hong Niao 3 (HN-3). Față de modele HN-1, intrat în serviciu în 1982 și HN-2, în 1996, HN-3 beneficiază de tehnologie avansată: ghidaj GPS, software și hardware de ultimă generație, structură și sistem de combustie mult îmbunătățite. Ghidajul la mijlocul cursei este inerțial, iar în faza terminală este prin compararea terenului cu ajutorul unei camere video care vede ținta și ajustează traiectoria dacă este cazul. Un altimetru radio menține altitudinea de croazieră la 20 metri. Raza de acțiune este de 2500 km comparativ cu 600 km la HN-1 sau 1500-2000 la FIN-2. Primele tipuri de HN-3 au fost cele lansate din vehicule lansatoare terestre, dar începând cu 2003 au devenit disponibile și modelele cu lansare de pe nave de suprafață, de pe submarine de atac de tip 093, precum și de pe avioanele de tip Shenyang Jh-7, J-8IIM precum și de pe J-1 1, acest Suhoi-27 de fabricație chineză.

Aceste performanțe îmbunătățite au stârnit neliniștea americanilor. Din cele peste 600 de lansări de rachete Tomahawk efectuate în ultimul deceniu al secolului trecut, împotriva Irakului între 1991 și 1998, în Bosnia în 1995, în Afghanistan și Sudan în 1998, în Serbia și Kosovo în 1999, au fost raportate cel puțin șase cazuri în care acestea au căzut mai mult sau mai puțin intacte, fără să explodeze. Specialiștii SUA bănuiesc că Tomahawk-urile respective au fost demontate și transportate în secret în China pentru a fi studiate, contribuind astfel la îmbunătățirea rachetelor de croazieră ale acestora, mai ales dacă se ține cont de antecedentele chinezești în domeniul furturilor de tehnologie. Începând cu secolul XXI, chiar de la războiul din Afghanistan, evidența rachetelor neexplodate a început să fie ținută

mai riguros. Cu toate acestea, posibilele dispariții nu au putut fi evitate.

Conform rapoartelor anterioare, rachetele de croazieră HN-3 ar fi avut o acuratețe de 5 metri eroare circulară probabilă, dar după cum s-a văzut în această dimineață, raportul era deosebit de optimist. Problema cea mai gravă o constituia faptul că o parte din aceste rachete au vizat aglomerări urbane din centrul Taipei-ului pentru a obține efecte psihologice prin terorizarea populației. Imaginile zgârie-norilor prefăcuți în cenușă, a civililor morți și răniți evacuați în urletele sirenelor învăluite în fumul incendiilor transmise în direct de CNN au șocat o lume întreagă, readucând în mintea telespectatorilor imaginile terifiante de la 11 septembrie 2001. Scopul acestor lovituri era de a frânge voința de luptă a taiwanezilor, dar efectul lor a fost total contrar.

Patruzeci și opt de avioane de vânătoare F-16 care au reușit să decoleze de pe pistele răvășite de explozii ale aeroporturilor taiwaneze se îndreptau cu toată viteza spre roiul de avioane chinezești. Cea mai mare bătălie aeriană de după al doilea război mondial a avut loc atunci, deasupra arhipelagului Penghu. F-16-urile, mult mai mobile, au dat iama printre Tupolev-uri doborând în câteva minute douăsprezece dintre ele, asta până au avut primele contacte cu aparatele de vânătoare Mig și Suhoi. Angajarea vânătorilor taiwanezi de către cei chinezi a avut ca rezultat imediat eliberarea de sub presiune a bombardierelor care au putut să-și lanseze nestingherite LACM-urile asupra garnizoanei greu încercate de pe Penghu. Soldații taiwanezi au ripostat cu tot ce aveau la îndemână: de la mitraliere antiaeriene de toate calibrele, până la câteva rachete sol-aer scăpate ca prin minune de precedentele bombardamente. Acest baraj de foc, anemic comparativ cu ploaia de rachete ce cădea din cer, a avut ca rezultat două aparate doborâte, alte trei avariate având puține șanse de a se întoarce la bază. În schimb, la sol era clar că la următorul atac taiwanezii nu ar mai fi avut cu ce riposta, cu excepția armamentului ușor. Comandantul garnizoanei raportă la Taipei imensele pierderi în oameni și material militar, cerând asistență de urgență.

O aripă a uriașului stol de bombardiere se îndreptă spre ieșirea din rada bazei navale pentru a ataca navele militare ce încercau să se regrupeze înspre larg. Roiul furios de avioane ucigașe se năpusti asupra fregatei Tang Zu, întârziată la câțiva kilometri în larg. Aceasta lansă o duzină de rachete antiaeriene Sea Sparrow și Standard, apoi când aparatele se apropiară în bătaia mitralierelor grele Phalanx, acestea deschiseră un foc îndrăcit prin cele două țevi calibru 20 mm, în ritmul cadenței maxime de 4500 de lovituri pe minut. Phalanx-urile nu erau integrate sistemului de luptă al navei, astfel încât căutarea, urmărirea și angajarea țintelor se făcea individual față de celelalte

sisteme defensive ale navei. Rezultatul tuturor sistemelor antiaeriene a fost un număr de șase avioane căzute în valuri. Cu toate acestea, numărul atacatorilor era prea mare, așa că rachetele antinavă copleșiră fregata. Primele au fost doborâte de aceleași Phalanx-uri, dar în momentul în care una din rachete a lovit babordul vasului explodând la impact, toți au înțeles că nava era pierdută. Alte două lovituri directe, urmate de explozii, au pecetluit soarta lui Tang Zu, nava scufundându-se în doar două minute. N-a existat nici un supraviețuitor. Biruitoare, bombardierele chineze au făcut cale întoarsă înspre bazele de pe continent.

Între timp, bătălia aeriană inegală încinsă între avioanele de vânătoare taiwaneze și chineze era în plină desfășurare și se deplasase spre sudul insulelor. Aparatele Mig-21 nu puteau sta în fața net superioarelor F-16, dar situația a început să se schimbe în momentul în care au intrat în luptă performantele Suhoi-27. Piloții taiwanezi, mult mai experimentați, au produs pierderi grele aviației chineze datorită superiorității lor în armament și tehnică de luptă, dar numărul mare de avioane chineze nu lăsa loc decât unui singur deznodământ. Mai ales în momentul în care s-au întâlnit în aer cu aparatele mai evolute cum ar fi Mig-31 sau Su-27, rata pierderilor taiwaneze a început să crească îngrijorător. Atunci, acestea au început să se dezangajeze din luptă și, cu muniția epuizată aproape în întregime, să revină spre bazele lor de pe insula Taiwan. Retragerea celor douăzeci și șase F-uri rămase a fost asigurată de opt Mirage-2000 de fabricație franceză, tocmai sosite la locul bătăliei. Un Mig-31 a încercat să se angajeze în urmărire, dar a fost doborât de o rachetă aer-aer AIM-9 Sidewinder lansată de pe unul dintre aparatele Mirage. Chinezii abandonează urmărirea și revin la bazele de pe continent. În urma acestei lupte aeriene, ei lasă în urmă treizeci și patru de aparate distruse, în afara cele doborâte de apărarea antiaeriană de pe Penghu sau de către fregata Tang Zu. Statistic vorbind, era o victorie taiwaneză, dar China avea resurse pentru încă zece astfel de înfrângeri, în schimb, pierderile taiwaneze erau practic de neînlocuit și se părea că dragonul chinez era dispus, ca întotdeauna în decursul istoriei sale, să-și asume pierderi imense doar în scopul atingerii obiectivelor sale.

Concomitent cu lansarea primului val de SRBM-uri, a început atacul asupra insulei Quemoy, aflată la 10 km de coasta Chinei, nu departe de portul Xiamen. Bombardamentul a început cu rachete sol-sol cu rază scurtă de acțiune Dong-Feng 11 și Dong-Feng 15 cu combustibil solid, destinate să distrugă sistemele de apărare antiaeriană și antinavală ale garnizoanei taiwaneze ce număra aproximativ 18000 de soldați. Acestor rachete le urma să loviturile bateriilor de artilerie de pe țărm care începură să toace cu proiectile de 155 și 100 mm

pozițiile taiwaneze. Barajul de artilerie continuă cu toată furia chiar și atunci când navele de desant maritim umplute ochi cu soldați ai Armatei Populare Chineze (APC) se îndreptau spre zonele destinate debarcării, asistate și sprijinite cu foc de o flotă chineză ieșită din portul Xiamen. Această flotă cuprindea un crucișător, șase distrugătoare și patru fregate, plus un număr de vase mai mici, de sprijin. De pe insulă, taiwanezii răspundeau sporadic, cu rachete și artilerie, dar țintele lor predilecte rămâneau navele de debarcare, percepute ca și un pericol iminent. Rezultatul acestei atenții se vedea prin cele șase vase de desant incendiate sau scufundate.

Dar restul reușiră să ajungă la țarm deversându-și încărcătura de oameni și materiale, în timp ce barajul de artilerie se deplasa spre interiorul insulei. Navele făcură cale întoarsă, încrucișându-se cu al doilea val ce aducea spre plaje, pe lângă soldați și un număr mare de tancuri destinate înfrângerii cât mai rapide a apărării insulei. Sprijiniți în continuare de artileria de pe țarm și de pe vasele flotei chineze, soldații debarcați începură să-și asigure un perimetru defensiv de la care să poată porni acțiuni ofensive în vederea lărgirii capului de pod, odată cu venirea întăririlor. Focul taiwanezilor se concentrează spre plajele ce mișunau de soldați chinezi, provocând pierderi grele în rândul acestora. Se auzeau și schimburi de focuri cu arme automate, semn că elementele de infanterie ale celor două armate au luat contactul.

În acel moment, submarinul taiwanez a lansat patru torpile deodată spre al doilea val de nave de debarcare. Stătea de multă vreme mut, pe fundul mării, la câțiva kilometri est de traseul navelor de debarcare chineze și la sud de flota lor, fără a fi simțit de cineva. Cu câteva minute în urmă, s-a ridicat la adâncime periscopică pentru a-și arunca proiectilele aducătoare de moarte. Surpriza chinezilor a fost totală. Din cele patru torpile, două au lovit o navă de desant scufundând-o instantaneu, alta a avariat serios o altă navă făcând-o să intre în derivă, iar ultima și-a ratat ținta. Submarinul a mai lansat două torpile de data asta spre flota chineză, dar navele își reveniseră din surpriză și începuseră manevre evazive, așa că ținta a fost ratată. Flota chineză, aflată cu prova spre est, pentru a avea câmp mai bun de tragere spre insula aflată la sud-sud-vest, a pus cap compas spre sud, în urmărirea submarinului care, după lansarea torpilelor a plonjat în adâncuri, încercând să se îndepărteze cât mai mult. Operatorii chinezi stăteau lipiți de sonare încercând să nu piardă contactul cu atacatorul, dirijând în același timp tirul torpilelor antisubmarin lansate de pe distrugătoare.

Două elicoptere Mi-24 se ridicară de pe puntea crucișătorului chinez și se îndreptară spre sud. Ajunse deasupra locului de lansare, începură să survoleze zona în căutarea submarinului. După ce efectuară câteva

cercuri din ce în ce mai largi, își împărțiră zona și continuă căutarea spre sud, de-a lungul țărmului, lansând balize sonar la intervale regulate. Unul dintre elicoptere se apropie la mai puțin de cinci kilometri de țărm, unde coasta înaltă ieșea direct din mare, putând oferi adăpost unui submarin hăituit de o întreagă flotă. Zona de debarcare a chinezilor se afla în partea de nord a insulei, după micul cap ce ieșea în mare parcă făcând o delimitare între partea de nord, cu plaje nisipoase, propice asaltului și coasta vestică, de-a lungul căreia patrulau cele două elicoptere urmate de navele chineze.

Dintr-un locaș individual de pe țărm se ridică un soldat taiwanez care după ce aprecie din ochi distanța până la elicopter, duse lansatorul la umăr și apăsă pe trăgaci. Racheta sol-aer Stinger (FIM-92A) plecă cu o viteză de două ori mai mare decât cea a sunetului (Mach 2) căutându-și ținta. Imediat ce a detectat motorul elicopterului cu ajutorul localizatorului cu infraroșii, elicopterul era pierdut. Acesta a explodat ca o minge de foc deasupra apei. Elicea rămasă ca prin minune întreagă descrie o curbă largă până se prăbușe în mare încă învârtindu-se printre ploaia de sfărâmaturi.

Distrugătoarele chinezești ajunseră și ele la locul lansării torpilor, continuând căutarea în timp ce lansau fără oprire mine antisubmarin. Acesta era momentul așteptat de cele trei submarine taiwaneze aflate înspre est, perpendicular pe direcția de deplasare a distrugătoarelor. Fiecare lansă în evantai câte patru torpile spre babordul descoperit al vaselor din flotă. Din cele două distrugătoare și o fregată lovite în plin sub linia de plutire de mai multe torpile, unul s-a scufundat, restul fiind serios avariate, având nevoie de remorchere pentru a ajunge în port. Submarinele taiwaneze se îndepărtară fără probleme, deoarece amiralul comandant al flotei chineze renunță la urmărire de teama altor curse. În fond, misiunea lui era să sprijine și să protejeze debarcarea, iar prin urmărirea inamicului ar fi lăsat descoperite navele de desant.

Taiwanezii și-au făcut datoria, provocând pierderi mari chinezilor aplicând una dintre tacticile „haitei de lupi” folosite cu succes de submarinele germane din Atlantic în al doilea război mondial. Dar, cu toate pierderile grele, invazia chineză începuse, iar dragonul chinez era pe cale să înghită micul stat taiwanez.

XXII

Joi, 27.05.2010, ora 16.30

București

Președintele Danulescu era tras la față și obosit. Cu toate că încerca să-și disimuleze tensiunea, cei prezenți la o nouă ședință CSAT ținută în cel mai deplin secret, erau conștienți de frământările ce marcau chipul acestui om. Le înțelegeau, deoarece până la ultimul, erau părtași la acestea, la fiecare părticică din efortul decizional care ar putea marca viitorul țării, probabil pentru mai multe generații.

În jurul mesei grele, de stejar, părerile se împărțeau cu voce scăzută, în timp ce Pușcaș încerca să răspundă cât mai explicit la întrebările președintelui.

— Invazia este iminentă, domnule președinte! Chiar și atacul asupra CSAT confirmă acest lucru. Prin comparație, gândiți-vă la tentativa de decapitare a conducerii irakiene, la 20 martie 2003, prima zi a invaziei americane în Irak!

— Dacă este așa, unde vor ataca ucrainenii?

— După dispunerea trupelor, vom avea parte de un atac de diversiune în nordul Maramureșului, după care atacul principal va avea loc în Dobrogea, prin debarcări litorale și forțarea Dunării în zona orașelor Galați și Brăila. Se va încerca astfel izolarea Dobrogei cu toate obiectivele de acolo, inclusiv porturile litorale, centrala nucleară și multe altele.

— Atunci să întărim trupele din Maramureș și să rezistăm pe Tisa! Dacă atacul lor diversionist dă greș, poate că vor renunța la atacul principal din Dobrogea!

— Nu cred că vor renunța! Aș evita să concentrez prea multe trupe în nord, deoarece chiar acesta ar fi scopul atacului de diversiune! Dacă ne încheștăm în nord, nu vom mai avea suficiente forțe în sud-est, acolo unde va fi în fond atacul principal. Nu trebuie uitat faptul că în sud-est avem de apărat obiective strategice de prim rang, pe când în nord, afară de câteva orașe, pierdem doar teritoriu. Vom desfășura trupe care să întârzie înaintarea invadatorilor până vom ajunge pe un aliniament natural care să permită o apărare îndelungată cu pierderi minime de partea noastră.

— Doar teritoriu! Cum poți să spui că vom pierde doar teritoriu! Și, în plus, este vorba de pământul patriei, despre care tu vorbești cu atâta nonșalanță, doar teritoriu! sări ca ars ministrul de externe Valentin Dragomirescu. Voi, tinerii din ziua de astăzi, se pare că ați cam uitat înaltele valori morale și patriotice promovate de înaintașii voștri!

Obrajii lui Pușcaș se împurpurară brusc. Ochii începură să-i arunce scânteii în timp ce se răsucea încet, cu tot corpul, în direcția ministrului de externe. Când privirile li se întâlniră, Pușcaș îl fixă pe mai vârstnicul ministru cu o căutătură de gheață, în timp ce începu să vorbească cu o voce gravă, potolită forțat:

— Domnule ministru, nimeni, dar absolut nimeni, în toată viața mea, nu m-a putut acuza vreodată de lipsă de patriotism! Asta cu atât mai puțin acum, când poate însăși existența noastră ca stat ar putea fi pusă sub semnul întrebării! Dar ce a făcut până acum diplomația noastră, ca să evite situația dramatică în care ne găsim la ora actuală?

— Tinere, nu-ți permit...

Pușcaș continuă fără să bage de seama încercarea lui Dragomirescu de a-i stăvili potopul vorbelor pe cale să izbucnească. Vocea lui devenea din ce în ce mai puternică și mai tăioasă, cu fiecare cuvânt ce țâșnea de pe buzele-i devenite aproape livide.

— Spuneți că sunt lipsit de patriotism când constat, e drept, strict profesional, limitele forțelor noastre armate în fața unui agresor mult superior în mijloace și forță de luptă și, ținând cont de asta, expun un plan de salvare a armatei, plan care ar putea fi singurul în măsură să ne aducă victoria, chiar dacă nu imediat, dar ar oferi perspective pentru aceasta? Ce-ar fi dacă aş ordona apărarea cu toate forțele pe Tisa? Părerea mea este că ne-am expune unui dezastru pentru care am fi blamați toți din această sală timp de generații!

Președintele, la schimbul acesta de replici tresări și o umbră de vioiciune îi traversă chipul marcat de oboseală. Ridică mâna autoritar, făcându-l și pe Pușcaș să se oprească pentru o clipă din expozeul său tumultos.

— Domnule colonel, crezi că nu am putea rezista pe Tisa dacă am întări dispozitivul nostru în ultimul moment?

— Cu tot respectul, domnule președinte, eu consider că nu. În plus, expunem pericolului unei încercuiri dispozitivul defensiv de acolo. Există în spate o zonă propice aerodebarcărilor, iar dacă inamicul profită de acest lucru, poziția noastră devine foarte fragilă în cazul capturării unui astfel de dispozitiv întărit. Nu trebuie uitat că atacul principal va fi dat, după toate probabilitățile, în sud-est, deci forțele principale inamice sunt concentrate acolo. Poziția noastră ar deveni precară în cazul în care inamicul reușește să rupă apărarea noastră în nord. Singura noastră soluție o reprezintă o retragere strategică în Maramureș, urmată de o revenire, atunci când situația de ansamblu o va permite.

Pușcaș făcu o pauză de respirație, apoi continuă, cu un ton mult mai rar, menit a sublinia importanța spuselor sale:

— Nu vreau să rămân în istorie ca și unul din responsabilii probabili ai celui mai mare dezastru militar din istoria țării! În caz că

dumneavoastră și conducerea executivă a țării, se opri o secundă, apoi continuă privind înspre primul ministru, considerați că strategia propusă nu este bună și că ar trebui să rezistăm pe Tisa, vă rog să o faceți, dar fără mine la conducerea Statului Major General al Armatei Române! Dar înainte de a face un astfel de pas, vă rog insistent să vă interesați de situația exactă din teren a celor două armate aflate față în față! În plus față de cele spuse, aș dori să subliniez că fără ajutor militar aliat, ne va fi foarte dificil să ajungem la un deznodământ fericit în final! Scopul nostru este să câștigăm timpul necesar pentru sosirea ajutorului NATO!

Octavian Donea, consilierul prezidențial pentru probleme de siguranță națională, păstrase tăcerea până atunci. Era prin excelență un om analitic, vorbea rar și cumpănit, cântărind cu grijă fiecare vorbă. Parcă pentru a ieși din această tonalitate, îl întrerupse pe Pușcaș tocmai atunci.

— Domnule colonel, spuneți mai devreme că preconizați ca atacul din sud-est, cel principal după cum subliniați, să aibă loc pe două direcții, prin forțarea Dunării la Galați și prin debarcări pe litoralul Mării Negre. De ce nu luați în calcul și posibilitatea unui atac prin Delta Dunării?

Era de notorietate faptul, oarecum paradoxal, că acest consilier pe probleme de siguranță națională nu era un expert în problemele militare, în schimb excela în cele de politică internațională, umbrindu-l pe ministrul de externe. Mulți analiști politici considerau că practic acesta din urmă a ajuns în guvern în mod întâmplător și nefericit, fiind considerat responsabil de un oarecare recul al țării pe plan diplomatic în arena internațională. Se și zvonea pe culoarele Palatului Victoria cum că ministrul de externe va fi schimbat la prima remaniere guvernamentală, chiar Cotroceniul făcând unele presiuni în acest sens. Primul ministru Tudor Bota se pare că avea în vedere și o posibilă înlocuire a ministrului apărării Marius Achim.

— Domnule consilier, își continuă explicațiile Pușcaș, caracteristicile naturale ale Deltei Dunării, mii de brațe de apă invadate de vegetație, lipsa spațiilor largi de desfășurare, terenul mlăștinos în mare măsură, precum și infrastructura deficitară, fac deplasarea vehiculelor blindate aproape imposibilă. Nu cred că ar putea trece cineva pe aici afară de trupe echipate ușor, ceea ce face posibilitatea unei invazii pe această direcție puțin probabilă. Este un teritoriu prea ușor de apărat! Singura cale rămâne mult discutatul canal Bâstroe care, din păcate, poate aduce mari servicii forțelor invadatoare. O forță expediționară poate înainta de pe Bâstroe pe Brațul Chilia și de acolo pot amenința Brăila și Galațiul sau pot debarca în Dobrogea. Mai există posibilitatea de a avansa în continuare pe fluviu pentru a tăia legăturile Dobrogei cu țara. Tocmai

pentru a preveni acest lucru, am dispus o parte din flota fluvială în amonte de Galați.

Președintele păru mulțumit de răspuns, o dovadă în acest sens fiind graba cu care trecu la următoarea întrebare.

— Ținând cont de faptul că o parte din Flota a VI-a se află în drum spre noi, nu am putea să întărim nordul bazându-ne pe ajutorul american pe cale de a sosi?

Sorescu interveni, lăsându-l pe Pușcaș să mai răsufle:

— Încă nu știm în ce măsură se vor implica americanii și NATO. Ar putea dura ceva timp, iar noi nu avem acel timp. O reacție promptă din partea noastră ar putea să ne scutească de multă bătaie de cap în viitor, când ne-ar putea fi mai dificil, cu tot sprijinul aliat, să rezolvăm situația. Flota a VI-a ne-ar putea oferi sprijin aerian și ar putea angaja flota ucraineană, dar la sol tot noi va trebui să o scoatem la capăt, cel puțin în prima fază. Gândiți-vă și la faptul că, la ora actuală, americanii nu cred că sunt dornici să se angajeze în nici o aventură militară, cel puțin până nu se clarifică situația din Taiwan.

Președintele se întoarse spre Radu Dăianu, aflat pentru prima oară în viața sa la o ședință CSAT.

— Domnule profesor, vă aflați în calitate de invitat aici, în mijlocul nostru, poate la cea mai importantă ședință care ar putea decide viitorul țării. Sunteți recunoscut ca și unul din cei mai buni experți în geopolitică și strategie militară, în special privită din perspectivă istorică. Vă rog să vă expuneți și dumneavoastră punctul de vedere, poate prin prisma analizei dumneavoastră vom putea avea unele abordări ale problemei care ar putea scăpa celorlalți!

Profesorul Dăianu tuși să-și dregă vocea. Nu părea cătuși de puțin stânjenit de prezența sa în preajma președintelui și a celorlalți membri din conducerea statului, nici de faptul că președintele îi cerea părerea. În ultimele treizeci și șase de ore trecuse de la activitatea sa didactică și gazetărească (avea rubrică permanentă în revista „Tactica și strategia”) la participarea în luarea deciziilor de cea mai mare importanță, în miezul evenimentelor, acolo unde fiecare cuvânt putea marca existența sau inexistența unui fapt ce urma să se petreacă. Până acum studiasse istoria, acum lua parte la scrierea ei. Într-un fel, făcea istorie.

— Domnule președinte, vă mulțumesc pentru aprecieri, dar părerea mea este că într-o oarecare măsură acestea sunt exagerate. Referitor la întrebarea dumneavoastră, înclin să-i dau dreptate domnului Pușcaș și sunt convins că recomandările sale sunt dictate în primul rând de pragmatism și de profesionalism, nu de nepăsare față de soarta celor care se vor putea trezi sub ocupație. Rațiuni superioare îl fac să creadă că cea mai bună tactică ar fi cea expusă nouă anterior. Am avut o discuție prealabilă împreună cu câțiva distinși domni, reprezentanți

bine informați ai serviciilor de securitate ale statului și concluzia a fost că, pe baza informațiilor de care dispunem, superioritatea la granița de nord, din Maramureș, a armatei ucrainene este copleșitoare. Doar o strategie elastică ne poate duce la câștigarea inițiativei atât de necesare pentru un deznodământ favorabil. Până la sosirea ajutoarelor aliate va trebui să ne descurcăm singuri, mai ales că situația forțelor americane, în primul rând voința politică de a se angaja, încă nu este clară, mai ales în contextul situației din Taiwan. Un lucru este clar acolo: nici Beijingul, nici Washingtonul nu doresc război unul împotriva altuia. Puterile regionale din Asia de Sud-Est nu și-au declarat pozițiile, cel puțin deocamdată. În cazul, încă puțin probabil, în care se va ajunge la un conflict deschis sino-american, aceștia din urmă vor fi circumspecți cu privire la un angajament militar de proporții în altă zonă de pe glob, chiar dacă este vorba de unul din aliații lor, cum este cazul nostru. Ne putem baza, în primă fază, doar pe ajutorul și acesta limitat, al aliaților europeni și în primul rând al vecinilor care ar putea interveni în timp util cu trupe. Nu înseamnă că nu vom beneficia și de asistență militară americană, dar asta doar dacă conflictul în care ne vedem târâți ia amploare și, repet, în funcție de modul în care evoluează ostilitățile cu China.

— Domnule profesor, interveni Donea, doctrina militară actuală americană prevede capacitatea de a interveni simultan în două puncte diferite de pe glob cu efective și logistică comparabilă cu cea desfășurată în timpul războaielor din Golf. Se dau chiar și exemple, cum ar fi Iranul și Coreea de Nord.

— Este perfect adevărat și mulți specialiști traduc Coreea de Nord și Iranul prin China și Rusia. De altfel, ultima doctrină chineză prevede ca un potențial adversar chiar SUA. Dar de la teorie la practică este o mare diferență. Nu trebuie să uităm reticența americanilor la pierderile umane, iar aici nu vorbim de zeci de morți, ci de ordinul miilor. Dar cu toții suntem convinși că atât americanii, cât și aliații europeni, își vor respecta angajamentele de securitate, la fel cum și noi ni le-am respectat de fiecare dată, începând cu intervenția din Afghanistan, atunci când încă nici nu făceam parte din NATO. Încă o dată repet, vom beneficia de ajutor, dar în prima fază a conflictului va trebui să ne descurcăm singuri, atât la sol, cât și în aer și pe apă. După cum spunea omul politic francez, fost ministru al apărării, Michel Debre: „o națiune este întotdeauna singură în fața destinului său, în sensul că nici o națiune nu poate să se aștepte ca o altă națiune să lupte pentru ea, decât cu două condiții: să fie în joc interesele acestei alte națiuni, iar națiunea periclitată să facă tot ceea ce trebuie pentru ea însăși”.

— Ați vorbit foarte bine, domnule profesor. Deci, susțineți propunerea domnului Pușcaș de a nu ne crampona pe graniță?

— Cu toată responsabilitatea, da!

— Dar, totuși, toți suntem conștienți că, mai devreme sau mai târziu, China va înghiți Taiwanul. În fond, sunt același popor! Nu se lăsa ministrul de interne Radu Moldovan.

— Așa este, Radule, îi răspunse Donea, dar contează și în ce mod se va face această unire. Orice încercare de a forța lucrurile nu face decât să înrăutățească situația. În primul rând, această tentativă de unire prin forță fără acord american complică foarte mult jocul politic. China provoacă SUA printr-o acțiune unilaterală jucând pe o carte. În schimb, americanii sunt conștienți că, în cazul în care asistă pasiv la invazia și anexarea Taiwanului, cuvântul lor în Asia de Sud-Est și nu numai, devine echivalent cu zero. Asta ar face ca împingerea statelor din zonă în brațele Chinei ca și potențiali aliați ai acestora să devină un lucru foarte posibil într-un viitor nu prea îndepărtat. Aceste state vecine ar putea fi urmate chiar și de Japonia, aliatul fidel al Americii. Asta ar putea fi începutul erodării hegemoniei mondiale americane!

— Bine, bine, dar care este părerea taiwanezilor?

— În mod sigur taiwanezii sunt împotriva unirii cu China, cel puțin deocamdată. Taiwanul este o țară democratică, cu o economie puternică, înfloritoare și un nivel de trai pe măsură. Cu câteva excepții minore, nu vor să ajungă sub regimul chinez, care a devenit de la masacrul din Piața Tien An Men, din 1989, din ce în ce mai represiv, e drept cu unele perioade mai scurte de relaxare. Mai ales în ultima vreme, regimul chinez pare să fi devenit mult mai autocratic. Din punct de vedere economic ar fi o catastrofa pentru Taiwan. Locuitorii săi au în față exemplul stagnării economiei Hong Kong-ului după alipirea sa la patria chineză în 1997, iar dacă acest lucru nu ar fi suficient, mai este și exemplul cu Macao, alipit în 1999. Unirea, dacă se va face, va trebui să fie cu voința ambelor părți, sub un regim democratic, pentru a avea și binecuvântarea americană.

— Dacă deznodământul este același, atunci de ce chinezii forțează acum riscând un război fătîș cu americanii?

Dăianu se simți obligat să preia firul explicațiilor din locul unde-l lăsase Donea.

— Dacă aruncăm o privire retrospectivă, toate crizele provocate de chinezi și având ca țintă Taiwanul au împins tot mai mult situația spre un deznodământ violent. De fapt, prin această tactică, chinezii încercau să testeze reacția americană pentru a putea vedea până unde sunt dispuși aceștia să meargă, dacă sunt capabili să riște un război doar pentru a apăra Taiwanul.

— Deci s-ar putea ca și în cazul de față să avem de-a face doar cu o cacialma sângeroasă? Chinezii vor aplană criza în momentul în care se va vedea că americanii sunt decizi să intervină militar? se interesă primul ministru Tudor Bota.

— De data asta nu, domnule prim ministru. Se va merge la război cu China. Poate va fi unul de scurtă durată, câteva focuri de armă și câteva nave avariate și scufundate, apoi vocea rațiunii prin glasul politicianilor de ambele părți va găsi o soluție de compromis prin care taberele să poată ieși cu fața curată, sau poate va fi unul de lungă durată, cu mii de morți de ambele părți. În afirmația mea nu mă bazez numai pe faptul că ostilitățile sino-taiwaneze sunt în plină desfășurare în strâmtoarea Formosa.

— Dar bine, domnule, dar pe ce te bazezi atunci când spui asta? izbucni primul ministru.

Înainte ca Dăianu să poată să răspundă, Sorescu se întoarce spre locul primului ministru și întreabă:

— Domnule prim ministru, dumneavoastră credeți în coincidențe?

— Ce întrebare mai este și asta? Unde vrei să ajungi?

— Vă întreb, fiindcă eu nu cred. Și un lucru este clar: nu mă va putea convinge nimeni, dar absolut nimeni, că este doar o simplă coincidență faptul că în aceeași zi și China și Ucraina se hotărăsc să atace Taiwanul, respectiv România!

Cei prezenți pleacă privirile, conștienți de faptul că Sorescu dăduse glas temerilor neîmpărtășite până acum, dar deosebit de prezente în mintea fiecăruia. Erau copleșiți de perspectiva de a fi pentru prima oară în viață confrunțați cu tentaculele unui complot internațional de o asemenea amploare și asta tocmai atunci când tocmai ei aveau responsabilitatea apărării nu numai a interesului național, ci chiar a existenței statului român.

De multe ori în decursul istoriei sale zbuciumate, poporul român a avut de-a face cu o sumedenie de amenințări la adresa existenței sale, dar de fiecare dată a găsit resurse pentru a-și păstra ființa nealterată și chiar să prospere și să devină mai puternic, în ciuda tuturor vicisitudinilor.

Președintele încercă să-și alunge gândurile și să se concentreze la clipa prezentă, dar în minte îi veneau insistent alte momente de cumpănă din istoria românilor, ca și cum creierul nu-i mai dădea ascultare, căutând asemănări și diferențe între criza căreia trebuia să-i facă față și care se îndrepta implacabil spre război și alte crize din istoria țării. Deși încerca să evite acest gând, mintea îi era străfulgerată mereu de momentul 28 iunie 1940, mai precis Consiliul de Coroană din acea zi, prezidat de către regele Carol al II-lea. Înconjurată din trei părți de dușmani, România se confrunta cu un ultimatum din partea URSS-ului care cerea Basarabia și Bucovina de Nord. Consiliul de Coroană din acea zi cedează șantajului, ceea ce reprezintă precedentul pentru cedarea către Ungaria a Ardealului de Nord în 30 august și către Bulgaria a Cadrilaterului, în septembrie același an. Aceste rapturi teritoriale îl fac pe rege să cedeze puterea

deplină generalului Antonescu, ulterior mareșal, care îl silește să abdice a doua zi după preluarea puterii, la 6 septembrie.

Își scutură capul încercând încă o dată să alunge spectrele trecutului zbuciumat, încercând să se remonteze cu ideea că de data asta nu suntem singuri, facem parte din cea mai puternică alianță militară din istorie, alături de cele mai puternice armate din lume. Dar gândurile negre nu-i dădeau pace, spunându-i ca și atunci aveam garanțiile puterilor învingătoare în primul război mondial, respectiv Anglia și Franța și făceam parte și din „înțelegerea Balcanică”. Dar, din păcate, din această alianță, atunci când s-a pus problema să rezistăm armat agresiunii sovietice, doar Turcia s-a arătat gata să-și respecte toate angajamentele asumate, respectiv de a intra în război împotriva unui alt agresor potențial, în cazul în care acesta ne-ar fi atacat; celelalte state membre, Grecia și Iugoslavia îndemnându-ne doar la prudență pentru a nu tulbura echilibrul balcanic!

Președintele redeveni atent la discuțiile încinse din sală, în timp ce el era dus cu mintea departe, în trecut.

— ... printre sforăituri patriotarde, americanii își urmează strict propriile interese, asta în numele unor idealuri ca și democrația și drepturile omului, profitând pentru asta de poziția lor de jandarm mondial! se auzi vocea inconfundabilă a ministrului apărării, Marius Achim.

— Ce ciudată asemănarea cu tactica politicianilor, nu vi se pare, domnule ministru? îi replică cu obstinație Sorescu. Indiferent de părerea multora, am prins și eu vremea dictaturii comuniste și mai știu ce înseamnă să trăiești sub dictatură, așa că oricare ar fi puterea care conduce lumea, prefer să fie o democrație și sunt convins că marea majoritate din cetățenii acestei țări sunt de acord cu mine! Iar dacă pentru asta va trebui să mergem la război, atunci așa să fie! Și pentru asta sunt convins că avem girul majorității, cred, absolute!

Vorbele sale aduseră în sală un cor de murmure. Președintele lovi masa cu palma pentru a face liniște, poate ceva mai tare decât era necesar. În tăcerea adâncă care urmă, vocea sa răsună tare și clar, iar chipul său emana siguranța și hotărârea care i-au adus multe voturi în trecut.

— Sunteți de acord cu strategia colonelului Pușcaș?

Majoritatea capetelor se înclină aprobator.

— Atunci așa să fie! Colonele, dă-i bătaie! Ești direct răspunzător și vreau să fii ținut la curent în cele mai mici amănunte! Când va trebui să mă adresez națiunii?

Sorescu interveni rapid:

— În cazul atacului ucrainean, la maximum câteva ore de la declanșarea acestuia! Va trebui să aveți discursul pregătit!

— Și până atunci va trebui să rămânem ascunși publicului?

— Da, domnule președinte!

— Bine! Domnilor, s-ar putea să trebuiască să mergem la război, la fel ca și înaintașii noștri în nenumărate rânduri! Să ne rugăm lui Dumnezeu ca nici o clipă să nu fim mai prejos de sfânta lor amintire, ca niciodată să nu ne tremure mâna! Cu Dumnezeu înainte! Doamne-ajută!

XXIII

Joi, 27.05.2010, ora 23.30

București

Brunetul închise preț de o clipă ochii oboșiți de atâta concentrare. Își scutură capul parcă pentru a alunga unele viziuni provocate de prea multă încordare, apoi continuă să privească prin binoclul pentru vedere pe timp de noapte. Casa era tot acolo, mare și tăcută, parcă amenințătoare. La doi pași de el, colegul său, Marian, continua să asculte la fel de încordat, cu căștile pe urechi, înregistrările tuturor sunetelor din casă, în timp ce el supraveghea cu atenție ferestrele și împrejurimile încercând să surprindă orice mișcare. Cei doi schimbau o privire și Marian îl asigură aprobator din cap, da, cei dinăuntru dorm în continuare. În spatele lor se aflau încă doi membri ai echipei de supraveghere, iar în camera vecină improvizată la mansarda casei se odihneau cei ce urmau să-i schimbe odată cu venirea dimineții. La parter aștepta o grupă din trupele antiteroriste gata de intervenție, iar două elicoptere ale SRI așteptau la doar două minute de zbor de casa țintă. La semnalul de atac, toți luptătorii antitero ascunși în casele din împrejurimi s-ar năpusti asupra țintei pe trasee deja stabilite, concomitent cu cei coborâți în rapel pe corzi direct pe acoperiș. Fusesse martor la aplicații de acest tip și era impresionat de ceea ce erau capabili acești oameni pregătiți și bine antrenați, care își luau munca în serios.

De altfel, toată lumea își lua munca în serios, chiar dacă mai încercau o glumă pe ici, pe colo, dar nu întotdeauna gustată de colegi. Chiar în dimineața precedentă, la un scurt instructaj, un individ scund și bondoc, cu mustață pleoștită, despre care aflate că se numea Șuta, le explica despre obiectivele supravegherii aflate în casa țintă. Individul vorbea scurt și tăios în timp ce cadrele instantaneelor luate se succedau pe ecranul plasat pe unul din pereții sălii. În momentul în care planul detaliat al casei obiectiv apărui pe ecran, Șuta explică cu ajutorul unui arătător dispunerea celor patru suspecți pe timpul nopții. Liderul, supranumit deja Detonatorul, dormea într-o cameră separată aflată la etaj și dispusă în colțul de sud-vest. Într-o altă cameră, la același palier, perete în perete, dormea femeia, iar ceilalți doi suspecți dormeau în aceeași locație, dar la parter. În acest moment, el își exprimase cu voce tare nedumerirea, cum de femeia nu dormea cu unul dintre cei trei sau cu toți trei, pe rând sau chiar deodată. Șuta îl fulgeră scurt cu privirea și îi răspunse foarte serios că blonda este la ciclu. Întrebat printre râsete de unde știe, a răspuns fără să clipească:

— Din gunoi, e plin de tampoane folosite!

Apoi și-a continuat imperturbabil expunerea. În șoaptă, Marian i-a explicat faptul că Șuta pierduse doi oameni și avea alți doi în spital în urma unei explozii și nu era prea dispus la glume din public.

Foarte multe lucruri despre un om poți afla doar scormonindu-i gunoiul. Acest lucru îl știau și băieții de la SRI și, deși poate părea o îndeletnicire neplăcută, o făceau deosebit de conștiincios. Chiar în acea dimineață, la aproximativ aceeași oră, mașina salubrității își făcuse apariția în capătul străzii, lira aceeași mașină deservită de același personal zgomotos, care trântea tomberoanele golite cu aceeași nonșalanță, folosind același limbaj colorat. Acești angajați ai companiei de salubritate apucau tomberoanele de mână răsturnându-le conținutul în interiorul cupei mașinii, iar sacii menajeri erau aruncați cu forță cât mai în interior. În dreptul casei obiectiv se afla un tomberon pe care era înscris mare, cu vopsea albă, numărul casei, iar alături de el stăteau sprijiniți doi saci de nylon voluminoși. Unul din băieți îl apucă și-l goli în mașină, iar celălalt aruncă sacii cât mai în interior. Singura diferență, imposibil de sesizat din exterior, era faptul că sacii și conținutul tomberonului respectiv au fost goliți într-un compartiment separat al mașinii de gunoi, compartiment închis ulterior cu ajutorul unui buton de către șofer în momentul în care mașina s-a pus în mișcare până la următoarea casă.

Cu deosebită grijă, specialiștii SRI au sortat și analizat resturile menajere provenite din casa suspectă. Așa au ajuns la concluzia că femeia este „la ciclu”, dar și că unul din bărbați, cel mai probabil liderul, este rănit, dar destul de ușor, posibil în urma atentatului de la Palatul Cotroceni. Sângele de pe tampoane și cel de pe pansamente avea grupe diferite. Ceea ce mai era demn de remarcat era faptul că ocupanții casei erau mari amatori de votcă, indiferent de proveniență, fie că era vorba de votcă rusească sau românească. Cei de la SRI au cerut ajutorul Poliției pentru identificarea amprentelor digitale ale suspectilor, în speță pentru izolarea acelor amprente care ar fi putut aparține acestora. De pe ambalajele produselor găsite la gunoi s-au prelevat mai multe seturi de amprente, dar unele putând aparține și altor persoane care ar fi putut veni în contact cu acestea, cum ar fi, de exemplu, un vânzător de la un magazin de la care a fost cumpărat produsul. Dar, prin comparație și ținând cont și de prospețimea lor, au putut fi izolate câte un set de amprente care, cu un grad mare de probabilitate, ar fi putut aparține suspectilor. Un indiciu important a fost oferit de cioburile unui pahar care purtau un singur set de amprente, de la o singură persoană, deci în mod sigur unul dintre ocupanții casei.

Apoi, prin comparație cu baza de date a Poliției, s-a stabilit că nici una din amprente respective nu era înregistrată aici, deci suspectii

nu au fost reținuți pentru că ar fi comis în trecut infracțiuni pe teritoriul României. Comparate în regim de urgență cu cele existente în baza de date a Europolului și a Interpolului, a reieșit că un set de amprente coincidea cu cele găsite pe arma unei crime care a urmat unui jaf armat cu autori necunoscuți la Paris, comis în urmă cu șase ani. Au fost acolo trei morți, dar partea cea mai interesantă era faptul că în schimbul de focuri și-a pierdut viața un disident ucrainean fugit din țară cu câțiva ani în urmă pentru a scăpa de urmărirea poliției politice a președintelui Kucima. Aparent acest disident trecea întâmplător pe stradă când a fost victima acestui schimb de focuri în urma jafului armat. Privită din această nouă lumină, se pare că moartea disidentului nu a fost doar o întâmplare.

Își concentrează privirea mai mult, deoarece, datorită încordării, avea impresia că vederea începe să-i joace feste. Supraveghea de atâta vreme ferestrele întunecate ale imobilului, încât imaginația îi crea iluzia că umbre se mișcă tăcute în dosul geamurilor, uneori păreau că alunecă în jos și-n sus de-a lungul pereților verticali. Atunci își scutura capul și se freca la ochi, pentru ca o clipă mai târziu să reia supravegherea. În acele momente, Marian îl privea critic și lansa câte un comentariu:

— Iar ai vedenii, George? Lasă, ce-ți scapă ție poate că nu vii scăpa celorlalți, nu degeaba avem aici cel mai tare dispozitiv de supraveghere instalat vreodată în România!

Marian avea dreptate. Era cea mai supravegheată casă din toată istoria serviciilor secrete românești. Toate imobilele din jurul ei erau ticsite cu agenți și experți SRI, sosiți împreună cu echipamentul lor de ultimă generație, mare parte din el achiziționat de la americani sau de la britanici. Proprietarii de drept ai imobilelor au fost înțeleghători și și-au dat tot concursul noilor chiriași neprevăzuți, încercând să se obișnuiască cu prezența acestora și în același timp încercând să se comporte cât mai natural pentru a nu trezi suspiciuni vecinilor vizați. Microcamerele de filmat, microfoanele unidirecționale și întreaga aparatură a fost camuflată cu grijă, nici un indiciu privind prezența acestora nefiind lăsat la voia întâmplării, astfel încât să nu poată fi văzut din greșală de către cineva din afară. Chiar și dubița de aprovizionare ce stătea parcată vizavi de obiectiv și aparținea unui reprezentant al unei companii de distribuție de produse cosmetice a fost ticsită cu oameni și echipamente. Atâta doar că pe timpul zilei trebuia să plece ca și cum ar fi mers la lucru, altfel ar fi trezit suspiciuni.

Microfoanele miniaturale și senzorii de mișcare au fost plasați în interiorul casei prin sistemul de aerisire de către echipe special pregătite. În noaptea precedentă, patru băieți echipați în negru complet, cu fețele camuflate, au profitat de întuneric, cu luna ascunsă

după nori negri, pentru a se apropia de casă, unde au plasat „gângăniile”. I-a urmărit cum se târau și înaintau pas cu pas în întunericul de smoală, el alături de multe alte perechi de ochi asigurându-se că nu sunt observați de nici o privire indiscretă din dosul perdelelor ferestrelor imobilului vizat. Pentru a obține întunericul necesar, becul de pe cel mai apropiat stâlp de iluminat, singurul a cărui lumină ar fi putut stânjeni acțiunea, s-a defectat brusc cu circa o oră și jumătate în urmă, iar echipa de intervenție a companiei de electricitate nu l-a înlocuit decât a doua zi, pe lumină.

Una din preocupările majore ale specialiștilor din cadrul SRI era identitatea suspectilor. Pentru asta, pe lângă culegerea de amprente de pe resturile menajere, se încerca și o identificare vizuală a fiecăruia din cei patru teroriști. Având în vedere faptul că singurul filmat era liderul care a reușit să se salveze în urma atentatului de la Cotroceni, filmarea și fotografierea celorlalți era o prioritate. Pentru asta, o sumedenie de agenți încercau să surprindă prin teleobiective puternice, bine camuflate, cea mai mică mișcare din dosul perdelelor trase, dar fără prea mare succes. Fotografiile luate reprezentau doar niște umbre neclare care, cu tot efortul specialiștilor din laboratoare, erau de prea puțin ajutor în efortul identificării. Cu ajutorul vecinilor, s-a încercat întocmirea portretelor robot pentru ocupanții vilei, dar lucrul s-a dovedit destul de dificil datorită faptului că aceștia erau recunoscuți ca și niște oameni discreți, care nu prea se arătau pe afară decât atunci când șansele de a fi văzuți erau minime. Imaginile filmate cu liderul grupului în cursul atentatului de la palatul prezidențial au fost descompuse cadru cu cadru, selectându-se cele mai clare, cele în care fața individului putea fi văzută cât de cât, în scopul de a fi transmise serviciilor aliate care ar putea să-l aibă în evidență.

Pe lângă agenți și specialiști, două plutoane de intervenție și unul de rezervă erau gata de acțiune în orice clipă. Planul casei și poziția fiecărui suspect în interior erau cunoscute în fiecare moment, de către fiecare membru al echipei de intervenție. Comandantul acțiunii, locotenentul Cristea, avea în grijă ca fiecare subordonat al său să știe cu ochii închiși tot ce are de făcut din momentul în care se va da semnalul de atac.

Toți luptătorii aflați în subordinea sa și nu numai, au observat o schimbare majoră în comportamentul locotenentului Cristea. Devenise ursuz și irascibil și se purta cu o asprime neobișnuită față de oamenii săi, sancționându-i fără milă, chiar și pentru cele mai mici greșeli. Acest fapt era cu atât mai puțin obișnuit cu cât Cristea, alături de Dumitrescu, a fost printre cei mai entuziaști promotori ai atmosferei camaraderesti, aproape ea într-o familie în cadrul unităților proprii. S-a demonstrat statistic că, în cadrul unităților de elită conduse în această manieră, eficiența era sensibil mai ridicată. De când aflase de

moartea lui Dumitrescu, aproape nimeni nu-l mai putea scoate pe Cristea din starea în care se afla. În cea mai mare parte a timpului, privea cu fălcile încleștate și cu ochii încărcăți de ură contururile întunecate ale casei în care se adăposteau cei responsabili de moartea lui Dumitrescu.

Îngrijorați de starea lui Cristea, Udrea, secondat de Șuta ca de o umbră, se adresa psihologului unității, doctorul Remus Poenaru. După o expunere încărcată de termeni de specialitate în cursul căreia Șuta dădu numeroase semne de nerăbdare, Udrea îl rugă să concluzioneze pe înțelesul lor în așa fel încât să poată afla în ce măsură Cristea era capabil să-și ducă la îndeplinire misiunea, fără să pericliteze reușita acesteia sau să pună în pericol siguranța subordonaților. Răspunsul specialistului nu a fost deloc în măsură să le liniștească temerile.

— Cristea suferă în momentul de față de o formă de sindrom de stress posttraumatic cauzat de moartea violentă a prietenului său. Acest sindrom este accentuat și de un acut sentiment de responsabilitate dat de faptul că acesta i-a salvat viața, lui și câtorva camarazi, sacrificându-și-o pe a sa. Cristea se simte responsabil și prin faptul că, involuntar, se gândește că dacă ar fi fost mai atent l-ar fi putut salva pe Dumitrescu. El simte că acesta a murit, practic în locul său și, într-un fel din vina lui. De aici apar multe procese de conștiință care vor continua să chinuie mintea lui Cristea.

— Bine, bine, făcu Șuta precipitat. La ora actuală, Cristea este cel mai bun comandant de pluton pe care-l avem. Eu aș ezita să aprob o intervenție așa complexă împotriva acestui obiectiv, dacă n-aș ști că un om ca și Cristea nu mi-ar conduce băieții! De asemenea, sunt convins că și băieții simt la fel. Dilema este că, pe de-o parte, avem nevoie de Cristea ca și conducător, iar pe de altă parte, s-ar putea ca în starea aceasta să pericliteze misiunea și personalul din subordine. Dacă îl înlocuim tocmai acum, moralul băieților s-ar duce naibii și probabilitatea de reușită de asemenea!

Udrea aprobă din cap și se adresa medicului:

— Care ar fi părerea dumneavoastră, domnule doctor?

Remus Poenaru își frecă bărbia gânditor înainte de a răspunde, alegându-și cu grijă cuvintele:

— În cazul în care îl veți înlocui pe Cristea tocmai acum, vă garantez că în proporție de nouăzeci la sută cariera îi va fi compromisă. Pe lângă asta, echilibrul său interior va fi definitiv zdruncinat. Ani de zile de acum înainte va retrăi aceleași clipe întrebându-se în coșmaruri fără sfârșit ce-ar fi fost dacă...

— Bine, dar nu vom putea risca viața oamenilor noștri pentru unul singur! Doctore, cum se va manifesta Cristea dacă îl lăsăm în continuare la conducere?

— Într-o primă fază, va fi un supraom. Nu se va odihni, nu va

mânca, se va autodepăși la toate capitolele în ideea de a face ceva pentru Dumitrescu, de fapt mai mult pentru a-i răzbuna moartea. Va transforma totul într-o vendetă personală. Va fi intolerabil cu greșelile celor din jur, orice nesincronizare o va trata cu intransigență, ca și pe un sabotaj, de parcă cineva ar încerca să se pună între el și țelul său. Asta în primă fază.

— Și în faza a doua?

— În faza a doua, după un vârf, se va prăbuși. Sau fizic, sau psihic, sau amândouă! Indiferent dacă prăbușirea va interveni înainte sau după îndeplinirea misiunii, va avea nevoie de o lungă perioadă de recuperare.

Șuta și Udrea se priviră unul pe altul, apoi se întoarseră înspre doctor. Udrea fu cel care adresează următoarea întrebare:

— În cazul lui Cristea, în cât timp credeți că va surveni prăbușirea?

— Domnilor, eu sunt doctor, nu profet! Ar putea fi vorba de o oră, o zi sau chiar aproape o săptămână, asta depinde de fiecare organism, de personalitatea fiecăruia, de tăria sau motivația lui sau de alte evenimente ce pot apărea pe parcurs. Tot ceea ce pot să vă spun este că, în cazul lui Cristea, este vorba de mai mult de o oră.

— Dumneavoastră ce ne sfătuiți, ca medic, să facem? Să-l păstrăm pe Cristea la comandă sau nu?

— Domnilor, eu sunt doar un simplu doctor. V-am spus din punct de vedere profesional despre ce este vorba și cum s-ar putea manifesta. De aici încolo, decizia vă aparține! Voi răspundeți de misiune, nu eu!

După care le întoarse spatele și se îndepărtă. Udrea rămase cu privirea pironită în gol multă vreme, iar Șuta îi respectă tăcerea. După un timp ce păru o eternitate, i se adresează de parcă tocmai și-ar fi amintit de existența lui:

— Mergem cu Cristea, nu?

Șuta aprobă din cap, apoi îl urmă pe coridor spre centrul de comunicații de unde Udrea urma să ia legătura direct cu Sorescu pentru a-i raporta ultimele evoluții. „Ce ciudat om și Sorescu ăsta”, gândi Șuta în timp ce pășea în urma lui Udrea, „este directorul SRI de un timp măsurat în ore și deja e implicat în activitatea serviciului mai mult decât toți directorii de până acum!”.

În biroul lui Sorescu, Dăianu studia intens fotografiile atentatorului de la palat. Se afla de câteva minute aici, de la încheierea ședinței secrete a CSAT. Sorescu îi invitase și pe Pușcaș, pe Damian, precum și pe Enea. Ar fi dorit să discute un plan comun de acțiune în vederea coordonării cât mai eficiente a acțiunilor fiecăruia în caz de război. Ultimii trei își anunțară venirea ceva mai târziu, toți grăbindu-se să treacă mai întâi pe la birourile lor aflate în alte părți ale Bucureștiului pentru a se informa despre ultimele evoluții ale situației. S-au

strecurat prin uși laterale, pe străduțe dosnice, pentru a evita întâlniri nedorite cu presa, ai cărei reprezentanți străjuiau avizi de noutăți clădirile principalelor instituții publice ale statului.

Lângă el, Sorescu citea tăcut rapoartele ultimelor evenimente, făcându-și unele sublinieri și adnotări într-o agendă cu coperti negre, agendă scoasă din interiorul sertarului de la birou, sertar a cărui cheie o avea doar el, asta doar ca și o măsură suplimentară de precauție.

Unul din ecranele televizoarelor din încăpere era comutat pe CNN, unde un reporter transfigurat comenta imaginile transmise live din Taipei-ul bombardat de rachetele și avioanele chineze. Reporterul, depășit de evenimente, descria cu o voce gătuită de emoție atmosfera din orașul terorizat, de parcă imaginile din fundal n-ar fi fost destul de grăitoare: incendii, vălătuci de nori negri și groși de fum ce se ridicau până la cer, cratere ce se deschideau în mijlocul asfaltului, sirenele pompierilor și ambulanțelor, oameni șocați, cu chipurile acoperite de praf și sânge, târgi cu trupuri însângerate urcate în salvări, oameni rătăcind fără țință pe străzi. O explozie puternică în apropierea locului de transmisie făcu reporterul să tresară și să-și bage involuntar capul între umeri. O nouă rachetă sol-sol sau doar o țeavă de gaze? Încă nu se putea ști.

Celelalte două televizoare erau comutate pe posturi românești, iar Dăianu le schimba din când în când în așa fel încât să poată cuprinde printr-un tur de orizont întreaga paletă de programe naționale pentru a putea lua astfel pulsul presei audiovizuale. Capul de afiș al știrilor internaționale rămânea atacul chinez asupra Taiwanului, celelalte, cum ar fi ciocnirile de graniță indo-pakistaneze din Kashmir sau cele din Orientul Mijlociu, tulburările din Georgia sau noul conflict armean-azer, rămăseseră pe planul doi. Pe plan intern, toată atenția era concentrată spre exploziile și focurile de armă auzite în curtea Palatului Cotroceni. Pe lângă asta se aminteau evenimentele ultimelor două zile, atacul și explozia de la bancă, jaful armat de la Brașov și mașinile capcană din alte orașe ale țării. De remarcat în cadrul știrilor era totala lipsă de reacție a conducerii țării, singurii care au fost găsiți de reporteri fiind oficiali de grad inferior. La întrebările directe ale ziariștilor, aceștia încercau cu diplomatie să se eschiveze, dar de multe ori erau prinși pe picior greșit și încercau să dea înapoi, punându-se în posturi jenante. Cert este că nimeni nu a putut fi lămurit de ceea ce se întâmplă, această nesiguranță punându-și amprenta pe transmisiunile tuturor canalelor TV.

Dăianu schimbă postul doar pentru a o vedea pe reportera TC2, Diana Butean, transmițând din fața porții închise și străjuite de militari impasibili a intrării principale în Palatul Cotroceni. Părul ei lung, șaten, cu reflexe castanii și ușor cârlionțat îi cădea pe umeri subliniind ovalul feței frumoase, cu ochi mari și verzi, care în

momentul de față priveau acuzator înspre camera de filmat. Mâna ei mică strângea cu putere microfonul, făcând să iasă în evidență unghiile îngrijite și lăcuite cu roșu aprins, în totală concordanță cu rujul buzelor cărnose și senzuale. „Iată, într-adevăr, o femeie frumoasă!” nu se putu abține să nu se gândească Dăianu. Aceasta tocmai încheia transmisia cu o concluzie care în mod sigur nu-i va plăcea președintelui:

— ... iată că nu pentru prima oară, deși de fiecare dată noi sperăm să fie pentru ultima, aleșii noștri se ascund în spatele ușilor închise atunci când ar trebui să răspundă întrebărilor îndreptățite ale acelor care, prin votul lor, i-au adus în fruntea statului. Nu putem crede că administrația Danulescu a ales să evite presa chiar atunci când populația este interesată în cel mai înalt grad de ceea ce ar avea de spus. Pe de altă parte, dacă exploziile și împușcăturile auzite ieri de aici au legătură, după cum se fac deja unele speculații, cu integritatea conducerii țării, credem că telespectatorii noștri, poporul român, au nu numai dreptul, ci și datoria să fie corect și complet informați, nu ținută în ignoranță cu ajutorul acestei noi și originale forme de cenzură mascată!

După nici cinci minute, telefonul sună strident și Sorescu răspunse.

— Da, fă-mi legătura!

Dăianu opri sonorul doar ca să-l poată auzi pe Sorescu cum vorbea în telefon, întrerupt de momentele în care asculta vocea de la celălalt capăt al firului:

— Da, domnule președinte!... Mă uit și eu la televizor... nu cred că este o idee bună, domnule președinte... Mă văd nevoit să insist, domnule președinte... Aș vrea să vă reamintesc că și dumneavoastră ați fost de acord, alături de toți ceilalți participanți la ședința CSAT... întreaga noastră strategie se bazează pe asta... Cu tot respectul, la cea mai mică greșeală, la următoarele alegeri se va vota, dacă se va mai vota, în limba ucraineană, sau poate chiar în rusă!

La ultimele cuvinte, Sorescu ridică vocea involuntar, apoi se opri brusc. Rămase cu receptorul lipit de ureche timp de mai bine de un minut, fără să zică nimic. Într-un final, rupse tăcerea:

— Sunt convins că ați luat hotărârea corectă, domnule președinte!... Oricum, după părerea mea este o chestiune de ore, nicidecum de zile... Vă mulțumesc, domnule președinte.

Puse receptorul cu grijă în furcă, apoi oftă obosit. Când ridică ochii întâlni privirea lui Dăianu.

— Președintele?

— Da, vroia să se adreseze țării. Ce-ar fi putut să spună? Că Ucraina se pregătește să invadeze România? Din fericire, s-a răzgândit. Mergem mai departe așa cum am stabilit.

— Nici o reacție de la ucraineni?

— Nimic. Nici pe canale diplomatice, nici pe cele neoficiale, nimic, absolut nimic. De parcă totul ar fi doar în imaginația noastră!

Dăianu ridică una din fotografiile suspectului. Aceasta îl înfățișă pe individ din spate, în timp ce alerga alături de teroristul cu lansatorul, chiar înainte ca acesta să fie lovit de glonțul lui Cristea.

— Nu știu, nu-mi dau seama, dar ceva îmi pare cunoscut la ăsta. Poate alura, sau... știu eu? Parcă am mai văzut personajul, chiar din spate.

Sorescu îi aruncă peste masă o filă din dosarul care-l avea în față. Conținea doar copia unei fotografii și două rânduri scrise sub ea.

— A fost identificat de britanici. Alexei Rapcin, SBU, serviciul secret ucrainean. Timp de șase luni detașat la ambasada Ucrainei din Oslo. În rest, nu se știe nimic, dar absolut nimic despre el.

— Crezi că este proaspăt sau doar necunoscut?

— Conducerea unei astfel de operațiuni nu se lasă pe mâna unui boboc. În mod sigur că a mai activat, dar nu a fost reperat.

— Și partenera lui?

— La cum arată, din descrierile martorilor oculari, ar fi putut să fi fost folosită ca și „capcană cu miere”. Va trebui să căutăm vreun diplomat șantajat sau ceva în genul ăsta.

Sorescu se referea prin „capcana cu miere” la șantajele de natură sexuală prin care se încerca recrutarea țintelor fermecate și surprinse pe peliculă în pat cu vreo astfel de agentă. De multe ori, pentru a-și salva căsnicia sau reputația, victimele acceptau difuzarea de informații secrete. Din punct de vedere statistic, imediat după recompensa materială, acesta era al doilea motiv pentru care se ajungea la recrutarea într-o altă tabără.

Sorescu mai întoarse o filă din dosarul pe care îl avea în față înainte de a se adresa lui Dăianu.

— Știi, chiar înainte de ședință, Enea și Damian mi-au pasat dosarul ăsta. N-am apucat să-l răsfoiesc decât abia acum. Cred că ar fi fost bine să fi știut lucrurile astea ceva mai devreme.

— Dar despre ce este vorba?

— Enea și Damian au pus cap la cap niște informații din cadrul serviciilor lor. Concluzia este șocantă, dar departe de a fi surprinzătoare.

Sorescu făcu o pauză pentru a-și căuta țigările, apoi în timp ce-și alegea una lăsă dosarul deschis pe masă. Își aprinse țigara, trase primul fum în piept și expiră cu un gest larg înainte de a continua.

— Conform tratatelor în vigoare, la care și România și Ucraina au aderat, în speță Tratatul CFE de la începutul anilor '90 care stipulează baremele de forțe și armamente, noi ar trebui să avem un număr maxim de 430 avioane de luptă, 120 de elicoptere de atac, 2100 mașini blindate de luptă, 1375 de tancuri, 1475 guri de foc de artilerie

mai mari de 100 mm, iar efectivele militare să fie sub 195000 de oameni. Ucraina ar trebui să aibă maxim 1090 avioane, 530 elicoptere, 5050 mașini blindate, 4080 tancuri, 450000 de militari. Noi am respectat pe deplin aceste prevederi, mai ales că structura forțelor noastre armate s-a modificat, dar conform acestui raport, se pare că Ucraina nu. Depășirile sunt destul de mari în tancuri și aviație. Este adevărat că efectivele suplimentare de personal pot fi camuflate sub forma unor efective integrate Ministerului de Interne, sau paramilitare, sau neregulate, cum ar fi cazacii, dar în privința armamentului, disimularea asta nu poate fi decât de durată lungă.

— Avem confirmări ale acestui raport din alte surse?

— De fapt întreg acest raport este o sumă de alte surse care se completează una pe alta, fiecare oferind câte o fărâamă, adunându-le, obținem o imagine, încă incompletă, a întregului.

— Dar „Condorul”?

— Ne-a oferit informațiile referitoare la armamentul dintr-o singură mare unitate. Practic ne-a trimis o copie a listei centralizate a inventarului. În mod sigur că doar la acest nivel are acces. Nu se pomeniște nimic în această listă despre eventuale depozite secrete și, repet, este vorba doar de o singură unitate. Dar prin extrapolare putem să ne facem o imagine de ansamblu care confirmă concluziile raportului într-o proporție covârșitoare.

— Da, dar din punct de vedere calitativ...

— Da, da, știu! Noi avem armament trecut la standardele NATO, de exemplu suntem în proces de înlocuire a Mig-urilor cu F-uri, etc. Nu sunt expert în armament, dar...

Sonerie telefonului îl întrerupse din nou pe Sorescu. Apucă repezit receptorul, răspunse, apoi ascultă atent. Dăianu îi observă cu surprindere schimbarea expresiei feței pe măsură ce asculta cu receptorul la ureche. Nu zise nimic, doar așeză receptorul în furcă cu grijă, de parcă ar fi fost în pericol de a se sfărâma. Dăianu așteptă câteva clipe, dar cum nici o explicație nu venea, se decise să intervină. Sorescu tresări ca și trezit din somn, de parcă acum ar fi descoperit că nu era singur în cameră.

Apoi se decise să vorbească, ezitant.

— Acum o oră, o celulă formată din două avioane americane F-14 aparținând grupului portavionului Nimitz, aflată în misiune de patrulare în Strâmtoarea Taiwan, a fost atacată de avioane aparținând Republicii Populare Chineze. Ambele aparate au fost doborâte. Chinezii au pierdut și ei cel puțin un aparat.

Mai bine de două minute, nici unul n-a mai zis nimic. Părea că întregul univers rămase suspendat în acea clipă, în acea încăpere. Când Dăianu a vorbit din nou, era ca și cum tăcerea s-ar fi spart în mii de cioburi. Chiar și el părea stupefiat de felul în care îi răsuna vocea.

— Crezi... Chiar vom merge la război?

Sorescu doar aprobă din cap, absent, apoi din nou tăcerea deveni apăsătoare. A doua oară, vocea lui Dăianu suna ceva mai sigură:

— Nu știu dacă am apucat să-ți povestesc despre fratele meu, Lucian.

— Nu. Știu doar că e mare softist, are o firmă puternică de soft.

— Da, este adevărat, dar nu la asta mă gândeam. Nu cred că știi, dar are un suflet de poet. Chiar, nu cred că poți să-ți imaginezi un om așa de dotat cu o inteligență tehnică, pragmatică și de om de afaceri, să aibă o inimă de poet. Este pasionat de literatură poate mai mult decât un profesor. Dar altundeva vroiam să ajung. De fiecare dată când privește la televizor știri despre vreun conflict de genul celui din Irak, sau aiurea pe planetă, fără să vrea rostește un vechi proverb din Grecia antică.

Sorescu ridică întrebător sprâncenele.

— Când armele vorbesc...

— ... muzele tac.

XXIV

Vineri, 28.05.2010, ora 1.30

Sighetu Marmăției

Cele două santinele ucrainene trecură vorbind cu voce scăzută în timp ce-și făceau rondul. Din nonșalanța și sporovăiala lor se putea deduce faptul că nu se temeau de vreo problemă, aici, pe teritoriul ucrainean, chiar dacă se aflau la doar șase kilometri nord de râul Tisa, frontiera naturală dintre România și Ucraina. Lipsa lor de griji se datora și norocului de a fi puși în patrulare de interior, o simplă formalitate, deoarece era practic imposibil ca vreun intrus să pătrundă așa adânc în tabără fără a fi detectat de santinelele de perimetru, cu atât mai mult cu cât se aflau în alarmă de luptă.

Cosmin Nechita îi lăsă să treacă, apoi rămase nemișcat în aceeași poziție încă circa zece minute pentru siguranță. Apoi se ridică cu precauții din spatele tufelor care îi serviseră drept adăpost, pentru a-și continua cu fereală drumul spre gardul de sârmă ghimpată, dincolo de care se puteau ghici siluetele întunecate ale unor silozuri improvizate.

Silueta sa pirpirie se strecură în interior tară probleme. Se oprea din metru în metru pentru a detecta eventualele dispozitive de alarmă de diferite tipuri, fie că era vorba de cutii de conserve legate cu sârmă sau senzori de mișcare. Mulțumit de faptul că nu a găsit nimic, își continuă drumul mai departe. Ajuns la colțul primului siloz, se lăsă pe vine, așteptând.

Statura sa firavă îl ajutase de multe ori în astfel de incursiuni, fie că era vorba de exerciții sau de aplicații practice. Tot datorită staturii se putea camufla foarte rapid și eficient în cele mai neașteptate locuri, așa cum făcuse cu două zile înainte când anihilase o grupă de diversioniști ce atacase o patrulă de grăniceri. Deși părea să aibă o constituție mai fragilă, asta era doar în aparență, cu toate că a fost destul de dificil să convingă de acest lucru comisia de selecție atunci când a cerut transferul în Detașamentul 428 „Neagoe Basarab”, cu opt ani în urmă, pentru a fi printre primii militari români angajați în misiuni de luptă în Afghanistan.

Acolo, alături de „Scorpionii roșii” și-a putut pune în aplicare pentru prima oară cu adevărat talentul său în arta camuflării. Era capabil să se ascundă pentru a supraveghea terenul în cele mai neașteptate locuri și putea sta nemișcat ore în șir în ascunziș, indiferent că era expus soarelui necruțător al pustiului sau frigului mușcător al nopții din acest ținut neospitalier din estul țării, acolo unde se desfășurau acțiunile de căutare și distrugere a talibanilor și membrilor Al-Qaida în cadrul operațiunii „Enduring Freedom”.

Cum era și firesc, după stagiul din Afghanistan, a urmat unul în Irak, iar după aceasta a solicitat admiterea în cadrul unei unități de Cercetare Diversiune. Inițial se gândi să încerce la Batalionul 495 Operațiuni Speciale „Ștefan Soverth”, dar după o matură chibzuință, socoti că statura și constituția sa ar fi puiul fi un impediment, pe când la Cercetare-Diversiune acest impediment ar putea fi transformat într-un avantaj.

De multe ori s-a întrebat ce turnură ar fi luat cariera sa iiii cazul în care ar fi insistat pe ideea admiterii în Batalionul Operațiuni Speciale și bineînțeles, ar fi fost și admis. Este perfect adevărat că orice militar preocupat de cariera sa s-ar fi făcut luntre și punte pentru intrarea în „Ștefan Soverth”, deoarece reprezenta pentru toată armata română elita elitelor, cei mai buni dintre cei buni, echivalentul SAS-ului britanic.

Cu toate astea, era mulțumit de alegerea făcută. Chiar dacă nu făcea parte din mult mai mediatizatul Batalion 495, era la Cercetare-Diversiune, tot buni profesioniști, dar învăluți parcă într-o aureolă de mister. Se știa destul de puțin despre aceștia, nu făceau demonstrații televizate, nici nu se prea vorbea despre ei. Singurul moment în care deveneau temuți cu adevărat era luna de practică. Atunci, parcă un val de fobie lovea unitățile militare, CD-iștii erau pe buzele tuturor, toți se temeau de posibila lor infiltrare deoarece astfel de incursiuni se lăsau de fiecare dată cu sancțiuni aspre.

Antrenamentul lor era în linii mari asemănător cu cel al „specialilor”, doar baremele erau altele. Principala deosebire era în faptul că specialiile puneau mare accent pe lupta în echipă, pe când diversioniștii erau niște singuratici, fiecare trebuia să se descurce pe cont propriu, mai ales datorită faptului că majoritatea covârșitoare a misiunilor erau individuale. În plus, față de alte corpuri de elită pentru care camuflajul, mascarea în teren, intrarea și ieșirea neobservată din dispozitiv făceau parte integrantă dintr-un antrenament general, pentru diversioniști acestea reprezentau esența pregătirii lor. În rest, ședințe de tir cu tot armamentul, arte marțiale, explozivi, tactică, pregătire psihică, conducerea tuturor vehiculelor militare și, din nou ca un fapt inedit, pregătirea psihologică pentru rezistența la interogatorii, chiar dacă toți sperau să nu aibă nevoie de așa ceva.

Cosmin căută din ochi șirul de stâlpi de iluminat din exteriorul palisadei și-l remarcă pe cel al cărui bec nu ardea. Acolo va trebui să ajungă pentru a-și îndeplini cea de a doua parte a misiunii sale din noaptea asta.

Dar până atunci va trebui să se grăbească cu prima parte. Se lăsă la pământ și se strecură târâș pe sub poarta silozului, în interior. Nici aici, nici un dispozitiv de alarmă, nimic. Poarta silozului nu era

încuiată, chiar dacă prin construcția sa își dovedea utilitatea doar ca și adăpost temporar. În întuneric, zări un șir lung de lăzi stivuite. Lipsa oricăror santinele dovedea încă o dată că, indiferent care ar fi fost conținutul lor, lăzile nu erau puse acolo pentru a sta mult timp, dar denota și excesul de autoîncrederea al militarilor ucraineni. Alese o ladă la întâmplare, desluși cu greutate literele chirilice, apoi o deschise cu și mai mare greutate. Acoperite cu talaș de lemn, întinse în locașurile lor, se odihneau două obuze de tun calibrul 100 mm. Închise lada și o așeză la locul ei, apoi luă alta din alt șir. Obuze de 57 mm.

Mai cercetă încă două silozuri mai apropiate. Toate erau ticsite de lăzi cu muniție de diferite calibre, inclusiv rachete sol-sol. Dar nu asta era lucrul cel mai important. Tunurile, lansatoarele, chiar și silozurile pot fi observate de către sateliții militari americani. Toată lumea bănuia că în interiorul silozurilor nu poate fi altceva decât muniție, dar el trebuia să verifice ce fel de muniție. Acum era convins: toată muniția era muniție de război, nu exista nici măcar un cartuș de manevră. Deci, ucrainenii erau pregătiți de război și nu de manevre militare.

Ar fi putut să mineze depozitele și să provoace o explozie care ar fi ras toată tabăra și împrejurimile ei, dar ordinele sale erau categorice. Nu se dorea provocarea, era foarte important ca România să nu apară ca și agresoare, iar o lovitură preventivă ar fi complicat lucrurile. În plus, asta era doar una din multitudinea de tabere și depozite militare apărute ca ciupercile după ploaie în această zonă.

Prima parte din misiunea sa se încheiase, așa că se grăbi să se strecoare neobservat spre stâlpul întunecat, ocolind cu grijă cercurile de lumină proiectate de becurile din șir.

Trei ore mai târziu, era în afara taberei, grăbindu-se spre graniță pentru ca lumina palidă a zorilor să nu-l surprindă pe teritoriu străin. Ducea cu el plicul minuscul, impermeabil, găsit îngropat la mică adâncime la baza stâlpului. Așa cum primise instrucțiuni de la comandantul său, căpitanul Șandru, trebuia să-l înghită în caz că era capturat.

Nici el, nici căpitanul, nu știau ce conține plicul. De asemenea, habar n-aveau cine era „Condorul” și nici nu auziseră vreodată vorbindu-se despre el.

Câteva ore mai târziu, discul auriu al soarelui străpungea linia orizontului de ape al Mării Negre, scaldând totul într-o lumină feerică, de basm. Stoluri de pescăruși albi plonjau spre apele liniștite salutând o nouă zi.

În camera operatorilor radar de la aeroportul „Mihail Kogălniceanu” din Constanța, colonelul Ababei nu avea ochi pentru splendorile unei

noi zile. Întreaga sa atenție era îndreptată spre ecranul radar și spre vorbele operatorului. În spatele acestuia, cu o mână sprijinită de spătarul scaunului și cu cealaltă de tăblia mesei, colonelul parcă era sculptat în piatră. Părea că se află acolo de o veșnicie. Subordonații săi nu-și aminteau ca în timpul celor aproape trei zile scurse de la doborârea avionului lui Remus Lucaci să se fi odihnit puțin. Chiar se întrebau dacă omul acesta nu doarme niciodată. Nu părăsise turnul de control decât de două ori și asta doar pentru o perioadă scurtă. Prima dată superviză verificarea funcționării aparaturii radar și de comunicații în buncărul de la subsolul aeroportului special destinat să fie folosit ca și centru de comandă în cazul izbucnirii unui război în urma căruia aeroportul, inclusiv turnul de control, secțiunea militară, ar fi putut deveni una din țintele inamicilor. A doua oară a fost să-i vadă pe Călin Pop și pe Remus Lucaci, să se convingă că amândoi erau teferi.

Cei care au văzut momentul întâlnirii povesteau că acesta s-a comportat diferit cu cei doi tineri piloți. Pe Lucaci l-a strâns în brațe cu putere de cum l-a văzut, de parcă ar fi fost fiul răătăcitor pierdut și regăsit. L-a ținut în îmbrățișare aproape un minut, de parcă s-ar fi temut că îl va pierde din nou imediat ce-i va da drumul. Martorii au fost foarte nedumeriți de comportamentul comandantului, puțini crezându-l pe acest vechi ofițer de carieră capabil de astfel de efuziuni sentimentale. În schimb, față de Pop a fost mult mai reținut. I-a tras doar o palmă prietenească pe spate și l-a luat de braț ducându-i spre popota ofițerilor pentru a-i face cinste. În drum, colonelul zâmbea într-un anume mod nedefinit, nici unul din apropiații săi nu-și amintea să mai fi văzut vreodată acel zâmbet. Parcă toată fața îi strălucea, iar ochii îi scânteiau cuprinși de o mândrie fără margini. N-ar fi putut exprima astfel de sentimente nici dacă ar fi fost vorba de propriul său fiu. Dar colonelul Ababei nu avea nici un fiu, ci doar două fete mari și frumoase, dar care nu aveau de gând să-i urmeze tatălui în cariera militară. Fata cea mare, medic de profesie, era măritată, iar tatăl ei trăgea nădejde ca în curând să devină bunic. Cea mică era studentă în economie și încă locuia cu părinții.

Se presupunea că din cauza faptului că Dumnezeu nu i-a dat un băiat, colonelul îi considera pe toți tinerii piloți din unitatea sa proprii săi fii, care poate că și i-ar fi dorit mai mult decât era dispus să recunoască. Dar, din cauza structurii și educației rigide primite atât în familie cât și în armată, nu lăsa să se vadă nimic din toate acestea.

Colonelul Ioan Ababei provenea dintr-o familie care a dat țării un lung șir de militari. Dar cel ce a avut o influență covârșitoare asupra formării tânărului Ioan a fost bunicul acestuia, unul din așii români ai manșei în al doilea război mondial, decorat cu ordinul „Mihai Viteazul”, creditat cu nouăsprezece victorii înainte de fi doborât

deasupra Niprului în a doua jumătate a anului 1943. Deși rănit, reușește să scape și este retras în spatele frontului, apoi revine în țară. Ulterior, este trecut în rezervă cu gradul de maior. Alături de el a deprins tânărul Ioan dragostea față de avioane. De asemenea, poveștile bătrânului i-au umplut serile lungi de iarnă și verile uscate de secetă, de la el a deprins simțul datoriei și al onoarei, de la el a învățat să nu se dea niciodată bătut. Își dezvoltase un adevărat cult pentru bătrân și cu atât mai mult a suferit atunci când acesta s-a stins, zâmbind, a doua zi după ce Ioan intrase primul pe listă la admiterea la Școala de Aviație de la Bacău. Moartea bătrânului l-a marcat multă vreme și tristețea îl învăluia chiar și acum, ca de fiecare dată când noianul amintirilor se derula cu repeziciune oprindu-se asupra figurii blajine, cu părul cărunț și cu o imensă demnitate pe care nici scaunul cu roțile și nici șicanele trepădușilor comuniști nu i-au putut-o lua. Era demnitatea celui care în viața lui n-a făcut niciodată vreun compromis, celui care n-a abdicat niciodată de la valorile în care a crezut. Era demnitatea unui bărbat adevărat.

Ochii i se umeziră și clipi des de câteva ori, astfel că figura bătrânului se risipi lăsând în loc ecranul radarului cu umbrele sale care reprezentau amenințări reale, lizibile și apropiate. Vocea bătrânului se risipi și ea, iar în locul ei reapărură zgomotele familiare cum ar fi bâzâitul aparaturii, vocile oamenilor, mișcările scaunelor mutate de oameni agitați, toate cumulate într-un zumzet continuu, uniform. Abia atunci colonelul își dădu seama cu adevărat cât este de obosit. Și se părea că necazurile abia acum începeau.

Vocea operatorului trăda îngrijorare:

— Da, domnule colonel, de câteva ore bune gruparea de vest a flotei ucrainene se îndreaptă pe un parcurs ce denotă o tentativă de abordare indirectă a flotei noastre ce patrulează la nord de Constanța. Cea de est, mai puțin numeroasă, dacă menține actualul curs, va intra în curând pe la nord în apele noastre teritoriale, în zona Insulei Șerpilor. Și asta, arată el spre spotul șters ce uneori apărea și apoi dispărea, îndreptându-se cu repeziciune spre țărmul românesc, s-ar putea să fie stoluri de avioane ce zboară la rasul valurilor. Vin spre noi, domnule colonel!

În biroul lui Sorescu, umbrele începură să se estompeze iar obiectele începură să capete contur pe măsură ce dimineața se apropia.

Dăianu se trezi brusc, își masă gâtul înțepenit, apoi constată că adormise cu capul pe birou. În penumbră, desluși silueta lui Sorescu, tolănit pe un fotoliu, cu picioarele întinse și mâinile încrucișate pe abdomen. Capul îi era dat pe spate, pe marginea fotoliului, într-o poziție nefirească, cu gura întredeschisă, sforăind ușor. Dăianu nu-și mai amintea cum adormise, mai știa doar că la un moment dat Pușcaș

și Damian au plecat târându-și picioarele obosite, iar el și Sorescu au mai rămas să studieze toate posibilitățile.

Dar se lumina de ziua și va trebui să-l trezească și pe Vlad, deoarece era convins că, odată cu o nouă zi, noutățile nu vor întârzia să curgă spre biroul acestuia.

Bătrânul Adil încă dormea în celula sa. Spusese anchetatorilor tot ce știa, răspunsese la toate întrebările lor. Era conștient că nu avea nici un rost să ascundă implicarea sa în combinațiile lui Mișa. În somn, un zâmbet fugar îi luminează fața atunci când un vis îi apărură chipul fetei sale, Fatima. Oare la ce se gândește ea, văzând că este plecat de cinci zile fără să dea nici un semn de viață?

De-a lungul coridorului, Profesorul se îndrepta spre celula lui Mișa citind încă o dată transcrierea ultimului interogatoriu. Deși au trecut doar trei zile, era convins că Mișa pierduse noțiunea timpului, crezându-se arestat în urmă cu cel puțin două săptămâni. Multe întrebări nu-i dădeau pace, dar cele mai persistente se refereau la rolul dispozitivelor scufundate în mare și ce legătură ar putea avea cu portavionul american *John C. Stennis*.

Vineri, 28.05.2010, ora 6.40

Sighetu Marmăției

În timp ce zorii palizi împrăștiuau în tunicul nopții de catifea, fuioare lungi de ceață coborau de-a lungul văilor ce brăzdau dealurile împădurite acoperindu-le cu o plapumă groasă, vătuită. Pe măsură ce lumina devenea atotstăpânitoare, acestea se subțiau tot mai mult lăsându-se tot mai jos, pentru ca în final să rămână suspendate doar deasupra Tisei, îmbrățișându-i apele leneșe și malurile înverzite într-o mantie protectoare.

La ora 6.44, primul val de rachete sol-sol cu rază scurtă de acțiune lansate de pe teritoriul ucrainean trecură granița cu România. S-a auzit doar un vuiet prelung, atunci când trenurile lungi de foc ale rachetelor împrăștiară perdelele de aburi albi de deasupra apei. Zgomotele exploziilor nu se lăsară mult așteptate, rachetele ce vizau obiective din micul oraș Sighetu Marmăției și-au atins țintele fără excepție, cu erori acceptabile din partea ucraineană. Au fost vizate unitatea militară de grăniceri, postul local de poliție, unitatea de pompieri, depozitul militar de la marginea orașului, unitatea de jandarmi, primăria, precum și alte clădiri administrative.

Imediat după ce rachetele și-au atins obiectivele, au bubuit gurile bateriilor de artilerie instalate pe poziții de tragere eu puțin timp înaintea zorilor. Era ca și cum întreaga urgie a cerului și-ar fi revărsat tunetele asupra pașnicului orașel atunci când mortierele de 155 mm, tunurile grele de 115 și 100 mm, precum și cele de 57 mm și 30 mm au glăsuț toate odată. Grindina de oțel și foc s-a abătut furioasă asupra clădirilor civile și militare, fără deosebire, provocând teroare și distrugere. De la a doua salvă, focul bateriilor deveni dezordonat, în funcție de cadența de tragere a fiecărei piese în parte. După exact zece minute, artileria amuți la fel de brusc cum începuse.

Efectul liniștii bruște era dureros pentru timpanele greu încercate, trecură momente bune până când supraviețuitorii bombardamentului deveniră conștienți de zgomotele din jur. Sirenele autospecialelor pompierilor scăpate de atac, precum și cele ale ambulanțelor grăbite, sfâșiară tăcerea ca pe o bucată de pânză. Pretutindeni, incendiile făceau ravagii, oamenii alergau urlând înnebuniți, din loc în loc câte o clădire se prăbușea ridicând un nor de praf ce rămânea suspendat, ca o pulbere fină, acoperind totul înjur. În mijlocul unei intersecții, un bărbat alerga în cerc ținându-se de cap, iar printre degete sângele i se scurgea pătându-i mânăca cămășii până la cot. Pe o stradă lăturalnică, în fața unei case lovite în plin, o femeie îmbrăcată într-o rochie

înflorată ruptă și acoperită de moloz zăcea prăbușită lângă gard, bolborosind cuvinte fură sens. În apropiere, doi tineri încercau fără succes să stingă cu două găleți cu apă un incendiu provocat de explozia unei țevi de gaze.

Mica clădire a vămii era situată între capetele celor două poduri, unul rutier și altul de cale ferată, ce legau cele două maluri, mai aproape de șoseaua ce intra în oraș. Mașinile ce tranzitau frontiera, la ieșirea de pe pod, intrau în parcare, de unde prezentau actele la controlul vamal.

La începutul bombardamentului, reacția vameșilor și a polițiștilor de frontieră a fost una de stupeoare. Preț de câteva secunde, au rămas ținuiți locului, uitându-se unii la alții, neînțelegând ce se întâmplă. Abia când i-au văzut pe cei doi grăniceri ajunși cu rondul în apropiere trântindu-se la pământ și târându-se în căutarea unui adăpost, au reacționat și ei în același mod. Dar acum, după încetarea focului, când aerul se umplu de zgomot de motoare dinspre malul celălalt, îi căutară speriați din ochi pe cei doi soldați ca și cum ar vrea să ceară lămuriri de la aceștia. Dar mai mult decât orice, nu puteau înțelege scrâșnetul metalic ce se distingea clar, cu o octavă mai sus decât duduitul motoarelor.

Îndoiala lor se risipi atunci când, de după pâlcul de copaci ce masca o parte din șoseaua de pe malul celălalt, își făcu apariția silueta masivă a unui tanc T-80U ce înainta greoi sub povara celor 46 de tone pe drumul ce ducea către podul rutier. La scurtă distanță în urma lui își făcu apariția un al doilea, apoi al treilea. După el se ghiceau contururile camioanelor ticsite de soldați urmate de vehicule blindate, camioane de aprovizionare și apoi iarăși tancuri. În momentul în care primul tanc urcă pe pod, toți o luară la fugă cu energia disperării. Mitraliera de pe tanc lătră lung și unul din polițiștii de frontieră fu lovit în spate de rafală. Impactul gloanțelor de 7,62 mm ce intrau în trup îl ridicară din alergare azvârlindu-l în praful drumului, câțiva metri mai în față, unde rămase nemișcat, fără suflare. Urale din camioanele încărcate cu trupe salutară această lovitură.

Tancul accelera și lovi în plin bariera ce marca zona de demarcație de la mijlocul podului. Smulsă, aceasta fu târâtă câțiva metri, apoi alunecă sub șenila stângă rămânând în urmă, ruptă și deformată. Era ora 7.03 atunci când primul tanc a pătruns pe teritoriul României. Cu o manevră dibace, acesta lovi cu partea stângă colțul clădirii vămii provocând năruirea unei porțiuni din perete. Noile urale au fost acoperite de șuieratul locomotivei trenului ucrainean ce intra pe podul de cale ferată aducând soldați și material militar în sprijinul ofensivei. Din primul camion sări un soldat care smulse drapelul tricolor românesc de pe clădire, îi sfâșie pânza, după care îl aruncă sub roțile mașinii următoare.

Pe pod, vehiculele militare continuau să se scurgă într-un șuvoi neîntrerupt care, odată ajuns pe mal, gonea înspre interior. Cosmin Nechita, ascuns între tufele de pe mal, pe jumătate cufundat în mâl, le pierduse numărul. Acum nu mai păstrau distanța între ele, înaintau aproape bară la bară.

Cosmin așteptă până ce trei tancuri, intercalate de TAB-uri și camioane, se găseau concomitent pe pod, apoi declanșă explozia. Încercăturile plasate la jumătatea podului și pe pilonul cel mai apropiat, au fost detonate simultan. Tancul T-62 aflat chiar la mijlocul podului fu realmente înghițit de explozie, fragmente din acesta ridicându-se până la douăzeci de metri înălțime. Acompaniat de bubuitul infernal, întregul șir de vehicule se surpă odată cu podul în apele învolburate care înghițiră lacome prada. Ultimul tanc rămase preț de o clipă în capătul de sus al planului înclinat format de șoseaua frântă, ambalând disperat motorul în marșarier, dar panta era prea abruptă și acesta alunecă încet, cu țeava tunului de 115 mm îndreptată înainte, spre valurile Tisei care se închiseră deasupra lui. Imediat sări în aer și podul de cale ferată.

Cu toate inconvenientele produse, distrugerea podurilor nu a stopat înaintarea ucrainenilor, ci doar a întârziat-o. După șocul inițial, echipe de geniști trecură la treabă pentru construirea a două poduri de pontoane. Între timp, șuvoiul de materiale și oameni continua să-și croiască drum prin vadul descoperit câțiva kilometri în amonte.

Colonelul Ioan Ababei își mușcă buzele și strânse pumnii cu furie. Aparată ucrainene puteau fi văzute acum cu ochiul liber. Aproape de linia orizontului, păreau un roi de bărzăuni înfuriați ce veneau direct spre el. Maiorul Vasile Viteșan încă alerga gesticulând pe pistă, urlând cuvinte grele spre mecanicii de întreținere care îndepărtau furtunile cisternelor golite, folosite pentru alimentarea celor trei Mig-uri rămase la sol. Era vorba de trei aparate Mig-21 Lancer care se pregăteau de decolare. Două din de își ambalară motoarele, apoi se repeziră în goană pe pistă, desprinzându-se de la sol, zgomotul produs de bangul sonic în momentul în care depășiră viteza sunetului acoperind vuietul escadrilei ce se apropia.

În buncărul camuflat aflat la circa cinci sute de metri de tumul de control al aeroportului, acolo unde colonelul Ababei mutase de urgență tot personalul militar navigant de la sol, unul din operatori transmitea pe toate frecvențele același avertisment, repetat în română, engleză, rasă și ucraineană:

— Ați intrat ilegal în spațiul aerian al României! Schimbați cursul sau vom fi nevoiți să deschidem focul! Acesta este ultimul avertisment!

Colonelul era conștient de inutilitatea unui astfel de demers.

Atitudinea ostilă nu lăsa nici o urmă de îndoială asupra intențiilor agresive ale avioanelor care deja puteau fi considerate inamice. Dăduse ordinul de evacuare a turnului de control și a hangarelor, precum și cel de ridicare a tuturor aparatelor de îndată ce a văzut deplasarea avioanelor agresoare. Doar norocul și abilitatea unuia din operatorii radar au făcut posibilă detectarea escadrilei inamice. La activarea codurilor tic recunoaștere „friend or foe”, amic-inamic, (IFF), răspunsul a fost negativ. Deși nu mai era nevoie de vreo asigurare în acest sens, colonelul procedase ca la carte. După asta ridicase toate. Aparatele în aer, evacuase aeroportul întrerupând traficul civil, redirectionând cursele interne și internaționale, apoi retrăsese personalul în buncăr dirijând toate operațiunile de acolo. De altfel, buncărul era dotat cu toată aparatulă necesară unei astfel de situații.

Al treilea Mig tocmai se desprinsese de la sol, dar stolul de avioane ucrainene era deja prea aproape. Clătinându-și aripile, Lancerul încercă să câștige înălțime. Două Mig-uri 31 se desprinseseră din formația ucraineană luând un curs de interceptie al Mig-ului 21. Acesta încercă câteva manevre de evitare, dar cele două aparate se fixară în coada sa, urmându-i îndeaproape mișcările. Imediat ce-l prinseră în vizor, acestea lansară rachetele. Fiecare avea câte patru rachete aer-aer R-60 Aphid cu infraroșii, pe piloni, sub aripi, lângă vârf, în afară de cele două perechi de rachete cu rază lungă de acțiune R-33 Amos cu ghidaj radar semiactiv aflate sub fuselaj și de cele două R 40T Acrid cu rază medie de acțiune și ghidaj cu infraroșii aflate pe piloni, sub aripă, chiar lângă fuselaj. La această distanță, ucrainenii folosiră rachetele R-60. Primul lansă două astfel de rachete, iar al doilea una, concomitent deschizând focul cu mitraliera GSh-6-23 cu șase țevi de 23 mm încorporată în partea inferioară din dreapta fuselajului.

Rachetele detectară sursa de căldură a Lancerului și se năpustiră în urmărirea lui. În câteva secunde două din ele își atinseră ținta simultan, provocând o explozie de flăcări și metal topit. Pilotul nu a mai apucat să se catapulseze.

Ababei simți loviturile rachetelor prin toată ființa sa. Era ca și cum rachetele ar fi smuls o bucată din el. Un sentiment de neputință îi invadă trupul, apoi acesta se transformă în disperare atunci când chipul tânărului pilot Petre Marcian îi străfulgeră creierul. Era primul căzut din unitatea sa. La gândul acesta, transformarea se produse în inima colonelului Ioan Ababei. Erau oamenii lui și nimeni nu se va atinge de băieții săi. Dacă cineva ar fi fost lângă el, ar fi rămas surprins de metamorfoza prin care trecea colonelul. Trăsăturile feței i se schimbă, spatele gârbovit se îndreptă brusc în timp ce disperarea i se transforma în hotărâre, iar hotărârea în ură. Dintr-o mișcare, se

năpusti pe scări în jos spre interiorul buncărului.

Între timp, avioanele ucrainene se repezîră spre clădirile și pista aeroportului „Mihail Kogălniceanu”. Primele aparate traseră câte două rachete aer-sol Kh-31 Krypton spre turnul de control avariind clădirea și provocând un incendiu de proporții. Încă o lovitură și latura de sud se prăbuși într-un nor de praf și moloz. Bombardierele grele Tupolev Tu-160 își lăsară încărcătura de bombe KAB de 220 de kilograme asupra clădirilor și hangarelor, dar cu preponderență asupra pistelor de beton. În câteva minute acestea se transformară într-un halucinant peisaj lunar jalonat de cratere adânci, circulare.

Abia atunci una din bateriile antiaeriene, cea de la sud de aeroport, deschise focul. Se auzeau distinct țăcăniturile mitralierelor cu patru țevi MR 4 de calibru 14,5 mm deservite de câte doi oameni, întrerupte de bubuiturile sacadate ale tunurilor antiaeriene de 100 mm. Acestea din urmă erau cuplate la complexul radiotehnic de tragere (CRT), care căuta și angaja țintele printr-un sistem radar încorporat, transmițând coordonatele simultan celor șase piese. Momentul exploziei și eliberării celor patruzeci de mii de schije conținute de fiecare obuz de 34 de kilograme era determinat cu ajutorul mașinii automate de reglat focoaie (MARF) făcând din fiecare proiectil o capcană mortală pentru orice aparat în vecinătatea căruia ar fi detonat obuzul. Intuind pericolul, un număr de șase Mig-uri escortând două Tupolev-uri se desprinseseră de formație pentru a face față acestei amenințări. Se repezîră spre poziția bateriei, piloții ucraineni pregătindu-se de atac.

Tocmai când încercau să localizeze țintele cu exactitate, aparatura de bord îi avertiză că au fost iradiați de un nou radar terestru și aproape concomitent au fost încadrați în vederea lansării de rachete. Panica se instalează în carlingi la vederea celor H ei curbe ascendente descrise de rachetele lansate din SAM-ul (sol-air missile) mobil de tip 2K12M3 plasat la șase kilometri sud-vest de poziția bateriei.

Comandantul SAM-ului își plasase cele două vehicule grele șenilate, unul conținând întreaga aparatură de radiolocație, iar celălalt sistemul de trei rachete, într-un crâng la nord-est de orașul Constanța. Dând dovadă de mult sânge rece și profesionalism, acesta așteptă cu răbdare momentul prielnic pentru activarea sistemului și lansarea celor trei rachete.

Cel mai apropiat aparat era un Mig-31 care eliberă un număr de dipoli și capcane termice pentru derutarea proiectilelor schimbând în același timp cursul. Păcălite de acest bruiaj pasiv, primele două rachete ratară ținta, pierzându-se prin formație. Totuși, una din rachete atinse razant fuselajul unui Tu-160 și explodează avariind aparatul care începu să scoată un fum negru, pierzând în același timp din viteză și altitudine. Simțind momentul prielnic, întreaga baterie de tunuri antiaeriene își concentra tirul asupra acestuia, profitând și de

manevrabilitatea scăzută a aparatului. Următoarea lovitură încasată a fost o rafală de MR-4, întreg personalul bateriei putând să vadă gloanțele mari cât prunele smulgând bucăți dintr-o aripă. Explozia unui obuz la mică distanță în față a pecetluit soarta aparatului. Cu parbrizul sfărâmat și piloții uciși de ploaia de schije, avionul Tupolev-160 pierdu din înălțime tot mai mult pentru a se prăbuși aruncând o coloană de apă din lacul Siutghiol.

A treia rachetă a fost lansată câteva secunde mai târziu decât primele două, așa că nu căzu în capcana dipolilor ce planau lin spre sol, ci urmă traiectoria Mig-ului ajungându-l și distrugându-l în aer. Pilotul apucă să tragă maneta de ejectare, astfel că în timp ce parașuta îl purta lin spre pământ putu să audă distinct uralele militarilor de la sol ce salutau astfel doborârea celor două aparate.

Al doilea Tupolev și celelalte Mig-uri încadrate poziția bateriei și deschiseră focul. În timp ce cobora în picaj, Tupolevul trase două rachete Kh-15P din dispozitivele rotative MKU-6-1, cu capacitate de doisprezece rachete, dispuse în tandem. Ambele loviră în plin unul din tunurile pe jumătate îngropate în lăcașurile de tragere. Forța exploziei dădu uriașa piesă de artilerie peste cap, strivind servanții din apropiere care nu au fost uciși de uriașa mână de foc, iar suflul cumulat cu schije rezultate din explozia muniției mistuite de flăcări amuțiră bateria pe vecie. De parcă n-ar fi fost suficient, Tupolevul mai trecu o dată pe deasupra amplasamentului deschizându-și unul din cele două compartimente de sub fuselaj. Un mănunchi de bombe gravitaționale frământară pământul cu explozii cutremurătoare, în timp ce aparatele ucrainene victorioase se grăbiră să ajungă din urmă plutonul.

După ce transformară în ruine aeroportul, roiul de avioane schimbă cursul spre portul Constanța, trecând mai întâi la joasă înălțime deasupra orașului umplând locuitorii de sentimente confuze, amestecate, de neîncredere și groază.

Dar deasupra portului erau deja așteptate de bateriile antiaeriene gata de tragere. În număr de trei, erau amplasate în vecinătatea portului militar și prin dispunerea lor puteau executa un foc concentric asupra oricărui agresor venit din cer. Lor li se mai adăuga și puterea armelor antiaeriene ale celor două fregate de tipul Osa I rămase în port, *Vulturul* și *Șoimul*. În plus, patru SAM-uri mobile, de tipul 2K12M3, similare celui ce doborâse Mig-ul 31, erau camuflate în apropiere.

Crispați la posturile lor de luptă, soldații și marinarii români așteptau într-o tăcere încordată. La început nu se auzea nimic, doar pulsul bubuia năvalnic în tâmpile. Palmele transpirate strângeau armele pentru a uita sudoarea rece ce se scurgea de-a lungul șirei spinării. La început se auzi doar un bâzâit îndepărtat, dar care începea

să crească în intensitate. Treptat, uruiul motoarelor căpătă proporțiile unui tunet continuu, tot mai apropiat. Priviri furioase își căutau comandanții, dar aceștia, cu maxilarele încordate și privirile ațintite înaintea, nu schițau nici o mișcare.

Cățarat pe cabina CRT-ului din mijlocul formației de luptă a bateriei sale, căpitanul Miron aștepta și el. Cu picioarele depărtate, cu spatele încordat, privea prin binoclu formația densă de avioane ce venea dinspre oraș. Stătea drept, neclintit, de parcă ar fi vrut să provoace inamicul prin atitudinea dârză, de sfidare a pericolului.

Piloții ucraineni își repeziră aparatele spre instalațiile portuare și navele din radă, anticipând o pradă ușoară. Degete crispate se plimbau nervoase pe butoanele de activare ale rachetelor ce urmau să transforme portul militar în cenușă, la fel cum s-a întâmplat și cu aeroportul.

Miron își ridică brațul drept în sus, apoi îl lăsă brusc, strigând:

— Acum! Cuplați CRT-ul! Baterie... foc!!

Avertizoarele de bord începură să țiuie înnebunite atunci când undele radar învăluiră formația de avioane. Panicați, unii piloți își lansară rachetele și bombele în grabă în încercarea de a face față acestei amenințări. O parte din rachete își atinseră totuși țintele, provocând incendii și distrugeri.

Toate bateriile bubuiră la unison trimițându-și în înalături proiectilele aducătoare de moarte. Soldați transpirați alergau spre tunuri cu obuzele grele de calibru 100 mm în brațe, acestea erau preluate și plasate cu pricepere pe leagănul care le împingea în locașurile lor odată ce tuburile trase erau scuipate fumegânde pe sol, adunându-se în grămezi. Lamele cu câte cinci proiectile de calibru 57 mm erau împinse din lateral în chiulasa tunurilor care trăgeau neobosite cu cadențe infernale. Comenzile se întretăiau furioase, mai ales în zona tunurilor de 57 mm, 30 mm și a mitralierelor MR-4, care efectuau tragerile individual, prin ochire directă, neconectate la CRT. Servanții țipau unii la alții, corelând informațiile ochitorilor cu cele ale comandanților de tragere într-un amalgam de strigăte de neînțeles, dar care aveau rolul de a face ordine în haos:

— Țintă prinsă!

— Este coincidență!

— Tuunn... FOC!!

La focul încrucișat și combinat de obuze de toate calibrele jalonat cu trasoarele mitralierelor grele se alăturară *Vulturul* și *Șoimul*. Manevrând cu viteză redusă în rada portului, deschiseră un foc îndrăcit cu tot armamentul. SAM-urile mobile își alăturară rachetele în corul distrugerii.

Piloții ucraineni descumpăniți abandonară misiunea, dar nu înainte de a avaria ușor *Șoimul* cu o rachetă aer-sol. Se regrupară spre sud

luând cap compas spre portul Mangalia, aflat la circa treizeci de kilometri, lăsând în urmă portul Constanța cu obiectivele militare atinse doar parțial, dar și două avioane Mig-29 și un Tu-160 distruse.

În adăpostul subteran de lângă ruinele aeroportului „Mihail Kogălniceanu”, colonelul Ababei luă măsuri pentru pregătirea ripostei. Avioanele sale decolaseră în grabă împrăștiindu-se la sosirea flotei aeriene inamice. Se deschise canalul de comunicații cu AWACS-ul american al căpitanului Smith ce descria cercuri largi la zece mii de metri altitudine, colectând cu aviditate semnalele emise de toate aparatele aliate în aer. Apoi le transforma în date, grupându-le după tip, direcție, viteză, apoi transmitea fluxuri de informații către Flota a VI-a, care le retransmitea românilor.

— Cel puțin va fi o luptă clară, pe lumină, mormăi Ababei. În sinea lui, era convins că și ucrainenii beneficiau de același avantaj, dar din partea vreunui avion rusesc similar, cel mai probabil un Bear.

Patru coordonatori aflați în dreptul ecranelor radar dirijau regrouparea pentru contraatac. Colonelul avea la dispoziție douăzeci și șapte de aparate F-16, Mig-23 și Mig-21. Deși modernizate, acestea din urmă erau inferioare celor ucrainene, între care cel mai puțin performant era Mig-ul 29. Colonelul remarcase că flota atacatoare era compusă din aproximativ treizeci și cinci Mig-uri 29, Mig-uri 31 și Suhoi 27, asta în afară de bombardierele strategice Tu-160. Unul din operatorii radar se jura că a recunoscut urma electronică a două Suhoi 35, dar acest lucru nu era încă confirmat. Deci pe lângă superioritatea cantitativă, ucrainenii beneficiau și de cea calitativă.

Ababei blestemă birocrăția din Statul Major al Forțelor Aeriene și din Ministerul Apărării Naționale. Imediat după intrarea României în NATO, în aprilie 2004, s-a pus problema modernizării forțelor armate mai pregnant ca și până atunci. Un loc aparte l-a ocupat înlocuirea flotei aeriene de Mig-uri cu aparate occidentale mult mai performante care să poată răspunde mai bine problemei de interoperabilitate între armatele române și cele ale aliaților. Spre deosebire de Ungaria și Cehia, care s-au orientat spre dotarea cu avioane suedeze de tip JAS 39 Gripen (Grifon), România optează spre contracte cu americanii de la Lockheed Martin pentru F-16 Fighting Falcon și de la Boeing pentru F/A-18 Hornet, menite să înlocuiască treptat aparatele Mig-21. Cu puțină vreme în urmă, sosise primul transport de doisprezece aparate F-16 și șase F/A-18 împreună cu prima generație de piloți școliți în SUA special pe aceste tipuri de aparate. Dar birocrății din MAPN au repartizat majoritatea celor optsprezece aparate aerodromurilor de la București și Fetești, restul urmând să fie dotate pe parcurs. Lui i-au revenit doar patru F-16, dintre care unul, pilotat de Lucaci, a fost doborât cu două zile mai devreme. Deci, nervii colonelului Ababei aveau și motiv și obiect.

Luase legătura cu Marius Mântuleasa, colegul și prietenul său, comandant al aeroportului militar de la Fetești, care îi promise o escadrilă de șase F-16 Fighting Falcon în cel mai scurt timp:

— Nu mă așteptam la un atac așa de rapid. Aparatele mele doar acum alimentează și sunt armate de luptă. Le trimit cât pot de repede. Dar până atunci va trebui să te descurci cu ce ai. Vezi că o altă escadrilă inamică atacă Brăila și Galațiul și va trebui să trimit ajutoare și acolo! Mai mult, bulangii au declanșat o invazie terestră de proporții în nordul Maramureșului și ne putem aștepta la același lucru în nordul Moldovei sau chiar pe Dunăre, prin Bâstroe sau Delta și pe la Brăila-Galați! Așa că vezi ce faci, dar nu-i lăsa să pătrundă în interior!

Ababei trânti telefonul înjurând în gura mare. Aruncă o privire pe ecran și realizează că operatorii reușiră să regrupeze avioanele și le dirijau în formație de atac spre agresorii ce tocmai abandonaseră portul Constanța spre a se îndrepta spre Mangalia. Încă puțin și vor lua contactul declanșând cea mai mare bătălie aeriană de deasupra Europei de la cel de-al doilea război mondial înapoi. Navigatorul-șef se întoarse spre colonel și i se adresă cu o voce gravă:

— Așteptăm ordinele dumneavoastră, domnule colonel!

Opțiunile acestuia nu erau prea multe. Portul și orașul Mangalia erau insuficient protejate cu rachete sol-aer și artileria antiaeriană. Ori sacrifică Mangalia și își salva avioanele, ori pornea o bătălie inegală împotriva flotei aeriene ucrainene. Desigur, ar fi preferat să aibă alături și o escadrilă de F-16 Fighting Falcon de la Fetești, dar acestea ar ajunge prea târziu pentru a putea face ceva pentru Mangalia. La nord de Constanța, la Capul Midia, se afla un batalion de rachete sol-aer, chiar lângă poligonul de trageri de artilerie, dar acesta era prea departe pentru a interveni eficient. O aripă a Forțelor Aeriene Americane din Europa se afla la Burgos, în Bulgaria, iar portavionul *John C. Stennis* și Flota a VI-a se apropiiau, dar în momentul de față nu se putea baza pe aceștia din cauza complicațiilor politice. Americanii erau vârați până în gât în Taiwan împotriva Chinei și era puțin probabil să se implice împotriva Ucrainei până nu existau informații care să ducă cât de cât la clarificarea situației. Oricum, decizia aparținea președintelui Anders, iar acesta avea nevoie de ceva timp pentru a autoriza acțiunea avioanelor americane, mai ales că nu era vorba de un atac direct împotriva acestora. Iar timpul pe care îl avea colonelul Ababei se măsura în secunde.

Pe ecrane se vedeau clar cele două forțe apropiindu-se una de alta, ucrainenii avansând spre sud de-a lungul țărmului, deasupra lanțului de stațiuni turistice de pe litoral, iar românii pe un curs de interceptie care ar opune flotele în aer chiar deasupra Mangaliei în mai puțin treizeci de secunde.

Colonelul Ioan Ababei expiră lung, apoi apucă și deschise microfonul ce-i făcea legătura cu fiecare pilot:

— Către escadrilele Vultur și Uliu, sunt colonelul Ioan Ababei! Aveți ordin direct de a ataca și distruge escadrilele inamice ce se îndreaptă spre Mangalia! Repet, atacați și distrugeți inamicul! Doamne-ajută!

Operatorii deschiseră frecvențele, astfel ca toate convorbirile piloților să se audă în interiorul centrului de comandă. Fiecare din cei patru bărbați din fața consolelor luă în primire câte un grup de aparate începând dirijarea și îndrumarea lor de la sol. Piloții nu erau obligați să urmeze instrucțiunile venite de la sol în timpul luptei, de cele mai multe ori nu beneficiau de un astfel de sprijin, dar atunci când era posibilă, o viziune de ansamblu le era binevenită. Avioanele se apropiau din ce în ce mai mult. Încă puțin și vor avea contact vizual. Radarele de la bord erau invadate de ținte.

Ababei era într-o oarecare măsură descumpănit. Era sigur că ucrainenii detectaseră avioanele românești de interceptie, totuși, nu deschiseră focul. Așteptau să ajungă la contact vizual, sau credeau că românii nu vor îndrăzni să atace un inamic superior numeric și tehnic? Acest lucru nu putea fi decât în avantajul băieților săi, deoarece cele șaisprezece Mig-uri 21 Lancer din escadrila sa aveau o șansă în plus. Un Mig-29 poate detecta zece ținte la o distanță maximă cuprinsă între 70 și 100 km în funcție de mărimea acestora, încadrează ținta la maxim 70 km, poate angaja patru ținte simultan și poate deschide focul între 200 m și 60 km, spre deosebire de Mig-ul 21 care are nevoie de o distanță mult mai mică pentru angajarea și atacarea țintelor. România a avut la începutul deceniului o flotă operațională de nouăsprezece Mig-29, dar a renunțat la ele considerând costurile de modernizare mult prea mari, în perspectiva schimbării dotării forțelor aeriene.

Diferențele calitative au fost estompate, dar nu șterse total, prin programul de modernizare început în 1993 de către Aerostar SA Bacău împreună cu firma israeliană Elbit, care ulterior, în 1998, formează o firmă mixtă sub denumirea de A-E Electronics. Programul de modernizare punea mare accent pe interfața om-mașină, pe sistemul de navigație, avionica, sistemele de căutare-angajare a țintelor și cam tot ce însemna parte electronică. Cu toate acestea, un Mig-21 modernizat, supranumit Lancer, nu se putea ridica la nivelul unui Suhoi-27, deși teoretic putea lupta cu șanse minime împotriva lui.

Într-adevăr, se părea că flota ucraineană renunța la avantajul net prin care și-ar fi putut decima adversarii. Ababei credea în băieții săi și spera că vor reuși să se descurce folosindu-se de măiestria lor de piloți încercați în lupta de aproape.

— Vultur 1 și 3, degajați ușor stânga! 2 și 4, urmați-i!

Vocea cu inflexiuni metalice îl făcu pe Călin Pop să tresară. El era

Vultur 1. Trase ușor de manșă spre stânga și avionul F-16 îi urmă ascultător comenzile. Pop inspiră adânc atunci când linia neregulată a avioanelor inamice i se oferi ochilor, departe, în zare. Discul auriu al soarelui se ridicase la orizont scaldând pământul într-o lumină caldă, dătătoare de viață. Dar tot ce putea remarca Pop era faptul că, din păcate, vor fi nevoiți să atace cu soarele în față. Încerca să-și stăpânească emoția puternică, știind că oricum aceasta se va risipi în momentele decisive ce vor preceda atacul propriu-zis. La fel ca și atunci când doborâse acel Su-27, nu va avea timp să-i fie frică. Se întrebă ce simțea Remus Lucaci, colegul său ce fusese doborât atunci, iar acum se afla în urma sa, cu indicativul Vultur 4. Lucaci pilota tot un F-16, în urma indisponibilității pilotului titular al aparatului. Li se alăturase un Mig-21 Lancer cu indicativul Vultur 3, pentru a-i putea sprijini în acțiune.

Pentru a-i ridica moralul, în același timp și pentru a uita de gravitatea clipei, Călin Pop transmise prin radio:

— Remus, ai făcut baie astăzi?

Răsetele de circumstanță îl anunțară că toată escadrila gustase gluma. Răspunsul nu se lăsă așteptat:

— Am făcut două dușuri preventiv! Am auzit că apa va fi rece, așa că renunț la baie în mare!

Răsetele erau mai zgomotoase, semn că băieții își mai destinseseră nervii încordați. De la sol, o voce îi atenționează:

— Concentrați-vă, băieți, nu sunteți la picnic!

Operatorul avea dreptate. Avioanele ucrainene se aflau deasupra Mangaliei, iar cele românești la câțiva kilometri de ele, când schimbarea se produse. Ucrainenii stricăra formația inițială trecând în poziție de atac, de parcă tocmai ar fi descoperit prezența aparatelor românești. Se părea că doar bombardierele Tu-160, păzite de câteva Mig-uri, își vor continua misiunea de bombardare a portului.

Pop nici nu-și dădu seama când a început lupta. Marea apăruse înaintea sa și era cât pe aici să cadă în reverie la vederea întinderii albastre, nemărginite, tulburată de valuri înspumate.

— Doi inamici la ora 11, Vultur 1 și 2, angajați! 3 și 4, sprijiniți!

Vocea avu efectul unui duș rece. Într-adevăr, două Mig-uri 31 aflate în stânga formației inamice se avântară spre el. Imediat, sunetul alarmei îl anunță că a fost fixat drept țintă, împinse de manșă și căzu în picaj, scoțând un strigăt de avertizare către colegii săi. Aceștia, la rândul lor, începură manevre evazive spre a deruta rachetele cu cap infraroșu, unii lansând capcane termice. Rezultatul imediat a fost dezorganizarea totală a formației românești de atac. Un urlet curmat de o explozie zguduitoare îl anunță că una din rachete și-a atins ținta. Nu, nu vroia să știe cine a fost! Un țipăt neomenesc sfâșie membrana difuzorului din carlingă:

— Matei!!

Deși mintea refuza să gândească, subconștientul continuă să prelucraze informația. Vocea era a lui Daniel Filip, colegul de patrulă și cel mai bun prieten al lui Matei Panduru. Matei, cel mai vesel băiat din escadrilă, cu glumele lui nesărate, căzuse. Valuri de adrenalină i se repeziră prin vene, din nou conștientiză ura care îi creștea progresiv inundându-i creierul și mușchii. Simți cum orice urmă de rațiune îl părăsește, lăsând loc doar instinctului ancestral de vânător, transformându-l într-o mașină de luptă integrată perfect mecanismului avionului. Vroia să ucidă, vroia sânge!

Redresă avionul, apoi manevră spre stânga descriind o curbă largă. Rachetele îl pierduseră. Reveni hotărât spre gruparea inamică. Între timp, lupta se încinse, pe cer nu se vedea decât o învâlmășeală de avioane proprii și inamice, cunoscută în limbajul piloților ca și „ghemotoc”. Desfășurat într-un spațiu redus, ghemotocul făcea improprie folosirea rachetelor aer-aer datorită riscului de a lovi aparatele amice. Se ajunsese la dueluri avion contra avion folosind doar tunurile de 30 mm și mitralierele de bord, întocmai ca și în bătăliile aeriene din cel de-al doilea război mondial. Strigătele, urletele, comenzile repezite, cuvintele răstite din difuzoare se suprapuneau cu coordonările și avertismentele de la sol într-un haos de nedescris. Pop își repezi avionul în învâlmășeală, deschizând focul cu tunul în momentul în care umbra unui aparat inamic trecu prin dreptul său.

Datorită vitezelor mari dezvoltate de aparatele moderne, ghemotocul se desfăcu transformându-se într-un șir de lupte individuale sau în grup pe o arie din ce în ce mai mare. Deznodământul bătăliei nu lăsa semne de întrebare. Superioritatea numerică și calitativă a aparatelor ucrainene părea că își va spune cuvântul. Singurele probleme care apăreau la acestea erau la întoarcerile strânse.

Pop văzuse cel puțin trei aparate românești prăbușindu-se în flăcări, față de numai unul ucrainean. Pe lângă asta, mai văzuse două retrăgându-se avariate, scoțând fum gros din corpurile sau aripile atinse. Nu cunoștea situația de ansamblu, dar după cum putea să-și dea seama, lucrurile nu mergeau prea bine.

— Vultur 1, doi inamici la ora nouă! Vultur 4, ajută-l! strigă operatorul.

Orele folosite în timpul comunicării între piloți ajutau pe aceștia la orientarea în spațiu. Pe cadranul unui ceas imaginar, avionul se află în centru și se îndreaptă spre ora douăsprezece. Ora nouă însemna că cele două avioane inamice se aflau perpendicular stânga. Pop trase de manșă spre el urcând, cu Lucaci pe urmele lui. Cele două Mig-uri inamice se înclinară pe aripa dreaptă virând larg îndepărtându-se de ei. La capătul cursei ascendente, Pop prinse silueta unui Mig-31

inamic și din nou deschise focul cu tunul. Din cele 150 de lovituri, mai avea vreo 120. Panicat, pilotul ucrainean își lansă avionul în cădere liberă scăpând de tirul lui Pop. Mai bine plasat, Lucaci lansă o rachetă în infraroșu care porni furioasă spre aparatul în picaj. Lansarea s-a făcut prea în grabă, fără o bună localizare a țintei, așa că aceasta scăpă doar cu câteva emoții.

Avertizoarele de bord începură să sune. Din nou, era prins în cătarea armelor. Într-o fracțiune de secundă căută inamicul. Era chiar în față, venea direct spre el. L-a recunoscut dintr-o ochire și în acel moment a știut că nu mai avea nici o șansă. Trase de manșă și coborî cu el urmându-i mișcarea. Suhoi-35, unul din cele mai bune aparate de vânătoare ale tuturor timpurilor, îl luase în vizor. Venea să-i plătească distrugerea norocoasă a celui alt Suhoi, Su-27.

— Vultur 1, degajează! Ieși de acolo!

— Căline, ieși de acolo!

Abia atunci realizează și rămase ca paralizat, incapabil de vreo mișcare. Era ca și o broscuță hipnotizată de privirea cobrei. Nu putea nici măcar să se ejecteze. Privea doar conturul avionului ce se apropia parcă cu încetinitorul, putea distinge până și capul rachetei aer-aer ce se mișca prinsă de pilonul de acroșare, căutându-l, gata de lansare.

Vocea lui Adrian Tohan rupse tăcerea ireală lăsată peste mintea lui Pop:

— Te scot eu de acolo!

Din lateral, Mig-ul 21 Lancer se izbi în plin de corpul Suhoi-ului. Parcă cu ochii minții văzu scaunul de ejectare al lui Adrian aruncat din carlinga Mig-ului cu o clipă înaintea impactului, dar flăcările exploziei puternice care aproape îl orbiră linseră obiectul prins de suspantele parașutei încă nedeschise, transformându-l într-o torță vie.

F-ul lui Pop se îndrepta cu toată viteza spre centrul globului de foc. Ca trezit din transă, Pop ascultă vocea instinctului de conservare care îi insuflă o nouă dorință de a trăi. De a trăi pentru răzbunare, pentru a-și ucide adversarii, la fel cum și ei i-au ucis prietenii. Mâinile încă îi mai tremurau, sudoarea rece i se scurgea de-a lungul șirei spinării și picioarele îi erau moi, ca de vată. Dinții îi clănțăneau, în timp ce valuri de frig îi scuturau convulsiv corpul, dar totuși, trase manșa pentru a evita mingea de foc.

— Uliu 3, am doi în urma mea!

— Vultur 1, Uliu 3 la ora zece! Ajută-l!

Pop nu reacționează.

— Vultur 1, scoate-l de acolo!

Vocea puternică a colonelului Ababei se auzi în difuzor:

— Locotenent Pop Călin, mișcă-te și salvează! Lucaci și Bondrea, sprijiniți!

Încă semiconștient. Pop strânse manșa și se aruncă în urmărire,

ajungând chiar în coada celor două avioane ucrainene, un Mig-29 și un Mig-31, gata să tragă în Mig-ul 21 Lancer cu indicativ Uliu 3. Vultur 2 și Vultur 4, Bondrea și Lucaci erau chiar în spatele său protejându-i flancurile. Pop nu-și activase senzorii de încadrare a țintei, nefiind încă detectat de inamici. Din manșă, făcu câteva mici corecții ale direcției, ajungând într-o poziție optimă. Se fixă în coada Mig-ului 31, activă senzorii de încadrare urmărind informațiile afișate pe vizorul frontal tip HUD și lansă aproape concomitent o rachetă AIM-9 Sidewinder care detectă imediat sursa de căldură emisă de motoarele Klimov/Sarkisov RD-33. Strigă în microfon:

— Uliu 3, degajează! Coboară, Mircea!

Racheta cu ghidare în infraroșu porni direct spre țintă, lovind în plin unul din motoare. Aparatul se dădu peste cap răsucindu-se în aer. Pilotul ucrainean încercă să stabilizeze aparatul și să stingă incendiul de la motorul tribord, dar avionul intră în vrie și se prăbuși în spirală în mare.

Senzorul de pe casca de zbor cu vizor integrat de tip DASH (Display and Sight Helmet) achiziționează a doua țintă și orientă ogivele rachetelor după linia de vizare a pilotului, dar Pop folosi tunul. Mig-ul 29 se răsuci spre dreapta încercând să scape de proiectilele de 20 mm, dar Pop îl urmări îndeaproape, trăgând fără oprire. Al șaselea proiectil lovi aripa din dreapta și rupse o bucată din ea, săltând aparatul în direcție opusă și făcându-l să coboare într-un picaj necontrolabil. Pop veni după el trimițându-și în continuare proiectilele aducătoare de moarte până când unul lovi în plin, provocând explozia avionului chiar deasupra mării. În timp ce se redresa, Pop scoase un chiuit victorios, care îi destinase din nervii întinși la maximum.

Ațiunea de kamikaze a lui Adrian Tohan a descumpănit piloții ucraineni. Deși în avantaj evident, începură să bată în retragere regroupându-se spre aparatele Tu-160 ce bombardau în valuri portul. Acesta era momentul psihologic pe care colonelul Ababei încercă să-l speculeze. Dădu ordinul de atac grupat asupra escadrei de avioane ucrainene aflată în dreapta frontului format. Mica escadrilă română rămasă se supuse ordinului.

— Vultur 1, 3, 4 și 8 susțineți flancurile Uliilor!

O clipă de ezitare, apoi operatorul rosti cu voce schimbată:

— Rectific! Vulturii în centru, Ulii la acoperire! Falcon 1 și 4 luați flancul drept, Falcon 3, 5 și 6 pe cel stâng! Pe ei și pe mama lor!

Uralele cutremurară pereții buncărului din temelii. Cele șase F-16 Fighting Falcon sosite de la Fetești își luară locul pe flancurile formației de atac. Cu lacrimi în ochi, Pop i se adresă lui Lucaci prin radio, în timp ce privea siluetele argintii ale celor trei F-16 din stânga sa:

— Nu-i așa că asta-i cea mai frumoasă priveliște pe care ai văzut-o

vreodată?

— Așa-i, bătrâne, merită să trăiești pentru ea!

A fost ultima oară când Pop a mai auzit vocea lui Lucaci. În bătălia care a urmat, după ce a distrus un bombardier strategic Tupolev 160 din flotila ucraineană ce se retrăgea, Remus Lucaci a fost doborât deasupra Mării Negre, la circa cincizeci de kilometri de țărm, de către un avion de vânătoare Suhoi 27. De data asta, nu a mai apucat să se catapulteze.

XXVI

Vineri, 28.05.2010, ora 9.30

Sighetu Marmăției

Sighetu Marmăției a fost ocupat practic fără rezistență. În momentul declanșării ofensivei ucrainene, forțele armate și de poliție românești au evacuat orașul spre sud, pentru a evita expunerea populației ororilor unui asediu, care s-ar fi manifestat în primul rând prin intense lupte de stradă. Dar principalul motiv a fost insuficiența efectivelor pentru a putea organiza o rezistență eficientă, mai ales că formațiuni ucrainene traversaseră Tisa în mai multe puncte, făcând posibilă astfel încercuirea efectivelor precare din oraș. Trupele românești din teren erau constituite în principal din grăniceri și infanterie și nu erau dotate suficient cu armament antitanc, în plus nu beneficiau de sprijin aerian și de artilerie. Nici un comandant de baterie sau de escadrilă român nu ar fi putut ordona atacul asupra unui oraș românesc plin de civili, deci comandantul micii garnizoane a dat curs ordinului scris semnat personal de șeful Statului Major General, colonelul Constantin Pușcaș, de a-și replia trupele spre sud în așteptarea întăririlor pentru organizarea unei rezistențe eficace într-o poziție care îi va fi comunicată ulterior. Ordinul mai specifica necesitatea evacuării armamentului și cazarmamentului strict necesar, precum și distrugerea neîntârziată a tuturor documentelor cu caracter militar. Pentru a-i întârzia înaintarea, inamicul va fi angajat în acțiuni de hărțuire și asta numai în afara orașului, pentru a nu periclita proprietatea, viețile și bunurile cetățenilor din Sighetu Marmăției. Un ordin similar îi venise concomitent și pe filiera normală, de la Baia Mare.

Ceea ce era de neînțeles pentru comandantul garnizoanei, era momentul în care primise ordinul scris și anume cu două ore înainte ca primele lovituri să se abată asupra teritoriului național. Deci, la București se știau destul de multe despre iminența invaziei. Se înțelege că a luat măsuri imediate pentru evacuarea personalului și a armamentului din unități. Cele două ore au fost suficiente pentru ca cea mai mare parte din oameni și materiale să fie încărcată în camioane și evacuată pe șoseaua ce mergea spre sud, către Baia Mare.

Singurul pluton de care nu trebuia să aibă grijă era cel de Cercetare Diversiune condus de căpitanul Șandru. Oricum, băieții ăștia au fost deosebit de discreți, fără să creeze probleme deosebite și au dovedit că pot să-și poarte de grijă și singuri. Căpitanul Șandru a trecut pe la el imediat ce a primit ordinul de evacuare și l-a pus la curent cu faptul că el și plutonul său i-au ieșit oficial din subordine și că vor avea de

dus acțiuni cu caracter specific pregătirii și destinației lor, acțiuni coordonate de la centru. În acest sens i-a arătat un ordin primit de la șeful său direct, colonelul Văleanu. Calmul relativ al căpitanului contrasta vizibil cu agitația extremă a comandantului. Căpitanul Șandru i-a urât succes și a plecat grăbit după oamenii săi.

Datorită eficienței operațiunii de evacuare, bombardamentul ucrainean asupra unităților militare s-a soldat cu pierderi umane minore printre militari. În timp ce rachetele și bombele cădeau asupra Sighetului, camioanele ticsite de oameni și materiale traversau în grabă podul cu arcade boltite peste râul Iza, aflat la sudul orașului. Comandantul lăsase în urmă o grupă de geniști sprijinită de un pluton de infanterie cu ordinul de a arunca în aer podul în scopul stânjenirii înaintării armatelor invadatoare.

Sighetu Marmăției a fost ocupat în mai puțin de o oră. În toate punctele strategice au fost plasate santinele ucrainene, toate notabilitățile orașului au fost arestate, iar punctul temporar de comandă a fost instituit provizoriu în clădirea primăriei, asta până când continuarea ofensivei ar fi făcut posibilă deplasarea acestuia undeva mai aproape de linia frontului. Deocamdată, nu se putea vorbi despre un front, atâta vreme cât rezistența era practic inexistentă. Prima luptă mai serioasă a bătăliei, cunoscută ulterior sub numele de „Bătălia Maramureșului”, a avut loc la sud de podul peste Iza, râu care se vărsa câțiva kilometri mai aval în Tisa.

Grupa de geniști sprijinită de plutonul de infanterie aruncase în aer podul cu câteva minute înainte ca primele elemente ucrainene să ajungă la el, după care se grăbiră spre sud într-un camion militar pentru a prinde din urmă garnizoana orașului în retragere. Dar o companie ucraineană de infanterie motorizată trecuse râul în amonte și reușise să le taie retragerea. Blocaseră șoseaua cu două TAB-uri, iar în momentul în care la o cotitură apărură camionul românilor, deschiseră focul cu mitralierele de 12,7 mm de pe transportor. Infanteriștii ucraineni ocupaseră poziții de o parte și de alta a șoselei și începură să tragă.

De la primele rafale, camionul ieși de pe carosabil în câmp pentru a ocoli blocajul, dar gloanțele loviră motorul și camionul se opri greoi într-o rână. Infanteriștii și geniștii români săriră și începură să alerge în zig-zag sub ploaia de gloanțe. Un tânăr locotenent îi conduse spre o casă izolată la adăpostul căreia ar fi putut organiza o rezistență eficientă. La scurtă vreme, aceștia reușiră să ocupe poziții defensive în interiorul și în jurul acesteia, dar cu prețul a patru trupuri lăsate în urmă, pe câmp. Șoferul fusese ucis chiar lângă camion, iar unul dintre soldați căzuse în imediata apropiere a acestuia rănit grav, urletele sale de durere făcându-i chiar și pe unii din soldații ucraineni să-și acopere urechile.

Ucrainenii, beneficiind și de sosirea pe șosea a încă unei companii de infanterie, înconjurară casa și începură asaltul, sprijiniți de tirul mitralierelor grele. Românii își apărau pozițiile cu îndârjire, în ciuda superiorității numerice a adversarilor și a faptului că, în afară de două aruncătoare, nu aveau decât armament ușor, de infanterie. Primul asalt a fost respins cu pierderi grele de ambele părți. Din pozițiile lor improvizate, românii executau un foc dens, încrucișat, împotriva atacatorilor, silindu-i să dea înapoi. Ucrainenii schimbă tactică, începând să înainteze târâș, prin iarba înaltă, apropiindu-se de pozițiile avansate. Apărătorii răspunseră cu grenade de mână, iar atunci când o poziție devenea precară, se retrăgeau în interior, lăsând în urmă morți și răniți.

Într-o oră, interiorul casei era plin de răniți, doi sanitari încercând să dea primul ajutor așa cum puteau. Cercul se strângea din ce în ce mai mult. Focurile de armă deveniseră din ce în ce mai sporadice, se trăgea doar în rafale scurte, semn că asediații începeau să resimtă lipsa de muniții.

Scârșnetul șenilelor pe șosea creștea în intensitate, iar pe măsură ce tancurile se apropiau, împușcăturile se răreau, pentru ca apoi să înceteze cu totul. Din cele șase tancuri T-72, trei părăsiră șoseaua îndreptându-se direct spre casa asediată. Din adăposturi, capete se ițiră privind la început cu neîncredere, apoi cu resemnare, cele trei siluete mătăhăloase și greoaie cum se apropiau.

Știind că orice rezistență era de prisos, tânărul locotenent ieși neînarmat, cu brațul drept prins într-o eșarfa pătată de sânge, în mâna stângă ținând un cearceaf alb, în semn de capitulare. Ridică brațul întins deasupra capului, pentru a fi văzut de la distanță. Gloanțele de la mitraliera de pe primul tanc l-au lovit în plin împroșcând cu sânge cearceaful și aruncându-și trupul pe spate fără suflare. Celelalte două tancuri nici nu au încetinit, au tras câte un obuz de 115 mm în plin în casă, apoi au trecut cu șenilele peste adăposturile apărătorilor. Cei care au încercat să fugă au fost secerați de pistoalele mitralieră ale infanteriștilor ucraineni. În final, tancurile au nivelat sub șenile locul pentru a se asigura că nu există supraviețuitori.

Era o dimineață însorită, fără umbră de nor. Sateliții americani, poziționați geostaționar deasupra zonei de graniță, nu au pierdut nimic din drama ce se petrecea la treizeci de mii de metri dedesubt.

Maiorul ucrainean lăsa binoclul și scuipă scârbit într-o parte. Trecuse Rona cu aproape o oră mai devreme în fruntea batalionului său și ocupase poziții la patru kilometri spre sud, nu departe de locul bătăliei. Prin binoclu, nu pierduse nici o fază a asaltului asupra casei. Mai scuipă o dată în timp ce îi întinse binoclul căpitanului de lângă el mormăind printre dinți:

— Mari eroi, bravii noștri tanchiști!
Cei doi căpitani și locotenentul îl priviră mirați:
— Tovarășe maior, au anihilat rezistența inamicului!
— Oamenii ăia se predaseră, nu pricepeți? Nu mai prezentau nici un pericol! Execuția lor a fost total gratuită și împotriva oricăror convenții internaționale.

Locotenentul ridică absent din umeri, ca și cum problema asta nu ar fi fost de resortul său. Văzându-l, maiorul continuă:

— Românii nu uită ce s-a întâmplat azi, cu atât mai mult nu vor uita asta! zise arătând cu degetul scena tragediei. Nu v-aș recomanda să cădeți în mâinile lor!

Unul din căpitani zâmbi cu o oarecare superioritate:

— În mâinile cui, tovarășe maior, nu vedeți că nu avem cu cine lupta? Până acum nu am întâlnit nici un soldat care să se bată, toți se retrag. Și aceia, a trebuit ca o companie de-a noastră să alerge ca la maraton ca să-i prindă și să-i oblige să lupte! Restul au fugit până la București de unde vor sta și vor cerși ajutorul americanilor, dar care vor fi prea ocupați ca să-i țină în brațe!

Mayorul clătină din cap zâmbind amar.

— Nu se vor bate când vrem noi, ci se vor bate când vor dori ei și unde vor dori ei și atunci să ne ferească Cel de Sus! Fiindcă atunci când vor vrea ei, nu cred că o vom dori și noi. Și mai ales pe vitejii ăștia, eu nu-i văd prea bine! indică maiorul scena luptei de mai devreme.

Al doilea căpitan, care păstrase tăcerea până atunci, îi întrerupse adresându-i-se maiorului indicând cu mâna culmile dealurilor din depărtare. De pe fiecare vârf, începând cu primul și continuând până departe, dincolo de zare, câte o coloană deasă de fum negru se ridica spre cer.

— Ce înseamnă asta, tovarășe maior?

Toți urmăriră direcția în care indica căpitanul și se întoarseră nedumeriți spre maior așteptând o explicație. Mayorul se îndreptă la înălțimea celor 1,85 m, își scoase casca și își trecu mâinile prin păr, apoi răspunse oftând:

— În tot decursul istoriei lor, începând cu invazia romanilor, dar cel mai mult în timpul atacurilor migratorilor și în special ale tătarilor, astfel își anunțau sosirea dușmanilor. Dar ascultați clopotele bisericilor care bat continuu! Anunță sosirea noastră!

— Ciudată țară, ciudat popor! Aici parcă timpul a stat în loc, tradițiile sunt la fel de vii în arhaismul lor! comentă căpitanul. Uitați-vă la arhitectura caselor, la porțile imense sculptate în lemn! Parcă tărâmul ăsta ar fi rupt de timp!

— Vezi că poate te va bântui Dracula la noapte, Iuri! râse locotenentul. Oricum, ne aflăm în țara lui!

Apoi, întorcându-se spre maior:

— Tovarășe maior, din câte îmi dau seama cunoașteți câte ceva din obiceiurile și istoria inamicului și credeți că vom întâmpina rezistență sporită pe măsură ce vom pătrunde în interior. Unde credeți că va apare aceasta?

Maiorul se lăsă pe vine și despături harta pe genunchi. Toți se aplecară pentru a vedea mai bine. Indicând cu degetul un punct de pe hartă, acesta zise:

— Obiectivul nostru imediat este orașul Baia Mare, aici. Conform planificării, ar trebui să-l atingem cel târziu până mâine la prânz. Sunt doar înjur de șaptezeci de kilometri până acolo, dar eu aș fi bucuros dacă am putea să-l atingem poimâine la prânz și asta doar dacă vom beneficia de sprijin aerian eficient. Dacă va fi apărut, ne va mai lua o zi ocuparea lui.

— Dar cum, tovarășe maior, sunt doar șaptezeci de kilometri până acolo!

Maiorul își plimbă degetul pe hartă de-a lungul șoselei insistând pe porțiunea în care aceasta cotea spre vest.

— Aici! Drumul trece peste Munții Gutui, prin pasul Gutin. După cum se vede, este o porțiune cam de treizeci de kilometri de serpentine prin zone montane abrupte și împădurite. O zonă propice ambuscadelor și rezistenței îndelungate cu forțe puține. După cum am auzit eu, ar fi vorba de peste o sută de serpentine.

Ridică privirea și indică cu brațul șirul de dealuri acoperite de păduri dese.

— Dealurile de aici se continuă înălțându-se din ce în ce mai mult pe măsură ce mergem spre sud. În plus, se apropie din ce în ce mai mult de șosea. Cred că peste vreo douăzeci și ceva de kilometri, șoseaua va arăta ca o vale între doi munți. Și abia de aici vom începe să urcăm serpentine până în vârf, la altitudinea de o mie de metri, după care coborârea va fi în același peisaj. Aici vom avea de lucru. Cred că statul nostru major a fixat cucerirea Băii Mari ca obiectiv pentru ziua Z+1 cam în pripă.

Ridicându-se de jos și îndreptându-se spre TAB-ul său continuă:

— Sau poate ne bazăm pe vitejia bravelor noastre trupe de tancuri care, pentru a nu știu câta oară și-au dovedit curajul și spiritul de sacrificiu strivind sub șenile un pluton de infanteriști care se și predaseră!

Ofițerii îl urmară dându-și coate și zâmbind cu subînțeles.

Își plimbă degetul pe hartă, urmărind cu atenție etapele drumului. De la Șomcuta Mare erau douăzeci și cinci de kilometri spre nord-vest până la Baia Mare, apoi zece kilometri nord până la Baia Sprie, iar după aceea urma cea mai cumplită etapă, treizeci de kilometri de munte, serpentinele de peste Gutin. Abia apoi ar fi ajuns într-o zonă

cu teren propice deplasărilor de tancuri, acolo unde și-ar putea pune în valoare avantajul blindatelor sale și ar fi putut înfrunta de la egal la egal tancurile ucrainene.

Dar nici ucrainenii nu vor sta să-l aștepte, iar dacă avansul lor continua în același ritm, l-ar putea prinde cu spatele la munții împăduriți, o sinucidere pentru orice conducător militar. Iar colonelul Tomoioagă, comandantul regimentului de blindate staționat la Șomcuta Mare, nu era nici nebun, nici sinucigaș. Ca orice comandant cu scaun la cap, prefera ca atunci când va fi să întâlnească în luptă blindatele ucrainene, să aibă de partea sa toate avantajele, inclusiv cel al terenului, în plus de asta, nu dorea să se arunce în luptă fără infanterie și fără divizionul de artilerie antitanc de la Baia Mare și mai ales fără protecție aeriană. Dar este perfect adevărat că de cele mai multe ori, în război nu reușești să ai totul de partea ta, dar ești dator să încerci.

Din nou se întoarce la hartă, în speranța unei soluții miraculoase ce ar putea răsări de acolo. Ofițerii aflați în apropierea lui ridicau din când în când privirile neliniștite spre cer, căutând orice urme de activitate aeriană. Dar prin frunzișul copacilor pădurii unde au ascuns tancurile încă de la primele ore ale dimineții, de când a primit alarma de luptă, cerul rămânea curat.

Se aflau la câțiva kilometri de Șomcuta Mare, într-o pădurice bine bătută în urma atâtor aplicații. Dar nu puteau rămâne prea mult aici. Unitatea de tancuri era prea cunoscută pentru ca inamicul să nu încerce bombardarea ei, deci, cu cât vor fi mai departe, cu atât mai bine. Dar deplasarea unei unități de blindate nu înseamnă numai să muți niște tancuri de acolo până dincolo. Însemna un adevărat coșmar logistic pentru oricine. Tancurile aveau nevoie de combustibil, muniție și mentenanță. Iar asta însemna convoaie de camioane încărcate, cisterne pline cu combustibil, vehicule de întreținere și atâtea altele.

Colonelul Tomoioagă își scoase casca pentru a-și șterge mai ușor fruntea transpirată. Va trebui să plece cât mai repede acolo unde era nevoie de ei, spre locul luptelor. În mod sigur, ordinele le va primi pe drum. Își împărți tancurile în trei coloane care porniră încet pe drumurile desfundate din codru, asta pentru a evita pe cât posibil eventualele atacuri aeriene. Ținta lor, pădurile din apropierea Băii Mari, unde vor aștepta căderea nopții. Apoi vor pleca mai departe, în funcție și de ordinele primite pe parcurs.

Avionul de transport AN-24 își opri cursa pe pista încinsă a aerodromului de la Boteni. Cele patru elice își continuau rotațiile înnebunite, atunci când ușa laterală se deschise. Maiorul Victor Doicu strigă ceva nedeslușit făcând semne cu mâna spre formația perfectă a parașutiștilor ce aștepta în plin soare.

Disciplinați, aceștia își săltară rucsacii burdușiți, își aranjară armele și se îndreptară în fugă, șir după șir, spre cala avionului. Unul dintre ei, în timp ce trecea prin dreptul maiorului, îl întrebă:

— Unde mergem, domnule maior?

— Spre nord, soldat, spre nord!

Întoarse puțin capul spre el:

— Ai mai fost vreodată în Maramureș?

Parașutistul clătină din cap.

— E frumos acolo, sper să-ți placă!

Zâmbind, îl bătu pe umăr înainte de a fi înghițit de cala întunecată a avionului.

În Baia Mare viața își continua cursul firesc, nimeni nu părea să fie la curent cu evenimentele tragice ce se petreceau la câțiva zeci de kilometri spre nord. Oamenii circulau pe străzi ca și în ajun, elevii ieșeau în pauză veseli și nepăsători, activitatea economică și viața de zi cu zi decurgeau normal, ca și cum nimic nu ar fi pe cale să se întâmple.

Pe strada Vlad Țepeș, la blocul cu numărul 7C, se opri dubița echipei de intervenție a companiei de telefoane. Din dreapta șoferului, un inginer cu o planșetă în mână și cu un pix pus ștrengărește după ureche, coborî viii și se îndreptă spre prima scară. Ajuns în dreptul ferestrelor, strigă spre o doamnă aflată la geam, întrebând-o dacă îi funcționează telefonul. În timp ce doamna respectivă dispăru să verifice, inginerul făcu semn dubiței să tragă cu spatele în dreptul intrării în scara blocului. În timp ce inginerul dirija dubița care practic blocă scara, alți doi bărbați blocară a doua intrare de pe cealaltă parte a blocului. Pe lângă peretele clădirii, patru bărbați debarcați din două mașini parcate după colț ocupară poziții cu privirile ațintite spre ferestrele unui apartament de la etajul întâi.

Ușile dubiței se deschiseră larg și bărbații îmbrăcați în combinezoane negre, bocanci înalți și cu cagulele trase pe față săriră doi câte doi direct în scara blocului. Pistoalele mitralieră Beretta le purtau prinse de-a curmezișul pieptului, mișcările lor agile și silențioase denotau o pregătire intensă și îndelungată, în dreptul ușii unui apartament de la etajul unu, cei doisprezece, grupați pe două coloane, se opriră preț de câteva secunde, ascultând cu atenție. De undeva, dintr-un apartament de la etajele superioare, sonoritățile unui rock îndrăcit își revărsau undele în casa scărilor.

Șeful grupului făcu un semn și primii doi oameni pregătiră berbecule pentru spart ușa. Toți se priviră unii pe alții, apoi, în cele două șiruri formate, fiecare trase siguranța armei sale prințând-o ferm în mână dreaptă, cu degetul pe trăgaci, iar mâna stângă o așeză pe umărul stâng al celui din față. Șeful ridică palma dreaptă în sus, o

retrase și în momentul în care o ridică din nou, începu să numere în liniște, cu degetele. La trei, berbecule lovi ușa cu putere și aceasta căzu cu zgomot. Cele două șiruri se năpustiră în apartament, unul luând-o la stânga pe hol, al doilea la dreapta.

Cei cinci ucraineni au fost luați ca din oală. Unul singur, la vederea oamenilor în negru, a sărit la pistolul Makarov de pe masă, dar nu a mai apucat să ajungă la el, deoarece o clipă mai târziu se zvârcolea urlând pe jos cu umărul zdrobit de un glonte Altul a încercat să profite de momentul de neatenție creat și s-a aruncat pe fereastră încercând să scape, dar a fost reținut și băgat în dubă de cei rămași la pândă afară.

Din cei patru suspecti rămași, trei au fost luați pe sus și introduși cu forța în interiorul dubei. A fost lăsat la urmă cel care părea a fi conducătorul. Imobilizat pe un scaun între doi cagulați, cu mâinile prinse la spate în cătușe, acesta privea cu ură spre comandantul bărbaților în negru care aștepta cu calm. În încăperea intră inginerul de la compania de telefoane, singura schimbare vizibilă în înfățișarea sa fiind faptul că nu mai purta pixul după ureche, ci în buzunarul de la piept al costumului.

Nu scoase nici un cuvânt și nu schimbă nici o privire cu indivizii cu cagule. Nici aceștia nu-l băgară în seamă. Nu se uită nici măcar spre prizonier. Luă de pe masă pașaportul și-l răsfoi cu gesturi calculate studiindu-l cu un prefăcut interes. Doi oameni în salopetă din echipa de curățenie puneau la loc ușa apartamentului în timp ce alții îi cercetau cu atenție interiorul în scopul descoperirii de documente, arme sau orice ar fi relevant pentru anchetatori. Un altul încerca să colecteze amprente. Toți purtau mănuși chirurgicale și erau foarte atenți la ceea ce făceau. Cineva închise ușa încăperii în care se aflau cei cinci bărbați: trei mascați, un prizonier și un civil. Acesta din urmă, după ce răsfoi pașaportul suficient cât să atragă pe deplin atenția prizonierului, zise fără a părea că se adresează cuiva anume:

— Vladimir Stanciuk, om de afaceri, viză pentru șase luni, aflat în România de două luni, în interes de afaceri, bănuiesc. Sau greșesc? se adresa de data asta direct prizonierului.

Acesta nu răspunse. Civilul schimbă tonalitatea, devenind mai afabil, adresându-i-se de data asta în ucraineană:

— Știi, Vladimir, toată viața mi-am dorit să fiu om de afaceri! Plin de bani, fără șefi, fără griji, faci ce te taie capul... De pildă, călătorești! Da, în interes de afaceri! Așa cum faci și tu acum!

Prizonierul nu reacționează. Atâta doar că la auzul cuvintelor în limba sa maternă, își concentrează toată atenția asupra bărbatului în haine civile. Oricum, cagulații nu păreau să dea o atenție prea mare discuțiilor. S-ar părea că ei așteaptă altceva, sau pe altcineva, dar nu-i interesează dacă acest civil discută cu prizonierul aflat în custodia lor.

Civilul continuă discuția, de data asta în limba română:

— Ești un bun om de afaceri, Vladimir? Ești prosper? Ți merg bine afacerile?

Făcu o pauză apoi continuă:

— Eu nu prea cred. În două luni, firma pe care ai înregistrat-o aici în România nu a avut nici o activitate. Nu ai luat legătura cu nimeni pentru a face un import sau vreun export, sau vreo investiție. Contul tău din bancă este realimentat periodic de o bancă ucraineană care îți pune la dispoziție sume medii, cu excepția săptămânii trecute când suma a crescut brusc. Dacă te uiți și pe extrasul de săptămâna asta, ce să vezi? Surpriză! Suma vărsată a crescut din nou! Așa, tam-nesam! Firmele tale de acasă se pare că au dat lovitură! Apropo, mai sunt niște prieteni de-ai tăi care au dat și ei o lovitură, dar ajungem și la asta imediat! Să nu uit să-ți transmit salutări de la unul din prietenii tăi, Vitali Stepankov. Băiat bun, păcat că îi place prea mult să mânuiască ba pușca cu lunetă, ba aruncătorul de grenade. Din păcate, aceste pasiuni i-au adus un sfârșit tragic și prematur prin împușcare, dar a pomenit de tine înainte de tragicul eveniment. Să nu-mi spui că nu-l cunoști, sau să zici că minte, că doar despre morți, numai de bine! Dar se pare că aveți multe lucruri în comun: ție-ți plac dispozitivele explozive tip mașină capcană, nu?

Stanciuk aproape sări de pe scaun în încercarea de a-și smuci mâinile încătușate. Cei doi paznici ai săi îi puseră fiecare câte o mână pe umăr și-l apăsară la loc pe scaun.

— Protestez împotriva acestui tratament! Am venit în România cu afaceri și nu admit să fiu tratat ca un borfaș! Faptul că Ucraina a atacat România nu are legătură cu activitatea mea și de fapt nici nu mă privește! Legile internaționale...

Civilul îl privea sincer amuzat.

— Așadar vorbești românește aproape perfect. De unde știi că Ucraina a atacat România?

— Păi... de la știri!

— Știrile nu au anunțat nimic, încă. Nici măcar CNN-ul. Toți sunt ocupați cu China și SUA. Să revenim, de unde știi că Ucraina a atacat România?

Vladimir tăcu înciudat. Nu-i venea să creadă că s-a lăsat păcălit într-un mod așa copilăresc. Continuă să-l privească cu ură pe cel care-i puneă întrebările. Acesta nu era afectat câtuși de puțin, ba chiar părea că se amuză copios pe seama lui.

— Tu citești presa, Vladimir? Ca afacerist, ar trebui să o faci, nu?

Fiindcă acesta nu răspunse, civilul continuă:

— În tot decursul anilor '90 și la începutul anilor 2000, unul din subiectele favorite ale presei de la noi din țară a fost cel al foștilor securiști. Dacă există sau nu în actualele servicii secrete persoane din

foata Securitate comunistă a lui Ceaușescu sau nu. O adevărată dezbatere s-a încins în jurul persoanelor rămase din vechile structuri, dacă aceștia pot fi păstrați, cei care sunt profesioniști, sau trebuie să fie înlăturați, deoarece au slujit regimul de teroare comunistă. Vrei să-ți spun un secret?

Se aplecă complice spre Vladimir și-i spuse în șoaptă:

— Să nu crezi tot ce spune presa! Întotdeauna ei caută doar senzaționalul!

Se îndreptă de spate și începu să se plimbe agale prin încăpere.

— Adevărul este că, la ora actuală, cea mai mare parte dintre foștii securiști nu mai fac parte din serviciile secrete ale României. Am spus cea mai mare parte. Deoarece mai există câțiva, e drept, foarte puțini, care au mai rămas. Vrei să știi care? zise oprindu-se brusc. Cei care au rezultate în niște domenii despre care mi-e rușine să vorbesc.

Scoase un pachet de țigări și o brichetă, își alese tacticos o țigară și o aprinse. Inspiră fumul cu nesăț, apoi îl expiră spre tavan, după care își reluă plimbarea agale de-a lungul încăperii.

— Știi de ce mi-e rușine să vorbesc despre aceste domenii? Deoarece nu prea sunt de acord cu ele. La fel și cea mai mare parte dintre colegii mei. Dar, de cele mai multe ori, se cer rezultate! Da, ce cuvânt magic, rezultate!

Se opri din mers, gesticulând cu mâna în care ținea țigara, descriind un cerc de fum albăstrui. Se întoarse spre Vladimir și-l privi fix în ochi:

— Cred că știi și tu ce înseamnă asta, când șefii îți cer rezultate! Și nu oricum, ci imediat! Cât mai repede! De parcă nu am avea tot timpul de pe lume!

Mai trase un fum după care își reluă plimbarea.

— Ți-am zis că eu nu cred în unele metode despre care pot spune că-mi este jenă. Dar, dacă nu obțin rezultate, șefii mei se vor supăra. Îți dai seama ce înseamnă să se supere un șef pe tine?

Dădu din cap, întristat.

— Tu, ca om de afaceri, care poate nu un are șef, nu ai cum să-ți dai seama! Adio avansare, bonusuri, concedii și multe altele. în schimb, corvoade cu duiumul! Stat de gardă și de serviciu, ore peste program, cazurile cele mai împruțite și multe altele despre care nici nu-ți poți imagina! De aceea, eu trebuie să obțin rezultate, deoarece detest corvezile și pentru ușa nu vreau să se supere vreun șef pe mine pentru că nu aduc REZULTATE! Deci, dacă nu obțin rezultate rapid, voi fi nevoit să apelez la niște oameni uitați din vechile structuri, chiar dacă îi detest pe ei și metodele lor. Știi de ce va trebui să apelez la aceștia? Deoarece ei întotdeauna, dar întotdeauna, obțin rezultate. Și eu am nevoie de rezultate. Înțelegi?

Zicând asta, se aplecă spre prizonier până ajunse la mai puțin de

zece centimetri de fața acestuia. Vladimir se lăsa pe spate și când reveni îl scuipă cu sete în plină față. Civilul se retrase brusc, gata să izbucnească. Cu un efort supraomenesc se stăpâni, chiar zâmbi în timp ce-și ștergea fața cu o batistă.

— Ești unul din cei duri, Vladimir?

Pumnul i se prăvăli greu în obrazul prizonierului. Brațul îi reveni, apoi lovi din nou, într-un croșeu nimicitor. Își scutură mâna zâmbind în continuare. Vladimir încerca să-l focalizeze cu privirea tulbure. Din gură și din nas, sângele îi curgea șiroaie. Scuipă fragmente din dinții spărți, apoi încercă să spună ceva printre buzele sângerânde. Civilul se întoarse spre cel care părea să fie conducătorul băieților cu cagule:

— Cred că prizonierul dumneavoastră are ceva de reproșat referitor la condițiile de detenție. Vă rog să faceți un raport în acest sens. Pentru asta trebuie să luați în considerare motivele plângerii sale.

Cu mâna dreaptă apucă prizonierul de păr și îi trase capul pe spate fără menajamente. Sângele i se prelingea de pe față pe gât pătându-i cămașa.

— Căpitane, te rog să consemnezi! Prizonierul are urme de violență pe față?

Cu picioarele ușor depărtate, cu mâinile la spate, cu fața acoperită cu cagula neagră, căpitanul studie chipul lui Vladimir cu atenție. După o examinare minuțioasă, clătină din cap negativ. Civilul îl lăsa de păr și se îndepărta.

— Deci, cu dumneavoastră ca și martori, am ajuns la concluzia că nu există urme de violență, prin urmare, plângerea nu are obiect și nu merită să fie nici măcar consemnată. De acord?

Cei trei bărbați aprobă din cap.

— De asemenea, prizonierul este conștient de faptul că România este în stare de război cu Ucraina în urma agresiunii neprovocate a acesteia din urmă, deci este conștient și de faptul că spionii prinși în spatele frontului vor fi executați conform procedurii de urgență. Propun executarea acestei proceduri pe loc! Sunteți de acord să serviți ca și martori la îndeplinirea acestei sentințe?

Din nou, aceștia aprobă. Mulțumit de rezultat, civilul se îndreptă spre căpitanul care nu se clintise din loc și îi scoase pistolul Beretta de 9 mm din tocul de la șold. Cu gesturi stângace introduse cartuș pe țeavă și îndreptă arma tremurândă spre Vladimir. Acesta privea scena neîncrezător, dar pe măsură ce gesturile civilului lăsa să se ghicească finalitatea actului, deveni neliniștit. Deschise gura mutilată ca să strige, dar o bandă adezivă îi fu aplicată cu repeziciune înăbușind orice sunet. Două brațe vânjoase îl ținutură pe scaun împiedicându-l să se miște.

— Îmi pare rău, Vladimir, nu mi-au plăcut niciodată armele de foc, dar sper să nu te fac să suferi. Dacă, totuși, glonțul nu va lovi mortal

din prima, să nu-mi porți pică!

Cu o voce tunătoare, continuă:

— Pentru crime împotriva poporului român, tribunalul constituit ad-hoc în acest loc te condamnă la moarte! Sentința va fi executată pe loc, acum și aici!

Degetul arătător se cambră albindu-se pe trăgaci, în timp ce ochii lui Vladimir se holbau spre armă aproape ieșiți din orbite. Toată atitudinea lui era un urlet mut, dar gesturile și privirea civilului rămaseră impasibile. Ochind cu grijă capul lui Vladimir, apăsă trăgaciul pistolului.

Percutorul păcăni sec, semn că arma nu era încărcată. Trupul lui Vladimir se lăsă moale pe scaun în timp ce o pată de urină se lărgea dedesubt.

Sub masca ce îi ascundea chipul, căpitanul cagulaților zâmbea: „Va vorbi!”.

XXVII

Vineri, 28.05.2010, ora 12.00

București

Singura sursă de lumină din încăperea cufundată în întuneric provenea de la ecranul animat de mișcările umbrelor ce reprezentau ființe omenești încleștate într-o luptă disperată și fără speranță. Se distingeau clar siluetele soldaților ce apărau ultimele avanposturi împotriva celor trei tancuri care înaintau impetuoase înspre ele. Figura locotenentului ucis în timp ce ridica steagul alb, întins pe spate, așa cum l-a surprins răsuflarea înghețată a morții, dădea un dramatism nemaiîntâlnit imaginilor preluate din satelit.

Filmul evenimentelor se derulase de minute bune, luminile se aprinseră, dar bărbații în uniforme militare așezați în jurul mesei rotunde continuau să rămână tăcuți, cu capul plecat, fără să îndrăznească să ridice ochii pentru a se privi unul pe altul. Sentimente contradictorii brăzdau chipul fiecăruia, se simțeau ca și cum ar fi fost copii și ar fi descoperit că Moș Crăciun nu există, că totul era doar o poveste menită să-i mențină într-o lume de vis, ferindu-i de grozăvia realității cotidiene, dur această realitate perfidă li s-a deschis fără nici un avertisment în fața ochilor, înfățișându-le lumea așa cum era, hidoasă și de nerecunoscut. Nu era populată doar cu zâne și cu pitici binevoitori, ci cu monștri sângeroși și cu dragoni ce scuipau flăcări pe nări. Pentru mulți, trezirea era suficient de dură ca să-i arunce într-un ocean de muțenie din care cu greu puteau li scoși.

Primul care reacționează se ridică de pe scaun izbind cu pumnul în masă, făcându-i pe toți să tresară. Constantin Pușcaș arată cu degetul spre ecran aproape strigând:

— Aștia sunt cei cu care ne luptăm! Pentru ei Convenția de la Geneva, la fel ca și multe alte tratate, reprezintă doar un petec de hârtie! Trebuie să fim conștienți de faptul că în acest război noțiunile de umanitarism și milă reprezintă doar niște vorbe lipsite de conținut!

Adunarea se animă brusc, fiecare fiind dornic să-și exprime părerea.

— Din imaginile primite de la NSA nu reiese cine sunt responsabili de aceste atrocități! Totuși, este vorba de un caz izolat sau această atitudine este caracteristică întregii armate invadatoare?

— Tancurile aparțin plutonului 3 din Regimentul 4 Cavalerie Blindată ucrainean! Iar infanteriștii fac parte din Divizia a 6-a de Infanterie! Aceștia, alături de Regimentul 2 Vânători de Munte, reprezintă vârful de lance al înaintării ucrainene, susținută de trupe neregulate de cazaci.

Pușcaș se îndreaptă spre harta imensă atârnată de un cui pe peretele

opus al sălii. În drum culese un arătător lung și cu el în mână descrie un arc de cerc indicând zona de graniță.

— Forța principală se îndreaptă spre sud, pe șoseaua ce leagă Sighetu Marmăției de Baia Mare. Au mai fost semnalate forțări ale Tisei la vest de Sighetu Marmăției, în sectorul Câmpulung la Tisa-Săpânța-Remeți. Aceștia se îndreaptă spre sud-vest, urmând să treacă prin Certeze și Negrești-Oaș spre Satu-Mare. O altă forță se îndreaptă spre est, spre Vișeu și Borșa, pe valea Vișeuului. Paralel cu aceasta, două batalioane de infanterie merg pe valea Izei, practic cu aceeași destinație. Ar putea face joncțiunea ori în Săcel, ori în Moisei, iar de aici ar putea să meargă spre sud, pe la Dealu Ștefaniței spre Bistrița sau prin Pasul Prislop spre Suceava. Dar forța principală este cea care merge spre Baia Mare. Într-o oarecare măsură este explicabil, deoarece este un obiectiv major, iar apoi li s-ar deschide drumul liber spre Cluj și spre toată Transilvania.

— Încă nu știm obiectivele lor, putem doar să bănuim. Nu am primit nici o declarație de război, nici măcar o comunicare, ucrainenii se poartă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Comunitatea internațională va trebui să intervină! zise generalul de aviație Vaier Sibianu, șeful Statului Major al Aerului.

Pușcaș își continuă expunerea, mutând arătătorul spre Dobrogea:

— Atacul aerian masiv din sud-est a provocat daune majore în Constanța și Mangalia. Am pierdut opt aparate, iar pierderile ucrainene le estimăm la cel puțin douăsprezece aparate distruse. Pe lângă astea, unele avioane agresoare au fost avariate serios și s-ar putea să nu mai ajungă la aeroporturile lor de origine și să se prăbușească în mare. Pentru noi, ceea ce e mai tragic este pierderea unor piloți experimentați, practic de neînlocuit. În plus, ucrainenii își pot permite pierderi și mai mari în aparate de luptă și tehnică militară, pe când noi nu. Infrastructura aeroportului din Constanța a fost serios afectată, de asemenea portul Mangalia Sud, iar Constanța într-o mai mică măsură. Brăila și Galațiul, porturi la Dunăre, au fost bombardate. Ne-am temut de atacuri și împotriva altor aeroporturi, dar din fericire acestea nu s-au materializat, cel puțin nu încă. Poate datorită rezistenței colonelului Ababei la Constanța, nu toate planurile ucrainene s-au putut materializa.

Pușcaș făcu o pauză pentru a-și trage răsuflarea. Întinse mâna spre paharul cu apă minerală de pe masă și-l goli cu înghițituri lacome. Îl puse înapoi pe masă și apoi reveni la hartă.

— Veștile proaste abia acum încep. Cred că în câteva ore, o grupare importantă de nave militare aparținând flotei militare ucrainene va putea lua contact cu flota noastră aflată în misiune de patrulare în larg. Scopul acesteia îl reprezintă reținerea flotei noastre pentru ca să nu poată interveni împotriva unei alte grupări de nave ce se îndreaptă

spre litoralul nostru. Printre aceste nave inamice se află un număr considerabil de nave de desant, fapt ce ne duce la concluzia că o debarcare este iminentă. Pentru ca tacâmul să fie complet, elemente de infanterie ușoară au pătruns în Delta Dunării de-a lungul întregului braț Chilia. Șalupe încărcate ochi cu militari au intrat de pe lacurile Kitai, Katalpul și Ialpuh în Deltă, au ocupat Isaccea și au instituit controlul în unele puncte strategice de pe ambele maluri ale brațului Chilia. Dinspre mare, pe Bâstroe, au intrat patru transportoare de trupe, care însoțite de șalupe urcă fluviul spre Galați, la ora actuală amenințat și de unități trecute în prealabil pe malul celălalt. Rezistența noastră de până acum în Deltă a fost slabă. Noi nu am beneficiat de artilerie, pe când inamicul s-a folosit de ea pentru a ne scufunda toate șalupele întâlnite în cale. Trupele noastre, insuficiente numeric și ca înzestrare, au fost repede depășite și nevoite să se retragă lăsând în urmă pierderi importante în oameni și material. În concluzie, iată-ne prinși într-un război pe două fronturi.

În acest moment, Pușcaș își îndreaptă atenția spre singurul bărbat care purta o uniformă diferită de a celorlalți oameni aflați în încăpere. Acesta, purtând uniforma armatei americane, se afla lângă Dăianu care preluase funcția de traducător ad-hoc. Dăianu se afla de puțină vreme în sală și nimerise cu totul întâmplător lângă colonelul Sam Harrison, ofițer de legătură între NATO și Statul Major General român. Dăianu își petrecuse dimineața alături de Sorescu, dar în momentul în care acesta s-a încins în discuții cu subordonații și colaboratorii săi cei mai apropiați, politici, s-a retras, pretextând că pregătirea sa ca istoric militar ar fi de un mai mare folos ofițerilor din statul major în vederea pregătirii planurilor de contracarare a invaziei. Sorescu a fost într-unul de acord, ba chiar i-a asigurat o mașină care să-l ducă direct în locul unde se afla Pușcaș cu ofițerii săi și l-a anunțat de sosirea profesorului. Acesta s-a bucurat sincer de prezența lui Dăianu, gândindu-se că pregătirea acestuia ar putea aduce niște idei noi, netributare gândirii oarecum rigide, într-o anumită măsură, a militarilor de carieră.

Pușcaș se adresează direct colonelului Harrison, de data asta în engleză:

— Domnule colonel, am dori să auzim și niște vești bune! De aceea, vă rugăm să ne expuneți ce poate face NATO, în general și armata americană, în special, pentru a ne putea ajuta în situația în care ne aflăm acum. Vă ascultăm, domnule colonel!

Colonelul se ridică sprinten de pe scaun. Era un bărbat înalt și slab, trecut de cincizeci de ani, cu părul albit în totalitate. Cu toate acestea, după agilitatea mișcărilor, se vedea că era în plină formă, capabil să lase în urmă mulți recruți mult mai tineri decât el. Vorbi în engleză, dar nimeni nu avea nevoie de traducător, deoarece toți cei aflați în sală vorbeau această limbă aproape perfect. Odată cu admiterea

României în NATO, în 2004 și chiar înainte de această dată, pentru ofițerii români cunoașterea limbii engleze era o condiție *sine qua non* pentru avansarea în cadrul eşaloanelor superioare de comandă ale armatei, acestea trebuind să răspundă cerințelor de interoperabilitate impuse la nivelul alianței.

— Domnilor, după cum bine știți, armata americană se vede implicată fără voia ei într-un conflict cu China, în urma încercării acesteia de a anexa prin forță Taiwanul. Nu folosesc acest lucru ca și o scuză, dar sunt nevoit să explic faptul că avem nevoie de ceva timp pentru a putea desfășura forțele necesare unei riposte efective. Forța de Reacție Rapidă Europeană este abia în formare și primele unități ar avea nevoie de circa șaptezeci și două de ore pentru a ajunge pe front și vom face eforturi să ajungă cât mai repede. Mai trebuie să stabilim pe care front ne vom concentra, bineînțeles, fără să-l neglijăm pe celălalt. Pe lângă unitățile menționate, vă asigur că facem tot posibilul pentru a vă acorda sprijinul necesar.

Forța Europeană de Reacție Rapidă a fost constituită în urma unei inițiative datând din anul 2002 și cuprindea militari din toate țările europene membre NATO. Subordonată acestuia, avea ca obiectiv posibilitatea desfășurării și proiecției forței militare a alianței alături de americani oriunde în lume, în timpul cel mai scurt. Cu un efectiv de douăzeci de mii de militari bine instruiți, aceasta cuprindea și un batalion de vânători de munte și o companie de poliție militară alcătuită din soldați români. Referirile la Forța de Reacție Rapidă sunau cam fără obiect, deoarece în cazul în care s-ar fi tergiversat intervenția acesteia, președintele ar fi retras oricum unitățile române în scopul apărării teritoriului național. În mod sigur, Pușcaș se gândea serios la retragerea în țară a tuturor militarilor români aflați peste hotare în operațiuni de menținere a păcii sau sub mandat ONU, cum ar fi cele din Bosnia, Kosovo, Afghanistan sau Irak. În mod sigur Harrison intui acest aspect, așa că se grăbi să intervină:

— Vreau să vă asigur că aliații voștri nu vă vor lăsa singuri. Parte din Flota a VI-a urmează să facă joncțiunea cu flota română, iar sprijinul aerian vi-l putem oferi chiar din acest moment. Este vorba de avioanele de pe portavionul *John C. Stennis* și de cele de la baza aeriană de la Burgos, în Bulgaria. Vom transfera niște aparate de la baza noastră din Italia, de la Aviano, aici la București. Atâta doar că vă putem ajuta cu trupe terestre doar după aproximativ patru zile. Este vorba doar de alocarea resurselor între teatrul european și cel sud-est asiatic. Aprobarea președintelui Anders nu va ridica probleme, este vorba doar de logistică. Grosul întăririlor americane se vor îndrepta într-o primă fază spre Taiwan. Nu vreau să mă înțelegeți greșit, dar situația lor este mult mai dificilă decât a dumneavoastră.

Cu fruntea în palme, Pușcaș mormăi suficient de tare ca să poată fi

auzit de toată lumea:

— Patru zile! La superioritatea lor în oameni și material, ne pot copleși în patruzeci și opt de ore! Avem nevoie de întăriri în oameni și material, urgent! Oricum, va trebui să-mi divizez forțele și rezervele pe două fronturi la distanță de o mie de kilometri între ele! Și asta ca să-i întârzii, nu să preiau inițiativa!

O bătaie rapidă în ușă îi făcu pe toți să se oprească și să-și îndrepte atenția într-acolo. Un tânăr ofițer își strecură capul în încăpere, anunțând:

— Președintele se adresează țării pe toate posturile de radio și televiziune!

Pușcaș deschise televizorul și dădu sonorul chiar mai tare decât normal. Pe ecran, figura președintelui era mai gravă ca de obicei. Pe lângă faptul că era tras la față, cearcănele vizibile denotau lipsa de somn, chiar și vocea îi suna altfel. Preocupată, îngrijorată chiar, dar totuși, vibrând de o voință de neclintit. Inflexiunile cu care rostea unele sunete subliniau importanța extremă a subiectului abordat în intervenția sa.

— ... Români! Pentru a nu știu câta oară în decursul istoriei noastre multimilenare, dușmanii ne cotropesc țara și pământul nostru strămoșesc. În această dimineață, Ucraina, fără declarație de război, de fapt fără nici un fel de declarație, ne-a atacat și invadat din nord și sud-est. Atacuri aeriene puternice au avut loc asupra Constanței și Mangaliei.

Făcu o pauză ca și cum ar fi lăsat să se propage efectul spuselor sale, apoi continuă:

— În aceste momente de o gravitate extremă pentru soarta și existența statului român, vreau, din postura funcției care datorită votului dumneavoastră o ocup acum, să vă asigur că armata țării, conducerea militară și politică a statului, își vor face cu prisosință datoria, la fel ca și generațiile de înaintași fără de care izbânzile imensei galerii de eroi ai neamului nu ar fi fost posibile. Din criptele mănăstirilor multiseculare sau din pământul străbunelor câmpuri de bătălie, vitejii voievozi și domni, alături de milioane de luptători necunoscuți căzuți pentru neam și țară, sunt cu fapta și spiritul alături de noi, urmașii lor. Eroismul și curajul lor ne vor insufla tăria necesară pentru a ne ridica la înălțimea lor, astfel încât peste generații, urmașii noștri să poată spune despre noi același lucru care noi îl spunem cu tărie în amintirea străbunilor: „Da, sunt mândru că sunt român!”.

Din nou se opri, de data asta pentru a sorbi câteva picături de apă din paharul aflat la îndemână, apoi continuă:

— Dar de data asta, în această grea încercare, nu mai suntem singuri. Am primit asigurări de la aliații noștri din NATO, marile democrații, ei considerând acest atac împotriva noastră și un atac

împotriva fiecăruia din ei, așa cum stipulează articolul 5 din Tratatul Nord-Atlantic. Ajutoarele militare și de altă natură vor veni în cel mai scurt timp, dar până atunci, noi nu vom sta cu mâinile-n sân, ci ne vom apăra țara, mai ales că știm să facem asta încă din timpuri imemorabile. Comandanții noștri militari au luat deja măsurile ce se impun, vor fi date ordine pentru civili, rezerviști și trupele teritoriale. Fac un apel către toți cetățenii să sprijine armata și pe conducători, să fie vigilenți, astfel ca în cel mai scurt timp bravii noștri ostași să poată respinge cotropitorul înapoi peste graniță. Nu trebuie să ne îndoim nici o clipă; cu ajutorul lui Dumnezeu, victoria va fi a noastră! Dumnezeu este cu noi!

Imediat după încheierea discursului, Pușcaș dădu sonorul la minim și rămase câteva secunde tăcut. Își ridică ochii spre restul auditoriului și li se adresă:

— Ce părere aveți?

— Președintele este marcat în foarte mare măsură, răspunse Vaier Sibianu. Discursul său nu se ridică la înălțimea altor intervenții ale sale.

Avea dreptate. Președintele Danulescu, față de alți predecesori ai săi, prefera să-și scrie singur discursurile sau, de cele mai multe ori, prefera să vorbească liber, încrezător în carisma sa și în felul său deschis de a se adresa oamenilor. După părerea multor analiști, acest lucru a contribuit decisiv la votarea sa de către 58% din populație la ultimele alegeri prezidențiale.

— Mda, dar acum este oficial, ne vom bate!

Se întinse spre terminalul sistemului sofisticat de comunicații aflat în mijlocul mesei și obținu legătura telefonică cu generalul Paul Nădișan, comandantul Corpului de Armată IV „Transilvania”, aflat acum la Cluj Napoca.

— Care e situația la tine, generale?

— Domnule colonel, raportează: inamicul se deplasează pe trei direcții principale de atac, spre Satu Mare, Baia Mare și Bistrița. Ciocniri sporadice, fără angajări serioase, trupele noastre retrăgându-se pe aliniamente situate la circa douăzeci-treizeci de kilometri în direcția de mers a coloanelor inamice. Activitate aeriană redusă, doar patrulări deasupra căilor de acces. Ne așteptăm la intensificarea activității aeriene odată cu înaintarea inamicului în adâncimea teritoriului. Înaintea coloanelor inamice s-au format coloane de refugiați civili ce fug din calea ucrainenilor, fapt ce stânjenește în mare măsură circulația.

— Contramăsuri?

— Formăm o linie de rezistență la sud de Berbești, cu posibilități de repliere spre Giulești, pentru coloana ce avansează spre sud, spre Baia Mare.

— De ce forțe dispui în teren?
— Două batalioane de infanterie mecanizată și unul de vânători de munte, susținuți de o companie de mortiere și o baterie de artilerie terestră.

— Drace! Dar unde ți-s tancurile? răcni Pușcaș.
— Am un regiment pornit de la Șomcuta Mare și unul de la Bistrița, cu o companie de rezervă la Dej. Regimentul de tancuri de la Oradea a pornit spre Satu Mare.

— Cele de la Șomcuta Mare și Bistrița nu vor ajunge la timp. Anulează ideea stupidă cu rezistența la Berbești, retrage-ți bateriile pe înălțimi de unde să poți lovi șoseaua principală și încearcă acțiuni de hărțuire pentru a provoca pierderi și întârzieri cât mai mari inamicului. Folosește-te de vânătorii de munte, mai ales atunci când se vor apropia de Munții Gutâi. Ca și un ordin direct, inamicul nu trebuie să treacă de acești munți. Deplasează tancurile în timpul nopții pe poziții propice de unde să poți executa lovituri decisive.

— Dar, domnule colonel...
— Nici nu poate fi vorba să sacrifici infanteriștii și vânătorii pe o poziție fără speranță. Ucrainenii atacă cu tancuri, tu nu ai cu ce să ripostezi. Ce fel de armament antitanc, afară de cel individual, ai la îndemână? Pe deasupra, la sud de Berbești, așa cum văd eu pe hartă, terenul este plat, așa că poți fi luat pe flancuri fără probleme. Și nu trebuie să fii geniu militar ca să vezi că zona în care vrei să te repliezi poate fi ocolită pe șoseaua secundară prin Călinești și Ocna Șugatag și să te trezești cu retragerea tăiată. Folosește tehnici de hărțuire, scopul nostru nu este să respingem inamicul peste graniță acum, deoarece încă nu avem forțe suficiente pe teatrul de operațiuni. Nu sacrificăm oameni în încercări în care avem prea puține șanse. E clar?

— Am înțeles, domnule colonel!
Înainte de a continua, Pușcaș se întrebă ce simțeau acești generali scortoși și rigidizați într-un anume mod de a conduce războiul, să primească ordine de la un colonel. Oricum, încă situația era bună, deoarece majoritatea celor cu gândirea învechită fuseseră trecuți în rezervă, dar orgoliul unora se părea că va mai avea de suferit. Iar din punctul de vedere al gradului, orice militar știa că funcția este mai importantă decât gradul. Pușcaș continuă:

— Pe celelalte direcții de atac ale inamicului, ce întreprinzi?
— Coloana ce înaintează spre Satu Mare are de trecut prin zone împădurite, propice ambuscadelor. Am să încerc să-i opresc înainte de Certeze. Spre Bistrița, forța principală, cea dinspre Sighet, ar putea fi oprită înainte de a ajunge în Petrova, loc în care s-ar putea produce joncțiunea cu trupele ce au trecut Tisa la est, pe valea Vișeuului. Este o zonă dificilă pentru atacatori.

— Foarte bine! Spune-mi de ce mai ai nevoie!

— Întăriri în materie de trupe speciale și vânători de munte. Sprijin de aviație și elicoptere de atac!

— OK! Lângă Cluj, la Câmpia Turzii, pe aerodromul de la Luna, ai efectivul complet de avioane? Ce tipuri ai acolo?

— Mig-uri 21 Lancer și 23, interveni Vaier Sibianu care, în postura sa de comandant al aviației militare, era cel mai în măsură să dea o astfel de informație.

— Bine, o să-ți mai aloc avioane de la Timișoara și Craiova. Dinspre sârbi nu avem semnale că s-ar pregăti ceva, în rest avem doar aliați. Îți mai trimit vânători de munte de la Brașov, de la Ghimbav și Făgăraș mai precis. Voi mai disloca unități de la Corpul de Armată I „Moldova”, din zona Suceava și Botoșani, ca să ajungă mai repede la tine. Vezi...

— NU!

Strigătul lui Dăianu îi surprinse pe toți, chiar și pe el. Mai lovise și masa cu palma, practic fără să-și dea seama. De ceva vreme stătea aplecat asupra unei hărți de stat major urmărind cu atenție dispunerea trupelor. Era așa cufundat în gânduri, încât ordinele lui Pușcaș către generalul Nădișan îi treceau tangențial pe la ureche, prinzând doar înțelesul vorbelor sale. Cu atât mai mult, nimeni din sală nu se aștepta ca pașnicul profesor să poată li capabil de o astfel de reacție.

Pușcaș îl privi mirat, apoi i se adresă:

— S-a întâmplat ceva, domnule profesor?

— Nu, adică da! Nu trebuie deplasate trupe din nordul Moldovei!

Militarii din jurul mesei se priviră unii pe alții cu expresii de neîncredere, după care își îndreptară atenția spre Dăianu. Pușcaș îl îndemnă să vorbească:

— Vă ascultăm, domnule profesor!

Acesta inspiră adânc, ca și cum ar fi dorit să-și limpezească gândurile înainte de a începe.

— Aș vrea de la început să menționez faptul că eu, în calitate de istoric, sunt familiarizat în mai mare măsură cu decurgerea de ansamblu a războaielor, la nivel de unități mari, scopul deplasărilor și manevrelor la nivel de batalion și pluton nefiindu-mi familiare în aceeași măsură ca și pentru un militar de carieră. De aceea, am încercat să sesizez semnificația și obiectivele strategice, lăsând problemele tactice în mâna celor mai în măsură să le descurce. Sper că sunt înțeles până aici!

— Da, Radule, continuă! îl îndemnă Pușcaș cu blândețe.

— Până acum, credeam că actuala desfășurare a dispozitivului ucrainean este în legătură directă cu operațiunea de intoxicare pusă la cale acum două zile, cea cu cele trei rapoarte diferite despre deplasări de trupe cu scopul întăririi dispozitivului românesc de la graniță, transmise separat celor trei suspecți de trădare prin comunicarea de

informații secrete inamicului.

— Da, așa este!

— Ei bine, știm cu toții că înaltul Comandament Ucrainean a reacționat la inițierea acțiunii noastre, comună până într-un punct la toate cele trei planuri, prin întărirea suplimentară a trupelor aflate dincolo de granița de nord a Moldovei, fapt care ne-a convins pe noi de vinovăția funcționarului care a primit copia ordinului prin care se stabilea un dispozitiv cu posibilitate de atac în acea zonă. Era ca și cum ucrainenii, ca într-o partidă de șah, încearcă să intuiască mișcările ofensive ale adversarului. Dar, iată că de data asta nu este așa!

— Cum?! Gândește-te! Confruntat cu dovezile, funcționarul a recunoscut faptul că a trădat! Băieții lui Sorescu i-au interceptat canalele de comunicații, iar acum îl putem folosi în continuare pentru transmiterea de informații false inamicului! Acesta într-adevăr era agentul lor!

— Așa este, m-ați înțeles greșit, nu la asta m-am referit! Vroiam doar să spun că, în acest caz, diversiunea noastră a coincis perfect cu intențiile comandamentului ucrainean! O simplă coincidență!

— Explică mai clar, Radule! Ce vrei să spui?

— M-am tot întrebat ce vor de fapt ucrainenii cu acțiunea lor. Atacând în Maramureș, nu au spațiu de manevră pentru mase mari de blindate datorită terenului accidentat și împădurit. Au nevoie să răzbească spre sud, către Cluj, pentru a întâlni spații ceva mai vaste, dar pentru asta trebuie să cheltuie mult efort și timp, iar timpul nu curge deloc în favoarea lor, deoarece noi oricum vom fi ajutați de aliați în decurs de câteva zile. La fel în Dobrogea: Deltă, Dunăre precum și amenințarea flotei americane. Care este, totuși, scopul asaltului?

— Zi odată, nu ne mai fierbe!

— Să știți, domnilor, că noi nu inventăm nimic nou prin tactici și strategii novatoare în domeniul politic sau, mai cu seamă, în cel militar. Oricât de novatori am vrea să părem, de cele mai multe ori strategiile noastre au echivalent, în cea mai mare măsură, cu altele petrecute deja în decursul istoriei. Diferă doar armamentul folosit. De exemplu, manevrele de învăluire au fost folosite încă din antichitate și chiar înaintea acesteia. Ca exemplu aș putea doar să reamintesc de dubla învăluire a lui Hannibal la Cannae...

— Domnule profesor! Nu suntem la cursuri! Oamenii aceștia așteaptă cu nerăbdare să spuneți ceea ce aveți în gând, acum!

— Scuzați-mă! Vreau doar să spun că situația actuală mă trimite cu gândul la o altă situație posibilă și anume la data de 10 mai 1940.

— Da, atacul german pe frontul de vest în al doilea război mondial. La 10 mai 1940, Hitler declanșează ofensiva în vest asupra frontului

franco-britanic.

— Exact! Aliații se așteptau la un atac similar celui din primul război mondial, în 1914. Atunci, conform planului Schlieffen, după numele contelui Alfred von Schlieffen, șeful marelui stat major german între 1891 și 1906 și autorul planului, se preconiza atacul asupra Franței prin Belgia pentru întoarcerea flancului stâng al armatei franceze. La fel, în 1940 aliații se așteptau la aceeași manevră. Într-adevăr, la 10 mai începe ofensiva împotriva Belgiei și Olandei, țări neutre. Francezii și britanicii deplasează trupe în ajutor, slăbind centrul frontului. Este foarte adevărat că nimeni nu se putea aștepta la o forțare de-a lungul Liniei Maginot sau mai la vest, în Ardeni, teritoriu impropriu deplasării blindatelor și diviziilor numeroase. Totuși, la 13 mai, imposibilul se produce. Blindatele lui Guderian profită de slăbirea centrului defensiv al dispozitivului francez prin deplasarea diviziilor celor mai mobile în ajutorul belgienilor și olandezilor și atacă chiar în porțiunea cea mai slabă, dincolo de capătul vestic al Liniei Maginot, în Ardeni. Ofensiva lui Runstedt și impetuoșitatea lui Guderian, care trece fluviul Meuse fără să mai aștepte infanteria, decid soarta frontului francez. Deznodământul îl știm cu toții!

— Bine, dar...

— Priviți harta, domnilor! Atacurile de diversiune în Maramureș și Dobrogea, de fapt pregătesc flancurile pentru atacul principal, care va avea loc...! strigă Dăianu sărind în picioare și alergând spre harta de pe perete.

Ajuns acolo se ridică pe vârfuri pentru a-și înfige degetul undeva pe porțiunea de graniță de la nordul Moldovei, la sud de Cernăuți.

— ... AICI!

Un val de liniște traversează sala de ședințe. Militarii din jurul mesei rămaseră încremeniți în cele mai ciudate poziții. Răzvan Corbu a rămas surprins cu gura deschisă, de parcă ar fi vrut să zică ceva, dar uitase ce. Închise gura, o deschise din nou, dar se răzgândi și o închise de tot. Se mai auzeau doar vorbele șoptite ale lui Damian, șeful informațiilor militare, care termina traducerea către colonelul Harrison. Primul care rupse tăcerea a fost chiar colonelul Harrison, în momentul în care Damian încheie traducerea vorbelor profesorului Dăianu.

— This is a fuckin' damn' good idea! And it is a very damn' possible one!

Pușcaș își reveni și el:

— Mda, mi se pare absolut logic. Înaintează pe valea Siretului spre Bacău, flancul lor stâng ocupă Iașul, în continuare pot ajunge în Bărgan unde să facă joncțiunea cu trupele din Dobrogea care în prealabil ocupă Brăila și Galațiul. De aici până la București mai este

doar o azvârlitură de băț. Cu manevra asta, Republica Moldova se transformă într-o insulă înconjurată de o mare ucraineană și este doar o chestiune de timp până va fi înghițită, mai ales cu complicațiile din Transnistria. Nici nu-i mai interesează Transilvania și restul Munteniei, doar să-și asigure un perimetru defensiv prin ocuparea Maramureșului.

— De aici tragem concluzia că obiectivul primordial în Maramureș îl constituie mai puțin Baia Mare, continuă Corbu raționamentul. Mai degrabă Bistrița, deoarece de aici, prin Vatra Dornei se poate asigura flancul drept al forței principale ce va înainta pe Șiret în jos.

— Foarte adevărat, dar Bistrița va cădea cu atât mai ușor cu cât Baia Mare va fi ocupată mai repede, deschizând posibilitatea învăluirii prin stânga Bistriței. La fel, trupele inamice ce se îndreaptă spre Satu Mare pot avea ca scop învăluirea Băii Mari tot prin stânga.

Dăianu continuă ideea din picioare, indicând cu mâna porțiuni de pe hartă.

— Avem de-a face cu un adevărat puzzle aici. Gândiți-vă că faceți parte din comandamentul ucrainean. Ce faceți?

— Nu atac România!

Câteva zâmbete crispate răsplătiră gluma lui Damian.

— Vorbind acum la modul cel mai serios, am văzut că flancul drept al forței principale de atac poate fi asigurat în prima fază a înaintării prin Bistrița și Vatra Dornei, dacă ocup Bistrița. Pentru asta trebuie să ocup Baia Mare, eventual Satu Mare. Eu zic că am nevoie și de Satu Mare pentru a edifica un perimetru defensiv pe linia asta. Mai departe! În prima fază, flancul meu stâng este pe Prut, granița cu Republica Moldova. Nu am de ce să mă tem aici, deoarece aceștia nu vor interveni. Abia când voi ajunge la sud de Bacău, va trebui să-mi consolidez ambele flancuri. Va trebui să mă concentrez pe cel drept, mai amenințat de resturile armatei române care afluesc dinspre centrul teritoriului. Pentru asta am nevoie ca flancul stâng să-mi fie asigurat, dar cum?

— Brăila și Galațiul trebuie să fie ocupate în prealabil! Astfel am și un important cap de pod pe malul stâng al Dunării și pot să-mi trimit rezervele pe aici, imediat de peste graniță scurtându-mi liniile de comunicații!

— Corect! Dar am porturi importante la Marea Neagră, cum ar fi Odessa și Sevastopol și am nevoie să le folosesc pentru aducerea rezervelor și materialelor. Pentru asta am nevoie ca flota română să nu mă stânjenească, deci trebuie să o distrug. Pentru asta îmi trimit flota să o atace. Tocmai acum flota mea se îndreaptă spre cea română. În plus, trebuie să fac ceva ca să-i țin deoparte pe americani, cel puțin atâta timp cât eu să-mi fac treaba, deoarece mai încolo va fi destul de târziu și pentru ei și pentru aliații europeni, odată faptul împlinit. Pe

lângă asta, pentru o bună aprovizionare a trupelor pe front, trebuie să mă folosesc de cargouri mari, fapt care mă duce la necesitatea unui port spațios la mare, pe lângă cele două fluviale pe care le-am ocupat deja.

— Constanța!

— Deci atacul aerian ucrainean capătă sens. Pregătește ocuparea portului. Dar pentru asta, mai trebuie să fac ceva!

— Să aduc navele de desant în port?

— Încă nu, mi le-aș expune prematur tirurilor din oraș. Ar însemna să mă împotmolesc în lupte de stradă pentru fiecare casă și fiecare intersecție. Ceva mai încolo, aș face și asta.

— Bine, bine, dar când? Întrebă Sibiianu aproape exasperat. Nuvele mele de debarcare sunt deja pe drum spre litoralul românesc. Nu le pot ține pe mare! Trebuie să le debarc la Constanța pentru a ocupa portul! se prinse în continuare în joc.

— Corect, dar până să-mi bag navele în port, mai am ceva de făcut. Am trupe care se bat în Deltă și altele care vor ataca Brăila și Galațiul. Dar mai trebuie să fac ceva până la Constanța!

— Ce, omule?

— Să debarc aici!

Dăianu bătu din nou cu degetul în hartă, de data asta indicând o porțiune de litoral aflată ceva mai la nord de Capul Midia.

— Din nou, totul capătă sens! sări de pe scaun Pușcaș. Profesore, ești un geniu! Edificând un cap de pod aici, arată el cu degetul pe hartă alături de punctul indicat de Dăianu, îmi asigur o bază care-mi deschide multiple posibilități de manevră, în primul rând, ameninț cu încercuirea pozițiile defensive românești de la sud de Delta Dunării, apoi neutralizez sistemele de rachete de la Capul Midia, pentru ca în final să cuprind Constanța printr-o mișcare de învăluire spre sud. Coroborând cu o debarcare în acel moment pe plaje și în port, Constanța îmi va cădea în mână ca un fruct copt.

Șeful Statului Major Naval, amiralul Aurel Ispin, cel care avea în subordine atât flota militară maritimă, cât și cea fluvială, își expuse și el părerea.

— Chiar, cu mare dificultate s-ar găsi un punct mai propice unei debarcări. Dacă îmi trimit o parte din corpul de desant marin prin Gura Portiței în lacurile Razelm și Sinoe, pot exploata foarte rapid o deschidere în adâncime. Dacă debarc trupe pe malul de nord al Lacului Razelm, am prins în clește trupele românești din Deltă. Am nevoie doar de suficiente nave de debarcare cu deplasament redus și cu fund plat, pentru a nu avea surpriza să mi le împotmolesc în bancurile de nisip. După informațiile noastre, ucrainenii posedă astfel de nave din abundență.

— Foarte adevărat, continuă Pușcaș. Acum, că am intuit unele

mișcări foarte posibile ale inamicului, hai să revenim la ale noastre.

Se adresează în telefon lui Nădișan:

— Va trebui să te descurci fără întâriri din Moldova! Îți voi trimite unități de vânători de munte precum și sprijin aerian suficient de la Timișoara și Craiova. Dar, ține minte, inamicul nu trebuie să treacă Gutinul spre Baia Mare sub nici o formă! Fortifică trecerea spre Căvnic. La fel și cu Bistrița, dacă trec de Dealul Ștefaniței, flancul drept al atacului lor din nordul Moldovei e asigurat, iar noi nu avem altă soluție decât să ne retragem pe linia Iași-Roman-Piatra Neamț, deoarece din Bistrița până la Vatra Dornei i-am putea opri doar la Tihuța sau în trecători. Dacă ajung rapid și ocupă trecerile prin munți, ne-am ars!

— Am înțeles, domnule! Dar așa mai avea nevoie de trape speciale, comandouri care să acționeze în teritoriul ocupat de inamic!

— Le vei avea! Ai deja cercetași, dar ți-l voi mai trimite și pe „Ștefan”.

— E perfect! răspunse satisfăcut generalul.

Numele Ștefan era folosit de către cei familiarizați pentru denumirea Batalionului 495 Operațiuni Speciale „Ștefan Soverth”, botezat astfel după primul comandant al Școlii de Parașutiști români înființată la 10 iunie 1941. Generalul Nădișan nici nu putea cere mai mult; i s-a dat cea mai bună unitate specială a armatei române.

După ce închise telefonul, Pușcaș i se adresează amiralului Ispîn:

— Te poți descurca cu flota lor până apar americanii?

— Trebuie să-i întârzi cât de mult, deoarece dacă îi las prea aproape vor bombarda porturile de pe mare. Nu cred că ne putem permite asta.

— Asta cam așa e! Pozițiile noastre defensive, constituite cam în pripă în sudul Deltei Dunării, nu-și au rostul în perspectiva unei debarcări inamice la nord de Capul Midia sau pe malurile lacurilor. Va trebui să cedăm deocamdată teritoriul acesta și să constituim o linie defensivă puternică de la Capul Midia, prin podișul Casimcei și Babadagului până pe malul drept al Dunării, la sud de Brăila și Galați. Este foarte important să întărim cât mai mult cele două orașe, deoarece cucerirea lor ne-ar pune într-o situație critică pe acest front. Flota militară fluvială va trebui adusă aici în ajutor, deoarece va trebui să interzică orice forțare a fluviului dinspre zona ocupată a Dobrogei!

Ispîn aprobă, dar Sibianu era încă nedumerit.

— Ce faci cu desantul maritim inamic? Îi lași să coboare?

— Da, îi voi lăsa deoarece pot debarca oriunde și nu am de gând să mă expun vreunei manevre învâluitoare. Îi voi aștepta să-și edifice capul de pod. Dar până acolo, colonelul Freamăt de la Capul Midia are ceva treabă, răspunse întinzându-se spre tastatura telefonului.

— Bine, bine, dar ce faci după ce au capul de pod? Misiunea noastră se complică foarte mult! insistă Sibianu.

În timp ce aștepta legătura, Pușcaș întoarse pe jumătate capul spre el.

— Ce fac cu ei?! Am să-i trec pe sub șenilele tancurilor!

XXVIII

Vineri, 28.05.2010, ora 12.40

Capul Midia, la nord de Constanța

În camera de comandă, tensiunea se apropia de apogeu. Comandantul bazei, colonelul Ștefan Freamăt, îl bătu pe umăr pe ofițerul coordonator al tirului, făcându-i semn să-l lase în locul său la consolă. Codurile de acces fuseseră introduse, acum urma ca și coordonatele țintei, precum și datele referitoare la parametrii de zbor, viteză, altitudine, azimut, etc să fie verificate din nou pentru a elimina orice posibilitate de abatere în urma vreunei erori umane.

Verifică încă o dată coordonatele țintei și dacă au fost introduse corect. Constată cu satisfacție că nu mai era cazul să facă alte corecții. Își consultă ceasul, apoi începu procedura standard de lansare. Aceasta consta în permanenta verificare a tuturor datelor.

- Coordonate 45 grade 15 minute 53 secunde latitudine nord!
- Confirmat! răspunse ofițerul radar.
- 30 grade 14 minute 41 secunde longitudine est!
- Confirmat!
- Ghidaj video în faza terminală?
- Activat!

Colonelul Ștefan Freamăt făcu o pauză. Chiar dacă inițial i s-a părut ciudat, faptul că a fost sunat direct de către șeful SMG, colonelul Constantin Pușcaș, pentru a i se da acest ordin, acum i se părea ceva normal. Este adevărat că două minute mai târziu a primit confirmarea ordinului de la șeful său direct, aliat la București. De fapt, nu avea de ce să-și pună întrebări. Chiar dacă nu exista vreo declarație clară în acest sens, se aflau în război cu Ucraina, fapt confirmat de intervenția televizată a președintelui, care în același timp era și comandant suprem al forțelor armate. Iar ordinul era ordin și încă unul serios, din moment ce aproape concomitent, prin fax i-a sosit confirmarea scrisă care îl absolvea de orice vină în cazul în care, ulterior, cineva ar fi avut intenția să-l tragă la răspundere.

Colonelul Freamăt era un bun soldat, se supunea ordinelor, dar era și un om inteligent și cu discernământ. Își dădea seama perfect de diferența dintre a te apăra de o agresiune externă în momentul în care ești atacat și o lovitură preventivă. Trebuia să recunoască faptul că, în sinea lui, se aștepta la un astfel de ordin, ba chiar spera să îl primească. Era convins că ar fi fost extrem de dezamăgit dacă acest ordin nu ar fi venit încă din primele ceasuri ale invaziei.

De aceea, dorea ca lovitura să fie perfectă, ținta să fie distrusă din prima. Ca să se asigure de acest lucru a luat locul ofițerului. Pentru o

lovitură cu o asemenea importanță, își dorea să fie sigur de reușită. Și mai era ceva care îl determina să procedeze astfel. Dorea să fie el primul care lansa o rachetă sol-sol cu muniție reală, de război, împotriva inamicului.

— Ghidaj radio în faza ascendentă!

— Activat!

— Secvența de inițializare a lansării!

— Activată!

Ștefan Freamăt expiră prelung, apoi cu o mișcare sigură apucă cheia de lansare. Mai mult pentru el, strigă răsucind-o:

— Lansator unu, gata... Foc!

Apucă o a doua cheie de pe panou și o răsuci:

— Lansator doi, foc!

Din tuburile îngropate în locașurile săpate în beton în zona de sud a bazei, rachetele țâșniră spre înaltul cerului. Solul trepidă sub puterea motoarelor duduind. Întotdeauna, lansarea unei rachete sol-sol avea ceva aparte. Spre deosebire de cele sol-aer, care se ridicau spre înalturi pentru a-și corecta traiectoria prin detecție termică sau în infraroșu spre țintă ulterior, la o altitudine superioară, cele sol-sol porneau lin, ezitant, căutându-și parcă traiectoria optimă. Abia după câteva clipe se înscriau hotărât pe cursul parabolei ce le ducea către ținta vizată ale cărei coordonate fuseseră introduse în computerul rachetei.

Încă din anii '80, bateriile de rachete de coastă de la Capul Midia erau dotate cu SS-N-27 Klub, rachete sol-sol capabile să distrugă ținte statice sau care se deplasează cu viteză redusă, chiar dacă acestea sunt protejate cu contramăsuri electronice. Klub-urile lansate erau de tipul 3M-54E, cu rază maximă de acțiune de 220 km. Erau lungi de 8,22 metri, diametrul de 0,533 metri, iar capul exploziv era de 200 kg, suficient pentru a zgâlțâi zdravăn Insula Șerpilor.

Toate aceste caracteristici Ștefan Freamăt le rememora în timp ce rachetele își continuau nepăsătoare drumul spre țintă. Freamăt încerca să-și păstreze cumpătul în fața subordonaților, deși gândurile ce-l asaltau îi provocau cele mai crunte trăiri din viața sa. Dacă nu calculase bine? Dacă greșise introducerea datelor? Dacă se petrecea vreo defecțiune tehnică sau vreun eveniment aleator abătea proiectilele din drumul lor? În timp ce urmărea pe radar traiectoria constantă a acestora, fiori reci îi treceau de-a lungul șirei spinării doar la gândul că poate cea mai importantă lansare din viața sa putea depinde de atâtea lunuri pe care nu avea cum să le ia în calcul. Valuri de căldură alternând cu răceala spaimei de a rata îi traversau trupul la intervale neregulate. Se putea consola doar cu gândul că nu era singurul în această stare. Lângă el, unul din operatori își mușca pumnii cu furie, alături de toți ceilalți pentru care universul existenței

se redusese la realitatea dată doar de datele seci care își continuau monitorizarea rece a evenimentului.

Trecuseră deja mai bine de șase minute și cele două rachete parcurseseră, la o altitudine mai mică de cincisprezece metri deasupra nivelului mării, aproape două treimi din distanța de 162 km până la țintă. Atunci se separă și căzu în mare compartimentul inferior, cu combustibil solid, al fiecărei rachete. Scăpate de greutatea suplimentară, cele două rachete accelerară la viteză supersonică.

Ținta o reprezenta sistemul radar de pe Insula Șerpilor. Încă de la începutul Războiului Rece, aici au fost amplasate radare performante pentru a putea monitoriza activitatea aeriană a forțelor aeriene ale NATO. Permanent îmbunătățite și schimbate cu cele mai noi apariții în domeniu, în anii '60 radarele de aici ajunseseră să poată urmări traficul aerian până în sudul Greciei, stând practic ca un ghimpe în coasta aviatorilor aliați ai NATO. Se presupunea că pe această insulă Ucraina a instalat un sistem Kolciuga.

Această instalație este un radar pasiv, destinat detectării aeronavelor, este invizibil armelor antiradar americane, dintre care cea mai cunoscută este racheta tactică aer-sol HARM (AGM-88). Problema era că sistemul Kolciuga nu emitea nici un semnal electronic care să-l facă să fie detectat, ci se baza strict pe recepția semnalelor aeronavelor vizate, fiind coșmarul oricărui pilot militar. Avioanele americane invizibile, fabricate după tehnologia Stealth, ca și B-2 Spirit, având semnătura electronică foarte redusă, nu au de ce să se teamă, dar pentru restul aparatelor radarul Kolciuga putea fi o amenințare destul de mare.

În cursul anului 2002, președintele ucrainean Leonid Kucima a fost ostracizat de către comunitatea internațională, nefiind invitat la reuniunea NATO de la Praga din noiembrie, unul din motive fiind vânzarea de armament Irakului lui Saddam Hussein, inclusiv a patru sisteme Kolciuga produse la Kiev și Odessa și exportate de către Ucrspetexport, deținătorul monopolului exportului de armament din Ucraina. Asta pe lângă livrările probabile de armament către China și Iran.

Un astfel de sistem se bănuia că era amplasat în Insula Șerpilor. Aceste bănuieli nu au putut fi confirmate sută la sută, dar pe baza unor observații aeriene de la distanță, coroborate cu fotografiile din satelit ale americanilor, probabilitatea existenței acestuia acolo era destul de ridicată.

La puțin timp după izbucnirea ostilităților cu Ucraina, generalul maior de aviație Vaier Sibianu, șeful Statului Major al Aerului, a făcut o cerere, prin intermediul colonelului Sam Harrison, către NSA, pentru a obține fotografii din satelit cât mai actuale care să-i poată confirma existența Kolciugăi, sau măcar faptul că baza militară de pe insulă nu

a fost transferată în altă parte cu tot cu instalații. Spre marea lui mirare, americanii s-au întrecut pe ei înșiși cu privire la rapiditate, furnizându-i ultimele imagini asupra insulei în mai puțin de o oră. Acestea conțineau fotografii luate cu circa douăzeci și patru de ore în urmă și confirmau faptul că baza rămăsese la locul ei, ba dimpotrivă, fusese întărită cu încă un pluton de infanterie marină, după cum se putea deduce din conținutul imaginilor.

Sibianu anexă fotografiile la un scurt raport pe un sfert de pagină și-l înmână lui Pușcaș chiar înaintea începerii consiliului militar cu șefii de unități. Raportul, care conținea mai puțin de cinci fraze, se încheia cu recomandarea de atacare și distrugere imediată a obiectivelor de pe Insula Șerpilor. Pușcaș își aruncă doar o clipă privirea pe raport, întâlnește privirea lui Sibianu și clătină din cap aprobator. Apoi intrară amândoi în sala de consiliu.

Acum era momentul culminant. Rachetele intraseră în faza descendentă a traiectoriei și camera TV încorporată înregistra detaliile de teren ale insulei comparându-le cu cele existente în computer. Analizând informațiile, computerul de bord al rachetei ajustă traiectoria spre punctul țintă, continuându-și coborârea cu viteză supersonică. Cele două explozii, aproape simultane, cutremurară relieful stâncos al insulei din temelii.

În sala de control, operatorii săriră de pe scaune aplaudând și bătându-se pe spate. Loviturile au fost un succes total. În atmosfera de veselie generală, Freamăt își descleștă pumnii vizibil ușurat. Câțiva ofițeri se întoarseră spre el pentru a-l felicita simplu, printr-o strângere de mână.

— Adio, Kolciuga! strigă unul din operatori aflat în culmea entuziasmului.

Colonelul Freamăt lăasă câteva momente să se scurgă în atmosfera de sărbătorire a succesului. Apoi cu un gest ferm al mâinii îi trimise pe toți la posturile lor.

Războiul nu se terminase, era conștient de acest lucru. Știa că în curând vor primi alte ținte, mai ales că flota ucraineană se afla în larg și se zvonea că s-ar pregăti chiar și o debarcare, în plus de asta, el era singurul informat de aici de faptul că generalul maior Petre Mocan, șeful Comandamentului Antiaerian de Apărare a Teritoriului (CAAT) se afla doar la câțiva kilometri într-un elicopter în drum spre baza de la Capul Midia.

CAAT-ul, după 1990, devenise subordonat Statului Major al Aerului, dar faptul că șeful acestuia, de fapt cel mai bun rachetist al armatei române, se afla pe drum încoace, însemna că aici se vor petrece lucruri importante în desfășurarea războiului împotriva Ucrainei, iar prezența acestuia însemna și mult de lucru, la rachetele sol-sol și la cele sol-aer, atât de la Capul Midia cât și de la Medgidia.

Pe Frontul 2 „Dobrogea”, denumit așa de către Statul Major pentru a-l diferenția de Frontul 1 „Maramureș”, luptele erau în mare parte haotice, de hărțuială. Nu exista o linie clară și continuă a frontului datorită condițiilor geografice și de relief, dar și în urma faptului că atât unitățile ucrainene cât și cele românești urmăreau în mai mare măsură distrugerea inamicului acolo unde îl găseau și nu stabilizarea unui front. În această primă fază a luptelor, ucrainenii încercaseră o pătrundere cât mai adâncă și surprinzătoare prin cât mai multe sectoare, înainte de a lua contact cu unitățile românești. De ambele părți, coordonarea acțiunilor la nivel superior companiilor de infanterie angajate în luptă era încă deficitară. Luptele se desfășurau în adâncime, unele unități ucrainene pătrunzând mult în interiorul teritoriului, depășind astfel unități românești care opuneau rezistență înverșunată în sectoare apropiate de graniță. Din cauza acestei lipse de coordonare, nici ucrainenii, nici românii nu reușiseră să încercuiască grupări inamice angajate adânc în sectorul lor. Acest lucru reieșea cu pregnanță mai ales în Delta Dunării unde, datorită caracteristicilor terenului, traversat de multiple canale și invadat de vegetație deasă și bogată, unitățile adverse, deplasându-se pe apă, treceau de multe ori unele pe lângă altele, fără a fi capabile de a se observa pentru a se putea angaja eficient în luptă. Era o confruntare oarbă, ca între doi boxeri în ring legați la ochi. Cu atât mai sălbatice erau luptele atunci când adversarii se descopereau unii pe alții, de cele mai multe ori din noroc sau pură întâmplare.

Confruntările răzlețe începute dimineată, mai mult la nivel de grupe, căpătau coerență datorită faptului că militarii angajați în schimburile de focuri încercau să mențină contactul, chiar dacă unitățile se deplasau. Chemate prin radio, trupele de sprijin sosite de ambele părți se angajau în luptă, astfel că în câteva ore, în unele locuri s-a ajuns la confruntări la nivel de batalion, iar la capul de pod ucrainean de la Isaccea la nivel de regiment.

Aici, unitățile avansate ucrainene, după trecerea Dunării și nimicirea unității de grăniceri, ocupară localitatea și avansară circa șase kilometri spre sud înainte de a fi stopate de o companie de infanterie sprijinită de un pluton de aruncătoare de mine. O bătălie cumplită s-a încins, ajungându-se chiar la lupte sălbatice corp la corp, cu patul puștii și cu baioneta. Sosirea întăririlor ucrainene a făcut ca românii să se replieze spre sud cu pierderi grele. Următoarea linie defensivă a fost organizată opt kilometri spre sud, într-o zonă accidentată, propice apărării, în apropierea pădurii de la Niculițel, unde începeau Dealurile Tulcei, o zonă viticolă cu dealuri nisipoase brăzdate de lungi șiruri de viță de vie. Întârzierea produsă de invadatorilor a fost folosită pentru întărirea pozițiilor, au fost săpate

adăposturi individuale, organizate cuiburi de mitralieră și a fost minată șoseaua ce trecea prin centrul dispozitivului.

Generalul locotenent Decebal Diaconu, comandantul Frontului 2 „Dobrogea” ordonase menținerea poziției cu orice preț, cel puțin până la noi ordine. Din vorbele acestuia, locotenent-colonelul Claudiu Rotar, comandantul poziției defensive de la Niculițel, a înțeles că șeful său nu prea are multe opțiuni, la nivel superior se improviza pentru a câștiga timp. Iar timpul ăsta va fi câștigat cu sângele oamenilor săi și acesta era un lucru care nu-i convenea deloc. Superioritatea numerică a atacatorilor era evidentă, iar el a ajuns să conducă o grupare eterogenă, coalizând în rândurile unității sale militare de la diferite arme, pierduți de unitățile lor în urma luptelor din orele precedente. Erau acolo grăniceri, polițiști, soldați rățăciți de plutoanele lor împrăștiate de tăvălugul năvalei ucrainene. Stăteau triști, cu privirile plecate, într-o postură de durere mută. Erau deja învinși. Rotar era conștient de faptul că aceștia ar putea avea un efect devastator asupra moralului oamenilor săi, de aceea îi plasă undeva în dreapta șoselei, într-o poziție separată de unitatea sa. Pe cei șaisprezece tineri civili din Niculițel, unii lucrători agricoli din zonă, care se prezentaseră voluntari cerând arme, susținând că aveau serviciul militar satisfăcut și că doreau să fie de folos, i-a înarmat și i-a dispus intercalați printre oamenii săi pentru ca să nu cumva să deschidă focul înainte de a da comanda.

Două camioane ce aduceau supraviețuitorii companiei de infanterie și plutonului de aruncătoare, printre care mulți erau răniți, sosiseră deja. Camioanele au fost îndrumate pe un traseu ce ocolea porțiunea minată a șoselei, iar bărbații valizi au fost încadrați în dispozitiv.

„Numai să nu fie degeaba!” își zise Rotar încercând să ia legătura radio cu bateria de artilerie ce-și instala poziția zece kilometri la sud-est. Se gândea la sacrificiul oamenilor săi care practic își vor vărsa sângele pentru ca alții să câștige timpul necesar unei reacții energice. I s-a promis sprijin de artilerie de la această baterie, dar încă nu reușea să ia legătura radio. Îi ordonă operatorului să mai încerce, apoi alergă la prima linie de adăposturi, de acolo de unde venea chemarea oamenilor săi.

Unul dintre soldați îi indică un nor de praf ce se ridica de o parte și de alta a șoselei, îndreptându-se spre ei. Rotar duse binoclul la ochi și privi spre șirul de vehicule ce se apropia. Camioane, jeep-uri, transportoare amfibii blindate (TAB), toate îndreptându-se spre el. Încercă să-și regleze binoclul pentru a putea străpunge pulberea fină ce se ridica, ascunzând grosul armatei ce se apropia. O pală mai puternică de vânt deschise pentru o clipă o breșă în norul de praf, suficient pentru ca să vadă și să i se taie picioarele. A văzut tancuri! Au trecut Dunărea cu tancuri! Alergă la stația radio urlând la operator

să ia legătura cu bateria de artilerie, altfel sunt pierduți! Va trebui să ceară sprijin aerian de la comandament și asta cât mai urgent!

Ordonă oamenilor săi să se adăpostească, apoi se lungi și el în adăpostul individual. Se mai auzeau doar țăcăniturile închizătoarelor pistoalelor mitralieră în timp ce soldații introduceau primul cartuș pe țeavă. Oftă din greu, se gândi preț de o clipă la familia lui, apoi introduse și el cartuș pe țeavă.

În Deltă confruntările erau scurte și violente. Combatanții celor două tabere se deplasau pe vedete și șalupe rapide prin labirintul de canale navigabile, căutându-se înfrigați unii pe alții. Cel mai mic zgomot de motor perceput de dincolo de paravanul verde de vegetație însemna un semnal de alarmă, fiecare încercând să identifice dacă era vorba de prieten sau dușman. Dacă era vorba de inamic, imediat începeau să glăsuiască rafalele lungi de pistol-mitralieră, precum și mitralierele de 7,62 sau 12,7 mm. Unele vedete aveau și câte un mic tun de 30 mm la pupa și nu ezitau să-l folosească. În rest, se mai foloseau aruncătoarele portabile de grenade, foarte fiabile, dar greu de folosit de pe puntea unei șalupe în mișcare, mai ales atunci când ești și ținta unui tir îndrăcit de mitralieră.

Cea mai importantă victorie a primei jumătăți a zilei, în acest gen de luptă, a fost obținută de un scafandru din Detașamentul Special Naval, echivalentul românesc al Special Boat Service-ului (SBS) britanic. Acesta a plasat o mină magnetică sub chila unei vedete ucrainene staționate pe șenalul navigabil al Brațului Chilia. În explozia care a urmat, vedeta a fost distrusă complet, doar doi membri ai echipajului reușind să se salveze.

Dar înaintarea ucraineană se măsura prin numărul de ostroave ocupate de către forțele terestre, cărora li se opuneau detașamente românești ce se deplasau cu bărci de la un ostrov la altul. În momentul debarcării unui pluton inamic pe unul din ostroave, dacă existau grupe de soldați români pe acesta, urma o luptă sălbatică și numai dacă erau copleșiți numeric românii evacua ostrovul și asta în ultimul moment. Nu puține au fost cazurile în care atacatorii ucraineni au fost nimiciți până la unul, necesitând o nouă debarcare a unor forțe superioare pentru anihilarea unei mâini de apărători. O altă vedetă de luptă ucraineană a fost avariata în cursul unor astfel de lupte de către apărătorii unui ostrov care au folosit un mortier de 82 mm. Al patrulăa obuz a străpuns puntea explodând în sala mașinilor, ucigând trei mecanici și rănind grav alți doi. Vedeta în derivă a eșuat pe un banc de nisip. Mortierul a fost capturat de ucraineni în urma unui atac puternic asupra peticului de pământ, atac în urma căruia aproape toți apărătorii au fost uciși.

Cu toată rezistența îndârjită, se părea că rezervele inamicului în

oameni și material sunt inepuizabile. Acesta arunca în luptă noi și noi unități, forțând înaintarea cu orice preț, insensibil la pierderi. Din aceste acțiuni, comandanții români au concluzionat că inamicul era conștient că timpul lucrează împotriva lui, de aceea încerca să-și adjuce victoria cât mai rapid, înainte ca temuta mașină de război a NATO să se pună în mișcare.

Ucrainenii se apropiau pentru un al doilea atac și se vedea că erau mai bine organizați decât în cazul primului. Practic, primul nici nu se putea numi atac. Fără să bănuiască nimic, coloana de camioane înaintase pe șosea cu viteză constantă. Pozițiile românilor erau bine camuflate. Doar un rulou de sârmă ghimpată desfășurat de o parte și de alta a drumului ar li putut avertiza un ochi avizat că ceva era nelalocul lui. Coloana ce înainta nu l-a luat în seamă, într-o oarecare măsură era de înțeleș, ținând cont de cantitatea de armament și material militar ce zăcea împrăștiată în zonele străbătute de invadatori până acum. Cu atât mai neașteptată a fost replica apărătorilor. Cabina primului camion sări în aer într-o explozie asurzitoare atunci când grenada de aruncător sparse parbrizul. Șoferul și însoțitorul acestuia au murit fără să știe ce i-a lovit. Soldații din spate au sărit jos, doar pentru a fi secerati de rafalele lungi de mitralieră. Câțiva au reușit să se adăpostească la marginea drumului. Ucrainenii au încercat să riposteze, dar reacția lor a fost foarte slabă. În scurtă vreme, au făcut stânga împrejur retrăgându-se în afara tirului, lăsând în urmă carcasele arzânde a două camioane și un jeep. În imediata lor apropiere, în pozițiile cele mai grotești, zăceau aproape două duzini de cadavre. Câțiva răniți încercau să se târască înapoi, urletele și gemetele unora dintre ei făcându-i pe apărători să se cutremure.

„Asta înseamnă să te grăbești la risc!” gândi locotenent-colonelul Claudiu Rotar. Se vedea că ucrainenii riscă securitatea în favoarea vitezei, sau că nu se așteptau la o reacție energetică așa de aproape de prima linie de rezistență. Altfel nu se putea explica greșeala tactică de a înainta cu camioanele în față, lăsând în urmă tancurile ce se mișcau mai greoi. Iar Rotar era convins că văzuse tancuri prin binoclu. Cât despre nenorociții ăștia, îi va lăsa acolo. Nu era dispus să riște viața nici măcar a unui om pentru a salva un rănit inamic. Mai ales că se aștepta ca ucrainenii să atace din nou, iar de data asta nu va fi așa de ușor.

Avea dreptate. Al doilea atac a început o jumătate de oră mai târziu și se vedea că timpul scurs a fost folosit de ucraineni pentru pregătirea cu minuțiozitate a acestuia. Infanteriștii coborâseră din camioane și înaintau prudent, în linii de trăgători, adăpostiți în spatele masivelor tancuri și a transportoarelor blindate. Acestea se clătinau dizgrațios

săltând nervoase peste denivelările terenului, clănțănitul metalic al șenilelor auzindu-se de la kilometri depărtare. Încă puțin și vor ajunge la ruloul de sârmă ghimpată desfășurat în grabă, un obstacol pentru infanterie, dar nu și pentru tancurile care urmau să treacă peste el ca și cum n-ar fi existat.

În adăpostul individual, locotenent-colonelul Claudiu Rotar privea fascinat apropierea caravelor morții. Înaintau implacabil, șenilele lor puternice strivind totul în calea lor, nimic nu le putea sta împotrivă. Ochiul său de expert putu să recunoască siluetele a două T-84, trei T-80U și trei tancuri Oplot, acestea din urmă reprezentând o versiune mult îmbunătățită a lui T-84. Mai erau, în a doua linie de atac, patru tancuri T-72 modernizate, alături de o serie de transportoare blindate BTR-3U pline ochi cu militari. În spatele lor, terenul mișuna de infanteriști ucraineni. Primul val de tancuri mai avea douăzeci de metri până la sârma ghimpată și nu dădea semne că și-ar încetini înaintarea.

Zece!

Cinci!

Rotar fixase pentru unitatea sa ca aliniament de deschidere a focului chiar linia sârmei ghimpate și în mai puțin de două secunde primele blindate vor spulbera iluzoria linie de demarcație.

Chiar atunci două T-80U trecuseră peste spiralele de sârmă, urmate la scurt timp de restul blindatelor. Rotar răcni în stația radio:

— „FOOC!!!”

În momentul următor infernul se dezlănțui. Din adăposturile lor, apărătorii deschiseră focul cu tot armamentul. Mortierele de 82 mm traseră o salvă imediat în spatele liniei de blindate, făcând prăpăd în rândul infanteriștilor care nu se așteptau la o ripostă directă împotriva lor. Tirurile armelor individuale erau susținute de mitralierele grele de 12,7 mm și 14,5 mm. Aruncătoarele de grenade se alăturară și ele furiei dezlănțuite. Dar surpriza cea mare veni din altă parte.

Minele antitanc fuseseră îngropate chiar în spatele ruloului de sârmă ghimpată. Au fost puse la distanță de șase metri una de alta, în două șiruri alternative. Timpul scurt avut la dispoziție de către geniști nu a permis amplasarea unui câmp de mine dens, după toate regulile militare. Dar, cu toate acestea, în momentul în care o mină explodează sub șenila unui T-84 imobilizându-l pe loc, atacatorii șovăiră descumpăniți. Uriașul tanc de 48 de tone se răsuci pe șenila rămasă teafără în căutarea unei ținte. Tunul de calibru 125 mm, capabil să se rotească cu 180 de grade în mai puțin de cinci secunde, coborî oblic spre locul în care se ghiceau pozițiile apărătorilor. Mitraliera coaxială de 7,62 mm trase prima smulgând bucăți de pământ în fața primei linii de apărare. Obuzul porni făcând pământul să se cutremure la impactul cu solul. I se alăturară și celelalte tancuri prăvălind o salvă

năpraznică asupra românilor, salvă care răscoli pământul în căutarea celor care au îndrăznit să se pună în calea tăvălugului de oțel. Tunurile antitanc camuflate în flancul stâng ripostară și un T-72 atins se opri cuprins de flăcări. Infanteriștii ucraineni șovăiră în fața ripostei neașteptate care provocase numeroși morți și răniți în rândurile lor. Un tanc Oplot călcă și el pe o mină răsucindu-se gata să se răstoarne. Ca prin minune se redresă și rămase locului în timp ce turela se deschise și unul din tanchiștii îmbrăcați în combinezoane negre se ridică să iasă pentru a evalua situația.

La stânga lui Rotar, lunetistul grupei a doua trase două focuri din încărcătorul de cinci gloanțe al puștii semiautomate cu lunetă calibru 7,62 mm model Duganov. Prins în mijlocul saltului spre sol, tanchistul se răsuci în aer și căzu la pământ ca o păpușă dezarticulată, rămânând nemișcat.

În adăpostul său, locotenentul Cristescu îl bătu peste braț pe soldatul din dreapta sa. Acesta aprobă din cap și se ridică într-un genunchi ducând la umăr lansatorul de rachete Javelin. De fabricație americană, echipat cu un sistem în infraroșu de achiziție a țintelor și sistem de vedere pe timp de noapte, sistemul Javelin se impusese în cadrul NATO ca principalul atu al infanteriei în confruntarea cu blindatele pe câmpul de luptă. Deficitar doar la diferențierea amic-inamic, Javelin nu era indicat să fie folosit în cadrul confruntărilor de blindate, unde capul de căutare termică al rachetei ar putea-o îndrepta spre tancurile proprii. Dar acum nu era cazul de așa ceva. Soldatul prinse tancul Oplot imobilizat pe ecranul Unității de Comandă a Lansării (Command Launch Unit – CLU), constată că distanța până la țintă este mult mai mică decât raza maximă de acțiune (2500 m) și apăsă trăgaciul. Imediat după lansarea rachetei se lăsă la adăpost. Racheta de 28 de kg cu încărcătura de luptă de 8,4 kg este de tipul trage și uită (fire&forget), ghidându-se singură spre țintă după lansare. Lungă de 1,76 m este capabilă să străpungă blindaje de peste 600 mm. Ceea ce o făcea mult mai letală era faptul că ataca tancurile de sus, pe la turelă, făcând de prisos existența blindajelor reactive. Așa a fost și de data asta, tancul Oplot explodând în mii de bucăți atunci când racheta a pătruns de deasupra în interiorul mastodontului.

Românii nu aveau timp să se bucure. Celelalte tancuri, cu excepția celui de tip T-84 imobilizat cu șenila sfărâmată, își continuau înaintarea trăgând cu furie. Infanteriștii, reveniți de pe urma șocului, le urmau executând o grindină de foc din armamentul lor individual. Locotenentul Cristescu blestemă armata pentru încetineala cu care își dota soldații cu armament performant. Avea la dispoziție doar trei militari înarmați cu Javelin, restul grupelor sale având doar câte un om dotat cu aruncătoare de grenade clasice RPG-7 sau 9. Mai avea un aruncător de 120, pe trepied, dar acesta a fost distrus de la primele

salve ale inamicilor. Îl auzi prin stație pe superiorul său, locotenent-colonelul Rotar ordonând executarea de foc asupra tancurilor cu SAM-urile portabile. Da, ar putea avea dreptate! Aviația nu se vedea nicăieri, cu puțin noroc și mai multă îndemânare, rachetele sol-aer puteau fi folosite și ca și rachete sol-sol antitanc. De ce nu? Merita încercat. Și Rommel și-a folosit în Africa de Nord tunurile antiaeriene ca și tunuri antitanc!

Cu toate eforturile, rezultatul bătăliei se întrevedea de pe acum. Tancurile inamice continuau să înainteze și se aflau la mai puțin de 150 de metri de primele adăposturi. Asta în ciuda pierderilor. Încă un T-72 a fost distrus de tirul artileriei dublat de cel al aruncătoarelor, un tanc T-80U a fost distrus de două rachete Javelin, iar T-84-ul imobilizat a fost distrus complet abia după patru lovituri directe. Blindajul cu explozie reactivă, prezent la tipurile Oplot, T-84 și T-80U și-a făcut datoria, detonând energia explozivă a proiectilelor în exterior. De asemenea, sistemele de bruiaj în infraroșu au reușit să devieze trei rachete Javelin de la țintă. Deși a încercat să folosească grenadele fumigene pentru a-și camufla poziția, faptul că nu se putea deplasa a făcut ca tancul T-84 cu șenila distrusă fie dezintegrat de focul puternic concentrat asupra sa.

Un horcăit în stația radio îl avertiză pe Cristescu că șeful său, locotenent-colonelul Rotar, a fost lovit. Fără să ia în seamă șrapnelele și explozia obuzelor din jurul său, se târî spre el strigând după sanitari. Ajuns acolo, Cristescu se cutremură. Văzuse destulă moarte și sânge astăzi, dar priveliștea superiorului său zăcând într-o rână, rănit grav, îi făcu stomacul să se strângă. Rotar fusese lovit în piept, în partea dreaptă, de un glonț de calibru destul de mare. Sângele țâșnea prin orificiul larg prin care ți-ai fi putut băga două degete, pătându-i uniforma de camuflaj într-o culoare ruginie, care se extindea tot mai mult în jurul rănii. După cum horcăia și după respirația șuierătoare, Cristescu era sigur că plămânul fusese atins. Ochii lui Rotar păreau goliți de expresie atunci când se fixară asupra lui. Pieptul îi urca și cobora precipitat în timp ce o strălucire de recunoaștere îi traversă privirea. „Preia comanda!” mai apucă să spună încercând să-și înghită spuma sângerie ce-i apăruse pe buze. Cei doi sanitari îl întinseră pe o targă și plecară aplecați, uneori târând trupul comandantului, spre spatele liniilor, de acolo urmând să fie evacuat spre spital.

„Unde dracu e bateria aia de artilerie!”, își aminti înciudat de legătura radio compromisă. Se târî spre operator. Când ajunse suficient de aproape auzi vocea acestuia strigând în stație:

— Bombardați careul șase-patru-doi acum! Nu este prea aproape de noi! Cretinule, inamicul a ajuns deja acolo! Trageți în mama dracului odată!

Câteva secunde nu s-a întâmplat nimic. Apoi, un șuierat sinistru

urmat de un suflu uriaș, de parcă o sută de garnituri de tren s-ar fi năpustit din cer pe deasupra lui. O clipă de tăcere și apoi explozia obuzelor de 155 mm zguduiră pământul la optzeci de metri în fața poziției primului apărător. Se aruncă pe spate, apăsându-și urechile cu podurile palmelor și deschizând gura cât mai tare pentru a-și echilibra presiunea din timpane. Simțea de parcă trâmbițele Ierihonului i-ar fi răsunit în creier.

XXIX

Vineri, 28.05.2010, ora 13.30

În nordul Maramureșului

Maiorul avusese dreptate. Înaintarea era mult mai lentă decât se prevăzuse inițial. În câteva ore, de abia înaintaseră cincisprezece kilometri într-o zonă cu relief favorabil, unde rezistența era practic inexistentă. Dar ordinele venite pe parcurs erau foarte clare. În primul rând trebuiau asigurate dispozitive puternice de înaintare, în așa fel încât să poată preveni orice atac surpriză.

„Asta probabil în urma rezistenței neașteptate din sud” gândi maiorul în timp ce TAB-ul său înainta precaut pe șosea. „Cine poate și câte pierderi a putut provoca această rezistență neașteptată! Și doar era normal ca inamicul să lupte, nu?”, nu se putu abține să nu mediteze. Din fericire pentru oamenii săi, afară de plutonul încercuit și nimicit de tancuri, nici o formă de rezistență organizată nu se manifestase până acum. Singurul lucru care ar fi putut impieta înaintarea rapidă a trupelor erau șoselele blocate de refugiați, semnalate la câțiva kilometri spre sud. Dar el încă nu dăduse ochii cu aceștia. Ultimele ordine primite stabileau clar ritmul și modul de înaintare, oricum mult prea precaut, după părerea sa. Iar dacă Statul Major dorea ocuparea orașului Baia Mare în ziua Z+1, așa cum prevedeau planurile inițiale, ar fi bine să se grăbească și nu să-l încetinească de teama unor posibile atacuri fanteziste.

Soldații îl urmau docili, cu ochii în patru, gata de ripostă. Singurii asupra cărora autoritatea sa nu se extindea erau cazacii. Folosiți ca și trupe de strânsură, la fel cum otomanii pe vremuri foloseau bașbuzucii, aceștia erau doar sub autoritatea atamanilor lor, ordinele parvenindu-le direct de la centru. Maiorul nu le pune la îndoială vitejia pentru care erau renumiți încă din vremuri străvechi, dar totuși, în sinea lui, îi disprețuia pentru lipsa lor de disciplină și mai ales pentru excesele de care dădeau dovadă, inclusiv împotriva civililor, fapt care contravenea viziunii sale de ducere a războiului. Nu că ar fi compătimit el prea mult inamicul, dar atrocitățile nu puteau duce decât la creșterea rezistenței și a voinței de luptă a acestuia. Astfel de acțiuni contraveneau scopului final, de eliminare a rezistenței, ducând de fapt la creșterea ei.

Chiar cu puțină vreme înainte, trupele sale au fost depășite de alte grupuri de cazaci, care, în trecere, aruncaseră și unele remarci nu prea măgulitoare la adresa curajului unității sale ce înainta ca melcul. Maiorul a simțit tensiunea oamenilor gata să riposteze, dar disciplina și ordinele ofițerilor au fost mai puternice. Acest lucru l-a făcut să se

simtă mândru de ei, adevărați soldați profesioniști. În același timp, se simțea rușinat ca om și ca militar de ceea ce se pregăteau să facă acești cazaci ce dispăreau după o curbă în camioanele lor descoperite. Unii erau deja beți, asta se vedea de la o poștă. Ce ciudat cum unii oameni pot pleca la bătlie cu sticla de votcă în mână urlând în gura mare cântece deochiate!

O împușcătură rupse uruitul monoton al motoarelor. Crezând că unul din soldații săi scăpase neatent un glonț în aer, maiorul se răsuci gata să-l apostrofeze sever. Abia după ce întoarse capul îl văzu pe conducătorul TAB-ului din spatele său îndoindu-se de mijloc. Acesta ieșise afară pentru a scruta împrejurimile prin binoclu, iar acum binoclul îi căzuse făcându-se țandări pe asfalt. Coloana se oprise și câțiva militari se grăbeau spre el, încercând să-l ajute cumva. Maiorul sări din mașina sa blindată de teren, dar chiar înainte de a ajunge la el, știu că e mort. Fusesse o lovitură chiar în mijlocul pieptului. Glonțul îi sfărâmasse sternul tânărului plutonier.

Drace! O singură împușcătură, una singură! Maiorul cercetă zona în căutarea trăgătorului necunoscut, deși știa că era prea târziu. După acuratețea loviturii, în mod sigur avea de-a face cu un profesionist, iar profesioniștii nu trag de două ori din același loc. Era convins că acesta își părăsise deja locașul, urmând să lovească din nou, din altă poziție, atunci când nimeni nu se va aștepta. Nu putu să nu recunoască faptul că lovitura a fost deosebit de dificilă. Venise de undeva din dreapta, iar acolo liziera pădurii era la circa patru sute de metri de șosea și în afara copacilor nu existau puncte mai înalte care să ofere o linie de foc optimă.

„A tras dintr-unul dintre copaci, iar în timp ce noi ne ocupam de rănit a coborât și a dispărut!” oftă maiorul. Se întoarse la mașină, cuplă radioul și ceru unităților de vânători de munte rămase în urmă să avanseze, astfel încât să poată organiza un front de înaintare larg de câteva sute de metri pe ambele părți ale șoselei, pentru a putea preîntâmpina astfel de surprize. Ascultă răspunsul în radio, apoi îl închise. Îi venea să izbească cu bocancul în roată de nervi, dar se stăpâni știind că soldații sunt cu ochii pe el.

„A vrut să ne întârzie de fapt și uite că a reușit! Acum trebuie să aștept aici o jumătate de oră sau poate o oră după vânători! După tancuri, poate și mai mult! Ticălosul naibii!”

Cu nemulțumirea întipărită pe figură se deplasă spre unitatea sa pentru a organiza un dispozitiv defensiv de o parte și de alta a șoselei. Nu de altceva, dar nu dorea ca și alți lunetiști să-și facă de lucru prin preajmă.

Toma alerga aplecat prin desiș ținându-și arma în cumpănire și având grijă să nu atingă nici o ramură care i-ar fi putut trăda poziția.

Trebuia să evite fiecare creangă, fiecare smoc de iarbă care mișcându-se ar fi putut atrage atenția inamicului și, cu toate acestea, trebuia să se deplaseze în cea mai mare viteză. Făcuse acest lucru de nenumărate ori la antrenamente, putea spune că devenise expert, dar niciodată în condiții reale de luptă.

La fel, niciodată nu trăsesese asupra unui om, doar asupra țințelor care aduceau mai mult sau mai puțin cu forma corpului omenesc și asta doar până acum. Era pentru prima dată când trăgea asupra unei țințe vii în condiții reale de război. O făcuse exact ca la antrenamente. Ochise cu grijă, apoi expirase aerul din plămâni, unii ziceau că trebuia să o faci doar pe jumătate, dar el așa considera că este mai bine, apoi apăsase ușor pe trăgaci, ca și o mângâiere, o mângâiere aducătoare de moarte. Nu a mai stat să vadă dacă glonțul său și-a atins ținta, ci a sărit din copac rostogolindu-se, apoi a luat-o la fugă prin pădure spre sud, acolo unde știa că se aflau pozițiile vânătorilor de munte alături de punctul de comandă stabilit de colonelul Văleanu pentru mica lor unitate. Miza pe surpriza loviturii, pentru a se deplasa cât mai rapid, înainte ca inamicul să se dezmeticească, dar era conștient că data următoare acesta va fi mai pregătit și va trebui să schimbe modalitatea de mișcare.

Nu urmărise rezultatul împușcăturii sale, dar era sigur că ținta luată mai devreme în colimator murise. Nu avea nevoie de o confirmare, era sigur de asta. Pentru el, cel prins la intersecția reticulelor lunetei era condamnat. În timp ce alerga spre o nouă poziție, își zicea că, totuși, pentru prima oară, a ucis o ființă omenească. Cu toate astea, nu simțea nimic deosebit, de parcă ar fi lovit doar o țință de carton. Poate ar fi trebuit să simtă remușcări, păreri de rău, dar nimic din toate acestea nu-i invadara mintea. Într-un fel, poate pentru a-și liniști preventiv conștiința, își zise că cel ucis era doar un inamic care ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva, doar era în război.

În momentul traversării unei râpe ce îl ascunse vederii, își trecu arma pe spate, aproape fără să-și încetinească deplasarea.

Căpitanul Mirea aștepta semnalul tuturor comandanților de pluton înainte de a ordona atacul general. Ajunsese prea târziu pentru majoritatea locuitorilor satului. Cea mai mare parte fugiseră spre sud sau spre stânele din munți înaintea apariției cazacilor, instinctul ancestral transmis din generație în generație facilitându-le și de această dată supraviețuirea. Mirea se gândi cu groază la cei rămași. Cazacii intraseră în sat pentru a se deda jafului, crimelor, violurilor și atrocităților ce însoțeau de fiecare dată înaintarea invadatorilor. Deja unele case erau în flăcări, iar țiپetele locuitorilor, urletele deznădăjduite ale femeilor se auzeau cu regularitate, subliniate de împușcături răzlețe, râsete, răcnete și înjurături în rusă și ucraineană.

Compania a 3-a din Brigada 1 Vânători de munte Vatra Dornei înconjurase pe nesimțite satul din trei părți. Oamenii dispăruseră tăcuți, confundându-se cu peisajul, ajutați și de uniforme de camuflaj montan verde-marou. Înaintau ca un val nevăzut, strângând încercuirea. Fețele lor păreau dăltuite în piatră iar ochii le aruncau fulgere, în timp ce mâinile li se albiseră strângând mânerele pistoalelor mitralieră. Abia se puteau stăpâni să nu se năpustească în sat și să secere toată suflarea căzăcească de acolo.

Dar căpitanul Mirea știa să-și conducă și să-și stăpânească oamenii, iar aceștia erau nevoiți să recunoască că tactica aleasă de comandantul lor era cea mai bună în cazul de față. Dacă ar fi năvălit în sat fără nici un fel de pregătire, așa cum îi îndemna inima pentru a salva ce se mai putea salva și pentru a-i răzbuna pe locuitori, s-ar fi expus riscului unor lupte grele și de durată, din casă în casă, care ar fi produs pierderi în rândul trupelor proprii și ar fi atras coloanele ucrainene staționate câțiva kilometri mai la nord.

Mirea privea prin binoclu spre poziția plutonului 1, cel care se apropiase tiptil, în linie de trăgători, dinspre sud, paralel cu șoseaua. Plutoanele 2 și 3 avansau de la est, respectiv de la vest. Mirea se simți mândru de pregătirea oamenilor săi. Deși știa unde se află aceștia, chiar și cu binoclul îi venea greu să le observe înaintarea, atât de bine se camuflau, folosindu-se de avantajele terenului. Încerca să nu-și îndrepte binoclul spre satul cuprins de flăcări pentru a nu se lăsa cuprins de sentimente și să ia vreo decizie care nu ar fi fost fundamentată pe criterii de logică, ci doar emoționale. Lângă el se afla operatorul, cu stația radio tactică pe unde ultrascurte, așteptând confirmările pozițiilor celor trei plutoane și raportul comandanților de pluton. Dintr-o dată stația prinse viață:

— Plutonul unu, Anghel, gata pe poziție!

— Trei, Măricel, gata!

— Doi, Nițu, gata!

Mirea se săltă într-un cot și strigă în microfonul prins de cască în dreptul gurii:

— Mirea, porniți acum! Atacați!

Se ridică în picioare și începu să alerge aplecat spre primele clădiri ale satului, încercând să prindă plutonul 1 din urmă. Alături de el, operatorul și încă patru militari încercau să țină pasul, cu armele ținute strâns în mâini. Cu fălcile încheștate și privirile crunte ațintite înainte, cu pași mari și grei, păreau întruchiparea modernă a îngerilor răzbunării.

Cam pe atunci au început împușcăturile. La început izolate, sacadate, apoi din ce în ce mai dese, în rafale, odată cu avansarea plutoanelor de vânători de munte tot mai adânc în interiorul satului. Cazacii au fost inițial luați ca din oală, așa cum erau împrăștiați după

pradă. Vânătorii se deplasau în salturi, acoperindu-se unul pe altul și asigurându-se din toate direcțiile. Se foloseau de obstacolele constituite din case, grajduri, grădini și clădiri anexe pentru a vâna fără cruțare tot ceea ce purta uniforma căzăcească. Pătrundeau în case în grupuri de patru-cinci în timp ce alții asigurau exteriorul, apoi câteva rafale și apăreau trăgând de picioare cadavrele cazacilor surprinși în cele mai neașteptate posturi. Le abandonau cu scârbă pe străzile laterale pentru a porni mai departe.

Primele riposte au apărut abia după câteva minute, atunci când cazacii au înțeles că erau atacați, dar fiind dispersați, au fost repede reduși la tăcere. Mirea intrase în sat în urma plutonului 1 și se grăbea spre centrul așezării, stabilit ca și punct de întâlnire pentru cele trei plutoane. O siluetă înarmată sări din una din case, trase spre grupul căpitanului și o luă la fugă încercând să se îndepărteze. Soldații de lângă Mirea se opriră, lăsară un genunchi în pământ și traseră câte o jumătate de încărcător aproape fără să ochească. Silueta surprinsă în mijlocul alergării scăpă arma și căzu răsucindu-se dizgrațios în aer pentru a rămâne nemișcată, cu brațele depărtate, în mijlocul drumului. Unul dintre militari rămase cu arma la ochi supraveghind împrejurimile, în timp ce altul avansă rapid până la câțiva metri de unde descărcă încă câteva gloanțe în trupul căzut, impactul acestora deplasându-l mai încolo în timp ce sângele se scurgea în praful de pe jos.

Își continuă înaintarea, dar acum Mirea avansa singur în mijlocul drumului, însoțitorii săi ațînându-se pe margini, pe lângă garduri, căutând ținte. Mirea nu mai alerga, mergea calm, o siluetă imperturbabilă chiar pe mijlocul aleii, nepăsător la împușcăturile din jurul său.

Stația radio rămase deschisă, astfel că Mirea putea auzi zgomotele luptei ce se desfășura la nivelul celor trei plutoane. Tropăiturile și găfâielile erau întretăiate de împușcături și urlate, de răcnete și comenzi răstite pierdute în vârtoarea bătăliei. După vocile și ordinele comandanților de pluton, Mirea concluzionează că mersul lucrurilor le era favorabil. Într-adevăr, elementul surpriză se dovedea hotărâtor.

— Grupa trei la dreapta, spre casa cu verandă!

— Du-te acum!! Foc de acoperire!

— Vaier, ia doi oameni la etaj! Trage dracului odată!

— Inamici în dreapta! Ia-ți grupa și înconjoară-i! Unul să nu scape!

Atunci a auzit și prima explozie, semn că au început să utilizeze grenade. A auzit și un strigăt al inamicului, un „*Nieet!*” terminat într-un horcăit urmat de un gălgâit sinistru. Mirea se cutremură dându-și seama că, de vreme ce nu auzise vreo împușcătură, cazacul a fost ucis cu baioneta. Grupul căpitanului își continua înaintarea, de data asta mult mai precaut, deși se aflau la cincizeci de metri în urma

plutonului unu.

Peste tot, semnele bătăliei și ale atrocităților cazacilor erau omniprezente. Tocmai treceau prin dreptul a două case în flăcări a căror vâlvătaie depășea înălțimea pomilor din curte. În grădină zăcea cadavrul unui țăran în jurul vârstei de patruzeci de ani, cu capul sfărâmat. În stradă, câțiva metri mai încolo, erau lungite trupurile a doi cazaci uciși de vânătorii din plutonul unu. Pe o prispă, un bătrân scheletic privea în gol, șocat, spre ramurile stejarului de care atârna în ștreang trupul unui tânăr. Plângea fără nici un sunet, doar lacrimi mari și grele i se rostogoleau de-a lungul obrazilor nebărbieriți și scofâlciți. Nu departe de el, trupul unei femei tinere, cu hainele zdrențuite, zăcea nemișcat.

Până atunci, Mirea încercase să nu se lase pradă sentimentelor, dar acum, în mijlocul victimelor criminalilor, simțea ura cum urcă gata să-l înăbușe. Înțelegea perfect ce se petrecea în sufletul soldaților săi, îl înțelegea și pe cel care a înfipt baioneta în trupul cazacului.

Pe trotuarul din stânga apărură un cazac rănit ce se târa gemând, bolborosind cuvinte de neînțeles. Chipiul tradițional cu baretă roșie îi căzuse alături, lângă kalașnikovul abandonat. Mirea era conștient de privirile soldaților săi ce îl căutau cu coada ochiului. Nu zise nimic, nici nu întoarse capul, doar pași mai departe. Nu vroia să vadă. Soldații se priviră unul pe altul, în ochii lor putându-se citi același lucru. Unul din ei aprobă imperceptibil din cap, iar celălalt se îndreptă spre rănit. Mirea se prefăcu că nu a auzit bufnitura surdă a patului de armă și sunetul oaselor craniului sfărâmate.

— Plutonul doi, liber! Repet, zona de vest curățată! Nu trageți spre linia caselor albe de la vest! Repet, vestul liber!

Căpitanul ajunsese plutonul unu și înainta alături de acesta. Focurile de armă deveniseră sporadice, odată cu încetarea rezistenței. La scurtă vreme, au întâlnit elemente ale plutonului doi, alături de care își continuă înaintarea spre centrul satului. Plutonul trei apărură imediat după aceea. Oamenii nu vorbeau, respirau greu, dar în ochi li se citea groaza întipărită în urma vederii urmelor atrocităților comise de către bandele de cazaci. Privirile lor erau dublate de o hotărâre necruțătoare, de parcă scopul vieții fiecăruia s-ar fi canalizat spre un singur obiectiv: răzbunarea.

Cu mâinile la ceafă, sub supravegherea armelor, erau șase prizonieri. Doi dintre ei erau răniți ușor, dar toți păreau a fi într-o stare mai mult sau mai puțin avansată de ebrietate denotată și de mirosul pregnant de votcă ce emana din direcția acestora. Ajutat de un traducător, Mirea îl identifică pe cel ce părea a fi conducătorul bandei. După spusele soldaților, acesta, alături de alți doi, au fost surprinși chiar în momentul în care violau sub ochii familiei o fată în vârstă de șaisprezece ani. Aceasta, șocată și plângând isteric, se afla

mai încolo, acoperită cu o pătură pe care unul din vânători i-o așezase pe umeri. Prin intermediul traducătorului, Mirea îl întrebă pe conducător despre crimele de război comise în acest sat. Cazacul nu răspunse, ba chiar scuipă la picioarele căpitanului. Mirea ridică din umeri și făcu semn spre soldații săi care ridicară prizonierii în picioare înghiontindu-i cu țevele armelor spre șoseaua principală.

Nu era timp de pierdut. Zgomotele luptei se auziseră probabil la kilometri depărtare și se puteau aștepta dintr-un moment în altul la apariția trupelor ucrainene. Fără să li se dea vreun ordin, militarii români strânsesă civilii supraviețuitori, îi urcară în mijloacele de transport găsite la îndemână, dirijându-i rapid spre sud, pe drumul înspre Baia Mare. Lăsaseră în urmă cadavrele a treizeci și opt de cazaci.

Ajunși la șoseaua principală, chiar în nordul satului, pe drumul de înaintare al coloanelor ucrainene, Mirea dădu ordinul de oprire. Vânătorii îi înșirară pe cei șase prizonieri pe carosabil și el îi privi pe fiecare în parte. Nici unul dintre ei nu părea să aibă vreo umbră de regret în privirile disprețuitoare sau resemnate, după caz. Se întrebă câți civili nevinovați avea fiecare pe conștiință, apoi ridică din umeri și se îndepărtă. Trebuia să se grăbească și să-și evacueze cei patru morți și opt răniți, iar pe cei apti de luptă va trebui să-i deplaseze spre un nou dispozitiv din care să poată lovi din nou trupele invadatoare.

Dădu semnalul de plecare, iar soldații îl urmară spre dealurile împădurite aflate tot mai aproape de șosea. Au rămas pe loc doar Anghel, locotenentul comandant al plutonului unu, împreună cu trei soldați. Îl lăsase pe el să-i nominalizeze, majoritatea se oferiseră voluntari. Rafalele de pistol mitralieră nu au făcut nici măcar să încetinească pasul.

Maiorul ordonă comandantului TAB-ului să se grăbească. Împușcăturile conteniseră și o liniște ireală venea dinspre sud. În momentul în care izbucnise canonada rafalelor de mitralieră, renunțase la așteptarea tancurilor și vânătorilor ucraineni pentru sprijin și își deplasase trupele pe un front larg, în direcția împușcăturilor. Instinctul îi spunea că acolo unitățile de cazaci întâlniseră o rezistență neașteptată, iar în momentul în care glasul armelor tăcu, se temu de tot ce putea fi mai rău. În zare apăruseră siluetele caselor din satul Berbești, cu coloane de fum negru înecăcios ridicându-se din mijlocul lor.

TAB-urile reduseră viteza, înaintând precaut. Ucrainenii se mișcau într-o liniște punctată de zgomotul motoarelor, în rest, vorbele pieriseră. Dispozitivul adoptat, cu infanteriști înaintând în două linii succesive pe ambele părți ale șoselei, flancând TAB-urile și camioanele, acestea din urmă lăsate mult în urmă, era destinat

prevenirii oricăror surprize. Câte două plutoane porniseră pe o direcție ocolitoare, pe ambele părți, pentru a lua satul din flancuri.

Oamenii erau foarte concentrați, nu mai luau în seamă nici măcar UAV-urile, prezență constantă deasupra coloanei în ultimele ore. Inițial, când primul aparat de acest tip a survolat coloana, maiorul s-a temut că avea de-a face cu un UCAV (Uninhabited Combat Air Vehicle), aparat de luptă fără pilot și nu cu un UAV (Uninhabited Air Vehicle), destinat doar observării aeriene. După ce l-a studiat minute în șir, timp în care oamenii săi au încercat fără succes să-l doboare cu armamentul ușor, maiorul a recunoscut forma unui IAR-T, avionul spion românesc fără pilot. Fabricat în România începând din 2002, după un proiect al Institutului Național de Cercetări Aeronautice, acest aparat foarte practic nu era mai prejos decât cele vestice, prezențe constante pe teatrele de operațiuni NATO începând cu Kosovo în 1999, dar se remarcă prin costul deosebit de scăzut, cam de 5-10000 de dolari, față de frații săi occidentali de o sută de ori mai scumpi. Dotat cu cameră video în infraroșii cu vedere și pe timp de noapte, avionul telecomandat era folosit în scopuri civile pentru supravegherea circulației rutiere, dar și în scopuri militare, ca și în cazul de față.

— Nu ajung sateliții americani, acum românii ne urmăresc și prin camere video! mormăise maiorul și-și văzu mai departe de treabă.

Nu avea ce să facă împotriva UAV-urilor, decât să încerce să le doboare, dar șansele erau destul de reduse, ținând cont că puteau zbura până la trei kilometri altitudine și cu teleobiective puternice ar fi putut să-i observe și însemnele de grad, dacă n-ar fi purtat uniforma de campanie, similară simplilor soldați, gradele nefiind vizibile decât de la câțiva metri, asta pentru a nu atrage focul lunetiștilor inamici. Chiar dacă ar fi doborât un UAV, la prețul redus de producție al fabricanților români, era convins că armata avea o mulțime. Auzise că le foloseau și ca ținte aeriene în aplicațiile militare. Se întrebă doar dacă nu cumva prezența acestora la o altitudine joasă făcea parte dintr-un fin joc psihologic, pentru a le transmite că sunt pe aproape și a le măcina astfel nervii.

Cele două plutoane atinseră limitele primelor case situate la extremitățile intrării în sat și încă nu se simțea nici o mișcare. Coloana se oprise și toți așteptau încordați, dar în afară de trosnetele flăcărilor de la casele incendiate, nici un sunet nu trăda prezența vreunei ființe-vii. Unul câte unul, soldații din extreme își începură înaintarea atenți, cu toate simțurile la pândă, lăsând spații largi între ei. Trecură câteva minute bune până maiorul auzi în stație că drumul părea să fie liber. Dădu semnalul de pornire al coloanei care se puse în mișcare lent, înaintând cu deosebită precauție.

Abia la câțiva zeci de metri de intrarea în sat, maiorul le văzu. TAB-

ul său, aflat în frunte, înaintă până la câțiva pași, apoi se opri. Urmat de alți militari din celelalte vehicule, maiorul sări pe asfalt și se repezi într-acolo. Erau șase, întinși de-a curmezișul șoselei. Purtau uniforme căzăcești în neorânduială și aveau piepturile sfărâmate de rafale de armă automată. Pe chipurile împietrite de răsuflarea morții, se putea citi surpriza, aceeași surpriză rămasă și pe chipurile victimelor lor.

— Dumnezeuule, i-au înșirat și i-au împușcat! Pur și simplu i-au executat! Și i-au lăsat aici, la intrarea în sat, ca avertisment! Mesajul e foarte clar...! murmură Iuri, căpitanul, îndepărtându-se cutremurat.

Unul dintre soldații care pătrunseseră în sat prin extrema stângă apăru în fugă, îndreptându-se direct spre maior. Pe drum, i se interpuse involuntar Iuri. Maiorul deja știa ce avea să-i spună. Precis că tot satul era plin de cadavre de cazaci și de civili, dar nici un militar român. Era normal, doar avuseseră timp să-și evacueze morții și răniții. Iuri, ca toți ofițerii, purta și el uniforma de campanie, fără însemne vizibile de grad. Doar atunci când soldatul a ajuns destul de aproape și-a dat seama că avea în față un ofițer. Ezitând o clipă, se opri pentru a-i raporta acestuia. Se opri regulamentar la trei pași, salută ducând mâna la cască și se pregăti să raporteze.

Maiorul mai întâi l-a văzut pe Iuri tresărind și îndreptându-se de spate și abia apoi a auzit împușcătura. Apoi Iuri a căzut ca un copac trăsnet și a rămas nemișcat, glonțul care îi sfărâmasese coloana vertebrală în zona cervicală lăsându-i doar încă două minute de viață. Toți cei din jur se aruncară la pământ, încercând să ghicească direcția din care venise glonțul ucigaș. Întins pe jos alături de cadavrele cazacilor, maiorul înjură cu năduf. Înjură tâmpenia și neglijența omului care prin salutul său semnalase lunetistului prezența unui ofițer, înjură lunetistul, apoi înjură distanța de la care trăsesese acesta, distanță pe care o estima la mai bine de un kilometru, din moment ce Iuri mai întâi a fost lovit și după aceea s-a auzit împușcătura. Mai înjură și clasa, antrenamentul și priceperea unui asemenea trăgător care putea uide de la o asemenea distanță cu un singur foc.

Toma lovise din nou și acum își schimba poziția.

XXX

Vineri, 28.05.2010, ora 15.48

Frontul de sud „Dobrogea”

Călin Pop era mândru de el. Nici nu se putea gândi că ar putea fi altfel, din moment ce peste noapte devenise pilotul cel mai bun, aflat în activitate, din aviația română. Poate nu chiar cel mai bun, nu avea de unde să știe asta, dar cel mai eficient, în mod sigur. Era singurul pilot român de vânatoare în activitate cu trei victorii la activ, cel puțin deocamdată.

Prima oară a simțit această senzație imediat după ce a aterizat, după bătălia aeriană de la Constanța și Medgidia, urmată de urmărirea aparatelor ucrainene deasupra Mării Negre. După ce aparatul său s-a oprit și el a coborât, lăsându-și avionul pentru realimentare și reînarmare, mecanicii de întreținere și ceilalți piloți ajunși mai devreme s-au grăbit să-l înconjoare pentru a-l aclama. Era plăcut să te simți în centrul atenției tuturor, mai ales atunci când însuși comandantul bazei, colonelul Ioan Ababei, a venit personal la scara avionului pentru a-l felicita. În momentul apariției comandantului, toate comentariile au încetat instantaneu și în jurul lor s-a făcut loc ca prin minune. Comandantul nu i-a adresat nici un cuvânt, doar s-a îndreptat spre el și i-a întins mâna, chiar înainte ca Pop să poată schița vreun salut regulamentar. Din reflex i-a întins și el mâna, colonelul a apucat-o trăgându-l spre el, doar ca să poată să-l sărute apăsând pe amândoi obraji. Apoi s-a retras grăbit pentru ca să nu i se observe lacrimile mari și grele ce i se scurgeau de-a lungul obrazilor încercănați, lacrimi pentru cei ce nu mai puteau fi de față în acest moment.

Pentru Pop, gestul colonelului Ioan Ababei, al cărui bunic fusese pilot de vânatoare contemporan cu Băzu Cantacuzino și Horia Agarici, reprezenta supremul omagiu. Era convins că nici dacă ar fi fost decorat de președintele statului nu s-ar fi putut simți mai bine. În timp ce avea în față figura comandantului, imaginația sa zburda liberă, aducându-i în minte imaginile cunoscute din fotografiile alb-negru, de epocă, ale lui Băzu Cantacuzino, pilotul român cu cele mai multe victorii în cel de-al doilea război mondial și ale lui Horia Agarici, pilotul de vânatoare care, în 26 iulie 1941, a atacat de unul singur o escadrilă sovietică de nouă bombardiere, doborând trei dintre ele.

După ce comandantul s-a retras, Pop a smuls din mâna unui mecanic de întreținere o găleată de vopsea neagră și a pictat, cu mâna lui, trei cercuri negre pe coada avionului său, reprezentând cele trei victorii împotriva ucrainenilor, cele de astăzi și cea de două zile mai

devreme.

Acum, în aer într-o nouă misiune, încerca să nu se gândească la cei ce nu mai erau alături de el, piloții care niciodată nu vor mai putea răspunde prezent apelurilor sale prin radioul de bord. Cel mai tare îl durea dispariția lui Lucaci, prietenul său cel mai bun. Chiar și acum, s-ar fi simțit mult mai în siguranță dacă alături de el s-ar fi aflat un aparat pilotat de locotenentul Claudiu Lucaci.

Dar de data asta nu era vorba de o misiune neapărat de luptă, ci una de escortă și protecție. Acum alții vor trebui să se bată, iar el va trebui doar să-i protejeze de unele atacuri neașteptate. O întreagă escadrilă de F-16 va supraveghea din aer, de la un plafon superior, o a doua escadrilă care va avea misiunea de a ataca forțele inamice la sol. Aceasta era o misiune deosebită pentru Pop, ce zbura pentru prima dată în noua funcție de comandant de escadrilă.

Distrugerea radarului Kolciuga de pe Insula Șerpilor a dat un impuls puternic activității Forțelor Aeriene Române în zona Dobrogei, deși instalațiile performante de la Sevastopol rămâneau în continuare active. Statul Major Român al Aerului, scăpat de o grijă, încerca să-și valorifice avantajul zonal creat, asta înainte ca ucrainenii să-și revină de pe urma rezistenței aeriene de deasupra Mangaliei.

Pop verifică indicațiile de bord și stabilește zona de patrulare pentru escadrila sa. Radarul de bord nu-i indica prezența vreunui aparat inamic, dar nu strica să fie vigilent.

La două mii de metri dedesubt, Flaviu Popa efectua ultimele corecții de zbor. Alături de încă trei aparate, făcea parte din primul val de avioane IAR-99 Șoim care vor lovi concentrarea de blindate de la sud de Niculițel. În informarea dinaintea misiunii aflate despre eroica rezistență a unei linii subțiri de apărare salvată de la distrugere doar de salvele de artilerie ale unei baterii de 155 care a reușit să stopeze pe moment avansul impetuos al tancurilor ucrainene. Acest răgaz a fost folosit pentru retragerea fără știrea inamicului a apărătorilor decimați. Ucrainenii concentrau din nou trupe și blindate pentru un asalt decisiv asupra unei poziții deja părăsite.

„Ce ciudată e soarta uneori!” gândi Flaviu. Acum două zile se afla la cursul profesorului Dăianu și discutau aprins despre tactici și strategii de război, iar acum se afla practic în mijlocul unui război. Și cineva își exprimase atunci îndoiala cu privire la oportunitatea folosirii tancurilor acum, când tipologia războiului se schimbase radical în detrimentul acestei arme. Parcă trecuse o veșnicie de atunci și nu doar două zile! Se întrebă ce mai făcea profesorul Dăianu. Auzise unele zvonuri, că la ora actuală era consilier pe probleme strategice, dar nu se știa la ce nivel. Unii spuneau că ar fi vorba de cel mai înalt nivel, chiar în staff-ul președintelui Danulescu. De fapt, nici nu ar fi de mirare deoarece, în ciuda tinereții sale, profesorul Dăianu era un tip al

naibii de bine pregătit în acest domeniu.

La ordinul comandantului escadrilei, împinse de manșă pentru a-și coborî avionul, alături de ceilalți trei camarazi. Al doilea val rămase mai în urmă, așteptând. Acum putea vedea în față, chiar și cu ochiul liber, aglomerarea de tancuri, vehicule blindate și de tot soiul, ce convergeau spre o zonă de concentrare situată imediat la nord de locul unde s-a dat bătălia ale cărei urme erau vizibile la tot pasul. Epavele fumegânde ale blindatelor distruse marcau locul cu precizie. Cadavre împrăștiate pretutindeni stăteau mărturie încheștării supraomenești ce avusese loc doar cu puțin timp în urmă. Ucrainenii se pregăteau sa reia atacul în forță, după toate regulile militare. Două plutoane de tancuri urmau să ocolească larg prin flancul drept pentru a surprinde poziția bateriei de artilerie ce a stopat elanul valului aproape victorios. Dar alții se vor ocupa de acestea, ei vor ataca chiar centrul grupării principale de tancuri și asta repede, până nu le vor putea sosi sprijin aerian. Oricum, erau protejați de o escadrilă de F-16, ale căror echipaje primiseră botezul focului în bătălia aeriană de deasupra Medgidiei.

Avionul IAR-99 Șoim, mândria aviației militare române, era produs la Craiova fiind primul avion de luptă cu reacție proiectat și realizat integral în România. Destinat pentru antrenament și atac la sol, mai putea fi folosit și pentru patrulare, recunoaștere și sprijin aerian. Se părea că ziua de 28 mai 2010 va însemna și prima testare reală în luptă a acestui tip de aparat. Nici nu se puteau alege condiții mai bune. Lipsa aparatelor inamice, susținerea avioanelor F-16, precum și buna vizibilitate asupra aglomerării de trupe inamice creau un cadru ideal pentru a arăta ce poate face aparatul cu adevărat. Piloții trebuiau doar să fie atenți la SAM-uri și mitraliere antiaeriene, pentru a putea preîntâmpina orice surpriză. Se știa că fiecare tanc are în dotare o mitralieră antiaeriană de 7,62 mm, iar SAM-urile portabile existau în dotarea fiecărui pluton de infanterie.

Flaviu manevră manșa pentru a-i imprima aparatului un curs descendent care să-l aducă în picaj chiar în centrul companiei de blindate mai avansate. Trase aer adânc în piept, apoi porni în picaj. Fiecare pilot își alesese ținta în prealabil. Avioanele erau înarmate special pentru această misiune, un container tun, plasat central sub fuselaj, echipat cu un tun cu două țevi GS-23, calibru 23 mm cu 200 de lovituri, iar pe cei patra piloni dispuși sub planuri, unele aveau câte o bombă MK 82 de 250 kg, iar alții patra lansatoare triple cu câte două bombe de 100 kg și una de 50 kg. Se renunțase la rachetele aer-aer ghidate în infraroșu de pe pilonii exteriori pentru a mări forța de lovire la sol, escorta de F-uri preluând sarcina protecției escadrilei.

Flaviu își alesese ținta și acum cobora în picaj spre ea. Înregistră cu privirea blindatele încremenite în așteptare, infanteriștii care se

împrăstiau în fugă cuprinși de groază, pământul care urca în goană spre el. Aproape de punctul de minim al picajului eliberă bombele de pe pilonii exteriori și deschise focul cu tunul. Se redresă trăgând în continuare proiectilele de 23 mm în timp ce urechile îi înregistrau bubuiturile exploziilor rămase în urmă. Escadrila făcu un ocol larg și reveni deasupra poziției pentru a prelua atacul de la al doilea val ce tocmai își aruncase bombele. Flaviu mai trecu o dată pe deasupra inamicului lansându-și și ultimele bombe deasupra câmpului cuprins de flăcări. O rachetă portabilă sol-aer se ridică de la sol, dar trecu departe de el și se pierdu în zare. După ce al doilea val desăvârși opera de distrugere, escadrila lui Flaviu mai făcu o cursă trăgând cu tunurile și clătinându-și aripile în semn de victorie. Făcură apoi cale întoarsă către bază.

Încă nu se vedea nici un semn al aviației inamice și Călin Pop, înainte de a escorta Șoimii spre baza de la Fetești, cea de la Constanța fiind încă impracticabilă în urma atacurilor, lovi inamicul de la sol în fruntea escadrilei sale. Înainte de a se îndrepta spre bază, au arătat că învățaseră ceva de la echipa Șoimilor: trecură razant deasupra epavelor fumegânde ale tancurilor ucrainene clătinându-și aripile în semn de victorie.

Avionul IAR-99 Șoim își făcuse debutul în luptă cu dreptul.

Fundul plat al șalandelor ucrainene de debarcare se freacă de pietrișul zgrunțuros de pe malul de vest al lacului Razelm. Trapele se deschiseră și primele sute de soldați ucraineni se revărsară printre tufele de trestie ce unduiau în bătaia vântului. Neîntâmpinând nici o rezistență, soldații din infanteria marină ocupară un perimetru defensiv în jurul celor trei puncte diferite de debarcare în așteptarea celui de-al doilea val ce se îndrepta spre țărm. Pe lângă soldați și materiale militare, mai erau și primele opt tancuri amfibii, ușoare, alături de câteva jeep-uri, transportoare și camioane.

Ucrainenii erau deosebit de grăbiți, abia asigurară capetele de pod cu câteva posturi întărite, când și formară câteva detașamente menite să facă joncțiunea între cele trei zone de debarcare. Acestea demarară în trombă pe drumurile prăfuite în timp ce oameni și materiale se scurgeau într-un șuvoi neîntrerupt de la navele transportoare din larg spre țărm. O fregată și patru corvete asigurau protecția acestora de eventuale atacuri din aer sau de pe mare.

Elicopterele imense Mi-24 survolau zona, decolând și aterizând regulat din zonele de debarcare. Patru dintre ele încărcară câte un pluton de infanteriști marini și se îndreptară înspre celelalte zone de debarcare, una la nord și una la sud, pentru a asigura punctele nodale ale intersecțiilor de drumuri, cu scopul de a facilita comunicarea pentru o cât mai bună coordonare a viitoarelor acțiuni ofensive.

Elicopterele se despărțiră două câte două, urmând ca desantul să fie debarcat la jumătatea distanței, de acolo de unde se puteau controla căile de acces.

Cele două elicoptere zburau spre sud, la joasă înălțime, pentru a evita detectarea de către radarele românești. Ca două albine uriașe, înaintau în formație la mică distanță unul de altul, un ansamblu de două mecanisme perfect reglate ce denota forță și măiestrie. Tocmai survolau o așezare ce părea părăsită. Pilotul aparatului din spate deschise intercomul pentru a comunica cu comandantul plutonului aflat în spate. Schimbară câteva cuvinte, apoi răsă împreună cu copilul. Piuitul strident al avertizorului de bord i-a luat prin surprindere, timp de o fracțiune de secundă rămânând incapabili de a schița vreun gest, afară de a privi becul de alarmă ce clipea înnebunit.

Din dreptul unei case un fuior alb se ridica cu viteză spre ei. Pilotul nu mai avu nevoie de lămuriri pentru a înțelege pericolul. Scoase un strigăt disperat:

— STINGER!!!

Era într-adevăr o rachetă portabilă FIM-92A Stinger. Deja se putea vedea proiectilul aflat în mișcare ascendentă spre elicopter. Cu viteza fulgerului, pilotul înclină aparatul lăsându-l să cadă aproape douăzeci de metri spre sol. Dar era prea târziu.

Ghidându-se după căldura motorului, racheta își ajustă traiectoria cu câteva grade, doar ca să poată izbi elicopterul cu o viteză de două ori mai mare ca și cea a sunetului. Explozia asurzitoare care a urmat a împrăștiat rămășițele aparatului pe o rază mai mare de trei sute de metri.

Pilotul elicopterului din fruntea formației, un bărbat mai în vârstă, veteran al războiului din Afghanistan, accelerează cu energia disperării pentru a se îndepărta de la locul dezastrului. Groaza ce o simțea era aceeași ca și pe vremea tinereții sale, atunci când tremura de spaima rachetelor Stinger. Cei aflați la bord erau de-a dreptul șocați. Confruntate cu realitatea și brutalitatea războiului, conștiințele li se zguduiră definitiv.

La București, în sala în care ședința CSAT era în plină desfășurare, atmosfera era deosebit de tensionată. În picioare, în dreptul unei hărți imense a zonei de operațiuni, profesorul Dăianu se simțea oarecum ciudat. Ca și de multe ori în fața studenților, era conștient că o mare parte îl urmărea, dar știa că pentru alții expunerea sa era echivalentă cu un curs intensiv de limba chineză adresat neinițiaților. Era clar că nu îi va putea scoate genii pe toți, dar în cazul de față, miza era cu totul alta. Era prezentă toată conducerea politică efectivă a țării, în frunte cu președintele, președinții camerelor parlamentului și primul ministru. Ar mai fi trebuit să fie prezenți și militarii și șefii serviciilor

secrete, dar aceștia, fiind prinși în vârtoarea evenimentelor ce reclamau decizii majore urgente din punct de vedere operațional, își trimiseră adjuncții cu toate împuternicirile de rigoare. Apăruse într-un târziu doar proaspătul șef al SRI, Vlad Sorescu, care înainte de a se așeza ceru permisiunea președintelui ca în caz că evenimentele vor reclama prezența sa, să poată pleca neîntârziat. Președintele se grăbi să i-o acorde.

În dreptul hărții pe care erau reprezentate cu acuratețe pozițiile trupelor proprii și inamice, Dăianu își terminase expunerea referitoare la posibilele intenții și manevre ale armatei ucrainene așa cum le prezentase în prealabil șefului de stat maior Constantin Pușcaș. Acesta din urmă apăruse spre sfârșitul dizertației lui Dăianu, își ceru scuze și, la fel ca și Sorescu, ceru permisiunea președintelui de a se retrage în cazul în care evenimentele o vor impune.

Dăianu își plimbă privirea peste chipurile din sală, încercând să ghicească câți din cei prezenți înțelesesă efectiv pericolul, sau câți considerau această extrapolare a intențiilor ucrainenilor deplasată. În afară de Sorescu și Pușcaș, a căror părere o cunoștea, împărțându-i pe deplin prezumțiile și de președinte, al cărui chip obosit și marcat rămânea totuși impasibil, Dăianu vedea că părerile erau împărțite. Mai deduse că exista un grup, e drept minoritar, care habar n-avea ce se petrece cu adevărat și cât de serioasă este situația.

— Care sunt ultimele noutăți, domnule colonel? i se adresă președintele lui Pușcaș.

— Destul de neplăcute, domnule președinte. Pe frontul de nord, înaintarea ucrainenilor spre Baia Mare este destul de lentă, aici sunt foarte precauți. În schimb, mai la vest, pe drumul ce coboară spre Satu Mare prin Negrești-Oaș, se dau lupte grele în zonele deluroase împădurite din nordul orașului. Unitățile noastre de infanterie și vânători de munte rezistă datorită reliefului, dar avem pierderi grele. Am trimis întăriri, dar din păcate încă insuficiente. Estimăm pierderile inamicului ca fiind mult mai mari. Cu toate astea suntem presați în continuare. Pe tot frontul de nord, activitatea aeriană este scăzută, în primul rând datorită plafonului jos de nori din această a doua jumătate a zilei de astăzi.

— Înspre Baia Mare, unde exact au ajuns unitățile inamice? Cum rezistă ai noștri acolo, deoarece în lumina celor expuse de domnul profesor Dăianu, Baia Mare devine unul din elementele cheie ale strategiei noastre defensive în nord? îl întrerupse președintele.

— Pot spune că până acum nu am avut evenimente deosebite. Ucrainenii avansează lent pe aici, foarte precauți. Fac popasuri dese și neașteptat de lungi. Nu cred că vor risca să traverseze Gutinul în timpul nopții, așa că forțarea trecătorii va avea loc în zori, deci ei planifică să-și petreacă noaptea la intrarea acesteia, în zona satului

Mara. Deocamdată se înregistrează ciocniri sporadice, de hărțuială, în special cu bandele de cazaci dedate la acțiuni de jaf și la crime împotriva populației civile. Trupele regulate se abțin în general de la acte ostile împotriva civililor, dar nici nu fac eforturi pentru temperarea cazacilor. Noi vom apăra trecătoarea, în așa fel încât să nu treacă nimic.

— Cum au fost primiți în satele populate majoritar de către etnici ucraineni? se interesă Valentin Dragomirescu, ministrul de externe.

— Pot spune că au fost primiți cu multă răceală! Într-un fel, mi se pare normal. Preferă să trăiască într-o țară democratică, cu un venit pe cap de locuitor mult mai mare decât ce le oferă dictatura unuia ca Vahromeev, o reminiscență din Războiul Rece.

— Dar ar putea exista printre ei agenți acoperiți, nu-i așa? nu se lasă ministrul.

— Încă nu avem informații certe în acest sens, interveni Sorescu, dar SRI, împreună cu Damian, monitorizează situația. Repet, încă nu deținem probe în acest sens!

— Damian? întrebă primul ministru Tudor Bota.

— Colonelul Mircea Damian, șeful informațiilor militare.

— Care este situația exactă în rest? întrebă președintele vădit impacientat.

Pușcaș își relua expunerea.

Puternice unități inamice se îndreaptă spre Borșa pe două căi, pe valea Izei și pe valea Vișeuului. Alte unități de infanterie și blindate ușoare au trecut granița pe la est de Sighetu Marmăției cu scopul de face joncțiunea în Petrova. Dacă trec de Moisei, vor putea să cotească spre sud, să se unească cu cei ce avansează pe Iza și să forțeze trecerea pe la Dealu Ștefaniței dintre Munții Țibleșului și Rodnei înspre Bistrița. În ultimă instanță, vom organiza o apărare puternică aici, la punctul de trecere.

— Dar dacă vor încerca să treacă prin Borșa, pe la Prislop spre Vatra Dornei și de aici în Moldova, așa cum ne sugera profesorul Dăianu?

— Îi așteptăm și aici, în apropiere de Preluca Țătarilor.

Pentru cei ce cunoșteau istoria locurilor, numele de Preluca Țătarilor avea o rezonanță aparte. Țătarii, năvălitorii mongoli care timp de aproape cinci sute de ani au terorizat centrul și estul Europei, în timpul ultimei lor invazii din 1717 au fost definitiv înfrânți aici de către localnici, peste 7000 dintre ei găsindu-și sfârșitul printre râpele abrupte ale trecătorii, dând acesteia numele care-l poartă și astăzi.

— Și dacă trec și aici?

— Atunci Dumnezeu să ne ferească de tot ce e mai rău!

Președintele răsuflă adânc:

— Care este situația pe frontul de sud Dobrogea?

— Problematică! Debarcarea inamică dinspre lacul Razelm creează

posibilitatea joncțiunii cu forțele care au trecut Dunărea și care au depășit rezistența noastră de la sud de Niculițel, e drept, constituită în pripă. Aici avem pierderi foarte mari din cauza faptului că nu am dispus de armament eficient antitanc în cantități suficiente. Joncțiunea inamicilor poate duce la încercuirea și anihilarea efectivelor noastre ce luptă în deltă și în împrejurimile orașului asediat Tulcea. Atacurile asupra Brăilei și Galațiului au fost destul de firave, mai mult de tatonare a apărării, dar ne putem aștepta în curând la atacuri mult mai puternice. După distrugerea radarului de pe Insula Șerpilor, aviația inamică nu prea s-a mai manifestat agresiv, dar credem că se pregătesc pentru bătălia navală care în ochii lor pare iminentă. Noi am profitat, bombardându-le din aer trupele terestre, provocându-le pierderi importante și stânjenindu-le manevrele. Mai există posibilitatea ca inamicul să încerce o avansare rapidă spre sud, de-a lungul E87 Tulcea-Babadag-Constanța concomitent cu o debarcare la Constanța de pe mare. Apoi ar putea trece Dunărea pe la Hârșova și să învăluie Brăila și apoi Galațiul concomitent cu atacul direct dinspre est, prin forțarea Dunării. În acest caz ar putea beneficia de întăriri masive debarcate prin Constanța și ar putea amenința Bucureștiul. Dacă profesorul Dăianu are dreptate și se produce un atac puternic din nordul Moldovei pe linia Suceava-Bacău-Focșani, situația ar deveni critică cu tot ajutorul aliat. Știm din experiența istoriei că această zonă este propice ofensivelor de blindate, așa cum am văzut în august 1944. Dar pentru asta ucrainenii ar trebui să-și asigure dreapta prin ocuparea liniei Baia Mare – Bistrița și de aici Vatra Domei – Câmpulung Moldovenesc – Gura Humorului pentru a putea surprinde din flanc Armata a II-a română, concentrată pe poziții defensive puternice în nordul Moldovei. O altă veste bună ar fi că pentru a debarca la Constanța, ucrainenii vor trebui să neutralizeze flota noastră militară aflată aproape față în față cu cea a Ucrainei. Flota a VI-a se află destul de aproape, în largul coastelor Bulgariei și sperăm să ajungă la timp. Amiralul Ispin, șeful Statului Major al Forțelor Navale, i-a ordonat amiralului Mircea Buzescu, comandantul flotei maritime, aflat acum pe nava noastră amiral, fregata *Mărășești*, să evite prin eschive angajarea decisă a inamicului, dar să interzică înaintarea acestuia spre Constanța, asta până americanii ajung pe teatrul de luptă.

— Ce veți face în Dobrogea?

— Voi edifica o linie defensivă de la Capul Midia la Dunăre prin Podișul Casimcei, cu posibilitatea de a coborî stânga liniei, dacă presiunea este prea mare, până la nord de Hârșova. Voi aduce flota militară fluvială între Hârșova și Brăila și voi concentra rezervele de-a lungul fluviului. Bineînțeles, voi retrage tot efectivul aflat în pericol de încercuire dincoace de această linie. Vom rezista pe poziții până la

osirea aliaților și până la obosirea ucrainenilor, după care vom porni o contraofensivă puternică. Rugămintea mea, domnule președinte, ar fi ca atunci să aveți pregătit un decret prin care să autorizați trapele noastre să treacă granița pe teritoriul Ucrainei pentru a ocupa o zonă de securitate până la clarificarea situației politice! Nici unul dintre cei de față, sunt convins de asta, nu ar dori ca și granița româno-ucraineană să se transforme într-o fortăreață așa cum este cea dintre Coreea de Nord și cea de Sud. Cred că va trebui să intrăm pe teritoriul lor și să-l dăm jos pe Vahromeev la fel cum străbunicii noștri l-au dat jos pe Bela Kun din Ungaria în 1919. Asta doar pentru siguranța noastră națională.

Printre murmure, câțiva dintre cei prezenți dădură din cap aprobator. Adevărul e că puțini dintre ei se gândiseră așa departe, ei se concentrau doar asupra clipei de față, cum să iasă din criză, dar iată că acest tânăr ofițer gândea cu câțiva pași înainte. Nu puteau decât să-i dea dreptate, obiectivul lor final nu era doar izgonirea năvălitorilor, ci tăierea răului de la rădăcină, debarcarea și judecarea lui Vahromeev, lăsându-i pe ucraineni să-și decidă singuri soarta, în mod democratic.

Președintele nu zise nimic, doar se întoarse spre ministrul apărării, Marius Achim.

— Domnule ministru, sunteți de acord cu tactica propusă de șeful de Stat Major General?

După o scurtă ezitare, acesta aprobă.

— Consider că în situația actuală, când ne confruntăm singuri cu o invazie pe două fronturi, colonelul Pușcaș a adoptat singura soluție viabilă care să ne permită o rezistență eficientă și îndelungată, cu pierderi cât mai reduse, până în momentul în care vom putea prelua inițiativa cu sprijinul uman și material al aliaților. Sugestia mea, domnule președinte, ar fi să semnați cât mai repede decretul de mobilizare al rezerviștilor și constituirea lor în unități teritoriale, în așa fel încât să putem concentra cât mai rapid efective combatante pe teatrul de luptă.

— Voi semna decretul care va intra în vigoare imediat după terminarea acestei ședințe. Oricum, după câte știți și dumneavoastră, comisariatele sunt asaltate de mii de voluntari care cer arme și să fie trimiși de urgență pe front! Elanul patriotic în clipe de restriște n-a murit niciodată în țara asta! Dar întrebarea mea rămâne următoarea: am fi putut sau am putea să rezistăm singuri pe graniță, fără ajutor aliat? Dacă la ora asta nu am fi fost membri NATO, ce s-ar fi întâmplat?

— Domnule președinte, preluă răspunsul consilierul pentru probleme de apărare națională Octavian Donea, din păcate, cu toată sinceritatea, pot spune că nu, cel puțin nu pe granițe. Armata română

se află în plin proces de modernizare și reducere de efective, chiar sub limitele tratatului CFE din 1990, semnat la Viena, tratat ce reglementează dimensionarea forțelor convenționale din Europa. Noi am respectat acest tratat situându-ne sub aceste limite la unele secțiuni cum ar fi la efective, piese de artilerie cu calibru peste 100 mm și avioane de luptă. Oficial, ucrainenii au respectat și ei acest tratat, dar de fapt ei nu și-au distrus armamentul excedentar, ci l-au pus în conservare și iată că acum ne trezim cu forțe mult superioare asupra noastră. Este adevărat, în mare măsură, că la unele articole, din punct de vedere al modernizării stăm ceva mai bine, dar și ei im beneficiat de masive infuzii de tehnică modernă rusească. De exemplu, majoritatea tancurilor lor vechi sunt modernizate, având sisteme de ultimă generație, e drept estică și nu NATO. În plus de asta, Vahromeev, de când se află la putere, parcă s-a ocupat doar de forțele armate. Noi am crezut inițial că își consolidează puterea pe plan intern atrăgându-și sprijinul militarilor și, din păcate, am trecut cu vederea reangajările din armată și exercițiile de mobilizare. Cu alte cuvinte, îmi reafirm acordul pentru strategia colonelului Pușcaș, chiar dacă din punct de vedere politic o astfel de atitudine defensivă nu cade bine. Consider că este mai importantă salvarea țării decât cariera politică a oricărui dintre noi.

Când veni vorba de carieră politică, aproape toți membrii prezenți ai guvernului schimbă priviri jenate, abia așteptând să se schimbe subiectul. De aici îi salvă tocmai președintele care dădu glas întrebării nerostite ce-i frământa pe majoritatea participanților la ședință:

— Dar bine, bine, dar cu ce scop toată această baie de sânge? Ce vrea Vahromeev, de fapt? Încă nu am înțeles care ar fi obiectivele unei astfel de acțiuni! Din punct de vedere militar, domnul Dăianu ne-a lămurit care ar putea fi finalitatea acțiunii militare ucrainene, anume ocuparea Bucureștiului sau tăierea Moldovei și a Dobrogei din trupul țării. Care ar fi obiectivele politice? Totuși, pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Nimeni nu îndrăzni să riște vreo explicație. După un timp, profesorul Dăianu începu să dea semne de nervozitate, foindu-se neliniștit pe locul său. Președintele îl interpelă direct:

— Doriți să ne răspundeți la întrebare, domnule profesor?

Pentru că încă se mai codea, Dăianu fu îndemnat și de primul ministru Tudor Bota:

— Haideți, domnule profesor, uimiți-ne și de data asta!

Dăianu se ridică șovăitor și începu:

— Nu vreau să uimesc pe nimeni, domnule prim-ministru, doresc doar să încerc să răspund la întrebarea domnului președinte, atât cât mă pot ajuta umilele mele cunoștințe. De asemenea, vreau să-mi precizez părerea că la această întrebare nu se poate răspunde decât

dacă încercăm să privim situația în ansamblul ei, fără să ne limităm doar la poziția României și Ucrainei. Mai deunăzi, cineva aflat în vârful unui serviciu de apărare al țării spunea că nu crede că este o întâmplare atacul aproape simultan al Ucrainei asupra noastră și al Chinei asupra Taiwanului. Personal, nici eu nu cred. După schimbarea gărzii de la Beijing, în 2002, conducerea, în dorința de a realiza ceva măreț în ochii populației, a alergat tot mai mult după mai vechea idee de a readuce Taiwanul la matcă. După schimbarea de guvern de acum doi ani, noua conducere, tot mai intransigentă în această problemă, începe să ia serios în calcul și varianta militară, mai ales după criza economică de anul trecut, gândind că resursele financiare ale Taiwanului și economia sa dinamică vor putea fi remediul acestui sistem închistat. Ideea de a distrage atenția populației de la problemele economice, dar mai ales politice, era foarte tentantă. Pe de altă parte, noua conducere militaristă a Ucrainei are nevoie de recunoaștere politică, atât pe plan intern cât și extern, iar în mintea îngustă a lui Vahromeev, crescut în umbra dinozaurilor din Războiul Rece, varianta militară nu este de neglijat.

— Bine, bine, dar credeți că Ucraina și China au pus la cale acest complot așa, doar ca să pună NATO și SUA într-o situație jenantă, neștiind cum și unde să intervină? Întrebă Dragomirescu.

— NATO are obligația statutară să intervină la noi, dar nu în Taiwan. În schimb, SUA vor trebui să intervină în ambele părți și nu oricum. Dacă vor ezita sau vor pierde unul din războaie, sau măcar unul se va încheia nedecis, cuvântul și statutul americanilor pe plan mondial vor avea de suferit enorm. Imediat voi apare și alții care vor contesta supremația americană, iar lumea s-ar putea prăbuși într-un haos. Dacă de exemplu. China ar avea posibilitatea instaurării unei blocaje eficiente în Marea Chinei de Sud, întreg comerțul asiatic ar fi puternic afectat, iar bursele din toată lumea ar sări în aer.

— Hai să revenim la ale noastre, domnule profesor!

— Da, mă scuzați, trebuie să răspund domnului ministru. Nu cred că Ucraina și China au pus la cale acest complot diabolic, cel puțin nu singure! Cred că în spatele lor stă Rusia care, indiferent de deznodământul conflictelor, are numai de câștigat! Mai ales că legal nu pot fi trași la răspundere pentru nimic! Începând din vremea lui Putin, rușii și-au întărit tot mai mult pozițiile în străinătatea lor apropiată, așa cum numesc ei țările din fostul imperiu sovietic, așa cum am observat și noi prin ce s-a petrecut cu Republica Moldova. Ulterior, ei încearcă să-și extindă influența și în alte părți, tânjind după gloria și puterea pierdută a sovietelor. Nu trebuie să uităm și de faptul că ultranaționalistii continuă să-și întărească rândurile, atât în Dumă, cât și în afara parlamentului. Pentru ruși, ar fi modul și momentul ideal pentru a contracara influența americană din zona

Mării Negre, care de la începutul deceniului a devenit practic pivotul strategic al Europei. Iar dacă asta se poate face printr-un conflict cald, de ce nu? Nu uitați că au început să se încălzească și celelalte conflicte așa-zis înghețate din zonă. Până la urmă, e vorba tot de geopolitica împuțită a Mării Negre!

— Domnule profesor, nu cumva cădem în paranoia conspirației? Un indiciu în acest sens ar fi raționamentul invers pe care-l folosiți, de genul cine are de câștigat, acela a pus totul la cale. Tot pe baza acestui raționament, am putea spune că americanii și-au distrus ei înșiși Turnurile Gemene din New York, deoarece ei au avut de câștigat în campania împotriva terorismului inițiată imediat după 11 septembrie 2001! interveni Radu Moldovan, ministrul de interne.

— Nu, domnule ministru, eu nu mă bazez numai pe prezumții, ci și pe unele fapte pe care doar trebuie să le punem cap la cap. De ce toți teroriștii uciși, capturați sau supravegheați identificați au stagii de pregătire sau au făcut parte din KGB sau FSB, sau uneori din ambele? Mișa, cel capturat la Constanța și-a petrecut toată viața în KGB, apoi la FSB, serviciul secret al Rusiei. Credeți că brusc s-a răzgândit și s-a înrolat în SBS, serviciul similar al Ucrainei? Stepankov, cel ucis la Cotroceni după ce a lansat două rachete, Stanciuk și gașca lui arestați la Baia Mare, grupa lui Alexei Rapcin, pe care-l supraveghem în București, teroriștii de la banca din Brașov, alți arestați și reținuți, ce sunt? Marea majoritate fac sau au făcut parte din FSB, mai puțini din SBS! Mâna Moscovei pare destul de clară sub acest aspect! Apropo, Vlad, am auzit că Stanciuk, șeful celor reținuți la Baia Mare este foarte dornic să colaboreze. Ce a spus până acum?

— El cu încă doi complici fac parte din SBS-ul ucrainean. Au fost pregătiți anul trecut, într-un schimb de experiență cu FSB-ul rusesc, într-o localitate în apropiere de munții Urali, pe teritoriul Rusiei. Ceilalți doi li s-au alăturat doar cu două zile înaintea începerii misiunii actuale și el este aproape convins că aceștia doi sunt din FSB sau FIS, îl lămuri Vlad Sorescu în calitatea sa de șef al SRI.

— Ceea ce era de demonstrat! În plus, la trei zile după ce Vahromeev a preluat puterea, Rusia împrumută Ucrainei, pe bază de contract și pe termen neprecizat oficial, câteva nave de luptă din flota îndelung disputată a Mării Negre. Am impresia că ne vom confrunta cât de curând tocmai cu aceste vase care, deși vor fi cu marinari ucraineni la bord, tot vor mai avea, câțiva consilieri ruși, în spiritul unei tradiții înrădăcinate de multă vreme. Asta pe lângă faptul că în urma înțelegerilor cu Rusia, deja stăpânesc 18% din această fostă flotă sovietică a Marii Negre, care are bazele închiriate tot la Sevastopol, pe teritoriul ucrainean, deși baza rusească de la Novorossiisk este operațională de câteva luni. Mă veți întreba, probabil, dar cum este posibil să stârnești așa două state puternice să riște astfel de aventuri

militare? Nu este așa dificil dacă le luăm pe fiecare în parte. Vahromeev pare candidatul ideal să scoată cu propria mână castanele altuia, mai ales la sugestia Maicii Rusia, pe care a slujit-o cu mult devotament în timpul Imperiului Sovietic. Cu atât mai mult cu cât este împotriva unui dușman care a întors spatele binefacerilor aduse de popoarele de la răsărit pentru a se alătura imperialiștilor vestici. Cu China, problema pare mai complexă la prima vedere, dar dacă ne uităm mai atent, lucrurile se simplifică. Chinezii vor Taiwanul, iar în doctrina lor militară consideră SUA ca și un potențial inamic. Au rămas cel mai important și constant cumpărător de material militar modern de fabricație rusească. Relațiile cu Rusia sunt excelente pe multiple planuri. Anual desfășoară ample aplicații militare comune, la care participă până la zeci de mii de militari din toate armele. Până la un punct, interesele celor două mari puteri coincid aproape perfect. Deci, de ce să nu invadeze Taiwanul?

— Dar, totuși, riscă o confruntare majoră cu principala forță militară și economică a lumii!

— Poate că își pot asuma acest risc, mai ales dacă se mișcă suficient de repede! Dacă operațiunile militare vor decurge cu rapiditate și vor ocupa Taiwanul în viteză, chiar dacă vor avea unele ciocniri cu flota americană, vor putea pune lumea în fața faptului împlinit. Blocând prin dreptul lor de veto din Consiliul de Securitate orice rezoluție ONU contrară lor, s-ar putea face stăpâni pe Taiwan, mai întâi de facto și mai târziu de jure. Și eu nu cred că opinia publică americană va agreea un război de durată, cu pierderi mari de vieți americane și costuri materiale imense, doar pentru a-i scoate pe chinezi de pe insulă. Gândiți-vă la ciocnirea dintre avionul spion american și cel de vânătoare chinez în 2001, în urma căreia avionul spion american a aterizat forțat în insula chineză Hainan, iar pilotul chinez al avionului de vânătoare a murit. Problema s-a rezolvat tot diplomatic, odată faptele petrecute. Cam așa stau lucrurile și cu noi și ucrainenii. Ați observat, desigur, că armata ucraineană se expune mult doar pentru a ocupa un spațiu cât mai mare într-un timp cât mai scurt. Și ei se grăbesc din aceleași motive. Ocupă un spațiu cât mai mare, în momentul în care ne apar aliații în ajutor, se fac că acceptă unele propuneri de încetare a focului sau rezoluțiile ONU ce vor fi date până atunci, sperăm, deoarece azi, în urma votului împotriva al Chinei și abținerii Rusiei, nu s-a hotărât nimic în Consiliul de Securitate. Apoi fac unele concesii, evacuează unele teritorii, dar nu toate, sub pretextul unui perimetru defensiv de siguranță, vor cere probabil edificarea unei zone tampon ocupate de căști albastre, soldați ONU din trupele de menținere a păcii, iar problema se va întinde pe ani de zile, răstimp în care tuturor le va trece cheful de luptă, în intervalul acesta, nici nu va putea fi vorba de alte negocieri decât despre

revenirea la *status quo ante*. Între timp, ucrainenii exploatează sălbatic rezervele de petrol și de gaze naturale din platoul continental al Mării Negre, iar la sfârșit, vom putea negocia trasarea graniței printr-o zonă total golită de orice resurse.

Un funcționar intră grăbit după o scurtă bătaie în ușă, înmână președintelui o hârtie și ieși la fel de grăbit. Președintele o parcurse în grabă, o lăasă jos grav, apoi se adresează adunării:

— Domnilor, insula Quemoy a căzut în mâinile chinezilor. În bătălia navală ce a avut loc în largul coastelor Taiwanului, chinezii au pierdut o fregată din clasa Jangwei și au un distrugător clasa Luda avariat destul de serios. Au mai pierdut cel puțin opt avioane de luptă, față de trei ale americanilor și unul taiwanez. În schimb, portavionul Thomas Jefferson a fost avariat de două torpile. Încă nu știm cât de grav, sau dacă se va pune problema remorcării acestuia spre baza navală de la Diego Garcia, în Oceanul Indian, sau mai degrabă spre Pearl Harbor, în Pacific. Americanii mai rămân cu un portavion întreg pe poziție și încă două pe drum spre teatrul de luptă, dar care nu au cum să ajungă mai repede de o săptămână.

Președintele își scoase cu mișcări vădit calme ochelarii pe care-i folosea doar la citit și reveni la Dăianu:

— Într-adevăr, așa totul capătă sens, zise referindu-se la dizertația acestuia. Și dumneavoastră cum credeți că ar fi bine să acționăm? Să acuzăm Rusia, prezentând lumii teroriștii arestați?

— Nu cred că ar avea efect, deoarece rușii vor nega totul. Vor merge până într-acolo încât ne vor acuza ei pe noi că vrem să-i implicăm în conflict cu dovezi fabricate și martori mincinoși.

— Bine, dar atunci ce să facem?

Dăianu își îndreptă spatele, ridică privirea uitându-se direct în ochii președintelui, apoi zise cu voce fermă:

— Să-i implicăm activ pe aliați în conflict și apoi să-i batem măr pe ucrainenii!

XXXI

Vineri, 28.05.2010, ora 17.10

În largul Mării Negre, la nord-est de Constanța

În aparență, marea era calmă, dar pentru cei avizați, marinari încercați, asta era doar în aparență. Valurile ușoare ce loveau bordajul navelor deveneau mai ritmice și cu forță crescută. Linia orizontului devenise mai întunecată, iar dintr-un punct situat la est de poziția actuală, umbra furtunii înainta cu repeziciune. Ofițerii și marinarii de pe *Mărășești*, nava amiral, nu mai aveau nevoie de rapoartele meteo pentru a ști că vine furtuna.

Comandantul flotei maritime române, amiralul Mircea Buzescu, inspiră cu nesaț briza sărată cu iz de ploaie. Putea simți deja electricitatea statică din atmosferă.

— Vine furtuna, Petre! i se adresă interlocutorului său, ofițerul comandant al fregatei.

Adevărat, domnule amiral și la propriu și la figurat! îi replică ofițerul.

Amiralul nu răspunse. Doar întoarse capul spre larg, privind cu mândrie spre navele sale, cum înaintau într-o formație perfectă, spărgând valurile cu provele puternice. Înalt, bine legat, cu pielea arsă de soare și de vânt, cu fața brăzdată de ploi și furtuni, la cei cincizeci și cinci de ani, amiralul Buzescu părea prototipul lupului de mare cu picioarele înfipite în podeaua navei, ce pășea cu mai multă siguranță pe puntea zgâlțâită de tangaj. Și măturată de valuri decât pe pământ ferm. La asta se adăugau o disciplină și o rigiditate militară tipic prusacă, moștenită de-a lungul a mai multor generații de marinari, care au imprimat amiralului un simț al tradiției și moștenirii de familie foarte puternic. Își amintea cu plăcere de unchiul său, tânăr aspirant pe distrugătorul *Regina Maria* în 26 iunie 1941, atunci când liota sovietică a atacat Constanța și, în urma acțiunii energice a flotei române, distrugătorul Moskva a fost scufundat. Un alt unchi, din partea mamei, a murit la bordul crucișătorului auxiliar Regele Carol în 10 octombrie 1941, atunci când acesta s-a scufundat după ce a lovit o mină. Dar tradițiile familiei mergeau și mai departe în timp. În 1877, în războiul ruso-româno-turc, șalupa torpiloare Rândunica a scufundat pe Dunăre un monitor otoman. Și aici, pe puntea Rândunicii, s-a aflat un Buzescu. În sinea lui, amiralul Buzescu se gândea cu plăcere că s-ar putea ca familia sa să se tragă din stirpea boierilor olteni care au dat țării pe cei mai de vază căpitani ai lui Mihai Viteazu, frații Radu, Preda și Stroe Buzescu. Dar, din păcate, nu-și putea dovedi cu nimic ascendența din această nobilă familie munteană.

Ceva mai tânăr și mai firav, cu o mustață deasă și nas acvilin, comandorul Petre Godeanu nu se putea lăuda că ar proveni dintr-o familie cu un lung șir de marinari. Dimpotrivă, după câte știa, era primul din familie. Asta nu l-a împiedicat să fie un bun marinăr și un bun comandant și în urmă cu doi ani să preia comanda navei amiral a flotei române, distrugătorul *Mărășești*. Pe lângă aceste abilități, el știa că datora această cinste și aptitudinilor sale de a lucra cu noile tipuri de armament și tehnică militară la standarde NATO, de fapt, o mixtură între tipurile NATO și mai vechile armamente modernizate la standardele alianței.

Este adevărat că nimănui nu i-ar fi ușor să conducă această navă construită de „Șantierul 2 Mai” Mangalia după un concept și design integral românesc. Cu un deplasament de 5790 de tone, lungime de 145 de metri și un echipaj de 270 de oameni, a fost modificat între 1988 și 1992 pentru a corecta greutatea excesivă superioară, iar în 2008 mult îmbunătățit ca și performanțe. Cu toate acestea, încă nu avea un sistem de luptă centralizat, cum ar fi tipul Aegis, cel mai performant sistem adoptat de marina americană. Totuși, distrugătorul avea în dotare un sistem de control al focului de tip Harpun/Plank Shave pentru achiziția de ținte pentru cele opt tuburi de rachetele sol-sol SS-N-2C și două tuburi de rachete sol-aer SA-N-5. În dotare mai existau tunuri de 76,2 mm, tunuri antiaeriene de 30 mm, iar împotriva submarinelor, două tuburi lanstorpilor RBU-6000. Ca sistem de luptă electronic, putea lansa capcane PK-16. Propulsia era asigurată de 4 motoare diesel care puteau dezvolta o viteză de până la 27 de noduri. Radarul pentru căutarea țintelor aeriene și de suprafață era de tip MR-30 Strut Curve, iar pentru țintele submarine se folosea sonarul MF. Toate aceste sisteme, modul lor de lucru integrat și separat, erau punctele forte ale comandorului Godeanu.

Amiralul Buzescu era conștient de pregătirea tehnică ireproșabilă a căpitanului, dar avea să-i reproșeze unele lucruri din punctul de vedere al coordonării oamenilor. Dar nu era o problemă insurmontabilă, avea timp să învețe, iar conducerea echipajului într-o luptă reală i-ar putea fi de folos. Nu dădea semne de nervozitate în apropierea luptei, chiar și remarcă anterioară o făcuse cu o voce calmă, neutră, de parcă ar fi vorbii numai despre vreme atunci când s-a referit la furtună.

— Hai, Petre, ar trebui să intrăm pe puntea de comandă! Suntem, cred, destul de aproape! zise amiralul pornind fără să-l mai aștepte.

Nici amiralul nu se temea. Nu se temea de iminența luptei și nici de flota ucraineană. Căci el știa că lupta era inevitabilă, deși superiorul său, amiralul Aurel Ispin, îi ordonase să evite pe cât posibil angajarea flotei inamice, cu excepția cazului în care este atacat sau inamicul se îndreaptă spre țarm, înspre Constanța sau Mangalia și nu reușește să-l

intimideze prin prezența sa. De parcă flota ucraineană ar fi venit să facă schimb de fanioane sau să-i invite la un concurs de regate pe mare! E clar că vor intra în apele teritoriale românești cu scopuri agresive! Nu se temea nici de flota ucraineană, deoarece el știa, spre deosebire de politicieni, că flota ucraineană nu este chiar ceea ce pare a fi. Din punct de vedere numeric, în Marea Neagră, numai Georgia și Bulgaria aveau o flotă inferioară. Turcia avea de două ori mai multe nave militare, iar România cu circa cincizeci la sută mai mult, dar este adevărat că numai o parte o reprezenta flota maritimă, restul fiind fluvială. Această situație de inferioritate numerică se menține în ciuda acordului dintre Rusia și Ucraina, care, după îndelungi discuții și deliberări, a împărțit fosta flotă sovietică a Mării Negre între cele două națiuni, Ucraina primind 18% din totalul celor trei sute șaiszeci de nave. Din punct de vedere calitativ, situația nu era mai roză. Marea majoritate a navelor erau mai vechi de douăzeci de ani, sistemele de armament, detecție și control al focului lăsând de dorit. Șantierul naval ucrainean de la Sevastopol, Nikolaev și Kerchi prestau lucrări de calitate în domeniul bordajelor și propulsiei, dar armamentul trebuia cumpărat de la ruși. Poate că de la venirea lui Vahromeev la putere achizițiile de armament rusesc au crescut exponențial, dar timpul era prea scurt pentru transformarea flotei ucrainene într-o adversară de temut. Nu degeaba se spunea că flota este copilul vitregit al armatei ucrainene, chiar dacă într-un moment de larghețe, autoritățile ucrainene s-au decis să păstreze crucișătorul Slava, rebotezat Ucraina, pentru forțele militare proprii, în loc să-l vândă Rusiei după reparațiile la care a fost supus în șantierul „61 Comunarzi” din Nikolaev. Cu un deplasament de 11500 de tone, lung de 186 de metri și cu un echipaj de 464 de oameni, acesta a devenit nava amiral a flotei ucrainene, fiind de fapt și cea mai modernă navă a lor.

În schimb, România se putea mândri cu unele nave relativ noi sau modernizate, ca și cele două fregate Type 22 Batch 2 achiziționate de la marina britanică cu șase ani în urmă, HMS London și HMS Coventry, rebotezate *Regele Ferdinand* și *Regina Maria*, având sistemele de comandă modernizate, tunurile de calibru mediu ajustate și noi sisteme de arme ghidate adăugate în țară. De asemenea, în anii '90 se construiesc în concepție românească o serie de monitoare fluviale, iar pentru flota maritimă, fregatele din clasa „Tetal-II”, *Contraamiral Eustațiu Sebastian* și *Contraamiral Floria Măcelăriți*, iar în ultimii ani submarinul clasa Kilo *Delfinul* este modernizat alături de o serie de alte nave de luptă.

Amiralul Buzescu nu se temea de flota ucraineană, nici chiar de nava lor amiral, crucișătorul Ucraina. Chiar ar fi avut încredere să lase distrugătorul *Mărășești* să-l înfrunte singur, bineînțeles, cu comandorul Godeanu la comandă. Poate ar prefera să aibă alături și una din

fregatele noi de la britanici, mai mult pentru siguranță. Dar, după informațiile militare, Ucraina se afla în reparații capitale în docurile din Sevastopol.

Chiar că Vahromeev era grăbit, din moment ce pornea la atac fără una dintre cele mai importante nave ale flotei maritime. Să fie așa sigur pe el? Sau pe ruși?

Buzescu simțea o ușoară neliniște la gândul flotei rusești, de fapt ce mai rămăsese din flota Mării Negre. Aflase că rușii împrumutaseră ucrainenilor niște nave pentru așa-zise manevre, dar nu știa nici numărul lor, nici care ar putea fi acestea. De la serviciile de informații știa că un număr important de nave din componența acestei flote ridicaseră ancora cu două zile înaintea celei ucrainene și se îndreptaseră spre larg. Arborau pavilionul rusesc, dar aflase că echipajele puteau fi mixte. Nimeni nu putea garanta că aceste nave nu ar putea ajunge la locul bătăliei, dar cu pavilionul ucrainean de data asta. Pe amiral îl mai nelinișteau și cele douăzeci și patru de bombardiere Suhoi-24 noi din componența flotei rusești cu baze pe teritoriul ucrainean. În plus de asta, lipsa aproape totală, pe moment, a activității aeriene inamice pe frontul din Dobrogea nu putea însemna decât că ucrainenii își vor concentra aviația împotriva liotei sale. Împărtășise această îngrijorare superiorilor săi care i-au pus la dispoziție două escadrile de Mig 21 Lancer-uri ce patrulau deasupra, iar la primul semn de atac aerian inamic i se vor trimite întăriri de urgență.

Amiralul Buzescu mai avea un atu în mână. Parte din Flota a VI-a americană era deja aproape de Constanța, iar în caz că va fi atacat, știa că va putea conta pe amiralul Jackson, îl cunoștea de la manevrele comune în cadrul NATO în Mediterana și știa că era un bărbat de ispravă și nu-l va lăsa baltă. Chiar dacă avea ordin să nu intre în luptă, amiralul Jackson își va împinge navele și avioanele de pe *John C. Stennis* cât mai în față pentru a descuraja adversarul care nu va îndrăzni o confruntare directă cu cea mai mare putere navală și nu numai, de pe glob.

Intrați în cabina de comandă, cei doi ofițeri primiră ultimele rapoarte asupra situației. Buzescu notă cu satisfacție faptul că amiralul Jackson împreună cu Flota a VI-a se afla mai puțin de o sută cincizeci de kilometri de ei, undeva la sud-est de portul Constanța. Și se apropiau cu viteză. Dar pentru el mult mai aproape se aflau ucrainenii, la două sute șazeci de kilometri nord de poziția sa actuală. Se vedea cum înaintau în formație de două escadre, a căror direcție convergea spre poziția sa actuală. Se putea ca una din escadre să fie formată din navele împrumutate de la Flota Rusă a Mării Negre. Nu credea ca rușii să riște o confruntare directă cu americanii și încă sub pavilion propriu. Radarele românești erau activate, oferind o imagine

clară asupra flotei inamice, dar în același timp și navele lui Buzescu putând fi detectate. În fond, tocmai acesta era scopul: să le transmită ucrainenilor că sunt aici, sunt gata și îi așteaptă. Astfel, era instaurată o blocadă clară, vizibilă, cu scop de descurajare, chiar dacă lui Buzescu nu prea îi convenea. Dar, vrând-nevrând, trebuia să intre în joc.

Fără să stea pe gânduri prea mult, Buzescu dădu ordinul de schimbare a cursului spre nord-vest, direct spre zona de debarcare a desantului maritim ucrainean. În timp ce ordinul era transmis întregii flote, comandorul Godeanu ridică o sprânceană a mirare. Nu-l contrazise pe amiral, nici nu-i reaminti ordinele superiorilor. Avea încredere în capacitatea amiralului de a lua cele mai bune decizii la fața locului. După ce analiză scurt manevra amiralului, se gândi că acesta acționase corect, deși oarecum în contradicție cu ordinele strict defensive. Practic îi provoca pe ucraineni să ia o hotărâre rapidă, să atace sau nu, pentru a nu-și periclita navele de debarcare și transport, protejate insuficient pentru un atac dinspre mare. Avansând spre dreapta direcției de înaintare a celor două escadre inamice, amiralul se expunea unui atac unidirecțional, cele două escadre nemaiputând să atace din două părți. În plus, radarul MR-30 Strut Curve de căutare aeriană și la suprafață a identificat o puternică formație de avioane în spatele navelor inamice, iar Buzescu, apropiindu-se de țarm, se punea sub umbrelă protectoare a avioanelor proprii cu baza la sol, care astfel ar fi avut de făcut o cursă mai scurtă spre locul posibilei ciocniri de forțe. Sonarul nu identificase nici o activitate submarină, deci în partea asta puteau fi liniștiți, cel puțin deocamdată.

Trecu o oră de așteptare încordată. Avioanele ucrainene se învârteau deasupra escadrelor inamice parcă nehotărâte, deși direcția și intențiile flotei românești deveniseră clare pentru toată lumea. Flota ucraineană schimbase cursul ușor spre sud-vest, pe o linie de interceptie a navelor românești. Cu toate acestea, a redus viteza, de parcă navele ar fi fost descumpănite într-o oarecare măsură de manevra amiralului Buzescu. Dar vor trebui să se hotărască rapid dacă vor ataca sau nu, întrucât în curând navele românești vor putea amenința forțele încă firave ce asigurau securitatea transportoarelor ucrainene de trupe.

Tensiunea comandorului Godeanu ajunsese la un nivel imposibil de conceput în alte condiții. Începuse să dea semne de nervozitate ceva mai devreme, în momentul în care ucrainenii urmaseră manevra superiorului său. După câteva minute începuse să se plimbe cu pași apăsați prin cabină, frângându-și mâinile la spate și cerând poziția inamicului o dată la treizeci de secunde. În schimb, chipul amiralului Buzescu părea dăltuit în piatră. Nimeni nu-și amintea să se fi mișcat măcar cu un centimetru din momentul în care schimbase cursul,

provocând practic flota ucraineană la o reacție. Doar ochii îi rămăseseră vioi, urmărind aparatele din spatele operatorilor. Îl înțelegea pe Godeanu, era încă tânăr și nerăbdător să lupte, așteptarea de dinainte îl înnebunea, deși îl știa ca un bun profesionist. Totul este să-ți controlezi nervii, să te concentrezi la ceea ce vezi, alungând alte gânduri care încearcă să-ți asalteze creierul, iar acesta va continua să lucreze eliberat și la capacitate maximă, încercând să găsească noi și noi posibilități de reacție la manevrele inamice. Va trebui să alegi cea mai bună soluție. Dar, din păcate, întotdeauna vei ști care este cea mai bună soluție doar după ce faptul va fi consumat și este prea târziu să mai faci ceva. Eventual, poți să-ți faci reproșuri care îți vor ocupa mintea și nu vei mai putea gândi mișcarea următoare, putând astfel să iei din nou o decizie greșită cu repercusiuni incalculabile asupra oamenilor pe care îi ai în responsabilitate și care au încredere în tine. Dar nu, nu se va întâmpla așa! Nu de data asta! Și nici altă dată! Cel puțin atâta vreme cât el va conduce destinele flotei maritime a României! Își îndreaptă spatele aproape imperceptibil, iar când comandorul Godeanu trecu prin dreptul lui îl apucă de braț trăgându-l spre el și șoptindu-i la ureche:

— Ascultă-mă bine! Din punct de vedere terestru și aerian ne sunt superiori numeric! Doar din punct de vedere naval suntem egali, poate noi le suntem superiori, dacă nu-i ajută blestemata aia de flotă rusească a Mării Negre! Iar acum îi avem în spate și pe americani! Aici poate fi punctul de cotitură al acestui război! În mai puțin de zece minute vor ataca! Ai grijă să putem riposta și să trimitem dracului la fund împuțita lor de flotă!

Îi lăsă brațul observând cum agitația lui Godeanu se transformă într-un calm rece, calculat și cu atât mai periculos. Mai trecură cincisprezece minute deosebit de tensionate. Erau acum foarte aproape. Foarte aproape de flota ucraineană, dar și de transportoarele de trupe și material militar. Pe cele ce au intrat prin gura Portița în lacul Razelm, amiralul Buzescu le-ar fi putut bloca pur și simplu acolo. Escorta lor nu ar fi putut face față flotei române fără intervenția navelor ucrainene. Buzescu știa că și ucrainenii sunt în cunoștință de cauză, deci vor trebui să acționeze cumva, sau să atace, sau să renunțe la debarcarea de trupe și materiale pentru susținerea capului de pod.

— Avioanele inamice se îndreaptă spre noi, domnule! sări unul din operatorii radar.

Într-adevăr, spoturile luminoase reprezentând aparatele ucrainene se hotărâseră brusc și se îndreptau spre centrul imaginii, deci spre ei. În curând vor fi deasupra lor.

— În sfârșit, s-au hotărât! exclamă Buzescu de parcă s-ar li temut că ucrainenii nu-l vor ataca. Vom avea o luptă astăzi! Anunță Mig-urile de deasupra și cere sprijin aerian de la țarm! Mai cere și asistență de

urgență Flotei a VI-a americane, în speță direct amiralului Jackson. Cere-i câteva escadrile de F-uri de pe Stennis și împreună vom trimite pe fundul Mării Negre hârburile ucrainene, ba chiar și pe cele rusești dacă își bagă nasul!

Se întoarse spre comandorul Godeanu, bătându-l cu o palmă amicală peste spate:

— Haide, capul sus! E timpul să areți ce știi și, în sfârșit, să-ți câștigi solda în mod cinstit! Hai, la treabă! Toată lumea la posturi și ripostați doar la ordin!

Godeanu deschise intercomul ce-i făcea legătura cu toate compartimentele navei și începu să-și transmită ordinele. Amiralul Buzescu își freca mâinile privind prin panourile de sticlă incasabilă spre flota lui dragă. Ordinele sale cu privire la linia de bătaie se transmiteau codificate automat prin radio. Întreaga liotă părea cuprinsă de o agitație extremă dar, pentru un ochi avizat, această agitație era numai la suprafață, toate mișcările și manevrele navelor fiind deosebit de precise, exacte ca și ordinele amiralului Buzescu.

Puntea submarinului era cufundată în tăcere. Aveai impresia că submersibilul era lipsit de viață, așa cum zăcuse de aproape o săptămână în imersiune pe protuberanțele platoului continental al Mării Negre, la limita apelor teritoriale românești. O dată pe zi, la trei dimineața, se ridica lent, cu motoarele la turație redusă, până la adâncimea periscopică, pentru a recepționa mesajul ce-i era transmis la aceeași oră, zi de zi. După primirea mesajului, submarinul cobora la fel de lent, fără să emită vreo confirmare ce risca a fi interceptată de inamic.

În tot acest răstimp, membri echipajului vorbeau mai mult în șoaptă, evitau orice zgomote, chiar se deplasau desculți de multe ori. Chiar și acum, când căpitanul ordonă deplasarea lentă a navei spre sud-vest. Smuls din amorțeală, imensul submarin reacționează docil la comenzi. Un val de agitație stranie traversează nava: era timpul! După o deplasare de circa șapte ore cu patru noduri în timpul căreia căpitanul ajustă direcția de mers de două ori, de fiecare dată mai spre sud, căpitanul consideră că este de ajuns. Nava se ridică la fel de lent și se opri la adâncimea periscopică. Antena subțire străpunse suprafața apei și mesajul codificat, concentrat într-un semnal cu durată de o fracțiune de secundă, porni prin eter. La un sfert de oră sosi și mesajul de răspuns, la fel de concentrat. Antena îl recepționează, iar după decodificare fu înmănat căpitanului. Acesta îl citi, dădu din cap și își potrivea ceasul. Totul mergea conform planului.

Într-un apartament din Constanța, situat la etajul șase al unui bloc de pe faleză și având vedere la mare, un bărbat supraveghea cu

atenție aparatura dispusă sub pervazul ferestrei, la adăpost de orice priviri indiscrete. Departe, în dreapta sa, putea vedea prin binoclu flota americană ce se apropiase destul de mult, cu portavionul *John C. Stennis* în frunte și cu restul navelor aliniate în formație perfectă, o imagine puternică a lungimii și mai ales a forței brațului înarmat al Unchiului Sam. Dar el nu avea nici timp, nici chef să privească flota americană. De aproximativ o săptămână nu ieșise din casă, așteptând cu înfrigurare apelul telefonic care să-i dea semnalul, fie pentru ducerea la îndeplinire a misiunii, fie pentru anularea ei.

Mișa încă nu apăruse din Turcia, semn că ceva a mers prost. Poate a fost prins sau se dăduse la fund, simțind că ceva nu era în regulă. Sau, poate chiar a fost ucis, lucru foarte posibil într-o astfel de meserie. Nici nu știa dacă Mișa își îndeplinisese partea lui din misiune, fapt care complica foarte mult lucrurile. Sau dacă a fost prins și serviciile secrete românești știau totul? Nu, nu era posibil, Mișa era prea bun și prea vechi în branșă pentru a putea fi prins. Era clar că a simțit ceva și s-a ascuns până se mai liniștesc lucrurile. În mod sigur își făcuse treaba, din moment ce nu a primit nici un ordin de anulare a misiunii. Iar atacul ucrainean și bombardamentele ale căror ecouri le auzise foarte clar în cursul dimineții nu erau altceva decât confirmări ale faptului că totul mergea după plan.

Soneria stridentă a celularului îl făcu să tresară. În sfârșit! Îl înșfacă înfrigurat, uitându-se la numărul ce apăruse pe ecran. Da, asta era! Acum e momentul adevărului!

Îl duse la ureche, îl deschise și spuse pe un ton menținut calm, dar cu o oarecare dificultate:

— Alo!

Îi răspunse o voce necunoscută, dar fraza cod de introducere era corectă:

— Ați comandat un taxi pentru Hotelul Savoy din Mamaia?

— Da, dar acum treizeci și cinci de minute!

— Ne cerem scuze, dar a fost un ambuteiaj pe bulevardul Tomis. Va ajunge abia în opt minute la dumneavoastră.

— Bine, am să-l aștept jos.

Fără să aștepte răspuns, închise telefonul și răsuflă ușurat. Misiunea mergea înainte. Dacă ar fi trebuit anulată, i s-ar fi spus că nu aveau nici o mașină disponibilă, iar în cazul în care erau filați, se adăuga sugestia să încerce la o altă companie de taxiuri. Asta însemna totodată că era pe cont propriu și că trebuia să iasă din încurcătură cum știe. Aruncă o privire la ceas. A spus opt minute, asta însemna de fapt cincisprezece minute mai târziu, deci la 20.07.

Cu gesturi liniștite și precise introduse ștecherul în priză, apoi răsuci comutatorul. Aparatul se trezi la viață. Verifică încă o dată toate legăturile, în special cea cu antena parabolică de pe balcon. Știa că nu

era cazul să verifice direcționarea antenei, deoarece aceasta nu se clintise din loc. De fapt, nu era doar o simplă antenă parabolică și mai ales, nu era direcționată spre nici un satelit.

Satisfăcut de rezultat, se așează în dreptul aparatului bătând darabana cu degetele pe masă, cu ochii ținți la ceas. Umbrele înserării coborau tot mai mult, anunțând o noapte caldă și plăcută. Mai avea cinci minute.

Amiralul Jackson nu putea fi caracterizat ca fiind un om cu un suflet poetic. Toți cei care îl cunoșteau ar fi zis despre el că este unul din cei mai pragmatici oameni care au pășit pe puntea unei nave de luptă. Cu toate acestea, de fiecare dată când avea ocazia sau timpul o permitea, amiralul nu rata ocazia de a admira marea sau oceanul în lumina asfințitului sau răsăritului, după caz. Era perioada în care luminile și umbrele se îngemănează, iar oglinda apei brăzdată de valuri are o nuanță greu de descris în cuvinte. Asta chiar dacă soarele nu se afunda direct în mare, ci apunea spre uscat, ca și în cazul de față. Totuși, lumina roșiatică isca irizații deosebite dinspre clădirile orașului, toate acestea adăugându-se razelor reflectate dinspre instalațiile portuare situate câțiva kilometri spre stânga.

Nu vor intra în port, ci vor trece mai departe, spre nord, pentru a patrula zona, făcându-i pe ucraineni să renunțe la orice planuri agresive, cel puțin dinspre mare, poate chiar să-i facă să renunțe la operațiunile de debarcare de la sud de deltă. S au apropiat de orașul port mai mult pentru a insufla încredere și speranță locuitorilor greu încercați de bombardamente și de perspectiva războiului ce se desfășura cu sălbăticie la câteva zeci de kilometri de ei.

„Poate că ar fi momentul potrivit pentru o pipă!” gândi Jackson îndreptându-se spre ieșire. Din nou, cei doi operatori își potriviră ceasurile.

La ora stabilită, căpitanul submarinului ordonă lansarea a două torpile. Acestea nu erau de tipul obișnuit, ci ceva mai lungi și cu vârf subțire, ascuțit, conținând sisteme de recepție și detecție suplimentare. În partea din spate, corpul alungit conținea o cantitate mărită de combustibil necesar navigării pe distanțe superioare. Calculatorul, situat imediat în spatele sistemelor de detecție și recepție semnale și înaintea explozibilului și focosului detonator, era de ultimă generație, capabil să ajusteze direcția și traiectoria în funcție de datele primite de la receptoarele din zona superioară.

Odată torpilele lansate pe direcția stabilită, căpitanul dirijă submarinul spre est, în apele internaționale, în același timp coborând la mare adâncime. Era conștient de pericolul la care se va expune, mai ales atunci când torpilele își vor atinge ținta. Nu era timp de pierdut.

În apartament, bărbatul așteaptă până la ora stabilită. În momentul în care digiții ceasului electronic arătau ora 20.07, acționează mânerul ce coborî farfuria parabolice spre mare, apoi răsuci un comutator din stânga aparatului la maxim. Nu-i mai rămăsese decât să apese butonul mai mic din dreapta, ceea ce și făcu. Imediat după aceea ieși în grabă din apartament trântind ușa după el. Era pe cont propriu acum și va trebui să se facă nevăzut cât mai rapid.

Fluxul electronic puternic provenit din parabola de pe balcon și îndreptat spre apele portului activă dispozitivele plasate de Mișa sub apă, situate la circa șaisprezece metri sub nivelul mării. Acestea începură să emită un semnal pulsatoriu de ghidare, recepționat de antenele sensibile situate în vârful fiecăreia dintre cele două torpile. Acestea, armate imediat după lansare, parcurgând o distanță mare fără să detecteze vreo țintă, își pierduseră din viteză și putere și erau pe cale să dispară în adâncuri. Imediat după ce antenele recepționară semnalul codat pe o anumită frecvență, o comandă se transmite computerului de bord al fiecăreia și acesta inițializă aprinderea motoarelor suplimentare alimentate de rezervoarele auxiliare de combustibil. Cu un plus de viteză cele două torpile se îndreptară spre dispozitivul cel mai îndepărtat, situat la sud. Încă înainte de a-l ajunge, torpilele detectară prezența navelor americane și se îndreptară rapid spre ele. Computerul de bord putea alege dintr-o mulțime de ținte, dar secvența din program o alesese pe cea mai mare care apărea în câmpul sistemelor de detecție.

Alarma la bordul portavionului *John C. Stennis* irumpse cu întârziere. S-au mai pierdut câteva secunde prețioase până când operatorul și-a dat seama că nu era vorba de o defecțiune sau de un exercițiu, că pericolul era real și iminent. Nimeni nu se putea aștepta la așa ceva în ape prietene, deși se aflau în alarmă parțială de luptă. Asta era cu atât mai puțin explicabil, cu cât situația generală, pe plan internațional și local, cerea o atenție sporită. Cu numai câteva ore în urmă, în Marea Chinei de Sud, un alt portavion american, USS Thomas Jefferson, fusese avariat de două torpile chinezești. Operatorul privi câteva secunde fără să-i vină să creadă că ceea ce auzea era o alarmă, că erau atacați. Unul dintre ofițeri se repezi în goană spre ieșire pentru al chema pe amiralul Jackson, uitând că putea face acest lucru prin intercom. Comandantul executiv al navei, comandorul Malcolm Phillips, ordonă o schimbare rapidă de curs, imediat după ce vizualiză direcția de sosire a torpilelor dinspre tribord, asta pentru a oferi o suprafață cât mai mică în calea direcției de atac a acestora. Concomitent au fost lansate capcane pentru a devia torpilele sau a le face să explodeze înainte de a atinge corpul navei.

O momeală reuși să detoneze una dintre torpile ridicând o jerbă de apă la doar cincizeci de metri de tribordul navei care se răsucea încet în timp ce încerca să înainteze cu viteza maximă ile treizeci de noduri. Dar pentru a doua torpilă era prea târziu.

Explodă în corpul navei, aproape de pupa, sub linia de plutire. Zguduitura îi aruncă pe toți la podea, chiar și avioanele ancorate pe punte se zgâlțâiră zdravăn. Două cabluri de ancorare se rupseră și avioanele fixate alunecară izbindu-se de alte aparate situate în apropiere. Puntea se înclină cu mai bine de cincisprezece grade, în multe locuri izbucniră incendii. Cel mai mare pericol provenea de la muniția împrăștiată pe punte sau de la bombe și rachetele fixate sub aripile avioanelor. Dacă un incendiu ar fi declanșat explozia vreuneia, ar fi fost un dezastru. Pompierii intrară în acțiune, luptându-se să stăvilească și să controleze focarele, în timp ce echipe formate din personalul de bord se străduiau să îndepărteze materialele periculoase și să le depoziteze în locuri ferite.

Compartimentele etanșe de sub punte nu lăsară apa să pătrundă prin spărtură mai departe de compartimentul lovit. Aici pompele intrară în funcțiune încercând să evacueze apa ce năvălea nestăvilită în cală.

Pentru toți ofițerii de pe punte dezastrul devenise clar. USS *John C. Stennis* era scos din luptă pentru o perioadă îndelungată de timp. Tot ce le mai rămânea de făcut era să-l remorcheze în portul Constanța, unde echipe specializate urmau să evalueze pagubele și să decidă ce rămânea de făcut, dacă putea fi reparat aici sau va fi necesară remorcarea într-un alt port special dotat pentru așa ceva, poate pe coasta americană. Asta însemna săptămâni întregi de călătorie cu escortă puternică, prin ape ce deveneau mai periculoase, parcă pe zi ce trece.

XXXII

Vineri, 28.05.2010, ora 20.30

Frontul de nord „Maramureș”

Umbrele înserării coborau peste pământul greu încercat de luptele din prima zi a invaziei. Văzduhul sângериu aureola soarele spre apus, filtrând focul incendiilor ce jalonau înaintarea trupelor ucrainene înspre interiorul Maramureșului. Coloanele militare însoțite de tancuri și vehicule grele se scurgeau pe șoselele supraaglomerate pe direcțiile de înaintare.

Prima zi de război se apropia de sfârșit, dar războiul practic abia începuse. Pentru coloana ce înainta spre Negrești-Oaș și Seini, să securizeze și eventual să ocupe Satu Mare, iar apoi să ia Baia Mare pe la vest, din flanc, greutățile au început de dimineață, după primii treizeci și cinci de kilometri. După pătrunderea peste graniță, la Sighetu Marmăției, au plecat în grabă spre vest, pentru a nu da timp forțelor militare române să reacționeze. Regimentul 2 din Divizia a 3-a de Infanterie Motorizată era în frunte. I se alipiseră și două companii de vânători de munte care trecuseră Tisa mai la vest, pe la satul Câmpulung la Tisa. Ceva mai încet venea o companie de tancuri aparținând organic de Divizia 4 Blindată, dar detașată temporar, împreună cu un pluton auxiliar, pe lângă Divizia a 3-a Infanterie Motorizată. Alte întăriri le erau destinate pe parcurs, după securizarea primelor obiective.

Primul obiectiv și cel mai important era pasul Huta-Certeze, lung de circa cincisprezece kilometri și, mai ales prima parte, cea ascendentă, formată dintr-un șir de serpentine pe un versant abrupt și împădurit, cu vegetație deasă și tânără. Erau copaci zvelți, înalți, cu frunziș bogat, situați foarte aproape unul de altul, suficient de deși încât să poți confunda miezul zilei cu momentul în care soarele e trecut mai mult de jumătate de linia orizontului, departe spre apus. Șoseaua ce șerpuiește prin această pădure deasă culminează cu platoul unde, la liziera pădurii, se află cabana Sâmbra Oilor, locul în care ciobanii poposesc în drumul lor spre stânele de pe coasta muntelui. De aici pădurea se termină, șoseaua coborând printr-o înșiruire de curbe largi alternând cu serpentine în ac de păr, printr-un peisaj mioritic, cu dealuri domoale unde pășunile se întind până spre curțile caselor din satele din vale aparținând de comuna Certeze.

Comandamentul ucrainean era conștient de faptul că pe acest tip de teren miza succesului o constituie viteza. Cu cât mai repede ajungeau la Sâmbra Oilor și asigurau calea de acces, cu atât le va fi mai ușor mai târziu. Într-adevăr, cabana și terenul din jur reprezentau o poziție

cu adevărat strategică. În plus de asta, o rezistență eficace s-ar fi putut organiza doar pe porțiunea ascendentă împădurită, unde terenul ar fi dat toate atuurile apărătorilor, chiar dacă ar fi în inferioritate, condiția minimă era să fie bine organizați.

Comandantul coloanei era un colonel scund și foarte activ care părea conștient de necesitatea ocupării înălțimii de la Sâmbra Oilor ce corespundea chiar cu vârful Huța. De aceea nu și-a cruțat deloc oamenii înspre pasul împădurit, mai ales că drumul se întindea de-a lungul Tisei și întăririle, împreună cu convoaiele de aprovizionare ce afluiu pe la punctele de trecere improvizate de-a lungul traseului după aruncarea în aer a podurilor de la Sighetu Marmăției, ar fi putut să-i întârzie sau chiar să-i blocheze înaintarea. Cu o energie ieșită din comun, colonelul, pe jumătate ieșit dintr-un transportor blindat UTR-3U aflat în fruntea coloanei, se agita, dădea din mâini, răcnea, amenința, izbea cu pumnul în blindaj, dar cum-necum își menținea coloana în avans cu viteză sporită.

Așa au reușit să parcurgă, într-un timp relativ scurt, mai bine de treizeci și cinci de kilometri prin stânga Tisei. Au trecut prin Săpânța, cu Cimitirul Vesel unic în Europa, prin Teceul Mic și apoi Remeți, sat cu populație majoritară ucraineană, cu o biserică frumoasă, înălțată pe un deal în stânga șoselei, pictată în stilul slavon diferit de cel bizantin preponderent la bisericile ortodoxe românești. Pictura de la Remeți fusese executată chiar de un meșter din Ucraina pe parcursul mai multor ani, dar nimeni nu avea intenția să se oprească pentru a admira icoanele superbe. Chiar și aici, în Remeți, populația civilă, majoritar ucraineană, rămăsese ascunsă, de parcă satul ar fi fost pustiu. Doar mișcarea unei perdele ici-colo, la geamuri, trăda prezența vreunui suflet de om. Fără să bage de seamă, coloana își continua înaintarea, împinsă înainte de îndemnul energice ale colonelului mărunțel.

După puțin timp, drumul începea să urce, în timp ce Tisa se îndepărta spre dreapta, chiar de la intrarea în satul Piatra. La nici doi kilometri de la ieșirea din sat începea pădurea deasă, înlocuind zona de vegetație scundă cu copaci rari, iar șoseaua parcă se năpustea într-un tunel mărginit de coroanele copacilor pentru ca după o porțiune ascendentă vizibilă printre arbori, să dispară spre stânga ca într-un labirint. Colonelul făcu semn coloanei să-și continue înaintarea cu viteză maximă. Acum trebuiau să pătrundă în pădure, să urce serpentinele mărginite de copacii care, fiecare dintre ei, puteau ascunde o capcană și să ajungă pe vârful Huța de unde Țara Oașului li se va deschide înaintea ochilor, chiar la picioarele lor.

După un scurt moment de ezitare, colonelul făcu un semn larg cu brațul înspre înainte. În mod sigur miza pe faptul că zona nu era apărată, din moment ce nu observase semne ale prezenței vreunei

unități românești. Oricum, viteza era cheia succesului și, cu puțin noroc, poate reușea să ocupe culmea Huța fără luptă, mai ales că se părea că românii au fost total surprinși de invazie. Încă o oră până la miezul zilei și era puțin probabil ca inamicul să apuce să organizeze o rezistență puternică. Nu erau puține cazurile în istoria confruntărilor militare când o acțiune rapidă, prin surprindere, asupra unui obiectiv ce părea minor la prima vedere să fie hotărâtoare în desfășurarea ulterioară a conflictului. Așa că singura opțiune viabilă era avansarea. Unul după altul, transportoarele blindate, împreună cu camioane pline ochi cu infanteriști, se angajară pe drumul străjuit de copacii mărginiți de vegetație. Transportorul colonelului rămase mai în urmă pentru a putea supraveghea mai bine mersul în ordine al coloanei. În cele din urmă, se încadră și el ca și al șaselea vehicul în coloană.

Dar se părea că previziunile colonelului se vor dovedi greșite. Primele două transportoare de abia au trecut de linia imaginară formată de primii copaci ai tunelului vegetal, când un foc susținut îi întâmpină de ambele părți ale șoselei. A fost nevoie de câteva secunde prețioase pentru a realiza amploarea atacului. Din poziții camuflate pe dealuri se deschisese foc puternic cu armament ușor individual de infanterie, susținut de aruncătoare portabile de grenade. Acestea au fost fatale primelor două transportoare care, prinse în foc încrucișat de la mică distanță, au fost incendiate, vreme de mai bine de un sfert de oră muniția din ele explodând înăbușit fără ca vreunul din pasageri să apuce să iasă din aceste vehicule devenite adevărate coșciuge de foc. Exploziile înăbușite nu puteau fi auzite, deoarece tirul apărătorilor nevăzuți se deplasă spre următoarele vehicule din coloană, încadrându-le într-o grindină de oțel. Transportoarele dădură înnebunite înapoi, lovindu-se unele de altele, în speranța de a scăpa de tirul ucigător.

Colonelul recunosc tirul caracteristic produs de armele individuale de calibrul 7,62, dar printre pocniturile seci ale acestora ghici și mitraliere de 12,7 punctate de aruncătoarele AG-7 și AG-12, dar după găurile din blindajele vehiculelor lovite, recunosc și calibre mai mari. După intensitatea focului și dispunerea elementelor de rezistență, forța atacatorilor nu putea depăși efectivul unei companii. Totuși, datorită surprizei, pierderile sale erau importante, cinci ruguri dogoritoare marcând locul unde cu câteva minute înainte se aflau vehiculele sale.

Chiar fără să aștepte ordine, infanteriștii din camioanele aliate mai în spate debarcaseră, pregătindu-se să înainteze pe flancurile șoselei pentru a scoate inamicul din dispozitivul său. Se întoarse pentru a evalua situația, tocmai în momentul în care se simți aruncat peste marginea transportorului de impactul gloanțelor care îi pătrundeau în trup. Cadavrul său a rămas mai bine de o oră așa, pe jumătate afară din transportor, cu partea superioară atârânănd într-o rână, asta până

când doi soldați l-au scos afară și l-au întins pe marginea șoselei pe care, în ciuda dorinței sale, nu reușise să o parcurgă până la obiectiv.

Comanda o preluă un căpitan vârstnic, care retrase toți oamenii valizi și vehiculele rămase întregi la distanță, cu scopul de organiza un atac cu șanse mai mari de reușită, dată fiind noua situație operativă creată. Acesta nu avea de gând să riște, așa că organiză un atac ca la carte, implicând toate tipurile de trupe de care putea dispune, chiar dacă asta îl costa încă două ore de întârziere. Dar, în cazul de față, era nevoit să admită o întârziere mică, dacă va reuși ocuparea obiectivului.

Atacul reîncepu după scurgerea a aproximativ încă o oră și jumătate, timp necesar pentru conceperea atacului și, cel mai important, pentru intrarea blindatelor în dispozitiv. Din moment ce putea dispune de ele, era normal să le folosească și nu oricum, ci ca și nucleul de oțel al forței de atac, forță care urma să spulbere fragila apărare românească. Au pornit încet, cu blindatele pe șosea și cu infanteria debarcată pe un front larg de circa opt sute de metri de o parte și de alta a drumului. În urma flancurilor veneau noi și noi linii de infanterie spre a putea securiza lateralele și a asigura fiecare metru de teren cucerit. Tancurile de pe centru, din Compania a 2-a Divizia a 4-a Blindată, erau de tipul T-72 modernizate, dar mai aveau și trei tancuri noi, tip T-80U, iar tancul comandantului era de tip Oplot, unul dintre cele mai noi modele de tancuri ucrainene produse de fabrica Morozov din Harkov. În fruntea infanteriștilor avansau cele două companii de vânători de munte, trupe de elită care urmau să dea peste cap linia de apărare a infanteriștilor români masați la liziera pădurii dese ce marca intrarea în trecătoare.

Căpitanul ucrainean privea cu mândrie înaintarea trupelor sale în linie de bătaie, fiind sigur că acest moment va fi treapta sa spre o avansare meritată, dar poate pe nedrept întârziată. Comandantul companiei de tancuri era un tip care își știa meseria și nu era dispus să-și asume riscuri inutile. În momentul în care în vizor i-au apărut pozițiile din care românii au tras asupra transportoarelor blindate, ordonă un foc susținut cu proiectilele brizante, după care își continuă înaintarea. Spre surpriza sa, nimeni nu îi răspunse la canonada tancurilor sale. Totuși, înaintă neabătut. Vânătorii înaintau aplecați, în salturi scurte, încercând să se folosească de orice obstacol natural sau de vegetația care le-ar fi asigurat o protecție cât de mică împotriva focului inamic. Dar acest foc nu mai venea. Pozițiile inițiale ale românilor erau în flăcări și tancurile trăgeau în continuare, aproape fără oprire. Unii arbori loviți se prăbușiseră peste șosea continuând să ardă într-un spectacol apocaliptic. Vânătorii prinseră curaj și înaintau ceva mai hotărât, aproape fără să se ascundă. Deschiseră un foc haotic din armamentul individual, iar acum se aflau la mai puțin de o sută de

metri de liziera pădurii. În mod sigur că românii, după succesul inițial în care au reușit să întârzie înaintarea nestăvilită a ucrainenilor, s-au retras pe alte poziții amenajate mai în spate. Vânătorii avansau aproape fără să se mai ferească, la pas, schimbându-și încărcăturile armelor din mers. Tancurile nu mai trăgeau considerând acest lucru inutil, în cel mai bun caz doar o risipă de muniție. Bineînțeles, privilegiul celor cinci transportoare distruse în mijlocul șoselei care continuau să ardă mocnit, precum și a cadavrelor soldaților ce reușiseră să iasă din coșciugele în flăcări și care fuseseră secerați de focul mitralierelor, nu era de natură să le ridice moralul, dar continuau să înainteze, hotărâți să răzune moartea camarazilor lor, chiar dacă inamicii încă nu se arătaseră. Lanțul de trăgători format din vânătorii de munte ucraineni aproape că atinsese liziera de arbori concomitent cu primul tanc T-72 ce intra în tunelul străjuit de copacii în flăcări.

De cealaltă parte, maiorul Arsenescu, comandantul detașamentului de vânători de munte român, aștepta încordat, își dispusese două companii ceva mai în spate, acolo unde terenul împădurit forma un taluz lung, de ambele părți ale șoselei, chiar înainte ca drumul să o ia la stânga, urcând brusc deasupra nivelului șoselei. Focul ucrainean nu i pricinuisese nici o pierdere, soldații săi fiind adăpostiți în spatele malului de pământ. Cei patru răniți în urma primei confruntări, dintre care doi grav, au fost evacuați în spate fără probleme. Soldații aveau consemn să nu deschidă focul decât la comanda sa și el era hotărât să lase inamicul să se apropie cât mai mult, încât grindina de gloanțe să aibă efecte maxime, deoarece cu cât se apropiau fără ca să se simtă vreo ripostă, cu atât soldații ucraineni deveneau mai siguri pe ei, mai neatenți.

Oamenii deveneau tot mai neliniștiți pe măsură ce masa de trupe inamice se apropia. Erau deja la câțiva metri dincolo de lizieră. Arsenescu simțea nerăbdarea și agitația internă a soldaților, tot mai mulți aruncându-i priviri furișe în timp ce stăteau lungiți pe poziție, cu cartuș pe țevă și arma la ochi. Nervozitatea provocată de tirul ucrainean la derută, inclusiv cu proiectile de tanc, în loc să se reducă după ce inamicii opriseră focul, se accentuase pe măsură ce aceștia se apropiau. Maiorul Arsenescu știa că nu va mai putea să lungească așteptarea prea mult. Mai devreme sau mai târziu, în ciuda antrenamentului și disciplinei, nervii vreunui militar ar fi cedat, acesta deschizând focul mai devreme, risipind elementul surpriză pe care miza în mare măsură. Șopti ca pentru sine:

— Încă puțin, încă puțin!

Prima linie aproape atinsese liziera, când maiorul Arsenescu ridică brațul. Un fior străbătu pozițiile vânătorilor de munte. Arsenescu lăsă brațul jos cu o mișcare bruscă răcnind din toate puterile:

— FOOC!!

Imediat trase o rafală lungă din pistolul mitralieră cu pat rabatabil spre siluetele ce înaintau. Concomitent, întreaga lungime a taluzului luă foc. Vânătorii trăgeau în rafale lungi, schimbând încărcătoarele cu mișcări febrile. Primul val al înaintării ucrainene a fost realmente dat peste cap. Soldații ce avansau deja siguri pe ei, convinși că în calea lor nu se află nimeni, au mai apucat doar să deschidă ochii măriți de surpriză înainte ca și grindina de gloanțe să se abată asupra lor. Până să apuce să se arunce la pământ pentru a se adăposti, primul val format din vânători de munte a fost nimicit în proporție de peste șaizeci la sută. Supraviețuitorii, risipiți și mulți dintre ei răniți, erau prea împrăstiați și preocupați să se ascundă pentru a putea riposta eficient focului ucigător.

O replică mai eficientă a venit din partea infanteriștilor din linia a doua, care au apucat să se arunce la pământ și să riposteze. Încet dar sigur, au început să înainteze târâș, să formeze grupuri de sprijin cu foc și să amenințe pozițiile românilor, totuși, înaintarea era dificilă, orice neatenție putând fi fatală, cu toate că tirul scăzuse în intensitate, dar acum se concentra asupra fiecărei mișcări ghicite în vegetația înaltă, iar lunetiștii români intraseră în acțiune și erau deosebit de eficienți.

Acum, grija cea mai mare a lui Arsenescu erau tancurile de pe șosea. Acestea înaintau unul după altul, la adăpostul fiecăruia avansând câte o grupă de infanteriști cu armele în cumpănire. De o parte și de alta a șoselei se mai aflau infanteriști ce înaintau precaut, în șir indian, păstrând distanța între ei. Aceștia au fost vizați în primul rând de către oamenii săi aflați în dispozitiv în apropierea șoselei. De la începutul schimbului de focuri, majoritatea celor aflați în apropiere au fost doborâți și scoși din luptă. Lunetiștii căutau cu precădere să elimine dintre cei din spatele blindatelor, pentru a curăța calea vânătorilor de tancuri aflați în așteptare printre oamenii săi.

Tancurile deschiseseră focul cu tunurile și mitralierele înspre pozițiile sale mai mult pe ghicite, copacii deși împiedicându-i să aibă o deschidere bună și o linie de foc corectă.

Unele proiectile rupseră câteva trunchiuri, prăbușind haotic coroanele largi ale copacilor și sporind astfel și mai mult confuzia creată. Ba mai mult, câțiva dintre aceștia se prăbușiră pe șosea, constituindu-se astfel într-un obstacol suplimentar pe calea de avans a tancurilor. Primele reușiseră să pătrundă în tunelul verde, amenințând cu posibilitatea executării de foc din flanc asupra pozițiilor sale, odată linia taluzului fiind depășită. Nu puteau părăsi șoseaua din cauza terenului accidentat care funcționa ca cel mai bun obstacol antitanc, dar focul lor s-ar fi dovedit ucigător pentru apărătorii lipsiți de adăpostul natural al taluzului. Dar până acolo, mai exista o piedică.

Primul transportor BTR incendiat mai devreme rămăsese în mijlocul șoselei, blocând-o. Rugul se mai domolise până când câteva proiectile incendiere lovira epava, revitalizând flăcările.

Tancul din frunte, un T-72, se opintea în mormanul de fiare contorsionate, începând să împingă epava încet înainte. Tirul concentrat al apărătorilor se înverșună asupra sa, dar fără prea mare folos, gloanțele ricoșând în blindajul solid. O grenadă de aruncător devie din partea frontală a turelei și explozia acesteia anihilă și ultimul infanterist ucrainean aflat în spatele mastodontului. Tancul continua să înainteze metru cu metru, împingând epava transportorului tot mai în față.

Din lateral, din adânciturile terenului, se năpustiră patru vânători de tancuri, ducând câte o mină antitanc în fiecare mână. Al doilea tanc, un T-80U, situat la circa patruzeci de metri mai în spate, sesiză pericolul și deschise focul cu mitraliera de bord asupra acestora. Doi dintre vânători, surprinși în mijlocul alergării, au fost pur și simplu aruncați de forța gloanțelor de 12,7 mm ce smulgeau practic bucăți din ei. Ceilalți doi au reușit să ajungă la adăpostul iluzoriu oferit de silueta imensă și și-au plasat încărcăturile aducătoare de moarte pe șenile și una din ele pe corpul tancului, chiar lângă turelă. Minele le reglaseră la zece secunde, timp necesar încercării de a se îndepărta cât mai mult de locul viitoarei explozii. Se aruncară, rostogolindu-se peste șosea, traversând porțiunea descoperită dinspre margine. Mitraliera lătră din nou, sfărâmând umărul unuia din ei. Primul tanc nu putea trage înspre ei, încă aflându-se în unghiul mort al mitralierei. Vânătorul rănit rămase pe șosea, zvârcolindu-se și urlând de durere, în timp ce gloanțele dansau în jurul lui.

Primul tanc explodează în mii de sfărâmături care ciuruiră trupul rămas nemișcat pe drumul tasat de gloanțe. Apărătorii luaseră în vizor al doilea tanc, T-80U-ul. Din stânga șoselei, prima rachetă Javelin lovi placa frontală, declanșând explozia proiectilelor reactive care o aruncară deoparte, deturnând efectele loviturii. Tancul lansă o perdea de fum, dar o a doua rachetă Javelin, de data asta din dreapta, lovi chiar în spațiul dintre turelă și corpul tancului. În explozia care a urmat, turela a fost aruncată prin aer, peste cap, învingându-se cu tunul în pământ douăzeci și cinci de metri mai încolo. Suflul exploziei a ucis patru infanteriști aflați în spatele tancului, iar pe restul i-a rănit destul de grav. Cele două tancuri aprinse rămaseră ca un obstacol de netrecut, blocând șoseaua.

De ambele părți, luptele continuau cu înverșunare. Prin perdeaua de fum ce se risipea, vânătorii de munte și infanteriștii se luptau cu sălbăticie. Pe lângă tirurile sporadice, dar intense ale artileriei secundate de armele automate de infanterie, lunetiștii vâneau orice mișcare a inamicului, sancționând orice greșeală de expunere. Maiorul

Arsenescu era mulțumit de faptul că reușise să blocheze șoseaua, cel puțin deocamdată. A respins două atacuri consecutive ale infanteriștilor ucraineni, ultimul fiind gata să-i străpungă linia în două puncte, ajungându-se la lupte corp la corp, combatanții căsăpindu-și unii pe alții cu baionetele și cu paturile armelor. Din vârtoarea acestor clipe, mai ținea minte doar momentul în care un soldat ucrainean i-a sărit în față, la nici trei metri, cu arma îndreptată spre el. Din reflex a descărcat în plin ultimele trei gloanțe din încărcător și știa că toată viața îl va urmări imaginea trupului ce se răsturna pe spate în urma impactului. Doar intervenția a două companii de întărire, sosite tocmai la țanc pentru a-i înlocui pierderile, a făcut să poată păstra poziția și să respingă atacul.

Vestea bună care i-o aducea comandantul celor două companii, pe care i le puse sub comandă, era că o a doua poziție defensivă era organizată ceva mai în spate cu trupe proaspăt sosite și că aveau ordin să se retragă pe această linie în momentul în care considera că nu mai poate păstra aliniamentul actual. Totodată, au fost desfășurate grupe dispuse în linie de trăgători și posturi mobile de observație și alertă, mult în lateral de ambele părți, pentru a preveni o posibilă tentativă de învăluire largă a inamicului. Pe lângă asta, o baterie de șase mortiere de 82 mm, desfăcute pe bucăți și transportate pe cai, fusese instalată pe un platou golaș, ascuns vederii ucrainenilor și inaccesibil pentru orice tip de vehicul. Această baterie, cu perspective de lovire din cele mai bune, va deschide focul cât de curând asupra concentrărilor de trupe ucrainene ce se pregăteau să reia atacul.

Ucrainenii își pregăteau un nou atac, era convins de asta. Dar el îi va aștepta și va rezista încă mult și bine aici, sau dacă nu, mai în spate, pe a doua linie defensivă. Era ferm hotărât să reușească, preluând deviza înaintașilor săi, eroii de la Mărășești anului 1917: „Pe aici nu se trece!”.

Trupele ucrainene ce o luaseră la stânga din Sighetu Marmăției, față de direcția de atac principal spre sud, fuseseră mai norocoase într-o primă fază a înaintării lor. O parte începuseră să avanseze din Sighetu Marmăției spre Borșa pe valea Vișeuului, iar o altă forță pornise prin localitatea Vadul Izei, mai pe la sud, paralel cu prima, dar pe valea Izei. Înaintarea părea ușoară, asta până când primele elemente avansate au pătruns în pădurea ce străjuia dealul Hera.

Ca și pe rata dinspre vest, ucrainenii au fost întâmpinați cu foc imediat ce au pătruns înspre desișul verde al pădurii, acolo unde linia codrului se apropia la câteva zeci de metri de șosea. Ca și la Huta-Certeze, focul a venit puternic, pe neașteptate, surprinzând elementele avansate ale coloanei. Pierderile au fost însemnate și datorită busculadei create, soldații aflați în față au intrat în panică și au luat-o la fugă sporind degingolada, oferind în același timp ținte perfecte

pentru mitralierele grele românești bine camuflate. Scene de coșmar, cu oameni retezați în două de gloanțele de 14,5 mm, se derulau cu repeziciune în timp ce ofițerii ucraineni încercau să restabilească o oarecare ordine în haosul creat de groaza morții. Unul din ofițeri, surprins de un foc încrucișat, rămase inexplicabil în picioare, impactul gloanțelor ce-i pătrundeau în corp nelăsându-l practic să cadă decât abia într-un târziu, când trupul devenise o masă înroșită, amorfa, de nerecunoscut. După mai mult de zece minute de coșmar, ofițerii ucraineni au reușit să restabilească disciplina, dar tributul a fost cumplit. Printre vehiculele incendiate, zeci de cadavre zăceau împrăștiate, mărturie a tirului necruțător din pădure. Zăceau căzute în poziții grotești, în postura în care le-a surprins mesagerul morții sub formă de foc și plumb. Din când în când, muniția cuprinsă de flăcări din câte un transportor blindat lovit și abandonat detona, producând jerbe de flăcări și scântei. Zgomotul acestor explozii se împletea cu gemetele răniților și muribunzilor abandonați printre morții lăsați în urmă.

De la adăpostul vehiculelor rămase întregi, se ceru ajutor imediat blindatelor susținute de infanterie și de vânători de munte, rămase la câțiva kilometri mai în urmă. Răspunsul a venit sec: așteptați întăriri, dar până atunci angajați și fixați inamicul pe poziții! Care inamic, care poziții, din moment ce nu reușiseră să vadă nici unul? Dar ordinul era ordin, așa că ucrainenii au început să tragă spre pădure, deplasându-se unul câte unul, sub acoperire, încercând să ia o poziție în linie, orientată spre liziera pădurii. Dar românii schimbaseră tactica, nu mai trăgeau în neștire. Doar din când în când, câte un foc de armă izolat mai trăda prezența lor. Totuși, focurile trase erau de o precizie înspăimântătoare. Din trei gloanțe, cel puțin unul își atingea ținta. Lunetiști, constatară cu amărăciune ofițerii ucraineni. Și nici nu știai de unde să-i iei. Soldații începură să ezite. Căpitanul ucrainean aflat la comandă percepu pericolul, începu să dea ordine grăbite, dar prea puțini erau dispuși să-l asculte. Chiar lângă el se prăbuși gemând un militar lovit de un glonț în umăr, glonț care îi sfărâmasese clavicula, traversase omoplatul ieșind prin partea cealaltă, apoi ricoșă din blindajul vehiculului din spate.

În acel moment, obuzele de mortier de 82 mm începură să cadă ca și grindina peste transportoarele rămase neatinse, în timp ce focul intens al armelor ușoare reizbucni dinspre pădure. Ucrainenii ripostară cum puteau mai bine, dar inferioritatea lor, coroborată cu lipsa unor ținte precise, era vizibilă de departe. În schimb, dinspre pădure se trăgea cu furie, gloanțele smulgând frunzișul des și chiar și coaja arborilor din preajma ucrainenilor. Canonada se întetă la paroxism, căpitanul putând percepe și bufnitura seacă a proiectilelor de aruncător.

— Dumnezeuule, vor ataca! murmură fără să vrea, în timp ce unii soldați ucraineni începură să dea înapoi, părăsindu-și pozițiile, devenind astfel ținte ușoare pentru trăgătorii nevăzuți.

Apucă un pistol mitralieră, băgă cartuș pe țeavă și-l îndreptă spre liziera pădurii. În timp ce aștepta culcat după o movilă de la marginea drumului, mai auzi explozia transportului BTR din spatele său, lovit de un obuz de mortier. Acesta, i explodat instantaneu, fără să lase nici o șansă transmisionistului ce păstra legătura cu regimentul. Dar nu mai avea timp de asta. De la marginea pădurii, desfășurați într-un larg evantai, năvăliră soldații români, susținuți în continuare de tiruri prelungi de arme automate și mortiere. Erau echipați în uniforme de camuflaj, cu bocanci înalți, căști și baionete lucitoare. Alergând rapid, sărind și acoperindu-se unul pe altul, folosindu-se de orice obstacol de teren. Imediat ieși și al doilea val din umbra deasă a pădurii.

Fără să stea pe gânduri, căpitanul începu să tragă rafale lungi spre siluetele ce înaintau și notă cu satisfacție că cel puțin una căzu. Soldații săi se dezmeticiră și deschiseră și ei focul provocând victime în rândul atacatorilor, dar erau prea împrăștiați ca să poată organiza o defensivă eficientă, iar atacatorii se mișcau prea repede, fiind susținuți cu foc din spate, într-o clipă văzu enormitatea greșelii sale tactice: compania sa era practic izolată și nu putea primi ajutoare la timp deoarece înaintase prea repede, iar el își împrăștiase forțele și așa împruținate de primul atac, oferind astfel inamicului o linie subțire de apărare, fără nici o rezervă care să o poată utiliza în cazul în care ceva ar ceda. Ascultase orbește ordinele de la centru, fără să se gândească la realitatea din teren. Ar fi trebuit să-și păstreze oamenii în preajmă, să-i grupeze în puncte de rezistență apropiate ce se puteau susține unul pe altul, cu transportoarele rămase întregi în centrul poziției, astfel încât să poată beneficia eficient și de focul mitralierelor de pe acestea. Toate acestea le realizează cu viteza fulgerului, în timp ce perspectiva înfrângerii aproape îl sufocă.

Într-adevăr, de ambele părți ale șoselei, atacatorii, pe care îi identifică ca și vânători de munte români, copleșiseră și izolaseră soldații săi, ajungând la lupte la baionetă. Apăsă din nou pe trăgaci, dar acesta țacăni în gol. Se grăbi să schimbe încărcătorul și duse mâna la șold după unul nou. În grabă, încercând să-l apuce, se săltă mai sus de marginea movei.

De partea cealaltă, servantul puștii mitralieră ce susținea cu foc plutonul 2 Vânători de Munte din Compania 1 Brigada a 2-a Făgăraș, aflat în asalt, văzu marginea căștii ieșind de după movila de pământ. Fără să lase trăgaciul, răsuci arma doar cu câteva grade. Două trasoare care se înfipseră în movilă îl ajutară să-și corecteze tirul, astfel că următoarele gloanțe loviră în plin, străpungându-i casca. Căpitanul ucrainean nu mai apucă să vadă cum resturile companiei sale erau

anihilate de atacatorii victorioși.

Aceștia nu pierdură vremea. Odată ce se văzură stăpâni pe câmpul de luptă, își strânseseră rapid morții și răniții și îi evacuară spre pădure, pe cărări numai de ei știute. Aceeași soartă o avură și cei câțiva prizonieri ucraineni, precum și răniții lor transportabili. Răniților ucraineni ce nu se mai puteau deplasa, li se acordă primul ajutor pe loc, li se injectară apoi doze de morfină pentru a le calma durerile, apoi au fost strânși într-un loc mai ferit, loc unde un militar român înălță un steag al crucii roșii vizibil de departe. Trupele ucrainene în avans se vor ocupa de răniții lor.

Între timp, alți militari strânseseră la un loc toate transportoarele blindate și camioanele capturate ce puteau fi manevrate. Le adunară în mijlocul șoselei, acolo unde aceasta era mai îngustă, între ridicăturile reliefului. Câțiva geniști își făcură de lucru aproape o jumătate de oră printre ele, în timp ce vânătorii de munte scoteau și evacuaau toate documentele, ordinele de operații, cărțile de coduri, proceduri, tot ce găseau. După asta, stropiră cu benzină și dădură foc îngrămădirii de vehicule, formând o barieră de flăcări greu de trecut, apoi se făcură nevăzuți în pădure.

După aproape două ore își făcură apariția primele elemente ale unei puternice coloane blindate ucrainene sprijinite de artilerie, îngrijorați de tăcerea radio suspectă a companiei din avangardă. Tăcerea a fost înțeleasă atunci când în fața ochilor li sa deschis panorama dezastrului. Chiar și cei mai tari de inimă sau cutremurat la vederea rămășițelor a ceea ce a fost, doar cu câteva ore mai devreme, o mândră companie ucraineană, dezvăluindu-le realitatea războiului, în toată hidoșenia sa, făcându-i să înțeleagă că această companie nu va fi așa de ușoară cum li se promisese înainte de a trece granița. Totuși, era de apreciat grija inamicului față de răniți, sanitarii ucraineni preluându-i de îndată din spațiul însemnat cu steagul crucii roșii.

Coloana se afla sub comanda colonelului Korceatovski, un bărbat cărunț, la cincizeci și trei de ani, dur ca și oțelul tancului Oplot cu care se deplasa. Acesta nu lăsă ca impresiile negative să-i cuprindă oamenii. În aceste situații, e nevoie de acțiune, de ordine clare și hotărâte. Nu da timp oamenilor să li se prăbușească moralul! La ordinele sale, infanteriștii ocupară poziții de ambele laturi ale șoselei, cu flancurile largi, avansate spre liziera pădurii. Tancurile își rotiră amenințătoare țevice spre pădure, alternativ, tot al doilea spre latura opusă. Un buldozer se strecură spre capul coloanei, gata să dea la o parte masa de vehicule incendiate ce bloca drumul. Ajuns aproape, acesta se opinti cu lama în resturile fumegânde, urnind imensul morman de fiare contorsionate.

Deplasarea acestora, doar de câțiva centimetri, rupse cablul subțire de oțel întins de geniștii români, agățat de roata carbonizată a unui

camion. Ruperea cablului amorsă capsele detonante ale dispozitivelor explozive plasate de-a lungul drumului și provoacă explozia minelor Claymore, legate în serie cu minele antitanc plantate în gropi scobite sub asfalt, înspre margine, atât cât permisesse timpul scurt avut la dispoziție. A fost suficient ca o porțiune de cincizeci de metri de drum înainte de obstacol să sară în aer erupând într-un vulcan de pietre, moloz și bucăți de metal. Buldozerul, un tanc și un camion încărcat cu soldați se volatilizară aproape instantaneu. Ca singură mărturie a existenței lor rămase turela tancului care zbură prin aer împreună cu țeava, rupând un copac din apropiere. Tancul aflat imediat în urmă fu aruncat doi metri în spate, dar pagubele sale rămăseseră minore. Toți militarii aflați în imediata apropiere a porțiunii de drum au fost uciși de suflul exploziei, alții ceva mai îndepărtați au fost răniți destul de serios. Un miros greu de metal încins, cordită și carne arsă plutea deasupra solului.

Colonelul Korceatovski, aflat mai în spate, aflat pe jumătate afară din turela tancului, se adăposti în interior în momentul exploziei. Ieși cu greu, răsuflând sacadat și rămase preț de câteva secunde fără reacție. Racheta Javelin lansată din pădure pluti prin aer, ezită preț de o clipă, apoi se năpusti de sus, lovind tancul vecin prin turelă și explodă în interior. Din tanc nu mai rămăsese aproape nimic, afară de o epavă fumegândă pe șenile. Furia colonelului se manifestă dintr-o dată. Începu să urle ordine, devenind dintr-o dată stacojiu la față. Subordonații săi, speriați mai tare de reacția colonelului decât de pericolele nevăzute dinspre pădure, se grăbiră să le ducă la îndeplinire. Toată coloana începu să tragă, cu toate armele, de toate calibrele, asupra pădurii. Trăgeau orbește, cu tunuri, mitraliere și arme ușoare, desfrunzind și rupând copaci, trăgeau cu energia și furia neputinței, mai mult ca să-și facă curaj, pentru a câștiga încredere în fața acestei dezlănțuiri a tuturor armelor din dotare. Timp de cinci minute, s-au tras fără oprire mii de gloanțe și zeci de obuze.

După acest interval, colonelul începu să urle încetarea focului. Într-un târziu, acesta se opri. Se lăsă o tăcere ireală, dureroasă pentru timpanele greu încercate. Riposta veni sub forma a două focuri de armă ce aproape se confundară într-unul singur. Veneau de nicăieri și sunară cu atât mai puternic, cu cât tăcerea era mai adâncă. Două trupuri se prăbușiră imediat. Se părea că lunetiștii din pădure încă mai puteau lovi.

O nouă comandă și din nou infernul se dezlănțui. Ucrainenii trăgeau cu o ură egalată doar de energia disperării. De data asta încetarea focului veni doar după zece minute. Colonelul nu lăsă timp de relaxare oamenilor săi. Un alt buldozer împinse deoparte bariera de schelete carbonizate de vehicule. După eforturi deosebite, în timpul cărora soldații stăteau cu armele ațintite spre pădurea amenințătoare

ce urca în pantă pe dealuri, drumul deveni liber. Nici o reacție nu veni dinspre pădure. Coloana își relua marșul încet, cu infinite precauțiuni, în timp ce tancurile și soldații mențineau țevicele armelor îndreptate spre pădurea necunoscută. Grupe special antrenate se deplasară pe flancuri, fără să se îndepărteze prea mult de corpul coloanei, dar fără nici un rezultat. S-au mai tras câteva focuri bine țintite spre ele, dar trăgătorii nu au putut fi detectați. Românii parcă intraseră în pământ. Singura mărturie a prezenței lor o constituia câte un foc de armă izolat și un alt cadavru se adăuga listei de pierderi. Toți ucrainenii, în frunte cu colonelul Korceatovski, se convinseseră că mai aveau un drum extrem de lung de făcut.

Maiorul sări din transportor imediat ce acesta opri. A fost o zi grea, ce încă nu se terminase. Primise scurte informări despre rezistența întâmpinată înspre Certeze și înspre Borșa, pe dealul Hera, precum și despre evoluția ostilităților pe frontul de sud și despre acțiunile flotei. Deși în înaintarea sa direct spre sud nu întâmpinase probleme deosebite, exceptând masacrul cazacilor și loviturile lunetiștilor în cursul cărora îl pierduse pe Iuri, un ofițer tânăr și foarte promițător, știa că pentru el greul abia urmează să înceapă, odată ajuns aici, în Mara, chiar la intrarea în pasul Gutin. Următorii douăzeci și cinci de kilometri de serpentine printre munți împăduși, de ascensiune până la aproape o mie de metri altitudine și apoi coborârea prin același peisaj, cu capcane după fiecare piatră, fiecare copac, vor fi cumpliți. Degeaba le spusese militarilor de sub comanda sa să nu se încreadă în avansarea relativ fără evenimente de până acum, fiindcă vor avea de luptat! Vor lupta acolo unde românii vor dori să lupte, anume pe Gutin și nu le va fi deloc ușor! Din păcate, chiar și ofițerii se încredeau cam prea mult în forțele proprii, iar rezistența slabă de până acum părea să le confirme așteptările.

După evenimentele de la Berbești, în urmă cărora Iuri plătise cu viața, drumul a decurs lent, cu multe precauțiuni, dar totuși cu unele evenimente nedorite. Înaintarea lentă a continuat până la Giulești, unde chiar el a oprit coloana în momentul în care a zărit un grup de cazaci pe cale să execute la marginea drumului un tânăr țăran român. Acesta era îngenunchiat și un cazac îi proptise țeava revolverului în ceafă, iar un grup de șapte sau opt cazaci asistau pasivi, după atitudine chiar favorabili. Atunci a oprit transportorul său din frunte, blocând coloana. A sărit și s-a îndreptat în fugă spre aceștia strigând să se oprească. Cazacii l-au întâmpinat cu o mirare nedisimulată. Cazacul cu revolverul lăsă arma în jos, în timp ce ceilalți îi explicară că era vorba de un terorist care înjunghiasse un cazac. Maiorul nu se lăsase intimidat și ordonă ca civilul să fie luat în custodia soldaților pentru ca ulterior să fie judecat de un tribunal militar. La refuzul

cazacilor, maiorul ridică vocea.

În acel moment din grup se desprinsese un personaj aparte, pe care maiorul nu-l observase până atunci, dar îl recunoscuse imediat. Era Taras Grigulevici, marele ataman al cazacilor de pe Don. Acesta îi explică maiorului, conform unei convenții existente între el și conducerea armatei ucrainene, prada și prizonierii luați de cazaci aparțin acestora din urmă și că era dispus să treacă cu vederea acest incident, cu condiția ca maiorul să-și vadă în continuare de drum, fără să încerce să intervină în nici un fel în această problemă. Maiorul strânse pumnii, apoi repetă rar, pentru a fi bine înțeles, că va lua în custodie acest prizonier, pentru a fi deferit unui tribunal militar. Pentru a-și sublinia hotărârea, îl dădu la o parte pe ataman și se îndreptă hotărât spre prizonier. Imediat, doi cazaci îi săriră în față și-l opriră, în timp ce un al treilea scoase pistolul pe care i-l propti în piept. Maiorul se opri uimit.

Imediat, se auziră la unison sunetele scoase de zeci de arme cărora li se introduce cartuș pe țeavă. Cazacii ridicară privirea surprinși spre coloana de vehicule militare rămasă în drum. Fără a li se da vreun ordin, soldații luaseră poziția de luptă, eu armele îndreptate spre grupul de cazaci. Căpitanul Matupin, locțiitorul maiorului după moartea lui Iuri, stătea cățarat pe transportorul său, cu privirea cruntă ațintită spre grupul de cazaci, cu brațul ridicat, gata să ordone deschiderea focului. Lângă el, servantul mitralierei țintea direct capul atamanului.

Atamanul rămase cu gura căscată. Îl privi pe Matupin în ochi, iar când acesta îi susținu privirea fără să clipească, ba dimpotrivă, fața îi deveni mai întunecată, înțelese. Ca și pentru a căuta o confirmare, își roti privirea pe fețele soldaților, apoi renunță. Știa că dacă Matupin ar fi coborât brațul, el și cazacii săi nu ar mai fi trăit nici o secundă în plus. Mai știa că Matupin era hotărât să ucidă, la fel și soldații lui, doar așteptau un pretext ca să o facă. Totul era scris pe chipurile lor. Ezită, apoi dădu un ordin scurt și cazacii, cu părere de rău, se conformară. Săriră într-un camion, nu fără a arunca priviri piezișe spre maior și spre Matupin, apoi demarară în trombă îndepărtându-se în viteză spre sud, pe calea de înaintare a coloanei, abandonând prizonierul.

Maiorul se îndreptă spre transportorul său, se cățăără cu agilitate în el, apoi dădu semnalul de pornire, nu înainte de a-i arunca lui Matupin o privire plină de subînțelesuri. Acesta doar zâmbi și dădu încet din cap. Maiorul întoarse capul și zâmbi și el, dar fără să fie văzut de căpitan. Amândoi știau că viața atamanului atârnase de un fir de păr. Coloana își reîncepu avansarea cu pas de melc, lăsând în urmă țăranul care nu știa ce să mai creadă.

După câțiva kilometri, percepură clar o canonadă susținută de arme

automate venind din față, de la primul sat. Maiorul nu schiță nici un gest. Când focul se intensifică, în radioul de la bord se auzi vocea calmă a lui Matupin:

— Sunt semnalate lupte în față, în zona spre care se îndrepta un grup de cazaci. Nu ar trebui să intervenim?

— Căpitane, ordinele noastre sunt clare. Trebuie să ne deplasăm cu viteză redusă, cu sprijin de tancuri și infanterie, în așa fel încât să nu cădem în vreo ambuscadă. Vezi vreun motiv pentru care să încălcăm ordinul de la centru?

— Nu, domnule maior. Trebuie să respectăm întocmai graficul de deplasare.

Fără să-l vadă, maiorul mai mult simți zâmbetul larg al lui Matupin. Focurile de armă încetaseră demult atunci când traversară satul. Camionul cazacilor ardea răsturnat într-o parte, iar spațiul din jurul său era plin de cadavrele ocupanților. Maiorul căută cu coada ochiului cadavrul atamanului, dar nu-l zări. Abia mai încolo, îl recunoscu. Zăcea ținut de o imensă poartă maramureșeană, cu o baionetă înfiptă în piept. Surpriza din ochii săi era amestecată cu groaza morții.

De acolo până în satul Mara nu au mai avut parte de nici un eveniment notabil. Abia sări din transportor, că Matupin se înființă lângă el.

— Au știut, nu-i așa, tovarășe maior?

— Da, Georgi, au știut. Ne-au urmărit tot timpul cu binocluri. Atamanul era condamnat, chiar dacă nu l-ai ucis tu!

Georgi Matupin zâmbi din nou.

— Credeți că l-aș fi ucis?

— Noi suntem soldați și nu ucigași, Georgi. Știu că l-ai fi ucis.

După o pauză, căpitanul întrebă din nou:

— Tovarășe maior, credeți că nu ne-au atacat până acum, în urma intervenției dumneavoastră prin care ați salvat viața celui civil? Credeți că ne-au cruțat?

Maiorul zâmbi trist:

— Nu, Georgi, nu ne-au cruțat. Ne-au mai lăsat un pic de timp de trăit!

— Dar dacă, totuși, cazacii ar fi plecat în direcție opusă? Ce s-ar fi întâmplat?

— Mai știi cum a murit Iuri? Atamanul ar fi avut aceeași soartă. Poate de la un alt lunetist, dar nu cred că ar fi apucat asfințitul. Totuși, cred că ar fi fost același lunetist care l-a ucis pe Iuri și mai cred că același a ucis și soldatul din TAB. Știi, Georgi, fiecare are un stil, iar tipul ăsta este foarte bun. Aici este vorba deja de artă, nu de a trage pur și simplu cu arma. Ferește-te, genul ăsta nu iartă!

— Dar de ce nu a mai lovit de atunci?

— Poate că clipele astea ne sunt oferite ca răsplată pentru că le-am

salvat omul! Poate că acum consideră că ne-au fost destule și-și îndreaptă arma spre noi! Nu uita că eu consider că Iuri a fost ucis de la o distanță foarte mare și nu cred că întâmplător a fost lovit în coloana vertebrală!

O tăcere stânjenitoare se lăsă preț de câteva minute. În cele din urmă, Georgi dădu glas frustrărilor ținute ascunse toată ziua nu numai de el, dar și de militarii de sub comanda sa:

— Ce stil de a lupta mai este ăsta, tovarășe maior? Cu ce fel de război avem de-a face aici? Ne vom deplasa toată ziua hăituind un inamic care nu se arată, doar din când în când lovește scurt, apoi dispare?

Din nou, maiorul zâmbi trist spre Matupin.

— Georgi, mai ții tu minte cursurile de la academia militară? Despre teoreticienii clasici ai războiului?

— Cum să nu? Mauricius, Clausewitz, Jomini!

— Majoritatea au rămas ca și fondatori ai principiilor teoretice, studiul lor fiind mai mult un exercițiu greu aplicabil în condițiile războiului de astăzi. Singurul care are aplicabilitate majoră în toată istoria rămâne Sun Tzu și asta mai mult datorită faptului că scrierile sale rămân valabile poate tocmai interpretabilității lor, în urma formulării lor deosebit de sintetice. Am să-ți dau un citat: „Cunoaște-ți inamicul și cunoaște-te pe tine însuși și într-o sută de bătălii nu te vei expune nici unei primejdii!”. Ți se pare cunoscută situația, comparând cu ziua de azi? Noi îi cunoaștem pe ei?

— Cred că aveți dreptate, tovarășe maior! Nu m-am gândit din prisma aceasta.

— Încă ceva. Tot Sun Tzu spunea să te pui în pielea inamicului, ceea ce tu nu ai făcut, din moment ce spui că nu te-ai gândit prin prisma asta. Ești încă tânăr, Georgi și mai ai multe de învățat.

— Credeți că inamicul aplică principiile lui Sun Tzu?

— Nu neapărat, Georgi. Să-ți dau un exemplu. Mai deunăzi, râdeai de Iuri, spunându-i că-l va căuta Dracula la noapte. Personajul care a dat naștere mitului Dracula, voievodul român Vlad Draculea, zis Țepeș, nu l-a citit pe Sun Tzu. Totuși, când sultanul turc Mohamed al II-lea, cuceritorul Constantinoplei, i-a invadat țara în fruntea unei armate estimate la peste o sută cincizeci de mii de oameni, a evitat orice confruntare directă, ducând un război de hărțuială. A atacat doar când a vrut el și în condițiile pe care le-a considerat cele mai bune, așa cum a fost un atac de noapte în cursul căruia oștenii români, deghizați în turci, au pătruns în tabăra de noapte a inamicului și au provocat un adevărat măcel. Peste treizeci de mii de turci au fost uciși în noaptea aceea și chiar sultanul era să plătească cu viața.

— Să înțeleg că vă așteptați la un atac în noaptea asta. La asta vă referiți când spuneți că ar trebui să învățăm din istoria fiecărui popor?

— Nu spun că sigur vom fi atacați în noaptea asta, dar trebuie să studiem inamicul foarte atent, mai ales modul în care obișnuiește să ducă războaiele. La fel ar fi trebuit să studieze și rușii istoria Afghanistanului și a cecenilor, iar americanii ar fi trebuit să arunce o privire doar cu zece ani în urmă, când francezii au fost izgoniți din Indochina, înainte de a se implica adânc în Vietnam. Dar hai mai bine să organizăm tabăra și să stabilim serviciul de pază, deoarece nu-mi place faptul că suntem chiar la poalele Gutinului. Sunt convins că din pădurile astea, sute de ochi ne pândesc fiecare mișcare.

Într-adevăr, capătul sudic al satului Mara se afla la poalele masivului Gutin, de aici putând fi văzut clar craterul pe jumătate prăbușit ce indica modalitatea de formare a acestui masiv muntos vulcanic înalt de peste 1400 de metri. Acoperit de vegetația deasă ce cobora până la poale, acesta străjuia singura șosea de acces ce șerpuia prin dreapta sa, un drum presărat de serpentine în ac de păr printr-o zonă accidentată, cu păduri seculare.

După ce termină distribuirea gărzilor, maiorul observă că soarele se deplasase deja înspre asfințit, umbrele lungindu-se tot mai mult, anunțând sosirea iminentă a nopții.

Maiorul avea motive să fie nemulțumit. Unitățile armatei ucrainene în avans se opreau toate în același loc, așteptând noi ordine. Toți primiseră ca ultim punct de sosire satul Mara și atât. În lipsa unei coordonări eficiente, se pregăteau de înnoptare tot aici, unitățile ajungând să se înghesuie pe un spațiu mult prea mic pentru necesitățile lor. Maiorul încercase să le explice celorlalți comandanți despre greșeala tactică ce o fac înghesuindu-se toți aici și expunându-se astfel inutil. Un tir de artilerie ar fi putut face prăpăd, în plus, singura cale reală de acces era blocată de unități care continuau să vină din spate. Majoritatea comandanților ridicau din umeri și răspundeau că nu au nici un fel de ordine de desfășurare, așa că nu are rost să asculte sugestiile acestui maior alarmist care încerca să-i convingă să se deplaseze lateral cât mai mult, în așa fel încât să poată asigura flancurile în cazul unui atac. Ce atac, din moment ce activitatea inamică era aproape zero? Într-un târziu, maiorul renunță și se îndreptă spre oamenii săi.

Ce îl iritase la culme nu era neapărat ignoranța, sau de multe ori indolența ofițerilor. Ceea ce îl deranja era seninătatea inconștientă cu care periclita viața oamenilor lor și nu numai. Matupin observase dezamăgirea maiorului, mai ales atunci când tancurile plutonului 3 din Regimentul 4 Cavalerie Blindată își făcu loc printre infanteriști. Compania a 2-a din Regimentul 4 din cadrul Diviziei a 6-a îi însoțeau, majoritatea cățărați pe tancuri ca și sprijin de infanterie. La vederea lor, maiorul întoarse capul și se îndepărtă scârbit. Nu putea să uite felul în care au ucis cu sânge rece niște oameni care se predaseră.

Tanchiștii nu băgară de seamă, ci continuă să înainteze până la capătul zonei ocupate de ucraineni, semn că luau poziția pentru a conduce avansarea prin valea îngustă spre pasul Gutin. Se opriră pentru un popas și pentru masă, iar după atitudinea lor și comportament, se vedea că erau hotărâți să continue drumul chiar în seara sau în noaptea asta.

Maiorul, odată ajuns în zona de încartiruire a companiei sale, se îndreptă tăcut spre marginea zonei defrișate ce mărginea terenul ocupat de oamenii lui. Se vedea că vroia să rămână singur. Noaptea aproape se instalase peste sat. Maiorul se scotoci prin buzunare și scoase o brichetă cu care își aprinse o țigară. Era un alt fel de țigară decât cele din care fuma în mod obișnuit. Spre deosebire de acestea, acum fuma o papiroșcă, un sfert țigara, trei sferturi muștiucul de carton. De obicei fuma țigări obișnuite, cu filtru, dar acum aprinsese un alt fel de țigară, mai specială, mult mai tare, dar și mult mai puturoasă.

Era o noapte liniștită, o imensă lună plină răsărise și împrăstia o lumină palidă peste pământul greu frământat de disputele omenești. Maiorul trase fumul cu nesaț, cu gândul la măreția naturii și la micimea și stupizenia omenească. Aici se alia relativ mai depărtat de agitația cazonă din jurul său, dar nu puica face abstracție de ea. Agitația caracteristică unei tabere militare, cu toată forfota ei, se desfășura la câțiva pași de el.

Se îndepărtase deja aproape douăzeci de metri de ultima santinelă și era la câțiva pași de liziera tufișurilor dese ce mărgineau tăpșanul de la marginea șoselei înspre partea dreaptă, acolo unde pădurea se apropia cel mai mult de șosea. Aici mirosul copacilor era mai pregnant, încercând fără succes să izgonească duhoarea de motorină și de ulei ce însoțea coloanele de militari în marș. Era un miros specific ce plutea în aer multă vreme și după ce soldații se opreau. Inspiră din nou aerul tare al nopții ce aproape luase pe de-a întregul ținutul în stăpânire. În spatele său, soldații încercau să alunge umbrele întunericului trebăluind la luminile farurilor și ale focurilor de tabără aprinse din loc în loc. Ridică ochii spre cer privind șirurile de nori subțirați ce traversau bolta spuzită cu stele. Un front de nori groși se apropia vestind furtună sau, cel puțin o noapte întunecoasă pentru următoarele câteva ore.

Reveria îi fu întreruptă brusc de apariția în fugă a lui Matupin care îl strigă:

— Domnule maior, sunteți căutat la telefon de la comandament!

Știa unde se află comandamentul acum, dar nu știa ce vroiau de la el. Fără să-l lase pe Matupin să se apropie prea mult, maiorul aruncă țigara aprinsă spre linia tufișurilor, apoi se îndreptă în fugă spre căpitanul care se oprise așteptându-l. Țigara descrie un arc de cerc

luminos și ateriză la mai puțin de un douăzeci de centimetri de liziera tufișurilor, pe solul ierbos și rămase arzând acolo.

Din desiș, mâna lui Cosmin Nechita se întinse și preluă țigara imediat după ce i se stinsese jăratecul.

XXXIII

Vineri, 28.05.2010, ora 21.45

Frontul de sud „Dobrogea”

Spre deosebire de frontul de nord, unde luptele aveau mai mult caracter local, în unele locuri mai degrabă ciocniri de hărțuială, pe frontul dobrogean luptele erau deschise și tocmai de aceea de o duritate rar întâlnită. Relieful jos, de câmpie, fără păduri dese, nu permitea adoptarea unor tactici de gherilă. Doar în Delta Dunării, printre ostroave și păduri, luptele aveau același caracter ca și în nord, atâta doar că se dădeau pe canalele și prundurile acoperite de vegetație luxuriantă. Aici, rupte de restul armatei române, unități terestre duceau lupte scurte și violente, după care se retrăgeau în desișuri, doar pentru a reveni și ataca din nou, în cu totul alte puncte, sporind senzația de nesiguranță a trupelor ocupante.

După rezistența disperată eșuată de la Niculițel, trupele române au continuat să lupte în defensivă, fiind împinse treptat spre linia defensivă stabilită de Titi Pușcaș. Puținele unități de tancuri au fost rapid copleșite de marea de oțel a regimentelor blindate ucrainene care, în ciuda bombardamentelor aviației, continuau să avanseze insensibile la pierderi. Unitățile românești continuau să se retragă ordonat, ducând lupte de întârziere cu scopul de a câștiga timp și pentru a produce pierderi inamicului, în același timp cu testarea tăriei forțelor aflate în plină ofensivă. Pierderile erau mari, dar cu toate astea, doar puține unități s-au lăsat copleșite de panică și să o ia la fugă, în ciuda superiorității absolute a ucrainenilor. Cea mai eficientă era aviația care profita de activitatea aeriană scăzută a inamicului pentru a-i bombarda pe invadatori continuu, dar cu mijloace limitate cerute de noua amenințare ce se profila la est, acolo unde prezența aparatelor de luptă era imperios necesară. Flotele românești și ucrainene se aflau în pragul închețării, ciocnirea fiind iminentă. De o parte și de alta, flota a VI-a americană, cu portavionul *John C. Stennis* avariat și amarat la Constanța, precum și flota rusească a Mării Negre, așteptau ca doi arbitri desfășurarea evenimentelor. Ambele erau gata să intervină, dar nici una nu părea dispusă să facă primul pas, cel puțin atât timp cât nu se întrevedea nici un deznodământ al confruntării inițiale ce se prefigura între flota română și cea ucraineană.

Dar catastrofa a venit din altă parte. La ora 15.15, ora României, primele elemente ale Diviziei 1 Infanterie Marină ucrainene debarcară pe țărmul estic al lacului Razelm în trei puncte. Fără să întâmpine vreo rezistență mai serioasă, își consolidară capul de pod, apoi

începură să avanseze rapid spre est și spre sud, pe șosele aflate de-a lungul plajelor din apropierea țărmului. Rezistența întâlnită în prima fază era labă și sporadică. Șase ore mai târziu, făcură joncțiunea cu elemente avansate de tancuri sprijinite de infanterie ce veneau dinspre nord-est după ce depășiseră momentul de rezistență de la Niculițel și se aflau la capătul unei manevre largi de învăluire, tăind retragerea trupelor române ce se deplasau spre linia defensivă organizată de Pușcaș. După încă o oră de consolidare a dispozitivelor, încercuirea era completă.

La auzul veștii despre încercuirea unei brigăzi în nordul Dobrogei, colonelul Pușcaș făcu o criză de nervi. Se întorcea de la ședința CSAT unde îl asigurase pe președinte că dăduse ordine tocmai pentru evitarea unei atari situații. Odată intrat val-vârtej la comandamentul său, ordonă destituirea imediată a general-locotenentului Decebal Diaconu, comandantul Frontului 2 „Dobrogea”.

Profesorul Dăianu, abia intrat în sală, tuși jenat parcă, încercând să-i atragă atenția lui Pușcaș, dar acesta îl ignoră. Generalul Răzvan Corbu, șeful Forțelor Armate Terestre, vru să protesteze, dar Pușcaș i-o reteză scurt:

— Nici nu stăm de vorbă, Răzvane! A avut ordinul și posibilitatea evacuării tuturor militarilor care acum sunt încercuiți! Dacă erau probleme, puteam fi apelat chiar și la ședința CSAT, dar nimeni nu a făcut-o, semn că situația e sub control! Singurii care trebuiau să rămână erau cei din deltă, împreună cu trupele speciale destinate acestui scop, care pot continua lupta datorită terenului care le asigură o posibilitate de rezistență sporită.

— Bine, bine, dar pe cine punem în loc? Nu e bine să schimbăm comandantul chiar în mijlocul bătăliei!

— În acest caz este imperios necesar! Ce vreți, să-l las să mai facă încă două-trei gafe de proporții care ne-ar putea costa enorm și numai după aceea să-l schimb? Nu, îl schimb acum!

— Nu ai numit încă înlocuitorul său. Va fi unul din adjuncți?

— Adjuncți care au asistat pasivi la manevrele de încercuire? Nici vorbă!

— Atunci...?

Pușcaș nu răspunse întrebării, ci își roti privirea în încăpere, parcă căutând un sprijin sau, poate, un strop de inspirație. În cele din urmă, zise:

— Haideți mai bine să vedem ce-ar fi de făcut! Cum ieșim din această situație?

Generalul Răzvan Corbu luă primul cuvântul:

— Este necesar ca forțele prinse în încercuire să forțeze cât mai rapid spre sud, atât timp cât forțele ucrainene nu sunt suficient de

bine instalate în dispozitiv și încă nu au primit suficiente întăriri. În același timp, trupele noastre de pe aliniamentul defensiv constituit, vor trebui să treacă la atac în zona de străpungere pentru a ușura sarcina celor încercuiți, astfel încât să se poată realiza spargerea și constituirea unui coridor prin care să se poată retrage spre sud, pe linia defensivă. Această acțiune ar trebui începută imediat! Încheie vârstnicul general.

— Ce părere aveți? li se adresa Pușcaș celor prezenți.

Marea majoritate aprobă planul generalului, doar câțiva rămaseră în expectativă. Printre aceștia din urmă, Pușcaș îl remarcă și pe profesorul Dăianu. Pușcaș continuă:

— Planul generalului poate avea părți bune și rele. Pe cele bune, prin prisma a ceea ce am putea realiza, respectiv salvarea efectivelor, aproape o brigadă, vedem cu toții. Dar care sunt părțile mai puțin bune ale planului? De ce nu suntem toți de acord cu el?

— E simplu, îndrăzni unul din ofițeri. Cu tot respectul pentru domnul general, atacând de pe linia defensivă de aici, zise arătând pe hartă porțiunea dintre Capul Midia și malul drept al Dunării, ne vom slăbi nepermis de mult această poziție, iar ucrainenii ar putea profita străpungând-o în unele puncte slabe. Și vor apărea unele puncte slabe, deoarece va trebui să luăm trupe de undeva pentru a constitui o forță de atac suficient de puternică. Ori, această manevră periclitează în cel mai înalt grad chiar scopul pentru care am constituit poziția asta defensivă, anume pentru a nu putea fi trecută.

Pușcaș se întoarse spre tânărul maior de stat major care luase cuvântul. Deși bănuia cine era, parcă ar fi vrut să se asigure. Într-adevăr, era fostul său coleg de la Academia Militară cu o minte ascuțită și o inteligență scilipitoare, Virgil Pinteau.

— Atunci, ce propui, Virgile?

Acesta răsuflă adânc, apoi ezită câteva clipe înainte de a continua.

— Toată tactica militară se bazează pe forță și pe disimulare. Este evident pentru oricine că mișcarea propusă de domnul general este cea mai normală și mai logică dintre toate, deci este evident că și comandamentul ucrainean se așteaptă la așa ceva. Va trebui acționat acolo unde ucrainenii nu se așteaptă și în același timp va trebui să ne scoatem oamenii de acolo. Scopul nostru este să ne salvăm oamenii.

— OK, dar tu ce ai face?

Pinteau studie din nou, preț de câteva clipe, harta imensă a României și a regiunilor învecinate, cu toate trupele, inclusiv cele inamice, având marcate ultimele lor poziții cunoscute. Știa că pentru Pușcaș nu era suficient să fi contra unei opțiuni, orice opoziție trebuia motivată și argumentată temeinic, ba mai mult, trebuia să ai o soluție alternativă, astfel încât să nu te opui doar de dragul de a fi contra valului. Pentru asta își mai cântări încă o dată argumentele, apoi

reluă:

— Ținând cont de cele spuse, aş păstra linia defensivă propusă de şeful de Stat Major General, cea de la nord de şoseaua ce leagă Hârşova de Constanţa, de fapt linia Hârşova-Târgușor-Corbu-Capul Midia. Are în spate drumul E-60 care poate asigura o deplasare optimă a rezervelor în spatele frontului astfel creat. Pe lângă asta, liniile posibile de atac inamic sunt previzibile, pe şoseaua E-87, de la Tulcea la Constanţa, mai ales că ştim că Tulcea a fost ocupată în după-amiaza asta şi aeroportul ceva mai târziu şi pe şoseaua Tulcea-Hârşova. Ştim că trupele noastre sunt încercuite ceva mai la sud de Babadag, între judeţul Tulcea şi Judeţul Constanţa.

— Ceva mai concret, maiorule! se răsti la el generalul Corbu, vizibil iritat de faptul că cineva încerca să-i compromită planul conceput pe moment. Nemulţumirea sa reieşea clar şi din faptul că i se adresase cu apelativul „maiorule”, parcă pentru a-i reaminti de diferenţa de grad între ei. Departele de a fi impresionat, Pintea continuă:

— Doar o clipă, domnule general! După cum văd eu lucrurile, va trebui să ne concepem planul altfel. Pentru a nu periclita această poziţie defensivă, eu aş simula un atac puternic de-a lungul şoselei Hârşova-Tulcea, spre nord-est. Un batalion de blindate, susţinut de două regimente de infanterie, precum şi de toată aviaţia disponibilă, ar trebui să fie suficient. În momentul în care ucrainenii vor considera că este vorba de ceva serios, vor începe să concentreze forţe pentru respingerea atacului. Aceste trupe suplimentare vor trebui luate de undeva, inclusiv din inelul concentric din jurul băieţilor noştri, pentru a le deplasa la vest, ca să facă faţă ameninţării. La scurt timp, trupele noastre de pe linia defensivă aflate la sud de cei încercuiţi vor simula un atac spre nord ca şi cum ar vrea să spargă încercuirea, concomitent cu atacul spre sud al celor încercuiţi...

— În viaţa mea n-am auzit o tâmpenie mai mare! sări generalul Corbu. Ceea ce propui tu este doar o diversiune la mintea cocoşului, orice caporal ucrainean poate să-ţi dejoace planurile. Este clar pentru oricine că încerci să spargi cordonul, iar prin atacul simulat de-a lungul şoselei nu faci nimic altceva decât să-ţi risipeşti forţele pe care le-ai putea folosi intacte pentru a sparge frontul. E drept, o mişcare previzibilă dar eficace, mai ales dacă o facem la timp, fără să mai pierdem vremea cu poveşti!

— Domnule general, nu vreau să sparg frontul! Vreau doar să-i scot pe băieţii ăia din rahat cu pierderi cât mai puţine! ripostă Pintea.

— Termină cu prostiile! N-ai zis că...

— N-am zis că vreau să sparg cercul! Simulez doar atacuri, nu mă angajez puternic în luptă, lovesc şi apoi mă retrag, pe cât posibil încercând să trag după mine cât mai mulţi ucraineni! Nu vreau să depresuriez dispozitivul nostru, vreau doar să-l evacuez!

— Cu ce?

— Cu elicoptere! Abandonez tot armamentul greu pe care nu-l pot transporta, bineînțeles după ce l-am distrus și îmi scot oamenii de acolo! O parte, mă refer la cei care vor ataca cercul, vor reuși să treacă prin ochiurile plasei ucrainene, de altfel mult rărită de necesitatea de a face față atacului simulat dinspre Vârșova.

— Cu ce elicoptere? Nu avem destule elicoptere de transport pentru a putea evacua tot personalul!

— Nu numai cu ale noastre, ci și cu ale americanilor! Au la Constanța și în Bulgaria, la Burgos, destule „Chinook”-uri încât să evacueze tot Bucureștiul, dacă ar vrea!

Ofițerii tăcură surprinși, chiar și Pușcaș coborî privirea ca și cum ar fi vrut să mediteze la cele spuse. Ideea era tentantă. Nu îi implica direct pe americani, care se pare că încă așteptau instrucțiuni de la Washington înainte de a face ceva, dar aceștia nu puteau refuza ajutorul într-o misiune de salvare. Va trebui să-l contacteze pe colonelul Sam Harrison de urgență, iar acesta nu va avea cum să refuze solicitarea lui Pușcaș. Va ezita poate la gândul că aceste elicoptere vor trebui pilotate de către militari americani, dar nu va avea ce face. Pușcaș nu se putu abține să nu se gândească că, în cazul în care se vor înregistra victime în cadrul piloților americani, acest lucru nu va putea decât să stimuleze intervenția americană în conflict. De parcă avarierea portavionului *John C. Stennis* nu ar fi fost de ajuns! E drept, încă nu se știe cine și ce a lovit portavionul, deși lucrurile păreau destul de clare!

Pușcaș își ridică privirea și o plimbă prin încăpere. Se opri preț de o clipă pe fața profesorului Dăianu, iar după ce prinse semnul afirmativ din cap al acestuia, își continuă introspecția. Într-un târziu, își aplecă ochii spre hartă zicând:

— Se pare că am găsit înlocuitorul lui Diaconu pe frontul dobrogean! Virgile, iei un elicopter și zbori la cartierul general de la Constanța! Din acest moment, ești comandantul Frontului 2 „Dobrogea”! Felicitări!

Corbu rămase ca trăsnit. Nu numai că a ajuns să vadă un colonel șef al Statului Major General, dar un maior să conducă ostilitățile de pe un întreg front, asta era prea de tot! Ce mai urmează, un sergent comandant de brigadă? Își dresе glasul și îl interpelă pe Pușcaș:

— Sper că ești conștient de imensa responsabilitate ce implică această numire!

— Da, Răzvane, sunt pe deplin conștient! Sunt pe deplin conștient de întreaga răspundere ce-mi revine nu numai pentru această numire, dar pentru toate actele și deciziile noastre din aceste clipe, pentru tot ce am făcut de ani de zile pentru a evita un astfel de eveniment și pentru tot ce facem și tot ceea ce nu facem pentru a restabili situația.

Sunt conștient și de faptul că mai târziu vom fi trași la răspundere, în primul rând eu, pentru fiecare vorbă și fiecare gest, asta în cazul în care vom pierde. Dacă nu vom pierde, vom fi trași la răspundere pentru viețile pierdute și distrugerile materiale care ar fi putut fi evitate. Acest dezastru, zise bătând cu pumnul în hartă, putea fi evitat! Nu mă interesează cine va remedia situația, dacă este soldat sau general, dar trebuie să o facă și încă repede!

Răsuflă o dată adânc, apoi continuă cu o voce mult mai calmă:

— Ar fi bine, domnule general, să fiți măcar pe sfert conștient ca și mine!

Generalul Corbu nu răspunse, ci își căută de lucru printre hârtiile împrăștiate în fața lui. Ședința continuă într-o atmosferă tensionată, conflictul între generația nouă, avându-l ca exponent pe Constantin Pușcaș și vechea gardă, polarizată instinctiv în jurul generalului Răzvan Corbu, plutind în aer ca și niște nori grei de furtună. După o jumătate de oră, Pușcaș acordă o pauză tuturor, pauză destinată destinderii nervilor întinși la maximum.

Generalul Corbu ieși din încăpere și se îndreptă hotărât spre balconul de la capătul culoarului, deschise ușa și se strecură afară. Dorea să fie singur, nu înconjurat de partizanii săi care să comenteze prelung ultimele întorsături de situație. Nu era fumător, dar dorea să petreacă aceste momente singur, doar cu gândurile sale. Inspiră cu nesaț aerul nopții ce se lăsase asupra Bucureștiului și lăsă gândurile să-i fugă aiurea.

Zgomotul produs de chibritul ce se freca de cutie îl făcu să tresară, nemulțumit că cineva îi tulbură aceste momente. Ce naiba, doar închisese ușa balconului! Se răsuci hotărât să-l apostrofeze pe intrus.

O siluetă uscătivă se desprinsese din penumbra clădirii și se îndreptă încet spre el. Nu putea să-i recunoască trăsăturile, dar silueta, împreună cu mersul ei avea ceva aparte, inconfundabil. Jăratecul de la capătul țigării descrise un arc larg de cerc o dată cu mâna care se plimba alene pe lângă corp. Norul de fum pătrunzător îi ajunsese la nări trădând inconfundabilul miros al țigărilor „Carpați” fără filtru, țigări pe care doar o mână de oameni din cunoștințele sale le mai fumau.

Silueta păși în conul de lumină cu același mers agale, aproape șovăielnic. Lumina slabă a becurilor din exterior îi inundă preț de o clipă trăsăturile ridate accentuat, făcând ca ochii adânciți în orbite, chiar deasupra nasului acvilin proeminent, să sticlească pentru un moment.

Un fior de recunoaștere traversă trupul generalului, involuntar își îndreptă spatele, gata să ia poziția de drepti. Nimeni în lumea asta nu ar fi putut trezi o astfel de reacție în trupul bătrânului general, nimeni, doar cu o singură excepție. Reuși doar să bâiguiască:

— D... d... domnule general...! Dumneavoastră...!

O mână uscățivă și caldă i se lăsă pe umăr în timp ce un zâmbet amar traversă chipul bătrânului.

— Da, băiete, eu sunt!

Mai multe secunde nici unul nu zise nimic. Era, într-adevăr, generalul Gheorghe Apostolescu, o icoană vie a ceea ce a reprezentat elita armatei române în cel de-al doilea război mondial, poate singurul ofițer de rang înalt combatant în acel război rămas încă în viață. Era îmbrăcat în uniforma care o purtase și atunci, în anii patruzeci, dar în plus avea prinse la piept toate decorațiile primite pentru merite deosebite în luptele duse pe ambele fronturi. Mantia albă a cavalerilor „Ordinului Mihai Viteazu” cu crucea brodată, îi atârna pe umăr ascunzându-i brațul drept paralizat și cu trei degete lipsă, pierdute undeva între Prut și Nistru, în primăvara lui 1944. Bătrânul nonagenar păstră tăcerea încă multă vreme, înainte să i se adreseze generalului Corbu:

— Ești supărat, băiete!

Nu era o exclamație, nici o întrebare, doar o constatare. Nimeni nu ar fi îndrăznit să i se adreseze generalului Răzvan Corbu cu apelativul „băiete”, poate numai doar bătrânul generalul Apostolescu.

— Nu, domnule general...

— Ba da, băiete, o simt! Și o știu!

— Dar...

Corbu se întrerupse brusc. Ar fi dorit să izbucnească, dar nu putea. Nu în fața Generalului, a celui care i-a strâns mâna mareșalului Antonescu, chiar a fost decorat de către acesta în persoană. Nu în fața aceluia care, cu blindatul distrus de focul artileriei sovietice, continua să dirijeze atacul asupra Sevastopolului alergând înaintea atacului, printre rețelele de sârmă ghimpată. Nu în fața celui care, în fruntea unui pluton de blindate, a rupt încercuirea abia lăsată în jurul Stalingradului pentru a răzbate în liniile germane, dar din păcate fără a putea fi urmat de restul trupelor germane și române prinse în capcană. Nu în fața aceluia care, la Oarba de Mureș, l-a scuipat în față și l-a lovit cu pumnul în figură pe colonelul sovietic care, la ordinele superiorilor săi, a ordonat trupelor române să atace frontal o poziție germană întărită în loc să atace pe flancuri, fapt care a dus la moartea a mii de soldați români. În Ungaria, când tancul său a fost lovit și flăcările i-au cuprins picioarele, Apostolescu a mai distrus un tanc german înainte să încerce să se salveze. La asediul Bratislavei, ancheta pornită în urma rănirii unui ofițer superior sovietic l-a ajuns din urmă și a făcut ca viitorul general să fie destituit și încarcerat. Au mai trecut aproape douăzeci de ani până când a fost repus în drepturi, doar în urma politicii de liberalizare a lui Gheorghiu-Dej, urmată de apropierea spre vest a lui Ceaușescu din anii de început ai conducerii sale.

Orice ar avea de zis, în fața Generalului, generalul Răzvan Corbu nu putea face nimic altceva decât să ia poziția de drepti și să asculte. Se întrebă ce căuta, totuși, generalul Apostolescu aici, din moment ce ieșise demult din serviciul activ. Cu toate acestea, Corbu gândi că ar fi fost cel puțin o dovadă de impolitețe să-l întrebe, așa că momentul de tăcere se prelungi, înainte ca liniștea să devină jenantă, vocea șoptită a bătrânului îl întrebă:

— Nu-mi spui de ce ești abătut, băiete?

— Domnule general... nu știu dacă știți ce se întâmplă...

— Ba da, băiete, știu poate mai bine ca și mulți de aici. Cred că mie ai putea să-mi spui ce te frământă... Poate te pot ajuta, cumva!

Îndoielile lui Corbu se risipiră ca fumul și începu să-și elibereze frustrările, destăinuindu-se în câteva minute generalului. Acesta îl ascultă tăcut, aprobând din cap și încurajându-l prin atitudine să vorbească. La sfârșit, Corbu păru mai relaxat și generalul Apostolescu medită câteva clipe înainte de a vorbi.

— Cred că te simți dat la o parte din procesul decizional tocmai în momentul în care ai fi putut asista la apogeul carierei tale. Adevărul este că ești cam prea bătrân pentru acest război. Nu, nu o zic cu răutate, dar gândește-te la faptul că imediat te pensionezi. Nu încerca să prinzi tinerețea din urmă, deoarece timpul nu se întoarce înapoi!

Generalul Răzvan Corbu se pregăti să protesteze, dar bătrânul nu-i dădu timp.

— Știi și tu că așa este, chiar dacă nu vrei să o recunoști nici chiar față de tine! În plus de asta, te simți neglijat prin faptul că nu-ți mai sunt luate în seamă sfaturile ca și pe vremuri. Nu suportă ideea că niște puștani cu caș la gură îți pot desconsidera părerile, asta după ce tu ai servit armata o viață întreagă! Așa este? Recunoaște sincer, doar față de mine, dacă este așa sau nu! Așa e?

Răzvan Corbu aprobă tăcut din cap, dar numai după două secunde de gândire.

— Ascultă-mă bine, băiete! La toți ne vine vremea când trebuie să ne dăm deoparte și să-i lăsăm pe cei mai tineri! Nu că așa e regula, dar la ora actuală ei sunt mai capabili și mai bine pregătiți. Gândește-te numai cât a evoluat războiul în ultimii ani! Armamentul, concepția, doctrina, strategia, tactica, toate s-au modificat într-un ritm infernal! Ei sunt la curent cu modificările, tu nu! Știu că vrei să arăți ce poți, știu că vrei să faci cum crezi tu că e mai bine, dar lasă-i pe cei ce pot s-o facă și s-o facă bine! În primul război mondial, unul dintre cei mai capabili ofițeri de stat major din comandamentul generalului, viitor mareșal Prezan, era un maior. Mai târziu, Ion Antonescu ajunge și el mareșal. Multe i se pot reproșa, dar un singur lucru nu i-l poate lua nimeni! A fost un comandant de excepție! Crede-mă, l-am cunoscut personal!

Generalul își aprinse o nouă țigară fără filtru, se învălui într-un nor de fum înțepător, apoi continuă:

— La 20 august 1944, când ofensiva rușilor în Moldova a rupt frontul, eram lângă generalul Radu Korne, comandantul Diviziei 1 blindate „România Mare”. În acea perioadă, cu frontul rupt, cu comunicațiile tăiate, generalul i-a dat tancul său unui tânăr sublocotenent care încerca să lupte în timp ce majoritatea trupelor române și germane se repliau în dezordine. Acest sublocotenent, în fruntea companiei sale de tancuri sprijinită de un pluton german de tunuri antitanc, distruge complet o companie sovietică de blindate. Înțelege?

Corbu clătină din cap negativ.

— Generalul Korne nu mai putea face mare lucru, cu comunicațiile pierdute și cu rușii infiltrându-se printre liniile româno-germane. Trupele se retrăgeau pentru a nu fi prinse în încercuire. Încercând să facă ordine în haos, știind că este depășit de situație, nu mai are ce face cu tancul și îl cedează celor care vor să lupte, el urmând să se deplaseze cu un autoturism. Transferând tancul, încearcă să facă cât de mult pentru cei ce luptă, chiar dacă acest tanc nu va schimba mersul războiului. Odată cu atacul sovietic vremea generalului a trecut, acum e vremea luptătorilor de rând, ei pot să schimbe ceva.

Bătrânul se întoarce și se îndreaptă spre ușa balconului. În timp ce o deschidea, mai aruncă peste umăr:

— Ar fi timpul să transferi și tu tancul, băiete!

Bătrânul dispăru pe coridorul aflat în semiîntuneric, lăsându-l pe generalul Corbu adânc cufundat în gânduri. Generalul Apostolescu, cu spatele drept, ca la paradă, traversă coridorul printre grupurile de ofițeri superiori ce așteptau reînceperea ședinței. La trecerea lui, vorbele se stinseră, aceștia încremeniră și îl salutară cu respect, întrebându-se ce căuta acolo. Bătrânul general își plimbă privirea peste ei cu deferență, răspunzându-le cu demnitate la salut. Trecu ușor ca o umbră, o fantomă din trecut, cu mantia albă de cavaler al ordinului „Mihai Viteazu” fluturându-i pe umăr. În momentul în care întâlni ochii lui Pușcaș, bătrânul îi făcu un semn imperceptibil de aprobare, mai mult din priviri. Pușcaș îi mulțumi tot din priviri. Bătrânul trecu demn printre ofițerii încremeniți în poziție de drepti, cu gândurile undeva demult, la bunicul lui Pușcaș, cel care i-a fost comandant undeva departe și demult, sub zidurile Sevastopolului. Pușcaș îl urmări pe bătrân cu privirea, mulțumind Cerului și lui Sorescu care avusese această idee pentru a nu sparge unitatea de comandă a armatei române într-unul din cele mai critice momente ale ei.

XXXIV

Vineri, 28.05.2010, ora 23.30

Frontul de nord „Maramureșul”

De mai bine de zece minute motoarele blindatelor erau turate aproape la maximum. Nu era de ajuns că deranjau toată tabăra ucraineană, dar în mod sigur alarmau întregul dispozitivul românesc de apărare, atât cât putea fi el de bine conceput. Dacă el exista, totuși. Oricum, până acum românii nu și-au făcut simțită prezența în nici un fel, fapt ce întărise încrederea în victorie a ucrainenilor.

De pe terenul ierbos ce mărginea șoseaua cenușie, șerpuitoare, ce se pierdea în față, printre dealuri din ce în ce mai abrupte, mașinile blindate ale Regimentului 4 Cavalerie Blindată, în frunte cu al său pluton 3, cel ce se acoperise de glorie încă de la intrarea pe teritoriul inamic, erau gata de plecare. Întunericul se lăsase de mai bine de o oră și jumătate, iar reflectoarele camuflate ale taberei ucrainene nu puteau împinge perdeaua de lumină decât pe porțiuni neglijabile, restul rămânând cufundat într-o beznă străpunsă doar de lucirea palidă a stelelor ce reușeau să răzbată printre fâșiile zdrențuite de nori. Culmile dealurilor rămâneau cufundate în întuneric, doar deasupra lor pâlpâirile astrelor dădeau orizontului o tentă mai deschisă în beznă ce-i înconjură pe militarii ucraineni.

În jurul blindatelor, soldații vorbeau tare și încrezători, râdeau zgomotos și se băteau pe spate, siguri pe ei. Veniseră militari din toate contingentele ca să-i vadă plecând. Asta deoarece ei urmau să testeze drumul peste Gutin chiar acum, în această noapte. Încurajat de liniștea dinspre Munții Gutâi, comandamentul ucrainean se gândise că acum ar fi momentul să recupereze întârzierea și să revină în grafic, astfel ca a doua zi dimineață să poată fi la porțile orașului Baia Mare. Toți planificatorii sperau ca în urma manevrei reușite de încercuire de pe frontul de sud, trupele române să fie suficient de descumpănite pentru a omite apărarea pasului Gutin sau să-l întărească insuficient, iar o mișcare rapidă ar putea tranșa această eroare în favoarea trupelor ucrainene în avans.

Pentru a nu-și asuma riscuri inutile, ucrainenii trimiteau în scop de cercetare două plutoane de tancuri, respectiv plutoanele 2 și 3 din Regimentul 4 Cavalerie Blindată, sprijinite de o companie de infanterie motorizată cu TAB-uri, urmând să debarce și să lupte pe jos când va fi cazul. Dacă vor întâmpina rezistență puternică, vor rupe lupta și se vor retrage, dar în cazul în care vor reuși să treacă, vor fi urmați și de grosul armatei ucrainene. Pătrunderea se va face în viteză, de-a lungul șoselei, nefiind timp pentru consolidarea

flancurilor cu trupe suplimentare, rapiditatea deplasării fiind cheia întregii operațiuni. Deși riscantă, misiunea era de o importanță extremă, așa că au fost aduse trupe de elită pentru a o duce la îndeplinire.

Maiorul privea de la distanță grupul zgomotos din jurul mașinilor blindate, prea zgomotos după părerea sa. Erau ca niște copii ce se jucau de a războiul, excitați la gândul mișunii ce-i aștepta, fără să se gândească la riscurile ce comportă o astfel de incursiune. Refuzase categoric să-și trimită oamenii ca sprijin pentru blindate, motivând că riscul era prea mare și că nu era dispus să riște în mod inutil viețile oamenilor săi. Superiorul său dădu din umeri și trimisese o altă companie. Nu insistase, deoarece îl știa pe maior și bănuia că și-ar fi apărat cu tărie punctul de vedere, iar acest fapt ar putea induce o stare de demotivare asupra celorlalți comandanți, ultimul lucru de care avea el nevoie. Căpitanului Ignușenko și companiei sale îi va reveni onoarea sprijinirii plutoanelor de blindate în cursul raidului lor prin pasul Gutin.

Matupin se afla acolo, lângă TAB, strângându-i mâna și urându-i noroc căpitanului Ignușenko, colegul său de la Academia Militară. Ignușenko era vesel și detașat, de parcă ar fi mers la manevre, în schimb Matupin nu se simțea prea grozav. Îl încercau niște presimțiri sumbre. Ignușenko îl bătu pe umăr pentru a-i alunga temerile, adresându-i-se pentru a-l înveseli:

— Știi că era cât pe aici să câștigi tu războiul? Colonelul a vrut să vă trimită pe voi, dar maiorul tău a refuzat! Așa că, în curând, tu va trebui să te uiți la mine cum avansez în funcție și în grad, pe când tu vei prinde pensia cu salariul tău mizer de căpitan! Hai, lasă, nu fii trist! Vei mai avea ocazii, dar dacă nu, să știi că eu n-am să te uit atunci când voi ajunge pe culmile gloriei!

Matupin se întristă și mai mult. Din nou maiorul său, cu gândurile lui sumbre de neînțeles, cu vorbele sale de oracol al morții și nenorocirii, era ca o piață rea, ca și o cucuvea ce prevestea moartea, ca și acelea din poveștile copilăriei relatate de bunica sa într-un sat uitat din inima Ucrainei. Se scutură ca de o vedenie, îi strânse brațul lui Ignușenko șoptindu-i:

— Ai grijă de tine, Vasili!

Se îndepărtă grăbit, fiară să răspundă la râsul încrezător al căpitanului. Ajuns în zona de încartiruire a companiei sale, se îndreptă grăbit spre cortul maiorului. Dădu buzna, surprinzându-l pe maior aplecat peste o hartă, la lumina chioară a unei lanterne de buzunar. Înainte ca maiorul să apuce să împătorească grăbit harta, apucă să vadă încercuită cu creionul stațiunea Ocna Șugatag. Maiorul îl apostrofa ceva mai violent decât s-ar fi convenit pentru că năvălise așa peste comandantul său, după părerea căpitanului, poate prea violent.

Oarecum descumpănit, abordă problema ce-l frământa, dar după discuția ce a urmat, căpitanul Matupin părăsi cortul cu capul plecat, în urechi răsunându-i cuvintele maiorului: „Riscurile sunt prea mari, Georgi, iar eu port responsabilitatea vieților oamenilor mei. Crede-mă, atunci când vei fi în poziția mea, sunt convins că și tu vei proceda la fel!” Fără să mai gândească, se grăbi să prindă câteva ore de somn, întrucât era convins că îl aștepta o zi dificilă.

Înghesuit în TAB, căpitanul Vasili Ignușenko îi făcu cu ochiul unuia dintre soldații care păreau mai temători. Acest gest simplu, amical, în obscuritatea vehicolului, păru să redea încrederea militarului, care reuși chiar un zâmbet chinuit. Tuturor le era teamă, chiar și căpitanului, dar acesta din urmă știa foarte bine să-și disimuleze trăirile, mai ales că toți oamenii săi așteptau de la el să fie un exemplu. În plus, era convins că această misiune va reprezenta pentru el șansa unei avansări rapide, poate chiar și o decorație. Totul era să se comporte cum se cuvine, iar onorurile vor veni după aceea. Păcat de Matupin, ar fi avut el șansa aceasta, dar cu maiorul său...

Coloana se deplasa într-o ordine perfectă. Drumul era deschis de tancul Oplot al comandantului plutonului 3, locotenent-majorul Supovski, urmat de un tanc T-84, după care urma un TAB cu infanterie. Urmau tancurile plutonului 2, din când în când intercalate cu vehiculele de infanterie, printre care și cel al căpitanului Ignușenko, apoi coloana se încheia cu un grup compact de tancuri. Șoseaua era destul de îngustă, permițând deplasarea numai a câte unui vehicul odată. Coloana se angajase pe porțiunile relativ drepte ce prefigurau traseul dificil ce urma să-l străbată. Aici marginile drumului erau formate de porțiuni late de câteva zeci de metri acoperite de iarbă, abia apoi urma pădurea ce urca pe pantele repezi și neregulate ale dealurilor înconjurătoare.

După un pinten stâncos, șoseaua cotea la dreapta, începându-și traseul de urcușuri și serpentine, iar pădurea deasă cobora până la marginea asfaltului. Fără șovăire, Supovski înscrise tancul dincolo de pinten și de raza vizuală a restului de trupe ucrainene, iar coloana blindată îl urmă imediat. În scurt timp, ultimul tanc dispăru după stâncă.

Supovski privea înainte, prin dispozitivul de vedere pe timp de noapte. Vizibilitatea asupra șoselei era estompată de următoarea curbă ce se apropia cu repeziciune. În lateral, printre copacii întunecați, era aproape nulă. Cu toate acestea, nu era îngrijorat. Atacul victorios al blindatelor sale asupra plutonului românesc în cursul dimineții îi dăduse un sentiment de încredere deplină în forțele proprii, chiar dacă o voce interioară uneori îi șoptea că era pe cale să comită o mare greșeală, fatală pentru mulți comandanți, aceea de a și subestima

adversarul. Se întinse pentru a-și destinde membrele amortite, apoi luă legătura radio cu restul coloanei. Ascultă răspunsurile comandanților de tancuri, după care își mută din nou atenția la drum. Totul mergea bine, nici un semn de activitate inamică. Depășise deja următoarea curbă, urmat îndeaproape de restul coloanei. Înaintase câțiva kilometri buni pe șoseaua șerpuitoare și drumul continua să urce prin același peisaj împădurit. Se gândea să ceară prin radio trupe suplimentare care să-i urmeze vehiculele și să asigure porțiunea deja parcursă fără incidente în toiul nopții. Se părea că șefii avuseseră dreptate! Românii nu apucaseră să apere trecătoarea! Sau trupele lor erau atât de puține, încât nu vor îndrăzni să atace o coloană blindată puternică?

Singurul zgomot care tulbura liniștea nopții era duduitul monoton al motoarelor. Suprapunându-se peste el, conductorul tancului începu să fluiera o melodie la modă. Supovski știa că această manifestare era o destindere a nervilor încordați, care se relaxează pe măsura înaintării, mai ales că nu au avut nici un incident până acum. Era convins că în alte vehicule, soldații cântau de-a dreptul. Încercă să socotească cât mai aveau de mers până în vârf. Se întreba când ar fi bine să cheme restul trupei, când va ajunge în vârf sau după ce va traversa toată trecătoarea? De la ieșire, mai avea doar cincisprezece kilometri până la intrarea în Baia Mare, trebuia să traverseze orașelul Baia Sprie și satul Tăuții de Sus. Dacă avea noroc, ar fi putut să ocupe singur Baia Mare, sau măcar Baia Sprie. O adevărată faptă eroică, care ar putea decide cursul războiului. De ce nu, câte victorii nu au depins doar de o singură acțiune hotărâtă a unui grup redus numeric?

Dintr-o dată, operatorul radio se răsuci spre el întrebător, ascultând atent. Își dăduse una dintre căști jos de pe ureche, coborî privirea concentrându-se, de parcă ar fi vrut să prindă vreun sunet din depărtare. Supovski ascultă și el. Într-adevăr, parcă peste zgomotul motoarelor coloanei sale blindate, se mai percepea un sunet. Ceva cu o octavă mai sus, tot produs de motoare, la început imperceptibil, dar crescând din ce în ce mai mult în intensitate, ajungând să poată fi deslușit cu ușurință. Hublourile nu-i spuneau nimic, așa că ridică trapa și ieși pe jumătate afară, în răcoarea nocturnă. Trase în piept cu nesaț aerul tare și ozonat al nopții, simțind cum miresmele de brad aproape îl îmbată. Era gata să uite motivul pentru care ieșise pe trapa superioară, când percepse zgomotul străin mult mai clar. Erau mai multe motoare și părea că undele sonore veneau de pretutindeni. Ridică ochii spre coroanele copacilor ce mărgineau șoseaua, o barieră vizuală deasupra căreia stelele și luna ivită dintre nori dădeau cerului o nuanță bleumarin întunecată. Abia atunci sesiză diferența dintre cadențele motoarelor blindatelor sale și motoarele străine. Acestea din urmă mai aveau un tonou ceva mai îndepărtat, sacadat. Îl recunosc

cu groază: „Pale de elicopter!”

Într-adevăr, erau elicopterele IAR 330 Puma Șocat, vânătorii nopții. În clipa următoare se ridicară de după coroanele copacilor, unde așteptaseră sosirea coloanei. Trei de o latură și două de cealaltă. Al șaselea apăru de după o curbă planând la joasă înălțime chiar în fața tancului lui Supovski. Preț de o clipă rămăseseră parcă suspendate în aer, cu câte o lumină roșie pulsând sub fuselaj, apoi se aplecară ușor înainte.

O fracțiune de secundă, Supovski rămase paralizat de spaimă. Se trezi ca dintr-un vis în momentul în care elicopterul din stânga sa se răsuci ușor pentru a oferi rachetelor antitanc Hellfire prinse pe lateral un câmp cât mai bun de tragere. Se lăsă să cadă în tanc trăgând trapa după el și urlând spre echipaj:

— FOOC!!

Dar era prea târziu. Căpitanul Laurențiu Bodea, conducătorul escadrilei de elicoptere IAR 330 Puma Șocat, aștepta de mult clipa aceasta. Vroia să fie primul care deschide ostilitățile și nu dorea să rateze momentul. Aflat în elicopterul din fața tancului din fruntea coloanei, sesiză în întuneric silueta întunecată ce se lăsase în interior. În acel moment rupse tăcerea radio impusă în momentele grele de așteptare:

— FOC!!

Instantaneu apăsă butonul de lansare a primei rachete Hellfire din cele opt dispuse câte patru pe suportii laterali ai fiecărui elicopter. Aceasta porni ca un fulger trăgându-și trena de flăcări și fum, ghidată de capul de dirijare laser pe direcția dată de sistemul de desemnare al țintelor TADS, pentru a se înfige o clipă mai târziu în burta mastodontului de 48 de tone. Explozia săltă tancul o jumătate de metru în aer, de unde se prăbuși greoi ceva mai în spate, doar pentru a putea fi lovit din lateral de alte două rachete lansate de pe celelalte elicoptere. Tancul lui Supovski sări în aer ca un foc de artificii ce împrășca în jur scânteii și metal topit. Turela pluti ireal prin aer și se răsturnă cu marginile incandescente în tufe ce marcau drumul asfaltat. Doar șenilele delimitau imensul foc de tabără ce marca locul în care, cu câteva secunde mai devreme, avansa imperturbabil simbolul puterii mecanizate a coloanei blindate, masivul tanc Oplot.

Celelalte elicoptere distruseră concomitent ultimul tanc din coloană, blocând-o la ambele capete. Apoi, căpitanul Bodea trecu cu elicopterul său de-a lungul acesteia lansându-și rachetele și trăgând cu tunul GIAT de 20 mm asupra vehiculelor descumpănite. Din părțile laterale, restul escadrilei își descărca ura executând un foc susținut cu tot armamentul. Unele elicoptere erau dotate cu rachete antitanc X-5, doar câteva fiind echipate cu rachetele americane AGM-114 Hellfire. Cu toate acestea, cu noul tip de cască MIDASH cu senzori ce roteau

capetele rachetelor după privirea pilotului, precum și cu ajutorul sistemului de vedere pe timp de noapte NVG (Night Vision Goggles), piloții trăgeau ca la antrenament asupra țintelor care nu se puteau mișca nici în față sau spate, coloana fiind blocată în ambele capete de tancuri în flăcări, dar nici lateral, din cauza terenului inaccesibil.

După ce-și terminară rachetele, elicopterele începură să se rotească ca un stol de ulii deasupra rămășițelor incendiate, trăgând fără oprire cu tunurile și cu mitralierele în epavele incandescente ale tancurilor și transportoarelor blindate, ca și cum ar vrea să se asigure că nu mai există nimeni în viață, deși era evident că nici o ființă n-ar fi putut supraviețui unui asemenea foc susținut. Câteva siluete care au încercat să fugă spre pădurea din marginea drumului au fost secerate fără milă. Într-un târziu, după consumarea muniției aproape în întregime, căpitanul Bodea dădu semnalul de reîntoarcere la bază. Nu dorea să-și forțeze norocul, uriașul șarpe de foc era vizibil de la kilometri întregi, iar unele aeronave inamice s-ar putea arăta curioase.

Tânărul locotenent căzut la Vadu Izei era răzbunat. Chiar înainte de a pleca în misiune, comandantul unității le arătase filmul anihilării rezistenței de la Vadu Izei de către tancurile ucrainene, așa cum a fost surprins de către sateliții americani. Comandantul subliniase că vor merge la luptă chiar împotriva tancurilor ce au făcut aceasta. Nici acum, cu misiunea îndeplinită și în drum spre bază, Bodea nu înțelegea de unde a știut comandamentul că tocmai acele tancuri vor încerca forțarea trecătorii în cursul nopții.

Sâmbătă, 29.05.2010, ora 1.40

Frontul de sud „Dobrogea”

Planul maiorului Virgil Pinte, noul comandant al frontului de sud, era gata de a fi pus în aplicare. Încă din cursul zilei, înainte ca acesta să fi fost practic gândit, aeronavele militare de transport C-130 Hercules au început să facă curse regulate spre linia frontului aducând din Oltenia și București trupe proaspete, materiale militare și muniții. Dar în primul rând tancuri și mașini blindate. De la Constanța și de la alte aerodomuri din apropiere, imense convoaie afluiu spre linia defensivă Hârșova-Capul Midia, cunoscută ulterior ca „Linia Pușcaș”. Au fost aduse așa, împreună cu aeronavele Antonov-24, patru batalioane de tancuri complet echipate, inclusiv cisterne de aprovizionare cu combustibil, acestea din urmă venind pe calea ferată de la București la Constanța.

Trupele din centrul și sud-vestul țării au fost deplasate sau se aflau în curs de deplasare spre cele două fronturi ce aveau urgentă nevoie de ele. Această migrație militară trezi o oarecare îngrijorare în rândul unor eșaloane superioare politico-militare, deoarece lăsau granița sârbă prea descoperită, iar semnalele de acolo nu erau din cele mai încurajatoare. După asasinarea premierului Zoran Djindjici, în 12 martie 2003 și separarea Muntenegrului în 2006, după o perioadă de acalmie, lucrurile s-au complicat odată cu venirea la putere, câțiva ani mai târziu a unui guvern condus de unul dintre partizanii aflat în linia a doua a partidului lui Slobodan Miloșevici. Politica revanșardă asupra vecinilor, după moartea lui Miloșevici la Haga, devenise la ordinea zilei, iar tensiunile din Kosovo, pe fondul escaladării situației în Albania, amenințau din nou să arunce Balcanii în aer, mai ales că Macedonia, după luptele din 2001, dar mai ales Kosovo, după tulburările din 2005, erau destul de șubrede.

Președintele Danulescu își asumă riscul și aprobă desfășurările de trupe propuse de Pușcaș. Prefera să acționeze acolo unde era nevoie acum, decât să se păzească de o posibilă criză în sud-vest, care s-ar putea să nu aibă loc niciodată. Sau cel puțin nu acum. Astfel, aeronavele C-130 Hercules parcurgeau non-stop țara de la vest la est încărcate cu soldați și materiale militare, în paralel cu trenurile înțesate cu tancuri și vehicule blindate ce blocau triajele garilor de pe parcurs.

La nord de Hârșova, pe șoseaua spre Tulcea, forța de atac era gata de plecare. Era constituită din două batalioane de blindate susținute de două regimente de infanterie, mai mult decât preconizase maiorul

Pintea. Lor li se mai adăugau și două companii de gardă, iar din aer vor beneficia de aportul a două escadrile de Mig-21 Lancer și una de elicoptere de asalt Puma Șocat. O escadrilă de IAR-99 Șoim le va asigura de asemenea sprijinul. Lor li se mai adăugau și două aparate Sea Harrier cu decolare verticală, ideale pentru sprijinul la sol, împrumutate de la britanici, dar pilotate de piloți români ce au făcut cursuri de zbor cu astfel de aparate în Statele Unite. Aceste două aparate făceau parte dintr-un lot de patru trimise din Turcia de la baza Incirlik în cursul zilei. Tot cu titlu de împrumut, dar de data asta de la americani, aterizaseră la București douăsprezece aparate de luptă F-14 Tomcat și F-16 Fighting Falcon care, de asemenea, urmau să fie încadrate cu piloți români cu stagii de pregătire în Statele Unite pe aceste tipuri de avion.

Batalioanele de tancuri erau constituite în marea lor majoritate de tancuri T-72 și TR-85 modernizate, mai ales la partea electronică și la cea de dirijare a focului, în cadrul programului demarat în anii '90.

Forța asamblată era sub comanda căpitanului Morun, un ofițer de blindate ce nu se aștepta să fie procopsit cu o astfel de misiune. Cu toate acestea, își luă rolul foarte în serios, organizând dispozitivul de atac cu deosebită grijă. Era un ofițer conștiincios, ce nu lăsa nimic la voia întâmplării. Tancul său urma să înainteze în mijlocul dispozitivului, având astfel o perspectivă panoramică asupra deplasării forțelor sale. Infanteriștii vor merge în transportoarele blindate „Zimbrul” de fabricație românească, apropiate de clasicele TAB-uri, precum și în MLI-84M (Mașini de Luptă ale Infanteriei), de asemenea modernizate la începutul deceniului. Acestea vor fi încadrate între tancuri și împreună vor parcurge în viteză cei aproximativ treizeci de kilometri ce despărțeau Hârșova de primele elemente ale armatei ucrainene ce încălecaseră șoseaua. Până la contactul cu inamicul, coloana se va deplasa pe șosea în viteză pentru a contribui la elementul surpriză ce se va putea constitui într-un factor hotărâtor în confruntarea ce se apropia.

Dispozitivul de luptă ce va fi adoptat la vederea inamicului va fi unul larg, de ambele părți ale șoselei, pe terenul nisipos din zonă, cu infanteriștii debarcați urmând tancurile, iar transportoarele vor participa la forța de atac, susținând-o cu mitralierele de 7,62 și tunurile de 30 mm. Se mai adăugau câteva mașini de luptă ale infanteriei de tip MLI-84 „Jderul” ale căror tunuri de 73 mm și mitraliere de 7,62 mm, precum și sistemele integrate tic rachete antitanc dirijate Spike, vor putea să-și aducă aportul în luptele ce vor urma. Legătura cu forțele aeriene ce urmau să-l sprijine va fi ținută prin radio în permanență.

O ultimă verificare, apoi ordinul de pornire răsună în căști. La rândul său, căpitanul Morun transmise ordinul forțelor de sub

comanda sa, dar în variantă proprie:

— Băieți, de noi atârnă viețile la o grămadă de băieți buni! De felul în care ne vom bate, depinde cum vor fi scoși prietenii noștri din rahat, depinde cine va câștiga afurisitul ăsta de război pe care noi nu l-am vrut! Așa că, haideți să-i radem pe ticăloși! Doamne-ajută!

Uralele străpunseră liniștea nopții, fiecare tanc, fiecare transportor se trezi la viață. Căpitanul Morun, cu căștile radio pe cap, se ridică deasupra turelei astfel încât să poată fi văzut de toată lumea ce purta ochelari cu vedere pe timp de noapte (NVG-uri), ridică brațul drept, după care îl coborî în față printr-o mișcare energică, răcnind în microfon:

— ÎNAINTEE!!

Într-o clipă, o sută de motoare duduie la unison și imensul șarpe de oțel se întinse de-a lungul șoselei pornind la început cu viteză scăzută, dar pe măsură ce fiecare își găsea locul în formație, din ce în ce mai repede. În scurtă vreme, coloana ajunsese să se deplaseze cu șaizeci de kilometri pe oră, aproape de viteza maximă a tancurilor.

După douăzeci de minute încetiniră viteza, grupându-se din mers în formație de luptă. Plutoane de tancuri ieșiră de pe șosea de ambele părți, dispunându-se într-un front larg, ce măsura mai bine de trei kilometri în lungime. În scurtă vreme opriră, cu motoarele duduind, așteptând ca „Zimbrii” și „Jderii” să-și descarce încărcătura umană ce urma să-și ocupe locul în spatele zidului de oțel. Infanteriștii se cățărară pe tancurile ce începură să avanseze încet, apoi din ce în ce mai repede. Căpitanul Morun spera că trupele ucrainene nu apucaseră să mineze terenul, mai ales că nu aveau cum să se aștepte la un atac pe această direcție. Din acest punct de vedere, nu putea decât să-i dea dreptate maiorului Virgil Pinte, inițiatorul planului de atac.

La lumina stelelor, prin NVG-uri, se distinge linia unor dealuri ușoare, unde, conform ultimelor fotografii prin satelit și înregistrărilor UAV-urilor, au fost semnalate trupe inamice. Rafale lungi de mitraliere sparseră noaptea luminând bezna cu traiectorii de trasoare. O parașută luminoasă descrie o curbă și se sparse într-un alb orbitor ce începu să planeze, scaldând terenul într-o lumină ireală. Tancurile devin vizibile ca în plină zi și focul ucrainenilor se dezlanțuie împotriva lor.

Morun dădu ordinul de atac. Infanteriștii săriră de pe tancuri și porniră la adăpostul acestora spre pozițiile care mai mult se ghiceau. Tancurile accelerară și traseră din goană. Linia înălțată a orizontului ce marca pozițiile ucrainene luă foc la impactul cu obuzele de 88 și 100 mm. În câteva secunde parașuta se stinse, noaptea luminată de trasoare și explozii reintrându-și în drepturi. Căpitanul dirija atacul ferm, tancurile sale identificând din mers cuiburile de mitralieră și distrugându-le unul câte unul. Din fericire, avea în față doar elemente

de infanterie care erau dotate cu mijloace antitanc insuficiente și nu aveau cum să-l oprească. Mai încolo, când va atrage asupra lui grosul forțelor ucrainene, nu va fi așa de ușor. Totuși, riposta ucrainenilor era destul de susținută, ei trăgând asupra tancurilor și infanteriștilor români cu tot ce puteau. Primele tancuri atinseră linia defensivă ucraineană și trecuseră de ea, rupând grupurile de apărători în insule izolate de rezistență anihilate una câte una cu ajutorul infanteriștilor, cu arme ușoare și cu grenade de mână. La scurt timp, trupele căpitanului Morun puseseră stăpânire pe pozițiile ucrainene și se opriră câteva minute pentru a se regrupa pentru urmărire. Căpitanul vroia să exploateze succesul inițial împotriva primei linii ucrainene ce încropise rezistența practic în ultimul moment. Nu dorea să dea răgaz inamicului, deoarece era conștient că în curând se va întâlni cu trupe mai bine pregătite și echipate, poate chiar cu blindate.

Sări din tanc pentru a evalua situația. Avea un tanc distrus și unul avariat de o lovitură de aruncător în șenilă. Deja membrii echipelor de reparație și întreținere se foiau în jurul acestuia. Dacă vor reuși să-l repare, îi va prinde din urmă, dacă nu, va fi remorcat înapoi, spre Hârșova. Începuse evacuarea răniților și prizonierilor. Pierderile nu erau așa mari pe cât se așteptase, ținând cont că era botezul focului pentru oamenii săi, totuși, rezistența fusese moderată. Prizonierii, în număr de circa patruzeci, înaintau cu mâinile pe cap spre spatele unui camion descoperit, escortați de soldați cu baionetele la arme.

Explozii asurzitoare la mică distanță îl făcură să se trântescă la pământ. Unul din prizonieri o luă la fugă spre câmp cu gândul de a profita de diversiune, dar gloanțele escortei îl ajunseră, aruncându-l la pământ ca pe un sac de cartofi. Poate doar se speriasse și fugise spre adăpost, dar soldații din escortă nu țineau cont de asta. Nimeni nu mai încercă să fugă, doar grăbiră pașii, aplecați, spre camionul care îi aștepta cu motorul pornit. O nouă salvă de obuze se prăvăli provocând distrugere și moarte. Un tanc și un transportor, lovite în plin, săriră în aer.

Morun răcni în stație împrăștierea, apoi ceru prin radio sprijin aerian, dându-și indicativul care i se părea oricum destul de ciudat. Îi răspunse o voce guturală printre duduitorile motoarelor de avion:

— I-am reperat, Grup Nouă, aveți o baterie de obuziere la zece kilometri nord-nord-vest! Atacăm acum!

Exploziile înfundate ale rachetelor aer-sol lansate de Mig-urile 21 Lancer se puteau auzi destul de clar. Continuară vreo cinci minute, apoi liniștea se lăsă din nou peste Câmpia Dobrogei. Doar în depărtare se ghiceau motoare de avion la mare altitudine. Radioul lui Morun reveni la viață, aceeași voce răsunând în difuzor:

— I-am ras, dar cred că veți avea companie! Ni se confirmă că turme de rinoceri se adună pe șosea la vreo treizeci de kilometri de

voi. Se adună din toate părțile! Realimentăm și venim să vă ajutăm, mai ales că se semnalează bondari în zonă! Baftă!

Deci planul lui Pinteă părea că va da roade. Inamicul aduna tancuri de peste tot pentru a-i face față. Morun își aranjă cascheta, (o prefera în tanc în locul căștii de oțel), apoi dădu semnalul de pornire. Aveau treabă.

Locotenent-colonelul Voicu Sânmărtean închise stația portabilă radio. Noul său superior, maiorul Virgil Pinteă, fusese destul de clar. Deși aparatura de încriptare-decriptare pe 128 de biți împreună cu interferențele datorate condițiilor atmosferice și terenului dădeau unele inflexiuni metalice, Sânmărtean îi ghici îngrijorarea superiorului său, îngrijorare cu greu reținută în voce. Era și normal, avea aproape o brigadă încercuită, iar ucrainenii începuseră să preseze strângând cercul. Era acolo regimentul 88 infanterie în întregime, două baterii de artilerie, o unitate de geniu, precum și două batalioane de infanterie separate de propriile regimente în momentul închiderii cercului. Totodată, mai puteau fi găsite resturi din alte unități, adunate în pripă în două companii supradimensionate și puse sub comanda unor ofițeri rătăciți și ei de propriile unități.

Sânmărtean îl înțelegea pe Virgil Pinteă, deoarece și el era din cale afară de îngrijorat. Fiind ofițerul cu cel mai înalt grad prins în încercuire, avea responsabilitatea întregii grupări de forțe aflate alături de el. Posibilitatea capitulării ieșea din discuție, chiar dacă astfel ar fi putut salva viețile oamenilor săi. Nu putea să lipsească țara de o importantă capacitate militară și, în plus, era convins că oamenii săi ar fi preferat să moară în luptă decât să se predea.

Planul lui Pinteă putea să meargă, mai ales că atacul diversionist începuse bine. Chiar dacă ar reuși evacuarea fie și a unei părți din oameni și din materialul militar, tot ar fi o victorie. În primul rând răniții, adunați în două corturi imense cu câte o cruce roșie pictată deasupra, au nevoie de asistență medicală urgentă și vor trebui evacuați primii. Ținând cont de faptul că unitățile sale sunt în contact permanent cu inamicul pe inelul exterior de rezistență, numărul răniților nu putea decât să crească în ritm alarmant, mai ales că ucrainenii începuseră să atace susținut. Reușiseră chiar și unele infiltrări, eliminate cu mare greutate prin intervenția singurului detașament păstrat în rezervă, iar uneori și cu ajutorul unor trupe scoase din dispozitivul de apărare.

Doar atacul blindatelor căpitanului Morun a reușit să slăbească încercuirea. În sfârșit, apărătorii extenuați puteau să răsuflă puțin. Dar nu aveau prea mult timp pentru asta. Locotenent-colonelul Sânmărtean era convins că în curând liniile inamice vor fi suficient de subțiri pentru a se putea strecura printre ele împreună cu o

importantă parte din militarii valizi de care dispunea. Tocmai aici apărea dilema lui.

Cu o oră și jumătate în urmă, i-au fost aduși doi ofițeri români parașutați în interiorul careului deținut de oamenii săi, aceștia cerând insistent să fie duși la locotenent-colonelul Sânmărtean. Primiți de acesta, au rezumat verbal planul lui Pintea, neavând nici un ordin scris asupra lor, ca măsură de precauție pentru cazul în care ar fi fost parașutați din greșeală în liniile inamice sau ar fi fost capturați. Cei doi ofițeri îi dădură niște cuvinte cheie pe care să le folosească în convorbirea radio cu maiorul Pintea, astfel ca identitatea lor să fie recunoscută, precum și scopul pentru care se aflau aici. Într-adevăr, Pintea îl asigură pe Sânmărtean că cei doi sunt trimișii săi și îi ordonă să țină cont de planul care îi va fi expus.

Pe unul dintre ei Sânmărtean îl cunoștea vag, parcă se mai întâlniseră mai demult prin una dintre unitățile prin care a trecut. Sânmărtean îl iscodea cu privirea încercând să și-l amintească, dar nu reușea, cu toate că se putea lăuda cu o memorie deosebit de bună. Tânărul maior, observând interesul locotenent-colonelului, zâmbi și îl lămuri:

— Da, domnule locotenent-colonel, ne-am cunoscut în 2003. Eram ofițer de legătură la Kabul și ne-am întâlnit la Kandahar, atunci când „Scorpionii roșii” au predat către „Vulturii Carpaților” ștafeta în Afghanistan. Dumneavoastră erați bucuros că vă întoarceți acasă. Eu am mai rămas două luni, după care am fost transferat în Irak.

Făcu o pauză, apoi se prezentă din nou:

— Căpitan Vasilescu, vorbeam deseori la telefon despre situația tactică din zonă.

Figura lui Sânmărtean se luminează a recunoaștere, apoi lăasă deoparte și ultimele rezerve. Era suspicios din fire și cu atât mai mult acum, când planul adus de Pintea prin intermediul celor doi ofițeri parașutați era destul de îndrăzneț și, în plus, venea în contradicție cu planul său propriu, pe care deja începuse să-l pregătească în teren.

Ca un șahist ce-și mută piesele pe tablă, tot așa și el deplasase unitățile cele mai valide spre sud, pentru a putea forma o forță de izbire ce să se înfigă ca o pană în dispozitivul advers, creând un culoar suficient ca să-și strecoare și restul efectivelor prin breșa făcută. Ca orice plan, nu putea fi perfect, iar în acest ii/ nu era sigur că va reuși să-și scoată toți oamenii înainte ca ucrainenii să reușească să închidă cercul din nou, de data asta definitiv. Era îngrijorat mai ales pentru trupele care vor trebui lăsate ultimele ca acoperire, care vor trebui să mențină cercul și să lupte în retragere până ce grosul va reuși să treacă. Aceștia vor fi practic sacrificați, poate o parte din ei vor reuși să se strecoare spre nord și vor putea ajunge, cu mult noroc, să se alăture celor rămași izolați în Delta Dunării și alături de ei să continue

rezistența.

Iar acum, planul lui Pintea îi dădea peste cap toate pregătirile. E adevărat, trebuia să recunoască, încurca și planurile ucrainenilor. Mișcarea lui Pintea va dezorganiza tot dispozitivul de luptă ucrainean și era suficient de nebunească încât să aibă șanse mult mai mari de reușită. Încă mai ezita atunci când căpitanul Vasilescu îi adusese aminte de perioada petrecută în Afghanistan alături de „Scorpionii Roșii”. Zâmbi la amintirea acelor vremuri, apoi se întristă la gândul că o parte din Batalionul 93 „Neagoe Basarab” din Craiova, cei supranumiți în Afghanistan „Scorpionii Roșii”, erau prinși împreună cu el în încercuire. Dar decizia trebuia luată și se părea că planul lui Pintea era cel mai bun în condițiile date, mai ales că atacul căpitanului Morun începuse bine.

Își îndreptă brusc spinarea și se adresă celor doi ofițeri, precum și staff-ului său de campanie:

— Domnilor, avem de lucru! Haideți să-i dăm drumul!

Lumina lunii se strecura filtrată printre norii prelungi. Pe câmpul din față, chiar la dreapta tufișurilor de scaieți, maiorul Brebu, comandantul Batalionului 93 „Neagoe Basarab”, numit așa după numele domnitorului muntean de la începutul secolului XVI, ctitor al Mănăstirii Argeșului, dar denumit în timpul misiunilor din Afghanistan din cadrul operațiunii „Enduring Freedom”, „Scorpionii Roșii”, privea prin NVG spre pozițiile ocupate de soldații ucraineni. Puțin mai la dreapta putea vedea contururile a trei trupuri rămase de la ultima tentativă de atac a inamicului. Aceștia fuseseră secerăți de-a dreptul în momentul în care s-au ridicat din adăpost, făcând astfel ca atacul ucrainean să moară încă din fașă.

Maiorul Brebu era locotenent atunci când se deplasase în Afghanistan cu plutonul său pentru a face parte din primul schimb de șase luni al militarilor români ce participau în această țară la misiuni de luptă în războiul împotriva terorismului. Încă își amintea de lungile patrulări în zonele periculoase, zone în care ulterior detașamentul român „Vulturii Carpaților”, cel ce i-a înlocuit la sfârșitul perioadei de șase luni, va descoperi cel mai mare depozit de armament taliban ce va fi găsit vreodată în Afghanistan. Până atunci, maiorul Brebu considera că experiența din acele locuri inospitaliere a fost crucială pentru cariera sa militară și mai toți cunoscuții săi îi dădeau dreptate, considerând că de la întoarcerea sa de acolo, de mai bine de șapte ani, viziunea și optica sa asupra tuturor factorilor ce puteau influența viața unui militar suferiseră o schimbare profundă. Acolo, cot la cot cu simpli soldați, îndurase rigorile și asprimile unui trai într-un ținut ostil, amenințat de un dușman nevăzut, fapt care îl apropiase poate mai mult de o anumită înțelegere și percepție asupra relației dintre

superiori și subordonați. Se apropiase în așa măsură, dar fără să depășească limita, de aceștia din urmă, încât soldații din subordinea sa ajunseseră să-l privească mai mult ca pe un frate mai mare decât ca pe un superior, dar un frate mai mare căruia îi așteți un respect deosebit nu numai pentru vârsta sa, ci și pentru experiența și înțelepciunea dobândită prin școală și viață. În campanii, la fel ca și alți comandanți de oști celebri, trăia cot la cot cu ei, mâncând aceeași mâncare, stând în același șanț și împărțind privațiunile unei vieți de militar. Nimeni nu-și amintea ca Brebu să fi comandat asaltul unei poziții sau vreun exercițiu altfel decât „După mine!”. Astfel de comandanți devin în timp idoli soldaților, iar Brebu era conștient de asta, deoarece toți știau că întotdeauna vorbea în numele lor și în cunoștință de cauză. De aceea, nimeni nu ar fi îndrăznit să-i discute ordinele, sau chiar să poată concepe acest lucru. Aveau încredere în el și l-ar fi urmat oriunde, chiar și până în iad.

O mișcare în stânga zonei ce o scruta prin dispozitivele de vedere pe timp de noapte îi atrase atenția. Cineva, în frontul ucrainean se mișcase de parcă ar fi încercat să se ridice. Imediat, din apropiere, un lunetist trase trei focuri spre silueta care abia se ghicea. Riposta nu se lăsă așteptată și veni dinspre frontul ucrainean sub forma tirurilor unei mitraliere căreia trasoarele îi descopereau poziția nepermis de mult. Aruncătoarele românești intrară în joc dirijându-și focul spre poziția mitralierei, trezind pozițiile ucrainene ce începură să tragă cu arme ușoare și cu tot ce aveau la îndemână. Duelul dură vreo cincisprezece minute, apoi încetă de la sine.

Brebu suspină adânc. Va trebui să continue joaca încă două ore, după care va trebui să-și răsfire oamenii pe încă un kilometru de o parte și de alta a poziției ocupate acum, pentru a putea acoperi retragerea trupelor din vecinătatea sa. După încă jumătate de oră, după un tir demonstrativ, va trebui să revină doi kilometri în interior pe poziții dinainte pregătite, doar pentru a reîncepe joaca de a șoarecele și pisica, servind ca acoperire pentru cei ce se vor retrage pentru a putea fi evacuați. Dar oamenii săi? S-a gândit cineva la ei? Cum vor putea scăpa de aici? Brebu oftă și se pregăti psihic pentru o noapte lungă, foarte lungă.

XXXVI

Sâmbătă, 29.05.2010, ora 1.20

Frontul de nord „Maramureșul”

Exploziile ce au urmat atacului elicopterelor căpitanului Laurențiu Bodea se stinseră de ceva vreme. Militarii ucraineni rămași în urmă, la intrarea în trecătoare, se adunaseră tăcuți în locul de unde se putea desluși, deasupra copacilor, la câțiva kilometri în față, o dungă roșiatică ce marca locul incendiilor în care pieriseră camarazii lor conduși de căpitanul Ignușenko și locotenent-majorul Supovski. Cupola roșiatică tremura în ritmul în care flăcările devorau ceea ce rămăsese din șarpele de oțel format din tancuri și TAB-uri care, cu puțină vreme înainte, erau pline de camarazi încrezători în victoria ce se profila la câțiva pași. Nimeni nu vorbea, toți priveau tăcuți, incapabili de vreo reacție, de parcă ar fi refuzat să creadă. Nu aveau nevoie de confirmări, toți erau morți, dar continuau să stea privind cerul roșiatic fără o vorbă. Au stat așa minute bune și după ce s-au stins ultimele explozii depărtate, semn că elicopterele ucigașe plecaseră. De ce trăsese atâta timp, când era clar că totul era în flăcări? Nimeni nu găsea o explicație. Ulterior, din când în când, bubuituri înfundate mai străpungeau întunericul.

„Muniția din tancuri!” sugeră pe șoptite careva, iar ceilalți îi dădură dreptate. Din cauza căldurii explodau proiectilele din flancuri, iar dacă ar fi fost ceva mai aproape, ar fi putut auzi și pocnetele seci ale cartușelor de mitralieră cuprinse de flăcări.

Treptat, un alt zgomot în crescendo își făcu loc în timpane. Motoare apropiindu-se, apoi pale de elicopter. Militarii ascultau, așteptând o confirmare a temerilor lor. Cineva strigă: „Vin încoace!” Ca la un semn, toată lumea începu să strige și să alerge panicată în toate părțile, căutând adăpost.

În acel moment apărură, chiar deasupra arborilor ce mărgineau platoul pe care marea ucraineană de oameni și vehicule se oprise seara precedentă. Zburau jos, la rasul copacilor și nu pierdeau deloc vremea. Urmărind grupurile de soldați ce alergau sperați, începură să tragă cu mitralierele în toate părțile culcând la pământ șiruri întregi. Strigătele de panică se transformaseră în urlete de durere și gemete în agonie.

Erau tot șase și tot IAR 330 Puma Șocat. În drum spre zona de atac, la scurtă vreme după decolarea de pe aeroportul din Baia Mare, unde ajunseseră în cursul serii tocmai de la aeroportul din Titu, aproape de București, baza Regimentului 61 Elicoptere de Atac, se întâlniseră cu cele șase Pume ale căpitanului Laurențiu Bodea. Se salutaseră în mers

și escadronul lui Bodea își clătinase în aer rampele laterale golite de rachete în semn de victorie. Acest gest, la fel ca și constatarea că nici unul dintre aparate nu părea atins, turnase optimism în venele aviatorilor conduși de locotenentul Mihnea Ogășan. Fuseseră nerăbdători să întâlnească inamicul și iată-i atacând cu furie un dușman surprins și dezorientat.

Două din elicoptere se desprinseseră din formație și porniră spre stânga, acolo unde la lumina trasoarelor și a fulgerelor exploziilor se ghiceau corturi mărginite de vehicule transportoare și camioane lăsate neglijent la marginea șoselei. Rachetele aer-sol intrară în acțiune provocând distrugere și moarte. Incendiile cuprinseseră mașinile una câte una, rezervoarele de benzină improșcând combustibilul aprins în toate părțile, propagând infernul de flăcări. Militari transformați în torțe vii alergau în toate părțile, urletele lor neomenești transformând noaptea în scena unui coșmar infernal.

Cei care reușiseră să-și păstreze cumpătul datorită antrenamentului, experienței sau chiar caracterului lor, încropiră o ripostă timidă împotriva atacanților veniți din cer. Cu armamentul individual, începuseră să tragă înspre păsările nopții, dar majoritatea, datorită grabei sau panicii, nu reușeau să vizeze țintele, mai ales că acestea erau într-o continuă mișcare. Totuși, goleau încărcător după încărcător la foc automat, cu speranța că vor putea goni fiarele nopții.

Căpitanul Matupin alerga cu energia disperării spre TAB-ul său. Nu o dată a trebuit să se arunce la pământ și să se târască cu fața râcâind pământul atunci când umbra unui elicopter trecuse pe deasupra lui vărsându-și încărcătura de proiectile ucigașe. O dată chiar a fost nevoit să dea la o parte un trup căzut, cu sângele șiroind din răni imense și tremurând cuprins de spasmele morții. L-a împins cât colo și s-a rostogolit cât mai departe de el, apoi și-a reluat înaintarea, fără să-și piardă din vedere obiectivul: TAB-ul său. Simțindu-se oarecum în siguranță, elicopterele îndepărtându-se, se ridică și începu să alerge. Ajunse la TAB întrebându-se de ce naiba nimeni nu a prevăzut și santinele dotate cu armament antiaerian, nu numai santinele de perimetru care să asigure tabăra împotriva unui atac terestru prin surprindere. De fapt și acestea erau doar înspre pădure, de parcă nimeni nu ar fi putut ataca din altă parte. Era adevărat că aceste lucruri le gândea acum prin prisma situației în care se afla, supus unui puternic atac aerian, dar nimeni nu se putuse gândi în cursul serii la acest aspect, mai ales că aviația română fusese practic inexistentă pe frontul de nord, cu excepția blestematelor lor de UAV-uri de supraveghere.

Se cățără pe TAB-ul scăpat de furia elicopterelor datorită prudenței maiorului care ordonase așezarea lor într-o zonă laterală mai ferită, ba chiar ordonase camuflarea lor rudimentară cu crengi de copac, lucru

ce a declanșat unele murmure la cei însărcinați cu această treabă. Li se părea exagerat să te comporți tocmai ca la carte, mai ales după o zi grea, dar fără să dai ochi cu inamicul. Dar, totuși, unde era maiorul? Iarăși avusese dreptate! Încă de două ori! Prima oară când fusese singurul comandant de companie ce își așezase oamenii mai ferit, ba chiar avusese discuții cu cei care dădeau dovadă de neglijență așezându-și tabăra în câmp deschis, fapt ce îi atrăsese unele zeflemele de la colegii săi mult mai încrezători. A doua oară atunci când a refuzat să însoțească tancurile lui Supovski, de parcă ar fi știut că nimeni nu se va mai întoarce din acea expediție! De parcă ar fi știut!

Matupin scutură capul ca să-și alunge gândurile învălmășite. Avea nevoie de el limpede, gata pentru acțiune. Scoase husa de pe mitraliera antiaeriană de 7,62 mm de pe TAB, deschise cutia și introduse banda de cartușe. Trase închizătorul și-l lăsă cu zgomot, declicul metalic anunțându-l că avea cartuș pe țevă. Își căută un adversar în care să tragă revărsându-și furia și ura acumulată în aceste minute de coșmar. În jurul său, scenariul continua aproape identic, cu elicopterele învărtindu-se pe deasupra vânzând cu gloanțe și rachete și ținându-l la pământ oameni și materiale. Riposta era încă foarte slabă, doar cu armele ușoare.

Ochi cu grijă înspre zona în care bănuia că se afla un elicopter și apăsă pe trăgaci. Simți șocul reculului în brațe în timp ce trasoare roșii urcau spre cer ajutându-l să-și corecteze tirul. În stânga sa, de pe un alt TAB, cineva deschise focul, alăturându-i-se. Iată că începea să se înfiripe riposta.

Din elicopterul său, locotenentul Mihnea Ogășan văzu trasoarele. Cu o mișcare de manșă își îndreptă elicopterul spre această nouă amenințare, pilotându-l într-un picaj strâns spre TAB-ul lui Matupin. Îl conducea în viteză spre țintă, deschizând focul cu tunul de 20 mm. Mai avea două rachete aer-sol pe rampele laterale și era decis să le folosească în momentul în care-l va avea în vizor pe trăgător. Îl căuta cu privirea știind că senzorii de pe cască vor dirija rachetele direct spre el. Pentru mărirea puterii de foc, mai avea în carlingă un mitralior ce trăgea independent, din lateral, cu o mitralieră de companie fixată în podeaua elicopterului și prinsă cu o coardă elastică de tavan.

Preocupat de atacator, locotenentul Ogășan pierdu din vedere restul terenului. Doar strigătul de avertizare al mitraliorului îl făcu să-și îndrepte atenția în lateral, iar ceea ce văzu îl făcu să se crispeze. Din umbra întunecată a unui cort pe jumătate prăbușit și cu capătul opus cuprins de flăcări, două siluete cu aruncătoare pe umăr se desprinseseră și îndreptară armele spre elicopterul ce cobora spre TAB-ul lui Matupin. Mitraliorul lui Ogășan trase o rafală lungă, dar imprecisă, ce răscoli pământul la picioarele celor doi. Unul din ei se aruncă la

pământ scăpând momentul, dar celălalt apucă să tragă. Ogășan încremeni preț de o fracțiune de secundă, dar își reveni repede.

Recunoscuse la lumina incendiilor că avea de-a face cu o rachetă sol aer (SAM) de tipul SA-7 Grail. Portabilă, lansată de pe umăr și posedând un detonator exploziv deosebit de puternic, această rachetă are o ghidare în infraroșu, funcționând pe sistemul pasiv, fără să emită semnale de căutare. Această rachetă era de tipul SA-7b sau 9K32M Strela-2M, cu o rază de acțiune de 3,6 kilometri, iar limitele de altitudine între care putea fi mortală erau între 15 și 1500 de metri. Dar datorită sistemului pasiv de dirijare spre sursa de căldură, racheta putea să o ia razna după lansare dacă se îndrepta spre soare sau spre căldura terestră în zonele deluroase. Dar acum fiind pe timp de noapte, acest lucru nu era posibil, iar incendiile a căror căldură ar putea devia racheta se aflau ceva mai la dreapta. Se mai puteau adăuga sistemele de identificare amic-inamic pe casca trăgătorului, dar acum nu era cazul, acest aspect fiind un detaliu lipsit de importanță. Important era să se depărteze cât mai repede de direcția urmată de rachetă și să-și folosească asul din mânecă, altfel ar fi putut fi ajuns înainte de a depăși zona de acțiune a rachetei, datorită vitezei ei de deplasare ce putea atinge 1,3 Mach, respectiv de 1,3 ori 430 metri pe secundă. Asul lui Ogășan erau dipolii și capcanele termice. Apăsă butonul de lansare al capcanelor și trase de manșă spre dreapta intenționând să treacă chiar pe deasupra focului ce cuprinsese cortul de lângă care s-a tras asupra lui. Își luase această măsură suplimentară de protecție pentru cazul în care trăgătorul apucase să fixeze bine sursa de căldură a elicopterului, caz în care racheta ar fi putut urmări manevra pilotului și pentru posibilitatea în care proiectilul reușea cumva să treacă de capcanele termice. Aceste capcane se împrăștiară ca un foc de artificii în momentul declanșării lor, încercând să păcălească prin semnătura lor termică puternică capul infraroșu al SAM-ului.

Manevra spre dreapta a lui Ogășan îl aduse însă prea aproape de tirul mitralierei de pe TAB-ul din apropierea lui Matupin. Chiar în clipa în care racheta exploda în stânga păcălită de capcanele termice, câteva gloanțe loviră coada elicopterului făcându-l să vibreze. Indicațiile de pe display o luară razna, iar elicopterul începu să se miște mai greoi chiar și după ce Ogășan trecu pe comenzile manuale, semn că circuitul hidraulic fusese lovit și pierdea lichid pe undeva. Luptându-se cu comenzile, reuși să pună elicopterul pe o direcție spre înafara zonei de conflict și comunică prin radio: „Comandantul a fost lovit!”. Restul elicopterelor se grăbiră să se grupeze pentru a-i acoperi retragerea, când porni o a doua rachetă, a celuiilalt trăgător, care între timp se ridicase de la pământ, de unde îl aruncase rafala mitraliorului de bord. Ogășan își lansă și al doilea set de capcane și încercă să se

îndepărteze, dar elicopterul era mai lent, mai greu de manevrat și pierdea altitudine, iar un fum gros începea să-i iasă din coadă. Cealaltă rachetă explodează datorită momelilor, dar de data asta mult mai aproape, fapt ce făcu ca suflul și o parte din schije să lovească în plin. Elicopterul căzu aproape liber până la trei metri de sol, unde Ogășan, cu umărul stâng zdrobit de o schijă, reuși să-l redreseze cât de cât. Strigă către mitralior să sară și acesta se desprinsese din chingi și se execută. Mai duse elicopterul treizeci de metri spre pădure, apoi simți că acesta începea să se învârtă în sens invers rotorului, semn că elicea din spate era pe cale să cedeze și nu mai putea menține echilibrul și direcția de zbor. Probabil fusese lovită de o schijă care îndoise una din pale și, în urma rotirii, avaria devenea mai gravă cu fiecare turație. Știa că elicopterul era pierdut și că tot ce mai putea face era să încerce să se salveze. Nu mai apucă, aparatul prăbușindu-se într-o minge de foc la cincizeci de metri de liziera pădurii.

Matupin scoase un strigăt de triumf văzând că, după căderea elicopterului, restul aparatelor atacatoare rupseseră lupta și se retraseră, poate și datorită faptului că nu mai aveau muniții. Printre incendii și resturi carbonizate, oamenii se adunau buimăciți, încercând să-și revină.

Profitând de diversiunea creată, la opt kilometri spre est o grupare de elicoptere survola la joasă înălțime teritoriul aflat sub controlul ucrainean. Trecuseră pe deasupra tancurilor de la Șomcuta Mare conduse de colonelul Tomoioagă, care ocoliseră linia Mare pe la est și se îndreptau spre nord, în întuneric. Tomoioagă tresări la auzul motoarelor, dar ulterior, când realizează că sunt ale noastre, se liniști și își conduse coloana mai departe. Elicopterele ocoliseră cu grijă zona luptei și înaintau spre nord păstrând cu strictețe tăcerea radio. Erau trei elicoptere masive de transport Mi-24 de fabricație rusească, aflate încă în dotarea forțelor aeriene române, însoțite de trei IAR 316 Alloette armate cu rachete aer-aer și aer-sol ca escortă. Piloții urmau cursul în tăcere, ascultând cu atenție exploziile depărtate ce marcau bătălia dusă de escadrila locotenentului Mihnea Ogășan, menită printre altele și să le asigure o traversare cât mai lipsită de riscuri.

La un moment dat, primul elicopter, un IAR 316, încetini, apoi începu să facă manevre dând un ocol circular unei zone marcate pe hartă. Restul aparatelor rămăseseră în aer, așteptând. Elicopterul din frunte începu să descrie al doilea cerc, când un semnal luminos de la sol îl făcu să se oprească și el.

O lanternă clipi, transmițând trei semnale luminoase lungi și două scurte. Imediat, aparatul coborî la sol și restul aparatelor înaintară până deasupra zonei vizate. Din aer, elicopterele Mi-24 își deschiseră ușile și câte două corzi din fiecare se lăsară la pământ, de fiecare parte

a elicopterului. În nici trei secunde, oameni înarmați până în dinți, cu rucsacuri în spate, începură să coboare în rapel, câte doi la două secunde. În momentul în care atingeau solul, fiecare se rostogolea cât mai departe pentru a lăsa locul următorului care venea pe coardă. Totul se desfășura într-un ritm alert ce denota o pregătire de excepție a fiecărui soldat în parte.

Era și normal, deoarece militarii debarcați făceau parte din Detașamentul 495 Operațiuni Speciale „Ștefan Soverth”, elita comandourilor din armata română. Din elicopterul lăsat la sol sări chiar comandantul acestuia, colonelul Dorinei Iancu, care ținuse neapărat să ia parte la această acțiune, în ciuda opoziției superiorilor săi. Argumentul suprem în disputa în care s-a implicat inclusiv colonelul Pușcaș, șeful SMG, a fost că importanța acestei operațiuni era atât de mare, încât necesita prezența în teren a celui mai îndreptățit om care să o poată duce la îndeplinire, iar acesta nu putea fi altul decât colonelul Iancu. În cele din urmă, Pușcaș s-a lăsat înduplecat, dar numai după ce Iancu i-a promis solemn că, alături de comandantul lor, băieții nu vor da greș. Iar Iancu nu a făcut niciodată promisiuni în van, despre asta oricine putea băga mâna în foc.

Colonelul Iancu, în vârstă de patruzeci și șase de ani, era un bărbat în plină formă. Chiar dacă avea părul grizonat accentuat, părea chiar mai bine pregătit fizic decât mulți dintre băieții de douăzeci și ceva de ani aflați sub comanda sa. Era genul comandanților iubiți de subordonați, în ciuda durității săpate pe chipul colțuros, iar toți cei ce-l știau puteau jura că niciodată nu a iertat pe nimeni, fie superior sau subordonat. Chiar dacă uneori era prea direct și-și uita menajamentele acasă, gradul înalt de pregătire al echipei sale făcea să-i fie iertate toate greșelile de tact de care dădea uneori dovadă. Cu toate astea, nimeni nu-l putea caracteriza mai bine, decât spunând despre el că era cel mai drept și corect colonel din toată armata română.

Chiar și acum, coborî din elicopter foarte vioi, purtând același echipament ca și oricare dintre soldați, inclusiv vesta antiglonț și carabina H&K. De abia atinse pământul când în cale îi apărură o siluetă pirpirie, cea a omului ce semnalizase cu lanterna, care se prezentă salutând ca la carte:

— Sergent-major Cosmin Nechita, de la Cercetare-Diversiune, permiteți să raportez! Mă aflu aici pentru a vă indica obiectivul numit „Nodul Gordian”.

Despăturindu-și o hartă detaliată, Nechita îi indică colonelului poziția față de obiectiv, precum și ultimele rapoarte asupra activității inamice din zona vizată, în timp ce soldații colonelului se grupau pe cele trei plutoane. Mulțumit de raport, colonelul Iancu i se adresă lui Nechita:

— Foarte bine, sergent! Vii și tu cu noi?

— Din păcate, nu, domnule colonel! Ordinele sunt să mă întorc cu elicopterul cu care ați venit dumneavoastră. În schimb, vă vor conduce doi colegi de-ai mei, sergenții Tușa și Chiș. Sunteți pe mâini bune, vă garantz!

Iancu zâmbi și-l bătu prietenește pe umăr.

— Sunt convins de asta, prietene! Să-i dăm drumul, până când nu se dezmeticesc gorobeții!

Deja elicopterele începură să se ridice îndepărtându-se de zona de aterizare. Nechita sări în elicopterul lăsat la sol, iar acesta începu să urce ușor. Ca un semnal de despărțire, Nechita ridică degetul mare în sus spre colonelul Iancu, dar acesta, preocupat de alte probleme, nu observă. În două minute, Detașamentul 495 Operațiuni Speciale rămăsese singur, împreună cu cei doi colegi ai lui Nechita, colonelul Iancu își împărți forțele pentru a înconjura discret, din trei direcții, satul Ocna Șugatag și, mai ales, obiectivul principal, comandamentul ucrainean al frontului de nord, după cum indica raportul „Condorului” recuperat în cursul serii de către sergentul-major Nechita.

Datele primite au fost considerate de o așa mare importanță, încât se spunea că însuși colonelul Pușcaș a ordonat nimicirea totală a grupării Supovski și raidul neîntârziat asupra centrului ucrainean de comandă. Dacă de prima sarcină elicopterele de atac IAR 330 Puma Șocat s-au putut achita mai mult decât onorabil, a doua sarcină pica în grija celor mai îndreptățiți să o ducă la îndeplinire: cei mai buni dintre cei buni, Detașamentul 495 Operațiuni Speciale „Ștefan Soverth”, condus de colonelul Docrinei Iancu.

Trecuseră mai bine de două ore și jumătate de la atacul elicopterelor până când Matupin a reușit să se întâlnească cu maiorul. L-a găsit mai mult întâmplător, făcând același lucru ca și el, dar în altă zonă. Verifica distrugerile, evalua pierderile și încerca să refacă capacitatea de luptă a companiei sale. În schimb, Matupin pierduse multă vreme pe la celelalte companii încercând să-și facă o imagine de ansamblu asupra situației. Iar situația nu era deloc roză. În afară de pierderile materiale și umane, destul de importante, erau pierderile de ordin psihic, sub forma moralului prăbușit al trupelor și nu numai. Matupin constatasese chiar și în ochii ofițerilor, ba chiar și la unii comandanți, o slăbire a încrederii în victorie. Ori, acest lucru era inadmisibil! Tocmai ofițerii, cei care trebuiau să dea un exemplu trupei, indiferent de greutățile campaniei, tocmai ei erau cei mai marcați de atacul aerian! Dar totuși, era vorba doar de un atac aerian, luptele adevărate abia urmau să înceapă! Era adevărat că forțele aeriene ucrainene ar fi trebuit să acționeze, dar se aflau doar în prima zi a campaniei care se va dovedi în final o mare victorie, doar așa li s-a promis înainte de a trece granița României!

Și nu doar atât, dar li s-a promis, prin intermediul mesajului șefului statului, Vahromeev, că lupta lor era doar o mică parte din lupta popoarelor slave și nu numai slave, împotriva Occidentului care încearcă de ani buni să le impună un fel de sclavie neocolonialistă modernă, sub forma dependenței absolute, din toate punctele de vedere, față de un sistem decadent care nu reușește să se regăsească nici măcar pe sine însuși! Cu toate astea, moralul trupelor suferise deja, după prima zi de campanie, o grea lovitură. Nu neapărat prin atacul elicopterelor românești, ci mai mult prin lipsa de reacție a aviației proprii. Doar nu li s-a spus că din punct de vedere militar erau mai buni și calitativ, dar și cantitativ, față de multe din țările occidentale? Era convins că această disfuncționalitate la nivel de reacție a eșaloanelor superioare se va rezolva cât de curând, chiar din a doua zi a ofensivei, zi care va dovedi superioritatea absolută a armatei ucrainene! Măine vor ocupa Baia Mare fără probleme. Doar în sud ofensiva mergea cum nu se putea mai bine, după cum a fost asigurat de către prietenii din alte unități ce erau la curent cu mersul general al războiului. Unde mai pui că, în Extremul Orient, americanii înregistrau de la chinezi lovitură după lovitură?

Cu aceste gânduri în minte, Matupin aproape că se izbi de maior. În primul moment, nu putu decât să-l admire pentru felul său calm, aproape detașat, în care evalua cu profesionalism pierderile unității sale, verifica fiecare om, fiecare vehicul, ba chiar fiecare armă pentru a putea vedea cum a scăzut capacitatea de luptă a unității sale. Se ocupa de fiecare rănit, de îngrijirea și evacuarea fiecăruia, ba chiar și de fiecare decedat. Dar, la scurtă vreme, văzându-l pe maior, îl cuprinse o furie rece. Se preocupa doar de oamenii din unitatea sa, de care răspundea în mod direct, fără să-și pună întrebări referitoare la felul în care trecuseră restul unităților peste șocul atacului românesc.

Era aceeași concepție ca și un cum un moșier stăpân de domenii s-ar îngriji mai mult de ravagiile pe care o furtună le-ar face pe propriile-i pământuri, mai mult decât s-ar preocupa de soarta vecinilor săi, la fel de loviți de soartă. Se gândi preț de o clipă că, poate, această optică i-a fost inoculată din familie, bunicul său fiind un comunist convins care a luptat împotriva naționaliștilor ucraineni la sfârșitul anilor '40 pentru a menține Ucraina în marea familie a republicilor sovietice.

Totuși, acest gând a fost învins de către disciplina militară rigidă pe care anii serviți sub steagul noii republici au reușit să i-o impună. În momentul în care se întâlnește cu maiorul față în față, își salută regulamentar superiorul, așteptând ca acesta să i se adreseze.

Maiorul îi răspunde la salut, se apropie de el cu un zâmbet vag, același zâmbet ciudat al maiorului, doar la nivelul gurii, în timp ce ochii continuau să-i rămână triști și preocupați. Doar cuta dintre sprâncenele ce aproape se împreunau deasupra nasului se adâncise

mai mult. Maiorul îl prinse de braț într-un mod ce se dorea amical, dar Matupin îl percepse mai mult protocolar și i se adresă în timp ce pășea alături de el:

— Bravo, Georgi, am auzit că ai doborât un elicopter! Am să te propun pentru o decorație, o meriți din plin!

Matupin clătină din cap.

— Tovarășe maior, nu eu am doborât elicopterul, ci doi băieți cu SAM-uri portabile! Ei au tot meritul acestei acțiuni! Nici măcar nu am reușit să-l lovesc cu mitraliera, ci altcineva, care a tras de lângă mine! Nu am nici un merit!

— Bine, bine, ești modest, vom verifica toate astea! Ce s-a întâmplat cu ocupanții elicopterului?

— Pilotul a murit în timpul prăbușirii, iar mitraliorul a fost ucis de către soldații furioși care l-au capturat după ce a sărit înainte de a se prăbuși!

— Cum a fost ucis?

— Împușcat în cap.

Maiorul clătină din cap și se îndepărtă cu ochii în pământ, de parcă i ar fi fost rușine să ridice privirea. Matupin alergă după el.

— Asta nu e totul! Am fost să verific gărzile dinspre pădure. Toți sunt morți, dar au fost uciși de curând, deoarece au fost schimbați la o jumătate de oră după atacul elicopterelor. Au murit și patru oameni din compania noastră, cei aflați în postul situat pe colțul din sud-estul perimetrului supravegheat. Mitralierele au fost distruse, la fel ca și tot armamentul aflat asupra lor.

Maiorul continuă să se îndepărteze spre cortul pe jumătate distrus ce îi servea drept punct de comandă al companiei. În timp ce mergea, cu Matupin aproape alergând după el, mai întreabă:

— Cum au fost uciși?

— Cu gâtul tăiat! Ca niște oi, cu gâtul tăiat! Precis că s-au târât până în locașuri și le-au tăiat gâturile! Am găsit în beregata unuia înfipt un pumnal care nu poate fi decât din dotarea vânătorilor de munte români sau a trupelor de comando, de parcă ar fi vrut să lase o semnătură la locul crimei!

Făcu o pauză pentru a putea respira precipitat, apoi întreabă încet, parcă cu teamă:

— Credeți că are vreo legătură cu uciderea mitraliorului capturat de ai noștri?

Maiorul se opri brusc, se întoarse și îl privi pe Matupin direct în ochi.

— TU ce crezi, Georgi?

Apoi se întoarse și își continuă drumul.

Colonelul Docrinei Iancu încă aștepta. Soldații săi ocupaseră deja

pozițiile stabilite și așteptau semnalul de asalt, dar colonelul amâna momentul. Nu era frică sau ezitare, era de fapt un moment de evaluare al fiecăruia, un moment al adevărului în care fiecare se trezea, cel puțin o dată în viață, față în față cu cele mai ascunse temeri ale sale.

Oare își pregătise băieții suficient de bine? Erau capabili să ducă la îndeplinire o astfel de misiune, atât de dificilă? Cum se vor comporta, ținând cont că pentru majoritatea băieților va fi prima misiune adevărată de luptă, în care vor trebui să fie față în față cu inamicul, să ucidă sau să fie uciși? Antrenamentul dur la care i-a supus luni de zile, va fi el oare suficient?

Pentru asta va fi un singur răspuns, iar acesta va veni doar după ce va da semnalul de atac, semnal așteptat de toți băieții. Mai ezită preț de o clipă, își făcu cruce, apoi ordonă prin stație:

— Ștefan, atacați acum!

Din acest moment totul depindea de oamenii săi, de tăria lor, de antrenamentul inuman la care au fost supuși timp de ani de zile, de dorința lor de victorie. Erau echipați cu stații de emisie-recepție, în așa fel încât toți puteau auzi fiecare vorbă, chiar și fiecare respirație a oricărui coleg, prin microfoanele poziționate la nivelul gurii. Armele din dotare erau și ele foarte variate, din moment ce fiecare luptător din Detașamentul 495 Operațiuni Speciale își putea alege tipul de armament preferat dintr-o sumedenie de opțiuni.

La adăpostul întunericului, colonelul Iancu și-a dispus oamenii într-un dispozitiv ce închidea orice posibilitate de manevră a inamicului. Învăluindu-l prin trei părți, stabilind posturi de observație în cele patru colțuri ale dispozitivului, trimisese patrulă ce închideau și cea de-a patra latură, cea mai puțin expusă, dinspre pădure, acolo unde ucrainenii se așteptau în cea mai mică măsură să fie atacați, din moment ce se aflau adânc în teritoriul ocupat în urma invaziei. În acea zonă, camuflați printre copaci, Iancu ascunsese trăgători înarmați cu arme cu lunetă prevăzute cu dispozitive de vedere pe timp de noapte și cu amortizor care, la semnalul de atac, urmau să doboare santinelele ce supravegheau perimetrul. La auzul comenzii colonelului, aceștia apăsară pe trăgaci. Cei doi soldați ucraineni ce patrulau în zonă au căzut secerăți de câte un glonț ce a pătruns la nivelul tâmpiei, chiar sub casca de protecție, fără să le lase vreo șansă de supraviețuire.

Colonelul Iancu concepuse un plan de atac clasic, ținând cont de așezarea dispozitivului inamic. Comandamentul ucrainean se afla în clădirea în care, pe timp de pace, turiștii veneau la băi termale și tratament, motelul fiind foarte bine dotat cu camere pentru cazare, săli de tratament, saună, restaurant, etc.

Dar acum era ocupat în întregime de către centrul regional de

comandă ucrainean ce era responsabil de desfășurarea întregilor operațiuni de pe frontul din Maramureș. Centrul de comandă se afla la etajul întâi al complexului, chiar după restaurantul cu terasă dinspre ștrand, cu vedere spre crângul ce mărginea dealurile domoale ce se rostogoleau alene spre coamele Munților Gutâi. Camerele propriu-zise erau ocupate de ofițerii de stat major, dar cum aceștia nu erau prea mulți, mai mult de jumătate rămăseseră goale după rechiziționarea motelului. Corpul de gardă însărcinat cu paza acestui obiectiv era cazat într-unul din pavilioanele din imediata vecinătate a motelului și constituia obiectivul plutonului 3 din gruparea condusă de colonelul Iancu. Celelalte două plutoane urmau să neutralizeze chiar comandamentul din motel, împreună cu cei aflați de gardă în acel moment.

Ținta era prea tentantă pentru a putea fi ignorată așa că, după primirea mesajului de la „Condor”, colonelul Pușcaș aprobă imediat propunerea generalului Paul Nădișan, comandantul Frontului de Nord, de a neutraliza obiectivul de către Detașamentul 495 Operațiuni Speciale al colonelului Dordinei Iancu. Deși nu avusese prea mult timp pentru a pregăti acțiunea, colonelul acceptase sarcina ce părea vizibil ușurată de neglijența ucrainenilor care se credeau în siguranță, mai ales datorită slabei activități a trupelor române în zonă, cel puțin până acum. Se părea că tot efortul românilor se concentra în sud-est, ei neavând resurse pentru o ripostă eficientă pe două fronturi. Colonelul Iancu era hotărât să-i facă să-și schimbe părerea printr-o lovitură puternică care ar fi tăiat comanda frontului ucrainean chiar în momentul critic al bătăliei Maramureșului. Pentru asta se afla aici, alături de cei mai buni dintre oamenii săi.

Atacul începuse. Oamenii colonelului Iancu erau îmbrăcați în bluzoane negre, aveau veste antiglonț și amortizoare la arme, precum și dispozitive de vedere pe timp de noapte. Înaintau precauți, cu armele pregătite. Din spatele lor, lunetiștii doborâseră fără zgomot toate santinelele aflate în exteriorul clădirilor. Doar un plesnet înfundat și căderea trupului pe pavaj. Calea era liberă, mai trebuia pătruns în interiorul clădirilor, pentru a finaliza treaba.

Siluate întunecate și tăcute, cu armele în cumpănire, înaintau în salturi printre copacii rari ce mărgineau clădirile. Luna se cernu preț de o clipă printre norii rarefiați, scaldând scena într-o lumină alburie, după care dispăru după o perdea de nori groși, iar întunericul redeveni stăpân.

Luptătorii ajunseră la uși, în timp ce alții s-au cățărat pe terasa superioară de unde ar fi putut avea acces direct la etaj. Alții au rămas mai în urmă pentru a putea interveni oriunde în caz de nevoie, sau se grupară în dreptul ferestrelor din partea opusă. Se lăsară jos, apoi își instalară încărcăturile de exploziv plastic în deschizăturile ușilor sau

ferestrelor. Dându-se la o parte din calea suflului, se sincronizără prin radio, apoi detonară încărcăturile simultan, la ambele clădiri. Exploziile, ca niște trosnete seci, aruncară ușile în lături. Siluetele negre se repeziră în interior, împărțindu-se pe coridoare și prin încăperi, mitraliind tot ce mișcă cu armele lor prevăzute cu amortizoare de zgomot. Spărgeau câte o ușă închisă cu o lovitură de picior, apoi măturau cu țevele armelor interiorul, doar o serie de puf-puf-uri seci, apoi trupuri care cădeau, gemete, apoi următoarea încăpere. Riposta veni destul de târziu, destul de palidă, câteva împușcături de la unii soldați ucraineni ce se dezmeticiseră, dar repede reduși la tăcere.

Colonelul Iancu asculta rapoartele ce-i parveneau prin radio, iar chipul său îi trăda satisfacția. Totul decurgea perfect, iar fiecare frază ce ajungea la el pe calea undelor de la echipele din teren îi întărea convingerea că misiunea va fi un succes deplin:

— Postul de radio inamic capturat și distrus!

— Garnizoana neutralizată! Liber!

În final, primi raportul care îl aștepta de la început, cel prin care era anunțat că totul era liber, deci clădirea comandamentului inamic era ocupată și asigurată în întregime. Abia atunci colonelul Iancu se întoarse spre cei doi ofițeri superiori ce-l însoțiseră aproape permanent, de la coborârea din elicopter. Erau singurii, în afara celor două călăuze lăsate de Cosmin Nechita, ce nu aparțineau unității sale. Li se adresă cu o mândrie destul de greu disimulată:

— Domnilor, noi ne-am făcut treaba! Dacă binevoiți să mă urmați!

Un zgomot de motor ceva mai îndepărtat se făcu auzit în timp ce soldații de pe perimetrul exterior anunțau sosirea unei motociclete, probabil un curier. Iancu lansă un ordin, apoi își continuă drumul. Curierul nu a mai ajuns niciodată la destinație.

Cei doi ofițeri, membri ai Direcției Generale de Informații a Armatei (DGIA), îl urmară pe colonel. Duceau în mâini niște genți extensibile, destinate să găzduiască toate documentele importante ce puteau fi găsite, inclusiv coduri, planuri, hărți de operații, comunicate, etc. De asemenea, la elicopter îi aștepta un interpret, deoarece interogarea prizonierilor putea începe cât de repede, ținând cont de situația operativă de pe front.

Pășind grăbit pe coridorul mărginit de oamenii săi de la Operațiuni Speciale, colonelul Iancu încerca să înțeleagă semnificația acțiunii în care unitatea sa fusese implicată. Practic, comandamentul ucrainean al frontului de nord își încetase existența și încă inamicul nu era la curent cu acest lucru. Oricum, ei nu mai puteau rămâne prea mult aici, în spatele frontului. Trebuiau să încarce rapid documentele și prizonierii, să distrugă ce nu puteau duce, inclusiv centrul de comunicații, apoi să se întoarcă pentru a putea fructifica avantajul

astfel creat. Se întreba cum îl va folosi Statul Major condus de colonelul Pușcaș.

Înspre răsărit, cerul începea să se lumineze. În curând va fi zi, a doua zi de război.

Primii au fost ungurii.

Soarele se ridica drept în spatele maiorului Zoicaș. În fruntea unui pluton de grăniceri, în punctul de control trecere frontieră de la Petea, doar la zece kilometri vest de Satu Mare, la granița cu Ungaria, maiorul Zoicaș privea drept spre vest, dincolo de punctul de vamă, dincolo de clădirile și gheretele albe prevăzute cu bariere unde se verificau actele șoferilor ce traversau granița, dincolo de drapelul roșu-alb-verde ce marca locul de unde se sfârșea teritoriul României și începea Ungaria. Într-o impecabilă poziție de drepti, aliniat ca la carte, într-o tăcere mormântală, cu căștile și baionetele armelor la umăr lucind stins în lumina răsăritului, plutonul privea în aceeași direcție.

Obiectul atenției lor era o coloană lungă de vehicule militare ce se deplasa leneș pe un drum paralel cu granița româno-ungară. La o bifurcație, jeep-ul din frunte coti direct spre punctul de trecere, urmat de restul convoiului. La scurtă vreme, acesta ajunse în dreptul vămii ungare. Acolo doar încetini, pentru a permite ocupantului locului din dreapta șoferului să adreseze o vorbă vameșului, după care accelerează. Vameșul clătină din cap, apoi făcu un semn spre ghereta cea mai apropiată, semn urmat de ridicarea imediată a barierei. Jeep-ul trecu pe sub ea și-și continuă drumul prin *no man's land* de-a lungul magazinelor duty-free până în dreptul barierei ce mărginea intrarea pe teritoriul României. La o oarecare distanță, convoiul de camioane îl urmă.

Vameșul român aruncă o privire spre maiorul Zoicaș care continua să asiste nemișcat și imperturbabil. La un gest aproape imperceptibil din partea acestuia, ridică bariera pentru a permite accesul jeep-ului. Acesta nu ezită, ci trecu pe sub ea ca să se oprească la douăzeci de metri de plutonul de grăniceri în fruntea căruia maiorul Zoicaș continua să aștepte. De pe locul din dreapta, un bărbat cu o statură impresionantă, îmbrăcat în uniformă de campanie, pe umărul căruia se ghiceau tresele de colonel de parașutiști al armatei ungare, sări sprinten și se îndreptă spre maiorul Zoicaș. În dreptul jeep-ului, primul camion opri, urmat la scurtă vreme și de celelalte. Militari în ținută de camuflaj, cu armele în mâini, săriră și se alinieră față în față cu grănicerii români.

Colonelul se opri la cinci pași de maior, amândoi încremenind în poziție de drepti. Privindu-se drept în ochi, cei doi salutară militărește, cu mâna la cască. Încă în poziție de drepti, colonelul

ungur i se adresă:

— Colonel Imre Kaucz! Companiile 2 și 3 din Regimentul Parașutiști din armata ungară, la dispoziția dumneavoastră!

Lăsând brațul jos, maiorul răspunse:

— Maior de grăniceri Silviu Zoicaș! Sunt onorat, domnule colonel!

Cei doi se îndreptară unul spre celălalt, apoi își strânseră mâinile. O clipă mai târziu, se îmbrățișară. Fără vreo comandă, ca la un semnal, grănicerii români și parașutiștii unguri rupseră rândurile și se amestecară unii cu alții râzând, îmbrățișându-se și bătându-se pe spate, schimbând țigări și cuvinte de prietenie.

A fost primul detașament din trupele NATO venit să participe efectiv la luptele împotriva ucrainenilor. O oră mai târziu, condusă de o mașină de poliție cu girofarurile aprinse, coloana de camioane se îndreptă spre înălțimea Huta-Certeze, situată la o sută de kilometri spre nord-est, pentru a participa la cumplitele lupte ce se dădeau acolo. Mai târziu a trecut granița și Compania 1 din Regimentul 1 Parașutiști, iar Ungaria își concentrează preventiv trupe la propria graniță cu Ucraina.

Două ore mai târziu, două regimente bulgare și unul turcesc debarcară la Constanța, nu departe de locul în care era tras la cheu portavionul avariat *John C. Stennis*. Două fregate bulgare purtătoare de rachete se grăbeau să se alăture flotei române care se pregătea de prima ciocnire cu flota ucraineană, în timp ce flota rusă a Mării Negre și Flota a VI-a americană se supravegheau reciproc pentru a se asigura că nici una nu intervine în favoarea uneia sau alteia dintre părți.

Patru ore mai târziu, primul parașutist ungur, soldatul Laszlo Teleki, cădea la datorie răpus de o schijă de aruncător în unul din sectoarele pădurii de la Huta-Certeze.

XXXVII

Sâmbătă, 29.05.2010, ora 5.45

În largul Mării Negre

Amiralul Buzescu continua să stea pironit în același loc de pe puntea de comandă, la fel cum o făcuse toată noaptea, începând din seara precedentă. De mai bine de douăsprezece ore nu-și mai părăsise postul, dar nici nu se vedeau semne cum că ar fi intenționat să o facă. Doar din când în când mai sorbea din ceașca de cafea sau o reumplea din ibricul reîmprospătat periodic de către unul din ofițerii de cart. Și aceștia rămăseseră la posturile lor, cu câteva excepții, unii fiind schimbați atunci când începeau să dea semne de oboseală.

Alături de el, comandorul Godeanu își conducea cu fermitate nava, urmând cu strictețe ordinele precise ale amiralului. Tot timpul a avut încredere în amiral și în capacitatea sa de comandă, dar după noaptea asta era convins că ar fi capabil să-l urmeze oriunde, dacă ar fi primit ordin. Pe lângă conducerea flotei în condiții de luptă, amiralul ținea legătura și cu Constanța, cu bateriile și rachetele de coastă, precum și cu aviația de sprijin cu bazele pe litoral sau în interior. Din jumătate în jumătate de oră, ofițerul însărcinat cu comunicațiile trimitea un raport detaliat codificat către amiralul Aurel Ispin, șeful Statului Major Naval, raport care după cinci minute ajungea în fața șefului Statului Major General, colonelul Constantin Pușcaș și de aici direct pe masa președintelui Danulescu.

Noaptea fusese agitată, dar nu așa cum s-ar fi așteptat atunci când avioanele inamice se îndreptau spre flota română ce tocmai luase cursul spre zona ucraineană de debarcare. Atacul avioanelor ucrainene a fost întâmpinat de aviația română, o puternică bătălie aeriană încingându-se deasupra mării, în zona dintre cele două flote care continuau să manevreze. Ca intensitate o egala pe cea deasupra portului Constanța, dar numărul de avioane implicate era ceva mai scăzut. Se părea că cei doi adversari își țineau în rezervă aparatele de luptă sau pierderile anterioare își spuneau cuvântul.

Ucrainenii au atacat cu cincisprezece avioane Mig-29 și Mig-31, însoțitoare a două Tu-130, iar românii le-au interpus șase Mig-21 Lancer, două F-16 și patra F-14. La sfârșitul luptei, românii pierduseră două Mig-21 Lancer și un F-14, un al treilea Mig-21 Lancer avariât reușind să se întoarcă la bază. Ucrainenii pierduseră un Mig-31 și un Tupolev-130, balanța fiind de partea ucraineană. Călin Pop participase la luptă, dar fără să reușească îmbunătățirea scorului propriu, rămânând tot la trei avioane inamice doborâte. Oricum, pentru el era important faptul că a rămas în viață după atâtea ieșiri și lupte aeriene.

Mai știa că încă nu s-a sfârșit. Mai avea mult de luptat până să poată considera că și-a făcut datoria, dar și după asta va avea mult timp să se gândească și să se întrebe dacă toți camarazii săi, cei pe care îi știa, în frunte cu Remus Lucaci și mai ales cei pe care nu-i știa, nenumărați până acum, au murit cu vreun folos sau destinul lor a fost doar să îngroașe rândurile dese ale atâtor soldați căzuți la datorie, de care ne aducem aminte din când în când la aniversări și comemorări, dar trecem mai departe, la fel cum timpul trece peste mormintele săpate, ce devin tot mai desuete odată ce literele scrijelite pe pietrele și crucile funerare trec din actualitate și intră în ceea ce am ajuns să numim istorie. Doar din când în când, o siluetă în negru a unui părinte sau a unei soții îndurerate, în ceața matinală a cimitirului care ulterior va fi numit al eroilor, va mai aminti de cei care nu mai sunt, cei ce au pășit din viață în eternitate, fără o vorbă, numai cu tăria gestului celor ce și-au făcut doar datoria. Datoria față de țara și neamul care se va grăbi să-i uite ca și pe un vis urât, la fel cum se va grăbi să uite vremurile de restriște a căror simplă aducere aminte le-ar cauza o neplăcere vizibilă. Unii, ca și Remus Lucaci, nu vor avea parte nici măcar de un mormânt care să le marcheze trecerea prin această lume. Doar valurile Mării Negre ce s-au închis deasupra trupurilor lor vor rămâne martore la destinul lor tragic.

Pentru supraviețuitori, aducerea aminte le va cauza un sentiment de vinovăție deoarece ei au supraviețuit, iar alții, poate mai buni ca ei, nu au avut această șansă. La restul, enumerarea faptelor eroilor morți le va crea o stare de disconfort prin comparație, deoarece în timp ce unii luptau și mureau cu arma în mână pentru un ideal, ei stăteau în spate, la căldură, urându-le succes și uneori nici măcar atât, alții chiar considerându-i ca și cei mai de plâns dintre fraieri. E greu să fi erou căzut în luptă, dar poate mai greu este să supraviețuiești. Dar în focul luptei nu apuci să te gândești la asta, atunci doar îți dorești să rămâi în viață!

Cu mâna pe manșă, Călin Pop își dirija mai mult instinctiv avionul spre bază pentru realimentare și reînarmare, înainte de a se avânta într-o nouă bătălie. Dacă va avea noroc, poate va putea să înghită niște cafea și ceva de mâncare înainte de a-și risca din nou viața într-o altă luptă aeriană împotriva avioanelor ucrainene. Oricum, se simțea norocos că a reușit să păcălească încă o dată moartea. Dar pentru cât timp? Spera că măcar cel puțin pentru o oră. Încă o oră de viață.

După lăsarea întinericului, a început o hărțuială continuă între cele două flote. A fost un joc, continuat de-a lungul orelor lungi, în care fiecare încerca să-și joace cartea în așa fel încât să obțină maximum de avantaje cu pierderi cât mai mici. Era ca și o partidă de șah între doi maeștri, cu tatonări și împingeri de pioni, fără nici o angajare

decisivă.

Amiralul Buzescu și-a împins flota spre nord-nord-vest, mai aproape de locul debarcărilor ucrainene. Flota ucraineană l-a urmat de la distanță, gata să intervină decisiv în cazul în care ar fi făcut vreo mișcare ofensivă clară spre navele ce protejau transportoarele de trupe. De fapt, amiralul Buzescu nu intenționa să intre între navele de escortă și flota ucraineană, mișcarea făcând-o mai mult ca să provoace și să testeze reacțiile comandanților ucraineni. Într-un fel, încerca să se joace cu nervii lor, pentru a vedea de ce sunt în stare în momentul în care confruntarea hotărâtoare va veni. Iar acea clipă nu era departe, Buzescu o știa prea bine.

La fel ca și el, comandorul Petre Godeanu, comandantul de pe *Mărășești*, recunoștea jocul amiralului, dar asta nu-l împiedica să nu admire modalitatea calmă, pragmatică, în care acesta își punea piesele în mișcare. Cu un simplu ordin la începutul serii, își pusese vasele în postura de a avea inițiativa, iar ucrainenilor nu le rămânea altceva de făcut decât să răspundă mișcărilor lui Buzescu întrebându-se ce avea acesta de gând: să atace la locul de debarcare sau nu. Inamicii puteau doar ataca pentru a recâștiga inițiativa, ori riscurile păreau destul de mari.

Către orele 3.30, se pare că amiralul Buzescu depăși linia interpusă imaginar de către amiralul ucrainean ca limită maximă de apropiere între navele de debarcare și flota română. Reacția la această presupusă intruziune a devenit vizibilă clar ceva mai târziu.

Navele românești înaintau în grup, dar își redusese ră viteza la cinci noduri.

Reacția ucraineană deveni clară ceva mai încolo, atunci când pe ecranele radar deveni clar faptul că flota inamică schimba poziția navelor din formație, trecând dintr-un dispozitiv de marș într-unul de luptă. Această trecere se observa că se făcea din mers, în cea mai mare grabă. O jumătate de oră mai târziu, așezarea navelor inamice nu lăsa nici o îndoială asupra intențiilor lor ofensive.

Amiralul Buzescu sesiză cel dintâi situația și îi comunică lui Godeanu:

— Te poți aștepta la un atac din partea lor în orice moment, așa că vom schimba cursul ușor înspre ei, asta în timp ce vom modifica așezarea navelor. Vor să lupte, atunci să le dăm o luptă! Curs flotă 2-2-0, dispozitiv de luptă după cum urmează...

Ordinele amiralului Buzescu veniră clare, specifice, ca și la o simplă aplicație militară de rutină. Nici măcar inflexiunile vocii nu trădau vreo urmă de tensiune, de parcă flota s-ar fi aflat în dispozitiv de paradă, de ziua marinei. Totuși, cei aflați pe puntea de comandă a navei amiral a flotei române, *Mărășești*, ar fi putut ghici că nu era vorba de un exercițiu, după maxilarele încleștate ale amiralului

Buzescu sau după gesturile rigide ale comandorului Godeanu.

Acesta din urmă trecuse demult nava din subordinea sa în alarmă de luptă, singurul aspect care rămăsese sub semnul întrebării pentru echipaj era cine va deschide primul focul împotriva navelor inamice: rachetele sol-sol de tipul SS-N-2C Styx sau tunurile de calibru 76,2 mm. Opiniile înclinau spre rachetele antinavă care aveau raza de 80 de kilometri, față de tunurile care puteau fi folosite cu succes la o distanță mai mică de 15 kilometri.

Se părea că cei ce mizaseră pe rachete vor avea câștig de cauză, deoarece flota ucraineană trecuse pe poziție de atac aflându-se la o distanță de mai bine de șaiszeci de kilometri de flota română. La fel, zona de debarcare amenințată de către flota română se afla la peste o sută douăzeci de kilometri est-nord-est.

Navele nu se puteau vedea cu ochiul liber, dar puteau fi urmărite cu ajutorul radarului și, implicit, se puteau ataca cu ușurință. Acest lucru deveni evident atunci când corveta purtătoare de rachete de tipul Tarantula III *Kremenchuk*, dotată cu patru lansatoare de rachete antinavă de tipul SS-N-22 Moskit, numite după indicativ NATO Sunburn, a fost împinsă ceva mai în față, flancată de *Nikopol*, corvetă de tipul Tarantula și de corvetele de patrulare *Uzgorod* și *Uman*. Fregata *Sevastopol* de tipul Krivak II rămăsese ceva mai în spate alături de nava amiral *Hatman Sahaydachniy*, fregată de patrulare de tip Krivak III, cea mai modernă navă a marinei ucrainene.

La această poziționare a flotei ucrainene, Buzescu răspunse cu ce avea la dispoziție. Concepția sa de luptă nu evita angajarea în prima linie a navei amiral, fregata *Mărășești*, ba dimpotrivă, el considera că din miezul bătăliei putea conduce cel mai bine desfășurarea evenimentelor, astfel încât să le poată influența din mijlocul acțiunii. Faptul că putea fi rănit sau chiar ucis în cursul luptei nu părea să intre în calculele lui Buzescu, totuși, la comanda directă a superiorului său, amiralul Ispin, își transmisese intențiile unui loțiitor aflat pe altă navă. Este adevărat că doar găselnița unui subordonat care îi sugerase comandantului că, în cazul decesului în luptă, posteritatea și istoria nu ar fi putut avea revelația modalităților sale de a distruge inamicul printr-un asemenea plan atât de simplu, dar în același timp atât de complex. Fiindcă ceea ce a urmat este deja istorie și toate gesturile comandanților, toate mișcărilor tactice, toate directivele lor urmează în continuare să fie analizate în amănunt, iar concluziile încă nu sunt exprimate nici pe departe.

Amiralul Buzescu prefera să deschidă lupta de la o cât mai mică apropiere de flota ucraineană, mai ales datorită faptului că rachetele SS-N-22 de pe *Kremenchuk* aveau rază de acțiune mai mare decât tot ce avea el în materie de armament la dispoziție. Aceste rachete Sunburn, ghidate prin radar, lungi de mai bine de 9 metri, cu o

altitudine de croazieră de 20 de metri deasupra nivelului mării, atingeau o viteză de 3 Mach, fapt care le făcea cele mai rapide rachete antinavă din lume. *Kremenchuk* avea patru astfel de rachete, dispuse în lansatoare suprapuse, două la babord și două la tribord. Ca armament mai avea un lansator antiaerian SA-N-8, un tun de 76 mm și două tunuri antiaeriene mai mici, de 30 mm. În schimb, nu era dotat deloc cu torpile.

Comandantul ucrainean își dădu seama de greșeala pe care era să o facă anulând avantajul tactic de care dispunea, deși cam târziu, cele două flote aflându-se deja la o distanță mai mică de optzeci de kilometri și, în curând, dacă continuau să avanseze în același ritm, navele se vor afla și în bătaia tunurilor, capitol la care flota română era ușor superioară. În plus, românii aveau și avantajul de a fi mult mai aproape de bazele lor aeriene, fapt care îi avantaja de departe. Tocmai de aceea, comandantul ucrainean hotărî să acționeze cât mai repede. Se poate ca și nervii să-i fi cedat după jocul de șah impus de Buzescu, joc ce durase aproape toată noaptea.

La ora 4.41 dimineata, operatorul din fața ecranului radar MR-302 Strut Curve ce scana intens flota inamică de pe *Mărășești* sări ca ars:

— Lansări de pe *Kremenchuk*, domnule comandant! Două rachete sol-sol Sunburn se îndreaptă direct spre noi!

Godeanu deveni conștient de necesitatea stringentă de a-și salva nava, asta în cazul în care ea era ținta rachetelor. Avertismente febrile au fost transmise către toate navele din flotă, astfel încât acestea să poată să-și ia fiecare propriile măsuri de apărare. La distanța la care se aflau, timpul estimat până la impact era de circa șaptezeci de secunde, din care douăzeci se scurseseră deja. Godeanu, la fel ca și toți membrii echipajului, urma să-și trăiască cele mai lungi cincizeci de secunde din viața lui, poate chiar ultimele. Totul depindea de priceperea căpitanului de vas și a echipajului.

Godeanu întoarse nava spre direcția de venire a rachetelor, își ridică în aer cele două elicoptere și pregăti contramăsurile electronice P-16. Rachetele erau deja la douăzeci de secunde. Cu câteva clipe în urmă se confirmaseră alte lansări de pe navele ucrainene. De acestea se va ocupa după ce va scăpa de cele două Sunburn. Dacă va scăpa. La douăsprezece secunde estimate până la impact, Godeanu ordonă lansarea contramăsurilor electronice sau momelilor, după cum li se mai spunea. Acestea, odată lansate, începură să emită semnale radio puternice care acoperiră activitatea electronică a navelor din jur, astfel că una din uriașele rachete de 4,5 tone ce avea ca țintă fregata *Mărășești* devie și explodează fără a produce pagube. Concomitent, toate tunurile și mitralierele de pe navele și elicopterele ce compuneau flota română deschiseră un tir de baraj cu scopul de a face să explodeze în aer racheta rămasă.

Ea trecu de baraj și se îndreptă direct spre corveta purtătoare de rachete *Lăstunul*. Echipajul de pe corveta de tipul Tarantula I nici nu sesiză că nava lor era ținta rachetei. Doar printr-un noroc orb, proiectilele din tunul cu tragere rapidă cu două țevi de 30 mm loviră frontal racheta ce se afla doar la câțiva zeci de metri, provocându-i explozia. Totuși, explozia capului de luptă de 320 de kilograme la o distanță așa de mică ucise trei membri ai echipajului, răni grav alți cinci din totalul de 41 și avarie nava destul de serios pentru a o scoate din luptă.

Amiralul Buzescu nu avea timp pentru a evalua pierderile. Ordonă continuarea înaintării spre flota inamică schimbând cursul ușor spre sud ca și cum ar fi urmărit să înconjoare flancul navelor ucrainene printr-o manevră învăluitoare. De fapt, prin asta încerca să se pună la adăpost de posibilitatea atacării flancului său de către navele de escortă ale forței ucrainene de debarcare, în cazul în care ar fi avut ideea sau ar fi primit ordinul de a înainta pentru a prinde flota română într-un clește. La acea oră, cu o brigadă încercuită în Dobrogea și cu flota distrusă sau rănită serios, armata română s-ar fi aflat într-o poziție mai mult decât precară. Ofensiva inamică în nord era pe cale să reînceapă și dacă frontul ar fi cedat în Maramureș, dezastrul ar fi fost inevitabil.

Astfel de analize au fost făcute mai târziu, nimeni din flota aflată efectiv în luptă nu avea timp de așa ceva în acele momente. Amiralul Buzescu ordonă lansarea a opt rachete, dintre care două de pe *Mărășești*, apoi se pregăti pentru impactul cu al doilea val ucrainean de rachete. Acesta din urmă, format din șapte rachete de tip SS-N-2 Styx, a avut efecte mai grave asupra navelor românești. Din cele șapte, cinci nu și-au atins țintele, fie păcălite de momeli sau de bruiajul pasiv instituit de foițele de staniol lansate, ce făceau să apară pe ecranele radar un spot imens ce masca țintele, fie au fost doborâte de tirul de baraj. Cel puțin o rachetă a căzut în mare fără să explodeze sau să-și atingă ținta.

Acest tip de rachete de construcție sovietică este considerat oarecum depășit, fiind folosit, e drept, într-o formă nemodernizată, de către Egipt împotriva Israelului în timpul Războiului de șase zile în 1967, în 1971 de India împotriva Pakistanului în războiul ce a dus la nașterea Bangladesh-ului, precum și între Iran și Irak între 1980 și 1988, sub o formă modificată de către chinezi. Mai mici și cu rază mai scurtă decât Sunburn, Styx-urile folosite acum au fost îmbunătățite gradual și, deși inferioare produselor occidentale echivalente, ele rămân totuși o armă redutabilă.

Acest lucru s-a văzut după dezastrul lăsat de ultimele două rachete ucrainene. Una din ele a lovit în plin *Lăstunul*, avariat în prealabil, făcându-l să se scufunde rapid, în mai puțin de două minute, în urma

exploziei provocate în sala motoarelor. Trei supraviețuitori au fost pescuiți ulterior. Cealaltă rachetă a lovit corveta clasa Osa I Albatrosul. Șase morți și patru răniți dintr-un echipaj de 28 de oameni. Nava a fost abandonată, dar nu s-a scufundat. Ulterior, câteva zile mai târziu, va fi remorcată în portul Constanța și dezmembrată, părțile ei componente fiind folosite ca piese de schimb pentru celelalte trei nave din aceeași clasă: *Șoimul*, *Vulturul* și *Eretele*.

Și rachetele românești și-au lăsat amprenta asupra flotei ucrainene. Între cele două valuri de atac au fost lansate *Styxuri*, versiuni apropiate de cele ucrainene. De pe *Mărășești*, de pe corvetele purtătoare de rachete tip *Tarantula I*, *Zborul* și *Pescărușul*, câte două și de pe *Șoimul* și *Vulturul*, câte una. Era rândul flotei ucrainene să lupte disperată cu contramăsuri și tiruri de baraj împotriva solilor morții ce veneau dinspre zare. Din opt, cinci au fost oprite de ucrainenii sau și-au ratat ținta. A șasea a explodat în apropierea lui *Kremenchuk*, undeva în dreptul catargului, avariind serios antena radar și sistemul de control și dirijare al focului pentru rachetele SS-N-22 *Sunburn*. Astfel, cele două *Sunburn-uri* rămase au devenit total inutile. Lovitură cu șansă a lui Buzescu, de fapt a lui Godeanu, deoarece acesta luase ca țintă *Kremenchuk* pentru ambele rachete lansate de *Mărășești*, știind prea bine ce puteau face *Sunburn-urile*. Lovitura părea cu atât mai norocoasă cu cât *Kremenchuk* beneficia de un sistem destul de modern pentru ducerea războiului electronic și evitarea rachetelor inamice, cum ar fi interceptoarele *Vympel-R2*, compatibile cu sistemul radar de dirijare al rachetelor de pe *Mărășești*, de tipul *Harpoon/Plank Shave*.

Ultimele două rachete și mai norocoase, au lovit concomitent *Hmelniacky*, navă de patrulare destinată luptei antisubmarin, nava geamănă a lui *Uzgorod*. Explozia celor două rachete de 2,3 tone, una la prova, alta la pupa, a făcut ca nava să se transforme într-o epavă arzândă în câteva secunde, apoi, după cinci minute de plutire în derivă, să se răstoarne și să se scufunde în adâncuri. Din cei 39 de membri ai echipajului, doar opt supraviețuitori.

Buzescu nu mizase pe cele opt rachete lansate în prealabil. Cu acestea, el dorea de fapt să-i țină ocupați pe ucrainenii atât cât era necesar pentru riposta principală care urma să vină de la alte nave. Era vorba de cele două fregate Type 22 Batch 2 cumpărate de România de la marina britanică în cursul anului 2003. Având un deplasament de 5300 de tone, cu puțin mai mici decât *Mărășești*, au fost destinate prin construcție să îndeplinească un rol mai mult de luptă antisubmarin, dar acestea au fost adaptate și modificate astfel încât să poată îndeplini misiuni antinavă și antiaeriene, având facilități excelente de comandă și control. Celor două nave foste britanice HMS *London* și HMS *Coventry*, rebotezate după transfer *Regele Ferdinand* și *Regina Maria*, li s-au făcut mai multe îmbunătățiri

în șantierul românesc sub îndrumarea specialiștilor britanici. Astfel, s-a îmbunătățit sistemul de comandă al navelor, s-au adăugat noi arme ghidate și s-a reajustat sistemul tunurilor de calibru mediu, precum și platformele pentru cele două elicoptere, acum putând să găzduiască IAR 330 Socat-uri în locul elicopterelor occidentale MK 8 Lynx. Datorită excelentelor posibilități de comandă și comunicații și a faptului că erau nave de generație nouă, era doar o chestiune de timp până când una dintre ele va prelua rolul de navă amiral a flotei române.

Pe aceste două nave se baza tactica lui Buzescu, care le-a împins avansat pe flancuri, încă cu mult înainte de declanșarea efectivă a ostilităților. Mișcarea lor era ca a două brațe ce încercau să prindă flota ucraineană, în timp ce toată atenția inamicului se îndrepta spre corpul principal al flotei române, cu navele compacte, ținte deosebit de ispititoare. În plus, acestea ripostaseră tirului cu rachete, dar cele două fregate încă nu deschiseseră focul din cele două perechi de lansatoare cvadruple de rachete antinavă Harpoon.

O nouă salvă de rachete se schimbă între cele două flote, de data asta cinci ucrainene și șase românești. Fregata românească clasa Tetar I *Viceamiral Eugeniu Roșea* a fost lovită, necesitând ulterior remorcarea. De partea ucraineană, corveta *Kahovka* a fost ușor avariata, pagubele fiind minore. Buzescu era conștient că în ritmul acesta ambele forțe își vor epuiza rachetele antinavă destul de rapid, făcând necesară apropierea în bătaia tunurilor și a torpilor. Încă nu-și trimisese elicopterele, dar nici cele ucrainene nu se făcuseră simțite. Se întreba de ce nu trag fregatele sale, deoarece ar fi fost cazul să intre în luptă, partea ucraineană fiind în avantaj după primele runde.

Avea încredere în cei doi căpitani și echipajele lor, oameni tineri, școliți în Marea Britanie exact pe acest tip de nave, ca parte a programului de cumpărare al fregatelor. Nu le ordonase explicit deschiderea focului, dar le dăduse permisiunea de tragere atunci când vor considera de cuviință. Începea să se gândească la oportunitatea unui ordin direct de deschidere a focului, știind că până la venirea următorului val de rachete ucrainene era o chestiune de secunde, iar forța românească de lovire se baza pe *Regele Ferdinand* și *Regina Maria*. Când vru să deschidă gura, același operator care îi anunțase primul atac de pe *Kremenchuk* strigă:

— Cred că *Maria* lansează, domnule amiral! Și *Ferdinand*?

— Crezi sau ești sigur, locotenente?

— C... c... Sunt sigur, domnule amiral!

— Bine! Era și cazul! spuse Buzescu adresându-i-se de data asta lui Godeanu.

Acesta din urmă se mulțumi să aprobe din cap în timp ce scruta orizontul cu binoclul, în speranța că va putea vedea navele inamice

sau proiectilele lor venind prin fumul provenit de la incendiul de pe puntea lovită a fregatei *Viceamiral Eugeniu Roșea*. Dar distanța încă era prea mare, iar rachetele ucrainene încă nu decolaseră din tuburile lansatoare, deși nu mai era mult până atunci.

Locotenentul avusese dreptate. *Regina Maria*, urmată la câteva secunde de *Regele Ferdinand*, lansaseră câte patru rachete Harpoon, practic golindu-și câte un lansator cvadruplu. Rachetele plecaseră una câte una într-o succesiune rapidă, ducându-și încărcătura distructivă spre linia orizontului, dincolo de care flota ucraineană tocmai lansase un nou val de rachete spre navele românești. Dar acum, dintre acestea, două aveau ca țintă fregata *Regele Ferdinand*, cea care încerca să învăluie gruparea ucraineană pe la sud. Erau Styx-uri.

Racheta AGM-84 Harpoon este o rachetă deosebită. Produsă de Boeing, Harpoon este desemnată ca principala rachetă antinavă din panopia armelor americane. Și alte rachete, ca de exemplu Standard sau Tomahawk, pot fi folosite împotriva vaselor de suprafață, dar pentru Harpoon lupta antinavă este misiunea primordială. Putea fi lansată și de pe platforme aeriene sau submarine prin tuburile torpilelor, dar atunci trebuia încapsulată într-un înveliș ce se desfăcea în momentul în care racheta ieșea la suprafață. Indiferent de modalitatea de inițiere a atacului, Harpoon era o armă redutabilă. Toți marinarii de pe cele două fregate știau asta, dar era timpul ca să o afle și ucrainenii.

Căpitanul Leonard Buteanu, comandantul fregatei *Regele Ferdinand*, urmărise succesiunea rapidă ce urmasse inițializării secvenței de lansare a celor patru AGM-84 Harpoon. Unul câte unul, tuburile lansatoare păreau că luaseră foc la capăt, în timp ce racheta zveltă (avea un diametru de doar 35 cm la o lungime de patru metri și jumătate), cu vârful vopsit în roșu, părăsea nava învăluind puntea într-un nor de fum gălbui. Apoi încă una. Încă una și încă una. În același moment, așa cum se înțelesese printr-un semnal radio codat cu prietenul și colegul său, căpitanul Grigore Dinu, comandantul celeilalte fregate, porneau și rachetele de pe *Regina Maria*.

Înainte de lansare, în computerul digital al fiecărei rachete au fost introduse date despre poziția țintelor programând profilul zborului. După lansare, computerul de bord folosește datele primite de la altimetrele și radarele de la bord pentru a se menține în parametrii inițiali, transmițând corecții către unitatea de ghidare (MLU – Missile Guidance Unit). Aceasta le transmite mai departe sub formă de impulsuri electrice către Unitatea de Control care le transformă în impulsuri mecanice ce acționează asupra aripioarelor portante. Imediat după lansarea rachetei, se cuplează un modul de căutare al țintelor, ce localizează și atacă fără alte acțiuni de la punctul de tragere. Avantajul acestui fapt constă în posibilitatea fregatelor de a se

putea concentra asupra altor acțiuni sau amenințări în timpul luptei.

Rachetele pornite de pe *Regina Maria* și Ferdinand erau de generație mai nouă, intrată în serviciu după 1997, de tipul SLAM-ER (Stand-Off Land Attack Missile – Expanded Response) care, pe lângă mărirea razei de acțiune și o penetrare sporită datorită capului de titaniu, mai avea posibilitatea de ajustare sau chiar de modificare a țintei în faza terminală a traiectoriei, circa șapte kilometri.

La viteza de croazieră de peste 850 de kilometri pe oră, rachetele străbătură distanța ce le separa de flota ucraineană în mai puțin de trei minute și jumătate. După un zbor într-o formație mai răsfirată, inițializat așa pentru a disipa țintele în eventualitatea existenței unor sisteme antirachetă, cele două grupuri se risipiră și mai mult în momentul în care țintele deveniră vizibile. În timp ce primeau ultimele corecții de la punctele de lansare, cele opt rachete se năpustiră spre navele de dedesubt.

Cele patru venite de pe *Regina Maria*, aflată în nord-vestul grupării de nave, au fost dirijate pe faza terminală cu multă atenție de pe puntea fregatei. Primele nave zărite au fost *Nikopol* și *Kremenchuk*, destul de apropiate una de alta, iar în spatele lor *Uzgorod* și *Uman*. Ceva mai la stânga se vedea vedeta purtătoare de rachete *Pryluky*, aceeași clasă cu *Uman*. De pe puntea *Reginei Maria* au fost selectate ca ținte *Nikopol* și *Kremenchuk*, țintele cele mai tentante, ambele fiind corvete de tipul Tarantula, doar că ultima era chiar de tipul III, cel mai nou, iar prima de tipul II. Fiecăreia dintre cele două i s-au desemnat câte două rachete.

Acestea și-au înclinat capetele spre țintele lor, apoi au pornit vijelios spre navele încremenite. De la suprafața apei, tirurile îndrăcite ale tunurilor și mitralierelor încercau să le oprească provocându-le explozia în aer. *Kremenchuk* lansa capcanele electronice și încercă să păcălească rachetele cu instrumentele de bruiaj activ ce încercau să interfereze cu radarele Harpoon-urilor. Prima rachetă a explodat între *Kremenchuk* și *Nikopol*, păcălită de o momeală P-10. În acele momente de groază, *Nikopol*, în încercarea de a evita rachetele, accelerează și face o manevră bruscă care o apropie și mai mult de *Kremenchuk*, poate și pentru a se pune sub umbrela bruiajului acestuia, mai eficient decât al său. Concomitent, a doua rachetă explodează pe puntea din față, chiar în dreptul cabinei de comandă. În greutate de 630 de kilograme, cu capul din titaniu și încărcătura de luptă formată din 220 de kilograme de superexploziv Destex, racheta făcu prăpăd. Craterul căscat în cala navei lăsa apa să pătrundă cu viteză, pompele făcând față cu greu. Explozia a ucis majoritatea ofițerilor aflați în cabina de comandă și o mare parte dintre marinarii aflați la posturile lor. De asemenea, a distrus sistemele de comandă și propulsie, nava intrând în derivă și rămânând fără apărare.

A doua rachetă dirijată spre *Kremenchuk* a deviat, nu se știe de ce. Se presupune că în urma bruiajului sau o eroare de la bordul *Reginei Maria* a făcut ca aceasta să se îndrepte tot spre *Nikopol*, asta în timp ce marinarii de pe *Kremenchuk* au început să facă disperați manevre pentru evitarea lui *Nikopol* care se îndrepta în derivă spre ei. Harpoon-ul lovi bordajul tribord al lui *Nikopol* ceva mai în spatele catargului, sub baza lansatorului de rachete SS-N-2 Styx, acum gol. Forța exploziei l-a ridicat și l-a deformat ca și cum ar fi fost o cutie de chibrituri. Atunci lovi și ultima rachetă, ceva mai în spate. Marinarii de pe *Kremenchuk*, martori oculari ai dezastrului, au declarat că au văzut cum forța exploziei a smuls plăcile de pe babordul navei, în partea opusă impactului, iar un nor de flăcări și fum a înconjurat ceea ce a mai rămas din *Nikopol*. S-a mai auzit un pârâit sinistru, atunci când nava s-a rupt în două și a dispărut pentru totdeauna în adâncuri. Trecuseră mai puțin de douăsprezece secunde de la prima lovitură asupra lui *Nikopol* și acesta încetase să mai existe.

Cele patru Harpoon-uri lansate de pe *Regele Ferdinand* nu au mai fost dirijate de la bordul acestuia, deoarece căpitanul Leonard Buteanu și marinarii săi avea de lucru cu cele două rachete Styx ce se îndreptau spre ei. Cele patru Harpoon-uri își aleseseră singure țintele, apoi atacară. *Kahovka*, avariata ușor la un atac precedent, încasă o rachetă care o scoase din luptă. A fost abandonată în derivă. După părăsirea câmpului de luptă de către ucraineni, a fost torpilată și scufundată de către *Fulgerul*, una din vedetele torpiloare românești. Două rachete au fost deviate, iar ultima a lovit pupa lui *Uman*, făcându-l să părăsească lupta spre portul Sevastopol cu viteză scăzută din cauza avariilor.

Căpitanul Leonard Buteanu urmărea pe radar venirea celor două rachete Styx ce îi vizau nava. Făceau parte din ultima salvă ucraineană lansată cam în același timp în care își trimisese și el cele patru rachete Harpoon. Buteanu dădu ordin de mărire a vitezei la 30 de noduri și își ridică și cel de-al doilea elicopter de pe punte, primul fiind deja în aer. Ambele planau la rasul valurilor, înaintea navei. Cele două Styx-uri se aflau cam la șase kilometri de navă atunci când căpitanul Buteanu ordonă lansarea rachetelor Seawolf.

Seawolf sunt singurele rachete folosite exclusiv pentru doborârea altor rachete. Practic, sunt singurele rachete concepute din start ca și antirachete. Chiar arhicunoscutele Patriot sunt, de fapt, rachete sol-aer transformate, destinate inițial atacării aeronavelor. *Regele Ferdinand*, ca și *Regina Maria*, avea câte două lansatoare de câte șase rachete Seawolf, cu reîncărcare manuală, putând duce câte 72 de rachete. Din păcate, cele două nave nu au beneficiat de sistemul de lansare verticală automată, instalat la fregatele britanice de generație mai nouă, care mărea raza de acțiune de la 6,5 km la 10 km, asta pe lângă

faptul că măsura capacitatea de stocare și lansare rapidă.

Douăsprezece rachete Seawolf, cu sistemele de ghidare prin radar și prin infraroșu activate, porniră în întâmpinarea celor două Styx-uri, în timp ce marinarii se repeziră să reîncarce lansatoarele, lucru destul de dificil, deoarece rachetele au 82 de kilograme la o lungime de 1,90 metri și un diametru de 30 de centimetri. Dar nu mai era cazul să se grăbească, deoarece Styx-urile au fost distruse de la prima salvă. Buteanu mulțumi cerului că avusese de-a face cu Styx-uri și nu cu Sunbum-uri, rachetele Seawolf fiind cu adevărat eficiente numai împotriva celor care aveau o viteză de până la 2 Mach, ori se știe că Sunbum-urile ating și 3 Mach, fiind cele mai rapide rachete din lume. Odată amenințarea înlăturată, Buteanu ordonă prin radio elicopterelor să pornească înspre flota ucraineană într-o misiune de recunoaștere, pentru a evalua mai bine situația de la fața locului.

Cele două IAR 330 Puma Șocat de la bordul fregatei *Regina Maria* le-o luaseră însă înainte. Nefiind ocupat cu apărarea împotriva rachetelor, căpitanul Grigore Dinu își trimisese în prealabil elicopterele spre ucraineni în ceea ce comandamentul naval de la Constanța numise o „misiune specială”. Despre ea fusese înștiințat prin radio de curând, printr-un mesaj comprimat și încriptat anume. Mesajul decriptat de operatorul radio i-a fost înmănat pe o foaie de hârtie și suna cam așa: „Pt. Taurus. ARECON vizibil 645. Repet: vizibil. Semnat: Olympus”. Dinu ridică din umeri și urmă ordinul.

Astfel, elicopterele de pe *Regina Maria* zburau la rasul valurilor, sub raza de acțiune a radarelor ucrainene, dar periodic se ridicau la o altitudine de cincizeci de metri pentru a coborî din nou la rasul valurilor, apropiindu-se tot mai mult de ucraineni. Primul le-a observat operatorul radar de pe *Hatman Sahaydachniy*. La început a fost o simplă pulsație pe ecran, care imediat a dispărut. Radarul era MR-760 Fregat/Top Plate cu căutare aeriană tridimensională. Acest tip de radar are un ciclu de douăsprezece secunde și când, după acest interval, pulsația nu a mai apărut, operatorul crezu inițial că era vorba de o eroare. Dar, fiind în plină bătălie, trebuia să raporteze orice i se părea nelalocul lui, așa că se grăbi să o facă superiorului ierarhic. Căpitanul îi spuse să continue supravegherea cu atenție și să raporteze orice eveniment suspect, indiferent cât de minor ar fi. Între timp, ofițerul secund alergă pe punte începând să scruteze zarea cu binoclul la ochi înspre direcția menționată. Rachetele antiaeriene SA-N-4 Gecko erau pregătite de tragere, la fel și tunurile de 30 mm.

Între timp, amiralul ucrainean Parapirov ordonase retragerea. Era momentul în care navele făceau manevra de întoarcere într-un arc de cerc larg de câteva sute de metri. De asemenea, trebuiau să-și schimbe pozițiile în decursul marșului înspre larg, navele care mai aveau capacități de ripostă antinavă trebuind să rămână către coada

convoiuului, pentru a-l proteja în cazul în care flota română va încerca să-l urmărească. Se părea că amiralul ucrainean considera că pierderea lui *Nikopol*, coroborată cu celelalte nave distruse sau avariate era un preț prea mare, sau considera că nu mai putea continua lupta având stocul de rachete destul de scăzut. Clar este doar că a decis să se retragă. Tocmai atunci apăru din nou semnalul pe radarul lui *Hatman Sahaydachniy*, deoarece elicopterele din nou se ridicaseră. Apoi reveniseră la nivelul mării.

Alarma se dădu în toată flota, toți ofițerii disponibili aflându-se cu binocurile îndreptate spre vest, de unde ar fi trebuit să apară intrușii. La următoarea ridicare îi detectă și radarul sistemului de rachete sol-aer SA-N-4 Gecko de pe *Hatman Sahaydachniy*. Le lăsară să se mai apropie apoi, la o nouă ridicare, lansară trei rachete Gecko. Senzorii elicopterelor le simțiră venind și piloții acționară rapid, coborând în picaj spre suprafața mării și despărțindu-se unul de altul. Două rachete îl urmăriră pe liderul formației și una pe secund. Amândoi știau cât de important este să coboare cât mai jos, deoarece astfel ar fi putut păcăli mai ușor rachetele care s-ar fi prăbușit în mare, mai ales dacă lansau și niște capcane termice. Cei doi se depărtau unul de altul în momentul în care secundul lansă patru capcane tehnice la interval de o secundă fiecare, făcând să explodeze racheta inamică, după care se îndreptă spre casă. Din păcate, liderul formației, locotenent-comandorul Marius Pepa, atinsese cu talpa elicopterului creasta unui val mai înalt, fapt care făcu elicopterul să trepideze în urma șocului. Locotenent-comandorul pierdu secunde prețioase încercând să-l redreseze, pierzând și din viteză, secunde care i-au fost fatale. Rachetele Gecko loviră elicopterul transformându-l într-un glob de flăcări care aruncă o mână de sfărâmături sfărânde în apele reci ale Mării Negre. Marinarii ucraineni izbucniră în urale, fără să-și dea seama că asistaseră la o mișcare de diversivune, pericolul real venind din altă parte.

Zburaseră la rasul valurilor de mai bine de două ore, în tăcere radio deplină, descriind un arc larg de cerc ce începea de la Constanța și se termina chiar în partea opusă de unde veniseră elicopterele, vestul fotei ucrainene ce manevra pentru întoarcerea spre larg, adică dinspre est. Sincronizarea era aproape perfectă. Soarele răsărise de câteva minute bune, discul său imens atârând suspendat de linia orizontului. Nici că se putea mai bine. Ajunseseră la timp, imediat după doborârea elicopterului și aveau soarele în spate.

Erau patru F/A-18 Hornet ce aveau pictate pe aripi și coadă cercurile concentrice roșu, galben și albastru, emblema aviației române. Toți patru erau piloți încercați, cu mii de ore de zbor în bazele din România și cu stagii de pregătire în Statele Unite. Comandantul de escadrilă, locotenent comandorul Raul Cernica, făcea

parte chiar din prima promoție de piloți români școliți în SUA pe avioanele F/A-18 Hornet.

Tot drumul până aici se simțiseră ca și la antrenamente, atâta doar că acum rachetele armate sub aripi nu erau de manevră, ci de război. Chiar și imaginea vaselor militare din fața lor părea desprinsă de pe ecranele simulatoarelor de zbor. Dar ei erau conștienți că de data asta era adevărat, era momentul pentru care se pregătiseră atâția ani, fuseseră cheltuiți atâția bani, iar țara lor le dăduse pe mână niște aparate al căror preț se măsoara în zeci de milioane de dolari. Milioanele de dolari veniseră din buzunarele contribuabililor români, iar acei contribuabili aveau nevoie acum de ei, de toată priceperea și antrenamentul lor, toate speranțele le erau puse în îndemânarea și pregătirea lor, în fiecare gest și în fiecare manevră. Era un gând care nu prea te lasă să te relaxezi, își zise Raul Cernica, aflat în fața celei mai importante misiuni din viața lui. Obiectivele erau chiar în față, parcă le-ai fi putut atinge cu mâna. Dar nu cu mâna dorea el să le atingă.

Selectă rachetele AGM-84 Harpoon și trase manșa pentru a se ridica ușor, dar rămase cu ochii pe display-ul HUD. Selectase în prealabil și capcanele termice alegând un program de lansare câte una pe secundă, chiar după ce va trimite spre vasele ucrainene rachetele Harpoon, de data asta dintre cele cu utilizare de pe platforme aeriene. Mai alese două capcane care să fie lansate în faza terminală a ascensiunii sale, știind că în acele momente era cel mai vulnerabil în fața rachetelor antiaeriene inamice.

Ca la un semn, cele patru avioane F/A-18 Hornet se ridicară simultan și lansară fiecare câte două Harpoon-uri spre navele ucrainene. Deși total surprinse, echipajele navelor au reacționat rapid dând dovadă de o bună pregătire de luptă. Și-au revenit imediat ce radarele lor au detectat noua amenințare, concretizată de ridicarea avioanelor la altitudinea de lovire, chiar din partea opusă celei din care au venit elicopterele.

Rachetele și proiectilele antiaeriene de toate calibrele au pornit spre atacatori, dar prea târziu pentru a opri cele opt Harpoon-uri. Totuși, doi piloți din cei patru au plătit cu viața temerara lor încercare, loviți de SA-N-4 Gecko-urile de pe *Hatman Sahaydachniy*, aflat chiar în timpul manevrei de întoarcere cu tribordul spre linia de atac a avioanelor românești. Lovită în plin de patru rachete Harpoon, nava amiral a flotei ucrainene a fost spulberată de pe suprafața mării, împreună cu întreg comandamentul tactic al flotei în frunte cu amiralul Parapirov, aflați la bord. A cincea rachetă a avariat *Sevastopol*, două nu au produs nici un fel de daune, fiind oprite de defensiva ucraineană, iar ultima a provocat avarii ușoare la *Kahovka*, navă purtătoare de rachete similară lui *Uman*.

În timp ce efectua manevra de întoarcere spre casă, locotenent comandorul Raul Cernica prinse în vizor elicopterul Mi-26 de pe *Hatman Sahaydachniy*, aflat întâmplător în aer în momentul distrugerii navei. Cu gândul la cei doi camarazi ai săi uciși cu câteva secunde mai devreme, spulberă elicopterul cu o rachetă aer-aer AIM-120 AMR A AM. Apoi se grăbi spre casă urmat de ultimul său avion rămas din patrulă.

Într-o singură dimineață, cea a zilei de 29 mai 2010, marina română ajutată de aviație a reușit să scoată din ecuație flota ucraineană din Marea Neagră, fapt ce va avea repercusiuni majore în desfășurarea acțiunilor pe frontul de sud” „Dobrogea” și a întregului război.

Amiralul George T. Jackson își netezi bărbia cu palma în timp ce-și ridica privirea de pe ecranul radarului. Imaginile din satelit ce continuau să sosească îi întăreau convingerea. Da, românii câștigaseră bătălia navală din largul coastelor Dobrogei.

În curând vor afla și de ajutorul dat de către avioanele F-16 ale Flotei a VI-a bazată în Mediterana, aflată acum în Marea Neagră. Flota americană ieșise în larg, poziționându-se la sud, la o distanță de la care putea ține sub amenințare flota rusă aflată la sud-est de cea ucraineană. Doar portavionul *John C. Stennis*, avariat, rămăsese la Constanța alături de două distrugătoare de escortă.

Fâșia de apă dintre flota ucraineană și flota rusă a Mării Negre a fost patrulată permanent de avioanele americane, acestea făcând o demonstrație vizibilă a intenției lor de a interveni împotriva rușilor la cel mai mic semn al dorinței lor de a le da fie și cel mai mic ajutor militar ucrainenilor prinși în lupta cu flota română. A fost un moment critic, chiar după scufundarea lui *Nikopol*, când rușii dăduseră semne cum că ar dori să intervină. Jackson mai ridică atunci patru F/A-18 Hornet de pe puntea lui *Stennis*, pe care le trimise rapid spre zona de interdicție. Atunci flota rusă a renunțat la orice manevră ofensivă, făcându-l pe amiralul Jackson să se relaxeze. Nu prea i-ar fi convenit o confruntare directă cu flota rusă, confruntare care ar fi împins Statele Unite într-un posibil război împotriva Rusiei, pe lângă cel cu China.

Cuvântul de ordine era tăcerea. Nu numai tăcerea radio, ci și tăcerea fizică, absența oricărui zgomot, cât de mic, asta datorită faptului că apa transmitea foarte ușor sunetul, iar orice vibrație putea fi captată de sonarele inamice. Nu era ceva neobișnuit pentru echipajul submarinului *Delfinul*, singurul submarin militar românesc. Bine instruit în timpul lungilor exerciții și aplicații, comune cu flota sau individuale, în timpul cărora stăteau la pândă zile în șir pentru a detecta inamicul și a putea lansa atacuri copleșitoare asupra navelor de suprafață sau subacvatic.

În timpul celor doi ani și jumătate de când avea comanda navei,

comandorul Traian Mocanu impusese echipajului său o disciplină de fier dublată de o ambiție puternică pentru a deveni unul dintre cele mai eficiente echipaje ale marinei militare românești. Înainte de asta fusese ofițer executiv, ulterior secund, pe aceeași navă timp de un an de zile, până la pensionarea vechiului căpitan, după care preluase comanda în mod firesc, fără probleme. I-a fost ușor să se impună în fața echipajului în noua postură, mai ales prin faptul că ajunsese să cunoască lucrurile din interior, știind practic metehnele tuturor ofițerilor și chiar ale marinarilor. Inițial, echipajul l-a primit cu o oarecare familiaritate, ca pe unul de-al lor, cu care împărțiseră cabina și zilele lungi de veghe. Curând, vor descoperi și o altă față a comandantului. Acesta, proaspăt avansat la gradul de comandor, avea avantajul de a cunoaște din interior tot ce nu mergea bine în echipajul său.

Primele sancțiuni disciplinare, ceva mai aspre decât normal, au surprins pe toată lumea, dar au dat un semnal clar: noul comandant nu avea să fie tolerant ca și predecesorul său care, cu gândul la ieșirea în pensie, o lăsase mai moale. Au urmat șase luni de foc pentru toată lumea, dar la sfârșitul lor lucrurile erau clare pentru toți: comandantul putea fi cel mai bun om de pe Pământ, cu condiția ca totul să meargă strună. În cazul în care ceva nu mergea bine, se transforma în cel mai necruțător tartor. Cei care nu puteau intra în rând, erau treptat eliminați prin transferul la alte unități. În câteva luni, totul mergea ca uns, iar comandorul Traian Mocanu se putea lăuda cu unul din cele mai bune și mai pregătite echipaje ale marinei române. Iar rezultatele nu au întârziat să apară. A apărut apoi mândria ce îi făcea pe oamenii săi să se simtă aparte, deosebiți de restul marinarilor, mai ales prin prisma faptului că erau singurul echipaj de submarin, iar prin pregătirea lor ireproșabilă temuți în întreaga flotă în timpul aplicațiilor.

Departa de a fi o epavă, fabricat de sovietici și cumpărat de România în 1987, *Delfinul*, submarin clasa Kilo, a trecut printr-un amplu program de modernizare, mai ales la sistemul de navigație și de control al focului. A fost botezat cu numele altui submarin românesc dezactivat după al doilea război mondial. Submarinul clasa Kilo, recunoscut ca unul din cele mai silențioase submarine din lume, este propulsat de motoare Diesel, de aici necesitatea ieșirii la suprafață o dată la patruzeci și opt de ore pentru reîncărcarea bateriilor. Letalitatea sa derivă prin faptul că la o viteză în imersiune mai mică de cinci noduri este practic nedetectabil, spre deosebire de submarinele nucleare, mult mai mari, la care reactorul cu toate accesoriile mecanice face un zgomot greu de ascuns. Dotat cu opt rachete antiaeriene SA-N-8 Gremlin sau SA-N-10 Gimlet, Kilo este capabil să poarte 18 torpile VA-111 sau 24 de mine marine ce pot fi

lansate prin cele șase tuburi lanstorpilă situate la prova.

Acum, ordinele lor erau clare, chiar dacă se putea considera că erau depășite. Trebuiau să patruleze zona nevăzuți, ca parte a unui exercițiu defensiv. O dată cu invazia ucraineană, ordinele lor s-au schimbat: supravegherea tentativelor de infiltrare pe țărmul românesc în zona de la nord de Năvodari. Totul a decurs bine, au observat debarcarea trupelor ucrainene, stând pe fundul mării și așteptând ordinul de atac care nu mai venea. Vedeau prin periscop navele ucrainene supravegheate de escortă ce se îndreptau spre țărmuri, îi mâncau palmele să acționeze, dar disciplina inoculată era mai puternică, așa că așteptau ordinele bănuind că momentul lor va veni cât de curând, poate mai repede decât se puteau ei aștepta. O dată la șase ore se ridicau încet la adâncimea periscopică de patrusprezece metri pentru a scoate antena telescopică radio în așteptarea unor ordine codate ce le puteau fi destinate. La fiecare ridicare, căpitanul Mocanu profita de ocazie și dădea un tur de orizont cu periscopul. Mereu același lucru, nave ucrainene de debarcare ce se perindau într-un dute-vino rapid.

Noaptea a trecut în tensiune, marinarii ce ar fi trebuit să se odihnească au dormit la fel de puțin ca și cei ce erau de cart, adică deloc. Iminența luptei adevărate îi făcea pe toți să se foiască de colo-colo, în încercarea de a-și domoli excesul de adrenalină. Consumul nervos era cu atât mai mare într-un spațiu închis, amplificat de certitudinea faptului că orice lovitură, orice greșeală, putea fi fatală. Toată lumea era conștientă că, spre deosebire de navele de suprafață, șansele de supraviețuire într-un submarin lovit aflat în imersiune erau minime.

Zorii unei noi zile se ițiseră la suprafața mării, o zi în care flota română și cea ucraineană se vor încleșta într-o bătălie pe viață și pe moarte, menită să schimbe soarta războiului și echilibrele de putere din bazinul Mării Negre. Dar pentru cei aflați închiși în cușca de metal de pe fundul mării, alternanța dintre zi și noapte era mai mult o părere sau o iluzie dată de limbile sau ledurile ceasurilor. Doar ceasurile interne biologice sesizau schimbarea și induceau oamenilor faptul că acolo sus, la suprafață, noaptea s-a transformat în zi, deasupra soarele strălucește nepăsător peste câmpul de bătălie frământat de luptele din ajun.

Tensiunea a ajuns aproape de paroxism atunci când sonarele sensibile au captat motoare în imersiune ce se apropiau. În primă fază, căpitanul Mocanu, în acord cu operatorul radar Pompiliu Stănescu, au crezut că este vorba de unul din submarineele americane din clasa „Los Angeles”, aflate în escorta portavionului *John C. Stennis*. Semnătura motoarelor semăna până la un punct, dar sunetul înregistrat de sonar era altul. Posibilitatea unui ucrainean era exclusă, deoarece după

dimensiuni era unul de clasă mai mare decât „Foxtrot”, cum este submarinul *Kherson*, depășit din toate punctele de vedere, dar singurul aflat în dotarea marinei ucrainene.

Mai rămânea o singură posibilitate, cea de care se temeau cel mai tare: cea a unui submarin rusesc. Rușii nu intraseră oficial în conflict și multă lume făcea eforturi pentru a-i ține în afara acestuia. Dar nu puteau fi siguri și, oricum, ordinele lor erau de a supraveghea și de a răspunde cu foc doar în cazul în care erau atacați sau siguranța le era pusă în pericol. În acest caz, mai ales că nu știau practic cu cine aveau de-a face, au încercat să rămână nedetectați, înregistrând doar cu sonarul pasiv deplasarea submarinului necunoscut. Acesta venea dinspre sud, pe lângă țărm, strecurându-se înspre apele puțin adânci, parcă încercând să-și piardă urma. Trecu la distanță de *Delfinul* fără să dea semne că l-ar fi observat, apoi coti spre nord-est luând un curs ce trecea prin dreptul gurilor Dunării, de parcă s-ar fi aflat mai în siguranță acolo.

Căpitanul Mocanu ascultă cu atenție banda în repetate rânduri, zgomotul motoarelor ce se apropiau și apoi se îndepărtau, încercând să sesizeze vreo semnătură caracteristică. Nu prea aveau timp de analize mai amănunțite, dar banda va fi studiată în amănunt de către experți în Constanța și comparată cu semnăturile de motoare din bazele de date americane, astfel că se va ști nu numai de care clasă este submarinul, ci chiar și numele lui, dată fiind grija Pentagonului pentru colecționarea tuturor semnăturilor motoarelor submarinelor înregistrate, grijă ce data încă din vremea Războiului Rece.

Ei aveau acum alte griji. Se apropia ora convenită pentru ridicarea la adâncimea periscopică pentru recepționarea ordinelor. Procedura era lentă și laborioasă, ridicarea făcându-se încet, astfel ca echipamentele de detecție antisubmarin inamice să aibă șanse minime în localizarea lor. O dată ajunși la șaptesprezece metri și jumătate adâncime, antena se ridică silențioasă, recepționează mesajul comprimat de 0,1 secunde care a fost decriptat rapid și înmânat căpitanului pe o foaie de hârtie. Era scurt și clar. Căpitanul Mocanu răsuflă prelung, apoi ridică periscopul. Efectuă o rotație completă pentru a verifica poziția forței ucrainene de debarcare. În sfârșit, trecea la acțiune.

Chiar în fața sa, nava ucraineană de desant tancuri Kirovograd se grăbea spre țărm pentru a-și depune încărcătura. Îi cunoștea foarte bine silueta încă de la exercițiul multinațional „Cooperative Partener 2002” la care participase ca și tânăr ofițer de marină. Nici o clipă nu se gândise atunci că doar după câțiva ani va fi nevoit să-și ațintească torpilele tocmai asupra acestei nave. După terminarea exercițiului, chiar petrecuse o seară plăcută într-un restaurant constănțean alături de alți ofițeri, iar la masa vecină se nimeriseră câțiva ofițeri superiori ucraineni, toți băieți de viață, unii chiar de pe Kirovograd. Închinaseră

și toastaseră unii în sănătatea celorlalți într-o atmosferă destinsă, fără griji, până târziu în noapte. Iar acum, poate va trage chiar asupra unora dintre aceia cu care băuse paharele de vin spumos și cu care cântase ținându-se de după umeri în acordurile lăutarilor îmbrăcați în costume populare ce se plimbau printre mesele lungi, încărcate cu mâncăruri tradiționale. Ce să-i faci, asta e viața!

Kirovograd era o țintă tentantă, acum ce primise ordinele de atac. Nu intenționa să caute o altă țintă, fiindcă la această adâncime era destul de vulnerabil, iar cu fiecare secundă pierdută creia riscul de a fi detectat și ar putea pierde efectul surpriză, fără să mai vorbim de posibilitatea de a fi atacat. Așa că Mocanu se hotărî asupra lui Kirovograd. Cel puțin tancurile îmbarcate nu vor ajunge niciodată pe câmpul de luptă. O dată decizia luată, lucrurile trebuiau să meargă ca la carte, cel puțin așa mergeau la antrenamente.

— Sonar, distanța până la Kirovograd? Vreau o soluție clară de foc asupra țintei!

— 4200 metri, căpitane! Avem soluție optimă cu tuburile 1 și 2!

— Tuburile 1 și 2 pregătite pentru lansare!

Un șuierat ușor anunță inundarea celor două tuburi lanstorpilă. Acum totul era pregătit, mai trebuiau trimiși solii subacvatici ai morții, torpilele VA-111 Shkval. Majorității marinarilor de suprafață le îngheța sângele în vine numai la pronunțarea numelui acestei torpile. Restul erau ignoranții care habar n-aveau despre ce este vorba. Și chiar că aveau motive întemeiate să se îngrozească, deoarece contramăsurile ce pot fi luate de către nava atacată de aceste torpile sunt pur facultative, adică pot sau nu pot fi luate, rezultatul este același, depinde de cât de norocos ești în ziua aceea. Și asta datorită faptului că aceste torpile, de fabricație rusească, sunt cele mai rapide din lume, considerate ca și torpile de reacție sau de răzbunare deoarece chiar lansate după ce ești atacat cu alt tip de torpile, VA-111 poate distruge submarinul agresor făcând ca proiectilele inamice să se piardă prin dispariția ghidajului de la capătul cablului.

Spre deosebire de majoritatea torpilelor cunoscute, inclusiv cea mai folosită de NATO și anume Mark-48, Shkval-ul nu este ghidată prin cablu. Fără nici un fel de ghidaj în prototipurile inițiale, se baza pe viteza fantastică de 100 de metri pe secundă la lansare, viteză care ulterior scădea datorită densității și frânării apei. Ulterior i s-a adăugat un computer de bord căruia i se introduceau datele țintei înainte de lansare, precum și un sistem de căutare-ghidare spre țintă în faza terminală încetinită deliberat.

Se pare că tocmai această VA-111 Shkval a stat la baza arestării la Moscova de către FSB în 5 aprilie 2000 a căpitanului american în retragere Edmond Pope, la acea oră managerul propriei firme de securitate. Două săptămâni mai târziu, FSB-ul a dat un comunicat

conform căruia Pope încerca să obțină planurile noului Shkval modernizat.

- Ținta în vizor!
- Tub 1... FOC!
- Tub 1 lansat!
- Tub 2 FOC!
- Tub 2 lansat!

Câte o smuci tură aproape imperceptibilă anunță părăsirea submarinului de către fiecare torpilă. Acestea erau o versiune mai veche, doar cu coordonatele țintei introduse în computerul de bord. Integrarea României în NATO a făcut imposibilă aprovizionarea marinei cu ultimele noutăți tehnice ale rușilor. Totuși, faptul că erau de o generație mai veche nu le făcea mai puțin letale, Mocanu era convins de asta. Ordonă imersiunea imediată și deplasarea cu cinci noduri pe cursul 6-4-0. Nu era timp de pierdut, oricum va auzi zgomotul exploziilor și va afla ulterior rezultatul atacului său. Acum dorea să-și ducă nava și echipajul cât mai departe de grenadele antisubmarin ale ucrainenilor. În curând vor începe să patruleze intens zona cu nave antisubmarin și elicoptere, iar pentru sonare cel mai ușor de auzit erau zgomotele tranzitorii ale motorului în momentul în care accelera. De aceea, dorea să se îndepărteze cât mai repede, cu viteză scăzută, pentru a rămâne invizibil cât mai multă vreme.

În urma sa, o bubuitură surdă repercutată de volumul imens de apă, urmată imediat de o a doua, la fel de puternică, îi confirmă faptul că nu a pierdut deloc vremea astăzi. Dacă ar fi putut vedea în urmă, ar fi zărit nava de desant tancuri Kirovograd cum dispărea pe vecie în adâncurile Mării Negre.

XXXVIII

Sâmbătă, 29.05.2010, ora 7.50

Frontul de sud „Dobrogea”

Zorii zilei nu reușiseră să împrăștie pe deplin fumul bătăliei ce continua sălbatică încă din ajun. Lupte grele s-au dat în tot cursul nopții, mai ales pe direcția de înaintare a corpului blindat condus de căpitanul Morun, cel care, împreună cu tancurile sale, a dus tot greul bătăliei nocturne. Așa cum prevăzuse maiorul Pinte, noul comandant al frontului de sud, manevra de atac pe direcția șoselei Hârșova-Tulcea a surprins comandamentul inamic care, confruntându-se cu posibilitatea răsturnării flancului său drept, a fost nevoit să concentreze trupe pentru respingerea atacului. În grabă, datorită iminenței pericolului, unele trupe au trebuit să fie luate din cordonul ce înconjura unitățile române încercuite în podișul Casimcei, slăbind strânsoarea și creând oportunitatea străpungerii cordonului concomitent cu atacul diversionist al forțelor de pe linia de apărare supranumită „Linia Pușcaș”.

Străpungerea a fost efectuată cu câteva ore înaintea dimineții, printr-un coridor larg de câțiva kilometri, apărât din ambele părți de către militari români avansați de pe „Linia Pușcaș”, dar care au fost ulterior înlocuiți de elemente din trupele evacuate conduse de locotenent-colonelul Voicu Sânmărtean, ofițerul cu cel mai înalt grad prins în încercuire.

Evacuarea s-a făcut și cu elicopterele, pe tot parcursul nopții, răniții având prioritate. De un mare ajutor au fost cele opt elicoptere americane Chinook, care au făcut naveta continuu între spatele frontului și trupele înconjurate. Unul dintre piloții americani a fost rănit de o rafală de mitralieră, iar un elicopter românesc de transport Mi-24 a fost doborât cu 86 de oameni la bord de către artileria antiaeriană ucraineană.

La primele ore ale dimineții, exodul era în toi, prin culoarul apărât de infanteriști sprijiniți de artileria din spatele frontului, se scurgeau într-un șuvoi neîntrerupt oameni și materiale, militari și civili, răniți și valizi, în vehicule militare și civile. Veneau în camioane și transportoare, în autobuze și ambulanțe, pe jos sau în mașini supraaglomerate împreună cu familii întregi de civili încărcăți de bagaje ce încercau să se refugieze cât mai departe de linia frontului. Unitățile erau amestecate, unii militari, mai ales dintre rezerviști, erau rătăciți de plutoanele lor, își pierduseră până și armele, dar ajunși în spatele frontului se grăbeau înspre punctele de triere încercând să-și găsească companiile pentru a se reîncadra și a porni înspre un alt

punct al frontului.

Dar majoritatea unităților se retrăgeau în ordine, chiar dacă unele rămăseseră doar la jumătate din capacitatea de luptă, iar armamentul era în mare parte distrus sau pierdut. Printre aceștia se afla și locotenentul Cristescu care își conducea compania decimată în luptele ce au urmat după ce a fost prins în încercuire, după rezistența de la Niculițel. Preluase comanda în urma rănirii grave și evacuării superiorului său, locotenent colonelul Claudiu Rotar. În timpul luptelor au fost uciși sau răniți mai mulți ofițeri din companie, așa că a ajuns să aibă un pluton condus de un sergent. Majoritatea voluntarilor civili ce au luptat la Niculițel au rămas alături de compania sa, el fiind nevoit să-i repartizeze prin plutoanele sale subțiate de pierderi, asta doar până vor ajunge în spatele frontului, unde i se va spune ce să facă cu ei.

Poate vor fi dirijați la unele unități ce se constituiau în grabă din rezerviști pentru a suplini necesarul tot mai mare de forță de luptă pe ambele fronturi, sau vor fi îndrumați spre armatele teritoriale ce se ocupau cu menținerea ordinii în zonele neafectate de lupte. Sau poate vor fi trimiși pe granița cu Serbia pentru a înlocui trupele pregătite de acolo, a căror prezență era tot mai necesară aici. Despre superiorul său, locotenent-colonelul Rotar, nu aflase nimic, spera că este în spital și că se va face bine, în ciuda rănii destul de serioase.

Cristescu mai avea doar două camioane în care înghesuisese toți răniții ce nu putuseră fi luați de ambulanțe. Pe lângă asta, luase cu el toți civilii ce doreau să fie evacuați, bătrâni, femei și copii, înghesuiți de asemenea în camioane. El și cu soldații valizi își continuau drumul spre sud pe jos, cu capul plecat, plini de praf, de sânge și cu uniforme rupte, în speranța că vor reuși să treacă dincolo înainte ca ucrainenii să reușească să închidă din nou cleștele, de data asta definitiv.

În urma lor, pe inelul exterior al pungii ce se micșora din ce în ce mai mult, luptând în retragere presați puternic de lațul ucrainean ce se strângea tot mai tare deoarece inamicul prinsese mișcarea de retragere, se aflau unitățile mai omogene și mai puternice ce aveau misiunea de acoperire. Printre ei, în unul din sectoarele cele mai dificile, lupta maiorul Brebu împreună cu Batalionul 93 „Neagoe Basarab”, „Scorpionii Roșii”.

Zorii îl găsiseră într-un adăpost individual, frânt de oboseală, cu ochii încercănați, dar luptând încă. Toată noaptea a continuat hărțuirea cu ucrainenii care deveniseră tot mai conștienți de retragerea generală a românilor. În consecință, atacurile lor au devenit din ce în ce mai îndrăznețe și mai prelungite, fiind din ce în ce mai greu de respins. Astfel, oamenii săi se retrăgeau tot mai greu, pe poziții cât de cât întărite, în adăposturi săpate în prealabil de alte

unități desemnate în acest scop. Din fericire, acolo îi așteptau muniții și alimente lăsate în urmă, precum și soldați care să-i înlocuiască pe cei răniți sau epuizați. I s-a oferit și lui posibilitatea de a fi înlocuit, dar refuzase cu încăpățănare alături de cei mai vechi dintre soldații săi, care nu concepeau să-și părăsească comandantul.

Astfel, a ajuns ca în zorii zilei să conducă o forță eterogenă, cu militari din mai multe unități, pe care nu-i cunoștea și pe care nu știa cât de mult se putea baza. Încercase să-i intercaleze printre oamenii săi de încredere, dar acesta era doar un paleativ temporar, omogenitatea și coeziunea unității sale având oricum de suferit. În plus, nu știa ce unități avea în flancurile sale și cât de mult se putea baza pe ele, dar bănuia că și ei aveau aceleași probleme. Nesiguranța creată de astfel de lucruri apăsa destul de greu, mai ales că nimeni nu dorea să fie surprins pe flancuri dacă vreunul din vecinii săi ar fi cedat unui atac ucrainean.

Se afla la mai puțin de două sute de metri de pozițiile avansate ale ucrainenilor, putea chiar să audă frânturi de conversație, în acest scop avea lângă el pe singurul soldat din companie care înțelegea cât de cât limba acestora, un basarabean care, după demonstrațiile anticomuniste din toamna lui 2002, fusese bătut crunt de către poliția lui Voronin, președintele comunist de atunci al Republicii Moldova și se refugiase ulterior în România pentru a scăpa de persecuțiile politice. Doi ani mai târziu, tânărul Oliver Roșea, în vârstă de numai nouăsprezece ani, se înrola în armată unde, după un an de pregătire, ajungea în unitatea lui Brebu alături de care a făcut un stagiul de șase luni în Irak și ajunsese la gradul de caporal. Până acum s-a comportat cu mult curaj, păstrându-și sângele rece, în situații în care mulți alții ar fi cedat fizic și psihic. Chiar și acum, după o zi și o noapte de lupte, la cei douăzeci și patru de ani ai săi, se comporta mai lucid decât camarazii săi care, vrând nevrând, au dat semne de slăbiciune în vârtoarea războiului.

Un zvon de conversație precipitată veni dinspre tranșeele din față. Era o voce autoritară ce vorbea probabil într-un radio emițător. Se puteau distinge unele frânturi, iar din tonul vocii răzbătea o oarecare nuanță de frustrare abia disimulată. Se părea că posesorul vocii nici nu-și dădea seama cât de aproape se află. Roșea îi șopti lui Brebu:

— Domnule maior, e destul de groasă! Din câte am reușit eu să înțeleg, se ceartă asupra focului de baraj, dorindu-l ceva mai scurt! Cred că se pregătesc de atac!

— Și eu cred! Transmite din om în om să fie gata!

Vorba circulă cu rapiditate de-a lungul liniei frontului, pregătirile de luptă electrizând atmosfera. Pretutindeni oamenii își verificau armele, își întindeau membrele amorțite de așteptare în adăposturile individuale, ici și colo se mai auzea declicul metalic al cartușului

introdus pe țeavă. După asta se lăasă liniștea. La fel și în sectorul ucrainean. Era o liniște profundă, ireală, dublată de tensiunea ce plutea grea în aer. Era liniștea dinaintea furtunii.

Maiorul Brebu își făcu cruce și-și sărută cruciulița ce o purta la gât. La dreapta sa, caporalul Oliver Roșea făcu la fel. Brebu își întoarse privirea spre stânga unde, la câțiva metri de el, se afla unul din soldații cu care se pricopsise din timpul nopții. Ceva îl intriga la acesta. Purta o uniformă militară de camuflaj fără însemne și era înarmat cu o pușcă cu lunetă H&K de un model foarte nou, după cum își putea da seama. Vorbea puțin și părea că se rătăcise de propria unitate, dar calmul și siguranța sa erau departe de a fi ale unui om pierdut printre linii. Toată dimineața stătuse cu arma la ochi, perfect camuflat și ascuns vederii, scrutând spre pozițiile inamice. Doar din când în când, o ridicare de umăr urmată de cambrea degetului pe trăgaci. O singură împușcătură izolată, urmată de un geamăt și din nou tăcere. Uneori nici geamătul, doar tăcerea. Privindu-l și văzând eficiența de care dădea dovadă, Brebu nu se putu abține să nu-l compare cu un ucigaș profesionist în timpul acțiunii. Pe profilul de piatră nu se vedea nici ură, nici satisfacție, doar concentrare dusă la extrem.

La interpelările lui Brebu răspundea monosilabic, fără să-și desprindă privirea dinspre liniile ucrainene. La un moment dat, Brebu îl întrebase cine îi era superiorul, iar acesta răspunsese scurt: „maiorul Alexandru”. Nu auzise de acesta, poate doar în timpul unei aplicații de acum câțiva ani, când doi diversioniști au pătruns noaptea în unitatea sa și au fost capturați de soldații din gardă după ce scrijeliseră cu un cui ruginit pe vopseaua TAB ului său cuvântul „MINAT”. A doua zi, un anume căpitan Alexandru a venit să-i elibereze din arest. Să fi fost acesta unul dintre legendarii diversioniști? Tot ce se poate.

Fără să întoarcă privirea, cu pușca la ochi, soldatul cel tăcut îi adresă maiorului Brebu cel mai lung discurs de până atunci:

— Maiorule, ucrainenii avansează târâș spre noi. Ar fi bine ca oamenii tăi să riposteze!

Apoi ridică ușor umărul și apăsă pe trăgaci. Împușcătura repercutată în liniștea din jur sparse tăcerea grea în mii de fărâme. Un vaiet prelung se înalță din față, apoi o nouă împușcătură și vaietul încetă brusc, la fel cum începuse. Imediat începu canonada tunurilor ucrainene ce-și trimiteau tirul de baraj în spatele frontului subțire format din trei linii paralele de apărare. Le răspunseră strigătele din piepturile sutelor de ucraineni ce se târâseră zeci de metri spre tranșeele românilor și acum se ridicaseră la atac alergând, apoi trântindu-se la pământ și trăgând, apoi săltându-se și trăgând din mers, avansând susținut prin *no man's land* spre linia apărătorilor.

Din adăposturi, riposta românilor veni imediat sub forma tirurilor

lungi de mitralieră și bufniturilor grele de aruncător. În spatele frontului, obuzele ucrainene făceau pământul să se cutremure tot mai aproape, pe măsură ce ucrainenii scurtau tirul. Valul atacator veni suficient de aproape, încât ambele părți au început să folosească grenade de mână.

Cel mai greu de suportat erau urletele. Erau urlete neomenești scoase de oamenii încheștați în luptă, gemetele muribunzilor, vaietele răniților, urletele de frustrare sau de descărcare nervoasă, strigăte de spaimă, de groază, de triumf sau de agonie. Toate, suprapuse cu țăcănitul continuu al mitralierelor și al armelor ușoare, cu țiuitul isteric al obuzelor ce coborau spre țintă, cu exploziile apocaliptice ce frământau pământul sfărâmând oameni și materiale fără deosebire, împrôșcând totul înjur cu foc, fier și sânge.

Brebu privea îngrozit valurile de soldați ucraineni ce înaintau urlând spre el. Insensibili la pierderi, continuau să avanseze mecanic, de parcă ar fi fost drogați. Încă puțin și se va ajunge la lupte corp la corp, fapt care ar fi însemnat căderea poziției, ținând cont de valurile ucrainene care continuau să vină. Din comunicările radio înțelese că sectorul lui era vizat spre străpungere, din moment ce pe restul sectoarelor atacurile erau moderate, mai mult de diversiune. Prin radio ceru ajutor din rezerve, de asemenea de pe flancuri, sprijin de artilerie și de aviație, menționând că altfel nu va putea ține frontul nici măcar zece minute.

În timp ce comunica prin radio, își rotea privirea de la stânga la dreapta și în față, spre marea ucraineană ce continua să avanseze. Soldații ucraineni atacau cu mult curaj, îmbărbătându-se unul pe altul, susținându-se cu foc și înaintând cu încăpățănare. Doi ucraineni au fost practic tăiați în două de rafale de mitralieră de 12,7 mm, dar cei din urma lor continuau să avanseze. Lupta se dădea pentru fiecare metru și se părea că atacatorii o vor câștiga.

Cu ochii lui văzu casca unui soldat român din dreapta sa cum se deformează sub impactul glonțului care intră pe partea frontală și ieși prin partea opusă împrôșcând sânge, așchii de os și fragmente de creier, dându-i capul pe spate care antrenă și corpul în cădere, rămânând mai încolo nemișcat. În stânga lunetistului necunoscut, un soldat se ridică cu privirile rătăcite, năucit de explozii și împușcături, se întoarse cu spatele și se lăsă pe vine, cu capul în mâini, tremurând spasmodic, în totală stare de șoc. Fără să și întoarcă privirea, cu ochii pe linia de tragere a armei din care trăgea foc cu foc aproape fură să ochească, din moment ce țintele erau la tot pasul, lunetistul întinse mâna stângă și îl apucă pe soldatul șocat, trăgându-l în jos, la adăpost, după care continuă să execute foc asupra siluetelor în mișcare.

Brebu încercă să-și replieze oamenii din prima linie de rezistență mai în spate, în liniile a doua și a treia, nevrând să-i sacrifice degeaba.

Sub acoperirea tirurilor din cele două linii, evacuarea începu, soldații târându-se înapoi, unul câte unul, trăgându-și răniții după ei. Între timp, sosi din spate și compania de rezervă, menită să-i întărească rândurile subțiate de pierderile suportate. De asemenea, primi câte un pluton de sprijin de la unitățile aflate pe laterale, deja devenind clar că sectorul său avea de dus greul luptei, inamicul forțând aici străpungerea, în rest atacurile fiind suportabile. Cu tot sprijinul, presiunea ucraineană continuă să crească tot mai mult.

Din fericire, apăru și sprijinul de artilerie atât de așteptat sub forma proiectilelor de 57 mm care începură să piseze tranșeele ucrainene și partea descoperită de front ce lega cele două grupări aflate în luptă. Ucrainenii începură să ezite și să caute adăpost, dar comenzile și fluierile comandanților îi scoaseră din nou la atac.

„Dacă nu se întâmplă vreo minune, în cel mult douăzeci de minute vom fi copleșiți!” gândi Brebu privindu-și oamenii ce încercau să stăvilească impetuoasa înaintare ucraineană. Și în momentul în care vor fi copleșiți, va ceda și punga de rezistență, iar toți cei care nu vor fi apucat să se evacueze prin coridorul deschis la sud, vor fi uciși sau luați prizonieri. Minutele treceau cu încetineală, ucrainenii cu baionetele la arme erau tot mai aproape, iar minunea așteptată nu se producea. Tot mai puțini oameni valizi luptau în continuare. Lunetistul necunoscut fusese ucis în cele din urmă de o rafală, iar Oliver Roșea rănit în umărul stâng. Continuă să tragă cu arma, strâmbându-se de durere la fiecare mișcare, până a fost evacuat aproape cu forța.

Poate pentru prima oară în viața sa, maiorul Brebu simți fiorii reci ai panicii și disperării dându-i târcoale, în ciuda eforturilor sale de a-i alunga. Nu simțise asta nici în Irak, nici în Afghanistan, nicăieri unde datoria l-a purtat și indiferent de câte pericole ar fi avut de înfruntat. Dar acum, pentru prima oară, se confrunta cu posibilitatea reală a anihilării totale pe câmpul de luptă a unității sale, sau a ceea ce a mai rămas din ea.

În ciuda zgomotului infernal, un sunet distinct de motoare supersonice în crescendo își făcu apariția. În câteva secunde, patru Mig-uri 21 Lancer coborâră în picaj și începură să mitralieze liniile ucrainene, punctându-și staccato-ul tunurilor de bord cu bufniturile bombelor și rachetelor aer-sol. Le-au urmat patru IAR-99 Șoim.

Interiorul tancului mirosea a ulei, sudoare și cortidă, iar căldura devenise înăbușitoare, în ciuda instalației de aer condiționat care practic nu reușea să facă față. Cu atât mai puțin acum, când tancul staționa cu motoarele oprite, deci și cu aerul condiționat oprit, îngropat până la turelă în solul moale, ușor nisipos. Până și conserva de carne din care căpitanul Morun se servea cu gesturi rare, calculate,

avea iz de motorină arsă. Cu toate astea, căpitanul mesteca îndelung, apoi înghițea cu efort carnea de porc amestecată cu bucăți de pesmet de front. Nu îi era foame, dar se forța să mănânce, știind că în curând va avea nevoie de energie și habar nu avea când va mai apuca o altă îmbucătură. Și subordonații săi gândeau la fel, așa că, de-a lungul și de-a latul Grupului Nouă, gruparea de atac de diversiune pe direcția șoselei Hârșova-Tulcea, nu se auzeau decât frânturi de conversație, mestecatul rațiilor de front și râcâitul lingurilor în gamele.

Era o pauză binemeritată după o noapte grea, de lupte aproape neîntrerupte. Porniseră seara trecută la atac și spulberaseră primele elemente ucrainene printr-o mișcare surprinzătoare, făcând comandamentul inamic să disloce majoritatea tancurilor pentru a le putea face față. Acest lucru le slăbise dispozitivul de încercuire și permisesse străpungerea, făcând posibilă începerea evacuării trupelor încercuite în Podișul Casimcei.

După ce a spulberat primele elemente inamice, Grupul Nouă a mai înaintat circa șase kilometri în adâncime fără probleme. Abia apoi, în cursul nopții, s-a confruntat cu prima rezistență ceva mai organizată, deși se vedea că a fost încropită în grabă, comandamentul ucrainean fiind prins pe picior greșit. Rezistența consta într-o linie întărită de-a curmezișul șoselei, de o parte și de alta, pe direcția de înaintare a blindatelor românești.

Era o poziție bine aleasă, acolo unde un val de pământ se intersecta cu șoseaua care își tăia drum de-a dreptul prin taluz.

Aici ucrainenii săpaseră niște adăposturi, instalaseră în pripă niște sârmă ghimpată, poziționaseră cuiburi de mitralieră și două baterii antitanc. Chiar unde malul de pământ intersecta șoseaua poziționară armamentul în așa fel încât oricine ar fi încercat să pătrundă pe culoar ar fi fost surprins într-un foc încrucișat necruțător.

Căpitanul Morun se aștepta la asta. Din momentul în care a văzut prin NVG linia înălțată a taluzului, a înțeles că aceasta era o poziție pe care ucrainenii nu o vor lăsa neîntărită. Important era că trebuia să treacă. Pentru a-i convinge pe ucraineni de seriozitatea ofensivei sale, pentru a-i face să comaseze cât mai multe trupe slăbind astfel inelul ofensiv din jurul forțelor încercuite, trebuia să treacă. Din nou și-a răsfirat din mers tancurile, urmate de transportoarele blindate, de data asta încet, fără să se grăbească, apoi a oprit înaintarea. Vreme de aproape zece minute tancurile, cu motoarele oprite, au așteptat tăcute ca noaptea un semn dinspre linia neclară a orizontului, dar acesta întârzia să vină. Tot peisajul părea mort, părăsit de orice suflare de viață. Doar tiruri depărtate de mitralieră, punctate cu explozii la fel de îndepărtate, le aminteau că undeva, la est de ei, luptele nu cunoșteau nici o acalmie. Inamicul se afla acolo, în față, așteptându-l. Pentru camarazii ce luptau în est, orice clipă câștigată era un atu în plus în

confruntarea nocturnă ce urma să decidă soarta brigăzii române încercuite.

Așa că a decis să nu mai aștepte. Un ordin scurt prin radio și zeci de motoare porniră deodată, făcând ca vizoarele în infraroșu ale trăgătorilor ucraineni să se umple de ținte. Întregul val de tancuri porni la semnal, urmat îndeaproape de transportoarele „Zimbrul” și de MLI-84 „Jderul” intercalate de infanteriștii ce avansau cu armele în mâini. După o înaintare de nici cincizeci de metri, focul ucrainenilor se dezlănțui cu o furie oarbă. Tancurile fulgerară din mers, în timp ce infanteriștii se năpustiră înainte urlând și trăgând rafale lungi din pistoalele mitralieră.

Dintre cele trei tancuri ce înaintau în șir indian pe șosea la distanță unul de altul, primul a fost surprins de focul încrucișat și incendiat de o bazooka, echipajul găsindu-și moartea în flăcări. Tancul următor împinse în forță epava incendiată, înaintând pas cu pas spre trecătoarea îngustă. O lovitură de aruncător îl lovi în șenila dreaptă imobilizându-l pe loc, pradă focurilor din lateral. După încă o lovitură, membrii echipajului încercară să se salveze deschizând turela și luându-o la fugă, dar rafalele de mitralieră i-au secerat după câțiva pași.

Tancul căpitanului trase spre deschiderea taluzului, în stânga lui, acolo unde focul de la gura țevelor mitralierelor trădase o poziție întărită ucraineană. Explozia proiectilului de 100 mm irumpse într-o lumină albă, lăptoasă și căpitanul a înțeles că a lovit lăzile cu muniții poziționate în apropiere. Siluete cuprinse de flăcări alergau scoțând urlete neomenesți în timp ce mitralierele de 7,62 de pe tancuri secerau fără cruțare coama taluzului smulgând bucăți de pământ amestecate cu iarbă, iar acolo unde întâlneau trupuri, ciopârțindu-le în mod îngrozitor.

Pentru o clipă, defensiva ucraineană păru că se clatină, chiar dacă un tanc românesc sări în aer după ce călcase pe o mină, în timp ce altul încasă în plin un proiectil antitanc care îi smulse turela. Infanteriștii români, în ciuda tirului mitralierelor ce produceau pierderi grele, continuau să avanseze cu furie și se apropiaseră suficient pentru a putea riposta cu grenade aruncate cu precizie în gropile individuale, în timp ce tancurile își roteau turelele în căutarea oricărei mișcări amenințătoare. În scurtă vreme, tancurile au ajuns suficient de aproape pentru a descuraja rezistența, ucrainenii rămânând la pământ de teama obuzelor necruțătoare. Valul de pământ ajunsese de nerecunoscut după ce încasase zeci de lovituri directe. Totuși, unii ucraineni ripostau sporadic ochind cu grijă înspre TR-85-urile ce ajungeau din ce în ce mai aproape. După fiecare astfel de atac, obuzele, gloanțele și grenadele răscoleau poziția din care se trăsesse, în timp ce românii se apropiau.

Momentul psihologic a fost atunci când unul din tancurile lui

Morun, condus de comandantul plutonului 2, locotenent-majorul Andrei Ruță, a străpuns linia apărătorilor avântându-se peste vârful rambleului. Preț de o secundă, șenilele tancului înclinat s-au învârtit în gol, Morun așteptându-se din clipă în clipă ori să se răstoarne, ori să încaseze o rachetă în plin din partea cealaltă a valului de pământ, sub burta descoperită. Parcă cu încetinitorul, uriașul mastodont se reechilibra căzând în față și pornindu-și cursa descendentă de cealaltă parte. Uralele infanteriștilor ce-l urmau au fost cântecul de sirenă al apărării ucrainene. La nici treizeci de secunde, două tancuri au reușit să se strecoare pe șosea, dincolo de taluz, ocolind scheletele arzânde ale celor două tancuri românești prinse pe vecie printr-o îmbrățișare mortală într-un imens rug funerar pentru cei opt membri ai echipajului, rămași pentru totdeauna la datorie alături de tancurile lor.

Depășiți, apărătorii ucraineni nu mai aveau decât o singură soluție viabilă, cea a capitulării. În grupuri mici, ei ridicară mâinile lăsându-se dezarmați de infanteriștii români plini de praf și de sudoare, care începură să-i strângă către camioanele ce-i așteptau. Vor fi duși în spatele frontului, în lagărele de prizonieri ce începeau să se populeze tot mai mult.

Din nou, căpitanul Morun își evaluează pierderile, încercă să grăbească echipele de întreținere să remedieze vehiculele avariate, urmări evacuarea răniților și încercă înlocuirea lor acolo unde era posibil, din ce în ce mai preocupat de scăderea capacității combative a Grupului Nouă pe care îl conducea. Totul se desfășura într-o ordine relativă, apoi Morun se grăbi spre stația radio pentru a raporta situația. Avea nevoie de întăriri pentru a putea continua. Mai avea nevoie de muniție și combustibil suplimentar. Dorea sprijin de artilerie și aerian. Dorea multe, dar nu știa cât îi putea oferi comandamentul frontului de sud care, în mod sigur, avea multe pe cap, unde mai pui că noul comandant, maiorul Virgil Pinte, abia ajunsese pe poziție.

Răspunsul prin radio era destul de sec. Totuși, pe lângă felicitări, primi și vești bune. Două plutoane de tancuri sosite de la Craiova, abia descărcate din cala avioanelor de transport C-130 Hercules, porniseră spre el ca întăriri, alături de încă două companii de infanterie și un pluton de geniu. Cisternele cu combustibil erau imediat în urma lor și urmau să ajungă într-o jumătate de oră, alături de câteva camioane cu muniție, mai ales proiectile de tanc, majoritatea perforante, ținând cont de informațiile conform cărora în curând vor avea de înfruntat tancurile ucrainene.

O surpriză plăcută veni odată cu întăririle, adusă de comandantul primului pluton de tancuri ce ajunsese alături de el. Acesta sări din primul vehicul din coloană chiar înainte de a ajunge în fața căpitanului Morun, ocupat cu reorganizarea corpului său expediționar.

După ce salută sobru, militărește, impecabil în combinezonul său negru de tanchist pe care contrastau doar tresele galbene de căpitan, înmână noile ordine căpitanului Morun. În timp ce acesta le parcurgea grăbit, noul venit scoase din buzunarul de la piept o cutie plată, o deschise, apoi extrase o foaie de hârtie pe care o despătură. Fără nici un preambul, strigă:

— Companie, drepti!

Toți cei aflați în apropiere încremeniră în poziție. Oarecum satisfăcut, dădu citire hârtiei:

— Prin ordinul de zi 27 pe corp de armată, pentru merite deosebite în conducerea operațiunilor pe timp de luptă, căpitanul Armând Morun este ridicat la excepțional la gradul de maior! Semnat, comandant de armată Virgil Pinteală!

Din aceeași cutie plată extrase noile grade pe care i le înmână solemn lui Morun, care asista descumpănit la scenă. Nu se aștepta așa rapid la o ridicare în grad, deși știa că aceasta va veni cândva, dar nu chiar în mijlocul unei campanii militare. Căpitanul se dădu doi pași în spate, îl salută pe noul maior, după care strigă din nou:

— Drepti!

Apoi salută încă o dată. Cei aflați prin preajmă făcură la fel, în timp ce noul maior le răspunse stângaci, cu o oarecare întârziere.

— Pe loc repaus! răsuflă Morun, încă copleșit de avansare. Mai avea treabă, nu era timp să se gândească la asta acum.

În timp ce tancurile alimentau și se aprovizionau cu muniție, noile plutoane se puseseră la dispoziția noului maior, acesta din urmă revăzând ordinele, comparându-le cu harta întinsă pe șasiul tancului unde, cu ajutorul luminii camuflate a unei lanterne, urmărea progresul avansării trupelor sale și ultimele informații despre mișcările trupelor invadatoare. În curând se va lumina de ziuă, iar el trebuia să avanseze în continuare. Dar unde erau tancurile ucrainene? Trebuiau să apară, din moment ce toate informațiile duceau la concluzia că în curând îi vor ieși în cale.

Din nou, trupa condusă de Morun se puse în mișcare, de data asta cu mult mai multă precauție, deoarece erau deja destul de adânc în teritoriul controlat de inamic. Trimise în față vehicule de cercetare, deoarece se simțea pătruns destul de mult în teritoriul controlat de inamic și se temea de capcane, mai ales că elementul surpriză se risipise demult. Cel mai mult se temea că ucrainenii îl vor lăsa cât mai adânc în dispozitivul lor pentru ca apoi să-i înconjoare flancurile, tăindu-i retragerea și izolându-l de restul armatei, pentru a-i decima forțele în liniște, nelăsându-i altă opțiune decât anihilarea sau capitularea, mai ales că muniția și combustibilul nu vor dura la nesfârșit. Știa că forțele care asigurau marginile culoarului pe care pătrunseseră erau batalioane de infanterie, poate unele mecanizate, dar

incapabile să reziste unor blindate care ar fi reușit o mișcare de învăluire înspre șoseaua din spatele său. Atunci armata română ar fi avut două grupări încercuite de inamic. De aceea era atent și cerea prin radio orice informație referitoare la trupele ucrainene.

Mai înainte vreo zece kilometri, apoi dădu semnalul de oprire. Venise în sfârșit confirmarea prin radio, cum că tancurile ucrainene erau în față și avansau pe un front larg, iar el dorea să-și aleagă locul confruntării în așa fel încât să aibă avantajul terenului și toate șansele de partea lui. Fotografiile prin satelit și recunoașterile aeriene erau unanime în privința acestui lucru. De la începutul conflictului, doi sateliți americani geostaționari monitorizau continuu cele două fronturi, cel de nord și cel de sud.

În puținele minute rămase până la răsăritul soarelui, în noaptea care începea să pălească spre răsărit, maiorul Morun își așează tancurile în dispozitiv și ordonă îngroparea lor până la turele. Muncă grea și asiduă, cu atât mai dificilă pentru oamenii care își petrecuseră noaptea într-o înaintare și o luptă aproape continuă. Chiar și cu ajutorul infanteriștilor, săparea gropilor și a rampelor de evacuare în caz de nevoie, doar cu lopețile Lineman, era o muncă titanică, dar nimeni nu protestă. Soarele răsărise deja atunci când toate tancurile erau camuflate și maiorul ordonă o binemeritată pauză de masă.

Locul ales de maiorul Morun era cel mai bun loc pe care îl putea avea la dispoziție. Sperase să poată ajunge nestingherit până aici și mai mult, să găsească poziția neocupată de inamic. Se părea că sorții erau de partea lui până în acest moment, dar nu putea miza pe asta în continuare. Pe harta sa uzată, plină de marcaje făcute în grabă cu pixul, încercuise cu o seară înainte această poziție pe care o numise în sinea lui „Termopile”, în amintirea celor trei sute de spartani care zăgăzuiseră și luptară până la unul împotriva perșilor lui Xerxes în anul 480 î. Cr. Spartanii muriseră toți în luptă pentru a permite armatei grecești retragerea, dar el spera că soarta lui și a oamenilor săi va putea fi alta, iar pentru asta era hotărât să facă uz de toate capacitățile sale, între care un loc de frunte îl ocupa avantajul terenului.

Șoseaua spre Tulcea mergea spre nord-est, urmând să se întretaie după circa douăzeci de kilometri cu șoseaua ce venea de la Brăila spre Unirea, în localitatea Ciucurova. În locul ales, la stânga, la aproximativ o mie cinci sute de metri începea un crâng rar de salcâmi, dar suficient de potrivit pentru a camufla o forță armată gata de luptă. În dreapta, oblic față de șosea sub un unghi de aproximativ treizeci de grade, la circa un kilometru, albia unui pârâu secăt lăsa un loc ideal pentru a ascunde acolo niște tancuri bine camuflate. Aici ar fi putut ambusca o forță superioară ce ar încerca să atace direct pe șosea fără să aibă prevederea de a învălui foarte larg flancurile. Aici își alesese

Morun locul bătăliei, mizând în primul rând pe graba ucrainenilor de a-i respinge trupele care, după opinia lor, avansau în continuare spre Tulcea.

Repartiția forțelor sale o făcuse deliberat inegală, asta după informațiile primite de la comandament, informații confirmate de vehiculele de recunoaștere ce se întorceau unul câte unul chiar atunci când el încerca să-și ia masa frugală sprijinit de tancul său. Își întrerupsese masa pentru a primi rapoartele cercetașilor, apoi ascultă ultimele rapoarte radio comparându-le cu fotografiile aeriene ce se descărcau digital pe ecranul laptopului. Chiar înainte de vizionarea ultimelor imagini, murmură pentru sine: „Oh, Doamne, e prea frumos pentru a fi adevărat!”. Practic, asista la încununarea carierei sale de tanchist, asta dacă toate decurgeau conform planului. După informațiile primite, până acum așa era.

Maiorul Morun dispunea de o capacitate de luptă puțin peste valoarea unui batalion de tancuri, asta după sosirea celor două plutoane menite să-i înlocuiască pierderile în oameni și tehnică de luptă. De asemenea, avea la dispoziție cam un batalion și jumătate de infanterie motorizată ambarcată pe transportoare blindate TAB, Zimbrul și Jderul. Două companii suplimentare de infanterie și un pluton de geniu i se alăturaseră ulterior, dar o parte din ele înlocuiseră pierderile din rândul infanteriei proprii. Mai avea la dispoziție șase tunuri antitanc de 88 mm și două tunuri anticar împreună cu servanții lor, chiar dacă muniția le era numărată. Forța sa principală de lovire era constituită din patruzeci și opt de tancuri valide dintre care douăzeci și nouă TR-85 și TR 85M1, acestea din urmă ceva mai grele, de 50 tone față de 47,2 cât avea TR-85, șapte TR-125, tancuri cu tunurile de 125 mm față de 100 mm cât avea TR 85 și douăsprezece T-72 modernizate, chiar dacă unele erau ușor avariate sau lovite în decursul luptelor din noaptea trecută. Infanteria motorizată o dispusese egal printre companiile sale de tancuri.

Modul în care și-a dispus tancurile și împreună cu ele infanteria l-ar fi făcut pe oricare dintre comandanții săi din școală să se ia cu mâinile de cap și să-l respingă iremediabil la oricare examen. Dar el fusese dintotdeauna un tip nonconformist, iar oricare din profesorii săi nu-și puteau nici măcar imagina vreodată că ar fi putut avea pe câmpul de luptă informațiile de prima mână de care dispunea acum maiorul Morun.

La marginea crângului din stânga șoselei, chiar la liziera dinspre nord a pădurii, îngropase până la turelă douăsprezece tancuri, toate TR-85, în timp ce în crângul propriu-zis ascunsese șase TR-85 și două T-72, în total douăzeci de tancuri plus infanteria corespunzătoare, toate sub comanda lui directă. La șosea lăsase treisprezece tancuri, cinci TR-85, cinci TR-125 și trei T-72, camuflate de ambele părți ale

drumului, sub comanda locotenent-majorului Andrei Ruță, cel care în mod normal comanda plutonul 2. Patru T-72 le plasase ceva mai în spate, gata să intervină. Tot aici, în stânga șoselei, plasase o baterie antitanc formată din patru tunuri, iar în dreapta cele două tunuri anticar. Toată infanteria suplimentară o lăsase aici, inclusiv un pluton sosit în ultimul moment cu un camion, iar faptul că șase oameni erau dotați cu aruncătoare de grenade AG-7, iar patru erau dotați cu sisteme de rachete antitanc dirijate 9K111 Fagot, era totuși ceva. Unsprezece tancuri (șase TR-85, două TR-125 și trei T-72) alături de ultimele două tunuri antitanc plasate în dreapta lor vor ocupa valea secată, alături de câteva transportoare cu infanteriști, toți sub comanda celui mai vârstnic tanchist comandant de pluton, căpitanul Grigore Ilieș, cel ce sosise cu întăririle. Aceste transportoare nu reprezentau mare lucru cu mitralierele lor de 14,5 și de 7,62, dar erau mai mult decât nimic, puterea lor de foc cumulată ar putea fi ceva, mai ales dacă atacatorii vor fi însoțiți de infanterie, ceea ce era aproape sigur. Lor li se adăugau și Jderii cu tunurile de 73 mm și mitralierele de 7,62 mm, dispuși în mod egal între cele trei grupări. În concluzie, Morun așezase pe flancul stâng, în crâng, aproximativ două companii de tancuri, în timp ce în centru și pe flancul drept lăsase câte una. Chiar din felul în care își dispusese tancurile grele, respectiv TR-125 și TR-85M1, se vedea tendința de a fixa pozițiile în așa fel încât să reziste la atacurile inamice, chiar dacă numărul de tancuri era mai redus decât în stânga, acolo unde plasase doar tancuri TR-85 și T-72, mai mobile, iar infanteria era echipată cu cele mai bune transportoare TAB-77, TAB B33 și MLI-84 pe care le avea la dispoziție.

Discrepanța între numărul de tancuri, mobilitatea și așezarea lor i-ar fi făcut pe oricare tactician să se lase pradă disperării. Morun plasase toate tancurile grele cu precădere pe șosea, apoi pe dreapta, ca și cum ar fi avut intenția ca pe aceste poziții să reziste atacurilor inamice un timp cât mai îndelungat, totuși, cele mai multe tancuri le plasase în crâng, pe flancul stâng, unele chiar ascunse în pădurice, ca și cum ar fi intenționat să le țină în rezervă. Dar informațiile lui Morun erau de cea mai bună calitate, tancurile ucrainene ce se apropiau deja intraseră în dispozitivul adoptat pentru atac, caracteristicile terenului făcându-l pe comandantul ucrainean să își împartă deja forțele. Tancurile ucrainene erau la circa patru kilometri și jumătate, atunci când ultima imagine aeriană de ansamblu se descărca pe laptopul maiorului Morun. O studie cu atenție înainte de a-și transmite ordinele prin stația radio. Nu mai avea de ce să se ascundă, ucrainenii știau că este aici, altfel nu ar fi intrat în formație de atac. Oricum, el îi aștepta să atace, doar pentru asta era acolo. În sfârșit, va fi prima confruntare adevărată de blindate din acest război.

Ucrainenii își împărțiseră forțele mizând pe atacul frontal, pe șosea.

Aici își plasaseră majoritatea tancurilor, majoritatea T-84 și Oplot, restul T 72, urmate de transportoarele BTR 80 și BTR 3U. Un total de treizeci și două de tancuri se înghesuiau pe șosea și de ambele părți ale acesteia, gonind spre pozițiile românești. În dreapta lor, vizând poziția din crâng a lui Morun, paisprezece tancuri săltau pe terenul ierbos neregulat, iar în stânga, șaptesprezece tancuri se grăbeau spre valea secată acolo unde căpitanul Ilieș aștepta în fruntea celor unsprezece tancuri și celor două tunuri antitanc de 100 mm. Deci, circa trei companii de tancuri vizau șoseaua din centru, în timp ce flancurile stâng și cel drept erau atacate de câte o companie și jumătate, aproximativ. În urma lor veneau transportoarele pline de infanteriști gata de luptă.

Morun își transmise ultimele ordine, deoarece nu mai avea mult de așteptat până când inamicul va ajunge în bătaia armelor de pe tancurile sale, respectiv la două mii de metri.

— Ruță, deschizi focul cu tot armamentul de la două mii de metri, identifică la vedere, apoi trage la punct ochit! Vizează-i pe primii, încearcă să blochezi șoseaua cu epave, îngreunându-le înaintarea cât mai mult! Nu uita că Oplot-urile au blindaje reactive, așa că alocă câte două guri de foc pe obiectiv! În caz că vor folosi perdele de fum, ghidează-te în infraroșu! Nu te teme, trăgând spre șosea, vei avea suficiente ținte, chiar dacă unele lovituri vor fi deviate! De la comanda mea, nimeni nu mai folosește Javelin!

— Domnule căp... mă scuzați, domnule maior, doar nu vreți să ata...!

— Ba bine că nu! Ilieș, tu tragi de la o mie șapte sute de metri! În caz de nevoie, îl susții cu foc pe Ruță! De la ordinul meu, nici unul din infanteriștii tăi nu trage cu Javelin! Nu vreau să mă trezesc cu o rachetă din aia în cap! S-a înțeles?

— Da, domnule maior!

— Tot ce vreau de la voi e să rezistați douăzeci de minute! După aceea, victoria e a noastră! V-o jur pe onoarea mea de militar al armatei române! Douăzeci de minute, nu mai mult!

Morun își dădu jos căștile, închise stația, apoi se adresă comandanților de tanc ce se strânseseră în jurul său:

— Băieți, noi vom trage de la o mie trei sute de metri! Nimeni nu trage înaintea mea!

Văzând privirile lor nedumerite, Morun adăugă:

— Nu numai atât, dar după mine vor trage doar cele douăsprezece tancuri de pe lizieră, restul de opt vor deschide foc de acoperire în momentul în care voi da ordinul de atac!

Peste murmurele comandanților de tancuri, maiorul Morun ridică vocea și continuă:

— În momentul în care voi da ordin de atac, valul doi va deschide

foc de acoperire, după care va ataca alături de noi! Vom forma o forță de lovire din douăzeci de tancuri, iar infanteria ne va urma, o parte pe tancuri și restul pe transportoare, cu scopul de a anihila infanteriștii inamici și în primul rând vânătorii de tancuri aflați printre ei! Împreună vom da peste cap flancul inamic și în final vom obține o victorie imensă despre care veți avea ce povesti nepoților!

Coborî vocea, apoi urmă:

— Nu zâmbiți, fraierilor! Azi e ziua în care vă veți acoperi de glorie, iar peste ani, atunci când alții vor vorbi despre bătălia de tancuri de la Ciucurova, voi veți fi printre puținii care vor putea spune fără să roșească: „Da, am fost acolo!”. Dar pentru asta, va trebui să supraviețuiți zilei de astăzi! Cea mai mare șansă de a supraviețui este să ascultați întocmai ordinele mele și totul va fi OK! Vom ataca și vom ataca cu Dumnezeu înainte! Și cu ajutorul lui Dumnezeu, vom învinge! Întrebări?

Cum nimeni nu se înghesuia, Morun îi încurajă zâmbind:

— Haideți, poate fi ultima oară când mă mai puteți întreba ceva! Dar nu cumva să dați greș, că vă rup oasele, să fie clar!

— Domnule maior, în cazul în care rupem flancul inamic, ce facem apoi? se ridică timidă vocea unuia din tinerii comandanți de tanc.

— Veniți imediat în urma tancului meu, comandante! Nu cumva să mă pierdeți din ochi!

— Dar dacă, mă înțelegeți, tancul dumneavoastră, știți cum e în luptă...

— Nu te teme, de mine nu scapi! În caz că voi muri sau tancul meu e distrus, urmați locțiitorul la comandă, pe locotenentul-major Petre Amăuțoiu, pe care îl voi pune la curent cu planul de atac în întregime. Alte întrebări? Dacă nu, la posturi! Nu mai avem timp!

Mai povesti puțin cu Amăuțoiu, apoi maiorul Morun se cufundă în interiorul tancului său și trase trapa după el. Își privi echipajul cu atenție, de parcă i-ar fi văzut pentru prima oară, apoi li se adresă:

— Băieți, de noi depinde totul! Nu mă faceți de rușine!

Cei trei membri ai echipajului plecară ochii și aprobă din cap în semn că au înțeles. Abia atunci Morun se relaxă preț de câteva secunde, așteptând apropierea ucrainenilor. Aceștia nu se lăsară prea mult așteptați. Zgomotul motoarelor în crescendo, precum și apariția petelor cenușii de după o curbă a șoselei semnalau sosirea monștrilor de oțel. O denivelare a terenului ascundea vederii, chiar prin binoclu, apariția tancurilor de pe flancuri, dar pe șosea înaintarea lor umăr la umăr se vedea destul de clar.

Ruță privea prin binoclu apropierea inamicului. Putea distinge clar șenilele ce înaintau ireversibil împingând înspre spate asfaltul încins al șoselei. Antenele vibrau ritmic la mersul lor sacadat, în timp ce turelele cu țevile amenințătoare se mișcau ușor de la stânga la

dreapta, căutând potențiale amenințări, în frunte erau două Oplot-uri, atât era vizibil pe șosea, marea masă a tancurilor venind grupată în urmă. Ceva mai în spatele primelor tancuri din avangardă, pe laterale, în afara șoselei, alte tancuri înaintau mai greu, fiind împiedicate de starea terenului. În mod sigur conducătorii grupării nu aveau răbdare să-i aștepte pe cei de pe margine, astfel că aceștia rămăseseră mai în urma plutonului, stricând astfel formația de înaintare.

„Iată-i venind!” mormăi Ruță ca pentru sine, fără să lase binoclul de la ochi. Pozițiile sale camuflate, în mod sigur rămăneau încă invizibile atacatorilor, cu atât mai mult surpriza lor va fi mai deplină. Încă puțin și vor ajunge în raza de acțiune a tunurilor sale. Încă puțin. Telemetrul laser de pe tancul său înregistrează două mii de metri până la primul tanc ucrainean, dar Ruță nu ordonă deschiderea focului. Acum detaliile de pe tancuri deveniseră vizibile și cu ochiul liber. În curând va putea distinge și trăsăturile fețelor conducătorilor de tancuri, cu căștile de oțel lucind în soare, în locașurile lor din fața turelelor. Îi va mai lăsa puțin, cât să capete mai multă încredere în ei. Încă puțin. O mie nouă sute cincizeci de metri. Apoi o mie nouă sute. Ruță ridică brațul, ezită preț de o clipă, apoi răcnă în intercomul ce făcea legătura cu celelalte tancuri:

— FOOC!! și se lăsă înăuntru trăgând trapa după el.

Tunul său bubui urmat la o fracțiune de secundă de toate gurile de foc de sub comanda sa. Vuietului imens, declanșat de presiunea aerului degajat de proiectilele ce porneau din cele treisprezece tancuri și cele patru tunuri antitanc, îi urmă bubuitura cumulată a celor douăsprezece obuze de 100 mm și cinci de 125 mm ce se năpusteau spre șarpele de oțel ce înainta înspre ei, urmând meandrele șoselei cenușii. Șuieratul rachetelor antitanc urmă imediat.

Tancul ucrainean ce înainta pe șosea în partea stângă a fost pur și simplu spulberat după ce a încasat cel puțin trei lovituri directe. Cel din dreapta mai înaintă câțiva metri înainte de a lua foc, izbit de proiectilele ce cădeau ca grindina. Tancurile din urmă împinseră epavele incendiate în afara șoselei, silind astfel blindatele ce avansau din lateral la un ocol mai larg, care le aduse în bătaia focului bateriei de tunuri antitanc. Două salve bine țintite scoaseră din luptă încă un tanc chiar înainte ca atacatorii să aibă posibilitatea de a riposta. Dar riposta nu se lăsă așteptată, tunurile de 120 mm de pe Oplot-uri bubuiră spre poziția românească în căutarea țintelor ce continuau să rămână ascunse. Apoi tancurile ucrainene își reluară înaintarea trăgând din mers spre pozițiile abia ghicite din care ochitori nevăzuți își așteptau din nou tunurile asupra lor.

Căpitanul Grigore Ilieș așteptă apariția tancurilor inamice din dreapta frontului. Nu reacționează în nici un fel în momentul în care exploziile din stânga îl înștiințară de faptul că acolo, nu departe,

bătălia începuse. Asta nu îl privea de nici un fel. Era un militar învățat să respecte ordinele, inițiativa fiind pentru el un cuvânt mai puțin cunoscut, mulțumindu-se să le îndeplinească fără a-și pune prea multe întrebări. I se spusese să deschidă focul asupra inamicului la o mie șapte sute de metri, deci așa va face. Așteptă ca în sectorul său tancurile inamice desfășurate să ajungă la distanța menționată, apoi dădu ordinul de foc, tunurile și rachetele sale adăugându-se corului distructiv inițiat de locotenent-major Alexandru Ruță. Urmări cu satisfacție tancurile inamice lovite, adăugând corecții asupra modului de executare al tragerilor, pentru a crește efectul salvelor sale. Riposta inamică nu păru să-l deranjeze în vreun fel, el continuând să dirijeze focul ca și la un banal antrenament, insensibil la exploziile obuzelor ce picau în jurul său.

Maiorului Morun începură să-i tremure mâinile, iar senzația de gol în stomac se accentuă. La început insesizabil, apoi din ce în ce mai tare, pe măsură ce vuietul bătăliei din dreapta sa devenea tot mai pregnant. De față cu subalternii trebuise să fie sigur de sine și încrezător în succes, dar aici, singur și închis în pânțele tancului, îndoielile începură să-l asalteze. Dacă greșea? Dacă planul lui era absurd, la fel ca și acest război în care el era doar o mică parte, la fel ca o rotiță într-un imens angrenaj? Dacă dădea greș, toate manualele de istorie îl vor condamna ca și artizanul unui dezastru militar cu consecințe majore, responsabil pentru moartea unui enorm număr de compatrioți și asta pentru ce? Pentru nimic. Dar dacă va reuși? Va fi un erou, numele său va fi lăudat alături de alți mari comandanți de oști, sau poate va rămâne doar o notă de subsol la vreun referat despre „Marea bătălie a Dobrogei”. Cine putea ști?

— Tancuri inamice în față, o mie șase sute de metri, imediat după culmea de la nord-nord-est, ora unsprezece. Se apropie în linie de șase direct spre noi!

La auzul vocii prin intercom, tremurii mâinilor lui Morun dispăru ca prin farmec. În acest moment, omul chinuit de îndoieli lăsă loc războinicului calculat, mintea devenindu-i concentrată asupra inamicului și trapelor proprii, îndoielile și coșmarele fiind lăsate pentru mai târziu, atunci când liniștea de după furtună va fi mai propice pentru fantomele ce vor bântui mințile chinuite. Asta doar dacă trapul va reuși să supraviețuiască. Cu o voce pe care nu și-o recunosc, Morun ordonă:

- Gata de tragere! Lăsați-i să se apropie!
- O mie cinci sute de metri!
- Lăsați-i!
- O mie trei sute de metri!
- Încă puțin!
- O mie două sute de metri, domnule maior!

— Pregătiți, FOOC!!

De la liziera pădurii, unde așteptau îngropate până la turelă, douăsprezece tunuri de 100 mm bubuiră ca unul, urmate imediat de rachetele antitanc. Morun se aplecă strigând spre conducătorul tancului, sergentul Olimpiu Șerban:

— Pornește motorul!

Apoi, cu o voce guturală, răcni în intercom:

— ÎNAINTEE!!

TR-85-ul de 47 de tone se urni din adăpost scuturându-se de pământul și ramurile ce-l camuflau și se năpusti în câmp deschis, urmat de alți unsprezece mastodonți, direct spre tancurile ucrainene ce înaintau.

— Valul doi, FOC!

Opt tancuri rămase în crâng traseră, apoi se năpustiră încercând să prindă din urmă primul val ce ataca siluetele blindatelor ucrainene. În calea lor culcau la pământ arbuști și copaci tineri de parcă ar fi fost bețe de chibrit. Într-un strigăt de „URAAA...!” scos din sute de piepturi, infanteriștii înnebuniți săriră din mers pe imenșii monștri de oțel, unii imediat după ce lansaseră rachetele Javelin ce descriau încă pe cer curba lor curioasă ce urma să le aducă chiar deasupra tancurilor ucrainene. În urma lor, transportoarele arhipline se revărsară dintre tufișuri direct în urma tancurilor, trăgând din mers cu mitralierele grele, grăbite să nu piardă urma imenselor blindate ce le vor deschide calea în dispozitivul inamic.

Tancurile ucrainene ce nu întâmpinaseră rezistență înaintau încă înspre crâng, dar linia din frunte virase spre flancul lui Ruță, acolo unde o luptă cumplită se afla în plină desfășurare. Vizau bateria de tunuri antitanc din flancul stâng, flanc care astfel ar fi rămas total descoperit chiar în momentul critic al avansării blindatelor de pe șosea. Chiar atunci pornise prima salvă a lui Morun care făcu prăpăd. Din cele șase tancuri din frunte, două au fost pulverizate și alte două lovite dinspre lateral chiar înainte de avansul impetuos al primului val. Salva celui de-al doilea val și rachetele Javelin provocară panică în rândul ucrainenilor, alte trei tancuri dintre cele zece rămase valide fiind lovite, ba chiar unul dintre cele avariate de prima salvă fiind totalmente distrus de o lovitură în plin și de o rachetă.

Tanchiștii ucraineni rotiră turelele spre noua amenințare și traseră în timp ce noi proiectile erau împinse automat în leagănele de muniție ce hrăneau tunurile românești. Acestea ripostară din mers, șenilele înghițind distanța ce le despărțea de blindatele ucrainene.

— 2-4 lovit! auzi Morun în difuzor, în timp ce ochitorul său prinse în vizor o nouă țintă dintre cele afișate pe display.

— Trage! strigă Morun, iar bubuitura proiectilului perforant ce pornea aproape că acoperi țăcănitul sec produs de încărcătorul

automat ce îl anunța că un alt proiectil aducător de moarte aștepta gata de tragere în pânțelele tunului. Mitralierele lătrau încontinuu cu o cadență înfiorătoare, atât cea de 7,62 cât și cea antiaeriană de 12,7 mm culcată la orizontală, împotriva infanteriștilor ucraineni ce se ghiceau în spatele imenselor Oplot-uri sau T 72-uri. Tancurile românești înaintau trăgând în continuare, iar acum mai puțin de cinci sute de metri le despărțeau de tancurile inamice care se opriseră pentru a putea ținti mai bine tăvălugul de oțel ce se rostogolea înspre ei în ritmul sacadat al șenilelor.

Difuzorul prinse viață din nou:

— Aici 3-1, mă opresc să-l remorchez pe 2-4!

Morun răcni din toate puterile:

— NU OPREȘTE NIMENI!! ÎNAINTEE!!!

Știa că va rămâne o grupă de infanterie lângă tancul imobilizat, iar acesta va continua să tragă obuze asupra inamicului atâta timp cât va putea. Nu avea ce să facă pentru ei. Mai important decât orice era să reușească ceea ce își propusese de la început.

Acum tancurile românești sparseră linia blindatelor ucrainene, trecând cu șazececi de kilometri pe oră printre epavele fumegânde din prima linie, străpungând perdelele de fum lansate de două T-84 în dificultate și ajungând imediat lângă tancurile ucrainene rămase valide. Tancul lui Morun prinse în vizor un transportor BTR-80 și se pregătea să tragă chiar atunci când șocul loviturii încasate îi aruncă pe toți ocupanții de la locurile lor, izbindu-i de aparatura din interior. Din fericire, era o lovitură laterală ce ricoșase din blindaj, dar suficient ca o schijă să se înfigă adânc în brațul lui Olimpiu Șerban, făcându-l să piardă controlul comenzilor tancului. Șerban urlă de durere în timp ce un șuvoi de sânge roșu aprins țâșni din rană.

— Dreapta, trage dreapta! urlă Morun cuprins de spaimă. Turela se răsuci parcă cu încetinitorul pentru a prinde în bătaia focului un Oplot ce trăsese de la nici zece metri. Oplotul înainta răsucindu-și turela ce încă fumea spre un alt TR-85 ce venea în spatele tancului lui Morun. Acesta din urmă trăsese practic de la gura țevii într-un T-72 și proiectilul străpunsese blindajul de parcă ar fi fost de carton și explodă în interior, iar acum era la cheremul Oplot-ului ce-l viza. Totul devenise contra cronometru, secunde devenind ore în timp ce turelele se răsuceau cu viteză. Era clar că tancul lui Morun va pierde cursa la fracțiune de secundă, tot ce va putea face fiind să răzbune moartea celor aflați în tancul din spate.

Cu un urlat neomenesc de durere și disperare Șerban împinse maneta în marșarier făcând tancul să se năpustească în spate lovind Oplot-ul în șenila dreaptă chiar în momentul în care acesta trase, zguduind mastodontul de cincizeci de tone și deviind lovitura cu câteva grade. Obuzul smulse mitraliera de pe tanc în locul turelei, dar

chiar în momentul următor țeaua tancului lui Morun se fixă pe Oplot-ul surprins. Fără să aștepte vreo comandă, ochitorul trase de la nici treizeci de centimetri de inamic. Focul de la gura țevii arse și decoji vopseaua de pe partea inferioară a tancului inamic, cel puțin atât reuși să vadă Morun. Turela Oplot-ului zbură prin aer la douăzeci de metri de parcă ar fi fost de jucărie și o vâlvătaie se ridică din gaura imensă rămasă între șenile.

— Înainte, dă-i înainte! Scoate-ne de aici!

Șerban împinse maneta cu umărul, în timp ce cu mâna stângă se ținea de rană încercând să stăvilească șuvoiul de sânge ce țâșnea ritmic, semn că avea o arteră secționată. Tancul se urni cu greu de lângă rugul aprins, dar după câțiva metri se opri, atunci când Șerban leșină și căzu peste comenzi. Ceilalți membri ai echipajului îi puseră un garou în câteva secunde, îl extraseră din locașul său. Morun instală un infanterist cu cunoștințe de mecanică în locul lui Șerban pentru a conduce tancul. Nu era timp de stat.

Rapoartele îi parveneau prin cască cu nemiluita, printre împușcături, gemetele muribunzilor, urlete de luptă și de agonie, implorări și înjurături, toate pe fundalul de motoare, subliniat de bubuitul tunurilor și zgomotul exploziilor. Din acest amalgam el va trebui să tragă concluzia corectă și să acționeze în consecință.

— Înainte! strigă gutural spre bietul infanterist, care avusese la dispoziție mai puțin de un minut să învețe cum se conduce un tanc. Totuși, acesta se descurca destul de bine. Tunul trase din nou și mitraliera lătră spre infanteriștii inamici ce fugeau mâncând pământul.

După încă o sută de metri, tancul se opri de la sine. În urma lui, alte tancuri făcură la fel, chipuri asudate și transfigurate ivindu-se de după trapele ridicate. Privirile înfrigurate își căutau camarazii, se opreau asupra blindajelor scrijelite de urme de gloanțe și de proiectile deviate, apoi se uitau în urmă spre rugurile arzânde ce semnificau tot atâtea tancuri distruse împreună cu echipajele lor, prinse în îmbrățișarea toridă a morții. Transportoarele se strecurau în urma lor urmate de infanteriștii ce înaintau în linie de trăgători, cu armele în cumpănire, atenți la orice mișcare ce putea trăda un focar de rezistență, un cuib de mitralieră ce putea deschide focul oricând, împrozgând moartea în toate direcțiile.

Tanchiștii schimbau priviri nedumerite, un zâmbet traversă o față înnegrită de ulei și sudoare, apoi zâmbetul se transformă în rânet, după care un hohot de râs molipsitor cuprinse toate tancurile rămase, un râs sfidător la adresa „Doamnei cu coasa” care a fost din nou păcălită, dar nu de toți. Mulți camarazi rămăseseră pentru totdeauna pe câmpul din spatele lor, ei nu reușiseră să treacă.

Morun nu râse. Era prea devreme pentru asta. E adevărat că

învinse, cele paisprezece tancuri ale inamicului ardeau pe câmpul de onoare, dar alături ardeau și șase din tancurile sale, iar două erau avariate serios și necesitau intervenția echipelor de reparații. Le va lăsa acolo, pe loc, urmând să fie recuperate ulterior, dacă totul va merge bine.

— Toată lumea la posturi! ÎNAINTEE!!

Nu-i plăcea faptul că le întrerupea băieților clipa de detașare, dar nu avea timp. În alte sectoare ale frontului lupta mergea destul de greu pentru cei de acolo.

Într-o clipă, figurile degajate de adineauri deveniră concentrate, veselia se risipi ca prin farmec, turelele se închiseră cu zgomot iar motoarele reveniră la viață. Șenilele se urniră greoi, iar formația de luptă se asamblă ca prin farmec, odată cu conștientizarea printre oameni a revenirii spectrului pericolului și al morții.

Tancul lui Morun întoarse dreapta la nouăzeci de grade și se năpusti spre șoseaua care abia se ghicea sub soarele arzător. Formația îl urmă îndeaproape, chiar după ce viră din nou ușor spre dreapta, pentru a atinge șoseaua într-un unghi de patruzeci și cinci de grade, scurtând distanța ce îi despărțea de spatele formației principale de atac a ucrainenilor. Prin radio, luă legătura cu Ruță și cu Ilieș:

— Venim din spate!! Corecțați focul ca să nu ne loviți!

Printre explozii, vocea lui Ruță îi răspunse:

— Situație disperată în centru! Suntem pe cale de a ceda!

— Nu cedează și nu se retrage nimeni! Dați-mi cinci minute și vom învinge! VENIM SPRE VOI!!

Morun simțea că pulsul său era pe cale să explodeze. Era atât de aproape! „Cu ghearele și cu dinții, dar nu-i lăsa! Acum îi rupem... – tu-le mama lor!”. O zguduitură îi anunță momentul în care atinseseră șoseaua. Infanteristul viră spre dreapta pentru a se înscrie pe bandă, dar Morun se aplecă spre el strigându-i:

— NUU, treci peste, treci dincolo, tot înainte!

În timp ce noul conducător de tanc se conformă speriat, Morun ordonă prin stație cu o voce ce se străduia să fie cât mai calmă:

— Gicule, iei ultimele trei tancuri din formație și mergi cu ele pe șosea cu viteză maximă! Îl scoți pe Ruță din căcat! Tragi din spate asupra lor și îi faci bucăți! Nu ierți nimic! Restul, după mine!

Tancurile rămase sub comanda lui Morun traversară șoseaua virând dreapta și mai mult pentru a ajunge cât mai repede în spatele formației ce ataca pârâul secat apărât de căpitanul Grigore Ilieș, în flancul drept al dispozitivului format inițial de trupele române.

Într-adevăr, situația lor era disperată. Atât Ruță, cât și Ilieș, începuseră lupta cu încredere în cuvintele maiorului Morun, dar cu mai multă încredere în armele și oamenii de sub comanda lor.

Încrederea lor spori odată cu primele salve ce loviseră tancurile ucrainene transformându-le în torțe ce deveniră ulterior mormane fumegânde, demonstrându-le că blindatele ucrainene nu erau invincibile, așa cum spunea propaganda inamică. Dar alte tancuri răsăriră dintre norii de fum, tancuri ce ripostau cu furie, duelul de artilerie devenind mai echilibrat, odată ce au apărut și primele victime românești.

Chiar înainte de a da ordinul de foc, locotenent-majorul Andrei Ruță li se adresase oamenilor săi:

— Băieți, aici nu avem cale de mijloc! Învingem sau murim! Retragerea nu există! Așa că, faceți bine și învingeți!

Căpitanul Grigore Ilieș a fost și mai tranșant:

— Ați auzit ordinele! Primul care face un pas în spate, îl dobor cu mâna mea! Dacă vă e frică, spuneți acum! Sau, ar fi trebuit s-o spuneți înainte de a vă urca în tanc! La posturi!

Vorbele comandanților se disipară printre obuzele ce începură să frământa pozițiile românești, dar sensul lor rămase înrădăcinat în mințile oamenilor ce luptau cu încăpățănare să păstreze o poziție care, pentru orice alt comandant cu mintea întreagă, era sortită pieirii. Măinile înfrigurate se încleștau pe comenzi, obuzele erau împinse sacadat înspre chiulasele tunurilor, țevicele mitralierelor se încinseseră căpătând o nuanță roșiatică prin fumul degajat ce aducea cu el mirosul inconfundabil de cortidă. Un alt miros, cel al explozibilului amestecat cu metal încins și trupuri arse, îi izbi pregnant, odată ce primele obuze ucrainene își atinseseră țintele.

Tancul din stânga lui Ruță explodă ca un foc de artificii. Pe dreapta, lângă Ilieș, alt tanc luă foc. Urletele neomenești ale celor prinși în sicriul de metal încins se suprapuseră peste strigătele de luptă, acoperind până și zgomotele exploziilor și bubuitul obuzelor, producând fiori de gheață chiar și celor mai îndârjiți veterani. Un braț ridică turela cuprinsă de vâlvătăi și un trup cuprins de flăcări încercă să iasă, urlând înfiorător. Unul dintre infanteriștii din apropiere se ridică din adăpost și se năpusti înfruntând căldura dogoritoare într-o încercare disperată de salvare. Reuși să ajungă suficient de aproape pentru a-l apuca de mână pe tanchistul ieșit pe jumătate. Îi prinse brațul cu amândouă mâinile și se opinti. Brațul aproape carbonizat se desprinse din umăr, lăsând silueta tanchistului cu gura căscată într-un urlet mut, printre flăcările lacome ce îi înconjurau trupul. Infanteristul descumpănit, aproape în stare de șoc, cu mâinile căzute pe lângă corp și cu brațul tanchistului atârând de una din mâneci, se trase instinctiv înapoi atunci când explozia proiectilelor din interiorul tancului alimentă vâlvătaia dându-i o furie sporită. Încercă să revină la postul său, dar o rafală de mitralieră de pe un tanc inamic îl tăie în două, aruncându-i resturile trupului cât colo.

Ilieș răcni spre ochitorul de pe tancul său care surprinsese tragedia fără să vrea. Pentru a-l readuce la realitate, îl scutură de umăr, urlându-i în ureche:

— În față, trage în față, de acolo vin!

Ca trezit din transă, acesta se execută, dar corpul continua să-i tremure spasmodic. O nouă salvă inamică provocă și mai multe victime, în timp ce tăvălugul ucrainean continua să înainteze insensibil la pierderi.

În toiul luptei, Ruță încercă să-și evalueze pierderile, dar rezultatul îl făcu să se cutremure. Cele două tunuri antitanc erau distruse, la fel două din cele patru tunuri antitanc. Avea nouă tancuri distruse sau scoase din uz rămânând doar cu patru valide, plus rezerva de patru T-72 care deja intrase în luptă. Pe șosea, valul ucrainean avansa constant, nu-și putea da seama de pierderile inamice, vedea ruguri fumegânde acolo unde mai devreme fuseseră tancuri ucrainene, dar estima că cel puțin douăzeci de tancuri urmate de transportoare și de infanteriști continuau să avanseze, ajungând la mai puțin de cinci sute de metri.

Pe dreapta, pe partea lui Ilieș, situația era mult mai echilibrată. Pierduse unul din cele două tunuri antitanc și rămăsese cu șapte tancuri din cele unsprezece, asta contra a nouă tancuri ucrainene urmate de infanterie ce continuau să-i amenințe poziția. Chiar dacă el mai putea rezista, situația lui Ruță devenise critică, dacă acesta ceda, el s-ar fi putut trezi înconjurat în urma străpungerii porțiunii centrale a frontului. Ca atare, urmând dispozițiile inițiale ale lui Morun, dirijă focul tunului antitanc rămas și a celor două tancuri situate în stânga dispozitivului său spre corpul principal de atac ucrainean ce avansa pe șosea. Ajutorul dat lui Ruță părea să fie destul de tardiv, forța principală ucraineană de pe centru pierzând doar un tanc în urma focului de pe partea dreaptă.

Ruță recunoscuse că situația era fără scăpare, bătălia părea pierdută. În câteva minute, șarja irezistibilă a Oplot-urilor va spulbera fragila apărare rămasă s-o înfrunte. Deja distanța le permitea și infanteriștilor dotați cu aruncătoare de grenade AG-7 să le folosească alături de cei cu AG-9M sau cu lansatoare de rachete antitanc 9K111 FAGOT care trăgeau încontinuu atât cât le permitea cadența. Grenadele și rachetele atrăgeau focul atacatorilor, mulți plătind deja cu viața rezistența lor eroică. Tancul lui Ruță, scăpat ca prin minune neatins, prinse în vizor o nouă țintă și proiectilul porni. Ruță nu se putea abține să nu se gândească că poate va fi ultimul.

Tancurile traseră la unison în plină viteză, în timp ce șenilele mușcau nervoase din asfaltul șoselei, pe urmele lăsate de benzile

metalice late ale șenilelor ucrainene urmate de bocancii infanteriștilor grăbiți. George Panait, zis Gicu, constată cu satisfacție explozia obuzelor în mijlocul grupării de tancuri ce înainta sigură de victorie. Concomitent, mitralierele deschiseră focul asupra soldaților ce avansau în valuri imediat în urma blindatelor. Gloanțele se înfipseră în spinări, sporind deruta pe cale de a se generaliza. Infanteriștii români deschiseseră și ei focul, cățărați pe tancuri și pe transportoare, de unde vor sări imediat ce vor ajunge în preajma inamicului, angajându-l în luptă înainte ca vânătorii de tancuri să se poată strecura spre blindatele românești.

La stânga lui Gicu, maiorul Morun deschise un foc devastator din spate asupra tancurilor ce-l atacau pe Ilieș. Prinse între două focuri, cele nouă tancuri ucrainene rămase au fost distruse unul câte unul. Apoi, Morun își întoarse blindatele spre dreapta izbind din flanc corpul principal al forței inamice de atac. Tancurile lui Ilieș ieșiră și ele, susținându-i. Prinse din trei părți, spate, stânga și frontal de Ruță care încă mai rezista, blindatele ucrainene au început a se învârti pe loc, descumpănite, în timp ce tirurile concentrate făceau nenumărate victime. În sfârșit, executară o manevră evazionistă spre dreapta, singura direcție rămasă liberă, dar puțini au reușit să-și găsească scăparea, urmăriți de obuzele și rachetele învingătorilor.

Tancul lui Morun, condus de un infanterist epuizat, opri brusc în fața fostei poziții ocupate de grupul lui Ruță. Din turela TR-85-ului, o siluetă acoperită din cap până în picioare de praf, cu fața năclăită de sudoarea ce săpase dâre adânci în masca de pulbere, sări la pământ. Morun își simțea picioarele șovăitoare, iar mâinile îi tremurau. Înaintă clătînându-se până la Ruță, apoi cei doi bărbați se îmbrățișară.

— Felicitări, domnule maior! O manevră executată în cel mai clasic stil, copie aproape fidelă după Cannae!

Căpitanul Grigore Ilieș își făcu apariția lângă ei, cu uniforma aranjată, de parcă ar fi participat la manevre, nu la o bătălie reală. Morun se întoarse spre el și-i întinse mâna. În urma lor, trosnirurile incendiilor ce mistuiau rămășițe arzânde, amestecate cu gemetele răniților și muribunzilor, dublate de mirosul înțepător de carne arsă și metal topit cu iz de pucioasă, aduceau un plus de tragism câmpului de luptă, unde zăceau cadavre contorsionate printre schelete calcinate ale mașinăriilor de luptă. Un fum greu, înecăcios, completa acest tablou de coșmar.

Radioul lui Morun pâraî când reveni la viață. Fără să aștepte chemarea, maiorul se îndreptă spre tanc cu un mers mult mai sigur. Își puse căștile pe urechi, raportând:

— Morun!

— Felicitări, domnule maior! auzi vocea lui Virgil Pinte, comandantul frontului de sud „Dobrogea”. Ai făcut o treabă bună!

— Mulțumesc, domnule comandant! Victoria noastră este deplină!

— Foarte bine, acum ascultă noile ordine! În mai puțin de o jumătate de oră, vei evacua spre sud răniții și materialele avariate. Ce nu poți duce cu tine va fi distrus! Apoi, în șaiszeci de minute, te vei retrage și tu spre sud împreună cu toate forțele tale combatante. Punctul de întâlnire va fi locul în care ai dat prima bătălie în cursul nopții.

— Dar, domnule maior, am învins! De ce să ne retragem, putem avansa în continuare!

— Maiorule, trupe suplimentare de blindate se grupează la nord de poziția ocupată de tine, cu scopul de a ataca puternic spre sud. Forțele de sub comanda ta sunt necesare într-un dispozitiv întărit ce a fost deja pregătit. Oricum, ți-ai îndeplinit misiunea! Trupele noastre încercuite au reușit să iasă din clește! Încă o dată felicitări, dar ieși de acolo fără eroisme inutile! Nu-ți periclita situația și, mai mult, nu periclita viețile oamenilor tăi pentru rațiuni pe care nu le cunoști îndeajuns! Ai primit un ordin foarte clar! Ai înțeles, domnule maior?

— Am înțeles, domnule comandant!

Morun lăsa greoi căștile, apoi transmise ordinele mai departe cu o vioiciune de neînțeles după eforturile depuse cu puțin timp mai înainte. În mai puțin de o oră, coloana formată din vehiculele sale blindate mășăluia sinuos spre sud, pe drumul pe care gonise victorioasă cu mai puțin de câteva ore în urmă.

În urma lor, o puternică formație de tancuri ucrainene se strădui au să-i ajungă pentru a răzbuna înfrângerea compatrioților. Traversaseră locul bătăliei de mai devreme, bătălie ale cărei bubuituri doar le auziseră de departe și zăriseră străfulgerările exploziilor la orizont, în momentul în care forțele lor se grupau pentru a le veni în ajutor camarazilor ce se luptau acolo. Liniștea ce a urmat era de rău augur, dar speranțele lor, în ciuda tăcerii radio, era ca ai lor să fi ieșit victorioși. Atunci când traversaseră locul bătăliei, vederea atâtor schelete de tancuri ucrainene fumegând incită și mai mult dorința de răzbunare, brațele se încordară pe arme, sângele clocotitor în timpane cerea sânge. Comandantul formațiunii nu stătu pe gânduri, ci ordonă urmărirea românilor, cu toată viteza înainte, chiar dacă motoarele își vor da duhul. Sângele vărsat trebuia răzbrunit!

Morun știa că era urmărit. Ultimele tancuri din coloană își îndreptaseră tunurile înspre spate, continuând să alerge cu aceeași viteză. Transportoarele burdușite de infanteriști erau grupate în centrul formațiunii, ca o măsură suplimentară de protecție, întreaga formație înaintând ca un grup compact oțelit în toate părțile, gata să facă față oricărei surprize, de oriunde. Navigatorul calculează distanța ce îi despărțea de noua linie întărită a frontului ce avansase profitând de incursiunea lui Morun în adâncime, incursiune ce începuse în cursul

noptii precedente. Mai era ceva drum, cu tancurile și vehiculele sale trecute prin focul bătăliei, dar spera că urmăritorii, chiar cu tancurile proaspete, nu-i vor putea ajunge.

Căpitanul Marcel Foltoș urmărea deplasarea tancurilor lui Morun, deja vizibile printre norii de praf. Bateria sa era instalată la mai bine de opt kilometri în stânga șoselei, spre Dunăre. În spatele blindatelor lui Morun, un alt nor de praf, ceva mai mare, devenea vizibil spre linia orizontului. Era clar că acesta avea urmăritori.

Își lăsa binoclul pe piept și se întoarse hotărât spre bateria care îi aștepta ordinele. De partea cealaltă a drumului, la zece kilometri de șosea, o altă baterie aștepta și ea. În curând va fi momentul lor.

Foltoș reglă binoclul până putu să vadă clar linia tancurilor ucrainene ce avansau în plină viteză. Patru tancuri în frunte, apoi urma un grup compact invizibil printre norii de praf. Cam câte tancuri puteau fi? Treizeci, patruzeci? Greu de apreciat. „E timpul!” mormăi Foltoș ca pentru sine, lăsând binoclul jos și întorcându-se spre bateria sa. Transmise un mesaj radio scurt, compus doar din două declicuri, adresat bateriei gemene situată de cealaltă parte a șoselei. Răspunsul a fost un singur declic. Foltoș își privi ceasul, în timp ce creierul îi recepționa ca prin ceață confirmările operațiunilor premergătoare tragerii. La un moment dat, tăcerea se instalează, semn că totul era gata, așteptându-i doar comanda. Putea simți prin toți porii tensiunea servanților ce stăteau cristați în spatele tunurilor.

După patruzeci și cinci de secunde, ridică brațul drept în sus, tot cu ochii la ceas. Un freamăt nevăzut străbătu bateria. La cincizeci și cinci de secunde după declicul de confirmare, strigă cu voce guturală:

— Baterieeee...

Tensiunea părea că stă să explodeze. La fix șaiszeci de secunde, coborî brațul printr-o mișcare bruscă, răcnind din toți plămânii:

— ... FOOOC!!

Brațele nervoase aproape că smulseră manetele de tragere, capsulele detonară aproape simultan la ambele baterii, într-o sincronizare aproape perfectă. Va reuși! Trebuia să reușească!

Cele patru tunuri de 155 mm scuipară fiecare câte un proiectil lung de aproape un metru, fiecare conținând câte treisprezece încărcături de submuniție antitanc de tipul BAT (Brilliant Anti Tank Submunition) fabricate de Northrop Grumman pentru armata SUA. Cealaltă baterie lansă același număr de proiectile, după care ambele baterii începură operația de dezafectare, urmând să fie retrase urgent în spatele noii linii de front, camioanele grele Roman Diesel așteptând gata să le tracteze pe rute dinainte stabilite.

Cele opt proiectile planară până deasupra formației de tancuri ucrainene în plin avânt. Ca la un semn, învelișul fiecăruia se desfăcu

ca o coajă de banană răscoptă și căzu la pământ prin mișcări lente și dizgrațioase. Cele o sută patru încărcături de submuniție eliberate își începură planarea descriind o mișcare elicoidală compusă din suprapunerea unei mișcări de translație cu una de rotație, de căutare. Senzorul din vârf căuta cu aviditate ținte la sol, diametrul mișcării circulare descrescând la fiecare rotație, pe măsură ce altitudinea scădea. Capul senzorului trecea nepăsător peste camioane sau transportoare blindate ușoare, căutând țintele supreme, tancurile grele, pentru distrugerea cărora fusese reglat în prealabil. În momentul în care senzorul în mișcare detecta monstrul de oțel de peste patruzeci de tone, proiectilul penetrant pornea ca un fulger din văzduh, străpungând blindajul în partea superioară pentru a exploda în interiorul tancului condamnat. Se auzea doar un piuit slab, urmat de un șuier ca o pală de vânt, apoi un plesnet sec dat de presiunea aerului eliberat la străpungerea blindajului, aproape insesizabil, iar la nici o fracțiune de secundă venea explozia tancului. Aceasta era urmată de explozii secundare mult mai puternice, atunci când muniția din tanc detona într-un evantai de foc impresionant, împrăștiind tancul în mii de schije metalice incandescente.

După primele explozii apocaliptice din urma sa, Morun înțelese în sfârșit planul maiorului Virgil Pinte, comandantul frontului. Până la urmă, până în ultimul moment, îl folosisese ca și pe o momeală pentru a distruge capacitatea ofensivă a inamicului lansat pe urmele sale. Deși se simțea într-o oarecare măsură manipulat, folosit, nu se putu abține să nu aprecieze mișcarea lui Pinte care, dintr-un foc, realizase mai multe obiective, asta pe un front care, cu douăsprezece ore în urmă, era pe cale de dezintegrare: scosese brigada încercuită din clește, stabilizase frontul profitând de incursiunea corpului blindat aflat sub conducerea sa, ba mai mult, dăduse lovituri grele formațiunilor blindate ale inamicului, atât în atac, cât și în timpul retragerii corpului expediționar.

Printre exploziile din urmă care marcau poate tot atâtea tancuri inamice atinse, maiorul Morun duse mâna spre buzunarul interior de la pieptul uniforme sale prăfuite de unde extrase cu o grijă apropiată de evlavie o medalie mică ce aproape îi încăpea în podul palmei. O privi cu smerenie preț de o clipă, o sărută, apoi introduse la loc în buzunar „Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial 1941-1945” primită de la bunicul său, veteran de război.

Din locul comandantului de tanc, privi înjur cu teamă să nu fi fost văzut de vreunul din membrii echipajului. Infanteristul ce ajunsese conducătorul tancului după rănirea lui Șerban își întoarse capul spre drumul din fața sa, asta după ce prinsese ultima mișcare a comandantului. Ridică din umeri și se concentrează în continuare la drum, în timp ce exploziile continuau să zguduie pământul în urma

lor.

XXXIX

Sâmbătă, 29.05.2010, ora 8.20

Frontul de nord „Maramureșul”

Coloana de atac ucraineană s-a pus în mișcare încă de la primele ore ale dimineții. O puternică formație de blindate încadrată de infanterie se asamblase și pornise de-a lungul șoselei șerpuiinde ce ducea spre tunelul vegetal ce mărginea ieșirea din satul Mara, de-a lungul pâ râului cu același nume. Drumul ce-și începea urcușul spre pasul Gutin colcăia de oameni și materiale militare gata să pornească la asaltul decisiv.

Matupin privea cu mândrie desfășurarea de forțe invincibile ce urma să străpungă muntele, răzbunându-l pe Supovski, mort în tancul său în încercarea de a trece pasul, dar și pe prietenul său Vasili Ignușenko, căzut în cursul aceleiași incursiuni alături de întreaga companie, din corpul expediționar încă nereușind să se întoarcă vreun supraviețuitor. Probabil că nici nu mai exista vreunul, poate doar prizonieri, în cel mai fericit caz.

Îl zări și pe maior, în preajma transportoarelor BTR-3U, dând ultimele instrucțiuni echipajelor gata de drum. Își supraveghea compania cu un ochi preocupat, ca un adevărat lider, asigurându-se de cele mai bune condiții pentru oamenii săi. O anumită senzație de disconfort, din ce în ce mai pregnantă, îl cuprinse la vederea maiorului. Era o senzație extrem de neplăcută, mai ales datorită faptului că era practic inexplicabilă. Nu putea fi vorba de invidie, Matupin cunoscându-și și respectându-și superiorul de suficient de multă vreme pentru a-i putea aprecia calitățile la justa lor valoare, aspirațiile sale îndreptându-se către speranța că, într-o bună zi, va putea fi un conducător cel puțin la fel de bun ca și maiorul.

Dar atunci, de unde venea această senzație inexplicabilă? Poate că de la tensiunea luptei, amplificată de frustrările faptului că încă nu a dat piept cu inamicul, ci mai mult s-a simțit hăituit de acesta ca și vânatul prins în cursă? În mod sigur, asta era. Dar, până una alta, locul său era alături de maior, să-l ajute să organizeze compania pentru deplasarea ce se preconiza a fi foarte dificilă, fiind conștient de faptul că, odată puși în mișcare, vor trebui să lupte cu un inamic invizibil pentru fiecare metru câștigat. Iar fiecare metru câștigat va fi stropit cu sânge. Iluziile unei campanii ușoare se risipiseră odată cu izgonirea tenebrelor nopții trecute, o noapte scump plătită cu sânge ucrainean.

Matupin se grăbi să se alăture maiorului, care îl întâmpină cu un zâmbet amical atunci când se implică alături de el în organizarea

companiei pentru un marș printr-o zonă ostilă.

În sfârșit, după eforturi considerabile ale ofițerilor, puternica coloană de vehicule blindate și sutele de infanteriști se puseră în mișcare spre liziera pădurii dese care ascundea șoseaua șerpuiindă ce urca prin vegetația bogată. În frunte se aflau tancurile grele Oplot din Regimentul 4 Blindate. Un TAB de cercetare pătrunsesese în prealabil în pădure și avansase circa două sute de metri până după a doua curbă la nouăzeci de grade și s-a întors fără a găsi nimic suspect. Această constatare turnase optimism în venele oamenilor care măriră ritmul, vizibil ușurați.

— Nu vă încredeți! murmură maiorul în stația radio în timp ce primul Oplot dispăru din raza vizuală după perdeaua frunzișului des.

„Ah, din nou vocea asta de piază-real!” gândi Matupin simțind că resentimentele sale, abia adormite, răbufnesc la suprafață parcă cu mai multă vigoare. Se întrebă din nou, ce îl determina să gândească astfel? Gândul că maiorul cobește și de fiecare dată ceva rău se întâmplă, sau poate gândul că prea le știe pe toate nu-i dădea pace. Chiar așa, prea le știe el pe toate!

De ambele părți ale șoselei, infanteriști cu armele gata de tragere avansau aplecați, căutând să se adăpostească după denivelările terenului, mai ales după ce pătrundeau printre copacii deși ce mărgineau șoseaua. Paradoxal, se simțeau mai vulnerabili în pădure, chiar dacă aici aveau mai multe locuri în care să se ascundă, între pârâul Mara ce curgea la stânga lor și dealurile abrupte acoperite de vegetație din dreapta șoselei, decât în câmpul relativ deschis pe care tocmai îl părăsiseră. Cu toată inactivitatea de moment a inamicului, amintirea atacului cu elicoptere din noaptea trecută le era proaspătă în minte, făcând ca îngrijorarea să crească cu fiecare pas înainte. Ba chiar această liniște rău prevestitoare începea să le macine nervii mai abitir decât în cazul în care ar fi parcurs aceeași distanță luptând. Această tăcere inducea presentimentul că li se pregătea ceva mult mai rău mai încolo.

Aceeași senzație o încerca și Matupin, în urechi răsunându-i fără încetare cuvintele maiorului: „În toată istoria lor, românii s-au folosit în luptă de teren, mai ales de munți și de păduri, de care nu duc lipsă. Așa că, feriți-vă de ei, mai ales în munți și în păduri!” Iuri a zâmbit zeflemitor la vorbele maiorului și iată că acum Iuri era mort, lovit de un lunetist. Iar acum traversau o pădure și un munte, dar românii nu se arătau.

De ce? Greșise oare maiorul, pentru prima dată, în predicțiile sale?

Urcușul era marcat de câte un foc de armă răzleț, tras mai mult de spaimă de către infanteriștii ce-și închipuiau că zăresc inamici prin frunzișul bogat. Nici o reacție nu urma provocărilor, motiv și mai întemeiat pentru soldați să creadă că traversau o zonă pustie.

Atmosfera deveni mai degajată, mai ales atunci când TAB-ul trimis în cercetare transmise prin radio că pe o distanță de doi kilometri nu a găsit nici urmă de inamic, ulterior întorcându-se teafăr și nevătămat. Optimismul redeveni cuvântul de ordine, pasul deveni mai vioi, iar precauțiunile mai puțin luate în considerare. Doar vocea maiorului mai îndemna la prudență, motiv pentru ca Matupin și nu numai, să simtă că maiorul devenea paranoic.

Era evident că românii nu aveau suficiente forțe să apere trecătoarea, tocmai de aceea au atacat cu elicoptere în cursul nopții și au efectuat unele raiduri asupra posturilor izolate, pentru a descuraja ideea atacului peste munte. De fapt, ei nu aveau posibilitatea de ripostă, ținând cont că în celelalte zone posibile de pătrundere rezistența era înverșunată, semn că își masaseră trupele disponibile acolo. La Huța Certeze se dădeau lupte cumplite, iar traseul spre Căvnic era întărit cu tranșee pline de soldați, cel puțin așa se zvonea de la cei ce văzuseră fotografiile secrete luate de sateliții ruși. În plus, pe traseele adiacente de pe valea Izei și cea a Vișeuului se raportau ciocniri violente cu românii. În sud, în Dobrogea, luptele atinseseră paroxismul. Ce păcat că sateliții nu pot pătrunde frunzișul pădurilor ce le traversau!

La un moment dat, drumul o cotea spre stânga doar pentru a ocoli spre dreapta o stâncă imensă împădurită parcă menită să ascundă privirii șoseaua ascendentă. Primele trei tancuri Oplot trecură de cotitură în pas de melc, mărginite de șirurile infanteriștilor atenți înspre împrejurimi. Un strigăt de avertizare venit parcă de nicăieri îi făcu să se arunce care încotro în timp ce o stâncă se rostogoli strivind un soldat neatent rămas în urmă. Imensul bolovan căzu peste partea dreaptă a celui de-al patrulea tanc, tot un Oplot, lovindu-i în plin șenila care se rupse sub apărătoarea deformată.

Din tufișurile din stânga o lovitură norocoasă de AG-7 lovi cealaltă șenilă immobilizând definitiv tancul și lăsându-l pradă tirurilor dezlanțuite. Căci din ambele părți ale șoselei, din poziții nevăzute, iadul se declanșase. Tirurile prelungi de mitralieră se adăugară armelor automate individuale din zeci de poziții atent camuflate. Grenadele de mână zburau în ambele sensuri provocând explozii devastatoare în timp ce infanteriștii ucraineni încercau să se adăpostească.

O bubuitură cumplită ce acoperi tot zgomotul bătăliei aruncă în aer Oplot-ul immobilizat atunci când unul dintre geniștii români declanșă prin cablu mina îngropată sub șosea, chiar sub tanc. Era locul ideal pentru o ambuscadă, explozia tancului izolând pentru câteva minute primele trei Oplot-uri și infanteriștii ce le însoțeau.

Asupra lor se năpusti atacul vânătorilor de munte conduși de căpitanul Mirea. Soldații săi nu se aflau la botezul focului, ei dând

piept cu inamicul în satul Berbești, atunci când anihilaseră o grupare de cazaci pusă pe jaf și crimă. Dar acum aveau de-a face cu armata regulată ucraineană, nu cu trupele de strânsură.

În timp ce restul efectivelor românești ținutau pe loc grosul trupelor invadatoare, Mirea cu compania sa avea misiunea de a anihila capul coloanei izolate de restul grupării. Greul misiunii va cădea pe plutonul 1 condus de Anghel, un militar desăvârșit, care își făcea treaba cu un devotament greu de egalat. Și de data asta, își duse misiunea la bun sfârșit. Se aruncă în jos pe pantă în fruntea oamenilor săi asupra infanteriștilor buimăciți ce încercau să încropească o rezistență în speranța unui ajutor iluzoriu de la cei din spatele lor.

Urmă o luptă scurtă, de aproape, urmată de icnetele unei angajări corp la corp, punctate de pocniturele proiectilelor de aruncător ce izbeau ritmic blindajele tancurilor izolate. Anghel își descărcă urlând ultimele gloanțe din încărcător în piepturile a doi ucraineni ce se ridicară înspre uniforme de camuflaj ce se năpusteau spre ei, apoi izbi cu patul armei fața unui inamic descumpănit, ce ezita în fața atacului, neștiind ce să facă. Nu a avut timp să și dea seama dacă se ridicaseră pentru luptă sau pentru a se preda.

În timp ce plutonul său dădea peste cap linia infanteriștilor, vânători de tancuri se strecurau atașând mine plate de corpurile oțelite ce se mișcau înainte și înapoi trăgând cu mitralierele spre linia iluzorie a atacatorilor. O rafală mai norocoasă provocă morți și răniți printre cei rămași la acoperire. Tunurile glăsuiau din când în când trimițând proiectile grele printre copacii seculari, mai mult la intimidare, fără vreo speranță de a atinge vânătorii ce se strecuraseră în unghiul mort al tancurilor și mitralierelor. Ca la un semnal, aceștia se retraseră de pe șoseaua rămasă pradă vâlvătaților și exploziilor degajate de declanșarea minelor magnetice.

La fel cum au apărut, vânătorii de munte se topiră în adăpostul pădurii lăsând pe drumul calcinat zeci de morți printre resturile tancurilor distruse, ducându-și proprii morți și răniți cu ei. Un spectacol dezolant, dar dur și amenințător, îi aștepta pe camarazii întârziați după pintenul de stâncă.

Cu toate acestea, ucrainenii își reveniră rapid și își reluară avansarea după ce înlăturară obstacolele constituite din carcasele arzânde. Totuși, aruncau priviri înspăimântate spre pădurea amenințătoare ce continua să adăpostească un inamic perfid, parcă așteptându-se să fie atacați dintr-un moment în altul.

Situația se schimbă dramatic. Rafale izolate însoțeau coloana blindată, unele trase spre linia frunzișului des, atunci când ochii temători credeau că sesizează vreo mișcare suspectă.

De cele mai multe ori era vorba doar de o adiere de vânt. Altele erau trase dinspre pădure și aveau ca rezultat de fiecare dată trupuri

care cădeau în praful șoselei, apoi reacția furioasă tradusă prin rafale lungi și bubuituri de tun ce făceau copaci maiestuoși să se prăbușească în josul pantelor, de multe ori rămânând deasupra solului, suspendați peste ramurile groase ale arborilor învecinați.

Dar cele mai frustrante atacuri veneau din partea unui inamic pe cât de nevăzut și necruțător, pe atât de precis. O împușcătură izolată, apoi un trup cădea rămânând nemișcat pe vecie. Lunetiștii nu ratau aproape niciodată. Își alegeau cu grijă țintele, ochindu-le în voie printre ramuri din adăposturi bine camuflate, apoi mângâiau trăgaciul slobozindu-și gloanțele mortale. Nu trăgeau aproape niciodată din același loc, detectarea lor fiind cu atât mai dificilă.

Cu fiecare pas înainte, focurile de armă se înteteau, făcând înaintarea din ce în ce mai grea și mai scump plătită. O pajiște ceva mai largă ce se deschidea la dreapta șoselei pe o distanță de o sută de metri deschise un câmp larg de tragere pentru mitraliere de 12,7 mm și o baterie camuflată de patru tunuri de 88 mm ce începură să piseze cu furie coloana descoperită. Tancurile și mitralierele ucrainene ripostară orbește în timp ce continuau să avanseze spre desișul care de data asta se dovedea salvator. Traversarea aduse noi victime, din primele schimburi de focuri un T-72 rămânând incendiat acolo multă vreme, chiar după ce riposta înverșunată făcu ca atacul să scadă în intensitate, mitralierele și tunurile dezasamblate schimbându-și poziția odată cu avansul infanteriei ucrainene ce începuse să scotocească pădurea în căutarea lor.

Șoseaua începea să urce descriind serpentine, iar vânătorii ucraineni se desfășurară larg de ambele părți, căutând să avanseze în linie dreaptă luând piepțiș pantele, cu intenția vădită de a atinge și asigura șoseaua înaintea sosirii blindatelor. Aici, în desișurile pădurii, se iscară lupte de o violență extremă între vânătorii de munte și infanteriștii ambelor părți, ucrainenii mizând pe superioritatea lor numerică pentru a-i copleși pe apărători. Frontul devenise neregulat și datorită dificultăților de orientare și comunicare, vizibilitatea fiind redusă mult de pădurea deasă și terenul deosebit de accidentat, râpele săpate de torente, acum ajunse la stadiul de pârâiașe sau secate total, fragmentând foarte mult dealurile abrupte acoperite de vegetație și de copaci înalți de zeci de metri. Din această cauză, s-a ajuns ca unități mai mici sau chiar mai mari, variind de la câțiva oameni sau chiar unul singur, până la grupe sau plutoane întregi, să lupte izolate, rupte de restul frontului, uneori înconjurate de inamic. La asta a contribuit și faptul că din cauza terenului deosebit de dificil, comunicările radio erau deficitare, uneori chiar inexistente, fiecare comandant ajungând să ducă războiul de capul lui, mai ales acolo unde curierii ajungeau cu dificultate sau chiar deloc.

Anghel a bănuیت că frontul s-a fragmentat în momentul în care a

auzit dueluri intense de arme ușoare undeva în dreapta, acolo unde ar fi trebuit să se afle locotenentul Mirea cu restul companiei. Cum focurile de armă creșteau în intensitate, bănuie că Mirea lupta să anihileze o încercare de infiltrare a vânătorilor de munte ucraineni. Trimise jumătate dintr-o grupă să se furișeze protejați de restul, să restabilească contactul cu flancul său drept și eventual să-i ajute pe aceștia să lichideze infiltrarea inamică. Între timp, cu restul plutonului, el respinsese cu ușurință un atac frontal anemic al infanteriștilor ucraineni. O dată cu scurgerea minutelor, devenea din ce în ce mai îngrijorat. În dreapta, împușcăturile se succedau cu aceeași intensitate în timp ce în restul sectorului său se lăsase liniștea. În jos, spre șosea, rafalele automate și pocniturile aruncătoarelor continuau intens, neîntrerupte decât de bubuiturile grave ale tunurilor de 100 sau de 120 mm de pe tancuri.

Sectorul din stânga sa, mai aproape de șosea, intră în curând din nou în luptă, atunci când o unitate de vânători ucraineni îi atacă, susținuți de asaltul dinspre șosea al unui pluton de infanterie. Atacați din două părți, vânătorii români dădură în spate câțiva zeci de metri. Anghel rămase cu ai săi pe loc, nederanjați încă. La scurtă vreme, câțiva soldați bine camuflați la stânga sectorului, surprinseră printr-un foc viu flancul ucrainenilor ce avansau siguri pe ei să ocupe pozițiile lăsate libere. Inamicul s-a repliat în grabă lăsând cel puțin patru trupuri nemișcate. Vânătorii lui Anghel aruncară grenade spre ucrainenii ce se retrăgeau, în timp ce vecinii lor contraatacau pentru a-și recupa vechile aliniamente.

Totuși, flancul drept îl îngrijora din ce în ce mai tare. Luptele continuau acolo cu intensitate, dar părea că sunetul împușcăturilor se deplasase înspre interior. Dinspre șosea, la fel. Tunurile ucrainene bubuiau ceva mai în spate, semn că tancurile din coloană avansaseră. Era în pericol de a fi încercuit. Mai grav era faptul că din grupa trimisă să reia contactul cu Mirea nu revenise încă nimeni. Trimise doi militari să ia legătura cu vânătorii din Făgăraș, cei aflați în flancul său stâng, să se pună de acord cu ei referitor la o posibilă retragere, pentru a nu fi încercuiți. În lipsa vreunui semn de la superiori, era nevoit să improvizeze. Dorea să-și păstreze capacitatea de luptă intactă, chiar dacă asta ar însemna să cedeze teren.

Cei doi militari s-au întors aducând vești îngrijorătoare. Făgărășenii s-au retras ceva mai în spate în urma unui ordin, ordin care lui nu-i parvenise. Deja în stânga începură să mișune inamicii care, în curând, se vor îndrepta spre el și oamenii săi, rămași ca un pinten înfipt în frontul ucrainean. Își transmise ordinele cu voce joasă, pentru a nu alarma fără rost inamicul. Fiecare om se pregăti de retragere. Apoi, la semnalul lui Anghel, cei aflați în marginea dispozitivului începură să tragă rafale prelungi spre ucraineni sau spre locurile în care

presupunneau că se află aceștia. Mai aruncară două grenade de mână, apoi se retraseră acoperindu-se unul pe altul cu grijă. Anghel rămase pe loc până când ultimul om trecu de el, apoi începu și el drumul înapoi, de-a îndărătelea, trăgând în fiecare tufă ce se mișca. Își păstrase lângă el trei oameni de încredere, împreună cu care intenționa să acopere retragerea. Mergeau doi câte doi, aplecați, doi rămânând pe loc cu armele îndreptate spre vechile lor poziții din care se așteptau dintr-un moment în altul să țâșnească inamicii răzbunători, în timp ce ultimii doi treceau în spatele lor, adăpostindu-se după formele de relief, apoi acoperindu-i pe primii doi care treceau în spate.

Anghel tresări surprins atunci când lângă el au apărut gâfâind doi dintre soldații trimiși cu grupa să restabilească contactul cu Mirea. Precipitați, aceștia îi raportară că au nimerit în toiul luptei dintre restul companiei și o puternică unitate de vânători de munte ucraineni. Mirea și compania s-au retras luptând, antrenând și restul grupei lor. Mirea i-a retrimis să-l anunțe să se retragă pe un nou aliniament, situat la circa un kilometru și jumătate mai în spate. Anghel îi ascultă, apoi îi trimise mai înapoi pentru a prinde din urmă restul plutonului.

Împușcături, la început izolate, apoi din ce în ce mai dese, cuprinseseră pădurea din jurul său, semn că ucrainenii îi atacaseră din flancuri plutonul. Își zori oamenii, tocmai când o tufa în urma lor se scutură și o uniformă ucraineană țâșni înainte. Cei doi soldați aflați atunci la acoperire traseră deodată câte o rafală scurtă. Ucraineanul scăpă arma și căzu pe spate, încercând cu disperare să se apuce cu mâna rămasă liberă de ramurile tinere. Pârâiașe roșii izvorâră din pieptul său ce se destinse brusc, eliberându-i ultima suflare.

Acum Anghel alerga cu energia disperării înspre deal, spre culmea care se zărea în fața sa, printre copacii stufoși. Alături de el, ceilalți trei camarazi făceau la fel, încercând să țină pasul în speranța atingerii acestui iluzoriu adăpost. O mișcare a ramurilor în zona din dreapta spate a lui Anghel îl făcu pe acesta să descarce instinctiv șase gloanțe din încărcător în acea direcție. Un geamăt prelung urmat de prăbușirea unui corp îl anunță că ținta a fost atinsă.

„Doamne, sper că nu era de-al nostru!” murmură Anghel în timp ce și continua alergarea cuprins de îndoieli. Totuși, acolo nu puteau fi decât inamici. Gloanțele începură să le șuiere pe la urechi sau să se înfigă în trunchiurile arborilor ce le mărgineau cursa pentru supraviețuire. Își abandonaseră echipamentele inutile, dar continuau să alerge gâfâind cu armele în mâini, într-o încercare supraomenească de a atinge culmea salvatoare, chiar dacă nu știau ce îi putea aștepta dincolo de ea. În urma lor, gloanțele își întetiră cadența, dar se puteau auzi alte gâfâieli, ale urmăritorilor, punctate de comenzi și exclamații

într-o limbă străină, necunoscută.

În ciuda antrenamentului, Anghel simțea cum începeau să i se îngreuneze picioarele. Cu un efort de voință, continuă să și le miște, unul în fața celuilalt, dar mușchii protestau, păreau gata să-l lase dintr-un moment în altul. Urcușul era din ce în ce mai greu, pe măsură ce panta devenea tot mai abruptă. La un moment dat, piciorul îi alunecă și căzu, din instinct apucă să se răsucescă pe spate, rămânând în capul oaselor, cu arma în mâini. Apucă să sesizeze cei doi oameni ai săi care îl depășeau și conștientiză faptul că el, căzut acolo și imobilizat pe moment, era singura linie de apărare în fața atacului ucrainean. Abia atunci îi văzu, uniforme de camuflaj ce înaintau printre trunchiurile copacilor. Aproape fără să gândească, îndreptă arma și slobozi o rafală spre silueta ce i se părea cea mai apropiată. Ucraineanul surprins căzu pe spate. Anghel îndreptă arma spre stânga și trase acolo unde ar fi trebuit să fie următorul inamic. Dar acesta se trântise pe jos în momentul în care auzise prima rafală, la fel ca și camarazii săi.

În acea clipă, Anghel își înțelese rostul de lider, anume datoria de a-și acoperi camarazii până ce aceștia vor ajunge la adăpost. Toți urmăritorii se aruncaseră la pământ, iar Anghel, din când în când slobozea câte o rafală ce frământa pământul din jurul adăposturilor lor improvizate. Schimbă încărcătorul și trase o rafală lungă spre liziera tufişurilor în așa fel încât să taie pofta oricui ar fi îndrăznit să se ivească de acolo. Profitând de acalmia creată, începu să se târască în sus pe coate și călcâie, cu arma în mână, gata de tragere, fără să piardă din ochi nici o ridicătură de teren, de unde vreun inamic s-ar putea ivi.

Atunci auzi o rafală prelungă ce porni din dreapta lui, ceva mai din spate, ale cărei gloanțe răscoliră pământul înspre linia de unde s-ar fi putut năpusti atacatorii săi. În sfârșit, era acoperit! Fără să se gândească, se întoarse, apoi se avântă din nou în fugă ajutându-se de mâini în timp ce automatul i se bălăbănea pe umăr. Se chinuia să înainteze tot mai sus, într-o goană nebună spre culmea izbăvitoare. Chiar înainte de a ajunge acolo, era așteptat de cei trei oameni ai săi care îi asiguraseră acoperirea și acum îl urmau în cursa spre vârf.

Rafale prelungi de arme automate izbucniră din față, de dincolo de culme, cărora le răspunseră imediat altele venite din urmă. Stomacul i se strânse de spaimă, acum mai mult decât oricând, deoarece asta însemna că erau deja înconjurați, inamicul tăindu-le și ultima cale de retragere. Acum erau în luptă cu ariergarda plutonului său, dar retragerea le era tăiată iremediabil. Dar nu avea ce face decât să avanseze, în speranța unei minuni ce încă nu apăruse. Unul din cei trei oameni rămași alături era rănit la brațul drept ce îi atârna inert, scaldat în sângele ce șiroia continuu. Cu toate astea, continua să

alerge alături de Anghel, chiar dacă picături mari de sânge pătau iarba de un verde crud, jalonându-i fiecare mișcare. Pansamentul improvizat nu părea să fie de un mare ajutor.

În față, dincolo de raza lor vizuală, împușcăturile continuau cu o frecvență sporită, dar în curând scăzură în intensitate, fapt de rău augur pentru Anghel și oamenii săi rămași în urmă. Anghel își simțea inima în gât în urma efortului, mai aveau câțiva metri până sus, când unul din soldați tresări în plină fugă poticnindu-se cu spatele lovit de două gloanțe. Cel de lângă el se opri să-l ridice, dar fără folos, rănila fiind fatale. Anghel ajunsese în vârf, parcurse cei câțiva metri de culme și privi în jos pe valea creată de torentul secăt ce se scurgea spre șosea. Dincolo de ea era o culme mai mică, părăsită de curând de apărătorii români.

A fost de ajuns o scurtă privire ca să identifice trei soldați ucraineni strecurați pe valea torentului, culcați cu spatele la el, cu armele îndreptate în susul pantei, neîndrăznind încă să o apuce pieptiș spre culmea abandonată de apărători. Fără să stea pe gânduri deschise focul. Îl viză pe ucraineanul din mijloc, iar rafala pornită din pistolul său mitralieră îl ținut pe acesta la sol, trepidând în ritmul gloanțelor ce îi pătrundeau trupul. Întoarse arma spre stânga, o tendință ce părea aproape naturală din moment ce cu mâna dreaptă manevra trăgaciul. Ucraineanul din stânga mai apucă să se întoarcă pe o rână pentru a privi în spate, înainte de a fi străbătut de gloanțe.

Întoarse arma spre dreapta în momentul în care se împiedică și căzu rostogolindu-se în jos de-a lungul versantului. O clipă mai târziu gloanțele mușcau din scoarța copacului lângă care se aflase o fracțiune de secundă mai devreme. Din instinct, în momentul căzăturii își lăsase capul în piept, rostogolindu-se ca o minge, oprindu-se zăcând pe spate aproape de fundul văii. Umărul stâng și spinarea îl dureau îngrozitor de la contactul cu solul și cu pietrele rămase pe loc după ce fuseseră antrenate la vale de apele repezi ce se formau în timpul ploilor puternice și al topirii zăpezilor. Câteva secunde rămase la pământ, încercând să-și revină. Urletul ucraineanului ce se năpustea spre el cu arma ridicată îl trezi la realitate. Întinse brațele în lături, căutându-și arma pierdută în cădere. După o căutare disperată, degetele mâinii drepte întâlnește metalul rece al pistolului mitralieră, îl apucară cu înfrigurare aducându-l mai aproape în așa fel încât să poată trage cu el, chiar dacă încă nu se putea ridica.

Gloanțele inamice au frământat pământul de lângă el chiar înainte de a vedea silueta masivă năpustindu-se înainte, îndreptă arma spre el, așteptă să vină mai aproape, apoi apăsă pe trăgaci așa culcat pe spate, așteptându-se să vadă corpul masiv scuturându-se de impactul gloanțelor. Pocnetul sec în gol și lipsa reculului îl paralizară de spaimă. Nu mai avea nici un glonț în încărcător și nici timpul fizic

pentru a mai schimba sectorul cu unul plin din geanta de la șold. Ucraineanul nu mai trăgea, semn că-și terminase și el gloanțele, dar continua să se apropie urlând ceva de neînțeles. Era la câțiva pași când apucă arma de țeavă rotind-o în lateral, gata să o prăvălească cu o forță nimicitoare asupra trupului căzut.

Anghel văzu străfulgerarea de ură din ochii ucraineanului, apoi percepu mișcarea brațelor ce prefigurau lovitura de măciucă. Mai mult instinctul de conservare l-a făcut să se rostogolească în lateral, patul armei izbind pământul acolo unde capul său se aflase cu o clipă mai devreme. Încercă să întoarcă arma sa cu baioneta înspre trupul ce se arunca înainte, dar forțele sale slăbite parcă nu îl ascultau. Ucraineanul îi mătură brațul înarmat cu o mână și se prăbuși peste el. Anghel simți greutatea trupului strivindu-l ca într-o menghină. Încercă să se zbată, dar presiunea era prea puternică.

Cu privirea în sus, printre ramurile copacilor seculari ce filtrau lumina unui soare puternic și cald, Anghel percepu momentul în care ucraineanul ridică arma cu baioneta înainte, gata să i-o înfigă în trup. Parcă simțea fierul pătrunzând în carne secționând țesuturile, găsind cu precizie locul în care putea tăia firul subțire ce lega viața de moarte. O rază de soare luci în ascuțișul baionetei gata să coboare la fel de implacabilă ca și tăișul ghilotinei. Anghel închise ochii murmurând: „Doamne, ce zi superbă pentru a muri!”. Apoi așteptă lovitura de grație.

Printre multele focuri de armă ce se auzeau de pretutindeni, această împușcătură sună altfel. Era mult mai aproape și mult mai pregnantă, de parcă arma din care a fost trasă era de un alt calibru. Iar efectul ei era neașteptat. Strânsoarea ucraineanului slăbi în intensitate, de parcă vloga s-ar fi scurs rapid din trupul acestuia.

Anghel deschise ochii cu teamă, parcă nevenindu-i să creadă în ceea ce vedea. Ucraineanul rămăsese pe loc, cu baioneta armei ridicată deasupra capului, gata să lovească. Atâta doar că expresia de ură din ochii săi lăsase loc uneia de mirare. Ceea ce avea în plus era o gaură perfect circulară în mijlocul frunții, gaură din care izvorau pârâiașe de sânge ce se despărțeau după rădăcina nasului scurgându-se de ambele părți ale gurii, de-a lungul bărbiei, picurând pe pieptul uniformei de camuflaj. Timpul se clătină ușor dintr-o parte în alta, apoi se prăbuși sec, baioneta izbindu-se cu zgomot de o piatră acoperită de frunziș.

Mai mult ca prin vis, Anghel se ridică cu greu în capul oaselor, apoi în șezut, căutându-și din ochi salvatorul. Încercă să se întoarcă sprijinindu-se în mâini pentru a se putea ridica în picioare mai ușor, efortul făcându-l să geamă de durere în urma contuziilor și vânătăilor provocate de căderea neașteptată. Conștient de situația critică în care se afla, probabil înconjurat de inamicii ce-l căutau, își apucă arma și încercă să se ridice, dar picioarele tremurând cedară și căzu în

genunchi, rămânând așa câteva clipe, așteptând să-și revină și să-și recapete puterile. Cu mâinile înfrigurate, schimbă încărcătorul cu unul plin, apoi introduse cartuș pe țeavă, măcar să fie sigur că putea riposta pentru a-și vinde scump pielea. Sprijinindu-se în armă, cu pași șovăielnici, începu să urce povârnișul împădurit mai departe, rotindu-și privirea pentru a descoperi eventuali inamici, dar mai ales pentru a-și căuta din ochi salvatorul. O împușcătură din apropiere, de același tip ca și cea care i-a salvat viața, detună nu departe de el. Își roti privirea, nu văzu nimic deosebit, apoi grăbi pasul pentru a ajunge printre prieteni.

Toma a tras abia atunci când a fost sigur de lovitură. Ucraineanul urca de-a lungul văii înguste și din când în când i se ivea casca și o parte din trup după povârnișul abrupt. Toma a așteptat până a fost suficient de aproape, când torsul său a fost vizibil suficiente secunde pentru a putea ochi în liniște și pentru a putea fi sigur că va fi nevoie doar de un singur foc. Și acesta să fie undeva într-un punct vital. Prefera să lovească în cap, chiar sub cască, în mijlocul frunții, ca lovitura să fie precisă și mortală, în cazul în care unii inamici ar putea să poarte vestă antiglonț. Chiar dacă această vestă putea fi relativă. Pentru anumite calibre și distanțe, unele tipuri de vestă antiglonț deveneau ineficiente. Totuși, el prefera să fie sigur.

De când își începuse activitatea în acest război, lovise de obicei în cap. Au fost totuși, unele excepții. La început, atunci când atacase coloanele inamice, lovise în piept sau în coloana vertebrală, tocmai pentru a-i face pe inamici nesiguri. Prefera să se creadă că se joacă cu soarta lor, permițându-și astfel de locuri macabre de genul „Ghici unde va lovi data viitoare!”. Studiase în prealabil tratate de artă a războiului, războiul psihologic fiind una din preocupările sale permanente. Dar odată aflat în focul luptei de aproape, prefera o lovitură directă, nimicitoare, știind că și asta afectează moralul inamicului tocmai prin profesionalismul execuției.

Chiar și acum, l-a lăsat pe soldatul ucrainean să avanseze în amonte, acesta căutând să verifice de unde se aud rafalele de armă intense, acestea fiind trase de locotenentul român de vânători ce apăruse de nicăieri, din zona ce părea a fi ocupată de ucraineni. Doi dintre oamenii săi, unul cu brațul bandajat, au reușit să treacă în timp ce locotenentul a ucis doi soldați ucraineni și era gata să fie omorât de al treilea. Toma l-a ucis fără probleme și aștepta să apară și alții, atrași de focurile de armă ca și fluturii de lampă. Dorea doar să mai doboare câțiva în așa fel ca aceștia să ezite să înainteze, așteptând întăriri sau să încerce să ocolească zona. Ordinele de la centru erau clare. Să pricinuiască inamicului întârzieri, nu neapărat pierderi.

Pe următorul l-a lovit tot în cap, imediat sub cască, chiar în

momentul în care ajunsese pe albia torentului, la nici zece metri de locul luptei de dinainte. Imediat după asta a rotit arma spre dreapta, de acolo de unde apăruse locotenentul român, de dincolo de culmea ce mărginea valea torentului. Vedea la distanță, prin vegetația bogată, soldații ucraineni ce avansau pierzându-se printre copaci. Erau încă departe.

Locotenentul ucrainean mergea în fruntea oamenilor săi, cu pas hotărât și calculat. Împreună cu băieții săi pusese ră pe fugă românii care apăraseră câteva ore bune poziția, dar acum le veniseră de hac. Încă puțin și vor învinge, odată trecuți de pădurea asta blestemată. Dar pentru asta, singura direcție era înainte.

Glonțul nu l-a lovit în frunte, ci ceva mai jos, undeva la rădăcina nasului. A căzut pe spate ca un sac de cartofi. Imediat, un alt soldat ucrainean, la câțiva pași de locotenent, a fost doborât de un glonte în gură. Surprinși și speriați, ucrainenii se adăpostiră și după o lungă pauză de așteptare, continuă înaintarea mult mai precaut, târâș, sergentul care preluase comanda preferând să fie mai bine prevăzător decât mort.

Toma se ridică din locașul său de pe culme și se depărtă cu pas elastic. Părea o fantomă a pădurii, așa cum era împănat cu ramuri tinere, până și arma era doar o creangă ce răsărea dintr-o tufă de lăstari.

Motoare de avion duduie deasupra, semn că aviația intra în acțiune. Cele două Mig-uri 29 ucrainene au fost întâmpinate de patru Mig 21 Lancer ridicate de la aeroportul de la Luna, lângă Câmpia Turzii. O vreme aparatele de luptă s-au studiat de la distanță, devenind din ce în ce mai îndrăznețe pe măsură ce distanța dintre ele scădea. Cu fiecare manevră a manșelor, după fiecare rotire prin aer, ascensiune urmată de cădere în gol, gimnastică aeriană menită să studieze inamicul, aparatele se apropiau din ce în ce, dar nici una dintre părți nu îndrăznea să înceapă lupta.

În sfârșit, un Mig-29 lăsa o rachetă aer-aer R-40T Acrid cu rază medie de acțiune. Lancer-urile românești evită racheta risipindu-se din formație și apoi revenind, gata de ripostă. Avioanele ucrainene rupseră lupta și se îndepărtară spre nord, urmărind o bucată de drum de către aparatele românești, care încercau să se convingă că acestea părăseau câmpul de luptă. După aceea se despărțiră în celule de câte doi și continuă să patruleze zona în așteptarea altor aparate de zbor inamice.

Zgomotul motoarelor scăzu în intensitate fiind pe cale de a se stinge pe măsură ce uriașele păsări se depărtară. În schimb, alte motoare vibrau la unison pe șoseaua îngustă, corul lor țesându-se într-o pânză sonoră continuă, străpunsă din loc în loc de tunurile și exploziile ce se

auzeau dinspre trecătoare, într-acolo se grăbea coloana lungă de aprovizionare, pentru a duce muniția, combustibilul și întăririle atât de necesare celor ce se băteau în pădurile ce străjuiau munții. Erau camioane grele, cu mai multe rânduri de roți, menite să traverseze orice traseu în urma trupelor combatante. Printre ele se aflau și câteva cisterne pline pentru tancurile averse de combustibil. În spate avansau și câteva tancuri venite direct de la graniță pentru întărirea forțelor de atac. În fața lor, camioane cu prelată pline cu infanteriști înghesuiți încercau să țină pasul cu ultimele vehicule de aprovizionare. De o parte și de alta a coloanei alergau de colo-colo TAB-uri de cercetare și jeep-uri pline cu oameni înarmați pentru siguranța vehiculelor împotriva partizanilor. Din loc în loc, pe câte o capotă, agățat de câte o antenă radio, bicolorul ucrainean flutura în mers.

Înaintau pe șoseaua străbătută de atacatori în ajun, prin satele părăsite de localnici și devastate de cazaci, într-un decor pustiu cu desăvârșire. Pe alocuri, unele case încă mai fumegau, urmele distrugerilor fiind vizibile la tot pasul.

Cosmin Nechita își șterse cu mâneca fruntea transpirată. Coloana ucraineană avansa la circa doi kilometri distanță de poziția ceva mai înaltă pe care și o alesese ca loc de observație. Era ceva mai la sud de Berbești, acolo unde Toma făcuse prima sa victimă, se afla ceva mai departe de ieșirea din Desești. Coloana de vehicule tocmai apărea dintr-un nor de fum dens ce se învârtoșa dinspre șirul de case părăsite. Acest fum nu putea decât să convină ucrainenilor, făcând astfel recunoașterea aeriană și posibilitățile de atac din aer mai greu de realizat, mai ales de când comandanții ucraineni se convinseseră de inferioritatea lor în acest domeniu.

Tocmai pentru a remedia această dificultate a românilor se afla Nechita acolo și nu numai el. Întregul spate al frontului era împânzit de cercetași și de militari din trupele pentru operațiuni speciale, cu scopul de a dezorganiza cât mai mult comunicațiile inamice, pentru a lovi din spate trupele și comandamentele, provocând inamicului cât mai multe pierderi și accentuând nesiguranța din spatele frontului ucrainean. Detașamentul 495 Operațiuni Speciale „Ștefan Soverth” făcuse treabă bună cu o noapte înainte, iar acum se împrăștiaseră pe plutoane și grupe acționând prin surprindere în cât mai multe locuri deodată.

Dar rolul cercetașilor în această fază era altul și chiar asta se pregătea să facă Nechita. Imaginea coloanei ce înainta era suprapusă pe o hartă tridimensională pe ecranul laptopului. Fixă laserul pe centrul coloanei și compară coordonatele date de telemetru cu propriile lui calcule și cu harta imprimată pe hârtia impermeabilă de lângă el. Marcă cu grijă pe ecran conturul coloanei, folosind culori diferite pentru vehicule de aprovizionare și pentru cele de luptă și o

culoare specială pentru tancuri. Dădu din cap mulțumit de rezultat, apoi verifică poate pentru a zecea oară bateriile laptopului. Abia apoi efectuează transmisia imaginii.

Nu dorea să pățească la fel ca și unul din militarii din trupele speciale americane în timpul bombardamentelor din Afghanistan. Acestuia din urmă i s-au terminat bateriile laptopului tocmai în timpul transmisiei coordonatelor țintei direct către un avion de luptă. Grăbindu-se să schimbe bateriile, a comis o greșeală ce i-a fost fatală, deoarece la reinițializarea laptopului, acesta a transmis avionului pornit în picaj propria poziție. Racheta lansată a ucis trei „Berete verzi” și câțiva afghani din „Alianța Nordului”.

Nechita urmărește efectuarea transmisiei, apoi se afundă cu grijă în adăpostul săpat la marginea punctului său de observație. Rămăsese în legătură directă cu avioanele americane A-10 Thunderbolt, precum și cu un Hercules C-130 AWACS ce zbura la altitudine superioară, având scopul de comandă, control și comunicații a spațiului de luptă. Așteptă atacul aerian pregătit să facă cu laptopul corecțiile necesare în funcție de precizia loviturilor și evoluția coloanei ucrainene.

După ce Mig-urile 29 au părăsit zona gonite de cele patru Mig-uri 21 Lancer, patru avioane americane A-10 Thunderbolt se ridicară din spatele munților și porniră direct spre coloana de aprovizionare. Prin radio, AWACS-ul le comunică că drumul era liber. Survolară la înălțime zona de luptă, apoi se aliniază în șir indian și își începură coborârea în picaj spre vehiculele neprotejate. Laserele Pave Penny de urmărire a țintei, amplasate în gondole, sub fuselaj, se suprapuseră peste marcasele lui Cosmin Nechita, piloții selectară armele și lansară. De pe cele opt puncte de acroșaj de sub aripi și cele trei de pe fuselaj, rachetele antitanc AGM-114E Hellfire ghidate laser și bombele MK-82 GP de 226 kg cu fragmentație sau MK-82 Paveway ghidate laser lansate de fiecare avion în parte se năpustiră ca o ploaie de fier și foc. La întoarcere avioanele mitraliară coloana cu tunurile rotative cu șapte țevi de 30 mm GAU-8A Gatling și cu rachetele nedirijate de 69,9 mm, transformând-o într-un imens șarpe incendiat, astfel că după plecarea lor nimic nu se mai distingea decât un imens perete de foc și fum, înalt de câțiva zeci de metri.

Nechita păstră transmisia măcelului încă multă vreme după îndepărtarea aviatorilor americani, apoi opri laptopul, îl împachetă și se îndepărtă grăbit.

XL

Sâmbătă, 29.05.2010, ora 10.10

București

Mare lucru nu se schimbase în ultimele patruzeci și opt de ore. Casa rămăsese tot acolo, tăcută, amenințătoare, de parcă ar fi fost coborâtă din altă lume. Același impresionant dispozitiv de supraveghere și securitate rămăsese pe loc, chiar dacă țara intrase în război. Părea că timpul rămăsese imobil în zona respectivă, de parcă o mână a destinului programase întregul cartier la o stagnare de natură temporală, insensibilă la bruștele schimbări și alarme de pe plan intern și internațional.

Acolo, parcă țara nu era în război, timpul rămăsese ancorat în clipele pașnice și idilice de acum câteva zile, aceleași persoane ieșeau din casele dimprejur la orele obișnuite, se salutau cu deferență, totuși, după priviri și gesturi, un observator atent ar fi putut remarca o oarecare îngrijorare. Pe alocuri, unii vecini discutau mai mult ca de obicei, subiectul principal fiind fronturile de luptă și mult speratul ajutor american și al NATO. Din nou se auzeau comentariile, de data asta cu voce mai ridicată decât în anii '50, cum că „în mod sigur, vin americanii!”. Apoi aceștia se grăbeau în case sau la serviciu, pentru a mai prinde unele frânturi de știri și comentarii despre evoluția războiului, de aici sau din Taiwan, precum și luările de poziție oficiale, încercând să extragă cât mai multe informații din declarațiile cu iz diplomatic.

George și Marian erau din nou de serviciu, pândind casa ce părea pustie. Preluaseră schimbul cu mai bine de șapte ore în urmă, atunci când lumina palidă a zorilor se îngemăna cu umbrele nopții ce se ducea. Încă mai simțea gustul infect al cafelei din paharele de plastic și al sandvișurilor cu dimensiune standard, dar ce poți să faci, în misiune e ca și în misiune. Atâta doar că această misiune durează cam de multă vreme și încă fără un final palpabil.

În interiorul casei supravegheate, ucrainenii își continuau viața departe de ochii lumii, ieșind doar atât cât era strict necesar. Unul dintre ei, un individ corpolent, blond spălăcit cu un nas mare, identificat sub numele de Gamma, a făcut o dată unele cumpărături la micul magazin de cartier aflat la colțul străzii. Camera de supraveghere din magazin îi pândea fiecare gest, care ulterior era disecat în amănunt de către specialiștii SRI-ului. Chiar în magazin, un nou ajutor, de fapt un angajat al SRI, îl servi cu un zâmbet profesional, invitându-l la final să revină tot aici pentru cumpărături. La fiecare încercare de intrare în vorbă, ucraineanul rămăsese pasiv,

evitând angajarea în discuții. Doar cumpără, plăti, apoi plecă grăbit spre jeep-ul lăsat mai în josul străzii. Banii cu care acesta achiziționase mărfurile au fost depuși separat, pentru a li se putea verifica seriile și eventualele amprente. Pe tot parcursul drumului de la casa obiectiv la magazin, alte camere de filmat îi înregistrau fiecare gest, în speranța obținerii vreunui indiciu referitor la unele mesaje pe care acesta le-ar putea lăsa pentru eventualii colaboratori din exterior. Dar până în prezent, nimic concludent.

În același scop, pentru interceptarea posibilelor comunicații cu exteriorul, specialiștii în comunicații ai SRI atașaseră discret de cablul telefonic un dispozitiv de înregistrare al apelurilor ce avea încorporat și un decodor pentru mesajele de email ce s-ar fi putut transmite pe această cale. Chiar dacă nu toate mesajele puteau fi decodate la timp, cel puțin era o șansă suplimentară de a putea fi la curent cu tot ceea ce se petrecea în casă.

George ascultase de curând ultimele înregistrări din casă, chiar înainte de a intra în schimbul de supraveghere, alături de alți colegi din posturile aflate în alte poziții învecinate. Cu toate că nu înțelegea mare lucru din discuțiile purtate în limba ucraineană amestecată cu frânturi din rusă, fiind nevoit să urmărească concomitent traducerea efectuată și transcrisă pe foi format A4, își făcuse o idee despre starea de spirit ce domnea dincolo de ziduri. Dacă la începutul invaziei tonul discuțiilor era de un optimism desăvârșit, cu timpul acesta devenise mai temperat, cu unele accente de îngrijorare, mai ales în vocea femeii, identificată cu numele de Natașa. Această stare decurgea mai mult din tonul convorbirilor decât din cuvintele discuțiilor, își făcuse deja un obicei ca în prealabil să asculte doar vocile, chiar dacă nu înțelegea mare lucru, ci doar urmărirea tonalităților și inflexiunilor fiecăruia, apoi să asculte aceleași conversații cu traducerea în față. Efectul era neașteptat, el ajungând la concluzia că starea de spirit se schimba în funcție de știrile de la radioul și televizorul ce mergeau continuu, chiar dacă esența cuvintelor lor era practic neutră. Va trebui să raporteze această descoperire superiorilor săi, chiar dacă Udrea, sau individul acela fără simțul umorului, Șuta, păreau mult prea preocupați de alte probleme. Chiar asta va face imediat ce va ieși din schimb, s-ar putea să fie o observație interesantă.

Întinse mâna spre tastatură și comută pe rând pe fiecare încăpere ocupată de locatarii casei, fapt ce îi permitea să audă ceea ce se petrecea acolo. Rămase mai mult pe dormitorul lui Alexei, identificat în continuare ca și Alfa. Chiar dacă în celelalte încăperi ceilalți se treziseră și își făceau tabieturile de dimineață, aici Alfa continua să doarmă. Respirația regulată, întreruptă din când în când de câte un mormăit sau o mișcare în pat, denota faptul că respectivul încă dormea profund.

„Doarme ca un prunc cu conștiința nepătată!” mormăi George întinzând mâna spre tastatură pentru a muta obiectivul la altă încăpere. Dintr-o dată, rămase cu mâna în aer. Nu știa ce-l oprise, dar un sentiment ciudat îi încolți în minte. Derulă banda, cum s-ar zice, deși nu era vorba de nici o bandă magnetică, totul fiind înregistrat pe suporturi digitale, apoi suprapuse pe ecran zgomotele din cameră obținute cu câteva ore mai devreme cu cele de acum, căutând similitudini. Apăsă câteva taste, așteptă rezultatul, apoi îngheță. Cu stomacul contractat de spaimă, apucă telefonul aproape strigând:

— Cu Șuta, urgent!

Președintele Corneliu Danulescu inspiră adânc trecându-și mâna peste fața obosită. Nu dormise aproape deloc de două nopți, iar efortul depus pentru a ține pasul cu evoluțiile și a acționa în consecință era cumplit. Parcă niciodată în toată viața sa, nu lipsită de evenimente, nu se simțise atât de obosit. Nu era neapărat acea oboseală fizică pe care oricine o simte după o muncă grea, ci mai mult greutatea psihică a atâtor eforturi zadarnice de a preveni unele evenimente care se dovedeau mai presus de voința și puțința unui muritor de rând, chiar dacă el este președintele României.

Un ofițer de stat major explica ultimele evoluții de pe front, în timp ce Octavian Donea, consilierul său pe probleme de securitate națională, îi dădea șoptit unele lămuriri. Danulescu nu era expert în problemele militare, dar era un om deosebit de inteligent care reușea să învețe multe lucruri din mers, punând întrebări potrivite acolo unde era cazul. Pe de altă parte, își dăduse seama că Donea era complet depășit, îl cooptase în echipa sa încă de la începutul mandatului său, acum mai bine de șase luni, dar mai mult pentru rezultatele sale deosebite ca procuror în multe cazuri de luptă împotriva mafiei, a traficantilor de droguri și de persoane, precum și în criminalitatea transfrontalieră. Abia acum își dădea seama de greșeala făcută prin faptul că involuntar a neglijat componenta militară și cea a contrainformațiilor, lucru sancționat de presă, mai ales de un articol virulent semnat de un anume Dăianu în revista „Tactica și strategia”, dar din păcate nebăgat în seamă de administrația prezidențială. Oricum, la vremea aceea, pericolele imediate la adresa securității naționale veneau tocmai din zona în care Octavian Donea excela, iar rezultatele în lupta cu aceste flagele s-au văzut aproape imediat. Cu toate acestea, în condițiile actuale, Donea era iremediabil depășit.

Președintele Danulescu regreta lipsa lui Constantin Pușcaș, șeful Statului Major General, care în momentul de față era prins de problemele specifice războiului. Acesta l-ar fi putut lămuri mult mai ușor și mai explicit asupra complicatelor probleme militare. Din

păcate, treaba fiecăruia era acolo unde se pricepea mai bine, iar treaba lui Pușcaș era ducerea războiului, iar ofițerul de stat major trimis să-l țină pe președinte la curent cu mersul operațiunilor nu părea la fel de răbdător cu explicațiile. Președintelui i-a trecut preț de o clipă prin minte posibilitatea schimbării imediate a consilierului pe probleme de siguranță națională, dar a renunțat repede la idee. Nu era momentul, cel puțin nu acum, mai ales după ce Pușcaș a schimbat printr-un singur gest comandantul frontului de sud. O altă schimbare la vârf în mai puțin de patruzeci și opt de ore ar avea efecte incalculabile asupra moralului populației și al armatei. Danulescu era un politician prea fin pentru a nu simți asta, așa că va trebui să se împace cu prezența, tot mai iritantă prin ignoranța sa, a lui Donea, cel puțin pentru un timp.

Dar măcar dacă ar avea pe cineva care să compenseze lipsa de cunoștințe a lui Donea, cineva ca acest Dăianu, mai nou umbra când a lui Pușcaș, când a lui Sorescu, noul șef al SRI. Auzise despre el că era profesor de strategie și istorie militară, unul deosebit de respectat și apreciat, în ciuda tinereții sale. În plus, se zvonea că era un prieten destul de bun al lui Sorescu și Pușcaș, chiar ei doi fiind destul de apropiați. Instinctul de politician îi spunea că va trebui să-i îndepărteze unul de altul, prietenia prea apropiată între două vârfuri ale puterii putând crea probleme la nivel mai înalt. Dar asta după ce va trece furtuna, bineînțeles, mai ales că cei doi sunt doar interimari, puși în fruntea serviciilor în urma unor situații de urgență date de asasinarea titularilor de drept ai funcțiilor. Ulterior, când apele se vor liniști, aceștia vor trebui confirmați în funcțiile lor, iar asta s-ar putea dovedi ceva mai dificil.

Ținând cont de aceste aspecte, Danulescu lăsase decizia asupra operațiunilor militare în mâna șefului de Stat Major, bineînțeles după ce acesta îl consulta asupra deciziilor, președintele fiind comandantul suprem. La fiecare discuție cu Pușcaș, Danulescu avea grijă să mai fie prezenți unii martori care să poată autentifica stenogramele în cazul în care opțiunile lui Pușcaș s-ar fi dovedit ulterior greșite. O măsură în plus care ar putea salva cariera sa de politician, în ultimă instanță.

Lui Danulescu îi era din ce în ce mai greu să urmărească explicațiile ofițerului ce se agita în preajma hărții. Vorbea ceva referitor la avansul ucrainenilor pe frontul de nord. Își simțea capul greu și parcă ochii i se închideau. Nu dormise toată noaptea, încercând să ia legătura cu toți șefii de stat din NATO și Uniunea Europeană. Vorbise chiar cu președintele ONU în speranța unei rezoluții cât mai urgente care să condamne agresiunea ucraineană. Acesta îi promisese tot sprijinul, deși era cam sceptic asupra șanselor unei astfel de rezoluții, atât timp cât Rusia și China s-ar putea să se pronunțe împotriva, cerând cât mai multe lămuriri suplimentare în speranța tragerii de

timp. Oricum, majoritatea timpului afectat dezbatelor va fi ocupat de problema Taiwanului, China urmând să se străduiască să-și convingă interlocutorii că a fost provocată. Nu va fi dificil ca și Rusia să susțină teza ucraineană referitoare la legitima apărare împotriva unei ipotetice agresiuni românești. De altfel și pretextul invadării Poloniei de către Hitler la 1 septembrie 1939 l-a constituit un presupus atac polonez asupra unui punct german de graniță. Deciziile vor fi amânate, în timp ce conflictul va evolua.

Aliații au promis sprijin României, dar încă n-a apărut nimic concret, nici măcar un termen clar al speratei intervenții NATO. Doar americanii au pus la dispoziția noastră avioane militare și aparatură de transport, aceasta din urmă condusă de proprii lor piloți. Pe lângă asta, președintele Anders a promis că o parte din Flota a VI-a va prelua unele sectoare de litoral pentru supraveghere, iar avioanele militare americane se vor implica în susținerea la sol a acțiunilor trupelor noastre.

Cu toate astea, președintele Danulescu rămânea încă sceptic, de aceea se pregăti pentru evacuarea trupelor aflate în misiuni peste hotare, mai ales a celor din Afghanistan, Balcani și Irak, pentru a fi aduse acasă, acolo unde era cea mai mare nevoie de ele. Fusesse informat deja că majoritatea comandamentelor militare românești din afara granițelor înmănaseră comandamentelor aliate din zonă un raport prin care cereau scoaterea lor din dispozitiv în vederea transportării lor pe fronturile din România. Chiar și simplii soldați protestaseră vehement cerând imperativ trimiterea lor la luptă acasă. Cererea lor era îndreptățită, știind că trupele trimise în misiuni peste hotare erau de elită.

Danulescu se ridică clătînându-se de oboseală și se îndreptă spre ieșire. Trebuia să se odihnească măcar două ore, altfel nu era bun de nimic și n-ar putea face mare lucru.

Pușcaș parcă nu mai simțea oboseala. Știa din experiență că erau mai multe stadii ale oboselii, dar la un moment dat, în stadiul de oboseală acută, după un anumit prag, puteai rezista mai ușor, organismul găsind resurse pentru a elimina o parte din toxinele din creier care, în mod normal, erau eliminate în timpul somnului. Atât doar că, atunci când avansezi în acest stadiu de oboseală, vei avea nevoie de o perioadă de recuperare mai îndelungată.

Acum era singur într-un mic birou din vecinătatea sălii de ședințe din centrul „Bârlogului”, denumire dată buncărului subteran secret de unde conducea operațiunile militare. Mulțumită centrului de comunicații ultramodern, pe ecranele din fața sa putea urmări ultimele comunicate și informații din toate părțile lumii. Tot aici, zeci de operatori centralizau și interpretau evoluțiile luptelor și deplasarea

forțelor pe câmpurile de bătălie. Dăianu tocmai plecase să doarmă într-o încăpere alăturată, după ce avuseseră o lungă discuție. Discuțiile cu Dăianu păreau să-l învioreze, să-i toarne energie în vene, în schimb profesorul devenea tot mai obosit pe măsură ce își forța creierii pentru a găsi o soluție miraculoasă. Pușcaș știa că această soluție miraculoasă nu exista, dar eforturile profesorului Dăianu dădeau uneori naștere unor idei binevenite, care se puteau transforma în acțiuni cu șanse reale de succes. Profesorul poate că era obișnuit cu nopțile lungi de studiu, dar nu sub presiunea psihică a unui război în plină desfășurare.

Imediat după plecarea acestuia, Pușcaș se adânci și mai mult în studierea hărților amănunțite ale câmpurilor de luptă. Aici erau reprezentate toate efectivele cu pozițiile lor actuale sau în curs de atingere, iar trupele inamice erau reprezentate după divizii, regimente și batalioane, după ultimele informații primite din diferite surse militare sau de spionaj. Acolo unde existau îndoieli, marcasele erau însoțite de un semn de întrebare și de un indice, iar fiecare indice își avea legenda pe o situație anexă. Cu toate că avea un terminal de calculator care îi reprezenta imaginea tridimensională, cu toate formele de teren și cu pozițiile trupelor amice și inamice cunoscute și actualizate la câteva minute, putând mări anumite sectoare tocmai pentru o mai bună imagine, totuși, parcă era mai familiar în universul clasicelor hărți militare. Cu toate acestea, din când în când apela și la ajutorul calculatorului, dar mai mult pentru a-și clarifica unele lucruri.

Cele mai detaliate informații erau de pe frontul de nord „Maramureșul”, de un real folos fiindu-i hărțile și ordinele de operații capturate în cursul raidului încununat de succes de către Detașamentul 495 Operațiuni Speciale „Ștefan Soverth” din cursul nopții trecute, în urma căruia a fost decapitată conducerea frontului ucrainean.

Acolo, colonelul Dorinei Iancu și băieții săi făcuseră o treabă bună, nu degeaba erau considerați cei mai buni dintre cei buni. Acțiunea lor, precum și informațiile selectate din materialele capturate au avut efecte imediate pe câmpul de luptă. Din sinteza acestora, rezulta întreaga strategie de atac a următoarelor zile pe frontul de nord.

Atacul principal viza în continuare șoseaua peste Gutin spre Baia Mare. Totuși, întrebarea care și-o punea Pușcaș era de ce atacau linia cea mai dificilă, printr-un sector împădurit, în loc să încerce trecerea pe la Ocna Șugatag spre Căvnic, ceva mai domoală, prin care ar putea să ocolească oarecum masivul Gutin și să pice asupra orașului din lateral. E drept, drumul era mai lung și devenea împădurit și ceva mai greu mai încolo, dar părea mai ușor de străpuns. Poate că lucrările de fortificații și tranșeele săpate să-i fi convins pe ucrainenii că zona era mult mai bine apărată, astfel încât ei să încerce acolo doar atacuri de

hărțuială, ca și până acum? Sau poate că șoseaua mai îngustă din această parte îi făcea pe ucraineni să considere că nu vor putea dirija imensul flux de oameni și mașini de luptă pe aici?

La nivel tactic, Pușcaș avea un mare avantaj. Sateliții americani și UAV-urile îi dădeau informații prețioase referitoare la mișcările ucrainenilor. În plus, cercetașii infiltrați cu misiuni de observare și sabotaj își făceau din plin datoria. La toate acestea se mai adăugau informațiile de la civilii din zona de conflict. De cealaltă parte, în mod sigur ucrainenii beneficiau de aportul sateliților militari ruși, chiar dacă încă nu exista nici o dovadă, dar Pușcaș era convins de asta. Dar acuratețea informațiilor furnizate de sateliții americani era net superioară. Ca un alt atu important, informațiile veneau direct și imediat de la NSA, aproape neprelucrate. Asta era o parte din colaborarea promisă de colonelul Sam Harrison. Avioanele ucrainene nu prea se simțiseră prin zonă și chiar când totuși apăreau, erau întâmpinate aproape imediat de patrule puternice de Mig-uri 21 Lancer de la Luna, lângă Câmpia Turzii, care le puneau pe fugă.

Prin această activitate intensă de observare, Pușcaș își putea face o imagine clară asupra deplasărilor de trupe inamice, îi era clar că atacul principal va fi dat pe drumul cel mai scurt, direct spre Baia Mare, dar și cel mai greu. Un atac de fixare a rezervelor noastre pentru a nu putea fi expediate în sectorul cel mai amenințat va fi dat spre Căvnic, cel puțin așa părea să spună coloana de trupe cu câteva blindate însoțitoare ce se îndrepta într-acolo, în sprijinul efectivelor inamice ce hărțuiau pozițiile noastre întărite.

Slaba activitate aeriană din această zonă, Pușcaș o pune pe seama pierderilor înregistrate de ucraineni pe frontul din Dobrogea, precum și posibilei intenții de conservare a forțelor aeriene în vederea declanșării atacului ucrainean în nordul Moldovei. Din acest punct de vedere, americanii erau categorici: într-adevăr, o forță importantă ucraineană se afla masată la granița de nord a Moldovei, gata de atac spre sud. Asta cu o seară înainte. În această dimineață, o observație interesantă a americanilor: un regiment de tancuri din Divizia a 2-a Blindată își începuse deplasarea spre vest, încărcat în două garnituri de tren, în mod sigur pentru a întări forța de atac din Maramureș. Acest fapt, interpretat în contextul luptelor de până acum, te ducea cu gândul la o singură concluzie: rezistența era mai mare decât s-ar fi așteptat ucrainenii.

Pușcaș își notă să ceară colonelului Harrison supravegherea îndeaproape a trenurilor ce se deplasau spre Sighetu Marmăției încărcate cu tancuri ucrainene. Tentația era prea mare. România nu atacase încă teritoriul ucrainean. Dar eram în război, așa că un atac aerian sau de altă natură dincolo de graniță era îndreptățit. Un lucru era sigur: acele tancuri nu trebuiau să ajungă în Maramureș.

În continuare, în flancul drept al ucrainenilor, ofensiva spre Huța Certeze, spre Țara Oașului, de unde ar putea cădea prin Negrești-Oaș chiar pe linia ce leagă Satu Mare de Baia Mare, scăzuse vizibil în intensitate. În ciuda unor oarecare câștiguri de teren prin pădurea ce acoperea trecătoarea, după lupte grele cu pierderi destul de mari pe ambele părți, ofensiva părea că începe să bată pasul pe loc. O a doua companie ungară de parașutiști va întări frontul românesc pentru a stabili pozițiile, chiar dacă acalmia, întreruptă de unele lupte locale, părea să se instaleze. Conform planurilor ucrainene, încă un regiment de infanterie însoțit de o companie mecanizată și de un pluton de tancuri se va îndrepta într-acolo, dar un ordin de atac încă nu se dăduse, deși ținând cont de manevra forțelor implicate, era posibil oricând.

În același timp, o altă întrebare îl frământa pe Pușcaș. De ce nu se încercase învăluirea mai pe la vest, pe la Halmeu, acolo unde o cale ferată atingea punctul comun al frontierei dintre România, Ucraina și Ungaria? Este adevărat că o trupă trimisă pe acea direcție era practic izolată de restul armatei ucrainene din cauza zonelor muntoase ce le separa, dar ideea era suficient de tentantă pentru a nu apărea și în capul comandanților ucraineni. Sau poate rațiunile politice, de a nu provoca Ungaria prin manevre prea aproape de granița ei îi făcuse pe generali să renunțe la idee? Chiar aceste rațiuni politice inoculau faptul că ucrainenii considerau conflictul ca o afacere strict între noi și ei. Dar acum, dacă trupe ungare luptau pe front, s-ar putea reveni asupra acestei idei? Erau aspecte de care șeful de Stat Major General trebuia să țină seama.

Pe celelalte direcții de atac ucrainene, pe flancul lor stâng, pe valea Vișeuului și valea Izei, luptele începuseră prin distrugerea avangărzii ucrainene, dar ulterior au degenerat în lupte de hărțuială. Un anume colonel Korceatovski preluase comanda întregii grupări, asta după ce comandantul coloanei de pe Valea Izei a fost ucis într-o luptă de ambuscadă cu vânătorii de munte români. Probabil că acum încă se întreabă de ce nu vine numirea vreunui comandant în locul celui ucis, dar nu avea de unde să știe că frontul de nord a fost decapitat și nu mai are comandament. Sau, cel puțin, încă nu aflase.

În cursul serii precedente, coloana condusă de Korceatovski reușise cu greu să treacă de pădurea Hera, după lupte grele și pierderi considerabile. Petrecuse noaptea în Petrova, urmând ca în cursul zilei de astăzi să-și reia înaintarea spre Vișeu și Borșa. Cu toate astea, zona parcursă rămânea foarte nesigură, calea de acces prin pădure rămânând problematică, în ciuda efectivelor lăsate în urmă, deoarece pădurea mișuna de militari români care continuau să atace neobosit firul subțire al șoselei aflat în mâini ucrainene. Nu era de mirare că Korceatovski nu părea să se grăbească, în mod sigur lipsa unui semn

de la comandamentul de la Ocna Șugatag și precaritatea liniei de aprovizionare făcându-l să privească foarte precaut spre obiectivele stabilite inițial.

În schimb, pe Valea Izei, lucrurile păreau să decurgă mai bine pentru atacatori. Chiar dacă întâmpinaseră trupe de hărțuială și comandantul lor căzuse, avansaseră ceva mai bine decât colegii lor mai de la nord, totuși, se aflau și ei cu ceva în urma graficului de înaintare. Cu toate astea, nu puteau avansa prea mult față de aripa lor stângă, pentru a nu se expune posibilității unei încercuiri, ținând cont de lipsa de informații existente, atât asupra inamicului, cât și asupra situației trupelor proprii.

Pe frontul de sud „Dobrogea”, situația era mult mai complexă. Cu toată rezistența eroică și scump plătită de la Niculițel, inamicul avansase solid, ajutat și de debarcărilor litorale. O impetuoasă manevră de asalt dublată de o sincronizare deficitară, poate dublată și de incompetență, după părerea lui Pușcaș, a făcut ca o brigadă românească să fie prinsă în încercuire înainte de a ajunge pe linia întărită de la Hârșova până la nord de Constanța. Această linie deja era poreclită „linia Pușcaș”, după numele inițiatorului ei.

A fost nevoie de acțiunea energetică a unei coloane blindate conduse de bravul căpitan, actual maior, Armand Morun, care să zgâlțâie de-a lungul șoselei Hârșova-Tulcea dreapta frontului ucrainean în înaintare, provocând stupoare și atrăgând rezervele inamice, fapt care a permis efortarea pe ambele părți a cercului de oțel încă insuficient întărit în jurul brigăzii încercuite. Propriu-zis nu era vorba de o brigadă anume, ci din unități disperate și rătăcite de propriile divizii, în debandada ce a urmat atacului și debarcărilor inamice. Atacul lui Morun a favorizat crearea unui culoar prin care mii de militari s-au putut scurge din capcana ucraineană, împreună cu alte sute care au reușit să fie evacuați pe calea aerului de către elicopterele americane de transport.

Acțiunea lui Morun a mai dovedit încă ceva. Faptul că ucrainenii puteau fi bătuți în ciocnirile de blindate. Relatările preliminare arătau că Morun a obținut o victorie categorică împotriva unor forțe blindate net superioare, doar prin calitățile tactice și de comandament. Acest fapt, în mod sigur va turna optimism în venele soldaților români demoralizați de retragerea din fața tăvălugului inamic.

Activitatea aeriană inamică scăzuse oarecum în intensitate față de începutul conflictului, atunci când obiective din Constanța și Mangalia au fost supuse unui veritabil atac aerian. Din fericire, riposta încropită în grabă de comandantul Ababei de la aeroportul „Mihail Kogălniceanu” de lângă Constanța a fost susținută, pierderile inamice fiind substanțiale, iar efectul atacului considerabil redus.

Dar cel mai important eveniment din Dobrogea era faptul că marea trecuse în stăpânirea românilor, care acum erau asistați și de Flota a

VI-a americană, mai puțin portavionul *John C. Stennis* avariat. Dobândirea supremației maritime se datora în mare parte amiralului Buzescu care a acceptat lupta navală, câștigând o victorie maritimă hotărâtoare.

În curând va putea tăia calea de acces de pe mare spre zonele de debarcare inamice, iar apoi va putea să treacă la curățarea Dobrogei, susținut și de trupele ce continuau lupta în spatele frontului, în Delta Dunării. Aceștia vor avea nevoie de ajutoare, de alimente, arme și muniții. Va trebui organizat un serviciu de aprovizionare al lor prin parașutare, iar apoi comanda lor unificată și acțiunile coordonate de la centru, în clipa de față ei ducând un război individualizat, de capul lor. Și aici va trebui făcută ordine.

Dar înainte de a porni la atac, era conștient că va fi nevoit să se apere pe linia întărită, în timp ce rezervele se vor îngrămădi în spatele frontului, gata de luptă, sosite din tot sudul țării. Zi și noapte afluiău încoace convoaie de oameni și armament, de tancuri și camioane, pe Autostrada Soarelui sau pe șosea, cu trenul, pe Dunăre sau pe calea aerului. Materiale și armament începuseră să sosească și de la vecinii noștri din cadrul NATO, mai ales de la unguri și bulgari, cei care începuseră deja să trimită și câte un detașament de militari pentru a întări frontul.

Abia după ce puternicele valuri atacatoare se vor sparge de linia sa întărită, după ce le va tăia măcar o parte din liniile de comunicații, cele de pe mare în mod sigur, va năpusti armata proaspătă ce se acumula în sudul Dobrogei. Iar atunci va putea spune că îi va trece cu adevărat pe sub șenilele tancurilor.

În mare, Pușcaș putea fi mulțumit. Cel puțin deocamdată, întârziase ofensiva cu pierderi relativ scăzute. Deși „relativ scăzute” era un termen foarte relativ. În termeni militari, asta însemna pierderi mult mai mici decât inamicul. Soldatul din el îi spunea că își făcuse datoria, dar inima de român sângera la gândul atâtor alți români morți și răniți pentru apărarea țării. Era maior atunci când, în noiembrie 2003, au căzut în Afghanistan primii doi militari români, Iosif Silviu Fogorași și Anton Samuilă. Erau primii militari români căzuți în misiune de luptă de la al doilea război mondial încoace. Și atunci și-a simțit inima grea, dar acum era incomparabil mai greu, mai ales prin prisma responsabilității ce-i apăsa umerii, acum mai mult ca niciodată. În adâncul sufletului, se simțea de parcă el i-ar fi trimis la moarte. Își scutură capul și mintea de gânduri, pentru a se putea concentra mai departe. Va avea vreme de coșmaruri după ce toate acestea se vor fi încheiat. Oricum, din momentul în care devenise șeful Statului Major General tocmai într-o situație de criză care a degenerat în război, fiecare decizie a sa se va supune judecății oamenilor. Și, mai ales, judecății istoriei.

Ordinul a fost dat la ora 11.16, direct de la conducerea SRI, de fapt direct de la Vlad Sorescu. Casa trebuia atacată imediat și toți ocupanții capturați. Imediat nu însemna chiar în acel moment, atacul fiind fixat la 11.26, zece minute mai târziu, pentru ca toate echipele să aibă un minim timp de pregătire, mai ales că asaltul va fi executat în plină zi, fapt ce îl făcea sensibil mai dificil.

Dar mai era nevoie de ceva și anume de o perdea sonoră care să acopere apropierea trupelor de asalt. Ca atare, cu două minute înainte de ora fixată, un camion greu se urni ambalându-și puternic motorul pe străduța învecinată. Era un huruit aproape continuu, întrerupt doar de pufăituri și de scrâșnete de cutiei de viteze, precum și de înjurăturile șoferului nemulțumit de faptul că hârbul nu reușește să pornească de pe loc.

Echipele tactice se puseră în mișcare concomitent, o sincronizare îndelung exersată chiar și cu o zi înainte, pe o clădire machetă construită identic cu cea vizată. Erau trupele de intervenție ale SRI, unii dintre ei abia refăcuți după intervenția de la clădirea băncii Inmimbank.

George privea cu atenție pregătirile ce se desfășurau în imediata lui vecinătate, după colțul casei de vizavi. Siluetele soldaților în combinezoane negre cu vestele antiglonț deasupra și cu căștile de kevlar legate strâns sub bărbie îi stârneau admirația prin mișcările sigure, sincronizate, prin care executau ultimele aranjamente. Se gândea că, într-un fel, el declanșase toată agitația. De fapt, el doar observase faptul că sforăiturile și zgomotele ce se auzeau din camera lui Alexei se repetau la anumite intervale, ca și cum ar fi fost o casetă. A fost nevoie doar de o simplă comparare pe calculator pentru ca bănuiala să devină certitudine.

George vedea doar una din grupele ce se pregătea de luptă. Mai erau încă două, astfel încât casa să fie atacată din trei părți. O a patra grupă va fi adusă cu elicopterele chiar deasupra la momentul oportun, iar luptătorii vor coborî în rapel intrând pe geamurile de la etaj. Se miza pe neutralizarea simultană a ucrainenilor de la ambele nivele. George transmise direct echipelor de asalt pozițiile actuale ale suspectilor din casă, așa cum îi apăreau în momentul de față. Cei doi suspecti și femeia se aflau la parter, ultima în baie, la etaj rămânând doar sforăitul lui Alexei Rapcin.

Duduitul motorului camionului părea că ajunsese la paroxism. Te așteptai ca dintr-un moment în altul să-și dea duhul, în acel moment se dădu semnalul de atac. Grupele se năpustiră spre clădire, concomitent cu două elicoptere ce apăruă survolând casa la joasă înălțime. Se postară deasupra, în timp ce siluetele luptătorilor coborau în viteză pe frânghii năpustindu-se înăuntru prin zgomotele

geamurilor sparte. Cele două uși, atât cea din față cât și cea din spate, săriră în lături aruncate de detonările explozibililor plastici, deschizând drumul șirurilor de luptători mascați îmbrăcați în negru. După traversarea în fugă a curții, aceștia năvăliră într-un iureș în interiorul vilei.

George privea încordat asaltul, simțindu-se ca într-un film. Acum toți luptătorii erau înăuntru, afară de cei doi lunetiști rămași în elicopterele ce continuau să survoleze zona și de trăgătorii din afara perimetrului, asta în cazul în care vreunul dintre suspecti ar fi reușit să scape din casă. Dar nu părea să fie cazul.

Două împușcături răzlețe, reverberate de microfoane, urmate de o rafală scurtă, opinteli, bușituri, icnete și înjurături. Apoi comenzi repezite, corpuri trântite pe podea, un țipăt isteric de femeie, o lovitură și din nou un corp care cade. Apoi ușa din față se deschide și doi cagulați apar ținând de brațe un bărbat cu mâinile încătușate la spate. Îl împing în față și acesta se prăbușește pe gazon. George îl recunosc pe cel care făcuse cumpărăturile la magazinul din colț. Urmează femeia și ea cu mâinile la spate. După ea apar patru cagulați târând un trup care nu reacționează. Îl depun pe gazon, în brațele medicilor care nu pot decât să constate decesul. Rând pe rând, toți membrii comandoului SRI părăsesc clădirea, unul din ei ținându-se de brațul rănit. Lăsară loc echipelor de cercetare, care vor pureca fiecare centimetru pătrat.

Unul din luptători își scoase casca și cagula și alergă spre postul de comandă. Lui George i-a fost de ajuns o singură privire spre trăsăturile încordate și ochii întunecați ce aruncau fulgere, ca să-l recunoască pe Cristea, conducătorul echipei. Atitudinea acestuia îi confirmă că avusese dreptate, din momentul în care doar trei suspecti au fost scoși din casă. Agitația lui Cristea era doar confirmarea, chiar dacă nu mai avea nevoie de ea. La etaj, echipa găsisese doar o bandă înregistrată. Alexei Rapcin dispăruse.

Țigara fumega absentă și uitată în scrumieră, impasibilă la agitația din cameră. Fumul se ridica vertical, doar la trecerea nervoasă a lui Vlad Sorescu prin dreptul mesei parcă tremura puțin. Gesturile și atitudinea, precum și plimbatul nervos prin încăpere, denotau furia abia reținută a directorului SRL. Prin contrast, cealaltă persoană din încăpere, Radu Dăianu, părea destul de calmă, mai degrabă preocupată de telecomanda ce-i permitea derularea înainte și înapoi a unor imagini luate de camerele de supraveghere ale casei obiectiv, precum și de camerele de supraveghere instalate în magazinul de unde un suspect a făcut unele cumpărături. Mai erau și unele cadre filmate de camerele miniaturale introduse în casă, dar ele erau puțin relevante, deoarece singurele încăperi în care fusese posibilă

introducerea acestora erau trei săli de la parter, bucătăria, baia și garajul, iar unghiul era impropriu unei supravegheri eficace, în schimb, microfoanele au putut fi plasate mai bine, prin gurile de ventilație.

— Încetează odată, important este faptul că cel mai mare dispozitiv de urmărire din istoria noastră este pe urmele lui! Și cei mai buni experți încearcă să vadă cum a scăpat nenorocitul! exclamă la un moment dat Sorescu exasperat.

— Știi, nu trebuie să fi geniu ca să descoperi un astfel de amănunt! îi răspunse Dăianu în timp ce derula imaginile încă o dată. Transferă din nou pe rând unele imagini luate cu anumite camere, din unghiuri diferite.

— De obicei, cele mai grele probleme au soluțiile cele mai simple, dar pe care noi nu le vedem deoarece sunt chiar sub nasul nostru, continuă el invitându-l pe Sorescu cu un gest al mâinii să i se alăture în fața calculatorului. Între timp împărțise ecranul în șase părți corespunzătoare fiecărei camere care îl interesa.

— Doar nu ai apucat să vezi toate benzile! exclamă Sorescu. Sunt două zile pe fiecare cameră, înmulțind cu numărul de camere...

— Nici nu trebuie să le văd pe toate! Dacă nu a ieșit prin vreun tunel secret, lucru puțin probabil deoarece echipele de cercetare nu au găsit nimic în genul ăsta, cel puțin până acum, dacă a intrat în casă atunci când a fugit de la Cotroceni, atunci rămân două posibilități.

— Care?

— A ieșit discret înainte de se instala dispozitivul de securitate, atunci când supravegherea era făcută doar de câțiva oameni, deci a fost un interval mai mic de o oră în care ar fi putut, cu puțin noroc, să se strecoare. După aceea, cu fiecare clipă, perimetrul devine din ce în ce mai bine supravegheat, șansele lui devenind proporțional mai mici.

— Eu nu prea cred în prima variantă!

— Nu uita că este un maestru al deghizărilor!

— Totuși, nu prea cred! Care ar fi a doua variantă?

— A doua variantă ar fi că s-a strecurat pe sub nasul nostru, într-un mod simplu la care noi nu ne-am gândit!

— Radu, nu cred că este momentul potrivit pentru glume sau parabole...

— Nici vorbă de asta, Vlad! Care este evenimentul cel mai notabil, de fapt singurul, în care suspiecții iau contact cu exteriorul?

— Grasul Gamma merge la cumpărături?

— Exact! Asta vreau să revedem împreună, deoarece doi oameni inteligenți văd mai bine decât unul singur, oricât ar fi acesta de superinteligent, adăugă Dăianu cu un zâmbet malițios.

— Da, da, desigur! mormăi Sorescu dându-i o palmă amicală peste spate în timp ce se așeza lângă el.

Dăianu porni imaginile una câte una, pe fiecare cameră, apoi le puse pe toate simultan, pe ecranul împărțit în șase. Cei doi urmăreau în tăcere derularea imaginilor, până la un punct, când Dăianu întrebă:

— Nu ți se pare ciudat că merge la cumpărături cu jeep-ul? Magazinul e la mai puțin de trei sute de metri. Oamenii ăștia sunt pregătiți fizic, individul în mod sigur e băut și riscă să fie săltat din întâmplare de o patrulă de poliție, iar cumpărăturile lui încap într-o pungă de nylon.

— Da, pleacă la cumpărături înspre seară, semn că li s-a terminat băutura, deci aproape sigur e băut. Chiar și omul nostru din magazin a raportat că emana un iz discret. Ia mai dă o dată de la început!

Din nou, cei doi urmăriră cu atenție imaginile. Ușa garajului cum se deschide, mișcările lente ale lui Gamma, cum deschide poarta, apoi iese cu mașina în stradă, oprește cu motorul pornit, apropie poarta fără să o închidă lăsând garajul larg deschis, intră în mașină și demarează încet.

— Uite, exclamă Dăianu, oprește mașina mai jos de magazin cu vreo treizeci de metri, în spatele Daciei albe, deși are loc de parcare suficient în fața magazinului!

— Da, chiar lângă stâlpul ăla înconjurat de tufe dese. Dincolo de stâlp se află un gard viu destul de dens. Ar putea oferi adăpost oricui!

Camerele ce l-au preluat pe Gamma după ce a ieșit din raza celor din preajma casei se concentrau asupra acestuia, ignorând jeep-ul rămas astfel ascuns vederii. Dăianu derulă până în momentul revenirii ucraineanului la mașină, iar cei doi urmăriră întoarcerea mașinii, închiderea porții și a garajului. Sorescu rupse tăcerea:

— Cineva aflat în mașină s-ar fi putut strecura în tufele de lângă stâlp în timp ce toate privirile îl urmăreau pe Gamma cum face tot posibilul să ne distragă atenția. Momentul e bine ales, pe înserat, în curând va fi noapte și individul se va putea strecura pe lângă gardul viu, mai ales că noi supravegheam casa, nu împrejurimile magazinului. Crezi că dacă ar mai fi avut două zile, i-ar fi scos și pe ceilalți din casă, pe Natașa și pe Delta?

— Categoric! Dar Alexei Rapcin nu s-a aflat în mașină atunci, deschiderea unei portiere fiind un risc prea mare.

— Dar unde?

— Sub mașină, Vlad, sub mașină! Alexei Rapcin era sub mașină!

XLI

Sâmbătă, 29.05.2010, ora 18.30

Frontul de Sud „Dobrogea”

Soarele își începuse deja cursa descendentă spre apus, lumina lui binefăcătoare scaldând prin perdeaua subțire de nori cumulus câmpia mult încercată a Dobrogei. Sub el, valurile leneșe ale Mării Negre mângâiau litoralul nisipos cu mișcări încete, rostogolind alene unde verzui cu creste de spumă albă peste plajele părăsite de turiștii fugiți de oroarea războiului. Asta se petrecea jos, departe de înalturile cerului, acolo unde Călin Pop își conducea escadrila spre teritoriul ocupat de inamic. Avionul său era în frunte, cele trei cercuri negre de pe coadă, reprezentând tot atâtea avioane inamice doborâte, sclipind întunecat sub razele soarelui.

Se simțea oarecum ciudat. Pierduse senzația de plăcere a zborului, de goană nebună spre zărilor infinite, ce caracteriza perioada sa de început ca pilot de vânătoare. Atunci totul părea o joacă, cu toată intransigența instructorilor și comandanților de zbor, cu toate ședințele tehnice și de analiză plictisitoare.

Atunci totul se reducea pentru el la plăcerea supremă a saltului spre înălțimi, când între cer și pământ se afla doar el și aparatul care răspundea docil la comenzi, atunci începuse să înțeleagă visul de aur al omenirii, dus la îndeplinire cu imense sacrificii de frații Wright, de Vuia sau de Coandă, ca și de alți nenumărați pioneri ai artei de a-l înălța pe om cât mai sus, cât mai aproape de Dumnezeu. Deoarece numai aici, deasupra pământului, în înaltul cerului, aproape strivit între cele două infinituri, reușeai să te apropii de înțelegerea măreției lui Dumnezeu, să vezi cât de insignifiant este omul, acea trestie gânditoare care, uneori, în micimea lui, se crede egalul Celui Preaînalt.

Dar de acum două zile, de la zborul în patrulă împreună cu Lucaci, atunci când prima oară în viața lui a ucis conștient o ființă omenească, simțea că viața lui s-a schimbat. Se simțea ca și un copil care află adevărul despre Moș Crăciun, simțea ca și cum toate visele copilăriei au fost spulberate de o rachetă aer-aer. Nu mai era demult un copil, dar această a doua maturizare era cea mai dură experiență a sa de până acum.

La aceasta s-au adăugat și altele, în ritm de avalanșă, ca și bătălia aeriană de deasupra Constanței, cu moartea atâtor colegi dragi, dar în primul rând cu moartea camaradului său de o viață, Remus Lucaci. Cele două aparate inamice doborâte l-au afectat mai puțin, atunci o făcuse cu o ură rece născută din dorința de răzbunare, un sentiment

straniu nemaîntâlnit până atunci. După ce a fost numit comandant de escadrilă, o nouă senzație începu să domine gândurile lui Călin Pop, bulversate de atâtea evenimente petrecute într-un timp atât de scurt. Era cel al responsabilității covârșitoare față de oamenii pe care trebuia să-i conducă în luptă, el, pentru care însăși lupta era un fapt inedit. Desigur, au mai fost antrenamentele și simulările, dar atunci se știa că era vorba doar de exerciții, cu toate că toți încercau să-și ia treaba în serios.

Toată această cascadă de sentimente îl transformaseră, era conștient de asta, dintr-un tânăr talentat și visător, într-o mașină calculată de ucis, dură și rece ca și oțelul din care era făcut avionul său, dar pe deplin responsabilă pentru viața sa și a oamenilor din subordine. A înțeles într-un mod dramatic că sunt lucruri mai importante decât plăcerea de a te avânta liber spre nori cu o viteză dublă față de cea a sunetului. Și asta în mai puțin de șaptezeci și două de ore. În sfârșit, poate asta însemna să fii bărbat.

Din înălțimea în care se afla, putea vedea până departe imensul câmp de bătălie de la nord de „Linia Pușcaș”. Putea vedea ca-n palmă trupele ucrainene ce afluiau în coloane lungi de-a lungul drumurilor ticsite, pentru a se grupa în dispozitive gata pentru ofensiva ce va sparge frontul spre a se revărsa ca un puhoi nestăvilit în sudul Dobrogei, ocupând porturile și izolând flota maritimă română în larg, fără baze și fără refugiu, pradă sigură pentru flota agresoare, înfrântă în primă fază. Astfel, victoria navală de ieri se putea transforma în înfrângere cât ai clipi. După dispunerea forțelor inamice, se vedea că lovitura de ciocan a grosului armatei ucrainene se va da de-a lungul litoralului.

Pop zări o puternică coloană blindată ce se scurgea pe șoseaua ce șerpuia paralel cu țărmul spre Capul Midia, punctul estic extrem al frontului român. Pop ordonă survolarea coloanei, pe măsură ce pierdea din altitudine detaliile devenind din ce în ce mai clare. La un moment dat, unul din piloții săi îi raportă prezența a trei elicoptere inamice ce însoțeau coloana, după toate probabilitățile fiind vorba de Mi-24. Într-adevăr, cele trei păsări puteau fi zărite lucind slab în lumina roșiatică a asfințitului.

Călin Pop nu ezită nici o clipă. Dădu prin radio ordin de atac și cele patru avioane se prăvăliră ca niște ulii asupra porumbeilor. De la sol, mitralierele antiaeriene de pe tancuri și transportoare începură să tragă susținut spre avioanele în picaj, în timp ce elicopterele încercau să se risipească căutându-și scăparea. Lovit de o rachetă aer-aer, unul dintre ele ateriză forțat, explodând abia după ce membrii echipajului reușiseră să-l părăsească în fugă. Concomitent, o baterie antiaeriană de 57 mm deschise focul împrăștiind norișori albi prin explozia proiectilelor cu focoașele reglate după altitudine. Călin Pop se temea

mai mult de posibila prezență în spatele frontului a bateriilor de rachete sol-aer sau a lansatoarelor portabile, de umăr, de aceea ordonă prin radio retragerea, mai ales că misiunea lor fusese doar una de recunoaștere de rutină. Cele patru avioane parcurseră coloana trăgând asupra ei cu tunul și cu rachetele aer-sol provocând foc și moarte, apoi se regrupară și se reîntoarseră la bază.

Trupele ucrainene puteau fi văzute și cu ochiul liber. Parcă nici nu depuneau eforturi pentru a-și camufla efectivele masive ce se îngrămădeau de-a lungul frontului, mai ales aici, câțiva kilometri mai la nord de Capul Midia.

Maiorul Virgil Pinte, comandantul frontului de sud, lăsa să-i cadă binoclul pe piept înainte de a se îndrepta spre cazemata din imediata sa apropiere. Se simțea tentat să bombardeze intens spatele frontului ucrainean cu bateriile grele instalate din ziua precedentă, dar încă nu dorea să trădeze pozițiile bine camuflate ale acestora. De aceea va trebui să se mulțumească cu hărțuiri aeriene, dar și acestea cu o anumită măsură.

Nu dorea ca activitatea aeriană să fie mai serioasă în sectorul de est al frontului inamic, pentru a nu da de înțeles dușmanului că i-a ghicit intențiile, deși acest lucru nu era prea dificil mulțumită aportului neprețuit al sateliților americani. Aripa stângă a frontului ucrainean se întărea considerabil, numărul de trupe concentrate aici fiind cel puțin dublu față de restul frontului. Deci era clar, ucrainenii forțau ruperea frontului de-a lungul litoralului pentru a putea obține maximum de avantaje din această acțiune: litoralul, orașul și portul Constanța, iar printr-o efortare, se putea ocupa și portul Mangalia, tăind printr-o mișcare ieșirea României la mare, izolând flota română victorioasă în ajun de bazele ei. Într-un fel, jucau totul pe o carte, la fel cum au făcut-o încă de la începutul întregii campanii.

Dar, cunoscând intențiile inamice, va lua măsurile corespunzătoare, iar în același timp va pregăti o contralovitură năucitoare care va putea învinge decisiv forțele inamice pe acest front. Nu se îndoia că ulterior, cariera sa militară, poate chiar o carieră politică, se va ridica asemeni unei stele în plină ascensiune, stea care pentru început i se va depune pe umeri, în așa fel încât curând va fi cunoscut nu ca și maiorul Virgil Pinte, ci ca și generalul Virgil Pinte.

Ajuns în cazemata se așează la masa lungă, joasă, acoperită cu hărți, rapoarte și fotografii aeriene. Întinse mâna, apucă laptopul și-l răsuci cu ecranul spre el, apoi degetele sale începură să alerge pe tastatură. Planul îl avea în minte, dar trebuia pus pe hârtie și apoi pus în aplicare cât mai urgent. Mișcările de trupe, intrarea cât mai rapid în dispozitiv și pregătirea de luptă la fața locului erau esențiale. Iar timpul nu aștepta. Chiar dacă se grăbea la comandament, începu să

schiteze încă de pe acum replica la mișcarea de atac ce o prevedea din partea ucrainenilor.

Astfel, flancul drept al frontului ce se sprijinea pe țărmul Mării Negre, chiar la nord de Capul Midia, cel care va suporta atacul principal, de străpungere, va fi întărit cu Regimentul 6 infanterie mecanizată de la București, precum și cu două companii de gardă și trei baterii de artilerie de câmp. Sectorul central, de care se legau toate speranțele lui Pinteș, va primi aproape o brigadă de tancuri de la Craiova, precum și trei regimente de infanterie adunate din toată Oltenia și din garnizoana București. De asemenea, șase baterii de artilerie de câmp vor fi poziționate aici, dintre acestea, trei vor putea interveni cu tirurile lor și în sectorul de est. Alte efective vor fi intercalate pe porțiunile mai slabe de pe întreg frontul, de asemenea, unitățile reconstituite în spate dintre cele scăpate din încercuire vor fi gata să acționeze ca o rezervă la dispoziția Statului Major.

Întreaga mișcare putea fi pusă în aplicare de pe acum, multe din unitățile menționate fiind gata de plecare, unele dintre ele chiar în trenurile regimentare ce goneau spre Dobrogea. Circulația pe căile ferate și șoselele din regiune era practic blocată de transporturile militare de toate tipurile ce afluiău spre o singură direcție: înspre Linia Pușcaș.

Maiorul Pinteș își stinse laptopul și îl împachetă, înghesui în geantă câteva hărți, apoi se grăbi spre Hummer-ul ce-l aștepta, urmat îndeaproape de câțiva ofițeri din statul său major. În scurtă vreme, coloana de mașini se puse în mișcare.

Maiorul Brebu ridică capul din tranșee și urmări cu privirea mașinile ce se îndepărtau spre Constanța. Murmură câteva cuvinte de neînțeles, apoi se lăsă greoi pe o ladă cu muniție. Oliver Roșea îi aruncă o privire mirată, la care Brebu nu se grăbi să răspundă. După un timp oftă greu:

— De obicei, vizitele scurte și grăbite ale șefilor prefigurează evenimente nasoale!

Roșea doar zâmbi. Un bandaj strâns îi lega umărul, rana căpătată în timpul retragerii făcându-l să se strâmbe din când în când de durere. Din fericire, era superficială, astfel că, după ce i se acordase primul ajutor, caporalul Roșea practic fugi din spital pentru a se putea alătura camarazilor ce se pregăteau de înfruntarea decisivă.

Maiorul Brebu abia își instalase de câteva ore ceea ce mai rămăsese din batalionul său epuizat după luptele aproape neîntrerupte din interiorul pungii încercuite. Acolo jucaseră rolul de ariergardă, permanent ultimii care părăseau pozițiile, de multe ori acestea fiind ocupate de inamici în câteva momente. Nici nu ieșiseră bine la liman prin spărtura făcută, că au și fost dirijați aici, dar nu pentru odihnă și refacere, ci pentru a fi gata să apere frontul, cel puțin până vor fi

disponibile unități care să-l înlocuiască. Deci, câteva ore de repaus, apoi ce ne va da Domnul! Iar această vizită urgentă nu prefigura momente de liniște.

Dar nu avea cum să-i explice asta tânărului caporal, acestea sunt reflexe și instincte de veteran, pe care, poate cu timpul, Roșea le va deprinde. Asta doar dacă i se va oferi timpul respectiv. Îl urmări cu coada ochiului cum își scoate o țigară din buzunar și se pregătește să și-o aprindă. Maiorul, care se lăsase de fumat de multă vreme, i se adresă:

— Cred că ți-am mai spus, chestia asta te va omori!

Expirând fumul, caporalul făcu un gest cu țigara aprinsă spre direcția frontului:

— Prefer să mă omoare chestia asta în treizeci de ani decât gloanțele ăstora într-o oră!

Brebu surâse și se ridică de parcă își adusese aminte de ceva. Trebuia să verifice și să se ocupe de integrarea noilor trupe intrate sub comanda sa, trupe din cadrul unităților risipite în timpul luptelor din ajun. Era un grup eterogen, compus din militari și civili, condus de un anume locotenent Cristescu. Totuși, nu păreau boboci, se pare că erau supraviețuitori ai înclăștării sângeroase de la Niculițel, deși în mod normal ar fi trebuit lăsați în spate pentru refacere. Dar frontul avea nevoie acum, chiar în momentul de față, de fiecare militar capabil să tragă cu o armă. Asta pentru că noua ofensivă inamică se anunța devastatoare, cu atât mai mult cu cât ucrainenii, după ce brigada română încercuită le-a scăpat printre degete, păreau să-și joace ultima carte în Dobrogea. Era ultima lor șansă de a obține controlul asupra Dobrogei printr-un război fulger, fără a cădea în capcana unui război de uzură, care nu putea decurge decât în defavoarea lor cu fiecare oră pierdută, mașinăria NATO dând semne că va ieși din amorțeală.

XLII

Sâmbătă, 29.05.2010, ora 19.00

Frontul de nord „Maramureșul”

Același soare se grăbea spre asfințit, îmbrăcând pământul într-o lumină ireală de un roșu aprins, gata să ducă cu el rămășițele unei zile fierbinți. Țiglele caselor din apropiere răsfrângeau paloarea roșiatrică pe care astrul unei zile ce se apropia de sfârșit o revărsa cu dărnicie, în ciuda norilor negri ce se îngrămădeau spre răsărit. Din când în când, un fulger de lumină intensă, urmat de un duduie încă destul de îndepărtat, amintea că dinspre est se apropie furtuna. Acolo, în zare, cerul deveni albastru închis cu nuanțe întunecate, un ocean întunecat străpuns uneori de câte un fulger luminos.

Duduieul sporadic din depărtare nu reușea să acopere pe deplin vocea monotonă a sergentului ucrainean ce continua să citească pe limba lui, plictisit, parcă ar fi îndeplinit o corvoadă de care ar fi vrut să scape cât mai repede. Vasile Timiș, la cei douăzeci și șase de ani ai săi, nu îl înțelegea și nu urmărea ce spune, dar își cam dădea seama. Era vorba de aceleași cuvinte ce se spun în astfel de situații, gen legea marțială, crimă împotriva forțelor de ocupație și altele. Își șterse palmele transpirate de efortul de a-și săpa groapa în pământul reavăn, groapă care stătea căscată alături, iar hârlețul zăcea abandonat lângă grămada de pământ proaspăt răscolit. Nu departe de el, în stânga, dincolo de șosea, Tisa își împingea apele la vale. O pală de vânt stârnită ca din senin îi răsfire firele de păr rebele și îi răcori fruntea asudată.

Privi spre locotenentul ce comanda plutonul de execuție, dar acesta îi evită ochii, concentrându-se spre sergentul care-și continua litania monotonă. Își mută privirea spre cei doisprezece soldați ce așteptau cu arma la picior și cu privirile pironite în gol, undeva dincolo de el, spre mausoleul din spate.

Nu se putu abține să nu se gândească la faptul că va fi ucis și îngropat în „Cimitirul Săracilor” din Sighetul Marmăției, acolo unde zăceau zeci de eroi fără nume aruncați în gropi comune în timpul terorii comuniste. Va fi îngropat alături de marii bărbați ai neamului, ca Iuliu Maniu și Gheorghe Brătianu, morți în închisoarea de la Sighet, azi transformată în „Memorial” și care tocmai a fost devastată și vandalizată de soldații ucraineni. Maniu, Brătianu și mulți alți martiri ai luptei anticomuniste au fost îngropați aici, în anii '50, pe ascuns, fără cruce și fără vreun însemn, de parcă tortionarii lor s-ar fi temut de ei chiar și de dincolo de moarte.

Oare ucrainenii se temeau și de el? De ce? El doar își apăraseră

căminul și familia. Atunci când cazacul i-a pătruns în casă încercând să-i necinstească soția, el l-a înjunghiat în fața camarazilor săi, așa cum ar fi făcut orice maramureșean de onoare.

Sergentul își încheie litania și răsuflă ușurat îndreptându-și privirea spre locotenent. Acesta nu pierde vremea, răzni un ordin scurt și cei doisprezece soldați ridică armele la ochi. Vasile Timiș privi direct spre armele ațintite spre el, apoi ridică ochii spre cerul care se întuneca și începu să se roage. Buzele lui murmurau „...roagă-te pentru noi păcătoșii...” atunci când cele douăsprezece arme detunară simultan și trupul se prăbuși.

O oră mai târziu, o grenadă aruncată explodează într-un camion ce traversa Sighetu Marmăției încărcat cu militari ce se îndreptau spre front. Au fost șase morți și opt răniți. Drept represalii, au fost executate patru notabilități ale orașului dintre ostatici. În noaptea ce a urmat, o patrulă ucraineană a fost atacată cu focuri de arme de vânătoare, un TAB a fost incendiat de două cocteiluri Molotov și doi soldați ucraineni au fost înjunghiați pe străduțe lăturalnice. Sighetul își începea lupta de gherilă.

Carnea din conservă avea un altfel de gust. Era diferit de gustul conservei de carne de porc care o măncai acasă sau la un picnic la pădure cu prietenii. Maiorul Arsenescu simțea că era diferită și de cea din aplicații, atunci când condițiile erau aproape la fel de spartane ca și acum.

Acum era tot în pădure, dar nu la aplicații, de data asta era cu adevărat la război. În exerciții trăgeau doar asupra țintelor din placaj, nu asupra unor ființe vii ce ripostau cu gloanțe adevărate și nu erau nevoiți să lupte cu baionetele și cu paturile armelor în cumplete confruntări corp la corp pentru fiecare metru de teren. Aici ajungeai să privești în ochii adversarului și să descarci în plin încărcăturile aducătoare de moarte, să te bați în fiecare moment pentru viața ta, să vezi camarazii uciși sau groaznic mutilați într-o fracțiune de secundă, fără să realizezi cât de aproape ai fost de lucirea întunecată a coasei neobosite a morții. Iar când aceasta lovea în plin, camaradul de lângă tine nici nu apuca să-și ia rămas bun, doar se prăbușea inert fără o vorbă. Uneori agonia dura ceasuri întregi, trupul se lupta multă vreme agățându-se de ultimele fărâme de viață, gemând stins sau urlând animalic, până ce moartea îl cuprindea în ghearele sale reci. Indiferent cum, lăsa urme de neșters asupra psihicului celor care au avut norocul, sau poate ghinionul, să supraviețuiască.

De aceea și mâncarea parcă avea alt gust. Era ceva deosebit, în sensul negativ al cuvântului, cu iz de luptă, sânge și moarte, totul amestecat cu mirosul de cortidă și came arsă, peste care se suprapunea ca un giulgiu mirosul dulceag al trupurilor pe cale de putrefacție.

Împreună cu aroma grea de benzină și ulei, formau împreună mirosul frontului. Un miros stătut, greu și grețos, dar de neșters în mintea oricărui individ ce trecea printr-o astfel de experiență. Nu era de mirare că nici aici, în spatele frontului, nu putea scăpa de senzația ciudată de disconfort, știindu-se în vecinătatea imediată a măcelului. Poate de aceea mâncarea avea alt gust.

Arsenescu mai înghiți cu greutate o bucată, apoi se ridică de pe movila ce-i servise pe post de scaun. Traversă scurta porțiune ce-l despărțea de parașutiștii unguri și se opri în dreptul colonelului maghiar. În drumul său, siluete în uniforme amestecate, vânători de munte români și parașutiști unguri, schițară câte un gest de salut, unii încercând să se ridice pentru a-l saluta regulamentar, dar Arsenescu îi potoli cu un semn al mâinii. Soldații reveniră la masă, ungurii alături de români. Printr-o întâmplare, au fost trimiși pentru câteva ore de refacere în spatele frontului împreună cu parașutiștii maghiari ce sosiseră ca întăriri în ajun. Ungurii luptaseră la Huța Certeze, chiar în stânga companiei sale și o făcuseră cu mult curaj, chiar dacă suferiseră pierderi semnificative.

În ciuda eforturilor, ucrainenii nu reușiseră să răzbată spre vârf. Cu toate astea, avansaseră, dar cu un preț greu în oameni și materiale. Cât despre vânătorii de munte români și parașutiștii unguri, de vreme ce luptaseră împreună, era deci normal să fie trimiși la o scurtă refacere tot împreună. Soldații se amestecaseră între ei în scurtă vreme, schimbând impresii, unii români știind unele cuvinte sau expresii în ungurește, cei mai mulți fiind originari din Ardeal. Acolo unde comunicarea era mai dificilă, gesturile țineau loc de cuvinte, astfel că în scurtă vreme erau uniți prin limbajul comun al camaraderiei de arme.

Colonelul Imre Kaucz terminase supa din gamelă, supă ce venise în câteva marmite împărțite la comun. Tocmai ataca o conservă de gulaș din rezerva proprie, când ridică privirea spre Arsenescu care se oprise în dreptul lui. Cu un zâmbet, colonelul Imre Kaucz îl invită să se așeze alături de el pe buturuga ce-i servea atât de scaun cât și de masă, apoi îi întinse gulașul. Arsenescu zâmbi și el și îi întinse conserva sa începută.

Nu departe, spre nord, rafale sporadice le aminteau că războiul continua să fie aproape.

Soarta nu părea să-l avantajeze pe colonelul Korceatovski. Preluase comanda tuturor trupelor de pe flancul stâng, ce se îndreptau pe două coloane dinspre Sighet, pe valea Izei și paralel, pe valea Vișeuului, spre Borșa. Comanda o luase într-un moment critic pentru moralul oamenilor, mai ales după ce găsiseră rămășițele avangărzii în pădurea de pe Dealul Hera. Fuseseră măcelăriți de românii ce se retrăseseră

ulterior în pădure, lăsând un morman de vehicule incendiate și minate în mijlocul șoselei. Adevărul este că a avut nevoie de mult curaj ca să preia comanda întregii aripi stângi a dispozitivului de atac, asta în condițiile în care noaptea trecută comandamentul frontului de nord nu mai răspundea. Mult mai târziu s-a constatat că a fost anihilat de comandourile române. În mod sigur că a fost vorba de comandouri și nu de partizani, acțiunea a fost prea bine pregătită și executată, iar obiectivul era destul de bine păzit.

Cu toate acestea, deși primise o lovitură dură, mașina de război ucraineană își revenise și operațiunile militare continuau, cu o oarecare întârziere. Încă nu se puteau ghici consecințele probabile ale capturării planurilor de război, codurilor și altor documente secrete. Codurile au fost schimbate, comandamentele afectate înlocuite și planurile inițiale au suferit unele modificări, e drept că destul de minore, timpul fiind prea scurt și miza prea mare. Se marșă în continuare pe viteză, astfel ca inamicul să nu aibă timpul de reacție necesar, chiar dacă a aflat unele lucruri. În sinea lui, colonelul Korceatovski începea să devină sceptic, campania împotriva României riscând să se transforme într-o aventură primejdioasă, chiar dacă semnalele erau doar incipiente.

El, personal, încercase să se țină de program, în ciuda rezistenței întâlnite în cale. Cu toate acestea, era în întârziere. Este adevărat, nu mai întârziat decât restul unităților angrenate, dar opoziția clar că fusese subapreciată, la fel și pierderile. Totuși, armata ucraineană avansa, iar pierderile românilor trebuiau să fie și ele ridicate.

După depășirea resturilor propriei avangărzi, luptele au continuat sporadic pe tot parcursul prin pădurea Hera. Atunci când nu se confrunta cu atacuri mai serioase împotriva coloanei principale, erau hărțuite trupele de acoperire de pe laturi, ce avansau prin pădure. Inamicul continua să rămână nevăzut, rafalele sporadice și mai ales focurile lunetiștilor invizibili măcinându-i bravii vânători de munte. Gloanțele și grenadele inamice îi împrăștiu oamenii atât fizic, dar mai cu seamă psihic, erodând puternic moralul trupelor, atât de ridicat doar cu o zi înainte.

Înainte de a ieși din tunelul vegetal, coloana de vehicule a mai pierdut un transportor BTR-80 și a mai avut un tanc avariat într-o șenilă de o lovitură de aruncător. Totuși, au mers înainte, ripostând din toate puterile, chiar dacă în majoritatea cazurilor o făceau orbește, trăgând cu furie printre copacii străjuți de vegetația deasă.

A fost o adevărată ușurare atunci când primul tanc T-72 a răzbătut dincolo de desigur, ieșind în spațiu liber și înscriindu-se pe serpentinele descendente ce coborau spre satul Petrova, urmat la mică distanță de restul coloanei. Imaginea era magnifică, o imensă vale străjuită în dreapta de dealurile acoperite de pășuni și copaci rari, peste care o

mână nevăzută risipise din loc în loc case și șure din lemn, măiestrit construite. În stânga, dincolo de Vișeu, Munții Maramureșului, împăduriți și brăzdați de văi adânci, își aruncau crestele spre cer.

De acolo, de dincolo de graniță, Korceatovski ar fi trebuit să facă joncțiunea cu două companii ușoare venite pe văi, direct din Ucraina. Rafalele prelungi ce răzbăteau din depărtare semnalau că aceștia aveau dificultăți. Două ore mai târziu, tirurile scăzuseră în intensitate, apoi se mutară înapoi, în pădurea pe care tocmai o părăsise, spre trupele de infanterie lăsate ca acoperire. Cu un efort, colonelul ordonă continuarea înaintării. Ceva mai încolo a găsit câțiva soldați rătăciți supraviețuitori din cele două companii. Erau într-o stare de plâns, apatici și cu ochii rătăciți, aruncând priviri îngrozite în jur. Au avut, totuși, puterea să povestească greutățile suportate în luptele cu vânătorii de munte români. Aceștia erau însoțiți de voluntari localnici înarmați, buni cunoscători ai potecilor ascunse, alături de care practic au decimat companiile ucrainene. Pentru a nu afecta și mai mult moralul trupelor sale, Korceatovski i-a înghesuit într-un TAB și a continuat să avanseze prudent până în afara satului, unde se opri peste noapte într-un dispozitiv întărit.

Ordonase ca nimeni să nu se atingă de avutul localnicilor și să evite contactul cu aceștia. Se felicită pentru faptul că refuzase participarea trupelor de cazaci, astfel încât se putea baza cât de cât pe disciplina oamenilor săi. Simțise deja ostilitatea localnicilor rămași în satele pe care le traversase, a celor care nu s-au refugiat încă, prin privirile furișe aruncate din dosul perdelelor caselor ce mărgineau străzile principale. Prin evitarea contactelor, colonelul încerca dacă nu să câștige simpatia locuitorilor, măcar să se asigure de neutralitatea lor.

Noaptea părea că va fi una liniștită, dar oricum, asigurase un efectiv de pază mai mult decât îndestulător, santinelele fiind prevăzute cu dispozitive de vedere pe timp de noapte. Dar n-a fost să fie așa. Pe la două și jumătate, un țipăt sfâșietor străpunse întunericul. O rafală de armă automată, apoi toată tabăra intră în fierbere. Împușcături, urlete, înjurături, comenzi scurte și răstite, cizme tropăind. Debandada era totală. Dintr-o dată, două explozii aproape simultane acoperiră întregul fundal sonor. Săriseră în aer, din senin, două din tancurile ucrainene. Printr-o ironie, sau poate era un semn, unul dintre ele era și primul T-72 ce răzbătuse prin pădure. De la incendiul izbucnit a luat foc și unul dintre camioanele cu prelată parcate în apropiere. Exploziile au amplificat și mai mult panica, oamenii alergând de colo-colo în noaptea străpunsă de trasoare și iluminată de incendii.

Pentru a spori și mai mult deruta, românii au deschis focul din afara taberei. Cuprinși de panică, ucrainenii trăgeau haotic, de multe ori unii în alții. A fost nevoie de toată autoritatea și energia colonelului pentru a restabili calmul și a dirija o ripostă eficientă cu foc împotriva

agresorilor. Surprinzător, aceștia nu au atacat, deși puteau specula momentul, semn că numărul lor era destul de redus. La scurtă vreme după ce colonelul Korceatovski luase situația în mână, tirurile ucrainenilor deveniră precise, iar atacatorii renunțară. Doar câte un foc izolat tras de câte un lunetist mai spărgea noaptea. Incendiile au fost stinse, morții adunați și răniții îngrijiți.

Au fost descoperite și două cadavre necunoscute în vecinătatea tancurilor distruse. Erau ale unor bărbați îmbrăcați în combinezoane negre, înarmați cu pistoale mitralieră H&K și pumnale de comando. Colonelul Korceatovski i-a recunoscut după insignele de pe revere. Erau din forțele speciale românești, Detașamentul 495 „Ștefan Soverth”. S-a stabilit că au reușit să se strecoare până lângă blindate și să mineze două dintre ele, dar se pare că au fost surprinși de unul dintre membrii echipajelor ce dormeau sub tancuri. După mărturiile celor care au fost în zonă, se părea că fuseseră mai mulți, dar restul au reușit să dispară.

Deși nu i-a mai deranjat nimeni, în tabăra ucraineană nu s-a închis nici un ochi tot restul nopții. La venirea zorilor, o nouă veste proastă îl aștepta pe Korceatovski. Coloana de aprovizionare ce trebuia să-l ajungă a fost surprinsă în pădurea Hera și decimată. Doar o mică parte a reușit să treacă, cu combustibil și muniții total insuficiente pentru o înaintare viguroasă. Colonelul era îngrijorat pentru soarta întărilor ce urmau să-i parvină în cursul zilei pe aceeași cale. În ritmul ăsta, românii îi vor tăia aprovizionarea, mai ales că și cealaltă coloană, cea de pe valea Izei, întâmpina dificultăți. Va fi nevoie de efective suplimentare pentru asigurarea traseului deja străbătut, iar asta se va reflecta în capacitatea de luptă a forței de atac. Totuși, decise să continue.

Cu greutate, o coloană de oameni istoviți în vehiculele lor blindate se puse în mișcare.

Racheta explodează puțin în stânga șenilei improșcând pietrișul și smulgând o bucată zdravănă de asfalt. Panicat, șoferul transportorului trase spre dreapta, dar Matupin îl prinse de umăr strigându-i în ureche:

— Înainte, mergi înainte!

Speriat, caporalul se conformă, încercând să ignore grindina de gloanțe ce se lovea de blindaj. Puțin mai sus și i-ar fi lovit în plin. Tancul din spate sesiză zona din care a pornit lovitura și trase un proiectil într-acolo. Obuzul se pierdu printre ramuri și tufișuri într-un evantai de foc și schije, dar cu efectul diminuat din pricina vegetației bogate.

— Suntem ca rațele pe lac pe șoseaua asta blestemată! mormăi înciudat Matupin încercând să-și concentreze întreaga atenție asupra

drumului. Totuși, au înaintat mai departe decât căpitanul Vasili Ignușenko în expediția de acum două nopți. Se cutremură la amintirea imaginii scheletelor calcinate de tancuri și BTR-uri pe lângă care trecuse, acestea zăcând în drum cu câte o țeavă ațintită spre cer, ca un avertisment mut pentru cei ce vor să vină.

Focul dirijat de pe vehiculele ucrainene era în mare parte haotic, se trăgea aiurea înspre masele de desiș verde. Un obuz de 100 mm retează unul dintre picioarele metalice ale unui stâlp de înaltă tensiune. Stâlpul se înclină periculos, dar se opri sprijinit de unul dintre copaci. Cablurile groase se întinseră la maximum și în cele din urmă unul cedă, secționat probabil de un alt proiectil. Firul căzu de-a curmezișul șoselei, zvârcolindu-se ca un imens șarpe ce împrășca scânteii.

— Dreapta, dreapta! Ocoleşte-l prin dreapta!

Evitară în ultimul moment contactul cu cablul de zece mii de volți ce continua să se zvârcolească într-o parte sau alta, căutându-și victimele. Câteva din scânteile electrice bătură darabana pe blindajul lateral. Tancul din spate reacționează mai greoi, manevra de evitare sosi prea târziu. Nu se auzi decât un fâșâit sinistru atunci când cablul sălbatic se încolăci pe partea frontală a turelei, electrocutând și carbonizând într-o clipă întregul echipaj. Apoi își continuă dansul nebunesc.

Matupin icni atunci când șenila dreaptă căzu într-o groapă de obuz căscată în șosea, făcându-l să se izbească de panoul frontal. Răcni către conductorul speriat și acesta ambală motorul încercând fără succes să scoată imensul vehicul. Radioul păcăni și vocea maiorului, aflat într-un BTR ceva mai în spate, se făcu auzită:

— Lasă-l acolo! Georgi, de aici va trebui să continuăm pe jos! Vom asigura flancul stâng al blindatelor, pe jos, prin pădure. Transportoarele se vor întoarce pentru a aduce întăriri!

Un fior rece străbătu stomacul lui Matupin. Ideea de a se afla acolo, afară, fără adăpostul iluzoriu al blindajului, i se păru greu de acceptat. Dar în primul rând, erau infanteriști și vor trebui să lupte și să-i ajute pe vânătorii de munte, cei cu rândurile subțiate ce duceau greul luptelor în pădure, făcând astfel posibil avansul greoi al blindatelor pe șoseaua asta a morții.

Strigă în spate spre oamenii înghesuiți, apoi se năpusti afară. Infanteriștii se revărsară și ei, atrăgându-și un potop de gloanțe dinspre frunzișul întunecat. Unul din ei căzu ca fulgerat în mijlocul saltului, altul se prăbuși urlând pe iarba de la marginea drumului. O rafală îi traversase piciorul sfărâmându-i rotula și transformându-i coapsa într-o masă însângerată. Un sanitar se târî până la el și îi improvizează un garou, apoi îi injectă o doză de morfină. Urletele i se stinseră încet, pe măsură ce drogul își făcea efectul.

Zăceau toți, un pluton întreg, ghemuiți după marginea mai ridicată

a tășșanului acoperit de iarbă ce străjuia drumul. Încercând să evite cablul ucigaș, au fost separați de restul batalionului ce debarcase ceva mai în spate. În dreapta lui Matupin, un soldat mai curajos săltă capul peste margine. Glonțul îi pătrunse prin cască aruncându-l pe spate, de-a curmezișul șoselei. Tancul ce avansa nu l-a putut evita, sfărâmându-i capul sub șenila lată. După aceea, nici măcar nu a încetinit.

Matupin a fost primul care s-a trezit la realitate. Dacă se năpusteau spre pădure, puteau muri. Dacă rămâneau pe loc, mureau sigur. Așa că a strigat din toate puterile un ordin, apoi s-a năpustit înainte, urmat de întregul pluton. Făcu câțiva pași, apoi se poticni și căzu dincolo de linia tufișurilor, cu gloanțele zburând pe deasupra lui.

Locotenentul Mirea schimbă încărcătorul, introduse cartuș pe țeavă și reveni în poziție de tragere. Îl vizase pe cel care s-a avântat primul la atac, cel ce părea să fie conducătorul. Dar acesta s-a împiedicat și rafala pornită la lovit pe unul din soldații ce-l urmau, făcându-l să se cutremure spasmodic înainte de a cădea în urma impactului gloanțelor ce-l străpungeau. Vânătorii săi au fost o clipă descumpăniți, nu se așteptau la un asalt așa rapid al infanteriștilor debarcați, așa că își concentraseră tirurile asupra tancurilor aflate pe șosea. Chiar cu câteva minute în urmă, unul din oamenii săi, parcă din plutonul lui Anghel, reușise o lovitură norocoasă cu o rachetă Javelin ce putu să-și ducă traiectoria până la capăt printre ramurile dese, incendiind un T-84 ucrainean.

Imediat după aceea l-a trimis pe Anghel, comandantul de pluton salvat ca prin minune din încercuire cu o zi înainte, înspre dreapta, spre a face joncțiunea cu trupele ce îi apărau flancurile împotriva vânătorilor de munte ucraineni ce avansau în linie pieptănând pădurea paralel cu tancurile ce înaintau pe șosea. Aceștia încercau să urce prin pădure cu intenția de a tăia serpentinele pentru a putea ajunge să asigure șoseaua în calea tancurilor, ba chiar să prindă unele elemente de rezistență în buclele formate de șerpuirile drumului. Riscul asumat era mare, tancurile trăgând cu tunurile și mitralierele spre pădure fără deosebire, putând lovi români și ucraineni deopotrivă. Asta nu-i împiedica să tragă, grija pentru proprii soldați nefiind una din preocupările de bază ale tanchiștilor.

Mirea își pregăti oamenii împotriva atacului dinspre șosea. Într-adevăr, infanteriștii lui Matupin începură să avanseze precaut prin pădure, târându-se și strecurându-se la adăpostul copacilor, încercând să găsească pozițiile vânătorilor de munte români. Urmărea culcat pe burtă avansul inamicului, căutând să-i găsească punctul slab. La un moment dat și-a trimis o grupă să ocolească o măgură înspre dreapta, pentru a cădea în flancul atacatorilor. Atunci când a socotit că grupa a ajuns pe poziție, a ordonat un foc susținut de acoperire. Canonada izbucni, gloanțele rupând frunzele și ramurile tinere, înfingându-se în

pământul moale sau smulgând coaja arborilor. Din flanc, grupa deschise și ea focul surprinzându-i pe ucraineni, gemetele răniților și muribunzilor fiind mărturie în acest sens.

Matupin a întrevăzut dezastrul într-o fracțiune de secundă. A strigat ordinele pentru a acoperi stânga sa întoarsă, dar oamenii săi erau mai preocupați de a se adăposti decât de a riposta. Știa ce va urma. Românii vor avansa din două părți, anihilându-l. O grenadă de mână explodează în apropiere, aruncând fragmente de trupuri și cărnuri sângerânde. Erau atât de aproape.

Mirea avansa de-a bușilea, trăgând rafale scurte. Ucrainenii erau pe cale de a ceda, iar el simțea gustul victoriei pe care nu voia să o lase din mână. Odată infanteriștii neutralizați, se va putea concentra din nou asupra șoselei.

Dar, dintr-o dată, rafale lungi izbucnite din dreapta, de dincolo de grupa de învăluire, îl anunțară că ceva nu merge bine. Ascultă raportul prin radio de la grupa de învăluire, apoi le ordonă retragerea. Nu dorea să-i lase prinși între două focuri. Va trebui să se retragă din nou cu tot dispozitivul și să-l anunțe pe Anghel că linia lor era în pericol de a fi penetrată, deci și el va trebui să dea înapoi pentru a nu fi învăluit.

Zece minute mai târziu, Matupin putea răsufla ușurat. A fost cât pe ce. Focurile de armă ale românilor au scăzut în intensitate, aceștia retrăgându-se ordonat, culegându-și morții și răniții. Nu a fost din cale afară de surprins când a făcut joncțiunea tocmai cu oamenii din regimentul său, cei debarcați din transportoare ceva mai în spate, sub conducerea maiorului. Acest maior ciudat, chiar dacă era o piață-rea, acum, într-un moment critic, i-a salvat viața, poate fără să știe.

Noaptea se grăbea spre locul luptei, ajutată și de norii negri vestitori de furtună. Aceștia se îngrămădeau dinspre nord, fulgerele luminoase urmate de tunete depărtate ce începeau să rivalizeze ca intensitate cu exploziile proiectilelor anunțând iminența furtunii.

XLIII

Duminică, 30.05.2010, ora 7.10

Frontul de Sud „Dobrogea”

Pe „Linia Pușcaș”, cei ce reușiseră să doarmă se întindeau acum alene în tranșee, încercând să se dezmoștească. Mirosul de cafea se împrăștia peste linii, fiecare pregătindu-se să întâmpine încă o zi, ce se prefigura a fi mai liniștită decât cele precedente. Și mult mai călduroasă, vestitoare a verii fierbinți ce se apropia. Dacă nu ar fi fost tensiunea așteptării și spectrul războiului, ar fi putut fi o dimineață perfectă de ieșit la iarbă verde. Murmurele și foiala, unele râsete izolate, păreau să dea o notă ușoară de cantonament lipsit de griji, dar pentru un observator atent ar fi fost clar că atmosfera era alta. Ceva plutea în aer. Ceva inexplicabil, dar pregnant, venea dinspre liniile ucrainene.

La început a fost liniștea. O liniște apăsătoare, ca o tensiune încordată ce părea să cuprindă frontul ucrainean. Față de românii ce se treziseră veseli și gălăgioși, se părea că ucrainenii nu se culcaseră încă, copleșiți de griji. Liniștea lor fu ruptă de un huruit la început îndepărtat, dar din ce în ce mai puternic și mai aproape. Apoi s-a dezlănțuit infernul, din gurile a sute de tunuri.

Bombardamentul de artilerie asupra tranșeelelor a început la ora 7.15 și a durat zece minute. Apoi, pe măsură ce tancurile ucrainene urmate îndeaproape de infanterie apăreau peste culmea ce mărginea linia de rezistență, bombardamentul se muta în spate, pentru a împiedica sosirea întăririlor care să ajute la menținerea pozițiilor. Artileria română a răspuns la început timid, dar pe măsură ce lucrurile progresau, din ce în ce mai viguros. Aviația intră în acțiune în scurt timp de ambele părți, lupte aeriene încingându-se deasupra pământului frământat de explozii. Asaltul a fost dat inițial cu multă energie pe întreaga lungime a „liniei Pușcaș”, dar pe măsură ce rezistența se făcea simțită, intențiile ucrainenilor deveniră din ce în ce mai clare.

Chiar din zorii zilei, vedete ucrainene rapide pătrunse pe Dunăre în amonte, prin Canalul Bâstroe și Brațul Chilia au atacat portul fluvial Hârșova, chiar pe flancul stâng al defensivei române. Acestea au fost întâmpinate de monitoarele fluviale *Mihail Kogălniceanu* și *Lascăr Catargiu*, precum și de *Smârdan* și de *Opanez*, monitoare fluviale ceva mai mici, de clasa Brutar I și II. *I. C. Brătianu*, monitor mai mare cu un deplasament de 550 de tone ca și primele două, fusese avariat în timpul luptelor din Delta și se afla în reparații la șantierul naval Turnu Severin. Spre prânz, navele ucrainene au fost nevoite să se retragă,

două din ele serios avariate, una scufundată ulterior de elicopterele de atac Puma Șocat decolate de la Boteni. Monitorul *Opanez* a fost și el lovit și remorcat în amonte spre Turnu Severin.

Tot pe flancul stâng, la sol, inamicii au fost mai incisivi, unele elemente de infanterie de la nord de Hârșova, însoțite de câteva tancuri, reușind să pătrundă în suburbiile orașului, de unde au putut fi scoși după lupte de stradă deosebit de dificile. Străpungerea a fost reușită într-un singur punct, breșa putând fi menținută doar prin efortul infanteriei și concursul neprecupețit al artileriei, care au împiedicat lărgirea spărturii și în final, spre seară, au reușit astuparea ei. Cu o zi în urmă, comandantul de artilerie, locotenent-colonel Vasile Băran, a ținut o ședință operativă cu comandanții de baterie de pe sectorul vestic al frontului de sud. Erau acolo reprezentate bateriile de tunuri de câmp, de la cele clasice până la noile LAROM, sistemele lansatoare multiple de rachete aduse la standarde NATO de către Aerostar Bacău în colaborare cu armata israeliană.

La încheierea ședinței, locotenent-colonelul Băran a concluzionat:

— Când va veni momentul, să țineți cont de un singur lucru! Noi suntem aici să omorâm dușmani, cu cât mai mulți, cu atât mai bine! Dar în primul rând, radeți dracului tancurile lor împruțite, iar băieții noștri ce stau cu ei față în față vă vor binecuvânta! Așa că, lăsați naibii savantlăcurile alea învățate la academie și atunci când vedeți un tanc inamic, puneți două-trei tunuri pe el sau o baterie întreagă și trageți până scoate fum, apoi treceți la următorul! Așa vor face și rachetiștii!

Își pusese mâinile în șolduri și continuă scrutându-i cu o căutătură furioasă:

— Dar nu care cumva să văd vreun tanc străin că atacă atât timp cât cel puțin mai am un tun în stare de funcționare, că dracu îl ia și pe comandantul de tun și pe cel de baterie! S-a înțeles?

Capetele se plecară aprobator. Fără să clipească, locotenent-colonelul Vasile Băran răcni din toți rărunchii:

— N-am auzit bine! S-A ÎNȚELES?

— DA, SĂ TRĂIȚI! treizeci de voci strigară la unison.

— Atunci, hai să radem dracului broaștele lor împruțite!

O zi mai târziu, asta au și făcut, epavele fumegânde stând mărturie în acest sens.

Așa cum prevăzuse maiorul Virgil Pinte, tăvălugul ucrainean era oarecum disproporționat pe întinderea frontului. Pentru militarii din fruntea ierarhiei acest lucru devenise evident la o oră după începerea atacului, atunci când au putut vedea pe fotografiile din satelit dispunerea trupelor inamice și afluirea rezervelor pe care aceștia le aruncau în luptă. Atacurile asupra flancului nostru stâng, de la Hârșova până la Târgușor erau atacuri de fixare, spre a împiedica

retragerea forțelor din sector pentru a fi trimise spre dreapta, acolo unde avea loc atacul principal. Aici, chiar dacă au fost aruncați din prima linie a tranșeelor, în cursul luptelor ce au durat până spre seară, românii au reușit să revină și să reocupe în mare parte vechile aliniamente, chiar dacă mai rămâneau unele intrânduri în care ucrainenii continuau să lupte. Dar în flancul drept situația era diferită, asaltul pornind de la început cu o densitate de tancuri și trupă de două ori și jumătate mai mare, iar ulterior majoritatea rezervelor inamicului se vor scurge într-acolo. Maiorul Pinteau avusese dreptate.

Dar pentru soldații și ofițerii ce stropseau tranșeele cu sânge și sudoare aceste aspecte rămâneau necunoscute. Ei luptau împotriva inamicului acolo unde li se cerea, indiferent de unde acesta ataca. Asta făcea și maiorul Brebu împreună cu oamenii săi ce priveau spre masivele tancuri ce înaintau spre prima linie de apărare. Întâmplarea a făcut să fie în sectorul de est, pe flancul drept sprijinit pe mare, flanc asupra căruia ucrainenii vor presa la maximum. Foloseau atacul de pe flancul lor drept ca un sprijin pentru pivotarea ce trebuia făcută asupra aripii opuse, astfel încât să poată mătura totul în calea lor și până la căderea serii să fie în Constanța.

Tancurile lor avansau încet, urmând traseele marcate de cercetașii ce căutau minele antitanc. Aceștia se strecurau tăcuți, pipăind solul cu mâinile și urmărind indicațiile detectoarelor de metale, ulterior desfășurând în urma lor suluri de bandă albă, dirijând blindatele până vor reuși să ajungă la linia tranșeelor. Aviația ucraineană, aproape absentă în ajun, acum ataca cu furie, în valuri, întâmpinată de aviația română care încerca să-i facă față cu greu.

Pentru Brebu devenise clar că nu aveau cum să-i oprească. Bateriile antitanc trăgeau sporadic și doar la ținte clare, pentru a nu atrage asupra lor aviația, focul tunurilor și al tancurilor inamice. Armamentul individual antitanc, aruncătoarele de grenade, brandurile sau lansatoarele Javelin, erau insuficiente pentru a reuși să facă față valului de oțel și foc, urmat îndeaproape de o mare de infanteriști ce avansau cu baionetele lucitoare la armele amenințătoare.

Pe la ora 9.30, ucrainenii se puteau considera stăpânii pozițiilor românești de pe flancul drept. Flancul stâng continua să reziste. Pe dreapta, românii se retrăgeau în ordine, luptând pentru fiecare bucată de teren. După ce trecură de vechile poziții, tancurile inamice își reîncepură înaintarea precaută, presând din ce în ce mai tare. Deja avansau într-un buzunar care se lărgea cu fiecare oră, avansul fiind mai notabil pe linia țărmului, pe măsură ce asaltul se bloca în vest, spre est progresa, pivotând pe centrul frontului.

Armata ucraineană se strecura în urma tancurilor întocmai ca un roi de lăcuste. O companie de tancuri românești iniție o bătălie cu blindatele inamice, câțiva kilometri la nord de poligonul cu bateriile

de rachete de coastă de la Capul Midia. A fost o luptă violentă în care tancurile românești au fost copleșite, fiind nevoite să se retragă. Rezistența organizată la nord de Capul Midia a ținut câteva ore, dar o grupă ucraineană de blindate a reușit să se strecoare printre pozițiile a două batalioane, amenințându-le cu încercuirea. Românii au fost nevoiți să se retragă și să evacueze Capul Midia. Din poligonul de rachete a fost luat tot ce a putut fi transportat, restul a fost distrus sau făcut inutilizabil. Colonelul Ștefan Freamăt, cel care a distrus cu două zile în urmă instalațiile radar ale Ucrainei de pe Insula Șerpilor, a fost ultimul care a părăsit unitatea. Din mașina care se îndepărta pe șoseaua spre sud, cu lacrimi în ochi, jură că se va întoarce, în timp ce clădirile în jurul cărora începea să se ridice un fum negru și dens se estompau în depărtare.

Următoarea linie de rezistență, ultima de fapt, începea de la nord de Constanța, trecea printr-o linie șerpuită pe la nord de aeroportul Mihail Kogălniceanu și continua spre centrul vechiului front din cursul dimineții, căruia îi urma linia până la Hârșova. Pe această linie se opriă epuizate ambele armate, în cursul serii.

Maiorul Brebu își trăgea sufletul într-un adăpost individual. Trebuia să-și verifice efectivul după această nouă zi cumplită de lupte. Mai bine de o treime din oamenii săi căzuseră sau se rătăciseră printre alte unități, în ciuda faptului că încercase din răspuțeri să-și mențină compania întreagă. N-ar fi reușit nici atât dacă nu l-ar fi avut alături pe locotenentul Cristescu, tipul cel nou, care a ajuns în compania sa alături de încă câțiva dintre supraviețuitorii de la Niculițel. Era un bun ofițer și un soldat curajos. Ce mai, un băiat de ispravă. Se gândi să-l trimită pe el să organizeze santinelele, trebuia să fie prevăzători, ucrainenii erau foarte aproape de victorie și ar fi putut încerca să rupă frontul printr-un atac surpriză pe timp de noapte. Între timp, el va încerca să ia legătura cu comandamentul. Era curios care vor fi dispozițiile lui Pintea și, mai ales, dacă comandanții mai aveau soluții acum, când totul era la un pas de a se prăbuși.

Va fi o noapte lungă. Maiorul Virgil Pintea sorbi ultimul rest de cafea din cană și făcu o strâmbătură de dezgust. Parcă era apă caldă, nici nu mai simțea gustul. Se întoarce din nou spre hartă. Comandamentul nu era spațios, dar avea avantajul că era destul de aproape de front pentru ceea ce avea de gând să întreprindă. Într-adevăr, se afla la douăzeci de kilometri în spatele frontului, undeva în zona centrală. Preferase să se afle aici mai ales că avea parte de toate facilitățile de comunicații necesare, decât undeva în Constanța, acolo unde ar fi putut beneficia de mai mult confort.

Rapoartele arătau că în cursul serii luptele încetaseră, ambele tabere părănd epuizate. Mai aveau loc incursiuni și ciocniri sporadice, mai mult pentru testarea rezistenței. Statul său major făcea fel de fel de

pronosticuri și comentarii, dar el continua să rămână ferm pe poziții. Întărise flancul drept, cel estic dinspre mare, cu tot ce putea. În cursul nopții va mai aduce infanterie și artilerie, mai ales artilerie și rachete antitanc. Alocase și două companii de infanterie marină în acest sector. Totul ca să reziste a doua zi, ziua critică.

În timpul zilei, atunci când atacurile ucrainene în valuri păreau că vor frânge zidul trupelor românești, ofițerii din statul său major îl conjuraseră, aproape că nu-l imploraseră, să declanșeze contraofensiva. El refuzase cu încăpățănare, știind că nu avea aduse în totalitate forțele programate. În momentul critic, atunci când se părea că flancul va ceda sub tancurile ucrainene, a sunat telefonul direct. Era colonelul Constantin Pușcaș, șeful Statului Major General și comandantul său direct. După o discuție lungă, Pinteau l-a convins pe Pușcaș că frontul va rezista, se va retrage organizat și nu se va rupe și că e mai bine să mai aștepte, deoarece contralovitura ar avea efecte limitate dacă nu ar fi dată cu suficientă forță, ca un ciocan care să-i sfărme pe ucraineni, acolo și atunci când sunt mai slabi. Ori, pentru asta, mai aveau nevoie de trupe, iar acestea încă afluiau din tot sudul și centrul țării, într-un șuvoi neîntrerupt. Oltenia rămăsese aproape fără nici un tanc valid, garnizoana București părea pustie. Cu trenurile regimentare, în convoaie ce blocau șoselele și Autostrada Soarelui, cu avioanele de transport ce formaseră un uriaș pod aerian, cea mai mare deplasare de trupe de pe teritoriul României de după al doilea război mondial era în plină desfășurare. Și va continua și în timpul nopții. De parcă nu era destul, Pinteau cerea mai multe tancuri. Tancuri, tancuri și iar tancuri. Și pe majoritatea le dirija într-un singur punct al frontului. Acolo vor trebui să fie masate majoritatea forțelor. Până la ora șase dimineața.

— Cât e ceasul acum? întrebă Pinteau.

— 0.20, îi răspunse un locotenent-colonel.

La unu trebuia să apară colonelul american Sam Harrison care dorea să-i comunice ceva despre un proiectat atac NATO. Tocmai avusese o întrevedere cu președintele. Pușcaș spera să fie ceva viabil. Oricum, concepusese planurile fără să se bazeze prea mult pe asta.

— Ce dată e azi?

— 31 mai.

— 31 mai 2010, cea mai importantă zi din războiul ăsta! murmură maiorul Virgil Pinteau pentru sine.

XLIV

Luni, 31.05.2010, ora 0.50

București

Lui Vlad Sorescu îi venea să se dea cu capul de pereți. Se stăpânise de față cu alții, dar acum, când se retrăsese în biroul său numai cu profesorul Dăianu, simțea nevoia să-și reverse furia acumulată. Trecuseră mai bine de douăzeci și patru de ore de când îl scăpaseră printre degete pe Alexei Rapcin și în ciuda dispozitivului impresionant de urmărire de pe urmele lui, acesta rămăsese de negăsit. Atâta doar că limitaseră zona în care ar putea fi. Dar asta nu împiedica frustrarea lui Sorescu să devină din ce în ce mai puțin suportabilă, chiar și pentru un om calm și răbdător ca și Dăianu.

— Cum am putut să-l scăpăm tocmai pe el, care este capul întregii rețele? Cum?

— Stai puțin, Vlad, ei acționează ca și unități independente, știi prea puțin unii de alții, Alexei era doar capul unei celule, e drept, poate cea mai importantă! Dar gândește-te, mulți au fost deja capturați, la Baia Mare sau în alte părți, iar rețeaua lui Alexei desființată. Nu mai pot face rău!

— Termină, Radu, știi la ce mă refer! Alexei trebuia prins și făcut să plătească pentru tot! Ce spui tu e o slabă consolare!

Sorescu se gândea că prin capturarea lui Alexei Rapcin ar fi putut demonstra fără tăgadă amestecul Rusiei în conflictul ucrainean-român. Mai ales acum, când ministrul de externe, Valentin Dragomirescu, zburase la Washington pentru a se asigura de la președintele Mark Anders personal de angajamentul SUA privind apărarea României. Ca de obicei, mâna Rusiei se ghicea dar nu putea fi dovedită, chiar dacă toată lumea știa despre ce e vorba. Așa a fost și cu Armata a XIV-a din Transnistria, cu crizele provocate constant de conducătorii autoproclamatei republici nistrene, fie că se numeau Igor Smirnov sau altfel, așa a fost și cu tensiunile de graniță cu ucrainenii de pe brațul Chilia, începute în 2004 cu ocazia lucrărilor la Canalul Bâstroe, precum și cu alte multe ocazii.

Vocea lui Dăianu îl aduse în prezent:

— O să-l prindem, mai devreme sau mai târziu! Mai bine hai să vedem ce putem face în continuare!

Sorescu se ridică cu greutate din scaunul în care se lăsase, răsuflând înciudat:

— Ca de obicei, ai dreptate, Radule! Va trebui să mă obișnuiesc cu ideea!

— Ei, ar fi bine! continuă Dăianu zâmbind. Dar să aruncăm o privire

asupra faptelor actuale și să vedem cum îl putem ajuta pe Titi. Măine dimineață, de fapt în dimineața asta, e ziua lui decisivă în sud.

— Mda, situația nu e prea roză nici în nord, nici în sud. Pe plan intern, împotriva spionilor inamici infiltrați, cel puțin a celor cu misiuni de sabotaj, se pare că deocamdată am preluat inițiativa. Am dezorganizat câteva rețele, pe unele le-am anihilat. Ne așteptăm ca în viitorul apropiat, pe acest plan să nu avem prea mari probleme.

— Cred că ar fi cazul să facem mai mult! Cei de la SIE ne-au dat unele date, dar nu știu ce am putea încheia de aici.

— Hai să vedem, mă gândesc la ceva de anvergură mai mare, de exemplu ce ar putea afecta în cea mai mare măsură capacitatea de luptă a armatei ucrainene chiar acum, când Virgil Pinteă pregătește o contraofensivă ce s-ar putea dovedi decisivă în sud? Ce ar putea afecta cel mai mult armata ucraineană în această dimineață?

Amândoi rămăseseră tăcuți multă vreme. Liniștea devenise apăsătoare atunci când, dintr-o dată, Dăianu sări ca ars:

— Comunicațiile, Vlad, comunicațiile!

Vlad îl privi o clipă mirat, apoi încercă să-l tempereze:

— Titi are în plan folosirea de bruiaj activ pentru radarele ucrainene...

— Nu, drace, Vlade, nu despre asta...! Comunicațiile cu centrul, cu Kievul, cu statul lor major...! Tot tacâmul!

Sorescu făcu ochii mari, apoi izbucni:

— Ai dreptate, de câțiva ani avem un departament de război informatic în cadrul armatei și al SRI în combinație cu cei de la STS, dar este atât de secret că nimeni nu s-a putut gândi până acum!

Se repezi la telefon.

— Stai să chem pe cineva în măsură să ne lămurească!

Dăianu ezită câteva momente, apoi își făcu curaj:

— Știi ceva, nu avem nimic de pierdut...

— Spune ce ai de gând, spune repede! Poate e o idee bună!

— Fratele meu, Lucian, are o companie de soft, colaborează cu IBM, iar unul din domeniile sale preferate sunt virușii...

— Adu-l aici acum! Ba nu, sună-l și spune-i să fie gata în cinci minute! Trimite o mașină după el chiar acum! Pe drum să-și facă o listă de orice și de oricine are nevoie! Împreună cu softiștii noștri, poate până dimineață reușim să încropim ceva!

Două ore mai târziu, Lucian Dăianu stătea la masa de ședințe de lângă biroul lui Sorescu, la început stingher, dar ulterior din ce în ce mai sigur pe el. Practic, încerca să-și revină din surpriza provocată de telefonul fratelui său, telefon care-l trezise la scurtă vreme după ce ațipise de-a dreptul la știrile pe care le urmărise cu sufletul la gură, ca toată lumea de altfel, până ce adormise obosit, în fotoliu, cu

telecomanda în mână. A apucat să-și ia doar laptopul, apoi a urmat acea cursă nebunească prin tot Bucureștiul, într-o mașină ale cărei girofaruri aruncau sclipiri albastre reflectate cu generozitate de vitrinele magazinelor luminate ce păreau să ignore faptul că la două sute de kilometri distanță două armate se încleștau pe viață și pe moarte. Apoi a urmat întâlnirea scurtă cu fratele său însoțit de șeful SRI, un personaj pe care Lucian Dăianu nu credea că va avea ocazia să-l întâlnească vreodată, cu atât mai puțin să stea de vorbă mai bine de un sfert de oră cu el. După aceea s-a văzut înconjurat de o serie de specialiști ai SRI, mai mult sau mai puțin pregătiți să-l ajute pentru a duce la îndeplinire ceea ce i se cerea să facă din simț patriotic, nu ca un proiect utopic sau studiu de caz. Era vorba de ceva ce trebuia aplicat în cel mai scurt timp și pentru asta i se puneau la dispoziție toate resursele de care ar avea nevoie.

Lucian lăsa câteva minute să treacă ca și cum ar fi vrut să-și pună gândurile în ordine, apoi își deschise laptopul și începu să caute prin memorie denumiri de tipuri de viruși care ar putea fi eficienți pentru a-și duce la îndeplinire misiunea. Între timp, căută să-și lămurească interlocutorii și ei specialiști IT, asupra a ceea ce avea de gând. Nu știa gradul lor de cunoaștere al problemelor, așa că încercă să-i ia de la început cu ceea ce dorea să facă.

— Domnilor, după cum probabil știți, problema plasării unui virus într-o rețea bine păzită așa cum în mod sigur este ținta noastră, comportă anumite dificultăți. Închipuiți-vă că acest virus este o încărcătură care trebuie livrată la o anumită țintă. Pentru asta, este nevoie în primul rând de un vector purtător, la fel cum pentru o încărcătură explozibilă e nevoie de o rachetă, o torpilă sau un obuz care să o livreze acolo unde vrem, iar în al doilea rând, trebuie să găsim un punct slab în sistemul de apărare al țintei, în așa fel încât să fim siguri că încărcătura noastră, respectiv virusul, ajunge acolo unde vrem noi nedetectat, nealterat sau fără a fi neutralizat. Aș vrea să știu dacă avem posibilități, din ceea ce știm până acum, să putem livra încărcătura noastră. Orice date oferite de spionajul militar sau civil asupra comunicațiilor ucrainene ar putea fi de folos. Mă refer aici la frecvențe de lucru, alte date oferite decriptoanalizate, scăpări în comunicațiile radio sau IT, orice lucru interpretabil din cele menționate. Aș vrea să-mi dați date gata interpretate, concluzii ale analizelor dumneavoastră, deoarece nici timpul disponibil și nici pregătirea mea nu ar fi de folos în cazul datelor brute, neprelucrate. Odată porțița de intrare găsită, eu aș putea găsi încărcătura, respectiv virusul care ar putea fi letal pentru inamic, dar asta depinde tot de informațiile furnizate, pentru a fi optim pentru scopurile noastre. Dar, în plus de asta, aș avea nevoie de un om capabil să intre prin acea porțiță și să livreze încărcătura pregătită de mine. Acesta va trebui să

se strecoare în spațiul virtual și să ocolească sau să păcălească orice dispozitive de siguranță suplimentare, în așa fel încât să lase virusul acolo unde trebuie, astfel ca să acționeze mortal la timpul potrivit, fie prin programare prealabilă, fie prin tastarea de către inamic a unei anumite fraze sau cuvânt cod. Acest lucru, din păcate, pe mine mă depășește, cel puțin la acest nivel.

Un căpitan tânăr, imberb, având ochelari cu rame metalice, se îndreptă de spate și se adresează celor din spatele său:

— Aduceți-i domnului Dăianu tot ce cere și pe cel mai bun specialist în telecomunicații de la STS pe care îl avem! Ba, mai bine aduceți i pe cei mai buni, nu doar unul!

Apoi i se adresează lui Lucian:

— Dacă noi rezolvăm problema porțiței de intrare, respectiv dacă găsim această porțiță, dumneavoastră ați putea propune virusul ideal, bineînțeles, în funcție de informațiile pe care vi le servim? Avem unele date asupra frecvențelor secrete de lucru și de urgență ale ucrainenilor, date capturate în urma unui raid al trupelor speciale asupra comandamentului inamic din nord, la Ocna Șugatag. Repet, dacă datele astea ar fi de folos, avem virusul?

— În mod sigur!

— OK, atunci mai rămâne problema vectorului de transport și a traseului prin care acesta să păcălească sistemele de siguranță rămase. Spuneți că problema aceasta vă depășește. Cunoașteți pe cineva care ar putea rezolva această problemă?

— Bineînțeles, dar vreau imunitate totală pentru acesta! Va intra aici, își va face treaba, apoi va pleca nestingherit de nimeni și nu va fi urmărit, cercetat sau supărat în vreun fel!

— Hm, despre ce persoană vorbiți, domnule Dăianu?

— Despre un hacker! De fapt, un anume hacker! Cel mai bun dintre cei buni!

Căpitanul ezită preț de o clipă, după care continuă:

— Fie cum doriți!

— Nu, vreau ca această imunitate să-i fie dată personal de șeful cel mare! Nu doar imunitate, ci și o amnistie pentru toate farsele făcute în trecut asupra site-urilor ministerelor sau chiar ale serviciilor de informații! Când zic șeful cel mare, mă refer la domnul Sorescu în persoană!

Căpitanul, care se erijase în purtător de cuvânt, întreabă rar:

— Despre cine anume este vorba, domnule Dăianu?

— Nick-name-ul lui de pe internet este Korg, cred că vă este bine cunoscut, domnilor informaticieni!

Un freamăt străbătu adunarea, asta înainte ca Dăianu să continue, cu vocea ceva mai ridicată:

— Fără el la consolă, nu garantez cu nimic reușita misiunii!

O voce din fundal străbătu corul de murmure:

— Korg și-a bătut joc de tot ceea ce înseamnă instituție guvernamentală, a violat toate site-urile posibile ridiculizându-le, indiferent că era vorba de persoane sau instituții! Dumneavoastră îl cunoașteți? De ce credeți că ne-ar ajuta?

— Korg și-a bătut joc de protecția site-urilor voastre încercând să demonstreze vulnerabilitatea lor! Dar ca om, este un mare patriot! Și o va face, dacă îl rog eu și cu domnul Sorescu. În plus de asta, numai dacă i se garantează imunitatea de către Sorescu în persoană!

Prin corul de proteste, căpitanul nu zise o vorbă, se îndepărtă pentru a-l găsi cât mai repede pe șeful SRI, Vlad Sorescu.

— Nu arăți prea bine, ar trebui să mergi să dormi măcar câteva ceasuri!

— Da, așa e, cred că ai dreptate, răspunse Udrea întinzându-se după cana de ceai. Renunțase la cafea cu ceva vreme în urmă, dar în zilele tensionate care urmaseră atacului cu luare de ostateci de la bancă, în cursul căruia Dumitrescu își pierduse viața, începuse să soarbă și cafea, în ciuda gustului amar pe care i-l lăsa în gură.

Șuta rămăsese aplecat asupra hărții Bucureștiului pe care erau trasate cu marker roșu fiecare baraj pe șosea al poliției, iar cu negru zonele pe care unități speciale ale ministerului de interne le scotoceau cu asiduitate. Dar, până acum, fără nici un rezultat concret. Alexei parcă intrase în pământ.

Sute de oameni răscoleau capitala în căutarea lui, fotografiile și descrierile lui erau peste tot, la televiziune, în ziare, pe stâlpii de iluminat, practic în orice loc vizibil. Au fost zeci de alarme false, fără rezultat. O oarecare blazare cuprinsese sufletele celor însărcinați să-l caute și să-l găsească, dar totuși, cercetările continuau.

Mai presus de toate, Șuta și Udrea erau îngrijorați de starea lui Cristea. Așa cum le spusese psihologul, doctorul Remus Poenaru, acesta luase până și eșecul capturării lui Alexei ca și o problemă personală. Poate că ațipise preț de câteva minute pe undeva, în rest, era omniprezent. Dacă se anunța că undeva a fost identificat cineva cu semnalmente descrise, era primul gata de plecare. Din păcate, toate au fost alarme false, chiar dacă în unele cazuri a fost nevoie de deplasarea echipei de intervenție conduse de Cristea.

Pe Șuta și pe Udrea îi îngrijora din ce în ce mai mult starea lui. Acesta devenise de nerecunoscut, cu ochii încercănați adânciți în orbite, se mișca mai mult mecanic, de parcă ar fi fost beat, cu toate că era cunoscut faptul că nu punea picătură de alcool în gură. De nenumărate ori Șuta și Udrea au dezbătut problema luării comenzii, dar de fiecare dată au renunțat, preferând să mai amâne decizia cu câteva ore. Dar fiecare dintre ei era conștient că la un moment dat vor trebui să apuce taurul de coame.

Udrea se lungi pe canapea așa îmbrăcat, acoperindu-se cu o pătură subțire.

— În timp ce tu dormi, gândește-te că există cineva din trupele de intervenție, poate chiar șeful lor, care nu a dormit de câteva zile!

— Mda, așa e, am mai discutat problema asta, mormăi Udrea ca răspuns, trezește-mă dacă e ceva important.

— Fii sigur de asta!

XLV

Luni, 31.05.2010, ora 6.40

Frontul de Sud „Dobrogea”

Era deja o chestie instinctivă. O simțea, nu avea nevoie de comunicări de la superiori, știa. Era o senzație de care în ultimele zile nu se putuse debarasa, o intuia de fiecare dată când inamicul era pe cale să atace. Și niciodată nu dăduse greș. A fost ultima redută în timpul retragerii din încercuire și de fiecare dată a avut același sentiment înainte de atacurile ucrainenilor. Cu fiecare asalt, simțul i se ascuțise din ce în ce mai mult, așa că acum putea fi sigur că va urma un atac puternic. Încă nu știa ce putea fi, poate o intuiție dezvoltată excesiv, sau poate liniștea frontului ce prevestea furtuna, indiferent ce era, putea fi sigur că va urma un asalt. De aceea, maiorul Brebu dorea să-l aibă lângă el pe noul său locțiitor, locotenentul Cristescu, veteranul de la Niculițel, poate el i-ar putea confirma sau infirma temerile.

— Tu ce crezi, locotenente, urmează un atac?

— În mod sigur, domnule maior! Să ne dea Domnul tăria să rezistăm!

Cristescu se întoarse spre unul din soldații din apropiere care înțepea să dea semne de nervozitate.

— Băiete, roagă-te lui Dumnezeu și verifică-ți armele!

Tocmai atunci radiotelegrafistul companiei se repezi cu o hârtiuță în mână de-a lungul tranșeei spre maiorul Brebu. Acesta smulse hârtia din mâna soldatului ce găfâia precipitat, o citi calm, apoi o înmână locotenentului. Era un ordin direct de la Virgil Pinte, comandantul frontului. Mesajul era laconic și cinic prin conținutul său: „Nici un pas înapoi! Se rezistă până la ultimul om!”. În timp ce parcurgea rapid mesajul și încerca să-i pătrundă sensul, prin mintea locotenentului Cristescu treceau frânturi de la rezistența inutilă de la Niculițel, cu două zile mai devreme. Vedea spectrul tancurilor ucrainene, se vedea luptând singur împotriva blindatelor ce înaintau necruțătoare, vedea cu ochii minții oamenii ce cădeau ca muștele în jurul său, sângele locotenent-colonelului Rotar ce țâșnea din rana proaspătă... își scutură capul și cu un efort supraomenesc își roti privirile înjur, spre soldații care îl priveau cu teamă, dar și cu ardoare, sperând la un cuvânt bun de încurajare, care să le redea încrederea în victoria care se lăsa încă mult, mult prea mult așteptată. „Nu, de data asta va fi altfel! Vom învinge!”

Un vuiet se ridică din pozițiile ucrainene atunci când aceștia porniră la atac. Fără pregătire de artilerie, ucrainenii se năpustiră înainte cu

convingerea că surpriza va fi un atu ce va înclina definitiv balanța de partea lor. Aripa groazei se lăsă grea peste tranșee. Asta până când Cristescu s-a repezit cu arma în mână spre marginea gropii strigând cumplit ca să acopere vuietul:

— Ați auzit ordinele! Să-i terminăm!

Focurilor automate din armele individuale li s-au alăturat cuiburile de mitralieră camuflate precum și armamentul antitanc ce începu să vizeze blindatele de dincolo de valul de pământ ce masca tranșeele din față. Artileria intră în acțiune de ambele părți, devastând cu furie terenul disputat și spatele fronturilor instabile. Atunci când primul val al infanteriștilor inamici a ajuns la câțiva metri de liniile române, locotenentul Cristescu s-a ridicat descărcându-și automatul urlând: „PE EI!!” și s-a avântat înainte. Următorul a fost Oliver Roșea, basarabeanul, apoi toată compania, inclusiv maiorul Brebu, chiar și radiotelegrafistul care își abandonase stația, toți l-au urmat dintr-o mișcare. I-a urmat apoi toată linia frontului, companie după companie năpustindu-se înainte, în întâmpinarea asaltului furibund. În momentul ciocnirii, baionetele au început să hăcuiască țesuturile calde, croindu-și drumul spre organele plâpânde...

Zorile și-au trimis lumina asupra tranșeeleor mult încercate din fața orașului Târgușor, chiar dacă soarele încă nu apăruse. De ambele părți ale frontului, în adăposturile și șanțurile proaspăt săpate, mii de oameni așteptau cu înfrigurare o nouă zi, o zi ce le-ar fi putut aduce izbăvirea sau moartea, în egală măsură. După luptele din ajun, situația în acest sector de front a rămas nedecisă, o remiză sângeroasă a cărei mărturie stăteau zecile de trupuri împrăștiate în spațiul îngust dintre cele două armate la pândă. Atacuri și contraatacuri, toate cu întregul lor cortegiu de eroism și orori, fără nici o finalitate în afara vieților tinere risipite zadarnic. Imune la acest aspect al inutilității, de ambele părți pregătirile erau în toi pentru o nouă zi de luptă, poate și mai sângeroasă decât cea din ajun.

Fără să știe în ce constau pregătirile ucrainenilor, românii își verificau armele, ascultau ultimele sfaturi ale ofițerilor. Din loc în loc frica și tensiunea răzbătea printr-un tremur nervos mascat cu greutate, buzele murmurau rugăciuni și din când în când câte o mână înfrigurată își făcea rapid semnul crucii, în timp ce cealaltă mână rămânea încleștată pe armă.

Motoarele grele au fost percepute la început ca un zumzet slab, apoi, pe măsură ce se apropiau, devenea un hureit din ce în ce mai intens. Pentru cei din primele linii nu era nici o îndoială, era vorba de tancuri, multe tancuri. Priviri îngrijorate se ridicau peste buza șanțurilor, scrutând cu teamă liniile inamice, în speranța că imensul convoi de tancuri nu va veni dintr-acolo.

Pe măsură ce hureitul se apropia, românii deveniră din ce în ce mai

încrăzători și priveau cu speranță norul de praf ce avansa din spatele frontului propriu. „Sunt ale noastre!”, vocile străbăteau șanțurile adânci ce înconjurau liniile de apărare, din ce în ce mai multe capete se ridicau să surprindă coloana ce se apropia. Pe măsură ce tancul din fruntea coloanei avansa ivindu-se, parcă smulgându-se din praful drumului și înfățișându-se privirilor înfrigurate, murmurele se transformau în chiote, iar acestea în urale.

În fruntea coloanei de blindate înainta încet un tanc TR-85 cu vopsea înnegrită și scorojită pe alocuri de exploziile obuzelor. Corpul tancului era scrijelit de gloanțe de mitralieră, iar în dreapta, chiar sub turelă, o adâncitură marca locul unde un obuz inamic a ricoșat din blindaj. Pe jumătate ieșit din turela deschisă, un personaj înalt, cu trăsăturile feței parcă dăltuite în piatră, stătea drept, cu brațele pe lângă corp, neclintit, cu privirea ațintită înainte. Purta un combinezon negru de tanchist, prăfuit și pătat de motorină și sudoare, rupt la mâneca dreaptă, iar pe cap o caschetă simplă. Singurul lucru nou erau tresele proaspete de maior, iar o decorație prinsă în pripă pe buzunarul drept de la piept se mișca în ritmul șenilelor ce loveau sacadat drumul denivelat. Cei ce-l priveau erau prea departe pentru a putea recunoaște „Crucea comemorativă a celui de-al Doilea Război Mondial 1941-1945”.

Pe măsură ce tancurile înaintau, un freamăt în crescendo străbătea tranșeele. Freamătul crescuse până ajunsese vuiet:

— E chiar el, e Morun! Maiorul Morun e alături de noi!

La început doar militari izolați, apoi o mulțime de soldați săriră din tranșee aruncându-și căștile în sus printre urale. Oamenii se repeziră spre tancuri pipăindu-le beți de fericire, parcă nevenindu-le să creadă. Soldați dansau printre șanțuri îmbrățișându-se între ei, aruncându-și ofițerii în sus, într-o frenezie vecină cu nebunia. Uralele concureau cu bubuitul artileriei din spatele frontului care începuse să toarne obuze în sectorul central destinat atacului principal al cărui vârf de lance vor fi trupele blindate.

Deasupra tuturor, maiorul Armand Morun rămânea cu fălcile încleștate, cu privirea ațintită înainte, acolo, înspre pozițiile inamice. Într-o disciplină de fier, la o comandă scurtă dată de brațul maiorului, tancul imediat următor, sub comanda locotenentului-major Andrei Ruță, viră stânga, iar cel de-al treilea, comandat de căpitanul Grigore Ilieș, o luă la dreapta, îndreptându-se spre zonele destinate în prealabil. În timp ce vira, locotenentul-major Andrei Ruță salută rigid spre tancul din frunte condus de Morun, fără ca acesta să aibă posibilitatea de a-i răspunde. La fel procedă și căpitanul Grigore Ilieș. Următorul tanc, condus de locotenent-major Petre Amăuțoiu, accelera să-l prindă pe Morun. În urma sa, blindatele continuau să se împartă pe trei coloane, așa cum fusese stabilit. Din spate veneau tancurile din

celelalte regimente aduse de peste tot, din toate garnizoanele din sudul țării.

Cu motorul torcând pe poziția de plecare, Morun aștepta ordinul de atac de la maiorul Pinteș în persoană. Artileria își intensifică bombardamentul în timp ce pe cer își făcură apariția roiuri de avioane ce începură să atace trupele inamice de la sol. Erau acolo avioanele IAR-99 Șoim, printre care și cel condus de Flaviu Popa, fericit că participa la ofensiva care ar putea schimba cursul războiului. Călin Pop, la bordul F-16-ului său, alături de membrii escadrilei sale, asigura protecția aparatelor de atac la sol. Mai erau desfășurate aici și patrusprezece din cele douăzeci de aparate americane Sea Harrier cu decolare verticală de pe portavionul *John C. Stennis*.

Morun aștepta ordinul de atac stând în continuare neclintit în turela tancului. La două sute de metri în dreapta, o coloană condusă de căpitanul Ilieș aștepta și ea. În stânga, la următorul punct de trecere peste tranșeele și șanțurile antitanc proaspăt săpate, locotenent-majorul Ruță aștepta și el. Toate privirile erau ațintite spre maiorul Morun, cel care va avea onoarea să ordone atacul. Înjur, intensitatea bombardamentului creștea cu fiecare clipă, riposta ucraineană fiind destul de palidă. Majoritatea forțelor inamice erau masate pentru ofensiva spre sud-est, care ar urma să-i aducă în Constanța.

A sosit momentul. Maiorul Armand Morun ascultă cu atenție în cască, aținti privirea departe, spre est-nord-est, acolo unde țărmurile nisipoase ale Mării Negre îl așteptau. Acolo va trebui să ajungă, tăind liniile de comunicație ale invadatorilor și prinzându-le principala forță de atac într-un clește nimicitor. Printr-o mișcare bruscă ridică brațul drept în sus, apoi îl coborî ațintindu-l în față. Se lăsă în tanc și trase trapa după el. Aceasta se închise cu un clinchet sec și tancul se urni înainte, urmat de întregul șir de blindate. Coloana lui Ruță și a lui Ilieș porniră și ele năpustindu-se spre tranșeele ucrainene. Pe măsură ce pătrundeau în *no man's land*, mastodonții de patruzeci și șapte de tone accelerau rupând formația liniară, fiecare încercând să ajungă cât mai repede la liniile inamice și să treacă prin ele.

În momentul în care tancul lui Morun a pornit, un vuiet imens s-a ridicat din tranșeele românești. Până și bubuitul obuzelor a fost acoperit de un „URAAA!!!” reverberat din miile de piepturi ale tot atâtor mii de infanteriști care se aruncau la atac. Un imens talaz uman se revărsă încercând să prindă din urmă monștrii de oțel. Deasupra lor, neclintite, parcă agățate de cer, avioanele Sea Harrier cu decolare verticală își trimiteau cu precizie rachetele spre obiectivele inamice de la sol. Avioanele românești IAR-99 Șoim coborau în picaj unul după altul mitraliind și bombardând tranșeele, nepăsătoare la SAM-urile și tunurile antiaeriene. Doar escadrila de F-16 condusă de Călin Pop nu lua parte la atacul la sol, radarele lor sesizând apariția aviației

inamice pe care se grăbiră să o intercepteze.

La sol, lupta s-a încins ajungând la apogeu. Tancurile au atins prima linie de tranșee inamice angajând ucrainenii ce luptau cu energia disperării. Primele elemente de infanterie le-au ajuns în scurtă vreme. Mitralierele de 7,62 mm de pe tancuri trăgeau în cadență maximă, obuzele de 100 mm plecau unul după altul, în șanțuri se lupta corp la corp cu o sălbăticie vecină cu nebunia.

O oră mai târziu, frontul ucrainean s-a rupt pe o lățime de doi kilometri la nord de Târgușor. Prin breșa ce se lărgea din ce în ce mai mult, tancurile urmate de infanteria motorizată se revărsau ca un torent scăpat din zăgazuri, împărțindu-se pe trei coloane ce goneau spre est, lăsând în urmă resturile risipite ale armatei ucrainene.

— Domnilor, vă voi cere ceva ce nu credeam că voi ajunge vreodată să cer unui militar român! În toată cariera mea, nu am crezut nici un moment că voi ajunge această clipă! Dar acum, în aceste momente decisive privind viitorul nației și poporului român, nu vă cer, ci vă ordon! Da, vă ordon să deschideți focul asupra teritoriului românesc, deoarece numai așa vom putea fi siguri de izbânda noastră!

De pe puntea de comandă a fregatei *Mărășești*, amiralul Buzescu îi țintui cu privirea pe fiecare dintre ofițeri, insistând asupra comandorului Petre Godeanu, comandantul navei. Toți plecară ochii, mai puțin Godeanu, care se mulțumi să aprobe scurt din cap. La ordinul amiralului, vor trage.

Ordinul a venit mai puțin de o oră mai târziu. Era momentul în care blindatele lui Morun spărgeau defensiva ucraineană. Tragerile flotei urmau să fie coordonate din satelit, doi sateliți militari americani geostaționari preluând această sarcină.

— FOOC! tună Buzescu.

Rachetele și tunurile de pe navele românești își prăvăliră încărcătura mortală asupra trupelor ucrainene aflate în plină ofensivă spre Constanța.

XLVI

Luni, 31.05.2010, ora 9.00

Frontul de nord „Maramureșul”

Matupin grăbi pasul pentru a-l ajunge din urmă pe maior. Ezită o clipă, apoi se opri lăsându-se pe vine, atunci când văzu că maiorul își coboară automatul de pe umăr cu intenția de a rămâne pe loc. Era frânt de oboseală după o noapte nedormită, în care aproape în permanență se aflate în luptă cu elemente ale vânătorilor de munte români. În această noapte cumplită, cu arma în mână, pierduse mulți oameni în ciocniri intermitente, văzuse căzând unii din cei mai buni soldați ai săi în hărțuieli aproape continue prin desișul întunecat al pădurii. Peste toate, furtuna ce se iscase în timpul nopții biciuise cu rafale grele de ploaie trupurile chinuite, iar bubuiturile tunetelor și străfulgerările de lumină ce precedau trăsnetele reduseseră exploziile proiectilelor la niște palide imitații ale furiei naturii. Nici pe timpul dezlănțuirii stihiilor, românii nu le dăduseră pace. Se infiltraseră printre ei profitând de furtună, măcelărind cu baionetele grupele risipite. A fost nevoie de un efort supraomenesc prin noroiul cleios pentru a-i putea respinge înspre dimineață. A crezut că odată vârful Gutin trecut, rezistența va scădea în intensitate. Dar dimpotrivă, parcă apărătorii au devenit mult mai agresivi pe măsură ce ei se înscriseră pe pantele descendente ce urmau să-i aducă asupra orașelului Baia Sprie.

De la o vreme se mișca mecanic, brațele și picioarele îl dureau îngrozitor, mușchii parcă refuzau să-l asculte sub uniformă udă până la piele. Era nevoie de eforturi dublate de o voință de fier pentru fiecare pas. Văzând că la cincizeci de metri mai în față maiorul își desfășoară stația radio ce o preluase de la operatorul căzut câteva ore mai devreme, Matupin se lăsă să cadă pe pământul îmbibat de apă, insensibil la umezeala ce i se strecura spre piele adăugând un plus de umezeală hainelor sale deja murate.

Pe lângă neajunsurile fizice, cele referitoare la moralul din ce în ce mai scăzut al trupelor deveneau o altă problemă spinoasă. Erau alimentate unele zvonuri ce spuneau că în Dobrogea lucrurile începeau să meargă prost, că două garnituri militare au sărit în aer inexplicabil chiar pe teritoriul Ucrainei, sabotate de comandourile românești, cel mai probabil. Oricum, erau doar zvonuri, nimic nu s-a transmis pe canale oficiale. Dar atunci de ce au căzut toate comunicațiile cu centrul, așa dintr-o dată, în această dimineață? Se auzea că era vorba de ceva virus introdus de români în sistemele de comunicații. Sau poate căzuse centrul sub mâna comandourilor, la fel

cum căzuse statul major al frontului nordic la Ocna Șugatag, cu două nopți înainte? Matupin nu credea toate acestea.

Dar soldații începuseră să bombăne, îndeplineau ordinele fără tragere de inimă, fatalitatea se putea citi în ochii lor. Mulți se credeau condamnați să nu mai iasă niciodată din pădurea asta. Un ofițer experimentat ca și Matupin simțea pulsul oamenilor săi. Încă nu erau în pragul revoltei, dar nici mult nu mai era. Unitatea din care făcea parte era una renumită pentru disciplina ei. Dacă chiar și aici se puneau astfel de probleme, care era situația în restul armatei? Știa că și maiorul simțea asta, chiar dacă nu lăsa să se vadă nimic. Sau poate nu simțea? Nu, nu există! Maiorul era un comandant prea competent ca să nu-și dea seama!

În plus, la gândurile lui Matupin se adăugau și cele cauzate de comportamentul maiorului. Este adevărat că fiecare om se comportă altfel atunci când se află o perioadă îndelungată în imediata apropiere a morții, atunci când trăiește cu amenințarea permanentă a coasei deasupra capului, când nu știe dacă următoarea gură de oxigen nu va fi ultima. Chiar și el, căpitanul Georgi Matupin, se comporta altfel. Dar ajunsese să-l cunoască pe maior destul de bine în ultimii ani de când servea sub ordinele lui directe. Și știa că nu acesta era maiorul său. Intensitatea luptei și imensa responsabilitate își puneau amprenta pe oricine, dar la maior mai era ceva. Mai era o tensiune din interior, ca și cum o perioadă lungă trăise într-o tensiune extremă, pe lângă care stresul și încordarea bătăliei erau doar palide reflecții... Iar acum, cu acestea cumulate... Doar dacă nu cumva...

Matupin scutură capul pentru a-și alunga astfel de gânduri. Nu, nu era posibil! Îl cunoștea pe maior de ani de zile! Și totuși...! Cu toate că încerca să le alunge, gândurile, ca niște fâlfâiri cenușii ale subconștientului, reveneau la suprafață tot mai puternice. Tot mai multe semne de întrebare ale căror singure explicații se adunau ca piesele dispartate ale unui puzzle gigantic, se potriveau de la sine și duceau spre o singură concluzie... Nu, nu era posibil! Și totuși...!

Maiorul a fost tot timpul, de la începutul campaniei, o piață rea. Tot timpul a discutat și comentat toate previziunile comandamentului, de parcă ar fi știut că lucrurile nu vor merge așa cum s-a zis... De parcă ar fi știut... Dar poate că nu avea încredere în judecata comandamentului, iar faptele ulterioare i-au dat dreptate! Chiar dacă la exercițiile și jocurile de război de pe timp de pace, oricât de absurde ar fi fost scenariile, nu făcea astfel de comentarii...

Faptul că a riscat salvându-l pe bietul român din mâinile cazacilor era explicabil, orice militar de onoare ar fi făcut la fel. Doar erau soldați, nu criminali! Dar de ce nu a vrut să-i urmeze pe băieții lui Supovski din Regimentul 4 Cavalerie Blindată în incursiunea lor peste Gutin? A refuzat categoric, din motive de siguranță. Așa că a trebuit să

moară căpitanul Vasili Ignușenko, fostul său coleg și prieten din Academia Militară! Siguranță, ce siguranță poate fi la război? E drept, i-a salvat viața, atât lui cât și a soldaților săi, dar Matupin, în loc să-i fie recunoscător, mai mult se simțea trădat în sentimentele sale. Poate trebuia să mai crească, să acumuleze experiență, așa a zis maiorul. Dar de unde știa maiorul că era o misiune sinucigașă? De unde? Apoi, mai erau toate considerațiile lui asupra lunetiștilor și luptătorilor români. E adevărat, a zis că studiasse metodele de luptă ale poporului român în general, dar chiar atâtea detalii nu avea de unde să știe. Nici românii nu știu atâtea despre ei cât știa maiorul! Dar toate acestea nu sunt decât supoziții, o minte înfierbântată de focul luptei devine paranoică, ce naiba! Era doar maiorul său, camaradul său, cel care cu câteva ore în urmă îi salvase viața!

Și totuși... Gândurile nu-i dădeau pace. Mai ales ochii minții se întorceau în acea noapte cumplită după ce expediția lui Supovski și a lui Ignușenko a fost anihilată, atunci când păsările răpitoare ale nopții, elicopterele Puma Șocat, s-au năpustit asupra taberei lor. Atunci, înaintea atacului, a surprins cu o străfulgerare a privirii o locație fără importanță strategică, încercuită cu creionul pe harta maiorului. Era Ocna Șugatag. Abia a doua zi spre seară a aflat că acolo se găsea Statul Major al frontului ucrainean, iar acum nu mai exista. Fusesse ras de pe suprafața pământului de comandourile românești. Poate era o coincidență, dar el învățase să nu creadă în coincidențe! Totuși... maiorul i-a salvat viața atunci când fusese prins între focurile românilor... Și totuși...

Locotenentul Mirea își plasase oamenii în așa fel încât să poată rezista cât mai mult pe poziții. Pentru el și pentru restul companiei sale, atât cât i-a mai rămas din ea, nu mai putea fi vorba de retragere. Pierderile sale erau de circa patruzeci la sută din efectiv, morți, răniți și dispăruți. I se alăturase restul unui pluton de infanterie, pierduți de unitatea lor fărâmițată, de fapt Anghel îi recuperase din pădure, pe unde rătăceau, gata să fie depășiți de ucrainenii în avans. Cu toate aceste ajutoare, efectivul său nu depășea șaptezeci de oameni valizi. Cu aceștia va trebui să păstreze poziția cu orice preț.

Se aflau în flancul drept al tunurilor și tancurilor colonelului Tomoioagă, sosite înaintea zorilor după câteva nopți de deplasare tocmai de la Șomcuta Mare. Mirea își dispuse vânătorii în ultima fâșie de pădure ce acoperea tanchiștii cu frunzișul protector. El nu mai avea unde să se retragă, dacă ar fi cedat pădurea și inamicul ar fi trecut de lizieră, tunurile antitanc ar fi căzut, iar tancurile lui Tomoioagă ar fi fost luate din lateral, pe lângă tancurile ucrainene ce veneau din față. Retragera lui Tomoioagă putea fi tăiată și blindatele lui ar fi putut fi împinse spre celălalt flanc mărginit de pădure și distruse unul câte

unul.

Deci, pentru Mirea nu existau alte opțiuni, decât rezistența până la ultimul om. Își împărțise oamenii în patru grupe de câte cincisprezece-douăzeci și le plasă la distanțe de unde se puteau sprijini reciproc cu foc. Toate aceste pregătiri erau relative, din moment ce ucrainenii dețineau o superioritate covârșitoare. Era dificil să organizezi apărarea unei linii de cinci-șase sute de metri cu optzeci de oameni. Rezerva lui era de zece oameni, la care se adăugau doi sanitari. Un sfert din totalul oamenilor erau răniți ușor, ei refuzând evacuarea și luptând purtându-și bandajele individuale.

Zâmbi amar privind printre ramuri spre soldații ascunși în cele mai bune adăposturi individuale pe care și le putuseră face în timpul scurt avut la dispoziție. Păreau optimiști, cu toate că se vedea cum ei conștientizează gravitatea situației. Nu aveau de ce să-și facă iluzii, un atac ucrainean în forță îi putea mătura în mai puțin de cincisprezece minute. Totuși, trebuiau să reziste! I se promiseseră întăriri, dar nu se știa când.

Nu era nevoie să i se spună. Deja îi simțea. Încă nu se auzea nimic deosebit, împușcăturile și bubuiturile erau la distanță, în alte sectoare ale frontului, dar simțea că în fața lui ucrainenii pornesc la atac. Ca un al șaselea simț, un gol în stomac apărut brusc îl anunță că ceva nu era în regulă. Se lăsă la pământ și introduse cartuș pe țeavă.

Și oamenii săi simțiseră asta. La grupa din stânga, cea mai expusă, Anghel luase linia de ochire în josul pantei, spre linia tufișurilor. O mișcare în desiş și descărcă o rafală scurtă. I se răspunse de pe toată lungimea sectorului inamic. La rândul lor, românii deschiseră focul.

Chinuit de gânduri și întrebări, Matupin se ridică ca prin vis și se îndreptă încet spre maior. Era hotărât să pună cumva capăt îndoielilor sale. O speranță nedeslușită îi spunea că vederea maiorului îi va recăpăta încrederea, dar o voce interioară pe care încerca în zadar să o amuțească îi spunea contrariul. În timp ce se apropia încet, ca un școlar rușinos, constată că îi era frică de adevăr, că ar fi vrut să amâne momentul tot mai mult.

Mayorul stătea aplecat și absorbit peste stația radio. O voce nedeslușită se auzea în receptor, în timp ce maiorul mai mult asculta. Se apropie tăcut, pe nesimțite.

— ... corpul principal de atac de pe șosea iese din pădure în câmp deschis spre Baia Sprie. Tu cu băieții tăi va trebui să ocupați cu orice preț liziera pe flancul nostru stâng, asta pentru a ne susține în caz că românii ne pregătesc ceva! Cei din stânga voastră vor învălui larg pentru a putea cădea în spate, dar fără voi sunt pierduți! Neapărat susțineți flancul, chiar dacă va trebui să ajungeți acolo cu baionetele! De voi depinde totul! Porniți chiar acum în forță!

— Am înțeles, tovarășe colonel!

O crenguță se rupse sub pașii lui Matupin și maiorul tresări întorcându-se neplăcut surprins. Când dădu ochii cu Matupin se răsti la el:

— Ai înțeles ordinul, Georgi?

După o scurtă ezitare ce i se păru cât o veșnicie, cu o voce ciudată, pe care nici el nu și-o recunoscuse, Matupin răspunse stins:

— Nu am auzit nimic, tovarășe maior!

Maiorul răsuflă adânc, ușurat, după părerea lui Matupin.

— Va trebui să testăm rezistența românilor în sectorul nostru prin atacuri de hărțuială, în vederea unui atac general ce va urma în curând! Toată lumea gata pe poziție! Înțeles?

Căpitanul Matupin nu fu capabil decât să dea din cap. În rest, rămăsese ca trăsnit, vârtejul gândurilor învâlmășindu-i-se în cap.

Colonelul Tomoioagă le număra pe măsură ce apăreau pe șoseaua ce ieșea din pădure. Își amplasase tancurile printre casele ce mărgineau șoseaua, cu centrul de greutate mult spre stânga, acolo unde terenul îi permitea un spațiu mai larg pentru eventualele manevre. Partea dreaptă îl îngrijora cel mai mult. Acolo plasase o secție de artilerie antitanc, dar tot acolo liziera pădurii cobora mult în spatele flancului său, iar terenul înalt putea deveni propice unui atac al infanteriei inamice înarmate cu aruncătoare. Partea aceea era încă ținută bine de vânătorii de munte și colonelul spera că va rămâne tot în mâini românești, pentru că altfel toată poziția sa devenea deosebit de șubredă. În ciuda împușcăturilor ce creșteau în intensitate acolo, colonelul continua să rămână încrezător. Vor trebui să reziste încă cel puțin o jumătate de oră.

— Patru!

Număra doar tancurile, fără transportoarele blindate. Oricum, acestea erau doar două până acum, intercalate printre siluetele ușor de recunoscut a două T-72, un T-84 și un Oplot.

— Cinci, murmură atunci când un alt T-72 se iți după frunzișul des. Un alt transportor BTR-U îl urmă.

— Șase! numără următorul Oplot.

Ridică brațul deasupra turelei, în așa fel încât să poată fi văzut de toată lumea, apoi urlă:

— FOOC!!

Bubuitul tunurilor i se păru o muzică divină și imediat comandă atacul. TR-85-urile românești se năpustiră huruind spre șosea.

Matupin îl urma pe maior ca în transă. Nu înțelegea nimic, mintea lui rațională refuza să creadă. Atacul a fost slab, la primele rafale ale românilor maiorul a oprit atacul mulțumindu-se să ordone foc

continuu asupra punctelor din care se trăgea asupra lor. Total ineficient acest pseudoatac. Mai bine de douăzeci de minute ucrainenii au golit încărcător după încărcător și au aruncat grenade de mână printre copacii deși împotriva unui inamic pe care nu-l vedeau, dar Matupin îl ghicea ca fiind clar inferior numeric.

Apoi un nou atac anemic, la pas, în rânduri dese, respins cu ușurință atunci când rafalele românilor au crescut în intensitate. Ce naiba, românii luptau cu energia disperării, era clar pentru orice comandant lucid! Un iureș năvalnic i-ar fi dat peste cap aproape instantaneu! Ce aștepta maiorul? Chiar dacă ar fi avut ceva pierderi, victoria era acolo aproape, doar să întinzi mâna! Se temea de noi victime, de surprize? I se făcuse frică? Nu, până acum acesta era ultimul lucru de care putea să-l bănuiască pe maior! Putea fi orice, numai laș nu! Sau poate era altceva? Ceva ce îi era teamă să gândească, deși vocea lui interioară se ridica din ce în ce mai puternică pentru a spune acest lucru! Ce era cu acest Ocna Șugatag încercuit pe harta maiorului? Oh, Doamne, era oare posibil?

Atunci se petrecu imposibilul. Maiorul ordonă replierea pentru regroupare la o sută de metri în spate. Maiorul ordona RETRAGEREA! Soldații, vizibil ușurați, se ridicară și se făcură nevăzuți, în grupuri mici sau individual. Maiorul, rămas mult în urmă, îi urmă. Matupin se grăbi clătinându-se la câțiva pași în urma maiorului. În urma lor, spre șosea, exploziile obuzelor de 100 mm de pe tancuri și țăcănitul grav al mitralierelor grele crescuseră în intensitate, semn că tancurile ucrainene se încinseră într-o luptă crâncenă cu blindate inamice. Iar ei se retrăgeau!

Matupin se opri brusc.

— Tovarășe maior!

Maiorul se opri surprins și se întoarse pe jumătate spre el. Poate vocea, poate tonul, ceva l-a făcut să se oprească. Matupin avea automatul la piept, trecut cu cureaua pe după gât, dar duse mâna la pistolul de la sold. Trase Makarovul afară din toc și rămase cu el în mână, cu țeava îndreptată undeva la picioarele maiorului. Se deplasă încet, cu pași laterali, păstrând câțiva metri între ei, până ajunse să-l privească pe maior în față. Îl privi în ochi fără să zică nimic. Urmărea cum surpriza din priviri dispărea, lăsând loc la ceva nedefinit. Resemnare, recunoaștere, sau poate chiar ușurare? Se aflau într-un loc deschis, ca și cum, din negura vremurilor, natura ar fi pregătit scena pentru ceea ce avea să se întâmple.

Maiorul îl privi lung înainte de a rupe tăcerea ce parcă dura de o veșnicie.

— Georgi...

Matupin îl întrerupse violent:

— Vreau să știu doar un singur lucru! De ce, tovarășe maior?

Maiorul zâmbi trist, apoi făcu un gest larg cu mâna.

— Dar de ce toate astea, Georgi?

— Noi suntem soldați, tovarășe maior! Nu trebuie să ne punem astfel de întrebări!

— Ce ai de gând? Vrei să mă predai?

— Nu am nici o dovadă, dar amândoi știm adevărul! Voi face dreptate, acum și aici! zise Matupin ridicând pistolul.

— Dreptate! Ce știi tu despre dreptate?

— N-are rost, tovarășe maior! continuă Matupin.

Brațul îi era întins, cu Makarovul țintind capul. Maiorul nu făcu nici un gest de apărare, nu încercă să fugă, să apuce Kalașnikovul sau pistolul. Privea fix spre țeava armei îndreptate spre el. Oare ce era, resemnare sau ușurare?

Detunătura sparse aerul din jur în mii de cioburi amestecate cu fragmente de creier, sânge și oase din cutia craniană.

Toma luase linia de ochire, fixase reticulele lunetei asupra țintei, făcând în minte ajustările de distanță. Totul era simplu, deși mulți consideră asta o artă. De fapt, e vorba mai mult de calcul și experiență. Și mult, mult sânge rece. Mai sunt unele mici secrete fără de care nu poți ajunge la rezultate într-adevăr notabile. Unii spuneau că trebuie să expiri aerul pe jumătate din plămâni înainte de a trage. Asta e o legendă. El prefera să expire tot aerul și să mențină două-trei secunde înainte de a apăsa pe trăgaci. Așa se simțea mai sigur. Dar acum, problema era deosebit de simplă. Nici că se putea o țintă mai perfectă.

Pentru el lucrurile continuau să rămână foarte clare. Ca și orice muncitor ce își face treaba conștiincios, la fel și el își făcea datoria. Iar datoria lui era să ucidă inamicii țării sale, pentru asta fusese pregătit și asta era pus să facă. Era foarte simplu.

Expiră aerul din plămâni, iar degetul i se albi pe trăgaci, încă un secret, trăgaciul nu trebuie smucit brusc, ci acționat încet, ca o mângâiere, o mângâiere aducătoare de moarte. Încă puțin și glonțul ucigaș va porni cu o mie de metri pe secundă.

— Nu pe el, pe cel cu pistolul!

Vocea veni de nicăieri, de fapt de undeva din dreapta sa. Toma tresări, mai mult surprins că cineva îl întrerupea.

— Ai încredere, doboară-l pe cel cu pistolul! Repede! Doboară-l acum!

Mai mult instinctiv, Toma răsuci arma cu câteva grade și încercă să ia ținta în vizor. Cel cu pistolul era parțial ascuns de o creangă mai joasă.

— Repede, până nu e prea târziu!

Toma a tras spre silueta parțial ascunsă de frunziș, fără să apuce să

ochească pe îndelete, așa cum i-ar fi convenit. Cu toate astea, a văzut un trup căzând, dar pentru el surpriza era prea mare, așa că se întoarse spre vocea care-l deranjase. Un soldat mititel ce răsărise de nicăieri alături de el privea prin binoclu spre locul țintei.

Zâmbind satisfăcut, Cosmin Nechita îl bătu pe umăr:

— Bravo, nu vei ști poate niciodată ce ai făcut! Felicitări!

Neînțelegând nimic, Toma își întoarse privirea spre locul tragediei. Trupul lui Matupin zăcea căzut într-o rână, cu mâna ce scăpase Makarovul într-o parte. Sângele continua să se scurgă din craniul perforat în pământul reavăn ce-l sorbea cu nesaț.

După câteva clipe de uimire, maiorul își reveni. Privi îndelung trupul lui Matupin, apoi se întoarse spre locul de unde pornise împușcătura salvatoare. Se îndreptă de spate, apoi luă poziția de drepti și salută cu mâna la chipiu. Deși nu putea fi văzut, Cosmin Nechita îi răspunse la salut, în timp ce maiorul dispărea în adâncul pădurii.

XLVII

Marți, 01.06.2010, ora 7.00

Bezovce, la granița dintre Ucraina și Slovacia

Generalului Dieter Siebert nu-i plăceau lucrurile făcute în pripă. Ca și reprezentant al tradiționalistei armate germane, cu lungi tradiții militare în stilul prusac, era profund nemulțumit de felul în care au fost făcute planurile campaniei. Practic, nici nu era vorba de niște planuri bine gândite făcute din timp, ci doar de un fel de cârpăceală tactică menită să slăbească presiunea pe frontul românesc. Nu avea obiective clare, pe zile și ore, doar unele direcții aleatorii, mai mult demonstrative, care să-l facă pe idiotul de Vahromeev să renunțe.

Nici în privința forțelor sau comenzii lucrurile nu stăteau mai bine. Forța de Reacție Rapidă a Uniunii Europene rămânea încă un deziderat, deși ideea fusese lansată de mai bine de zece ani. Deși în timpul bombardamentelor din Kosovo din 1999, reieșise clar că, fără aportul american, aliații europeni nu ar fi reușit să inițieze o campanie nici măcar la jumătatea anvergurii celei asupra Iugoslaviei, cancelariile europene nu s-au grăbit să aloce prea multe fonduri integrării forțelor armate. Fiind preocupate mai mult de alocarea bugetelor spre creșterea economică sau către programele sociale, mai ales după tulburările din suburbiile franceze din noiembrie 2005, Forța de Reacție Rapidă a UE a rămas mai mult pe hârtie, în fază de proiect.

Astfel, s-a ajuns ca atunci când unul din aliații NATO și în același timp un membru UE, respectiv România, să aibă nevoie de ajutorul aliat, această Forță de Reacție Rapidă să fie sublimă, doar pe hârtie. De aici s-a ajuns la acele cârpăceli și discuții între liderii europeni, iar rezultatul lor îl nemulțumea profund pe generalul Dieter Siebert.

De aici provenea problema eterogenității efectivelor, fiecare dintre țările membre fiind dispuse să contribuie alocând anumite trupe, în funcție de posibilități, dar ținând cont și de angajamentele lor în Afghanistan, Irak sau în alte părți ale lumii. Așa au ajuns să se adune infanteriști belgieni, spanioli, italieni, tancuri poloneze și germane, un regiment din SAS-ul britanic alături de un regiment al Legiunii Străine Franceze, iar lista ar putea continua.

Pe lângă asta, problema orgoliilor era una deosebită. De aici deriva și problema conducerii, mai ales când e vorba de unitatea de comandă. Franța ar fi vrut un general francez la comanda forței expediționare, britanicii unul de-al lor. Polonezii, după ce au primit în 2003 guvernarea a o treime din Irak, ar fi dorit un rol important la comandă. Acolo unde războiul se dădea cu adevărat, în România, nu

s-au pus astfel de probleme. Contingentele maghiare, bulgare și ulterior cele turcești, au intrat în subordinea comandanților români, iar americanii prezenți participau direct ca și consilieri, fără să încerce să-și aroge alte prerogative.

Dar aici, acest lucru nu era posibil. Generalul Siebert era convins că dacă ar întâmpina o rezistență serioasă din partea ucrainenilor, ar fi avut mari probleme. Din fericire, majoritatea trupelor lor viabile se aflau concentrate spre sud, spre România.

Până la urmă, ținând cont de aportul considerabil al Germaniei la forța expediționară, comanda supremă a revenit unui general german, respectiv lui. Dar nu fără probleme. Avea adjuncți francezi, spanioli și italieni, iar britanicii și polonezii au constituit o forță separată ce urma să atace dinspre Polonia de la Przemysl, nu dinspre Slovacia, ca să asigure flancul, dar formal tot sub comanda sa. De fapt, slăbeau și mai mult forța de atac și așa insuficientă, după părerea generalului. În loc să atace în forță direct numai către Kiev, prin Liov, sau numai prin Mukacevo, slăbind presiunea asupra românilor prin tăierea liniilor de comunicații ale frontului ucrainean, vor ataca divergent, cu forțe diminuate. Un astfel de atac ar fi putut avea loc cu succes doar dacă ar fi dispus de cel puțin dublul forțelor angajate. Dacă ar fi fost general ucrainean și ar fi dispus de un minim de forțe necesare, ar fi aplicat tactica preferată a lui Napoleon, ar fi atacat și distrus forțele inamice pe rând. Oricum, din fericire, în primă fază nu vor avea de-a face cu trupe inamice numeroase și bine pregătite, acestea fiind deja angajate în România, iar generalii ucraineni nu erau niște genii, ca dovadă fiind faptul că se împotmoliseră în România, ba mai mult, începeau să ia bătaie destul de serios.

Generalul Dieter Siebert privi spre masa pestriță de militari de diferite naționalități pe care urma să-i conducă în luptă. Nu era de mirare că a fost ales să conducă această campanie de coaliție ad-hoc, deoarece era unul dintre cei mai experimentați generali germani ai momentului. Spre deosebire de alți comandanți de contingente naționale aflați alături de el, recordul său era impresionant. Începând cu anii '80, participase la aproape toate misiunile ONU în care Germania, pe atunci RFG, își trimisese militarii. Se remarcase în Bosnia, ca tânăr căpitan, în Kosovo ca și maior, iar atunci când soldații germani contribuiau la pacificarea Afghanistanului, era deja colonel. Doamne, cum trecea timpul! Iată-l acum general, gata să invadeze Ucraina în fruntea unei armate insuficiente, eterogene și cu comandanți neexperimentați.

Strâmbă din nas, bombăni ca pentru sine, apoi se urcă în vehiculul vopsit în kaki ce servea drept post de telecomunicații. Va trebui să pornească la război cu o armată divizată între interese politice partizane, orgolii și lipsa de experiență în războiul de coaliție. Pe

lângă asta, obiectivele tactice erau total neclare, nu știa dacă după primele zile va trebui să se îndrepte spre Kiev sau spre altă destinație.

Indiferent, va trebui să pornească la război și asta chiar acum. Fără tragere de inimă, dădu ordinul de marș. Era culmea, un astfel de moment ar fi trebuit să fie apogeul carierei oricărui general, ar fi trebuit să se simtă înălțat, poate să spună niște cuvinte care ar putea rămâne în memoria posterității. Când colo, nimic din toate astea, doar o imensă îndoială și o și mai mare speranță că inamicul va fi mai slab pregătit decât el. Îi venea să scuipe pe jos, dar un ofițer german nu făcea așa ceva. Se abținu și își îndreptă atenția spre geamul prin care putea vedea tancurile Leopard ce avansau spre granița ucraineană, înspre Uzghorod, direcția Mukacevo. Într-adevăr, mergeau la război.

Șase ore mai târziu, tancurile Leopard se înscriau pe șoseaua de intrare în Mukacevo, acoperite de parașutiști din Regimentul 2 din Legiunea Străină. Avansul lor era acoperit spre stânga de înaintarea polonezilor și britanicilor ce ocupaseră periferiile Liovului. Rezistența opusă de ucraineni a fost slabă, frânturi din trupele întâlnite, majoritatea rezerviști, preferând să se retragă în dezordine. Generalul Dieter Siebert ar fi vrut să continue avansarea pentru a fructifica succesul inițial, dar ordinele superiorilor îl opriră pe loc. În ciuda insistențelor comandanților, ordinul de oprire rămase categoric.

— *Schaise!* Înjură generalul scuipând cu furie pe jos.

Ofensiva condusă de generalul Dieter Siebert provocă stupeoare la Kiev. O liniște mormântală se așternu peste capitala ucraineană, mai ales în zona centrală în care se aflau principalele clădiri administrative. Palatul prezidențial ar fi părut abandonat dacă n-ar fi existat santinelele neclintite ce aminteau tuturor de faptul că de aici încă pornea puterea absolută în Ucraina.

Pașii grăbiți ai colonelului Igor Petraikin și ai celor doi aghiotanți ce încercau cu greutate să se țină după el răsunau lugubru pe dalele de marmură. Cei trei parcurgeau aproape în goană coridoarele lungi, fără să se obosească să răspundă la salutul rigid al santinelor pe care le lăsau în urmă.

Colonelul Petraikin fusese alături de generalul Vahromeev de acum cinci ani, îl urmăsea aproape peste tot, fiindu-i credincios din toată ființa lui. Crezuse în el și îl susținuse cu toate puterile. Dar generalul Vahromeev făcuse câteva greșeli majore, de nepermis unui lider de o asemenea importanță.

În primul rând, subestimase grav capacitatea de luptă a românilor. El susținuse că în maxim cinci zile armata română se va prăbuși sub loviturile armatei ucrainene, pe asta se bazase planul de campanie. Pariase că americanii nu vor interveni, fiind prea ocupați cu chinezii, iar scufundarea portavionului *John C. Stennis* le va întări dorința de a

se ține la distanță. Dar lucrurile nu s-au desfășurat așa. Portavionul *John C. Stennis* nu s-a scufundat, doar a fost avariat, iar americanii nu numai că nu au înțeles mesajul, dar au intervenit cu aviația de partea aliaților români. Armata română nu numai că nu s-a prăbușit, dar chiar a trecut la contraofensivă. Această contraofensivă a fost favorizată și de un blestemat de virus informatic ce a paralizat o parte din comunicațiile armatei ucrainene timp de aproape o jumătate de zi, până când specialiștii IT au reușit să-l izoleze. Timp suficient ca multe din unitățile de bază să fie înconjurate și bătute, iar mii de oameni să fie luați prizonieri.

Dar ireparabilul s-a produs doar cu câteva ore în urmă. Aliații europeni, despre care Vahromeev mizase că nu se vor clinti decât atunci când va fi prea târziu, atacaseră. Ucraina era prinsă într-un război pe două fronturi, război pe care nu avea cum să-l câștige. Orice prelungire a lui devenea o aventură nebunească, dar Vahromeev, prins din ce în ce mai mult în mirajul iluziilor sale, nu dorea să înțeleagă. Încă mai spera în ajutorul Rusiei, deși devenise clar că aceștia considerau partida pierdută, așa că vor rămâne deoparte. Ce tâmpenie! Trebuia să se oprească înainte ca totul să fie pierdut.

Cei trei se opriră ca la un semnal în dreptul cabinetului președintelui, acum al generalului Vahromeev. Schimbară o privire scurtă, apoi Petraikin se apropie de ușă și bătu cu pumnul în ea. Fără să aștepte, deschise ușa și intră, în timp ce aghiotanții săi rămăseseră pe loc. Cei doi soldați din gardă ce păzeau ușa nu schițară nici un gest ca să-l oprească.

Vahromeev tresări în momentul în care Petraikin năvăli, dar după ce îl recunoscu se destinse și un zâmbet larg îi luminează fața. Stătea la birou, ochii lui mici rotindu-se iscoditori pe sub țeasta pleșuvă.

— Ia loc, Igor! Cum stăm?

Petraikin rămase în picioare în fața biroului.

— În vest, Mukacevo a căzut. Au oprit atacul, cel puțin deocamdată. În sud, în Dobrogea, contraatacul românilor a rupt frontul și forțele lor blindate au ajuns la mare încercuind jumătate din frontul nostru. Am fost bombardați și de pe mare. Situația e disperată. În Maramureș, forțele noastre blindate ce au trecut Gutinul au fost prinse în ciocniri cu tancuri românești ce au reușit să le respingă. Se retrag cu greutate înapoi peste Gutin, hărțuiți din pădure și din aer unde inamicii dețin superioritatea. Celelalte corpuri din Maramureș au oprit avansul și încearcă să reziste atacurilor inamice pe poziții defensive alcătuite în pripă. Sunt amenințați cu încercuirea. Pe mare, flota noastră, de fapt ce a mai rămas din ea, s-a retras spre Sevastopol și patrulează apele teritoriale. Ne putem aștepta și aici la un atac...

— Bine, bine, Igor, iar iei lucrurile prea în tragic! Comunicațiile au revenit, deci uite cum vom prelua inițiativa...

Tropăituri de cizme pe coridor, pași grăbiți, comenzi scurte și răstite urmate de o rafală de armă automată îl făcură pe Vahromeev să tresară. Întinse mâna spre telefon.

— NU...! ... tovarășe general!

Vahromeev rămase cu mâna în aer. Ridică ochii spre Petraikin, care continua să stea în picioare, dar acum avea pistolul scos din toc și îndreptat spre el.

— Igor...!

— E prea târziu, tovarășe general! Acum, vom aștepta!

Zgomotele de afară scăzură în intensitate până când încetară cu totul, liniștea reintrându-și în drepturi. Ușa de la cabinet se deschise lăsându-l pe unul dintre aghiotanții colonelului să intre. Acesta, cu pistolul în mână, îi făcu un semn scurt de aprobare din cap colonelului, apoi ieși. Colonelul se destinse abia vizibil. Cu o voce ceva mai relaxată, continuă:

— Tovarășe general, v-am iubit și v-am urmat în tot ceea ce ați întreprins până acum. Dar, să continui ar însemna să aduc ruina și distrugerea asupra țării mele! Nu sunt un trădător, ci un patriot care face ceea ce trebuie să facă!

Făcu o scurtă pauză.

— Noi suntem militari, tovarășe general! De multe ori, atunci când armatele sunt bătute, pentru conducători mai există o ieșire!

Scoase încărcătorul și puse pistolul pe birou.

— Mai aveți un glonț pe țeavă, tovarășe general! Unul singur!

Se răsuci pe călcâie și ieși din cabinet. O parte din santinele au fost înlocuite cu parașutiști, iar paza la toate intrările fusese întărită. Colonelul se îndreptă spre cei doi aghiotanți.

— Convoacă consiliul și comandanții militari într-o jumătate de oră! Anunțați comandamentele de schimbarea de conducere! Pentru siguranță, postați câteva tancuri în fața palatului! Executarea!

Aceștia o luară la fugă, grăbiți să ducă la îndeplinire ordinele noului comandant suprem. Din cabinet răsună o singură împușcătură.

XLVIII

Marți, 01.06.2010, ora 19.30

București

Cererea de armistițiu a Ucrainei a fost adresată direct către ONU imediat ce noua putere a fost instalată, chiar înainte de a fi sigură de suportul tuturor forțelor armate. Secretarul general al ONU, fără să stea pe gânduri, a transmis noua situație tuturor guvernelor implicate, inclusiv României, NATO și UE. Majoritatea țărilor s-au grăbit să salute intenția Ucrainei de încetare a focului, dar ultimul cuvânt revenea de fapt României, ca parte direct implicată în conflict. În nota Ucrainei se stipula dorința noii puteri ca încetarea ostilităților să intre în vigoare de la ora 21.00, ora României.

Președintele Danulescu se grăbi să-l asigure pe președintele american Anders că va răspunde favorabil ucrainenilor imediat ce va avea girul CSAT. În momentul în care au fost informați, atât șeful Statului Major General, Constantin Pușcaș, cât și șeful SRI, Vlad Sorescu, au cerut amânarea răspunsului din considerente tehnice până la ora 21.30, fapt pentru care încetarea focului nu putea surveni mai devreme de ora 24.00.

Presiunile internaționale asupra președintelui au crescut pe măsură ce răspunsul a fost amânat pentru ora 22.00, iar între timp luptele continuau cu furie, atâta doar că acum armata română se afla în atac, iar armata ucraineană încerca cu disperare să apere teritoriile cucerite.

CSAT-ul trebuia să se întrunească la ora 20.00, dar lipseau tocmai cei implicați în mai mare măsură în evenimente, respectiv Pușcaș și Sorescu. Aceștia se aflau în biroul lui Pușcaș din subsolul Ministerului Apărării Naționale și dezbăteau împreună cu profesorul Dăianu modalitatea de abordare a noilor realități în contextul internațional.

Pușcaș se plimba nervos dintr-o parte în alta pufnind furios. Dăianu îl urmărea din fotoliu, în timp ce Sorescu se sprijinea de birou, jucându-se cu ceașca goală de cafea. Toți trei erau nervoși și obosiți, trași la față și cu nervii la pământ. Gustul amar al prea multor cafele băute nu putea întrece un alt gust, mult mai amar, lăsat de ultimele evenimente politice care nu țineau seama de realitățile războiului.

— De ce, întrebă pentru a zecea oară Pușcaș, politicienii nu văd mai mult decât lungul nasului? Nu-și dau seama ce fac dacă acceptă un armistițiu în momentul de față?

După un moment de tăcere, Sorescu vorbi mai mult pentru sine:

— Hai să vedem care ar fi cele mai nasoale lucruri care s-ar putea întâmpla!

Puşcaş se opri din mers, ridică braţele spre cer în semn de implorare, apoi răspunse:

— Care ar fi cele mai grave lucruri? De exemplu: un armistiţiu implică încetarea focului pe poziţiile actuale, corect, nu?

Fără să aştepte confirmarea, continuă:

— Cât timp se aflau în ofensivă, ucrainenii nici nu concepeau termenul de negociere, dar cum sunt împinşi înapoi, urlă după un armistiţiu imediat! Pe actualele poziţii, ne aflăm în situaţia în care jumătate din Dobrogea şi aproape o treime din Maramureş sunt ocupate de trupe inamice. Vor urma negocieri de pace care vor putea dura luni întregi şi în urma cărora ne vom putea considera norocoşi dacă vom obţine evacuarea teritoriului naţional, asta în cel mai bun caz! Noi rămânem cu câteva mii de morţi şi răniţi pentru nimic. Distrugerii şi pierderi de miliarde de euro doar aşa, pentru ambiţiile unui cretin ca Vahromeev!

— Ce putem face în situaţia de faţă? întrebă Sorescu scurgând o ultimă picătură de cafea.

— Vreau să vă dau un singur exemplu, interveni Dăianu. În 1973, în timpul războiului de Yom Kippur, Israelul era la un moment dat bătut de către armatele egiptene şi siriene. A început să-şi revină după mobilizarea rezerviştilor şi după ce americanii au iniţiat un pod aerian pentru susţinerea lor, aşa că arabii au început să piardă terenul cucerit iniţial. Simţind tendinţa, Uniunea Sovietică, ca aliat al arabilor, iniţiază către ONU o rezoluţie de încetare a focului. Întâmplarea a făcut ca să fie vineri, iar israelienii, aflaţi în atac, reuşesc să blocheze prin lobby-ul lor rezoluţia până luni, în weekend ONU neputând fi în sesiune. Rezultatul a fost că până luni Israelul să recucerească aproape toate poziţiile pierdute, să treacă Canalul Suez ocupând capete de pod pe teritoriul egiptean, iar negocierile putându-se purta de pe alte poziţii.

— Da, dar noi nu avem lobby-ul israelienilor şi nu suntem într-o zi de vineri, deci tot ce vom putea obţine, în cel mai bun caz, vor fi câteva ore împruţite! se răsti Puşcaş.

— Pe de altă parte, e vorba de vieţi, multe vieţi de români!

Puşcaş se opri brusc şi-l ținui pe Sorescu cu privirea:

— Vlade, poţi tu să-mi garantezi că un armistiţiu acum nu ne va costa mult mai multe vieţi ceva mai târziu? Poate cineva, preşedintele sau altă autoritate, face asta?

— Din păcate, nu, Titi, nu pot să-ţi garantez asta! Eşti militar şi mai vrei câteva ore de război! OK, hai să obţinem orele alea, apoi depinde de noi cum să le folosim! zise Sorescu întinzând mâna după haină.

— Ce faci, mergi la şedinţa CSAT?

— Mda.

— Stai, ar trebui să merg şi eu!

— Nu, tu stai aici și folosește timpul ce-l mai ai! Eu încerc să amân problema cât mai mult! În caz de nevoie, te sun. Dacă te sună președintele, încearcă să-l amâni cât de mult cu încetarea focului!

Se îndreptă spre ieșire, puse mâna pe clanță, apoi se întoarse spre Pușcaș:

— Domnii din guvern și CSAT abia așteaptă să se termine odată cu coșmarul ăsta, dar dacă ne oprim acum, coșmarul este abia la început! Pe ei și rade-i cât mai ai timp!

Pușcaș puse mâna pe telefon și ordonă ofensiva generală pe toate fronturile. Urlă la comandanți, amenință cu Curtea Marțială, împinse toate forțele disponibile la atac, inclusiv rezervele. Era ca un joc de pocher la cacealma, atâta doar că el știa că adversarul nu avea nici un as în mânecă. Pe front, până și răniții ușor își părăsiră paturile pentru a intra din nou în foc.

O jumătate de oră mai târziu, telefonul sună și la celălalt capăt al firului președintele Danulescu îi ordonă să înceteze focul la ora 24.00. Pușcaș protestă vehement, ceru ora 12.00 de a doua zi motivând că nu are cum să ia legătura cu toate unitățile în plin asalt. Președintele expuse rațiunile superioare din punct de vedere politic, respectiv cererile imperative ale americanilor, britanicilor, francezilor și germanilor de a accepta imediat orice ofertă de pace. Pușcaș trimise la naiba rațiunile politice superioare replicând că Polonia, Ungaria, Bulgaria și Slovacia merg cu noi atât timp cât considerăm noi de cuviință, din moment ce aceștia sunt direct amenințați de o Ucraină agresivă, în timp ce restul aliaților nu s-au exprimat încă. Președintele a acceptat să renegocieze pentru a doua zi la ora 15.00. O oră mai târziu, în urma presiunilor internaționale, președintele Corneliu Danulescu a acceptat încetarea focului începând cu ora 12.00 a zilei de 2 iunie 2010. La acea oră, forțele armate ale tuturor părților implicate urmau să înceteze focul în vederea inițierii convorbirilor de pace.

Până atunci, războiul rămânea deschis, cu românii în atac și ucrainenii apărându-se cu îndârjire acolo unde puteau. Pușcaș împinsese toate rezervele înainte într-un efort suprem de a disloca și fărâmița armata ucraineană. Trupe teritoriale și rezerviști, alături de soldați profesioniști, se avântau înainte încercând să străpungă dispozitivele ucrainene prin manevre menite să le încercuiască într-un răstimp cât mai scurt sau să le împingă cât mai mult spre graniță.

Maiorului Morun, care atinsese litoralul în fruntea blindatelor sale desăvârșind încercuirea flancului stâng al frontului inamic din Dobrogea, i se trimiseră tancuri în sprijin, care să mențină cleștele în timp ce trupele asediate în prealabil în nordul Constanței începeau să preseze spre nord, pentru a forța capitularea celor încercuiți, iar o parte din forța sa expediționară urma să pornească din nou la atac, tot

spre nord, către Delta Dunării, acolo unde continuau să lupte eroic printre brațele fluviului infanteriștii izolați de avântul trupelor inamice doar cu câteva zile în urmă. A doua zi, la ora 8.30, flancul stâng ucrainean, prins în clește și bombardat masiv de pe mare, capitulă.

În Maramureș, ordinul de zi era unul singur: înainte! Colonelul Tomoioagă înainta în fruntea tancurilor sale pe drumul parcurs în prealabil cu atâta greutate în sens invers de către blindatele inamice. Acum totul decurgea mai ușor. Respinsese tancurile inamice la ieșirea din pasul Gutin, iar acum înainta pe același traseu în sens invers față de inamici, dar avantajul lui față de ei era faptul că pădurile din jur erau pline de vânătorii de munte români. Aceștia avansaseră în forță fără să țină seama de liniile de rezistență, astfel că în scurtă vreme luptele se dădeau haotic, fără fronturi, între grupări pierdute prin pădurile dese. Totuși, zone largi din marginea șoselei rămâneau ocupate de luptătorii români, care continuau să țină flancurile asigurând înaintarea tancurilor românești. Astfel, înaintarea continua.

XLIX

Marți, 01.06.2010, ora 20.45

Frontul de Nord „Maramureșul”

Fumul exploziilor continua să plutească la joasă înălțime, vântul ușor purtându-l dinspre dealuri spre pozițiile ocupate de români, acolo unde colonelul Korceatovski putea ghici ascunzișurile bateriilor de tunuri antitanc. Trăgeau unii în alții de mai bine de o jumătate de oră, ucrainenii de pe tancuri, românii de pe tunurile antitanc, deși colonelul putuse ghici și câteva tancuri inamice ce coborau de pe un drumeag ascuns la sud-est de pozițiile pe care le apăra cu atâta îndârjire.

Își opri corpul expediționar dincolo de Vișeu de Jos, la câțiva kilometri de Vișeu de Sus, de acolo de unde pornea feericul traseu spre nord, parcurs de turiști cu mocănița pe Valea Vaserului. Vedea culmile semețe ale Munților Maramureșului ce stăteau ca o piedică de netrecut înspre Ucraina, patria sa pentru care lupta cu atâta dăruire, chiar dacă victoria se îndepărta cu fiecare oră ce se scurgea, cu toate că el își făcuse din plin datoria de soldat.

Comunicațiile se restabiliseră într-un târziu, dar nu primise nici o veste de la gruparea armată ce avansa paralel cu el, pe Valea Izei. Din moment ce tancurile pe care le zărise coborau din zona aceea, de pe drumul dinspre Bogdan Vodă, nu-și făcea prea mari iluzii în privința soartei acestora. Nu vroia să facă vreo legătură între numele localității ce venea de la locul nașterii voievodului Bogdan, care în 1359 descăleca în Moldova, ceea ce se părea că în anul 2010 ucrainenii nu vor reuși.

Colonelul Korceatovski clătină capul cu tristețe. Se părea că venise momentul. Aruncă o privire îngrijorată peste umăr, spre locotenent-colonelul Boris Smaciukov, următorul la comandă. Fără să vrea, o umbră îi traversă chipul, atunci când ochii întâlneau privirea fixă, ațintită înainte, spre inamic. Lucirile ochilor lui Smaciukov denotau mai mult decât dăruire, Korceatovski putea ghici chiar o nuanță de fanatism. De asta se temea cel mai mult, el fiind destul de în măsură să cunoască urmările fanatismului, de orice natură ar fi fost el.

Colonelul avusese parte de experiențe neplăcute cu privire la acest subiect. Unchiul său fusese un naționalist ucrainean anticomunist convins și luptase cu arma în mână pentru crezul său la începutul anilor 1950, în timp ce fratele mamei fusese un comunist devotat, membru NKVD, ulterior KGB. În copilăria sa, numele unchiului naționalist nu era niciodată pomenit. Nici nu știa de existența lui. Doar atunci când, adolescent fiind, unele apucături rebele ale tinereții

Îl făcură pe tatăl său să exclame:

— Ești exact ca Vanea!

La auzul acestor vorbe, mama sa aruncase la podea lucrul de mână și ieșise din cameră fără o vorbă, trântind ușa cu putere.

Părinții săi nu vorbiseră unul cu altul timp de câteva zile. Nu a înțeles atunci. Dar anii au trecut, la fel și inocența copilăriei. Unchiul său din partea mamei, KGB-istul, la început l-a ajutat în cariera militară. Ulterior a reușit să răzbată prin propriile sale calități și aptitudini. În timp, a reușit să afle și adevărul despre unchiul Vanea, ucis într-o acțiune a KGB-ului condusă chiar de către fratele mamei sale. Nimeni nu a aflat cine l-a trădat. Atunci a putut să înțeleagă, dar niciodată pe deplin, privirile plecate, resemnate, ale tatălui său. Dar ceea ce îl frapau erau sclipirile de ură și fanatism din ochii mamei atunci când, vrând să afle mai multe, încerca să aducă vorba de unchiul Vanea, luptătorul uitat, veșnicul subiect tabu în familia sa.

Tatăl său a murit trist și uitat de restul familiei, într-un sanatoriu, afectat de radiațiile emise de explozia nucleară din 1986 de la Cernobîl. Fusesse unul din muncitorii detașați pentru a ajuta la îngroparea reactorului. Korceatovski, pe atunci căpitan, se afla la post în Polonia, după o experiență traumatizantă de un an în războiul din Afghanistan. Nu a ajuns decât la finalul înmormântării.

Cu timpul, sănătatea mintală a mamei sale s-a deteriorat iremediabil, accentuată fiind și de singurătatea în care a fost nevoită să trăiască anii care au urmat, deplasările sale prin garnizoanele din întregul Imperiu Sovietic, apoi prin Ucraina de după 1991, împiedicându-l să petreacă prea mult timp alături de ea. Când îi vedea privirile, acestea îi erau încărcate de aceleași luciri de fanatism, dar de data asta amestecate cu reflexe ale nebuniei. N-a asistat decât la o singură criză, atunci când era deja internată într-un spital de boli nervoase. Urla și își smulgea părul din cap, cânta Internaționala și jura în gura mare credință Partidului și tovarășului Stalin, asigurându-i printre spasme că va lupta neabătut pentru a zdrobi dușmanii comunismului, chiar dacă s-ar ascunde printre membrii familiilor comuniștilor devotați. Doi infirmieri masivi au imobilizat-o și i-au injectat un calmant, strigătele neomenești stingându-se printre suspine adânci. I se păruse că înainte de a adormi, a pronunțat numele lui Vanea, dar nu era sigur. Încerca să-i spună ceva...?

S-a stins în 1994, fără să recunoască pe nimeni în jurul ei și fără să știe că se afla în spital. Korceatovski spera că, în nebunia ei, să nu fi aflat niciodată de dezagregarea Uniunii Sovietice. Crizele de nebunie fanatică la care asistasă l-au afectat pentru toată viața, chiar și după moartea mamei sale.

Aceste imagini i se perindau de fiecare dată ca un avertisment despre unde putea duce fanatismul, de orice natură. Iar în ochii lui

Boris Smaciukov putea citi clar un puternic fanatism, momentan în fază latentă, dar care abia aștepta ocazia de a se manifesta violent. Pe de altă parte, Smaciukov era un ofițer cu reale calități, era curajos, știa să impună respect subordonaților săi. Știa că dorea cu ardoare comanda unei mari unități, dar cu stilul său ar fi putut-o duce la pierzanie, ar fi putut risca existența ei doar de dragul unor ambiții personale sau pentru forțarea îndeplinirii unor obiective irealizabile. Pe un asemenea fundal, fanatismul putea găsi un teren propice, mai ales dacă cauza îi era deja servită de discursurile ultranaționaliste ale unui Vahromeev.

Korceatovski nu credea în calea aleasă de Vahromeev, dar Vahromeev era comandantul suprem. Nu-i plăcea nici personajul ca atare, nu-i plăcea nici mâna lui dreaptă care tocmai a preluat puterea, colonelul Igor Petraikin, cum nu-i plăcea nici direcția luată de politica statului, în general. El era născut în partea de vest a Ucrainei, nu departe de granița cu Ungaria și, ca majoritatea populației din vestul țării, afinitățile sale personale erau îndreptate spre Occident și spre Uniunea Europeană. Dar datorită sa de militar îl silea să îndeplinească ordinele fără crâcnire, dacă Ucraina pornea la război, trebuia să-i fie alături!

Dar în unele momente critice, va trebui să facă ce este mai bine pentru țară, de exemplu să nu sacrifice soldații patriei fără rost, așa cum se întâmpla în momentul de față. Era înconjurat de români, iar în curând, mai devreme sau mai târziu, luptele vor înceta pe toate fronturile. Comunitatea internațională nu va lăsa un astfel de război să dureze prea mult, era genul de război care, ori se escaladează prin intervenția terților de ambele părți, ori se stinge, tot prin intervenția diplomatică a terților. Iar diplomații făceau eforturi.

Da, sosise timpul! Românii nu mai trăgeau de câțeva vreme, deci pregăteau ceva. Mai bine acum decât prea târziu! Nu dorea să aștepte un nou atac. Oricum, totul era pierdut. Puterea se schimbase la Kiev, iar ei erau abandonați. În cel mai bun caz, va urma un acord de încetare a focului cât de curând, dar dacă vor cădea din nou comunicațiile, vor fi ultimii care vor afla. Asta dacă vor mai afla vreodată! Cel mai bun lucru era să înceapă negocieri cu românii încă de pe acum, pentru a evita vărsarea de sânge inutilă. În curând, ostilitățile vor înceta, indiferent dacă el se va lupta până la ultimul om sau nu! Datoria lui principală, în aceste condiții, era să-și ducă oamenii teferi înapoi acasă, deoarece patria poate va mai avea nevoie de ei! Sacrificându-i de dragul eroismelor ieftine nu ar avea nici un sens, deși unul ca locotenent colonelul Boris Smaciukov ar fi gândit total altfel.

Îl bătu pe umăr pe soldatul de lângă el, iar acesta începu să fluture un steag alb în așa fel încât să fie văzut de întreg frontul de luptă.

Steagul alb nu era un drapel propriu-zis, ci un cearceaf legat de țeava unei puști. Dar gestul era foarte clar pentru oricine. După câteva minute, de partea cealaltă, se ridică fluturând dintr-un șanț un steag similar. Drace, erau mai aproape decât crezuse! Soldatul său se ridică încet, cu infinite precauțiuni, atent în toate părțile. Înlocuise pușca cu un băț găsit pe jos, de care legase cearceaful pe care continua să-l agite cu frenezie. De partea cealaltă se ridică un alt soldat făcând aceleași gesturi cu un steag similar.

„Acceptă să discute!” murmură Korceatovski, apoi se ridică pășind alături de soldatul care o luase cu un pas înainte. De cealaltă parte, alături de militarul român cu steagul apăru un ofițer, după ținută. Se vedea că nu erau înarmați. Gradul i-l văzu doar atunci când s-au apropiat cât de cât. Purta uniforma de campanie a parașutiștilor, era maior și era destul de tânăr. Deci, românii își trimiseseră și parașutiștii în zonă.

Umbrele lungi tresăriră sub o briză slabă în timp ce soarele dispărea după culmile dealurilor. Se opriră la câțiva pași unul de altul, la mijlocul zonei așa-zis neutre. Câteva clipe stătură față în față, fiecare cu câte un soldat alături ce continua să țină drapelul alb la nivelul umărului. Fără veste, colonelul Korceatovski luă poziția de drepți și salută. Oarecum surprins, maiorul român îi răspunse la salut. Părea tânăr, într-adevăr, dar din gesturile și trăsăturile sale se distingea ceva anume, ceea ce Korceatovski știa să recunoască la un bun soldat.

Korceatovski vorbi primul, în engleză:

— Colonel Eduard Korceatovski, Regimentul 6 Blindate din armata ucraineană!

— Maior Victor Doicu, Regimentul 1 de Parașutiști din armata română! îi răspunse maiorul într-o engleză curgătoare.

Colonelul Korceatovski răsuflă adânc, apoi continuă cu un vădit efort:

— Domnule maior, consider că această vărsare de sânge nu are nici un rost!

Maiorul îi aruncă o privire piezișă.

— Am fost de acord cu dumneavoastră încă înainte de a trage primul glonț!

— Sunt convins, domnule maior, dar, ca și dumneavoastră, aveam niște ordine de îndeplinit. Nu uitați, sunt militar!

— La fel și eu, domnule colonel! Dar eu mai am și morți și răniți, de care va trebui să mă ocup!

— Și eu, domnule maior! La fel, multe familii din Ucraina, ca și din România, vor trebui să-și plângă morții! Tocmai de aceea, am venit să discutăm termenii unei încetări a focului, asta în vederea unei încetări generale care, ținând cont de schimbarea conducerii de la Kiev, sunt convins că nu va întârzia să vină!

— Vă referiți cumva la o capitulare, domnule colonel?

Korceatovski făcu un gest nervos la auzul cuvântului. Își plimbă privirea asupra pozițiilor ocupate de trupele române, se uită în ochii maiorului, ezită o secundă, apoi răspunse:

— Care ar fi termenii dumneavoastră?

— Veți fi tratați ca și prizonieri de război, în ciuda faptului că între Ucraina și România nu a existat vreo declarație în acest sens. Pentru asta, aveți cuvântul meu de ofițer al armatei române!

— Asta ar trebui să fie de ajuns, nu-i așa, domnule maior?

Maiorul Doicu aprobă scurt din cap.

— Poate în alte condiții am fi putut discuta la un picnic, o partidă de pescuit cu un pahar de vin!

Maiorul zâmbi, dar ochii îi rămăseseră întunecați.

— Nici nu știi ce vin bun se face la socrii mei, la Drăgășani! Referitor la pescuit, ultima oară am prins un somn de trei kilograme și jumătate!

Colonelul zâmbi larg, cu simpatie.

— Cred că va rămâne pe altă dată, nu-i așa, Victor?

— Da, Eduard, cred că rămâne pe data viitoare!

Ultima rază de lumină a astrului zilei ce cobora dincolo de dealuri se reflectă ciudat în ochii maiorului. Colonelul se întrebă ce se ascundea în spatele chipului cu ochii triști, dar care denotau un caracter hotărât.

Pânza firavă a tăcerii a fost sfâșiată dureros de o rafală lungă de mitralieră. Korceatovski abia dacă i-a sesizat pe cei doi soldați ce purtau steagurile albe căzând secerăți la pământ. Durerile sfâșietoare în spate provocate de impactul gloanțelor l-au aruncat pe burtă. Cu greutate, ridică capul ca să-l poată vedea pe maiorul român zăcând căzut pe spate, cu pieptul sfâșiat de gloanțe.

Gloanțele și obuzele începură să șuiere îndrăcite pe deasupra lor. Românii ripostau cu furie oarbă, trăgând cu toate armele, de toate calibrelle. După asta, pentru ei nu mai putea exista milă.

Încă cu capul ridicat, cu ochii la maiorul muribund, Korceatovski murmură încercând să-și înghită spuma roșiatică ce-i inunda gura. „Smaciukov! Tâmpitul!” Durerea din plămâni devenise cumplită. Lăsă capul să-i cadă, dar înainte de asta, întinse cu greu brațul și apucă mâna maiorului. În ultimul spasm dinaintea morții, românul i-o strânse.

L

Miercuri, 02.06.2010, ora 5.30

București

De multe ori, întâmplarea are un rol preponderent în desfășurarea unor evenimente. La fel, întâmplarea a făcut ca la ora această târzie din noapte, angajatul de serviciu al uneia dintre benzinăriile de la ieșirea din București, chiar la intrarea pe Autostrada Soarelui spre Constanța, să se plictisească din lipsă de clienți. Derula cu repeziciune programele la televizor în speranța de a prinde ceva interesant. Nu reținuse prea bine trăsăturile chipului prezentat cu ostentație pe toate posturile TV ca și individ căutat de Poliție. O figură aproape banală, un blond cu ochi șterși, cu pomeții ușor ieșiți în afară, dar cu o privire răutăcioasă. Trecu peste ea cu o oarecare indiferență, de parcă nu l-ar fi privit în vreun fel.

O mașină întârziată opri în dreptul unei pompe. Era un Volkswagen Passat din 2001, de culoare închisă, cu caroseria murdară, întreaga mașină având un aspect neîngrijit. Un individ grăbit coborî din mașină și introduse patruzeci de litri de benzină fără plumb în rezervor, puse mânerul furtunului înapoi în locașul său, închise rezervorul și se grăbi spre gemulețul unde îl aștepta angajatul benzinăriei. Acesta îl urmărise cu coada ochiului pe camerele de supraveghere fără să-i distingă trăsăturile feței. Cu privirile ascunse sub cozorocul unei șepci de baseball, șoferul întinse un teanc de bancnote. În timp ce îl prelua ca să-l numere, angajatul îi aruncă o privire dezinteresată.

O coloană militară se înscrise pe autostradă. Traulerele grele ce purtau tancuri ancorate cu țevile proptite spre cer se grăbeau spre Constanța, precedate de mașini cu girofaruri galbene clipind intermitent și reflectându-se pe geamurile mari ale benzinăriei. Alături avansau camioanele militare încărcate până la refuz cu soldați ce continuau să cânte cu voci răgușite „Deșteaptă-te române!”. Necunoscutul abia dacă aruncă o privire dezinteresată înspre militarii ce plecau optimiști pe front.

O mașină se apropie în goană și cu un scrâșnet de frâne se angajă spre autostradă. De data asta, un fior trecu prin trupul necunoscutului, care aruncă o privire rapidă peste umăr. Poate că acest fapt, oarecum banal, l-a făcut să încerce să-l observe mai atent atunci când i-a înapoiat restul. Ceva nu era în regulă. Îl întrebă dacă dorește verificarea presiunii în pneuri. Ca și când nu ar fi înțeles, necunoscutul ridică privirea. Avea ochii pierduți, parcă preocupați de alte lucruri, mult mai îndepărtate. Absent, de parcă și-ar fi adus aminte, răspunse că nu dorește nimic altceva. Apoi se întoarse și se

îndreptă spre mașină. Urcă la volan, demară, apoi se înscrie pe banda ce ducea la autostradă.

Omul de serviciu al benzinăriei se întoarse la treburile lui și cum nu avea clienți momentan, reveni la televizor și începu să schimbe programele încercând să prindă niște știri despre mersul luptelor. Se opri cu telecomanda în mână în momentul în care pe ecran apăru din nou chipul cu omul căutat de Poliție și SRI. Trei numere de telefon, precum și mențiunea: „Nu încercați să-l rețineți! Este înarmat și periculos! Dacă îl vedeți, sunați imediat la numerele de mai sus!” Unde mai văzuse chipul ăsta, undeva de curând? O altă mașină ce trecu spre autostradă îl făcu să-și aducă aminte. Precipitat, puse mâna pe telefon.

În biroul lui Sorescu agitația crescuse la cote maxime. Mai fuseseră alarme false, dar de data asta Sorescu era convins că era omul lor. Chiar în momentul de față, un echipaj de poliție însoțit de doi agenți SRI îl interogau pe omul de la benzinărie, înregistrările camerelor de supraveghere urmau să fie studiate și ele în amănunt. De pe banii cu care suspectul plătise se putea încerca prelevarea de amprente, chiar dacă era o probabilitate mică să fie relevante datorită faptului că aceștia puteau să fi trecut prin mai multe mâini până au ajuns în caserie. Un alt echipaj de poliție va încerca să organizeze un blocaj pe autostradă.

Pe lângă asta, efective importante ale poliției se deplasau într-acolo pentru a încercui zona. Dar, mai presus de toate, Sorescu trimise trupele speciale ale SRI, în două elicoptere. Ezită o vreme, dar după ce se consultă cu Șuta, admise ca ele să fie conduse de Cristea. Un Cristea mult mai obosit, dar arzând de nerăbdare să-și facă datoria. În primul rând, datoria față de Dumitrescu.

Pușcaș era preocupat de alte lucruri. Pe lângă faptul că ataca pe toate fronturile, mai trebuia să se gândească și la unele implicații politice. Cei ce ar fi trebuit să facă acest lucru, probabil erau prea speriați de amploarea luptelor și așteptau cu nerăbdare armistițiul ca o izbăvire. Pușcaș gândea în primul rând prin perspectiva militară postarmistițiu, încercând să evalueze situația politică ulterioară în funcție de configurația existentă pe câmpul de luptă de la ora 12.00. Spera doar că nu va interveni nici un ordin direct de la președinte, comandantul suprem al forțelor armate, care să-l oblige să se oprească. Desigur, gestul său era costisitor, atât material, cât și în vieți omenești, dar trebuia făcut. Întinse din nou mâna spre telefon.

Înspre răsărit, o geană palidă de lumină alunga tenebrele nopții. Zorii zilei ce se apropiau cu repeziciune prefigurând o zi în care astrul își va trimite indiferent razele binefăcătoare peste furnicile

insignifiante de dedesubt, care în îngustimea minților lor își puteau închipui că ar putea stăpâni globul pământesc doar pe baza unui dar ceresc care i-a făcut să poarte numele îndoielnic de specie inteligentă.

De fiecare dată când zbura în elicopter, avea o altă perspectivă asupra lumii și lui Cristea îi treceau deseori prin minte astfel de gânduri. Acum, acestea parcă erau ceva mai incoerente datorită tensiunii continue, a oboselii și stresului acumulat în atâtea nopți nedormite. În mintea sa obosită nu găsea nici o explicație pentru faptul că încă era valid, gata de acțiune, atunci când oricine s-ar fi prăbușit în somn măcar pentru câteva ore. Ba da, o explicație există! Alexei Rapcin! Deși era conștient că reacțiile emoționale puteau influența comportamentul său profesional, nu încercase să și le reprime, deoarece doar aceste emoții îl mai puteau ține în picioare. Și gândul că, în curând, Alexei Rapcin va fi al lui!

Vocea lui Șuta ce menținea legătura radio de pe scaunul copilotului îl smulse din visare. Venea de departe, estompată de zgomotul și trepidațiile motorului și al palelor.

— Vedem obiectivul! Se deplasează cu viteza de 120 de kilometri pe oră. Trafic redus, practic inexistent. Barajul poliției este în față, la 16 kilometri.

Elicopterul coborî la altitudinea de zece metri lateral stânga, deplasându-se paralel cu mașina vizată. Al doilea elicopter se poziționa paralel cu primul, pe partea opusă.

Cristea luă din mână luptătorului aflat lângă ușa elicopterului arma cu lunetă. Era Beretta, arma lui preferată. O fixă cu grijă în umăr și luă linia de ochire. La această viteză, putea miza doar pe o lovitură sigură. Ochi cu grijă cauciucul din stânga față, menținu o clipă ținta, apoi apăsă pe trăgaci. Cauciucul explodează sec, proiectând Volkswagenul înspre dreapta. Șoferul mișcă de volan încercând să recâștige controlul vehiculului, chiar reuși pentru moment să redreseze mașina, dar viteza era prea mare. O jerbă lungă de scântei țâșni de sub jantă atunci când metalul dezgolit frecă asfaltul răsucind bolidul spre stânga, făcându-l să danseze pe șosea. Șoferul trase instinctiv de volan, dar din cauza vitezei excesive și a inerției mari, Passatul se răsturnă pe partea dreaptă dându-se peste cap de două ori și se opri pe roți după câțiva zeci de metri de rostogolire și alunecare.

Cristea ar fi preferat să apuce să tragă și în geamul lateral, dar nu dorea să-l ucidă, ci să-l captureze. Lăsa arma și se ridică grăbit în timp ce pilotul reducea viteza pentru a se menține în apropierea țintei.

— Coarda!

Unul din luptători era gata să se lanseze pe coarda aruncată spre sol, dar Cristea îl apucă de umăr:

— Idiotule, dincolo de gard, nu aici!

Într-adevăr, elicopterul nu trecuse dincolo de gardul de plasă de

sărmă ce mărginea autostrada. Imediat ce o făcu plutind ușor spre asfaltul cenușiu spre un loc propice pentru aterizare, primii cagulați se lansară pe corzi spre sol. Imediat ce atinseră pământul, înconjurară de la distanță mașina, luând poziție de tragere într-un genunchi, cu armele la ochi. Abia după ce elicopterul ateriză, coborî și Cristea, fără să aștepte ca palele să-și oprească rotația. Cu pas măsurat, se îndreptă spre grămada de fiare ce cu câteva clipe mai devreme fusese un Volkswagen Passat. Fără să se gândească la posibilitatea unei explozii, neînarmat, Cristea smuci portiera și sări în lateral.

Alexei era căzut într-o parte lovit destul de serios, deși airbagul își făcuse datoria salvându-i viața, iar acum atârna dezumflat de volan. A tras în momentul în care s-a deschis portiera și l-a lovit pe Cristea în piept, glonțul oprindu-se în vestă. Alexei încercă să se ridice ca să tragă mai bine, dar Cristea trânti cu mâna stângă portiera prinzându-i încheietura și făcându-l să scape arma cu un geamăt. Între timp, cu dreapta scoase pistolul din toc, apoi cu stânga îl prinse pe Alexei de încheietura lovită și trase cu putere. Un urlet îi răspunse și Alexei dădu să se ridice, dar Cristea îi prăvăli patul pistolului în plină față. Alexei dădu capul pe spate, iar Cristea îl trase de picioare afară din mașină. Trupul căzu cu un zgomot sec pe asfalt.

În timp ce Alexei începea să-și revină, Cristea îl săltă de guler și-l împinse spre elicopter, urmându-l îndeaproape cu pistolul în mână. În vecinătatea elicopterului, Alexei se opri din mersul șchiopătat și se prăbuși în genunchi, sângele șiroindu-i din rana de la frunte. Cristea se opri lateral față de el, cu mâna în care ținea pistolul întinsă pe lângă corp.

Șuta deschisese ușa copilotului și stătea în scaun, cu un picior în afară, gata să coboare. Își concentrase atenția asupra radioului, încă avea căștile pe urechi și vorbea rigid, cu privirea ațintită asupra bordului, de parcă interlocutorul său l-ar fi putut vedea. Din mimica feței, Cristea bănuia că vorbea direct cu Sorescu.

— Da, l-am capturat! Este chiar el, Alexei Rapcin, fără nici o îndoială!

Se opri, ascultând încordat. Urmă o pauză de câteva secunde, în cursul căreia încercă să deschidă gura de câteva ori, dar de fiecare dată renunță. Într-un final, trupul i se încordă necontrolat:

— Dar, domnule director, cum putem să-l tratăm ca prizonier de război!? Asta înseamnă că va putea fi eliberat în scurt timp...

Șuta se întrerupse brusc ascultând resemnat. Se mulțumea să îngameze din când în când:

— Da, domnule director, înțeleg... armistițiul... Convenția de Geneva... Am înțeles, domnule director!

Cristea auzea și nu înțelegea. De fapt, nu-i venea să creadă! Asta a fost tot?! Atâtea morți, atâtea destine distruse! Parcă involuntar, mâna

i se ridică și țeva pistolului i se lipi de tâmpla lui Alexei. Simțind atingerea rece, Rapcin își întoarse încet capul, astfel ca privirile să li se întâlnească. Țeva pistolului ajunsese să ținăască mijlocul frunții.

În ochii lui Alexei, Cristea nu descoperi decât dispreț și ură. Foarte multă ură. A ezitat mai puțin de o secundă înainte de a apăsa pe trăgaci. Privi îndelung trupul răsturnat pe asfalt, bucăți de creier printre petele de un roșu închis, apoi mâna i se destinse și pistolul căzu pe jos.

La azul detunăturii, Șuta se răsuci pe scaun și privi direct în ochii goliți de expresie ai lui Cristea. Rămase multă vreme mut, cu privirea pierdută, urmărindu-l pe Cristea care se îndrepta clătînându-se spre ușa laterală a elicopterului. Se prăbuși pe banchetă și rămase acolo, cu ochii ațintiți în gol.

Într-un târziu, răspunse și Șuta la interpelările insistente care cereau explicații:

— Un incident regretabil, domnule director! Suspectul Alexei Rapcin a încercat să fugă de sub escortă și a fost împușcat mortal... Da, domnule director! Voi prezenta un raport detaliat, atât eu, cât și Cristea! Am înțeles, domnule director!

Era deja ora 10.30, nouăzeci de minute până la intrarea în vigoare a armistițiului. În largul mării, soarele se ridicase mult deasupra liniei orizontului. O zi caldă, liniștită, cu valuri leneșe cu creste abia înspumate, părea să se prefigureze în apele disputate de la granița româno-ucraineană.

Imensă, maiestuoasă, puternică și grațioasă, fregata *Regele Ferdinand* despica apele aproape cu viteza maximă de treizeci de noduri, lăsând un siaj prelung de spumă albă, în timp ce pe o traiectorie paralelă la aproximativ doi kilometri distanță, sora sa geamănă, fregata *Regina Maria*, o urma îndeaproape.

Căpitanul Leonard Buteanu, comandantul de pe *Regele Ferdinand*, duse binoclul la ochi. În zare, spre nord-vest, contururile întunecate ale Insulei Șerpilor se ridicau din apele mării. Veșnică și tăcută, ca o permanentă amenințare. Dar în momentul de față, o altă amenințare îl preocupa pe căpitanul Leonard Buteanu. În imediata vecinătate a insulei, de câțiva ani, o fregată ucraineană patrula zona în permanență. Asta îl interesa, din moment ce obiectivul său era tocmai această fregată. Iar aceasta era vizibilă pe radar, chiar dacă era încă ascunsă privirii de către profilul înalt al insulei.

— Ținta clară pe radar, domnule căpitan! îl informă ofițerul responsabil cu armamentul. Așteptăm să apară de după insulă?

— De ce să așteptăm, locotenente? întrebă căpitanul rânjind. Le putem transmite de pe acum un salut din partea marinei militare române!

— Harpoon 1, domnule căpitan? zâmbi locotenentul.
— Să fie Harpoon 1, locotenente!
— Racheta 1 gata de tragere! Pregătiți 2, 5 și 6! La comanda dumneavoastră...!

— Foc!

— Harpoon 1, foc!

Racheta antinavă Harpoon SLAM-ER părăsi tubul lansator și își începu curba ascensională ghidându-se după datele inițiale introduse în calculatorul de bord. După ce atinsese altitudinea standard, datele primite se transmiseră la unitatea de ghidare pentru corecțiile de zbor și racheta își continuă drumul spre țintă.

— Ținta începe să se îndepărteze! Fuge!

— Mi se pare de bun simț! mormăi Buteanu.

Racheta explodează în apropierea fregatei ucrainene, doborâtă de tirul disperat de la bord. Inamicul continua să se îndepărteze cu viteză maximă spre nord.

— Transmiteți-i lui Dinu că vom continua împreună urmărirea! urmă Buteanu referindu-se la căpitanul Grigore Dinu, comandantul de pe *Regina Maria*. Scopul lor final era, după curățarea zonei Insulei Șerpilor, blocarea Canalului Băstroe cam la ora intrării în vigoare a armistițiului. Nu prea avea timp de pierdut.

— Transmiteți Ereților și Broaștei că drumul e liber! Noi plecăm mai departe!

Cursul fregatelor urmă o rută de ocolire a Insulei Șerpilor, cu cap compas spre nord. Cu un vuiet puternic, două avioane de vânătoare F-16 apărură de nicăieri și descriseră un arc de cerc larg pe deasupra fregatelor, apoi porniră în recunoaștere spre nord. Călin Pop era în avionul din frunte.

Broasca, porecla unei nave de desant maritim, se apropia cu scopul de a debarca și ocupa Insula Șerpilor. Ereții erau două elicoptere MI-24 de transport ce urmau să le deschidă drumul, în primul dintre ele, maiorul Alexandru își privea încruntat oamenii. Dintre cei cu care urcase într-un alt elicopter cu câteva zile în urmă, acum mai avea mai puțin de două treimi. Restul zăceau morți sau răniți, unii dispăruți, pierduți pe câmpurile de luptă ale Dobrogei. Privea și spre câteva fețe noi, parașutiști atașați sub comanda sa pentru completarea efectivelor, în așa fel încât să se poată umple două elicoptere de transport. Nu se putea baza prea mult pe ei, nu-i cunoștea, dar nu prea avea ce face.

Mai erau patru minute până deasupra obiectivului. Își dresе glasul, apoi strigă către soldații strânși ciorchine în cala elicopterului:

— Eu voi fi primul care voi pune piciorul pe insula asta blestemată! Cel care va rămâne în urmă, va avea de a face cu mine! Acum, gata de luptă!

Patru minute mai târziu, lumina verde se aprinse în compartimentul din spatele fiecărui elicopter, semn că au ajuns la țintă. Maiorul Alexandru a fost primul care s-a aruncat afară, în luptă.

La ora 12.06, bicolorul ucrainean era coborât de pe catargul cel mai înalt, iar tricolorul românesc, sub forma unui steag zdrențuit și însângerat, era ridicat pe aceste locuri pentru prima dată după șaizeci și doi de ani.

— Cât e ceasul? întrebă Dăianu.

— 12.25, răspuse Sorescu aruncând o privire pe cadranul de la încheietura mâinii.

— E deja pace?

— Mda, e armistițiu.

Dăianu oftă zgomotos, apoi se ridică de pe fotoliu și începu să-și îmbrace haina cu gesturi stângace. Sorescu îl urmărea cu privirea.

— Ce faci? Pleci acasă?

— Mda, nu cred că mai aveți nevoie de mine. Mă duc să dorm.

— Totuși, dă un telefon mâine! Poate Titi vrea să arunci o privire pe dispunerea trupelor, mai ști?

— Bine, răspuse Dăianu îndreptându-se spre ușă.

Ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva, Sorescu exclamă:

— Stai, îți dau o mașină să te ducă!

— Nu, mersi, prefer să merg pe jos, îi răspuse Dăianu cu mâna pe clanță.

— Profesore!

Dăianu întoarse capul.

— Încă ceva. Mulțumesc pentru tot!

— N-ai pentru ce! răspuse acesta închizând ușa după el.

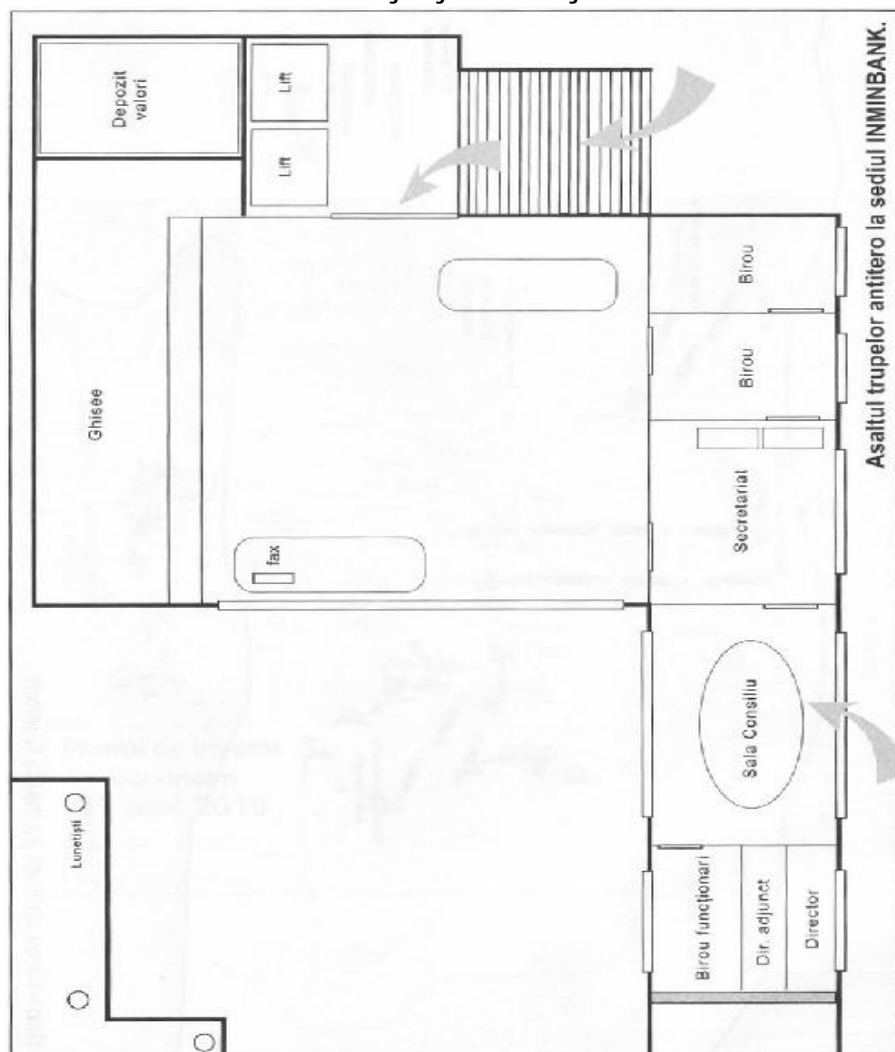
Parcursese coridoarele aproape pustii, ieși în stradă, în căldura sufocantă și începu să meargă agale, ferindu-se din calea trecătorilor.

Coborî treptele agale până pe malul Dâmboviței. Începu să meargă agale, plimbându-și mâna pe balustradă, cu ochii spre apele leneșe ce curgeau la vale.

Două tinere ce făceau jogging trecură pe lângă el aruncându-i priviri interesate. Dăianu nu le zări, continuând să privească undele tăcute, sprijinit în mâini pe balustrada tare. Mintea îi zbura departe, pe câmpurile de luptă, acolo unde mii de tineri căzuseră în focul unei încleștări supraomenești pentru a păstra un ideal. Sau mai multe.

În mod sigur, unul dintre idealuri era și cel al libertății, chiar și al libertății de a te plimba liniștit, fără teamă. Și pentru asta au murit oameni. Poate unii mai buni decât el. al cărei spectru putea năvăli din nou oricând, fără veste.

HĂRȚI ȘI SCHIȚE

CHINA

Nave de debarcare
chinezesti

Nave de escorta
chinezesti

Nave de escorta
chinezesti

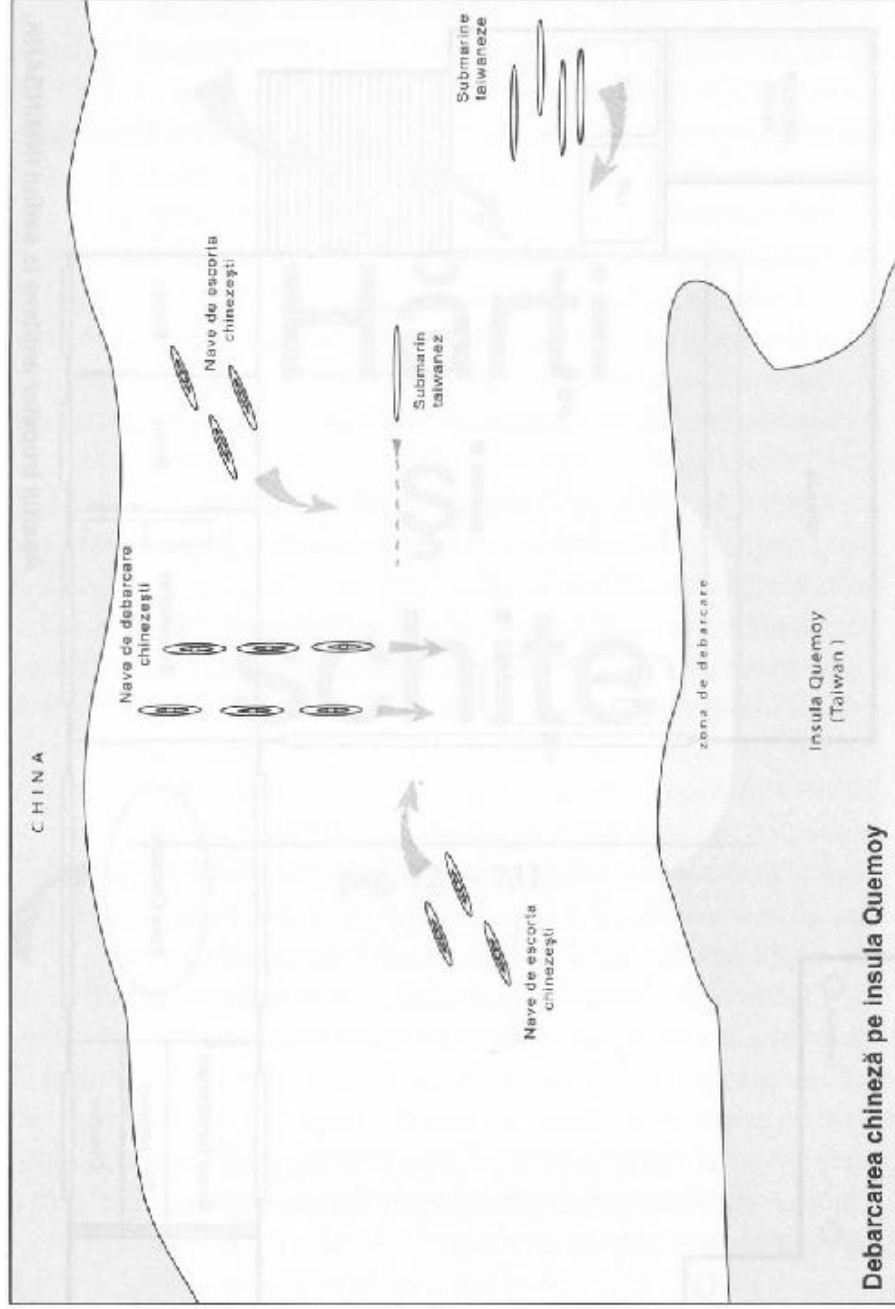
Submarin
taiwanez

Submarine
taiwaneze

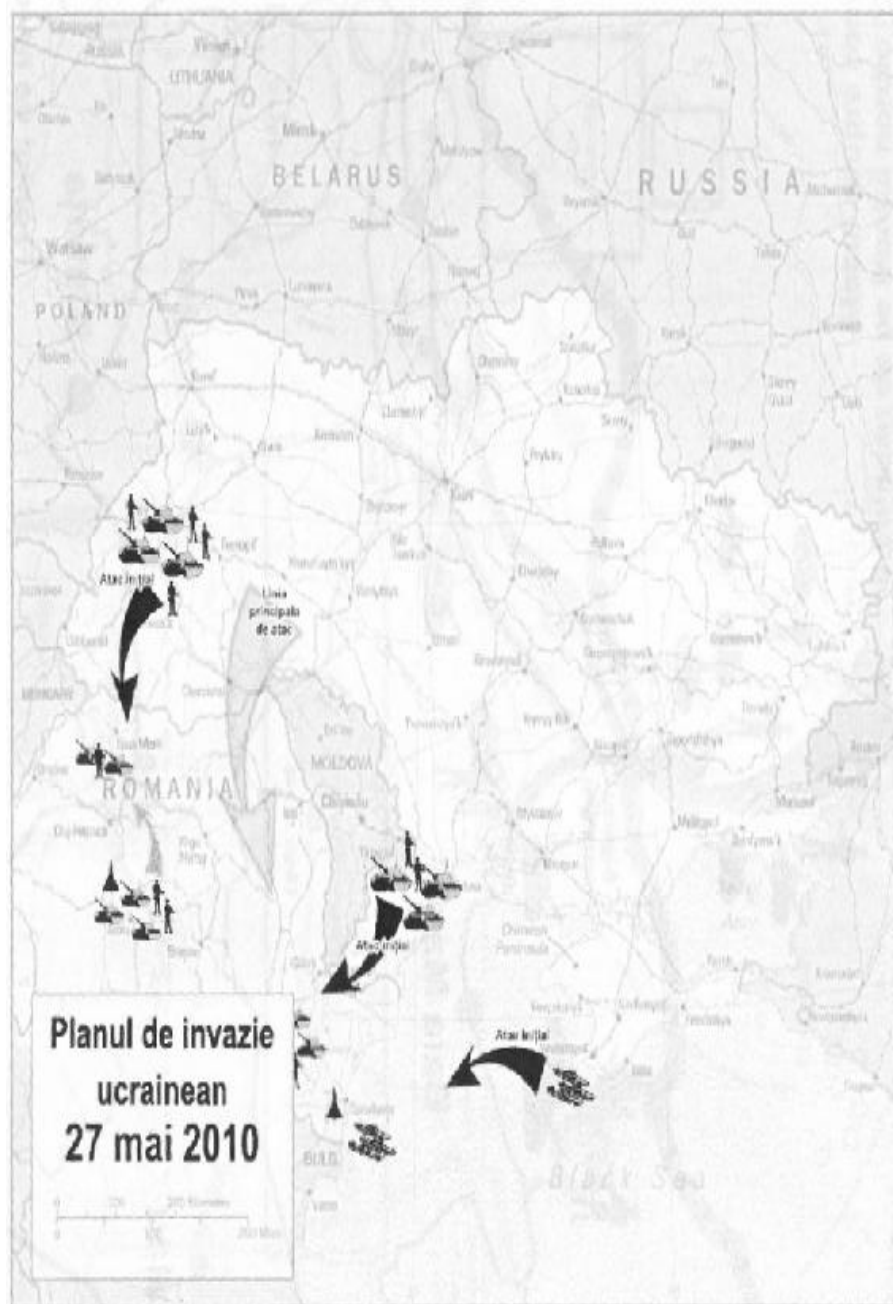
zona de debarcare

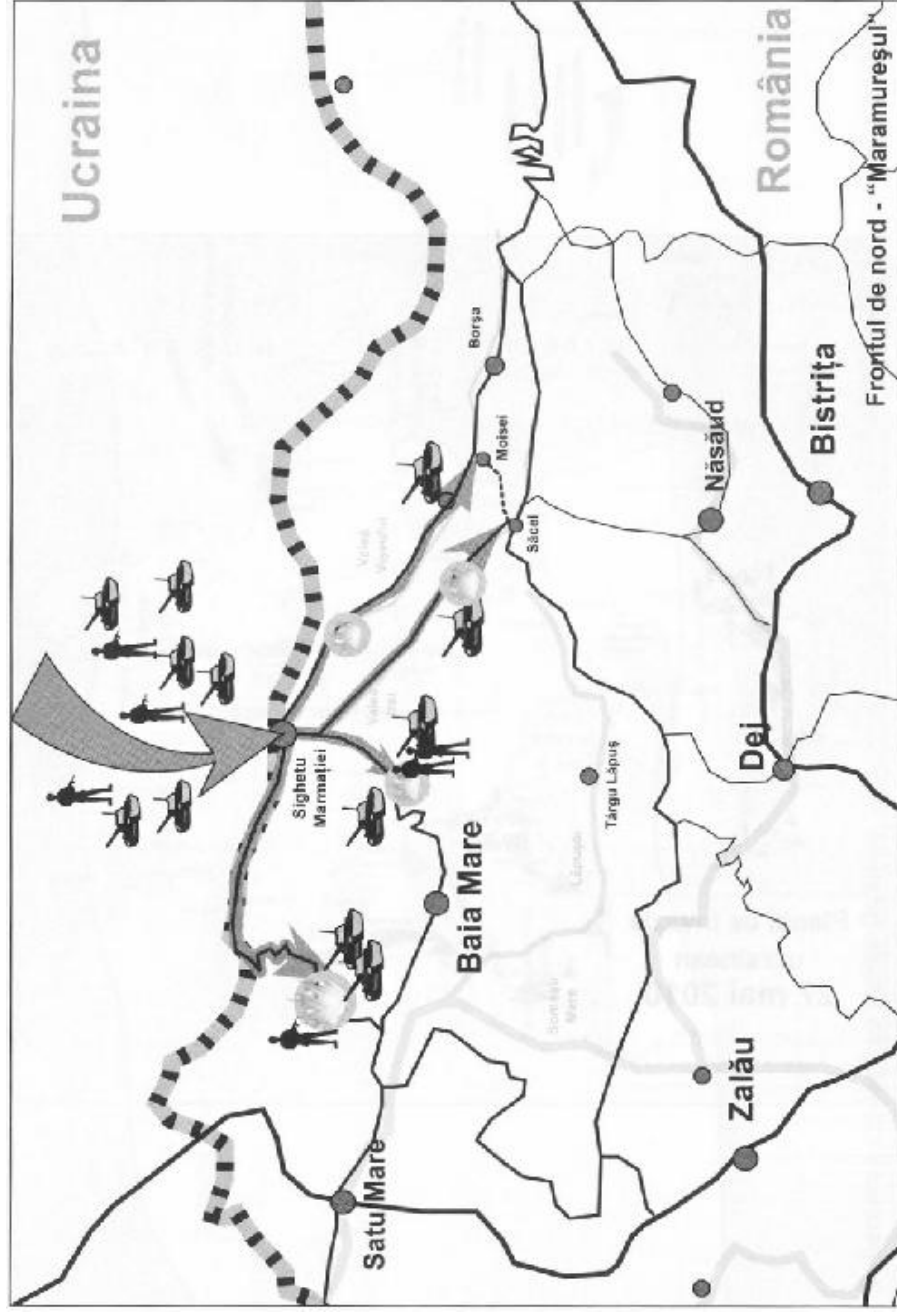
Insula Quemoy
(Taiwan)

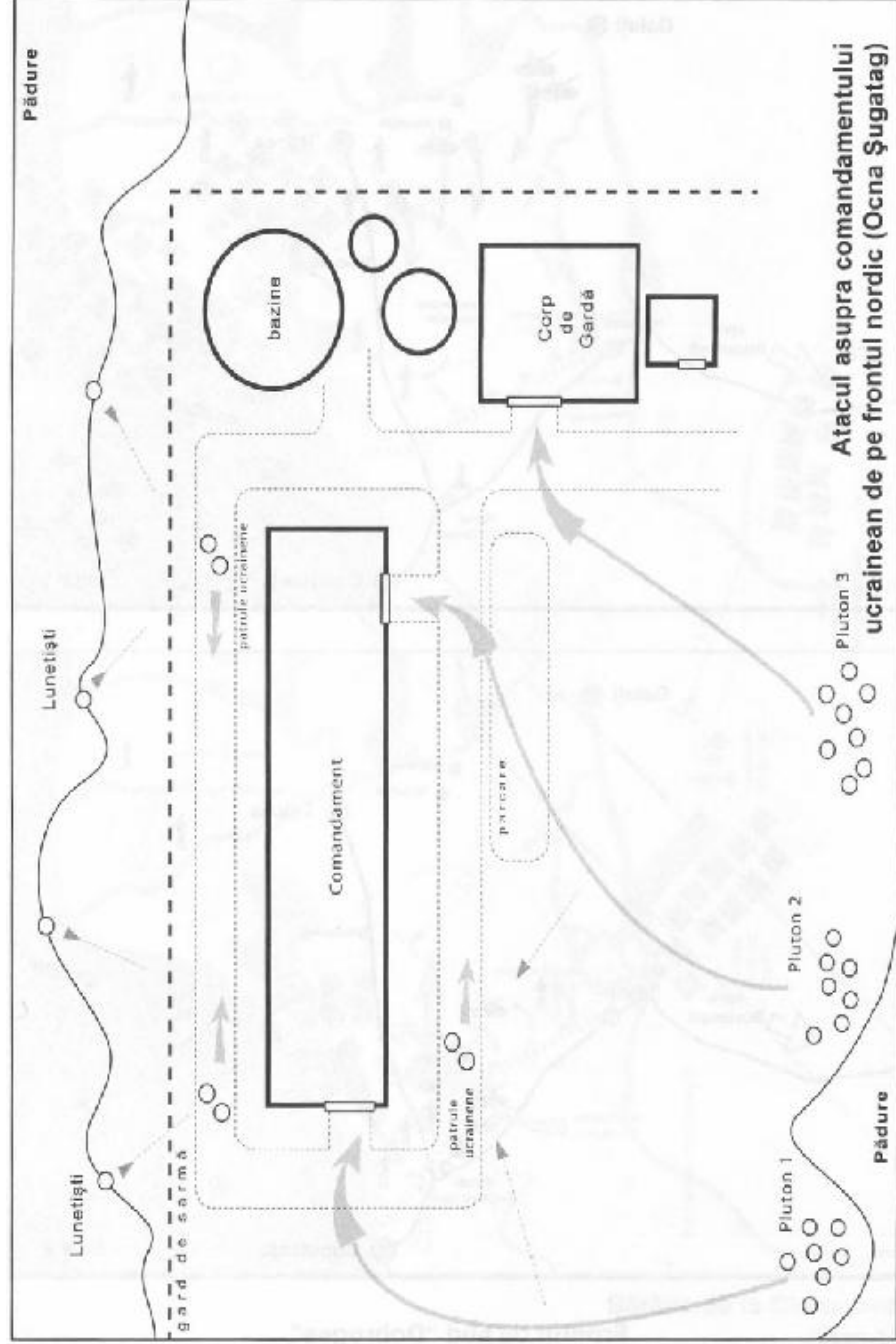
Debarcarea chineză pe Insula Quemoy

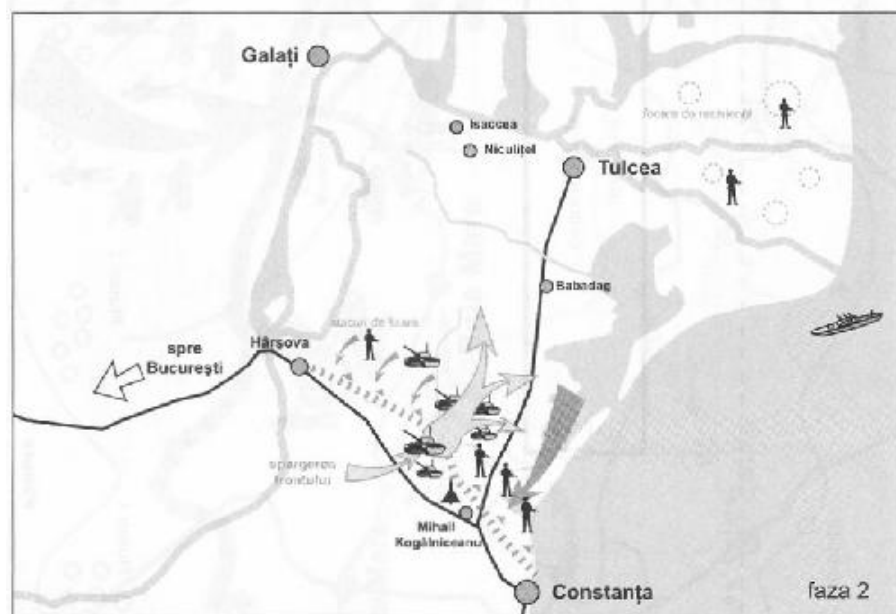
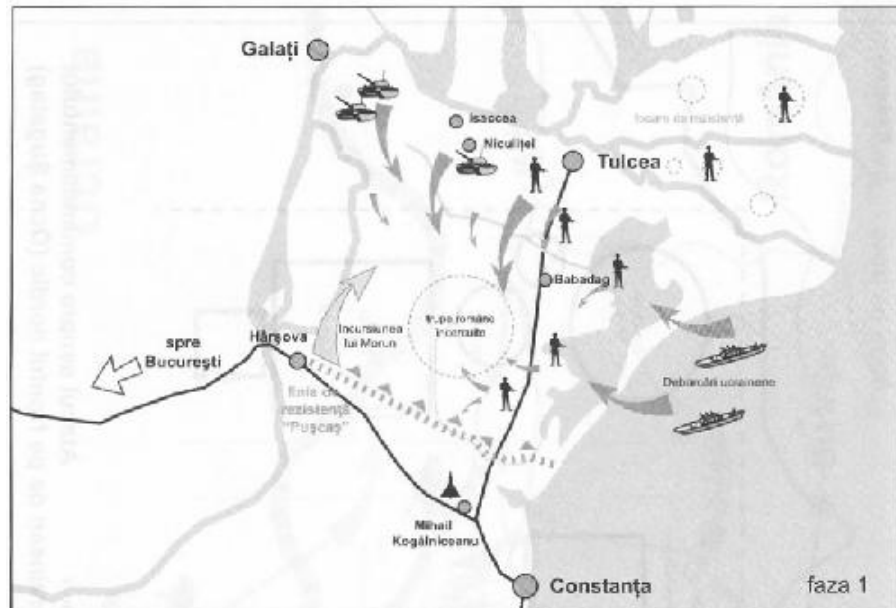

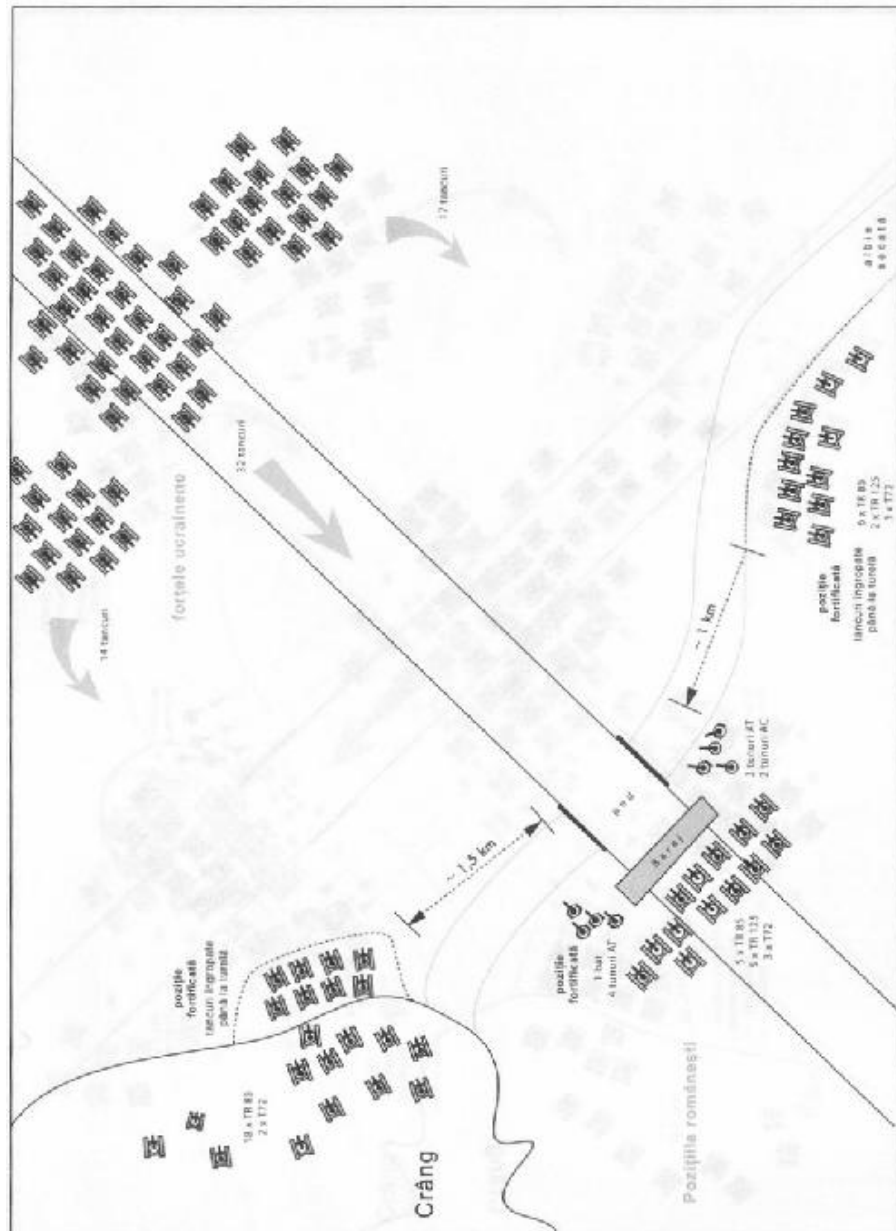

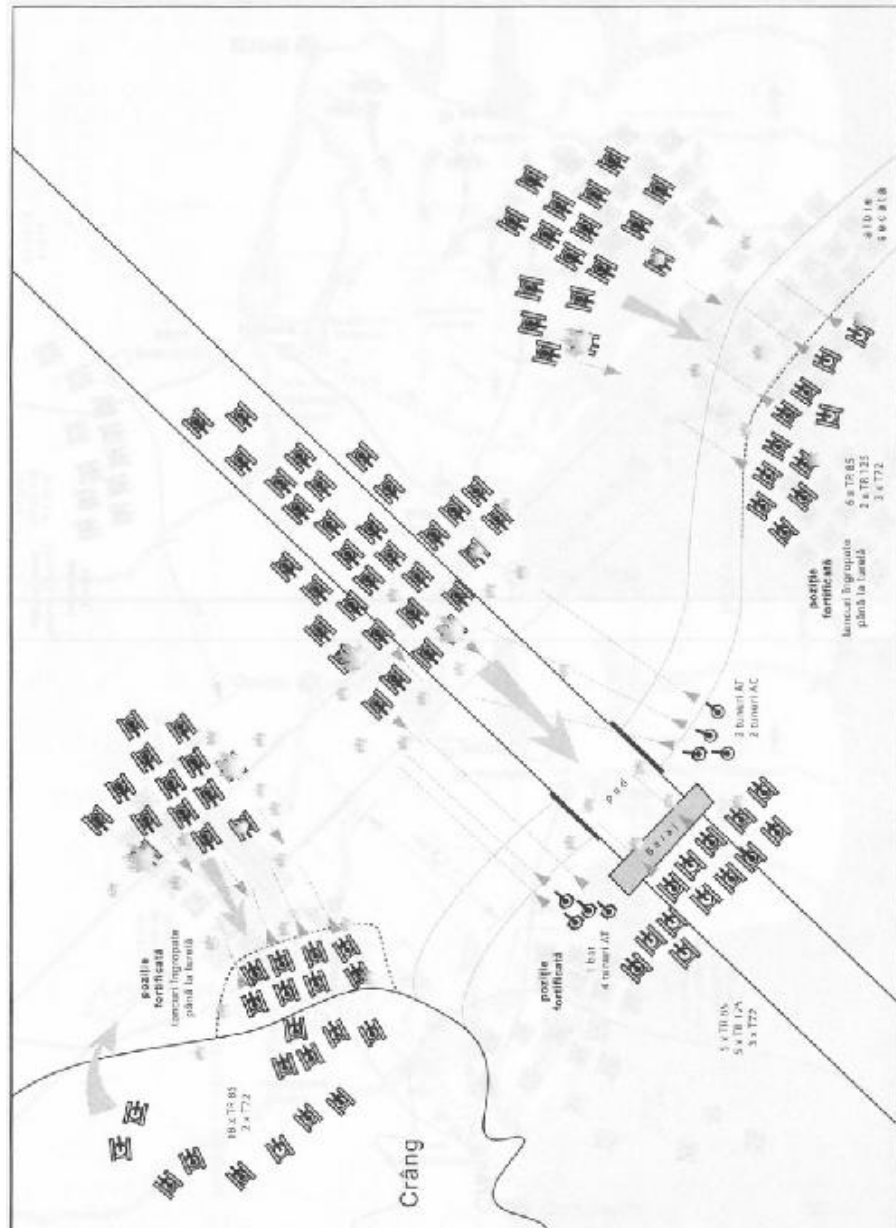
**Atacul asupra comandamentului
ucrainean de pe frontul nordic (Ocna Șugatag)**

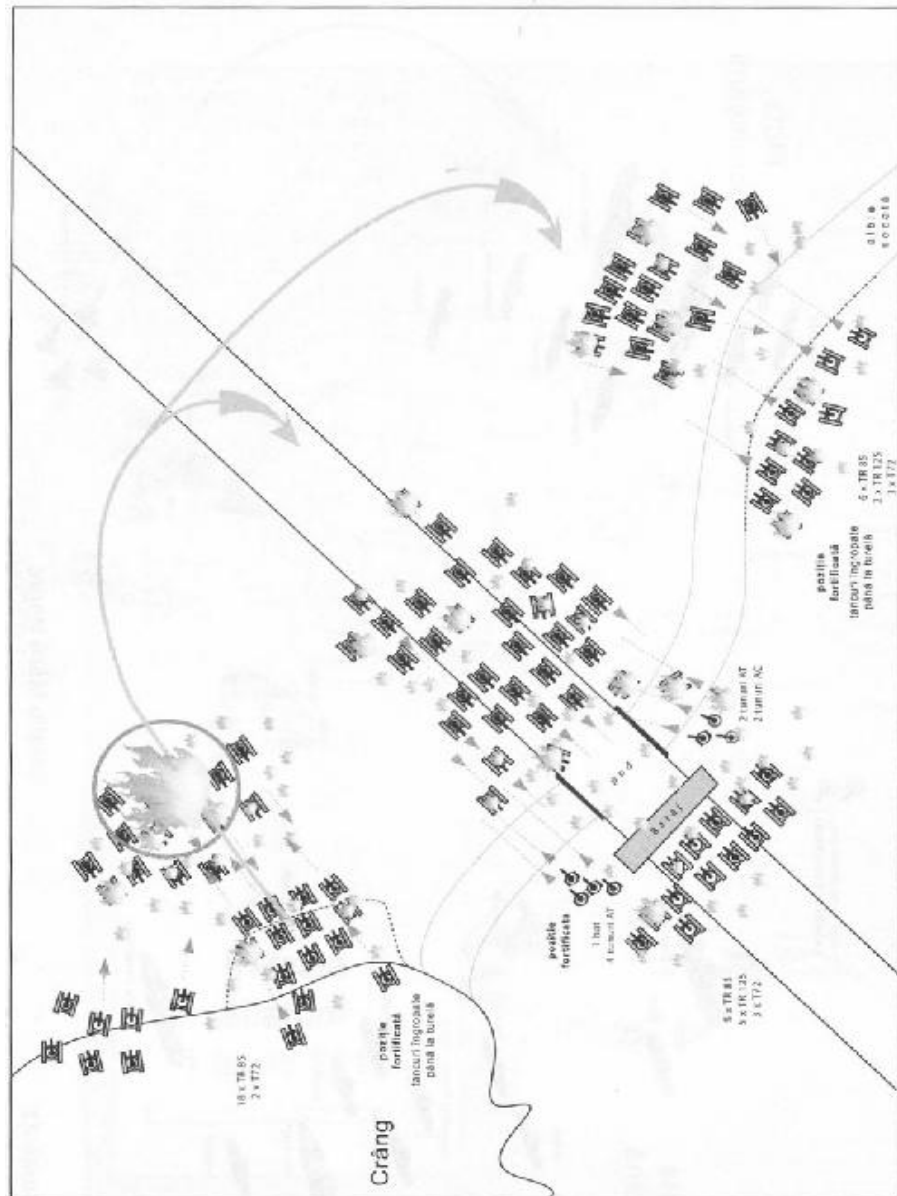
Frontul de sud "Dobrogea"

Bătălia de la Ciurucova
(faza 1)

Bătălia de la Ciurucova
(faza 2)

Bătălia de la Ciurucova
(faza 3)

zbor de recuperare
2 x IAK-30 Puma Soviet

4mshlechy
Unen
Kiloveva
Holmna Su kuyacuily
Sevostepel
Ugorad
Hilnapal
Kramenichuk
Prylaky

Flota
ucraïneană

Lăzarel
Regina Maria

Flota
română

Zhekul
Mikheyl
Golovai

Viceamiral Eugenia Begyn

Audrenul
V.B.atal

Pozharovo

M.Bozalepti

Folcanul

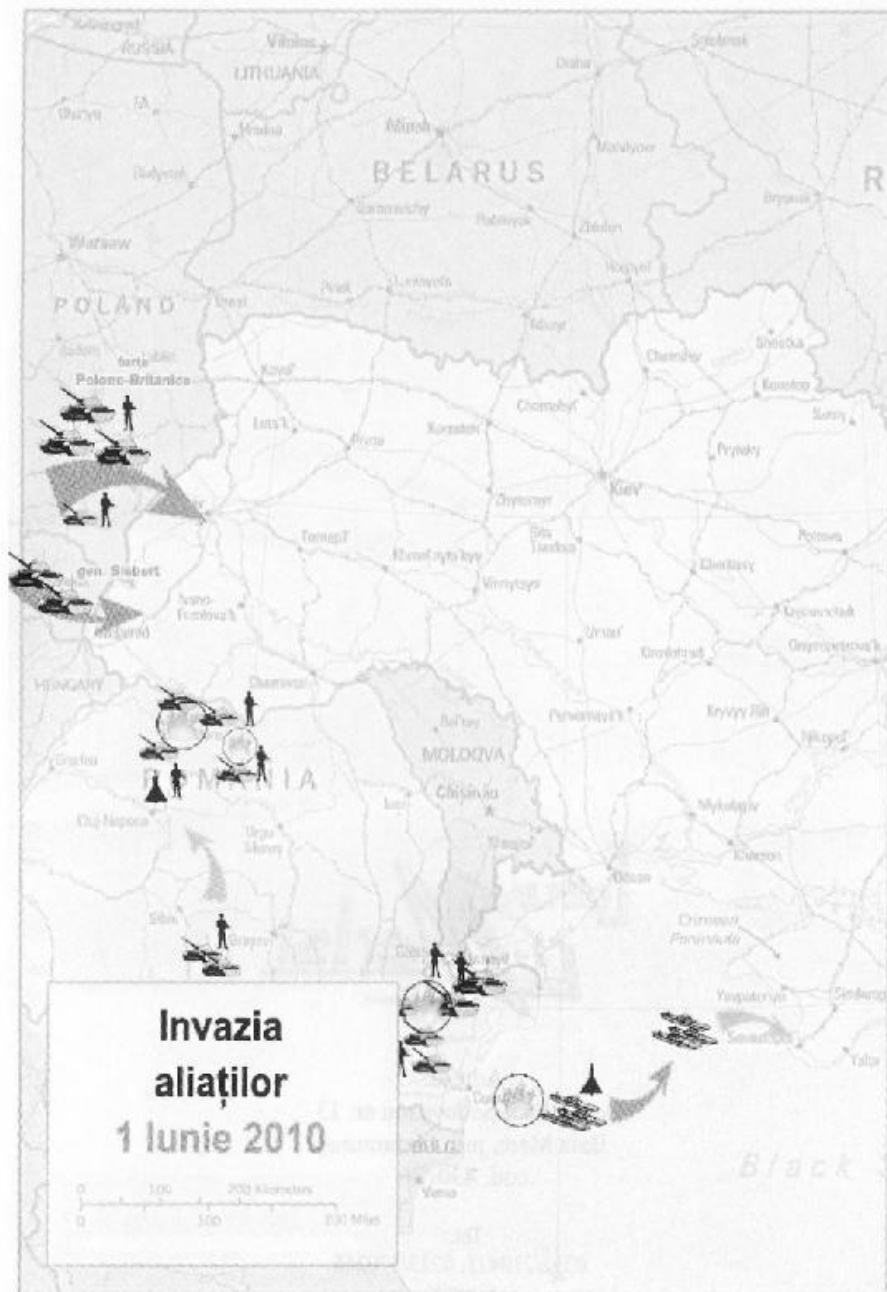
Kegels Perdamand

4 x PIA 48 Hernet

Constanța

Bătălia Mării Negre

Table of Contents

I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X
XI
XII
XIII
XIV
XV
XVI
XVII
XVIII
XIX
XX
XXI
XXII
XXIII
XXIV
XXV
XXVI
XXVII
XXVIII
XXIX
XXX
XXXI
XXXII
XXXIII
XXXIV
XXXV
XXXVI
XXXVII
XXXVIII
XXXIX
XL
XLI

XLII

XLIII

XLIV

XLV

XLVI

XLVII

XLVIII

XLIX

L

HĂRȚI ȘI SCHIȚE